DE BOEKEN VAN DE LEVENDE SCHEPEN

EERSTE BOEK

HET MAGISCHE SCHIP

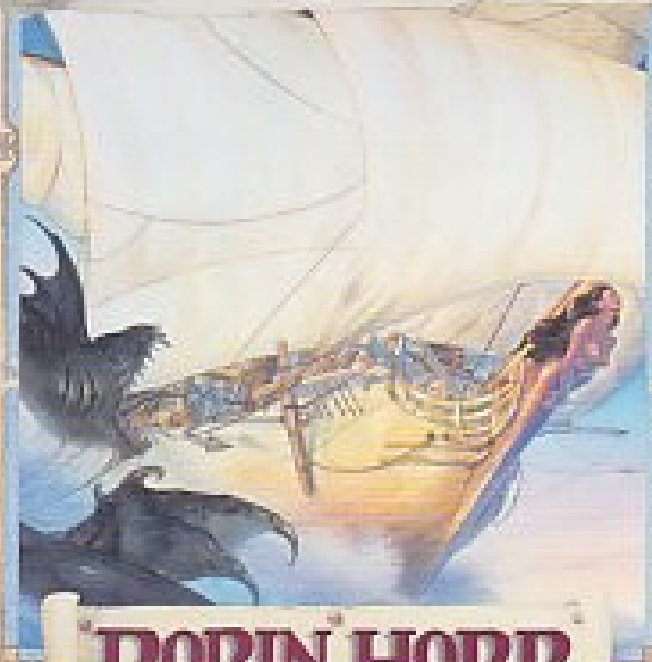

ROBIN HOBB

DE BOEKEN VAN DE LEVENDE SCHEPEN

EERSTE BOEK - HET MAGISCHE SCHIP

Robin Hobb

~ ~ ~

Eerste druk juli 1999
Omslagillustratie John Howe
Copyright 1998 Robin Hobb
Copyright Nederlandse vertaling 1999 J.M. Meulenhoff bv, Amsterdam.
Meulenhoff-*M is een imprint van J.M. Meulenhoff bv, Amsterdam
Oorspronkelijk verschenen onder de titel The Magic Ship
ISBN 90 290 5969 9 / CIP / NUGI 335

PROLOOG

Het kluwen

~

Maler verhief zich met een paar krachtige zwiepen uit zijn bedding. Schilfers van zijn afgeworpen huid vermengden zich met het zand en de modder om hem heen, en verdwenen als de laatste flarden van dromen bij het wakker worden. Hij bewoog zijn lange buigzame lichaam in trage kronkelingen om de laatste restjes van zijn overtollig geworden bovenhuid af te wrijven. Toen zijn nieuwe huid bloot lag en de grond voelde, keek hij om zich heen naar de twee dozijn andere slangen die daar op de aangenaam schraperige bodem bij elkaar lagen. Hij schudde zijn grote kop, met zijn weelderige stekelkraag, en rekte zijn krachtig gespierde lichaam in zijn volle lengte uit.

'Tijd,' toeterde hij, met een stem die diep uit zijn keel kwam. 'De tijd is gekomen.' Ze keken hem daar in de holte van de zeebodem allemaal aan, zonder met hun grote groene en gouden en koperen ogen te knipperen.

Shreever sprak namens allen toen ze vroeg: 'Waarom? Het water is hier warm, voedsel in overvloed aanwezig. In honderd jaar is er geen winter gekomen. Waarom moeten we nu vertrekken?'

Maler maakte opnieuw luie kronkelbewegingen. Zijn gloednieuwe schubben glansden helder op in het gefilterde

blauwachtige zonlicht. Zijn gewrijf deed de gouden pseudo-ogen over de volle lengte van zijn lijf fel glinsteren. Ze getuigden dat hij iemand was die het oeroude inzicht bezat. Maler kon zich dingen herinneren, dingen uit tijden van ver voor deze tijd. Zijn inzichten waren niet helder, ook niet altijd samenhangend. Zoals veel van degenen die tussen twee tijdperken gevangen zaten, met kennis van beide levens, was hij vaak in verwarring en drukte hij zich dan vaag uit. Hij schudde zijn stekels tot hun verlammende gifwolkjes in een bleke wolk om zijn kop dwarrelden. Hij zoog zijn eigen gif naar binnen en liet het toen via zijn kieuwen naar buiten wolken, ter plechtige onderstreping van het waarheidsgehalte van zijn woorden.

'Omdat het nu tijd is!' herhaalde hij op dringende toon. Hij schoot plotseling bij iedereen vandaan, omhoog, sneller dan de luchtbellen en kolkingen om hem heen. Ver boven iedereen uit doorbrak hij het plafond en sprong hij even boven het oppervlak van het grote Meer uit alvorens weer naar beneden te duiken. Daar begon hij geagiteerd snelle rondjes boven hen allen uit te zwemmen, in een woordeloos vertoon van urgentie.

'Een paar van de andere kluwens zijn al vertrokken,' zei Shreever bedachtzaam. 'Niet allemaal, niet eens de meeste. Maar toch al genoeg om het te merken wanneer we opstijgen naar het Meer om te zingen. Misschien is het inderdaad tijd.'

Sessurea nestelde zich dieper in de modder. 'Maar misschien ook niet,' zei hij loom. 'Ik vind dat we moeten

wachten tot Aubrens kluwen vertrekt. Aubren is... stabieler dan Maler.'

Naast hem verhief Shreever zich abrupt uit de modderige bodem. Het glanzende scharlakenrood van haar nieuwe huid was verrassend. Er hingen nog rafels vanhaar oude kastanjebruin om haar heen. Ze hapte een grote flard daarvan op en slikte hem door voordat ze antwoord gaf. 'Misschien kun jij je beter bij Aubrens kluwen voegen, als je Malers woorden in twijfel trekt, maar ik ben van plan met hem mee te gaan naar het noorden. Liever te vroeg gegaan dan te laat. Misschien is het zelfs beter tamelijk vroeg te vertrekken, liever dan straks met dozijnen kluwens tegelijk voedsel te moeten zoeken.' Ze bevrijdde zich soepel uit een knoop die ze in haar eigen lichaam had gelegd, waardoor ze de laatste resten van de oude huid loswreef. Ze schudde haar keelstekels en wierp toen haar kop naar achter. Haar getoeter schalde door het water. 'Ik kom, Maler! Ik ga met je mee!' En ze zwom naar boven en voegde zich bij haar leider, die daar nog steeds rondjes draaide. Een voor een maakten ook de andere reuzenslangen hun lange lichaam los uit de kleverige modder en de restanten van hun oude huid. Allen, zelfs Sessurea, stegen vanuit de diepte op tot in het warmere water vlak onder het plafond van de Overvloed, en sloten zich aan bij de rituele dans die door de leider was ingezet. Ze zouden naar het noorden vertrekken, en terugkeren naar de wateren waar ze ooit vandaan waren gekomen, zo lang geleden, dat maar weinigen het zich nog herinnerden.

MIDZOMER

HOOFDSTUK 1
Priesters en piraten

~

Kennit liep langs de vloedlijn zonder zich iets aan te trekken van de golfjes zout water die over het zand rolden en aan zijn laarzen likten. Hij hield zijn blik gericht op de grenslijn van wier, schelpen en drijfhout die het hoogste punt van de vloed markeerde. Het tij was juist aan het veranderen: de hongerige golven drongen telkens een eindje minder diep het land binnen. Wanneer het zoute water zich straks over het zwarte zand teruggetrokken had, zouden de leisteenschilfers en verstrengelde kelpslierten zichtbaar worden die zich nu verborgen hielden. Zijn tweemaster lag voor anker in de Valse Kreek aan gene zijde van het Eiland der Anderen. Hij had de Mariëtta daarheen gebracht toen de storm die morgen eindelijk was geluwd. Het was toen al vloed geweest en de spitse rotsen van de beruchte inham gingen deels schuil onder groenig schuimend zeewater. De kapiteinssloep had over de rotsige bodem en tussen rotspieken door geschraapt, en hem en Gankis tenslotte naar een halvemaanvormig strandje van zwart zand gebracht, dat bij vloed en een juiste windrichting volledig onder de golven verdween. Daarboven rezen rotswanden van leisteen op, en schrale, maar altijdgroene bomen - eigenlijk waren ze bijna zwart -verzetten

zich uitdagend tegen de eeuwig jagende wind. Zelfs Kennit, die stalen zenuwen bezat, had even het gevoel dat hij in een monsterachtige open muil stapte.

Ze hadden Opal, de scheepsjongen, bij de sloep gelaten om deze te beschermen tegen de rare dingen die onbewaakte schepen in de Valse Kreek zo vaak overkwamen. Tot groot verdriet van de knaap had Kennit Gankis bevolen hem te volgen, zodat de jongen en de sloep alleen achterbleven. Toen Kennit voor het laatst omkeek had hij de jongen in de sloep zien hurken, beurtelings ongerust over zijn schouder omkijkend naar de hoog oprijzende rotswanden en voor zich uit turend naar de Mariëtta, die verderop in het water aan haar ankers lag te rukken en zich wilde laten meesleuren door de wilde, snelle stroming die langs de monding van de kreek trok. De risico's van een bezoek aan dit eiland waren legendarisch. Dat was niet alleen wegens de vijandigheid van zelfs deze 'beste' ankerplaats, of wegens de vreemde ongevallen die mensen en schepen hier waren overkomen,maar het had vooral te maken met de specifieke magie van de Anderen, waarmee dit gehele eiland behept was. Kennit had die magie aan zich voelen trekken toen hij en Gankis het pad volgden dat van de Valse Kreek naar het Schattenstrand leidde. Voor een pad dat zo zelden werd gebruikt waren de zwarte kiezelstenen miraculeus vrij van gevallen bladeren of ander plantenleven. Om hen heen lieten bomen het regenwater van het onweer van de afgelopen nacht als tweedehands kristal op de toch al druipnatte

doorbuigendevarens druppelen. De lucht was koel en vol leven. Felgekleurde bloemen - altijd minstens een manslengte van het pad verwijderd - trotseerden de schemering van de beschaduwde woudbodem. Hun geur zweefde verleidelijk door de lucht, alsof die bloemen de mannen wilden overhalen hun bestemming te vergeten en in plaats daarvan het woud te komen verkennen. Minder gezond om te zien waren de oranje schimmels die veel boomstammen van onder tot boven bedekten. De agressieve felheid van hun kleur deed Kennit aan gulzige parasieten denken. Een met glinsterende druppeltjes bepareld spinnenweb tussen de varens aan weerszijden van het pad dwong Kennit en zijn metgezel zich te bukken. De spin die naast het web op wacht zat was even oranje als de schimmels en bijna zo grootals een babyvuistje. Een groene boomkikker zat vast in het kleverige web en worstelde vergeefs om zich los te wurmen, maar de spin scheen er geen belangstelling voor te hebben. Gankis kreunde even toen hij moest bukken om onder het web door te kunnen. Dit pad leidde dwars door het land van de Anderen. Hier kon de schimmige grens met hun territorium worden overschreden door iemand die het scherp afgebakende pad voor de mensen zou durven te verlaten om het woud in te gaan om hen te zoeken. In oude tijden, zoluidden de verhalen, kwamen helden hierheen om dit pad moedwillig te verlaten en de Anderen in hun holen te tarten en de wijsheid van hun in een grot opgesloten godin te vernemen, of om geschenken te eisen, zoals mantels die

onzichtbaar maakten, of zwaarden die van vuur waren en elk schild konden doorklieven. Minstrelen die zich hierheen hadden gewaagd waren naar hun vaderland teruggekeerd met stemmen die ieders hart konden doen smelten of, desgewenst, ieders trommelvliezen doen barsten. Iedereen kende de oude sage van Kaven de Gitzwarte, die een halve eeuw bij de Anderen op bezoek was geweest, maar voor wie het bij zijn terugkeer was geweest alsof er voor hem slechts een enkele dag was voorbijgegaan, zij het dat zijn haar goudkleurig was geworden, en zijn ogen op gloeiende kolen leken, en zijn liederen in verwrongen rijmen voortaan alleen nog maar over de toekomst handelden. Kennit maakte een snuivend geluidje. Alles mooi en aardig met die oude verhalen, maar als iemand zich tijdens Kennits leven buiten ditpad had begeven, dan toch zonder daar ooit iets over los te laten. Of misschien was die iemand nooit teruggekeerd, en was er daarom nooit gesnoefd. De piraat zette de gedachte van zich af. Hij was niet naar het eiland gekomen om het pad te verlaten, maar om het tot het uiterste einde te volgen. En iedereen wist ook wat daar wachtte. Kennit volgde het kiezelpad dat zich tussen de beboste heuveltjes van het eiland door slingerde tot ze een vlakker weideland bereikten, dat in een brede boog om een open, lagergelegen strand heen lag. Dit was de tegenoverliggende kust van het petieterige eilandje. Volgens de legende hadden schepen die hier voor anker gingen nog maar een bestemming over: de onderwereld. Kennit had nooit gehoord van een schip dat die bewering in

de praktijk had durven te toetsen - of anders was het bericht van die vermetelheid met schip en al in de hel verdwenen. De hemel was strak, helder blauw. Alle wolken waren door de storm van afgelopen nacht verjaagd. De lange curve van het zand en de rotsenvan het strand werd slechts doorbroken door een beekje dat vanuit het binnenland door het hoge gras en het zandstrand naar de zee meanderde. In de verte, als afbakening van het ene einde van de halvemaanvormige baai, verhieven zich hogere rotsen van zwarteleisteen, waarvan een gekartelde toren zich zelfs van het moedergesteente had afgezonderd en als een soort poortwachter, naast een smalle tussenstrook strand, in de zee stond. Door die opening in de rotswand waren bruisende golven en een uitsnede van de blauwe hemel te zien.

'We hebben vannacht flink wat wind en golven gehad, meneer. Sommigen zeggen dat die grazige duinen daarginds het beste deel van het Schattenstrand zijn. Spullen die tijdens een storm elders kapotslaan op de rotsen komen daar zachtjes ophet gras terecht, zonder te breken.' Gankis sprak hijgend, want hij had moeite om de grote passen van de lange Kennit bij te houden. 'Een oom van me, of eigenlijk de man van mijn tante, de zus van mijn moeder, zei dat hij een man kende die daar ooit een houten kistje had gevonden, glimmend zwart gelakt en beschilderd met bloemen. Erin zat een glazen beeldje van een vrouw met vlindervleugels. Maar niet van beschilderd glas, nee, de kleuren van die vleugels waren in dat doorzichtige glas versmolten, echt waar.' Gankis

onderbrak zijn verhaal, boog zich een beetje naar voren en keek zijn meester behoedzaam aan. 'Wilt u weten wat die Ander zei dat het betekende?' vroeg hij voorzichtig.

Kennit bleef staan en duwde met de punt van zijn laars tegen een rimpel in het natte zand. Een glinstering van goud was zijn beloning. Hij bukte zich nonchalant en haakte zijn vinger onder een sierlijk gouden kettinkje. Toen hij dit naar boven trok plopte er een medaillon uit zijn zandige graf. Hij veegde het medaillon schoon aan zijn broek en begon toen behendig aan de kleinesluiting te morrelen. De gouden helften klikten open. Het zoute water had de randen van het plaatje enigszins aangetast, maar het portretje van een jonge vrouw glimlachte hem nog steeds toe. Haar ogen keken hem vrolijk, maar tevens lichtelijk verwijtend aan. Kennit beperkte zich tot een grommend geluidje en stak zijn vondst zonder commentaar in het zakje van zijn brokaten vest.

'Kapitein, u weet toch dat ze u dat nooit zullen laten houden? Niemand mag ooit iets van het Schattenstrand houden,' merkte Gankis overijverig op.

'O nee?' zei Kennit. Hij liet het geamuseerd klinken, maar Gankis kon niet uitmaken of die opgewektheid op zelfspot wees dan wel een dreigement maskeerde.

Voor de zekerheid bracht Gankis zijn gezicht buiten het bereik van de vuist van zijn kapitein. 'Dat zegt iedereen tenminste, kapitein,' antwoordde hij toen aarzelend. 'Dat niemand mee naar huis neemt wat hij op het Schattenstrand heeft gevonden. Ik weet in elk geval zeker dat die vriend van

mijn oom dat niet heeft gedaan. Nadat die Ander zijn vondst had bekeken en aan de hand daarvan zijn toekomst had voorspeld, volgde mijn oom de Ander over dit strand naar een rots - ik denk die daar.' Gankis wees naar een van de leisteenrotsen in de verte. 'In de wand van die rots bevonden zich duizenden kleine gaten, of hoe noem je zoiets...'

'Nissen,' zei Kennit op welhaast dromerige toon. 'Ik noem het nissen, Gankis. Dat zou jij ook doen, als je je moedertaal kon spreken.'

'Ja, meneer. Nissen. En in allemaal lag een schat, behalve in de lege. En de Ander liet hem langs die rotswand lopen en naar al die schatten kijken, en er waren dingen bij die hij zich nooit had kunnen voorstellen. Porseleinen kopjes in de vorm van rozen, en gouden wijnbekers, waarvan de randen met juwelen waren bezet, en houten poppetjes, in felle kleuren beschilderd, en nog wel honderd van die onvoorstelbare dingen meer, in die nisjes. Meneer. En toen vond hij een nis met de juiste vorm en maat, en daar legde hij het vlindervrouwtje in. En hij zei tegen mijn oom dat niets fijner was dan het gevoel het juiste voorwerp in het juiste nisje te leggen. En toen liet hij het daar, mijn oom, en vertrok van het eiland en keerde naar huis terug.'

Kennit schraapte zijn keel. Dat simpele geluid druktemeer verachting en neerbuigendheid uit dan de meeste mannen in een hele volzin konden overbrengen. Gankis wendde zijn blik af. 'Het waren zijn woorden, niet de mijne.' Hij speelde met de heupband van zijn versleten broek en liet er met

tegenzin op volgen:'De man leeft een beetje in een droomwereld. Geeft een zevende deel van zijn inkomen aan de tempel van Sa, plus zijn twee oudste kinderen. Zo'n man denkt niet hetzelfde als wij, meneer.'

'Voor zover jij tenminste denkt, Gankis,' spotte de kapitein. Hij richtte zijn blik op de vloedlijn voor hen en kneep zijn bleke ogen half dicht tegen het felle licht van de ochtendzon, dat door de aanrollende golven glinsterend werd weerkaatst. 'Hijs je lijf maar eens op deze helling vol zegge, Gankis, en loop eroverheen.En breng me dan wat je daar vindt.'

'Ja, meneer.' De oudere piraat verliet het zandstrand en klom behendig de helling op die tussen het strand en de rotswanden naar boven glooide. Na een spijtige blik achterom begon hij door het hoge gras te lopen, volgens een route die parallel liep aan die van zijn jeugdige kapitein. Hij tuurde aandachtig naar de grond en zag bijna meteen iets liggen. Hij rende er naar toe en tilde een voorwerp op dat schitterde in het zonlicht. Hij keek er vol ontzag naar. 'Meneer, meneer, kijk eens wat ik heb gevonden!'

'Dat zou ik kunnen als je het hierheen bracht, zoals ik je heb opgedragen,' zei Kennit hatelijk. Als een hond die het 'apport' van zijn baas had gehoord haastte Gankis zich naar de kapitein. Er blonk een jongensachtige glans in zijn bruine ogen en hij hield zijn schat stevig met beide handen vast toen hij de bijna manshoge sprong naar beneden maakte. De lage schoenen aan zijn rennende voeten deden zand opspatten. De kapitein zag al die gretigheid met licht gefronst voorhoofd

aan. Hoewel de oude zeeman graag een wit voetje bij hem wilde halen, was hij evenmin als anderen in het vak geneigd buit met zijn kapitein te delen. Kennit had ook helemaal niet verwacht dat Gankis hem eventuele vondsten braaf zou komen brengen. Hij was in feite van plan geweest hem zijn hele buit aan het einde van het strand simpelweg af te pakken. Dat Gankis zich nu naar hem toe repte, breed glunderend als een onnozele boerenknul die zijn geliefde melkmeisje een ruiker kwam brengen, was op het onthutsende af. Niettemin hield Kennit zijn vertrouwde ironische lachje op zijn gezicht en liet hij niets blijken van zijn gevoelens. Het was een vaak en zorgvuldig geoefende pose: die van een zelfverzekerde, ogenschijnlijk luie kat op jacht. Daardoor was het niet alleen zijn grotere lengte die het hem mogelijk maakte op de oude zeeman neer te kijken. Door een geamuseerde houding aan te nemen suggereerde hij tegenover zijn volgelingen dat het onmogelijk was hem te verrassen. Hij wilde dat zijn bemanning geloofde dat hij niet alleen al hun bewegingen bij voorbaat wist, maar ook alles wat ze dachten. Een bemanning die zoiets van haar kapitein geloofde zou minder snel aan het muiten slaan, en als ze zoiets van plan waren zou niemand graag als eerste in actie komen. Daarom bleef hij ogenschijnlijk onbewogen staan toen Gankis over het zand naar hem toe kwam rennen, en griste hij hem de schat niet meteen uit zijn handen, maar keek hij er geamuseerd naar toen Gankis hem trots liet zien. Die zelfbeheersing viel niet mee, want nooit eerder had Kennit een zo prachtig gemaakt

siervoorwerp gezien. Het was een glazen bol, perfect rond,waar niet het geringste krasje op zat. Het glas was lichtelijk blauw getint, maar dat vertroebelde geenszins het zicht op het wonder dat in de bolwas te zien: drie kleine figuurtjes, in veelkleurige kostuumpjes en met beschilderde gezichtjes, die op een piepklein podium stonden. Ze waren op een of andere manier met elkaar verbonden, want wanneer Gankis de bal met zijn handen bewoog kwamen de figuurtjes in actie. Het ene maakte pirouettes op zijn tenen, het tweede draaide om een rekstok en het derde knikte met zijn hoofd, en dat alles keurig op de maat van een vrolijk, maar ongehoord melodietje dat samen met de figuurtjes in de bol was opgesloten. Kennit stond Gankis toe het hem tot twee keer toe te demonstreren. Toen stak hij zonder iets te zeggen zijn hand uit en de zeeman legde de glazen bol op zijn slanke vingers. Kennit hield nog steeds zijn ironische glimlachje vast toen hij de bol in de richting van de zon tilde en zelf de dansers in actie zette. De bol vulde niet zijn hele hand.

'Speelgoed voor een kind,' veronderstelde hij op een laatdunkend toontje.

'Als dat kind het rijkste prinsje van de wereld was,' durfde Gankis op te merken. 'Het is veel te breekbaar om gewoon speelgoed te zijn, meneer. Als je het onvoorzichtig laat vallen...'

'Maar toch heeft het een storm doorstaan en is het onbeschadigd aangespoeld,' bracht Kennit daar tegenin, op afgepast tolerante toon.

'Dat is waar, meneer, dat is waar, maar we zijn hier dan ook op het Schattenstrand. Bijna alles wat hier wordt gevonden is nog heel, heb ik horen zeggen. Dat hoort bij de magie die hier van kracht is.'

'Magie.' Kennit permitteerde zich een verbreding van zijn glimlach terwijl hij de glazen bal in een ruime zak van zijn hemelsblauwe jasje liet glijden. 'Dus jij denkt dat magie de reden is waarom zulke snuisterijen hier aanspoelen?'

'Wat anders, kapitein? Anders zou dat glas toch helemaal kapot zijn geweest, of toch minstens onder de krassen hebben gezeten? Maar het ziet eruit alsof het net uit de juwelierswinkel komt.'

Kennit schudde spijtig zijn hoofd. 'Magie? Nee, Gankis, het is evenmin magie als de branding in de Ondiepten van Orte, of de Kruidenstroom die zeilschepen extra vaart geeftop de weg naar de eilanden toe, maar ze tijdens de hele terugvaart pesterig dwarszit. Het is gewoon een speling van de stromingen en de wind en de getijden hier, meer niet. Dezelfde speling die ervoor zorgt dat schepen die aan deze zijde van het eiland voor anker gaan binnen een etmaal op de kust te pletter slaan.'

'Ja, meneer,' beaamde Gankis plichtsgetrouw, maar zonder overtuiging. Zijn ogen verrieden hem: hij kon ze niet afhouden van de zak waarin kapitein Kennit de glazen bol had laten verdwijnen. Kennits glimlach werd nog ietsje breder, leek het. 'Wel? Sta bier niet te lummelen. Klim naar boven en kijk wat je verder nog kunt vinden.'

Jawel, meneer.' Na een laatste spijtige blik op de jaszak draaide de oudere man zich om en klom hij weer naar boven. Kennit liet zijn hand in de zak glijden en streelde het gladde koele glas. Hij vervolgde zijn kalme wandeling over het strand. Boven zijn hoofd volgden de meeuwen. Ook zij zochten het zand waarvan de golven zich nu terugtrokken af naar lekkere hapjes. Kennithaastte zich niet, maar verloor niet uit zijn gedachten dat zijn schip aan de andere kant van het eiland in gevaarlijke wateren op hem lag te wachten. Hij zou de volle afstand van het strand afleggen, zoals de traditie voorschreef, maar hij was niet van plan nog lang te treuzelen nadat hij de waarzeggerij van een van de Anderen zou hebben vernomen. En evenmin was hij van plan welke gevonden schatten dan ook hier achter te laten. Het glimlachje dat nu om zijn mond speelde was honderd procent echt. Onder hetlopen haalde hij zijn hand uit de zak en streek er verstrooid mee over zijn andere pols. Onder de kanten manchet van zijn witte zijden hemdsmouw ging daar een dubbele veter van zwart leer schuil, waarmee een kleine houten snuisterij stevig op zijn pols wasvastgebonden: een in reliëf gesneden gezichtje, met een gaatje door het voorhoofd en een door de onderkaak, waardoor het precies over het pulserende punt van de polsslagader kon worden gebonden. Ooit was het gezichtje zwart gelakt geweest, maar de meesteverf was inmiddels weggesleten. De trekken van het gezicht waren echter nog heel duidelijk te herkennen: een verfijnd, spottend gelaat, dat als twee druppels water leek op het zijne. Het had hem een

vermogen gekost om het te laten maken. Niet iedereen dietoverhout kon snijden wilde dat ook, zelfs als ze het lef hadden gehad wat van dat spul te stelen. Kennit herinnerde zich de kunstenaar heel goed. Hij had uren voor hem geposeerd in diens atelier terwijl de man het spijkerharde hout moeizaam bewerkte tot een gelijkend portretje. Ze hadden niet gesproken. De artiest kon het niet, de piraat deed het niet. De houtsnijder had absolute stilte nodig om zich te concentreren, want hij had niet alleen met keihard hout te maken, maar moest tegelijk een betovering aanbrengen die de drager van de amulet zou beschermen tegen andere betoveringen. Kennit had hem trouwens ook niets te zeggen gehad. De piraat had hem al maanden tevoren een exorbitant voorschot betaald, en toen geduldig gewacht tot de kunstenaar hem had bericht dat hij een stukje van dat kostbare, streng bewaakte hout had weten te verwerven. Kennit was in woede ontstoken toen de artiest nog meer geld had geëist voordat hij aan het werk wilde gaan, maar hij had niets laten merken en was glimlachend edelstenen en zilveren en gouden munten op de weegschaal van de man blijven stapelen tot deze met een knikje te kennen had gegeven dat de prijs bereikt was. Zoals velen in de illegale circuits in Beijerstad had de artiest al jaren geleden zijn tong opgeofferd om zijncliënten extra discretie te kunnen garanderen. Hoewel Kennit vraagtekens zette bij de effectiviteit van die methode, waardeerde hij de bedoeling die ermee werd uitgedrukt. Dus toen de man klaar was, en de amulet persoonlijk om Kennits pols had

gebonden, kon hij alleen door hevig te knikken aangeven dat hij zelf tevreden was over zijn werk. Kennit was ook tevreden geweest. Vervolgens had hij de artiest gedood. Dat was de enige verstandige manier van doen, en Kennit was een buitengewoon verstandig iemand. Hijhad de aanvullende betaling die de man had geëist weer teruggepakt. Kennit had de pest aan mannen die zich niet aan hun oorspronkelijke afspraken hielden. Toch was dit niet de reden waarom hij hem had gedood. Dat had hij gedaan ter wille van de geheimhouding. Als zijn mannen wisten dat kapitein Kennit een amulet droeg om hem te beschermen tegen betoveringen, zouden ze misschien geloven dat hij er bang voor was. Zijn bemanning mocht echter onder geen beding geloven dat hij bang was voor wat dan ook. Zijn mazzel was legendarisch. Alle mannen die hem volgden geloofden er heilig in - de meesten nog heiliger dan Kennit zelf. Het was de reden waarom ze hem volgden. Ze mochten dus nooit op het idee komen dat hij bang was voor iets dat zijn mazzel zou kunnen bedreigen. In het jaar sinds hij de kunstenaar had gedood had hij zich afgevraagd of die moord de betovering misschien had aangetast, want hij had er nog niets van gemerkt. Toen hij de houtsnijder destijds had gevraagd hoe lang het zou duren voordat het gezichtje tot leven zou komen, had deze welsprekend zijn schouders opgehaald en met uitvoerige handgebaren aangeduid dat noch hij, noch iemand anders dat soort dingen kon voorspellen. Kennit wachtte nu al een jaar of de amulet tot leven zou komen, want dat zou

hetzekerste bewijs zijn dat de betovering volledig geactiveerd was. Maar er was een moment gekomen waarna hij niet langer meer kon wachten. Hij had geweten, met een instinctief soort zekerheid, dat het voor hem tijd was om het Schattenstrand te bezoeken en te vernemen welk fortuin de oceaan voor hem zou onthullen. Hij kon niet langer wachten tot de amulet zou ontwaken. Hij had besloten dat hij het risico maar moest nemen. Eens te meer moest hij erop vertrouwen dat zijn mazzel hem zou beschermen, zoals tot nutoe altijd. Zelfs toen hij die kunstenaar vermoordde. De man had zich onverwacht omgedraaid, net toen Kennit zijn mes trok. Als hij een tong in zijn mond had gehad zou hij veel harder hebben geschreeuwd, wist Kennit. Mazzel dus. Hij zette de houtsnijder uit zijn gedachten. Dit was niet het moment om aan hem terug te denken. Hij was niet naar het Schattenstrand gekomen om bij het verleden stil te staan, maar om schatten te vinden die zijn toekomst zeker zouden stellen. Hij richtte zijn blik weer op de kronkelige vloedlijn die hij volgde. Hij negeerde de schelpen, de slierten zeewier, de kleine krabben, de kwallen en het drijfhout, maar zocht uitsluitend naar wrakgoed. Het duurde niet lang voordat hij werd beloond: hij vond een gehavend kistje, met daarin eenstel theekopjes. Hij had niet het idee dat ze door mensen waren gemaakt of gebruikt. Het waren er twaalf en ze waren gesneden uit de uitgeholde botten van een of andere vogelsoort. Ze waren beschilderd met fijne blauwe figuurtjes, waarvan de lijntjes zo dun waren dat ze met een penseel van een enkel haartje

getekend leken. De kopjes waren vaak gebruikt. De kleine blauwe tekeningen waren onherkenbaar vervaagd en de dunne oortjes waren nog dunner afgesleten door het frequente gebruik. Hij legde het kistje inde holte van zijn arm en liep verder. Hij liep in het zonlicht, tegen de wind in, en zijn kostbare laarzen lieten duidelijke sporen achter in het natte zand. Af en toe keek bij nonchalant om zich heen en zocht hij het hele strand af. Zijn gezicht liet niets blijken van zijn verwachtingen, maar toen hij zijn blik weer op het zand voor zijn voeten richtte zag hij daar een houten doosje liggen. Het hout was kromgetrokken en hij moest het doosje openen door het als een noot stuk te slaan op een brok leisteen. Er zaten vingernagels in. Ze waren gemaakt van parelmoer en konden met piepkleine klemmetjes op de natuurlijke nagels worden vastgezet. In het puntje hadden ze allemaal een kleine holte - misschien om er gif in te doen. Het waren er twaalf. Kennit stak hetdoosje in zijn andere zak. De nagels rammelden zachtjes. Het baarde hem geen zorgen dat zijn vondsten niet van menselijke makelij waren, noch voor gebruik door mensen bestemd. Hoewel hij spottend had gereageerd op Gankis toen deze dit strand magische eigenschappen toedichtte, wist iedereen dat de golven van meer dan een zee op deze rotsige kust beukten. Schepen die zo stom waren tijdens een storm beschutting te zoeken aan deze kant van het eiland liepen grote kans met man en muis te verdwijnen, zonder zelfsmaar een spoortje van wrakhout achter te laten. Oude zeelui beweerden dat die schepen uit

deze wereld werden weggevaagd en op de zeeën van een andere terechtkwamen. Kennit betwijfelde het niet. Hij tuurde naar de hemel, maar die was nog steeds helder en blauw. Er stond een stevige bries, maar Kennit vertrouwde erop dat hij tijd genoeg had om zijn wandeling over het Schattenstrand te voltooien en dan dwars over het eiland terug te keren naar de Valse Kreek, waar zijn schip voor anker lag. Zo lang zou zijn mazzel toch wel duren, meende hij. Zijn verontrustendste vondst was de volgende: een tas van aan elkaar genaaide stukken rood en blauw leer, die half in het natte zand begraven lag. Het was dik leer, de tas was bestemd voor een duurzaam gebruik. Het zoute water had het leer doen zwellen en de kleuren in elkaar laten vervloeien. De pekel had de koperen sluitingen aangevreten en de sluitriemen hard en bros gemaakt. Kennit gebruikte zijn mes om de tas langs een van de naden open te snijden. Er zat een nest katjes in. Ze waren perfect van vorm, met lange klauwtjes en regenboogkleurige vlekjes achter hun,oren. Ze waren dood, alle zes. Zijn weerzin onderdrukkend pakte Kennit het kleinste katje uit de tas en draaide het slappe lijfje om in zijn handen. Het had een blauwe vacht -donker, maagdenpalmblauw- en roze oogleden. En het was klein. Ondermaats, waarschijnlijk. Het voelde koud en opgezwollen en walgelijk aan. Er hing een ring met een grote robijn als een reusachtige teek aan een van de oren. Hij had zin om het lijkje simpelweg te laten vallen. Belachelijk. Hij maakte de oorbel los en stak hem in zijn zak. Toen, gedreven door een

impuls die hij niet begreep, stopte hij het dode blauwe katje bij de andere vijf terug in de tas, die hij naast de vloedlijn liet liggen. Zelf liep Kennit verder. Ontzag stroomde door zijn aderen, samen met zijn bloed. Boom. Bast en sappen, de geur van het hout en van de ruisende bladeren hoog boven de grond. Boom. Maar ook aarde en water, ook lucht en licht en alles wat kwam en ging doordit wezen dat boom heette. Hij liet zich meevoeren, gleed in en uit een bestaan als bast en blad en wortel, als lucht en water. 'Wintrow.' De jongen maakte zijn blik langzaam los van de boom voor hem en dwong zich naar het glimlachende gezicht van de jongepriester te kijken. Berandol knikte hem bemoedigend toe. Wintrow deed zijn ogen heel even dicht, hield zijn adem in en rukte zich los van zijn opdracht. Toen hij zijn ogen weer opende zoog hij lucht naar binnen alsof hij na een diepe duik boven water kwam. Het gespikkelde licht, het zoete water, het zachte briesje - dat alles was van het ene moment op het andere verdwenen. Hij zat in een oefenlokaal in het klooster, een koele ruimte met een stenen vloer en stenen muren. De vloer voelde kil aan onder zijn blote voeten. Er stond een dozijn tafels met leistenen bladen in de zaal, en aan drie daarvan zaten andere jongens zoals hij te werken. Aan hun trage, dromerige bewegingen was te zien dat ze in trance verkeerden. Een van hen was een mand aan het vlechten, de twee andere jongens boetseerden natte, grijze klei. Hij staarde naar de geordende reepjes lood en stukjes glinsterend glas op de tafel voor hem. De schoonheid van het glas-in-loodraam

dat hij had geschapen verbaasde zelfs hemzelf, maar kon toch niet tippen aan de wonderbaarlijke pracht van de boom die hij was geweest. Hij betastte met zijn vingers de stam, de sierlijke takken. Het strelen van de kleine replica was zoiets als het aanraken van zijn eigen lichaam, zo goed kende hij beide. Achter hem hoorde hij dat Berandol zijn adem inhield. In zijn nog steeds verhoogde staat van bewustzijn voelde de jongen dat de priester even geïmponeerd was als hijzelf, en dat zijn ontzag met dat van zijn leerling versmolt. Even gaven ze zich beiden zwijgend over aan hun stille verering voor de wonderen van Sa.

'Wintrow,' herhaalde de priester toen zachtjes. Hij stak zijn hand uit en wreef met een vinger over een draakje dat vanuit de kruin van de boom naar buiten gluurde en daarna over de glinsterende kronkels van een slang die zich kunstig verborgen hield tussen de wortels. Hij legde zijn hand op de schouder van de jongen en draaide hem met zachte dwang opzij en bij zijn werktafel vandaan, de zaal uit. 'Je bent te jong om zo'n geestestoestand een hele ochtend vol te houden,' zei hij op licht verwijtende toon. 'Je moet leren beter maat te houden.'

Wintrow wreef met zijn handen in zijn ogen, die opeens branderig aanvoelden. 'Ben ik daar de hele morgen bezig geweest?' vroeg bij half versuft. 'Daar leek het helemaal niet op, Berandol.'

'Nee, vast niet, maar de vermoeidheid die je nu voelt zal je wel overtuigen van mijn gelijk. Je moet met deze dingen

voorzichtig zijn, Wintrow. Morgen moet je iemand vragen je halverwege de ochtend te wekken. Talent zoals het jouwe is te kostbaarom het voortijdig te laten opbranden.'

'Ik voel me nu inderdaad uitgeput,' gaf Wintrow toe. Hij wreef met zijn hand over zijn voorhoofd, streek zijn dunne zwarte haren uit zijn ogen en glimlachte. 'Maar de boom was het waard, Berandol.'

De priester kniktelangzaam. 'In meer dan een opzicht. De verkoop van dat venster zal genoeg opbrengen om een nieuw dak op het novitiaat te bekostigen, als moeder Delita het tenminste over haar hart kan krijgen het klooster van zoiets moois afstand te laten doen.' Hij aarzelde even en vervolgde toen: 'Ik zie dat ze er weer zijn, de draak en de slang. Heb je nog steeds geen idee waarom...' Hij liet de vraag onafgemaakt. 'Ik weet niet eens meer dat ik ze in de afbeelding heb verwerkt,' zei Wintrow. 'Tja.' er klonk geen spoortjevan kritiek in Berandols stem. Alleen geduld. Een poosje liepen ze in aangenaam stilzwijgen naast elkaar door de koele gangen van het klooster. Langzaam ebde de overspannenheid van Wintrows zintuiglijke waarnemingen weg tot een normaal niveau. Hij proefdeen rook het zout dat gevangen zat in de dikke stenen muren niet meer, hoorde ook het zachte kraken van de oude rotsblokken in hun krappe voegen niet langer. Het schuren van de ruige bruine stof van zijn novietenpij over zijn blote huid werd bijna draaglijk. Tegen de tijd dat ze de grote poort bereikten die toegang gaf tot de kloostertuin was hij weer veilig en wel teruggekeerd in zijn lichaam. Hij voelde

zich duizelig, alsof hij zojuist was ontwaakt uit een lange, diepe slaap, en tegelijk doodmoe, alsof hij de hele dag aardappels had gerooid. Hij liep zwijgend naast Berandol, zoals de mores in het klooster dat voorschreven. Ze kwamen anderen tegen - mannen en vrouwen in het groen van de volle priesters, anderen in het wit van de acolieten. Ze groetten elkaar met hoofdknikjes. Toen ze de schuur met de gereedschappen naderden voelde hij opeens met verontrustende zekerheid dat dit hun bestemming was, en dat hij de rest van de middag in de zonnige tuin zou moeten werken. Op andere dagen zou dat best een plezierig vooruitzicht zijn geweest, maar nu waren zijn ogen na zijn inspanning in het schemerige oefenlokaal nog overgevoelig voor het felle licht. Berandol keek om en zag dat de jongen trager was gaan lopen. 'Wintrow,' berispte hij hem zachtjes, 'weiger toe te geven aan bezorgdheid. Wie zich zorgen maakt over wat zou kunnen gebeuren, doet afbreuk aan het moment van vreugde dat hij nu kan genieten. Zo iemand verliest dit moment dus aan zijn angst voor de volgende en zijn ongerustheid over de daaropvolgende momenten.' Berandols stem kreeg een harde ondertoon. 'Je loopt in je oordeel te vaak op dingen vooruit. Als jou het priesterschap wordt geweigerd, zal het om die reden zijn.' Wintrow wierp de priester een geschokte blik toe. Even was zijn hele gezicht getekend door naakte teleurstelling. Toen herkende hij de valstrik. Hij begon breed te grijnzen, en Berandol ook, toen de jongen zei: 'Maar als ik daarover ga kniezen loop ik weer vooruit op het oordeel dat ik zal falen!'

Berandol gaf de slanke jongen een goedmoedigepor in zijn zij. 'Precies. Ah, jij groeit zo snel, en je leert zo snel bij! Ik was veel ouder dan jij, minstens twintig, voordat ik die Contradictie op het dagelijkse leven leerde toepassen.' Wintrow haalde een beetje schaapachtig zijn schouders op. 'Ik heb er gisteravond voordat ik in slaap viel over gemediteerd. "Men dient plannen te maken voor de toekomst en de toekomst te verwachten, zonder de toekomst te vrezen." De zevenentwintigste Contradictie van Sa.'

'De leeftijd van dertien is erg jong om al bijde zevenentwintigste Contradictie te zijn aangekomen,' merkte Berandol op. 'Bij welke bent u dan?' vroeg Wintrow argeloos. 'De drieëndertigste. Maar daar ben ik nu al twee jaar mee bezig.' Wintrow haalde bijna onmerkbaar zijn schouders op. 'Zo ver is mijnstudie nog niet gevorderd.' Ze liepen in de schaduw van appelbomen, onder bladeren die slap hingen van de hitte. Rijpend fruit deed de takken doorbuigen. Aan het andere einde van de tuin waren acolieten met emmers water uit de rivier in de weer. '"Een priester behoort zich niet aan te matigen dat hij oordeelt, tenzij hij kan oordelen zoals Sa dat doet, met absolute gerechtigheid en absolute genade."' Berandol schudde zijn hoofd. 'Ik moet bekennen dat ik niet zie hoe dat mogelijk kan zijn.' De blik van de jongen was al naar binnen gericht en er verscheen een heel dun verticaal groefje op zijn voorhoofd. 'Zo lang u gelooft dat het onmogelijk is, sluit u uw geest af voor het begrijpen? Zijn stem leek van ver te komen. 'Tenzij dat nu precies is wat we

moeten ontdekken: als priesters kunnen we niet oordelen, want we bezitten noch de absolute genade, noch de absolute gerechtigheid om dat te doen. Misschien is het enkel de bedoeling dat we vergeving en troost schenken.' Berandol schudde zijn hoofd. 'In enkele tellen heb jij evenveel van de knoop ontward als mij in zes maanden is gelukt. Maar als ik om me heen kijk, zie ik veel priesters die wel oordelen. De Vaganten van onze orde doen weinig anders dan geschillen tussen mensen oplossen, dus zij moeten de drieëndertigste Contradictie op een of andere manier hebben opgelost.' De jongen keek hem verwonderd aan. Hij opende zijn mond om iets te zeggen, maar bloosde toen opeens en deed zijn mond weer dicht. Berandol keek zijn pupil onderzoekend aan. Wat het ook is, ga je gang en zeg het maar. Ik zal je geen verwijt maken.'

'Het probleem is dat ik een verwijt wilde maken,' bekende Wintrow, maar zijn gezicht klaarde op toen hij eraan toevoegde: 'Gelukkig kon ik me nog net op tijd inhouden.'

'En wat had je me dan willen zeggen?' drong Berandol aan. Toen zijn pupil zijn hoofd schudde, lachte zijn leraar hardop. 'Kom, Wintrow, ik heb je gevraagd openhartig te spreken. Dan ga ik toch niet achteraf onsportief doen door je verwijten te maken? Wat had je op je lever?'

'Ik had willenzeggen dat u uw gedrag moet laten leiden door de voorschriften van Sa, niet door wat u anderen ziet doen.' De jongen zei het zonder schroom, maar sloeg toen zijn ogen neer. 'Ik weet dat het niet aan mij is om u daaraan te

herinneren.' Berandol leek te diepin gedachten verzonken om zich gepikeerd te voelen. 'Maar als ik alleen het voorschrift volg, en mijn hart zegt me dat het voor een mens onmogelijk is om te oordelen zoals Sa dat doet, met absolute gerechtigheid en absolute genade, dan moet ik concluderen....' Hij begon langzamer te praten, alsof hij de conclusie slechts met tegenzin tot zich wilde laten doordringen. 'Dan moet ik ofwel concluderen dat de Vaganten een veel grotere spirituele diepgang hebben dan ik, ofwel dat zij evenmin het recht hebben omte oordelen als ik.' Zijn blik dwaalde af naar de takken van de appelbomen. 'Kan het zijn dat er een hele tak van onze orde bestaat die geen gewettigd fundament heeft? Is het niet oncollegiaal zoiets alleen al te denken?' Hij keek de jongen naast hem nu bezorgd aan. Wintrow glimlachte sereen. Wanneer iemands gedachten Sa's voorschriften volgen, kunnen ze niet verdwalen.'

'Ik zal hier dieper over moeten nadenken,' besloot Berandol met een zucht. Hij keek Wintrow met oprechte genegenheid aan. 'Ik zegen de dagwaarop ze jou als student aan mij hebben toegewezen, al vraag ik me eerlijk gezegd vaak af wie van ons de leraar en wie de pupil is. Ik zal je missen.' Wintrow keek gealarmeerd. 'Missen? Gaat u weg, bent u al zo snel ergens beroepen?'

'Niet ik. Dit nieuwshad ik je op een veel betere manier moeten vertellen, maar zoals steeds hebben jouw woorden me totaal van mijn à propos gebracht. Niet ik ga weg, maar jij.

Dat is de reden waarom ik je vandaag ben komen halen. Je moet gaan pakken, want je bent naar huis geroepen. Je oma en moeder hebben bericht gestuurd dat ze vrezen dat je grootvader stervende is. Ze willen je op dat moment graag bij zich hebben.' Toen hij zag hoe ontdaan de jongen keek voegde Berandol eraan toe: 'Het spijt me dat ik dit zo botweg heb meegedeeld. Je praat maar zelden over je familie. Ik heb me niet gerealiseerd dat je zo'n nauwe band hebt met je grootvader.'

'Heb ik niet,' gaf Wintrow simpelweg toe. 'Om de waarheid te zeggen ken ik hem amper. Toen ik klein was, was hij altijd op zee. De keren dat hij thuis was, maakte hij me doodsbang. Niet door wreedheid of zoiets, maar door zijn... macht. Alles aan hem, van zijn stem tot zijn baard, leek veel te groot voor de kamer waarin hij zich bevond. Wanneer ik andere mensen over hem hoorde praten, zonder dat ze wisten dat ik meeluisterde, leek het altijd alsof ze het over een legende of een held hadden. Ik kan me niet herinneren dat iemand hem ooit met grootvader aansprak, laat staan met opa. Wanneer hij thuiskwam, raasde hij als een noorderstorm door het huis. Voor mij was het geen pretje, ik bleef liever uit zijn buurt. Toch werd ik voor hem gesleept. Daarvan weet ik alleen nog dat hij kritiek had op mijn groeitempo. 'Waarom is de jongen zo schraal?" vroeg hij dan. "Hij lijkt sprekend op mijn jongens toen ze klein waren, maar is hoogstens half zo groot. Geven jullie hem wel genoeg vlees te eten? Eet hij wel goed?" En dan trok hij me naar zich toe en kneep in mijn arm, alsof hij vond

dat ik moest worden vetgemest. Ik schaamde me daarna altijd dat ik zo klein was, alsof dat een soort fout van me was. Nadat ik was afgestaan voor een opleiding tot priester heb ik hem nog minder gezien, maar mijn beeld van hem is niet veranderd. Toch is het niet mijn grootvader waar ik bang voor ben, of zelfs de dodenwakevoor hem. Het is het naar huis gaan zelf, Berandol. Het is daar zo... lawaaiig.' Berandol grijnsde meelevend. 'Voordat ik hierheen kwam heb ik daar niet eens behoorlijk leren denken, geloof ik,' vervolgde Wintrow. 'Het was daar continu te rumoerig en te druk. Ik had nooit tijd om na te denken. Vanaf het moment dat Nana ons 's morgens uit bed jaagde tot we 's avonds gebaad en in een schoon nachthemd weer in datzelfde bed werden gedumpt werden we constant druk bezig gehouden. Aangekleed voor visites, meegenomen op tochtjes, getracteerd op maaltijden en lessen, bezoekjes aan vriendjes, omgekleed voor weer andere visites, weer andere maaltijden... dat ging de hele tijd maar zo door. Weet u, toen ik pas hier was ben ik twee dagen mijn cel niet uit geweest. Zonderdat Nana of moeder of oma me achter de vodden zaten had ik gewoon geen idee wat ik moest doen. En al die tijd was ik een eenheid geweest met mijn zusje. "De kinderen moeten naar bed" of "de kinderen moeten eten", dat soort dingen hoorden we de godganse dag. Toen ik hier kwam was het alsof mijn halve lichaam was geamputeerd.' Berandol gaf blijk van zijn medeleven. 'Dus dat is wat het betekent een Vestrit te zijn. Ik heb me altijd al afgevraagd hoe de kinderen

van de oude vaarders in Beijerstad leefden. Voormij was het heel anders, maar tegelijk voor een groot deel hetzelfde. Wij waren varkenshoeders, mijn familie. Ik had noch kindermeisjes, noch uitjes, maar er waren altijd klusjes genoeg om je bezig te houden. Alles wat eetbaar was verzamelen, dingen repareren die volgens anderen allang niet meer te repareren waren, de varkens verzorgen... Ik geloof dat die beesten meer aandacht kregen dan de mensen. Er werd nooit zelfs maar gedacht aan het afstaan van een kind voor het priesterschap. Toen werd mijn moederziek en mijn vader beloofde een van zijn kinderen aan Sa te geven als zij beter zou worden. En toen dat gebeurde heeft hij me weggestuurd. Ik was de ondermaatse nakomeling van het nest, als het ware. Het jongste kind. Met een misvormde arm. Het was natuurlijk een offer voor mijn vader, maar een minder groot offer dan als hij een van mijn oudere broertjes had moeten afstaan.'

'Misvormde arm?' vroeg Wintrow verbaasd. 'Dat was zo. Die had ik als klein kind bij een val gebroken, en daarna was hij in zijn groeigeremd. Maar de priesters hebben me genezen. Ze lieten me met ongelijke emmers water sjouwen, de grootste emmer aan de zwakste arm. Ik dacht in het begin dat ze gek waren. Mijn ouders hadden me altijd geleerd dat ik mijn sterke arm voor alles moest gebruiken. Dat was mijn eerste ervaring met Sa's voorschriften.' Wintrow fronste zijn voorhoofd en begon toen te glimlachen. "Want de zwakste hoeft zijn kracht slechts te beproeven om hem te vinden, en dan zal hij sterk zijn.'" 'Precies.' De priester wees naar het

lange, lage gebouw voor hen: het acolietenverblijf. 'De koerier heeft vertraging gehad. Je zult snel moeten inpakken en meteen vertrekken om het schip te halen. Het is een lange wandeling.'

'Een schip!' Wintrows kortstondig opgeklaarde gezicht betrok weer. 'Daar had ik nog niet aan gedacht. Ik vind reizen over zee afschuwelijk, maar als je van Jamaillia naar Beijerstad moet is er geen alternatief.' Hij trok zijn wenkbrauwen op. 'Wandeling? Hebben ze me geen knecht en geen paard gestuurd?' Wil je ze snel terug naar het comfort van de rijken, Wintrow?' vroeg Berandol plagend. Toen de jongen beschaamd zijn hoofd liet zakken vervolgde hij: 'Nee, volgens het bericht heeft een vriend je passage aangeboden, hetgeen door je familie in dank is aanvaard.' Op vriendelijker toon voegde hij eraan toe: 'Ik vermoed dat je familie wat minder goed in de slappe was zit dan vroeger. De Noordelijke Oorlog heeft veel kooplieden schade berokkend, zowel wegens de weggevallen import van goederen die via het Hertenwater werden aangevoerd als wegens de weggevallen export naar die markten.' Peinzend vervolgde hij: 'En onze jonge satraap begunstigt Beijerstad veel minder dan zijn grootvader en vader dat hebben gedaan. Zij vonden dat degenen die de moed hadden om zich aan de Gedoemde Kust te vestigen ook volop mochten delen in de schatten die ze daar aantroffen, maar de jonge Cosgo schijnt daar anders over te denken. Men zegt dat hij vindt dat ze lang genoeg hebben geprofiteerd, en dat de Kust nu veilig is en heus niet meer

vervloekt. Hij heeft niet alleen de bevolking daar nieuwe belastingen opgelegd, maar bovendien in de omgeving van Beijerstad grote lappen land uitgedeeld aan vriendjes van hem.' Berandol schudde zijn hoofd. 'Hij breekt het woord van zijn voorouders en legt zware lastenop aan mensen die tegenover hem hun woord altijd wel hebben gehouden. Daar kan niets goeds uit voortkomen.'

'Ik weet het. Ik mag al blij zijn dat ik niet de hele weg hoef te lopen, maar het is moeilijk een reis naar een gevreesde bestemming te aanvaarden,Berandol, laat staan per schip. Ik zal me de hele tocht doodongelukkig voelen.'

'Zeeziek?' vroeg Berandol verbaasd. 'Ik dacht dat mensen uit vaarderskringen daar geen last van hadden.'

'Als het weer maar slecht genoeg is kan iedereen zeeziek worden, maarnee, dat is niet mijn probleem. Het gaat me om het lawaai en de drukte. En de stank. De matrozen. Best aardige kerels, op hun manier, maar...' De jongen haalde zijn schouders op. 'Anders dan wij. Ze hebben geen tijd om over de dingen te praten waar wij hethier over hebben. En als ze tijd hadden, zou hun denkniveau dat van de groenste acolieten hier niet overtreffen. Ze leven als dieren en ze redeneren als dieren. Ik zal het gevoel hebben alsof ik in een kooi vol beesten leef. Niet dat zij er iets aan kunnen doen, hoor,' besloot hij, want hij zag dat de priester zeer bedenkelijk keek. Berandol haalde adem alsof hij van plan was een hele redevoering af te steken, maar bedacht zich toen. 'Het is twee jaar geleden dat je je ouderlijk huis voor het laatst hebt

bezocht, Wintrow. Twee jaar lang ben je niet buiten het klooster en onder werkende mensen geweest. Kijk en luister goed, en wanneer je bij ons terugkeert moet je me vertellen of je nog steeds vindt wat je zojuist zei. Ik draag je op dit niet te vergeten, want ik zal het onthouden.'

'Ik zal het niet vergeten,' beloofde de jongen plechtig. 'En ik zal u missen.'

'Waarschijnlijk. Maar de komende paar dagen nog niet, want ik moet je begeleiden naar de haven. Kom, we moeten onze spullen inpakken.' Lang voordat Kennit het einde van het strand bereikte was hij zich al bewustvan de Ander die hem gadesloeg. Hij had het verwacht, maar toch intrigeerde het hem, want hij had vaak gehoord dat ze wezens van de ochtendschemering of het avondlijke duister waren, die zich maar zelden in het volle zonlicht vertoonden. Een mindere man zou misschien bang zijn geweest, maar een mindere man zou niet Kennits mazzel hebben bezeten. Noch zijn vaardigheid met een zwaard. Hij bleef ontspannen over het strand wandelen en naar wrakgoed uitzien, en gedroeg zich alsof hij het toekijkende wezen niet had opgemerkt - hoewel hij op een griezelige manier wist dat het doorhad dat hij deed alsof. Een spelletje binnen het spel, dacht hij, inwendig glimlachend. Hij was dan ook zeer geïrriteerd toen Gankis een paar momenten later over het strand naar hem toe kwam rennen met de boodschap dat er ginds een Ander naar hem stond te kijken. 'Weet ik,' zei hij bars tegen de oude zeeman, maar even later had hij zijn stem en houding weer volledig

onder controle. 'En hij weet dat wij weten dat hij staat te loeren,' legde hij op een vriendelijke toon uit. 'Dat gegeven zijnde, stel ik voor dat je hem negeert en je zoektocht afrondt. Heb je nog iets interessants gevonden?'

'Een paar dingen,' gaf Gankis onwillig toe.Kennit rechtte zijn rug en wachtte demonstratief. De zeeman begon in de zakken van zijn veelgedragen jas te zoeken. 'Dit hier,' zei hij terwijl hij een opzichtig beschilderd houten voorwerp te voorschijn haalde, een samenstel van kleurige stokjes en schijfjes, waarvan de laatste in het midden een gaatje hadden. Kennit snapte er niets van. 'Kinderspeelgoed, zou ik denken.' Hij trok een wenkbrauw op en keek Gankis vragend aan. 'En dit,' moest de piraat bekennen. Hij haalde een rozenknop uit zijn zak. Kennitnam hem voorzichtig van hem aan, om zich niet te prikken aan de doorns. Pas toen hij de bloem in zijn hand had besefte hij dat ze niet echt was: het steeltje was' hard en onbuigzaam. Toch was de knop niet zwaarder dan die van een echte roos zou zijn geweest. Hij draaide de rozenknop om in zijn handen en probeerde vergeefs vast te stellen van welk materiaal hij gemaakt was. Nog raadselachtiger dan het materiaal was de geur: rijp en warm als die van een echte roos uit een zomerse min. Kennit keek met een opgetrokken wenkbrauw naar Gankis terwijl hij de roos met de weerhaakjes van haar doorns moeiteloos aan de revers van zijn hemd bevestigde. De oude piraat kneep zijn lippen stijf samen, maar durfde niets te zeggen. Kennit keek naar de zon, en toen naar het wijkende water. Het zou hem meer dan een uur

kosten om naar de andere kant van het eiland terug te lopen. Hij kon niet veel langer hier blijven, anders zou zijn schip tijdens de laagste stand van de eb op de rotsige zeebodem in de problemen kunnen komen. Evenwerd zijn geest beneveld door een zeldzaam moment van besluiteloosheid. Hij was niet alleen naar het Schattenstrand gekomen voor de schatten,maar vooral om de orakelspreuken van de Ander te horen, vooropgesteld -waar hij van uitging - dat deze zich zou verwaardigen tegen hem te spreken. Hij had behoefte aan een bevestiging uit de mond van de Ander. Was dat immers niet de reden waarom hij Gankis als getuige had meegenomen? Gankis was een van de weinige matrozen aan boord van zijn schip die zijn eigen verhalen niet standaard opklopte en versierde. Hij wist dat niet alleen de leden van zijn eigen bemanning, maar alle piraten in Deeldorp zouden geloven wat Gankis te vertellen had. En als de orakeltekst niet in Kennits kraam te pas zou komen, was Gankis natuurlijk een gemakkelijke man om te doden. Nogmaals maakte hij een snelle berekening van de resterende tijd. Een voorzichtig iemand zou nu zijn zoektocht staken, de confrontatie met de Ander aangaan en naar zijn schip terugkeren. Voorzichtige mannen vertrouwdennooit op hun mazzel, maar Kennit had lang geleden besloten dat je mazzel alleen maar groter werd als je erop vertrouwde. Het was een persoonlijke overtuiging, eentje die hijzelf had bedacht en die hij dan ook nooit met iemand had willen delen. Hij had nognooit een belangrijke triomf behaald zonder een risico te nemen en op zijn geluk te

vertrouwen. Op de dag dat hij voorzichtig werd zou zijn mazzel daar misschien aanstoot aan nemen en hem in de steek laten. Hij grijnsde bij de gedachte dat dat nu juist het enige risico was dat hij nooit zou nemen: bij zou nooit op de mazzel vertrouwen dat zijn mazzel hem niet zou kunnen verlaten. De logica van die redenering beviel hem, en hij begon op zijn gemak verder te lopen. Toen hij de scherpe rotspieken naderde diehet einde van het halvemaanvormige strand markeerden, waren al zijn zintuigen zich terdege bewust van de aanwezigheid van de Ander. De geur van het wezen was verleidelijk zoet, maar werd opeens die van bederf en rotting wanneer de wind draaide en hem naarje toe blies. Dan werd de geur zo sterk dat je hem proefde in je keel en hij je bijna verstikte. Maar het was niet alleen de geur van het wezen. Kennit voelde zijn aanwezigheid ook als een prikken van zijn huid en een suizen in zijn oren en een druk achterzijn oogbollen en onder zijn adamsappel. Hij geloofde niet dat hij transpireerde, maar toch voelde zijn gezicht opeens aan alsof het nat en plakkerig was van het zweet - alsof de wind iets van de huid van de Ander had afgeschuurd en op de zijne had geplakt. Kennit moest vechten tegen een onbehagen dat grensde aan misselijkheid, maar hij weigerde daar iets van te laten merken. In plaats daarvan richtte hij zich in zijn volle lengte op en trok met een paar nonchalante gebaren zijn jasje recht. De wind brachtzowel de pluimen op zijn hoed als de glanzende lokken van zijn zwarte haar in beroering. In het algemeen gesproken zag hij er voortreffelijk

uit, en de wetenschap dat zowel mannen als vrouwen van hem onder de indruk waren gaf in ruime mate voedsel aan zijn zelfvertrouwen. Hij was lang, maar proportioneel gespierd. De snit van zijn mantel deed zijn brede schouders, massieve borst en vlakke buik optimaal uitkomen. Zijn gezicht beviel hem ook goed. Hij vond dat hij een knappe man was. Hij had een hoog voorhoofd, een strakke kaak, een rechte neus en delicate lippen. Zijn baard had een modieuze punt en de uiteinden van zijn snor waren zorgvuldig ingevet. Het enige wat hem minder beviel waren zijn ogen, de ogen van zijn moeder: bleek, waterig blauw. Als hij ze ineen spiegel zag was het alsof zij hem aankeek, verdrietig en in tranen wegens zijn verdorven leven. Ze kwamen hem voor als de lege ogen van een halve idioot, die volstrekt misplaatst waren in zijn gebruinde gezicht. In een andere man zouden de mensen vandie ogen hebben gezegd dat ze een milde, onderzoekende blik hadden. Kennit probeerde echter een kille, strakblauwe blik te cultiveren, hoewel hij wist dat de kleur van zijn ogen daar eigenlijk veel te bleek en waterig voor was. Hij zette zijn streven kracht bij door een licht opkrullen van zijn mondhoeken, zoals nu, bij het aankijken van de wachtende Ander. Deze leek niet erg geïmponeerd. Hij beantwoordde Kennits starende blik vanaf ongeveer gelijke hoogte. Het was op een vreemde manier geruststellend dat de oude legenden zeer accuraat bleken. De gevliesde vingers en tenen, de onnatuurlijke buigzaamheid van de ledematen, de platte vissenogen in hun diepe, benige kassen en zelfs de

gladde geschubde huid die het wezen bedekte waren allemaal precies zoals de piraat had verwacht dat ze zouden zijn. Zijn plompe kale hoofd was misvormd - iets tussen dat van een mens en een vis in. Het scharnier van zijn kaken bevond zich vlak onder zijn oorgaten. De bij die kaken horende muil was groot genoeg om het hoofd van een mens te omvatten. Achter de dunne lippen waren rijen scherpe tandjes te zien. Zijn schouders leken naar voren gebogen te zijn, maar die houding suggereerde veeleer brute kracht dan ontspannen sloomheid. De Ander droeg een jasachtig kledingstuk in een blekeazuurblauwe kleur, waarvan het weefsel zo fijn leek als dat van een bloemblaadje. Het hing op een welhaast vloeibare manier om het wezen heen. Ja, het was allemaal precies zoals hij het had gelezen. Het enige wat hij niet had verwacht was dat hij er zich zo door aangetrokken voelde. De wind moest een truc met zijn neus hebben uitgehaald. De geur van dit wezen was als die van een zomerse tuin, vermengd met het boeket van een kostbare wijn. Die ondoorgrondelijke ogen bevatten alle wijsheid van de wereld. Hijvoelde plotseling het verlangen opkomen zich te onderscheiden, zich in de ogen van dit wezen als waardig te bewijzen. Hij wilde het imponeren door zijn goedheid en zijn intelligentie. Hij wilde dat het gunstig over hem zou denken. Hij hoorde het zachte knerpen van voetstappen op het zand achter hem. Gankis. Heel even werd de aandacht van de Ander afgeleid. Zijn vlakke ogen draaiden zich van Kennit af en meteen was de betovering verbroken. Het bezorgde Kennit een kleine

schrikreactie. Hij sloeg zijn armen over elkaar voor zijn borst, waardoor hij zijn toverhouten amuletje geruststellend in zijn vlees kon drukken. Tot leven gekomen of niet, kennelijk had het gewerkt en de betovering door de Ander op afstand gehouden. En nu hij begreep waar de Ander op uit was,kon hij zich ook door zijn wilskracht tegen die manipulatie beschermen. Toen het wezen zijn blik weer op Kennit richtte herkende deze het voor wat het was: een koud en geschubd schepsel uit de diepzee. Het scheen aan te voelen dat het zijn magische greepop hem had verloren, want toen het zijn luchtzakken achter zijn kaken had volgezogen en woorden zijn kant op pufte, meende Kennit daarin een spoor van sarcasme te horen. Welkom, pelgrim. De zee heeft uw speurtocht rijkelijk beloond, zie ik. Wilt u een welwillend offer brengen en het orakel de betekenis van uw vondsten horen uitleggen?' De stem piepte en hijgde als een in jaren niet meer geolied deurscharnier. Een deel van Kennits bewustzijn bewonderde de volharding die het wezen moest hebben bezeten om zulke mensenklanken te leren nabootsen, maar een ander, groter deel wees diezelfde volharding af als een daad van serviliteit. Hier stond het voor hem, totaal wezensvreemd aan de mensheid, maar op zijn eigen terrein, en niettemin wachtend, niettemin zijn taalsprekend, niettemin bedelend om aalmoezen in ruil voor de profetieën. Maar als het hem wegens die redenen als superieur leek te erkennen, vanwaar dan dat sarcasme in die blazende stem? Kennit zette de vraag uit zijn gedachten. Hij

pakte zijn beurs en haalde er twee goudstukken uit - het gebruikelijke offer voor een profetie. Ondanks zijn ogenschijnlijke onverschilligheid tegenover Gankis had hij precies nagegaan wat hem te wachten stond. Mazzel werkte het beste als je er niet nodeloos een beroep op deed. Dus hij schrok niet toen de Ander een stijve, grijzige tong uitstak om de munten in ontvangst te nemen, en het kostte hem ook geen zichtbare moeite om ze daarop te leggen. Het schepsel trok zijn tong meteen weer in. Kennit kon niet uitmaken of het de muntenal dan niet inslikte. In elk geval reageerde de Ander vervolgens met een stroef soort buiging, waarna hij een vierkant stukje zand gladstreek om er de voorwerpen die Kennit had verzameld op te laten uitstallen. Kennit nam er rustig de tijd voor. Eerst legde hij de glazen bol met de acrobaatjes erin op het zand. Ernaast legde hij de roos, waar hij toen de twaalf vingernagels zorgvuldig in een boog omheen groepeerde. Aan het einde van de curve legde hij het doosje met de theekopjes. Een handvol kristallen knikkers legde hij in een kuiltje in het zand. Die had hij op het laatste stukje strand gevonden. Hij legde er zijn allerlaatste vondst naast: een koperen veer, die bijna even weinig als een echte leek te wegen. Hij gaf met een hoofdknikje te kennen dat hij klaar was en deed een stapje achteruit. Met een verontschuldigende blik naar zijn kapitein legde Gankis het kleurig beschilderde houten speelgoed verlegen aan het andere uiteinde van de rij vingernagels. Toen deed ook hij een stap achteruit. De Ander keek een poos naar de

uitgestalde schatten en richtte toen de blik van zijn merkwaardig vlakke ogen op Kennit. 'Is dat alles wat u hebt gevonden?' De aandrang was onmiskenbaar. Kennit maakte amper merkbare beweginkjes met zijn schouders en zijn hoofd. Ze kondenja betekenen, of nee, of helemaal niks. Hij sprak niet. De Ander vulde luidruchtig zijn luchtzakken. Wat de oceaan hier doet aanspoelen is niet bestemd om door mensen in eigendom gehouden te worden. Het water brengt de dingen hierheen omdat dit de plaats is waar het water ze wil hebben. Verzet u niet tegen de wil van het water, want geen verstandig mens doet zoiets. Geen menselijk wezen is toegestaan te behouden wat hij op het Schattenstrand heeft gevonden.'

'Behoort het dan aan de Ander?' vroeg Kennit kalm. Hoewel hij van een geheel andere biologische soort was, kon Kennit gemakkelijk vaststellen dat hij de Ander van zijn stuk had gebracht. Deze had even tijd nodig om zich te herstellen, maar antwoordde toen plechtig: Wat de oceaan laat aanspoelen op het Schattenstrand blijft altijd eigendom van de oceaan. Wij zijn slechts zaakwaarnemers.' Kennit kneep zijn lippen strak samen in een ironisch glimlachje. Wel, dan hoeft u zich geen zorgen te maken. Ik ben kapitein Kennit, en ik ben niet de enige die u kan verzekeren dat de hele oceaan voor mij te grijp ligt, dus alles wat aan de oceaan behoort is tevens van mij. U hebt uw geld gekregen, dus spreek nu uw voorspelling uit en maak u niet meer druk om dingen die niet van u zijn.' Naast hem hield Gankis geschrokkenzijn adem in,

maar de Ander toonde geen zichtbare reactie op Kennits woorden. Hij boog zijn hoofd en zijn hele bovenlichaam naar voren, bijna alsof hij de kapitein als zijn meester erkende, en hief toen zijn hoofd weer op. Deze keer boorde de blik van zijnvissenogen tot in de ziel van de piraat, en was het alsof zijn woorden diep uit zijn binnenste kwamen. 'Deze profetie is zo helder, dat zelfs iemand van uw soort de tekenen zou kunnen verstaan. U neemt wat niet van u is, kapitein Kennit, en beweert dat het u toebehoort. Hoeveel er ook in uw handen valt, nooit bent u bevredigd. Degenen die u volgen moeten tevreden zijn met wat u weggooit als ballast of speeltjes, maar wat u kostbaar acht houdt u steeds voor uzelf.' Het schepsel keek heel even naar Gankis, die hem met uitpuilende ogen stond aan te staren. 'In zijn opvattingen zijn jullie er om bedrogen te worden,' zei hij tegen de oude zeeman. Kennit had weinig waardering voor de strekking van het verkondigde. 'Mijn geld geeft me het recht een vraag te stellen, is het niet?' zei hij brutaal. De Ander liet zijn mond open vallen - niet van verbazing, eerder bij wijze van een instinctief dreigement, leek het. De rijen spitse tanden waren in elk geval zeer indrukwekkend. Toen klapte hij zijn kaken weer dicht. 'Ja.'

'Zal ik slagen in wat ik ambieer?' De luchtzakken van de Ander pulseerden. 'Wilt u die vraag nader preciseren?'

'Heeft het orakel daar dan behoefte aan?' vroeg Kennit op redelijke toon. De Ander wierp een blik op de uitgestalde voorwerpen: de roos, de kopjes, de acrobaten in de glazen bol, de veer, de knikkers van kristal, de vingernagels. 'Uw

hartenwensen zullen vervuld worden,' zei hij toen bondig. Er verscheen een glimlach om Kennits lippen, maar deze vervaagde weer toen de Ander verder sprak, nu op een onheilspellende toon. 'Datgene wat u het vurigste ambieert zult u verwezenlijken. Die taak, die prestatie, die daad die door uw dromen spookt, zal opbloeien in uw handen.'

'Genoeg,' gromde Kennit, die opeens haast kreeg. Hij zag af van de gedachte een gesprek met hun godin aan te vragen. Hij had genoeg van deze profetieën. Toen hij zich bukte om de schatten op te rapen stak de Ander zijn gevliesde handen uit om ze te beschermen. Er glinsterde een druppeltje groen vergif aan het puntje van elk van zijn vingernagels. 'Deze voorwerpjes blijven natuurlijk allemaal op het Schattenstrand. Ik zal ervoor zorgen dat ze een goed plaatsje krijgen.'

'Fijn, bedankt,' zei Kennit zoetsappig, en hij richtte zich op, maar toen het schepsel zijn waakzaamheid liet verslappendeed de piraat snel een stap naar voren en plantte zijn voet hard op de bol met de acrobaatjes erin. Het glas brak in stukjes met een geluid als van' zilveren belletjes. Gankis slaakte een kreet alsof Kennit zijn enige kind had vermoord en zelfs de Anderdeinsde achteruit bij het zien van deze zinloze vernielzucht. 'Jammer,' zei Kennit terwijl hij zich omdraaide. 'Maar als ik het niet mag hebben, waarom iemand anders dan wel?' Hij was slim genoeg om hetzelfde niet met de roos te proberen. Hij vermoedde dathet materiaal daarvan te sterk was en wilde niet riskeren een modderfiguur te slaan door een mislukte poging te doen. De andere voorwerpen

waren in zijn ogen waardeloos. Laat de Ander daarmee maar doen wat hij wilde. Hij draaide zich om en begon weg te lopen. Achter zich hoorde hij de Ander zijn wraak sissen. 'De hiel die vernielt wat de zee toebehoort zal op zijn beurt worden opgeëist door de zee.' Na deze laatste profetie sloot de Ander met een hoorbare klap zijn kaken. Gankis kwam meteen naast Kennit lopen. Hij was van het type dat aan bekend gevaar altijd de voorkeur gaf boven het onbekende. Na een half dozijn stappen draaide Kennit zich om naar de Ander, die nog steeds over de schatten gebukt stond. 'Voor ik het vergeet, er was nog een ander teken waaru misschien iets aan hebt. Ik denk dat de oceaan het meer voor u heeft bedoeld dan voor mij. Ik heb het laten liggen waar ik het vond. Het is welbekend, meen ik, dat de Anderen geen liefde hebben voor katten?' In feite was hun angst en ontzag voor alles wat katachtig was even legendarisch als hun vermogen tot waarzeggerij. De Ander verwaardigde zich niet te antwoorden, maar Kennit had het genoegen te zien dat zijn luchtzakken gealarmeerd opbolden. 'U vindt ze een eindje verderop. Een heel nest jonge katjes, met een prachtig blauw vachtje. Ze zaten in een leren tas. Zeven of acht van die mooie schepseltjes. Ze zagen er wat armzalig uit na hun duik in de oceaan, maar ze redden het wel, wed ik. Vergeet niet dat ze aan de oceaan toebehoren, niet aan u. Ik weetzeker dat u ze liefdevol zult behandelen.' De Ander maakte een vreemd geluid, een soort gefluit. 'Neem ze mee,' smeekte hij. 'Neem ze mee, allemaal. Alstublieft!'

‘Meenemen van het Schattenstrand wat hier door de oceaan zelf is gedeponeerd? Dat zou ik echtniet durven,' verzekerde Kennit de ongelukkige Ander, zonder met zijn ogen te knipperen. Toen draaide hij zich om en liep verder. Onder het lopen neuriede hij een schunnig liedje dat in Deeldorp momenteel populair was. Hij nam grote passen en Gankis had al gauw moeite om hem bij te houden. 'Kapitein?' vroeg de zeeman hijgend. 'Mag ik een vraag stellen, kapitein Kennit?’

‘Vooruit maar,' zei Kennit welwillend. Hij verwachtte half-en-half dat de man hem zou vragen wat langzamer te lopen. Dat zou hij echter weigeren. Ze moesten zich haasten om tijdig bij het schip te zijn, voordat het door de eb op de rotsen zou zakken. 'In wat zult u slagen?' Kennit kwam in de verleiding het hem te vertellen, maar bedacht zich. Hij had het allemaal te zorgvuldig gepland, te vaak door zijn gedachten laten gaan. Hij zou wachten tot ze onderweg waren en Gankis ruimschoots de gelegenheid had gehad om zijn versie van de gebeurtenissen op dit eiland aan de rest van de bemanning te vertellen. Dat zou vast niet lang duren. De oude rotwas een loslippig type en de bemanning aan boord stierf natuurlijk van de nieuwsgierigheid. En wanneer ze met de wind lekker in de zeilen op de terugweg waren naar Deeldorp, zou hij alle hens aan dek roepen. Hij liet zich meeslepen door zijn fantasie en stelde zich voor hoe hij de mannen op het middendek, in het licht van de maan, vanaf het voordek zou toespreken. Zijn bleekblauwe ogen glansden van voorpret. Ze liepen nu veel

sneller over het strand dan toen ze naar wrakgoed hadden gezocht en al spoedig klommen ze naar boven over het steile pad dat naar het beboste binnenland leidde. Hij liet Gankis niets merken van zijn bezorgdheid om de Mariëtta. Het extreme wassen en dalen van het getij in de Valse Kreek gebeurde volgens een patroon dat zich niets aantrokvan de fasen van de maan. Ren schip dat meende veilig voor anker te liggen kon opeens worden geconfronteerd met rotsformaties die er tijdens het vorige lage tij nog niet waren. Kennit wilde geen risico nemen en was van plan de Mariëtta hier weg te hebbenvoordat zoiets kon gebeuren. Uit de wind, in de bescherming van het bos, was het een stille, gouden dag. De warmte van het tussen de boomkruinen door schuin naar beneden vallende zonlicht in combinatie met de bedwelmende bosgeuren maakte hem loom en soezerig. Vanmorgen, toen alles nog nat was van het nachtelijke onweer, had dit woud onaanlokkelijk geleken, een muffe, klamme omgeving vol doornige struiken en hinderlijke takken, maar nu wist Kennit opeens met onwankelbare zekerheid dat het een woud vol wonderen was, een niet minder rijke en lokkende schatkamer dan het Schattenstrand. Hij had opeens helemaal geen haast meer om bij de Mariëtta te zijn en bleef midden op het kiezelpad staan. Vandaag zou hij het eiland verkennen. Hem zouden de wonderbaarlijke toverplekken van de Anderen onthuld worden -waar een man honderd jaar kon doormaken in een enkele sublieme nacht. Spoedig zou hij het allemaal weten en beheersen. Maar nu

volstond het om even stil te staan en de gouden lucht van deze omgeving op te snuiven. Erwas niets dat zijn genot verstoorde, behalve Gankis. De man bleef maar waarschuwingen zeuren over het getij en de Mariëtta. Hoe nadrukkelijker Kennit hem negeerde, des te meer vragen hij naar zijn hoofd kreeg. 'Waarom zijn we hier gestopt, meneer? Kapitein? Voelt u zich niet goed, kapitein Kennit?' Hij maakte een afwerend handgebaar, maar de oude rot negeerde het. Hij keek om zich heen. Kon hij geen klusje verzinnen om die vervelende, stinkende oude man weg te sturen? Hij stak zijn hand in zijn zak en stuitte op het medaillon aan het gouden kettinkje. Hij glimlachte sluw toen hij het te voorschijn haalde. Hij onderbrak wat Gankis nu weer stond te mekkeren. 'Kijk nou toch eens wat ik per ongeluk van het strand heb meegenomen. Wees braaf en breng het maar gauw naar die Ander terug, dan kan hij het netjes opbergen.' Gankis staarde hem aan. 'Er is geen tijd voor. Laat het hier, meneer. We moeten snel terug naar het schip, voordat het op de rotsen slaat of zonder ons vertrekt. Het duurt een maand voordat er weereen getij komt dat toegang tot de Valse Kreek mogelijk maakt.' De man begon op zijn zenuwen te werken. Zijn veel te luide stem had een groen vogeltje weggejaagd, dat naast hem had willen neerstrijken. 'Ga! Doe wat ik je heb gezegd, vooruit!' Hij legde knallende zweepslagen en rinkelende kettingen in zijn stem, en zag opgelucht dat de oude matroos het medaillon uit zijn handen griste en over het pad terug begon te rennen. Toen hij uit het zicht was begon Kennit

breed te grijnzen. Hij liep snel verder om enige afstand te scheppen tot de plek waar hij Gankis had weggestuurd. Dan zou hij het pad verlaten. Gankis zou hem nooit kunnen vinden. Hij zou met de rest vertrekken en daarna zou het hele Eiland der Anderen van hem, kapitein Kennit, zijn. 'Niet precies. Jijzou van hen zijn.' Het was zijn eigen stem die hij hoorde, maar op een zo zachte fluistertoon dat zelfs Kennits scherpe oren het bijna niet hadden opgemerkt. Hij maakte zijn lippen nat en keek om zich heen. De woorden hadden hem wakker gemaakt, leek het wel. Of ergens van weerhouden. Van wat? 'Je stond op het punt je in hun handen over te geven. De krachten stromen op dit pad beide kanten op. De magie haalt je over om op het pad te blijven, maar doordat ze de mens aantrekt kan niet worden voorkomen dat dezelfde magie de Ander afstoot. Deze magie houdt hun wereld veilig en jou buiten, maar beschermt tegelijkertijd jou, zo lang je maar op het pad blijft. Als zij je weten over te halen het pad te verlaten, kom je binnen hun bereik. Geen verstandige actie.' Kennit bracht zijn pols ter hoogte van zijn ogen. Het houten miniatuurgezichtje grijnsde hem spottend toe. Nu het toverhout tot leven was gekomen had het hout kleuren gekregen. De uitgesneden krulletjes waren even zwart als de zijne, het gezicht even bruin ende ogen even slap-blauw. 'Ik begon al te denken dat je een miskoop was,' zei Kennit tegen de amulet. Het gezichtje maakte een minachtend geluidje. Wat dacht je van mij?' vroeg het. 'Ik begon al te denken dat ik aan de pols van een lichtgelovige

gek hing,iemand die op het punt stond zichzelf regelrecht in het verderf te storten. Maar je schijnt het effect van de betovering van je te hebben afgeworpen. Of liever gezegd: dat heb ik je laten doen.' Wat voor betovering?' wilde Kennit weten. De lippen van de amulet krulden zich tot een beledigend glimlachje. 'Het omgekeerde van wat je op de heenweg voelde. Iedereen die dit pad betreedt wordt erdoor beïnvloed. De magie van de Anderen is zo sterk dat niemand door hun land kan lopen zonder haar te voelen en erdoorte worden aangetrokken. Dus ze hebben dit pad van een soort slot voorzien. De mensen weten dat het land aan weerszijden erg aantrekkelijk is, maar het betreden ervan stellen ze uit tot morgen of overmorgen. Altijd tot later. Zeg maar tot sint juttemis. Maar door je nare opmerkingen over de katjes zijn ze van streek geraakt. Ze hebben geprobeerd je van het pad weg te lokken om je te gebruiken als een werktuig om van die katjes af te komen.' Kennit permitteerde zich een tevreden glimlachje. 'Ze hebben niet voorzien dat ik een amulet zou hebben die me immuun maakt voor hun betoveringen.' De amulet tuitte zuinigjes zijn lippen. 'Ik heb je alleen bewust gemaakt van die betovering. Bewustzijn van een betovering is altijd het sterkste wapen ertegen. Zelf beschik ikniet over magie om uit te stralen of om hun magie te neutraliseren.' De blauwe oogjes van het gezichtje draaiden onrustig heen en weer. 'En als we hier nog lang blijven staan kletsen komen we misschien alsnog aan ons eind. Het getij verloopt nu snel. De stuurman moet al gauw beslissen tussen jou hier achterlaten

of de Mariëtta aan de rotspieken prijsgeven. Haast je nu eerst maar eens naar de Valse Kreek.'

'Gankis!' riep Kennit geschrokken. Hij vloekte, maar begon toen te rennen. Het was zinloos om op de man te wachten of achter hem aan te gaan. Hij moest hem hier achterlaten. En hij had hem het gouden medaillon gegeven! Wat een stommeling was hij geweest om zich door de magie van de Anderen zo in de luren te laten leggen. Enfin, nu was hij zowel zijn getuige als zijn souvenir kwijt, maar hij verdomde het om ook nog zijn schip te verliezen. Hij begon met zijn lange benen over het kronkelige pad te rennen. Het gouden zonlicht, dat zojuist nog zo mooi en stralend had geleken, was opeens gewoon een veel te hetezomermiddag waarin het moeilijk ademhalen was. De begroeiing werd minder dicht en dat waarschuwde hem dat hij de kreek naderde. Even later hoorde hij het geknars van voeten op het grindpad achter zich. Kennit draaide zich om en zag geschokt dat het Gankiswas en dat deze hem zonder een moment te aarzelen voorbij denderde. Hij had een uitdrukking van pure paniek op zijn gezicht. Kennit had gedacht dat hij niet harder kon rennen, maar sprintte nu op topsnelheid achter Gankis aan, het bos uit, het strand op. Hij hoorde Gankis naar de scheepsjongen schreeuwen dat deze moest wachten, wachten. De jongen had kennelijk besloten de terugkeer van de kapitein niet af te wachten, want hij had de sloep al over het zand, de met schelpen begroeide rotsen en het zeewier naar de wijkende rand van het water gesleept. Er klonken kreten

op van het wachtende schip toen de bemanning Kennit en Gankis op het strand zag verschijnen. Een matroos op het achterdek wuifde fanatiek dat ze moesten opschieten. De Mariëtta was al in de problemen gekomen. Doordat het water zich had teruggetrokken was het schip bijna aan de grond gezet. De matrozen spanden zich al in om het laatste anker op te halen. Het schip maakte licht slagzij en werd toen door een laatste golf een heel klein eindje opgetild van het rotsplateau waarop het half-en-half rustte. Kennit hield zijn adem in, want behalve van zichzelf was er niets ter wereld waar hij meer van hield dan van zijn schip. Zelf gleed hij verschillende keren bijna uit over wier en schelpen toen hij zichover het strand naar de sloep haastte. Gankis liep nog steeds voor hem uit. Er waren geen orders nodig om te zorgen voor een zodanige samenwerking dat ze de sloep gedrieën in recordtempo naar bevaarbaar water trokken. Gankis en de jongen begonnen te roeien, Kennit ging voorin zitten. Ze waren alle drie drijfnat. Het anker van de Mariëtta, dat onder het zeewier zat, was bijna boven. Zeilen fladderden zenuwachtig, roeiriemen deden water opspatten. De afstand tussen de twee vaartuigen werd snel kleiner. Toen kwam de sloep langszij, de takelhaken hingen al klaar en werden meteen bevestigd. Even later stond Kennit op het dek van zijn schip. De stuurman stond aan het wiel en had zijn orders al geschreeuwd: de zeilen bolden op, de roeiers spanden zich in. Langzaamkreeg de Mariëtta snelheid, langzaam wist ze zich op de stroom van het afnemende getij, tussen de levensgevaarlijke punten van

de boven het lage water uit piekende rotsen door, uit de verraderlijke muil van de Valse Kreek te bevrijden. Kennit keek ondertussen op het dek om zich heen. Hij zag dat alles in orde was. De scheepsjongen dook in elkaar toen de kapitein hem in het oog kreeg. Kennit zei niets, maar de knaap wist dat zijn ongehoorzaamheid noch vergeten, noch vergeven zou worden. Jammer. De jongen hadeen mooie gladde rug. Morgen zou het daarmee afgelopen zijn. Morgen was vroeg genoeg. Laat die jongen er maar een poosje tegenaan hikken, laat hem maar eens goed beseffen wat zijn lafheid hem had opgeleverd. Na niet meer dan een knikje in de richting vande stuurman zocht Kennit zijn kajuit op. Hoewel ze maar op het nippertje aan een ramp waren ontkomen, bonkte zijn hart van triomf. Hij had de Anderen verslagen in hun eigen spelletje. Zijn mazzel had hem weer eens niet in de steek gelaten. De dure amulet aan zijn pols was tot leven gekomen en had meteen al zijn waarde bewezen. En het beste van alles: het orakel van de Anderen had de vervulling van zijn ambities geprofeteerd. Hij zou de eerste koning van de Piraten Eilanden worden.

HOOFDSTUK 2
Levende schepen

~

De slang gleed moeiteloos door het water in het kielzog van het schip. Zijn geschubde lichaam glansde als dat van een dolfijn, maar was lichter en blauwer van kleur. De lelijke kop die hij boven het water uit stak had een kraag van voeldraden als baleinen, zoals die van een ratvis. Toen de donkerblauwe ogen Breskers blik opvingen verwijdden ze zich een beetje, verwachtingsvol, alsof de slang een flirtende vrouw was. Toen deed hij zijn muil wijd open, en in het glinsterende vuurrood tekende zich rij narij schuin naar binnen hellende tanden af. Groot genoeg om een staande man op te slokken, was die muil. En de waaier van stekels schoot opeens overeind, als een kraag van puntige pijlen, als de stijve, giftige manenkrans van een leeuw. En de rode mond schoot naar voren en begon zich om hem heen te schulpen. Duisternis omhulde Bresker, en rottingsgeur, die uit de muil walmde. Hij wierp zich woest op zijn zij, slaakte een kreet van paniek. Zijn hand bonkte hard tegen hout aan, en bij dat gevoel ging er een golf van opluchting door hem heen. Een nachtmerrie! Hij haalde huiverend adem, luisterde naar de vertrouwde geluiden om hem heen: de krakende planken van de Vivacia, het ademen van de andere slapende mannen, het klotsen van het water tegen de romp. En bovenzijn hoofd het geluid van blote voeten op het dek iemand die zich haastte om een opdracht uit te voeren. Alles vertrouwd, alles veilig. Hij zoog de zware

lucht naar binnen, die stonk naar hout en teer en het zweet van te veel mannen in een te krappe ruimte, met daardoorheen, vaag als het parfum dat een vrouw had achtergelaten, de kruidige aroma's van de lading. Hij rekte zich uit, drukte zijn schouders en voeten tegen het hout van zijn slaapbank en trok toen zijn deken weer over zich heen. Het duurde nog.uren tot hij weer wacht had. Als hij nu niet sliep, zou hij daar straks spijt van hebben. Hij sloot zijn ogen voor het schemerige licht in het vooronder, maar deed ze een paar tellen later weer open. Bresker voelde dat de droom nog op de loer lag en hem weer wilde meesleuren. Hij vloekte zachtjes. Hij moest wat slaap zien te krijgen, maar hij zou geen rust hebben als die slang hem bleef belagen. De telkens terugkerende droom was voor hem langzamerhand echter geworden dan welke herinnering ook. Hij werd erop de vreemdste momenten door lastiggevallen, maar vooral wanneer hij voor een of andere belangrijke beslissing stond. Bij die gelegenheden dook hij op uit de diepten van zijn slaap, beet zijn spitse tanden vast in zijn ziel en probeerde hem naar beneden te sleuren. Het maakte weinig uit dat hij inmiddels een volwassen man was. Het maakte helemaal niets uit dat hij ondertussen een even goede matroos als wie dan ook was geworden, of liever gezegd: beter dan negen van de tien. Wanneer de droom hem overviel werd hij teruggestuurd naar zijn jeugd, toen iedereen, hijzelf inbegrepen, hem terecht had veracht. Hij probeerde vast te stellen wat hem het meeste dwarszat. Zijn kapitein verachtte hem. Ja, dat was waar,

maar dat maakte hem nog geen slechte zeeman. Hij wasop dit schip stuurman geweest onder kapitein Vestrit en hij had toen zijn capaciteiten ten volle bewezen. Toen Vestrit ziek was geworden had Bresker even gehoopt dat ze hem de Vivacia in handen zouden stellen, maar in plaats daarvan had de oude vaarder het schip aan zijn schoonzoon toevertrouwd, Kyle Haven. Tja, familie was nu eenmaal familie, dus Bresker had er vrede mee kunnen hebben. Vervolgens had kapitein Haven zijn recht uitgeoefend om zelf een stuurman te kiezen, en dat was niet Bresker Treil geworden. Ook die degradatie was echter niet iets wat hemzelf te verwijten viel, en elke matroos op het schip - nee, elke zeeman in heel Beijerstad - had dat geweten. Niks om je voor te schamen. Kyle had gewoon zijn eigen man willen hebben. Bresker had erover nagedacht en besloten dat hij liever tweede stuurman was op de Vivacia dan eerste op welk ander schip ook. Het was zijn eigen beslissing geweest en hij kon er niemand anders de schuld van geven. Zelfs toen kapitein Haven na het uitvaren ietwat verlaat had besloten dat hij ook als tweede stuurman een vertrouwd iemand wilde hebben, en dat Bresker dus nog een trapje moest dalen, had hij op zijn tanden gebeten en zijn kapitein gehoorzaamd. Maar ondanks zijn jaren op de Vivacia en zijn dankbaarheid tegenover Ephron Vestrit vermoedde hij, dat dit zijn laatste reis aan boord zou zijn. Kapitein Haven had hem duidelijk gemaakt dat hij Bresker niet als bemanningslid wenste, laat staan dat hij hem respecteerde. Vooral het laatste deel van deze reis leek hij in de ogen van

zijn kapitein niets goeds te kunnen doen. Als hij iets zag wat nodig gedaan moest worden en mannen aan het werk zette, kreeg hij te horen dat hij zijn bevoegdheid had overschreden, maar als hij alleen precies deed wat hem was opgedragen, luidde het verwijt dat hij een luie donder was. Beijerstad kwam elke dag dichterbij, maar Haven werd elke dag onuitstaanbaarder. Bresker nam zich voor na aankomst in hun thuishaven geen voet meer op de Vivacia te zetten tenzij kapitein Vestrit in staat zou zijn het commando weer over te nemen. De gedachte deed hem pijn, maar Bresker hield zichzelf voor dat er nog andere schepen waren, waaronder uitstekende, en dat hij inmiddels de reputatie had een goede zeeman te zijn. Dat was heel anders geweest toen hij begonnen was en elk baantje had moeten pakken dat hij kon krijgen. Toentertijd was het overleven van een reis zijn hoogste prioriteit geweest. Dat eerste schip, die eerste reis en zijn nachtmerrie waren in zijn geest allemaal met elkaar verbonden. Hij was veertien geweest toen hij voor het eerst een zeeslang zag. Het was tien lange jaren geleden en hij was zo groen geweest als lentegras, nog geen drie weken aan boord van zijn eerste schip, een plompe schuit uit Kwarts, Straal geheten. Zelfs in het vlakste water zwalkte ze als een hoogzwangere vrouw die een te zwaar beladen handkar voortduwde, en bij deining kon niemand voorspellen waar het dek zich het volgende moment zou bevinden. Dus hij was zeeziek geweest en hij had de pest in gehad, niet alleen wegens het werk dat hij niet gewend was, maar ook wegens

een welverdiend pak slaag dat de stuurman hem de vorige avond had gegeven. En ook omdat diezelfde nacht die slijmerige Ferrie naast hem was komen hurken, toen hij in het vooronder lag, om hem zoetsappig te troosten met zijn blauwe plekken, en vervolgens opeens met zijn handen onder de deken te graaien. Bresker had zich tegen Ferrie verzet, maar was naar zijn gevoel toch vernederd. De tonronde zeeman had heel wat spieren onder zijn vetlagen. Zijn handen waren overal op Breskers lichaam geweest voordat deze zich stompend en kronkelend had kunnen bevrijden. De anderen die in de voorpiek sliepen hadden geen vin verroerd, laat staan aangeboden om hem te helpen. Hij was niet populair bij de andere matrozen, want zijn lichaam hadte weinig littekens en zijn manier van praten was te verzorgd naar hun smaak. 'Schooljongen,' noemden ze hem, zonder te vermoeden hoe erg hem dat stak. Ze wisten dat ze er niet op konden rekenen dat hij zijn zaakjes kende, en zeker niet dat hij ze kon doen, en zulke lieden zijn aan boord van een schip altijd een gevaar voor de anderen. Dus toen hij Ferrie en de voorpiek was ontvlucht ging hij op de achterplecht, in zijn deken gewikkeld, wat zitten grienen. De school met zijn onderwijzers en zijn eindeloze lessen, die ooit zo ondraaglijk hadden geleken, lokte hem nu als een paradijs en herinnerde hem aan zachte bedden en warme maaltijden die hij met niemand hoefde te delen. Hier op de Straal kon hij met de zweep krijgen wanneer hij werd betrapt op een momentvan nietsdoen. Zelfs als de stuurman hem nu zag zou hij hem terug sturen naar het

vooronder of aan het werk zetten. Hij wist dat bij moest proberen wat slaap te krijgen, maar in plaats daarvan staarde hij naar het olieachtige water in hun kielzog, dat evenonrustig was als zijn maag. Hij zou weer hebben overgegeven als hij nog iets had gehad om uit te braken. Hij leunde met zijn voorhoofd tegen de reling en probeerde een hap lucht te vinden die niet naar teer of zout stonk. Op dat moment, toen hij dat glimmende zwarte water zo vlak voor zich zag, realiseerde hij zich opeens dat hij nog een andere optie had. Deze was nooit eerder bij hem opgekomen, maar leek nu opeens een simpele, logische keuze. Laat je in het water glijden. Een paar minuutjes ellende, en daarna was je van alles af. Je hoefde nooit meer naar iemand te luisteren, of een zweepslag op je rug te voelen. Je hoefde nooit meer het idee te hebben dat je stom was, je hoefde je nooit meer te schamen. En het mooiste was dat het meteen kon. Een enkel momentje van besluitvaardigheid, meer was er niet voor nodig. Hij ging staan, leunde over de reling en zocht zijn binnenste af naar dat ene moment van kracht om zijn lot in eigen hand te nemen, maar juist toen hij diep ademhaalde om zijn wilskracht te verzamelen, zag hij hem. Hij gleed door het water, stilletjes als de tijd, en zijn grote kronkelige lichaam ging schuil in de gladde golven van het kielzog. De huid had perfecte schutkleuren, en als de schubben niet even hadden geglinsterd in het maanlicht zou Bresker het monster niet eens hebben opgemerkt. Zijn adem stokte pijnlijk in zijn keel. Hij wilde uitschreeuwen wat hij had gezien en de tweede

wacht naar achter roepen om getuige te zijn. In die tijd zag men slechts zelden slangen en menige landrot beweerdenog dat ze zeemansverzinsels waren. Maar Bresker wist ook wat de zeelui zelf over deze slangen vertelden: een man die er een ziet, ziet zijn eigen dood. Met akelige zekerheid wist hij opeens dat niemand mocht weten wat hij had gezien, want dat zou ongetwijfeld worden opgevat als een slecht voorteken voor het hele schip. En er zou maar een manier zijn om aan die dreiging een eind te maken: hij zou uit een mast vallen, omdat een slordig vastgeknoopt zeil opeens zou gaan fladderen, of bij zou door een luik naar beneden storten en zijn nek breken, of bij zou tijdens een kalme nachtwacht simpelweg verdwijnen. Hoewel hij nog maar enkele momenten geleden met de gedachte aan zelfmoord had gespeeld, besefte hij opeens dat hij helemaal niet dood wilde. Niet door zijneigen hand, noch door die van iemand anders. Hij wilde deze driedubbel vervloekte reis gewoon afmaken, aan wal terugkeren en zijn leven weer oppakken. Hij zou naar zijn vader gaan en hem bidden en smeken zoals hij nog nooit gebeden en gesmeekt had. Ze zouden hem terugnemen. Misschien zouden ze hem niet terugnemen als de erfgenaam van het familiefortuin van de Trells, maar dat kon hem niets schelen. Dat mocht Cerwin hebben. Bresker zou meer dan tevreden zijn met het aandeel van een jongere zoon. Hij zou stoppen met gokken, stoppen met drinken, hij zou de cindin opgeven. Wat zijn vader en grootvader ook vroegen, hij zou het doen. Hij greep het leven opeens even stevig vast als de

reling waar hij voor stond, kijkend naar de geschubde reuzenslang die het schipnog steeds moeiteloos volgde. En toen kwam wat het ergste was geweest. En wat nog steeds het ergste was, in zijn dromen. De slang had geweten dat hij verslagen was. Dat die jongen daar op het dek niet zou toegeven aan zijn lokroep. Want met een huivering die niet minder akelig was dan het gevoel van Ferries hand in zijn kruis begreep hij opeens dat die zelfmoordgedachte niet uit hemzelf was opgeweld, maar hem was ingefluisterd door deze zeeslang. Opeens verliet de slang de beschutting van het kielzog en vertoonde hij zich brutaalweg in zijn volle glorie. Zijn kronkelige lijf was half zo lang als de Straal en er glansden allerlei kleuren op. Hij bewoog zich zo moeiteloos alsof hij door het schip werd voortgetrokken. Zijn kop was niet plat en wigvormig als dievan een landslang, maar vol en gebogen, met een voorhoofd als dat van een paard en immense, wijd uit elkaar staande ogen aan weerszijden. En onder zijn kaken bungelde een krans van giftige sprieten. Toen liet het schepsel zich naar opzij in het water rollen, waardoor zijn blekere buikschubben zichtbaar werden, en staarde het Bresker met een van zijn grote ogen aan. En het was die blik die hem tot in zijn ziel had geschokt, en van de reling meteen naar de voorpiek terug had doen vluchten, en hem nu nog steeds paniekerig deed opschrikken uit zijn nachtmerries. Want hoe groot ze ook waren, die ogen, en hoe wenkbrauwloos en wimperloos ook, het ronde blauwe oog dat hem spottend had aangekeken had iets griezelig menselijks gehad. Althea snakte

naar een zoetwaterbad. Toen ze over de kajuitstrap naar het dek klom deed elk spiertje in haar lichaam pijn en haar hoofd bonkte van de bedompte lucht in het achterruim. In elk geval was ze klaar met haar taak. Ze zou naar haar kajuit gaan, zich wassen met een natte doek, schone kleren aantrekken en misschien zelfs even een dutje doen. En dan zou ze de confrontatie met Kyle aangaan. Ze had het nu lang genoeg uitgesteld, en hoe langer ze wachtte, hoe ongelukkiger ze werd. Ze moest er nu maar eens een punt achter zetten en metde gevolgen, welke dat ook mochten wezen, leren leven. 'Meesteres Althea.' Milt verscheen al voor haar neus voordat ze goed en wel op het dek stond. 'De kapitein vraagt naar u.' De scheepsjongen grijnsde naar haar, deels bij wijze van verontschuldiging, deels omdat hij ervan genoot de brenger van zulk nieuws te mogen zijn. 'Goed, Milt,' zei ze rustig. Goed, dacht ze bij zichzelf. Geen wasbeurt, geen schone kleren, geen dutje, wat je goed noemt! Ze nam even de tijd om haar haren uit haar gezicht te wrijven en haar hemd in haar broek te stoppen. Voordat ze aan haar klus begon waren dit haar schoonste werkkleren geweest, maar nu plakte het ruwe katoen van het hemd aan haar rug en nek en was de broek bevlekt met teer en hars van haar werk in het krappe achterruim. Ze wist dat ook haar gezicht vuil was. Wel, ze hoopte dat Kyle zou genieten van zijn voordeel. Ze bukte zich, alsof ze een schoenveter wilde vastbinden, maar legde in plaats daarvan haar vlakke hand op het hout van het dek. Even deed ze haar ogen dichten liet ze de kracht van de Vivacia via

haar handpalm in zich naar binnen stromen. 'Schip,' fluisterde ze, zo zacht alsof het een gebed was, 'help me hem te weerstaan.' Toen richtte ze zich op, weer vastberaden. Toen ze over het schemerige dek naar voren liep was er niet een blik die haar zocht. Iedereen had opeens iets dringends te doen of keek gewoon een andere kant op. Ze weigerde om te kijken om te zien of die blikken haar dan tenminste volgden. Ze liep met rechte schouders en geheven hoofd haar lot tegemoet. Ze klopte aan en wachtte op zijn grove 'binnen'. Ze bleef in het midden van de kapiteinskajuit staan en wachtte tot haar ogen aan het lantaarnlicht gewend waren. Opeens ging er een golf van heimwee door haar heen. Het intense terugverlangen gold niet een huis, ergens op de wal, maar deze hut, zoals hij vroeger was geweest. Herinneringen buitelden door haar geest en maakten haar duizelig. Aan die haak had haar vaders oliepak gehangen, het had hier licht geroken naar zijn favoriete rum. Zelf had ze eenhangmat in die hoek daar gehad, vanaf het moment dat ze aan boord van de Vivacia had mogen leven - dan kon hij beter een oogje op haar houden. Ze voelde een moment van drift toen ze zag hoe Kyles aanwezigheid het vertrouwde karakter van deze kajuit had aangetast. Een spijker in zijn zool had een spoor van krassen achtergelaten op de glanzend geboende vloerplanken. Ephron Vestrit liet nooit kaarten rondslingeren en zou nooit een vuil hemd op een stoelleuning laten hangen. Hij had op het hele schip orde en netheid geëist, dus ook in zijn eigen kajuit, maar zijn schoonzoon Kyle deelde die

opvatting kennelijk niet. Althea stapte demonstratief over een broek die op de vloer lag en ging voor de tafel staan waar de kapitein aan zat. Kyle liet haar daar even staanterwijl hij een kaart bleef bestuderen die voor hem lag. Er stonden dingen op aangetekend in het nauwgezette handschrift van haar vader, zag Althea, en daar ontleende ze nieuwe kracht aan, hoezeer ze ook kookte van woede omdat Kyle mocht beschikken over dekaarten van de familie. De zeekaarten van een vaarder behoorden tot zijn kostbaarste bezittingen. Hoe kon je anders veilig de snelste weg vinden door de Binnenpassage, of weten waar je de minder bekende haventjes moest zoeken? Maar haar vader had Kyle deze kaarten toevertrouwd en het was niet aan haar om zijn beslissing ter discussie te stellen. Kyle bleef haar negeren, maar ze weigerde zich te laten provoceren. Ze stond stil en geduldig te wachten, zonder zichtbaar te reageren op zijn ogenschijnlijke gebrek aan belangstelling. Na een hele poos richtte hij zijn blik op haar. Het blauw van zijn ogen was even verschillend van het kalme zwart van die van haar vader als zijn warrige blonde haren verschilden van de gladde zwarte staart waarin haar vader de zijnealtijd samengebonden had. Opnieuw vroeg ze zich walgend af wat haar oudere zus in hemelsnaam had bezield om deze man te begeren. Dat bij uit Kwarts kwam was niet alleen aan zijn lichaamsbouw, maar ook aan zijn manier van doen te merken. Ze probeerde haarminachting van haar gezicht te houden, maar dat werd steeds moeilijker. Ze was al te lang op zee met deze man.

Deze laatste reis had eindeloos geleken. Kyle had een simpel retourtripje van twee maanden langs de kust van Kwarts laten ontaarden in een reis van vijf maanden vol onnodige tussenstops en slechts marginaal winstgevende handeltjes. Ze was ervan overtuigd dat het allemaal was bedoeld om haar vader te bewijzen wat een uitgekookte koopman hij was, maar zelf was ze niet erg onder de indruk geweest. InSlagtand had hij een partij eendeneieren in het zuur aan boord genomen, altijd een riskante lading, en ze hadden Brikdorp maar net op tijd bereikt voordat ze gingen rotten. In Brikdorp had hij balen katoen geladen, niet alleen alle ruimen vol, maar ook noghet halve dek. Althea had op haar tong moeten bijten toen ze de halsbrekende toeren zag die de bemanning moest uithalen om ertussendoor te laveren, en bij de eerste de beste storm was volgens haar de deklading grotendeels doorweekt en naar alle waarschijnlijkheid verpest. Ze had hem maar niet gevraagd wat de winst was toen hij het spul in Durzig had geveild, als er nog winst was. Durzig was hun laatste haven geweest. De wijnvaten, hun eigenlijke vracht, moesten voor de zoveelste keer worden verplaatst om ruimte te maken voor een volgende gril: kratten vol kampernoten. Kyle had ettelijke keren opgeschept hoe winstgevend ze zouden zijn, zowel wegens de geurige olie van hun pitten, die tot zeep werd verwerkt, als wegens de prachtige gele verf die van hun schillen werd gemaakt. Als hij nog een keer zou snoeven over de extra winst die dat opleverde, zou ze hem wurgen. Deze keer was zijn blik echter niet zelfgenoegzaam, maar ijskoud,

met glimpjes van woede erin. Hij glimlachte niet en vroeg haar ook niet om te gaan zitten. Wat deed je in het achterruim?' vroeg hij alleen. Iemand was naar de kapitein gerend om te klikken. Ze antwoordde met vaste stem. 'Ik heb de lading herverdeeld.'

'Zo.' Het was meer dan een bevestiging, het klonk bijna als een beschuldiging. Maarhet was in elk geval geen vraag, dus ze voelde zich niet genoopt om te reageren. In plaats daarvan keek ze hem onverschrokken aan. Ze wist dat hij zenuwachtige smoesjes en excuses van haar verwachtte, zoals hij van Keffria gewoon was. Maar ze was niet haarzus en evenmin was ze zijn echtgenote. Opeens sloeg hij met zijn vlakke hand op het tafelblad en hoewel ze van de schrik even achteruit deinsde, sprak ze nog steeds niet. Ze zag dat hij wachtte tot zij iets zou zeggen en voelde iets van triomf toen hij zijn geduld verloor. 'Heb je de brutaliteit gehad de mannen te vragen die lading anders te stouwen?' Ze antwoordde heel zacht, heel kalm. 'Nee. Geen sprake van. Ik heb het werk zelf gedaan. Als je aan boord van een schip iets ziet dat moet gebeuren, zo heeftmijn vader me geleerd, dan doe je het. Dat is wat ik heb gedaan. De fusten zijn nu precies zo gestouwd als alle wijnfusten die ik vanaf mijn tiende gestouwd heb gezien, op keggen voor en achter, vrij van de vloer, vastgezet in de lengterichting, met stootblokjes ertussen. Zo blijft de wijn goed en verkoopbaar, als hij tenminste niet al verpest is door het geschud tot nu toe.' Zijn wangen liepen roze aan. Althea vroeg zich af hoe Keffria het kon uithouden

bij een man wiens wangen roze werden als hij zich kwaad maakte. Ze zette zich schrap. Toen Kyle sprak was het niet met stemverheffing, maar aan zijn afgebeten klanken was te horen dat hij zijn woorden het liefste geschreeuwd zou hebben. 'Je vader is niet hier, Althea. Dat is nu juist het punt. Ik ben de commandant van dit schip en ik heb opdracht gegeven hoe ik de lading gestouwd wilde hebben. Toch ben je weer achter mijn rug tegen die orders in gegaan. Ik kan deze inmenging tussen mij en mijn manschappen niet hebben. Je zaait tweedracht.' Ze sprak rustig. 'Ik heb op eigen houtje gehandeld, en in mijn eentje. Ik heb de bemanning helemaal geen orders gegeven en heb zelfs niemand verteld wat ik van plan was te doen. Ik heb niets gedaan wat tussen jou en je manschappen komt.' Ze sloot haar kaken voordat ze nog meer zou zeggen. Ze hield voor zich dat zijn eigen gebrek aan ervaring tussen hem en de bemanning stond. Matrozen die hun leven zouden hebben gegeven voor haar vader spraken in het vooronder nu openlijk over het zoeken van een ander schip wanneer ze terug waren in hun thuishaven. Kyle stond op het punt de uitgelezen bemanning die haar vader in de loop van de jaren had verzameld uit elkaar te jagen. Hij leek woedend omdat ze hem had durven tegenspreken. 'Het is voldoende dat je tegen mijn orders hebt gehandeld. Meer is niet nodig om mijn autoriteit te ondergraven. Jouw slechte voorbeeld op dit schip maakt de bemanning onrustig. Vervolgens ben ik gedwongen de discipline strakker te handhaven. Je zou je moeten schamen om wat je de mensen

aandoet. Maar nee, dat kan jou geen bal schelen. Jij staat boven de kapitein. Althea Vestrit staat waarschijnlijk boven de almachtige Sa zelf! Je hebt de hele bemanning laten zien dat je mijn opdrachten totaal negeert. Als je een echte matroos was zou ik je ten voorbeeld stellen.Dan zou ik jou en iedereen hardhandig bewijzen dat op dit schip alleen mijn orders gelden. Maar jij bent alleen maar een verwend vaarderskind. Ik zal je als zodanig behandelen en de huid van je rugsparen. Maar slechts tot je me nogmaals tegenwerkt. Neemdeze waarschuwing ter harte, meisje. Ik ben hier de kapitein en mijn woord is wet.' Althea zei niets, maar evenmin wendde ze haar blik af. Ze bleef hem aankijken en deed haar best om haar gezicht zo effen mogelijk te houden. Het roze had zich nu uitgebreidtot Kyles voorhoofd. Hij haalde diep adem en probeerde zichzelf weer onder controle te krijgen. Hij priemde zijn blik in de hare. 'En wat ben jij, Althea?' Een vraag had ze niet verwacht. Op beschuldigingen en verwijten kon ze met stilzwijgen reageren, maar door een vraag te stellen lokte hij een antwoord uit, en ze wist dat hij dit zou opvatten als een openlijke brutaliteit. Het zij zo. 'Ik ben de eigenaar van dit schip,' zei ze met alle waardigheid die ze kon opbrengen. 'Fout!' Deze keer schreeuwde hij wel, maar meteen daarna had hij zichzelf weer in de hand. Hij boog zich naar voren over de tafel en spuwde zijn woorden als het ware naar haar toe: 'Je bent de dochter van de eigenaar. En zelfs al was je de eigenaar, dat zou geen enkel verschil maken. Nietde eigenaar is de baas op een schip, maar de kapitein. Jij bent

niet de kapitein, jij bent niet de stuurman. Je bent niet eens een echte matroos. Alles wat jij doet is een kajuit in beslag nemen die voor de tweede stuurman zou moeten zijn, en je doet alleen de klusjes die je passen. De eigenaar van dit schip is Ephron Vestrit, je vader. Hij is degene die de Vivacia aan mijn commando heeft toevertrouwd. Als je mij niet kunt respecteren om wat ik ben, respecteer dan in elk geval je vaders keuze.'

'Als ik nietzo jong was geweest zou hij mij kapitein hebben gemaakt. Ik ken de Vivacia. Ik zou haar kapitein moeten zijn.' Meteen toen de woorden haar mond uit waren had Althea er al spijt van. Hier zat hij natuurlijk net op te wachten, op deze kans om haar tegen tespreken. 'Weer fout. Je zou thuis moeten zijn, en getrouwd met een verwend jongetje van jouw eigen soort. Je hebt geen flauw idee van het kapiteinschap van een schip. Omdat je vader je wat heeft laten stoeien met het zeemanschap denk je een schip te kunnenleiden. Je bent gaan geloven dat je voorbestemd was om je vaders schip over te nemen. Je hebt het mis. Je vader heeft je alleen aan boord gehaald omdat hij geen eigen zoons had. Dat heeft hij me zelf verteld, toen Wintrow geboren was. Als de Vivacia geenlevend schip was geweest, en daarom de aanwezigheid van een familielid aan boord eist, dan zou ik je kuren geen moment hebben getolereerd. Maar onthoud dit goed: er moet weliswaar een lid van de Vestritfamilie aan boord zijn, maar dat hoef jij niet te zijn. Het zou ook een kind met de achternaam Haven kunnen zijn. Mijn zonen hebben evenveel

Vestritbloed van jouw zus als Havenbloed van mij. De volgende keer dat we Beijerstad verlaten zal een van mijn jongens jouw plaats innemen. Jij blijft aan de wal.' Althea voelde dat ze bleek was weggetrokken. De man had geen idee van wat hij tegen haar zei, hoe ernstig zijn dreiging was. Het bewees alleen maar dat hij niet echt begreep wat een levend schip eigenlijk was. Hij had nooit de autoriteit over de Vivacia mogen krijgen. Als haar vader niet ziek was geweest, zou hij dat hebben gezien. Iets van haar wanhoop en verzet moest op haar gezicht te zien zijn geweest, want Kyle Haven kneep zijn lippen strak op elkaar. Was dat omdat hij een glimlach moest onderdrukken? 'Je blijft vanaf nu in je kajuit,' zei hij. 'Voor de rest van de reis. Je kunt gaan.' Ze besloot pal te staan. Het moest toch een keer gebeuren, dus waarom dan niet nu? 'Je zei daarnet dat ik niet eens een echte matroos ben. Wel, in dat geval heb je ook niets over me te zeggen. En ik heb geen idee waar jij het idee vandaan haalt dat je de Vivacia op een volgende reis nog eens zult commanderen. Als we terug zijn in Beijerstad zal mijn vader beter zijn, denk ik, en zelf weer het commando voeren. En dat blijven doen, tot hij het schip en het commando aan mij overdraagt.' Hij keek haar met een onbewogen blik aan. 'Denk je dat echt, Althea?' Ze wilde ontploffen, omdat ze even meende dat hij spotte met haar geloof dat haar vader zou herstellen, maar hij praatte al verder. Je vader is een goede kapitein. Dus als hij hoort waar jij mee bezig bent geweest, tegen mijn orders in handelen, tweedracht zaaien onder de manschappen, mij achter mijn

rug bespotten -'

'Bespotten?' vroeg Althea. Kyle snoof minachtend. 'Denk je dat je in Durzig laveloos dronken kunt worden en onzin kunt uitkramen zonder dat het mij wordt gerapporteerd? Dat bewijst dan weer eens hoe onnozel je bent.' Althea zocht koortsachtig haar verwarde herinneringen aan Durzig af. Ze was dronken geworden, ja, maarslechts een keertje, en ze herinnerde zich vaag dat ze toen haar lot had beklaagd tegenover een paar scheepsmaten. Wie? De gezichten waren vage vlekken in haar geheugen, maar ze wist nog dat het Bresker was geweest die haar toen verwijten had gemaakt, en haar had durven te zeggen dat ze haar kop moest houden en privéproblemen privé moest houden. Ze wist niet meer precies wat ze had gerepliceerd, maar had nu wel een aardig vermoeden wie er had geklikt. 'Zo. Welke verhaaltjes heeft Bresker je dan gerapporteerd?' vroeg ze op zo kalm mogelijke toon. Goden der vissen, wat had ze allemaal gezegd? Als het over familiekwesties was gegaan, en Kyle vertelde dat thuis... 'Het was Bresker niet, maar het bevestigt mijn opinie over hem dat hij naar dat soort roddels van jou luistert. Hij is net zo'n type als jij, een vaarderskind dat probeert de zeeman uit te hangen. Ik heb geen idee waarom je vader hem ooit op zijn schip heeft geduld, tenzij hij misschien heeft gehoopt hem ooitaan jou te koppelen. Wel, als het aan mij ligt blijft hij voortaan ook in Beijerstad, dan kunnen jullie toch nog van eikaars gezelschap blijven genieten. Een betere man lijkt er me voor jou trouwens niet

weggelegd, dus ik zou hem maar aan de haak slaan nu het nog kan.' Kyle leunde achterover in zijnstoel. Hij scheen te genieten van de ontsteltenis die zijn insinuaties bij haar veroorzaakten. Toen hij weer sprak klonk zijn stem zacht en tevreden. Wel, zusje, het schijnt je niet te bevallen dat ik zulke dingen uitkraam. Misschien begrijp je dan nu watik voelde toen de scheepstimmerman uit Durzig terugkwam, flink aangeschoten, en luidkeels rondbazuinde dat jij had beweerd dat ik alleen met je zuster was getrouwd om dit schip in handen te krijgen, omdat ik op een andere manier nooit aan een levend schipzou kunnen komen.' Zijn kalme stem zinderde opeens van woede. Ze herkende haar eigen woorden. Ja, ze was dronkener geweest dan ze dacht, als ze dat soort dingen hardop had uitgesproken. Lafaard of leugenaar? Ze daagde zichzelf uit. Ze moest ofwel achter deze woorden staan, ofwel liegen dat ze ze nooit had uitgesproken. Nou, wat Kyle verder ook van haar mocht denken, ze was Ephron Vestrits dochter. Daar putte ze moed uit. 'Dat is waar. Ik heb het gezegd en het is waar. Maar hoe kan een waarheid je bespotten?' Kyle sprong plotseling op en kwam om de tafel heen gelopen. Hij was een grote man. Voordat Althea achteruit kon wijken bracht de kracht van zijn klap haar aan het wankelen. Ze greep zich vast aan een schot en hervond haar evenwicht. Hij was erg bleek, maar hij liep terug naar zijn stoel en ging weer zitten. Te ver. Ze waren beiden te ver gegaan, zoals ze altijd al had gevreesd dat ooit zou gebeuren. Was bij daar ook bang voor geweest? Hij leek even erg van

streek als zij. 'Dat was niet voor mij,' zei hijhees, 'maar voor je zuster. Dronken als een soldaat, in een publieke kroeg, heb jij haar min of meer voor een hoer uitgemaakt. Snap je dat wel? Denk jij echt dat zij het nodig heeft een man om te kopen met het commando over een levend schip? Zij is een vrouw die elke man vol trots de zijne zou maken, zelfs als ze geen koperen duit bezat. Heel anders dan jij. Voor jou zullen ze een echtgenoot moeten kopen, en je mag de goden wel bidden dat het de familie zakelijk een stuk beter zal gaan, want je bruidsschatzal minstens een halve stad moeten zijn voordat een fatsoenlijke vent naar je wil omkijken. Ga naar je kajuit voordat ik echt mijn geduld verlies. Nu meteen!' Ze probeerde zich waardig om te draaien en kalm weg te lopen, maar Kyle kwam weer achter zijn tafel vandaan en duwde haar met een van zijn grote handen onceremonieel naar de deur. Toen ze buiten stond, nadat ze de deur ferm achter zich had dichtgeslagen, zag ze dat Milt druk in de weer was met het bijschuren van een wat al te nabij stukje reling. Dejongen had oren als een vos. Ongetwijfeld had bij alles verstaan. Wel, ze had niets gezegd of gedaan waarvoor ze zich moest schamen. Ze betwijfelde of Kyle hetzelfde kon zeggen. Ze liep met opgeheven hoofd naar de kleine kajuit die de hare was sinds haar twaalfde verjaardag. Pas toen ze de deur daarvan achter zich had gesloten drong de volle zwaarte van Kyles dreigement goed tot haar door. Dit was haar huis. Hij kon haar toch niet uit haar eigen huis zetten? Of wel? Ze was dol op dit kamertje. Nooit zou zevergeten hoe trots ze was

geweest toen ze voor het eerst haar plunjezak op deze bedbank had gegooid. Het was bijna zeven jaar geleden en vanaf dat moment was dit haar huis en haar veilige toevluchtsoord geweest. Nu lag ze ineengerold op diezelfde bed bank,met haar gezicht naar het schot. Haar wang brandde nog na, maar ze wilde er niet aankomen. Hij had haar geslagen. Laat er maar een blauwe plek ontstaan! Misschien zouden haar zus en haar ouders dan eindelijk eens snappen wat voor vergif ze in de familie hadden gehaald toen ze Keffria met Kyle Haven lieten trouwen. Hij was niet eens uit een vaardersgeslacht. Hij was een kruising - half een man uit Kwarts, half een havenrat. Als hij niet met haar zuster was getrouwd, zou hij nu niets hebben gehad. Hij was een stuk vuil en ze weigerde te huilen, want bij was haar tranen niet waard - alleen haar woede. Alleen haar woede! Na een poosje begon het bonken van haar hart te minderen. Haar hand gleed verstrooid over de lappendeken die Nana voor haar had gemaakt. Laterdraaide ze haar hoofd en keek naar buiten door de patrijspoort aan de andere kant van de kajuit: een eindeloze grijze zee aan de onderkant, een even eindeloze hemel in het bovenste derde deel. Het was haar favoriete uitzicht op de wereld - altijd constant, maar tevens altijd in verandering. Ze keek om zich heen. Het kleine bureaublad, stevig vastgeschroefd aan het schot, met zijn opstaande randje om te voorkomen dat bij zwaar weer alles op de vloer schoof. De plank voor haar boeken en rollen, al even stormbestendig. Ze bezat zelfs een opvouwbaar kaartentafeltje en een paar

kaarten, want haar vader had erop gestaan dat ze leerde navigeren en zelfs haar eigen metingen te doen. Haar instrumenten om dat te doen bevonden zich in een met stof gevoerd kistje, datstevig aan de wand was vastgeklemd. Haar waterdichte kleren hingen aan haken. De enige versiering in de kamer was een schilderijtje van de Vivacia dat ze zelf had besteld. Het was gemaakt door Jared Pappas, en alleen al om die reden was het waardevol, maarvoor Althea was vooral het onderwerp kostbaar. Op het schilderij stonden alle zeilen van de Vivacia bol en kliefde ze zich moeiteloos een weg door de golven. Althea stak haar armen omhoog en drukte haar handen tegen de zichtbare planken van de scheepsromp. Ze voelde het bijna-leven van de Vivacia erin kloppen. Het was niet alleen de vibratie van de golven en het voetengestamp van de rennende matrozen, het was het leven van de Vivacia zelf, die op het punt stond te ontwaken. De Vivacia was een levend schip.Drieënzestig jaar geleden was haar kiel gelegd, en de centrale balk was van toverhout geweest. Ook het boegbeeld was van toverhout, afkomstig van dezelfde reuzenboom, evenals de planken van de romp. Overgrootmoeder Vestrit had haar besteld en de hypotheekop het familiebezit afgesloten die haar vader Ephron nog steeds aan het afbetalen was. In die tijd konden vrouwen dat nog doen zonder een schandaal te veroorzaken, want de rare Kwartsgewoonte dat je kon opscheppen over je rijkdom door je vrouw werkloos thuis te houden had toen nog geen ingang gevonden in Beijerstad. Overgrootmoeder, zo had haar vader vaak

liefdevol opgemerkt, had andermans opinie nooit tussen haar en haar schip laten komen. Ze had de Vivacia vijfendertig jaar zelf gevaren, tot na haar zeventigste verjaardag. Op een warme zomerdag was ze simpelweg op het voordek gaan zitten. 'Zo is het wel genoeg, jongens,' zei ze, en ze was gestorven. Daarna had grootvader het schip overgenomen. Althea kon zich hem vaag herinneren. Het was een zwarte stiervan een man geweest, met een stem die altijd boven de zee uit bulderde, ook als hij thuis was. Hij was veertien jaar geleden op het dek van de Vivacia gestorven. Hij was tweeënzestig jaar geweest, en Althea een klein meisje van vier, maar zij had samen metde andere Vestrits naast zijn veldbed gestaan en had hem zien sterven, en ze had de lichte huivering door de Vivacia voelen gaan toen haar grootvader de geest gaf. Ze had toen al geweten dat die huivering niet alleen een verdriet, maar ook een welkom inhield: de Vivacia zou haar fiere kapitein missen, maar begroette tevens de opname van zijn anma in haar houtwerk. Zijn dood bracht haar eigen ontwaken als levend schip weer een stapje naderbij. En nu hoefde alleen haar vader nog te sterven om het tot leven komen van het schip te voltooien. Zoals steeds voelde Althea golven van tegenstrijdige emoties wanneer ze daaraan dacht. De gedachte dat haar vader zou sterven vulde haar met angst en afschuw. Het zou voor haar rampzalig zijn als haar vader er niet meer was. En als hij stierf voordat zij meerderjarig was, en de zeggenschap over haar zou toevallen aan haar moeder en Kyle... Althea verdreef de gedachte haastig uit haar hoofd en klopte het

ongeluk af op het hout van de Vivacia. Anderzijds kon ze niet ontkennendat ze begerig uitkeek naar het tot leven komen van de Vivacia. Hoeveel uren had ze tijdens het zeilen over de zee niet languit op de boegspriet gelegen, zo dicht mogelijk bij het boegbeeld, en naar de gebeeldhouwde houten oogleden gestaard die de ogen vanVivacia bedekten? Ze waren niet van gewoon beschilderd hout, zoals die van de boegbeelden van andere schepen, maar van toverhout. Nu was het nog gewoon verf, inderdaad, maar nadat Ephron Vestrit op haar dek gestorven was zou de substantie van haar golvende haren geen hout met opgeschilderd verguldsel meer zijn, maar echte goudblonde lokken, en zou de kleur op haar hoge jukbenen geen rood verflaagje meer zijn, maar het blozende roze van levende huid. Ze zou groene ogen hebben. Althea wist het. Natuurlijk beweerde iedereen dat niemand echt kon weten welke kleur de ogen van een levend schip zouden hebben voordat drie generaties eigenaars gestorven waren, maar Althea wist het. De ogen van Vivacia zouden groen zijn als verse sla. Als smaragden. En Althea moest nu al glimlachen wanneer ze zich voorstelde hoe het schip die grote groene ogen straks zou openen. De glimlach verdween weer toen ze zich herinnerde wat Kyle had gezegd. Het was duidelijk wat hij hoopte te doen: haar aan de kant schuiven en een van zijn zoons aan boord brengen. En wanneer haar vader stierf zou Kyle proberen het commando over de Vivacia te behouden en zijn jongen als een symbolische Vestrit aan boord laten om het schip te plezieren. Het moest een loze dreiging zijn. Geen

van beide jongens wasgeschikt: de ene was te jong, de andere afgestaan aan de priesters. Althea had niets tegen haar neefjes, maar zelfs als Selden niet te jong zou zijn geweest voor een leven aan boord van een schip - hij had de ziel van een boer. En wat Wintrow betreft: Keffria had hem jaren geleden aan de priesters gegeven. Wintrow gaf niets om de Vivacia en had geen verstand van schepen. Daar had haar zus Keffria voor gezorgd. Hij was voorbestemd om priester te worden. Kyle was nooit enthousiast geweest over dat idee, maarde laatste keer dat Althea de jongen had gezien was het duidelijk geweest dat hij een goede priester zou worden: klein, delicaat, altijd met een verre blik in zijn ogen, vage glimlachjes, verstrooid, voortdurend in zijn gedachten bij Sa, dat was Wintrow.Niet dat het Kyle iets kon schelen wat zijn jongens zelf wilden. Hij zou er niet voor terugdeinzen zijn belofte aan Sa terug te draaien. Zijn kinderen bij Keffria waren voor hem slechts werktuigen: de bloedverwantschap die hij nodig had om de controle overhet levende schip te behouden. Nou, deze keer had hij zijn bedoelingen een beetje al te duidelijk gemaakt. Bij haar thuiskomst zou ze ervoor zorgen dat haar vader precies te horen kreeg wat Kyle van plan was en hoe slecht hij haar had behandeld. Misschiendat haar vader dan zou terugkomen op zijn besluit dat Althea te jong was om kapitein van een schip te zijn. Laat Kyle maar een of andere dode schuit zoeken om de zeeën te bevaren, zo lang de Vivacia maar in de veilige en respectvolle handen van Althea terechtkwam. Het was alsof haar handpalmen een reactie van

het schip voelden. De Vivacia was voor haar, welke plannetjes Kyle ook wilde uitbroeden. Hij zou haar nooit krijgen. Ze ging verliggen. De slaapbank was een beetje te krap voor haar geworden. Ze moestde scheepstimmerman laten komen om de kajuit aan te passen. Als ze haar slaapbank tegen dat schot daar liet zetten, onder de patrijspoort, had ze in de lengte iets meer ruimte. Niet veel, maar alle beetjes hielpen. Dan kon het bureaublad aan dit schot worden vastgeschroefd... Ze fronste haar voorhoofd, want opeens herinnerde ze zich dat de timmerman haar had verklikt. Nou, ze had de man nooit gemogen, en hij had nooit iets om haar gegeven. Ze had kunnen raden dat hij met zijn praatjes zou stoken tussen Kyle en haar. En ze had ook kunnen weten dat het niet Bresker was geweest. Hij was niet het type voor achterbaks gedoe, wat Kyle verder ook van hem mocht denken. Nee, Bresker had haar recht in haar gezicht en weinig fijnzinnig gezegd dat ze een kinderachtigelastpost was en dat hij haar tijdens zijn wacht liefst niet in zijn buurt had. Naarmate ze er langer over nadacht, kwam die avond in de herberg haar helderder voor de geest. Hij had haar uitgefoeterd alsof ze een groentje was en gezegd dat ze de beslissingen van de kapitein niet behoorde te kritiseren tegenover de bemanning, en haar familiekwesties niet in het openbaar behoorde te bespreken. Daar had ze een antwoord op gehad. 'Niet iedereen hoeft zich te schamen over zijn familie, Bresker Trell,' had ze alleen maar gezegd. Toen was ze van tafel opgestaan en weggelopen. Daar kon hij het mooi mee doen, had ze zichzelf

voorgehouden. Ze kende Breskers geschiedenis, en de helft van de bemanning met haar, durfde ze te wedden, al zouden ze er nooit in zijn bijzijnover beginnen. Haar vader had hem gered toen hij bijna in de gevangenis was gegooid wegens zijn speelschulden. De enige weg die nog open lag was contractarbeid, want iedereen wist dat hij bij zijn familie niet meer hoefde aan te kloppen om geld. En iedereen wist ook waar hij met die contractarbeid tenslotte zou belanden: ergens in Kwarts, als slaaf, en als zodanig getatoeëerd. Als Ephron Vestrit hem niet had gered. En toch had hij het gewaagd haar dat te zeggen! Hij had het te hoog in de bol, die Bresker Treil. Dat gold trouwens voor de meeste Trells. Tijdens het Oogstbal van de vaarders, vorig jaar, had zijn jongere broer de brutaliteit gehad haar tot twee keer toe ten dans te vragen. Zelfs nu Cerwin de erfzoon van de Trells was, behoorde hij zijn plaats tekennen. Ze moest glimlachen nu ze terugdacht aan zijn gezicht toen ze hem zo koel had afgewezen. Hij had haar weigering op beleefde en correcte manier aanvaard, maar al zijn training had niet belet dat hij lichtjes bloosde. Cerwin had betere manieren danBresker, maar hij was slank als een jongen, lang niet zo gespierd als Bresker. Aan de andere kant was de jongste Treil niet zo stom geweest om de goede naam en het geld van de familie te verspillen, en Bresker wel. Althea zette hem uit haar gedachten. Ze voelde een lichte gewetenswroeging bij het idee dat Kyle hem aan het einde van deze reis zou wegsturen, maar ze vond het geen ramp dat hij moest vertrekken. Wat haar vader daarvan zou

vinden was een heel andere zaak. Hij had van Bresker altijd een soort troetel- dier gemaakt, althans wanneer ze aan land waren. De meeste andere vaardersfamilies waren opgehouden Bresker te ontvangen nadat hij door zijn familie was onterfd, maar Ephron Vestrit had zijn schouders opgehaald en gezegd: 'Erfgenaam of niet, bij is een goede zeeman. Een matroos die niet goed genoeg is om bij mij thuis over de vloer te komen is ook niet goed genoeg om over mijn dek te lopen.' Niet dat Bresker vaak bij hen thuis kwam of ooit bij hen aan tafel had meegegeten. En op het schip waren haar vader en Bresker uitsluitend meester en bemanningslid geweest. Waarschijnlijk alleen tegenover haar had haar vader zich ooit laten ontvallen dat hij bewondering had voor de manier waarop de jongen zich had opgewerkt en zijn draai had weten te vinden. Dat had ze Kyle natuurlijk niet aan zijn neus gehangen. Laat hem nog maar een fout maken die haar vader zou opmerken. En laat haar vader maar eens goed zien wat Kyle op de Vivacia allemaal zou aanrichten als ze hem zijn gang lieten gaan. Ze kwam sterk in de verleiding om aan dek te gaan, puur om Kyles verbod te tarten. Wat kon bij doen? Een matroos vragen haar weer op te sluiten? Er was geen man aan boord die het zou wagen haar aan te raken, en niet alleen omdat ze Althea Vestrit heette. De meesten mochten haar en respecteerden haar, en dat had ze zelf verdiend, en niet gekocht met haar naam. Ondanks wat Kyle had gezegd, kende zij het schip beter dan welke zeeman ook die momenteel aan boord was. Ze kende het zoals alleen een kind dat aan boord

is opgegroeid een schip kent, ze kende plaatsjes in het ruim en achter schotten waar volwassen mannen niet eens konden komen, en ze had in de masten, ra's en touwen geklommen zoals andere kinderen dat in boomkruinen deden. Ook al werd ze niet ingedeeld voor de reguliere wachten, ze kende het werk van elke matroos aan boord en kon het zelf doen, als dat nodig was. Ze kon niet zo snel knopen als de beste knoper aan boord, maar ze kon nette, stevige knopen leggen, en in het snijden en naaien van zeildoek deed ze voor niemand onder. Ze vermoedde dat dit de reden was waarom haar vader haar aan boord had gehaald: om het hele schip en de taken van alle matrozen tot in detail te leren kennen. Kyle mocht dan op haar neerkijken, omdat hij haar maar een dochtertje van de familie vond, maar ze was niet bang dat haar vader een mindere dunk van haar had dan van de drie zonen die het gezin aan de Bloedpest had verloren. Ze was geen namaakzoontje, ze zou Ephron Vestrits erfgenaam worden! Ze wist dat ze Kyles verbod kon overtreden en dat haar niets zou overkomen, maar ze wist ook dat hij het zou afreageren op de bemanning. Dat wilde ze niet laten gebeuren. Het was een tweestrijd tussen Kyle en haar, en wat Kyle ook mocht beweren, ze gaf wel om de bemanning. De Vivacia verdiende goede manschappen,en afgezien van Kyle had haar vader die ook weten te vinden. Hij betaalde een goede gage, beter dan de meesten, om de beste zeelui aan boord te hebben. Althea wilde Kyle geen smoesjes aan de hand doen om wie dan ook van hen te ontslaan. Ze begon al een schuldgevoel te krijgen

dat ze een rol had gespeeld bij het lot dat Bresker boven het hoofd hing. Ze probeerde niet aan hem te denken, maar deze keer wilde hij niet wijken. Voor haar geestesoog was het alsof hij met over elkaar geslagen armen voor haar stonden vanaf zijn superieure hoogte op haar neerkeek, zoals hij vaak had gedaan, met zijn lippen dun, strak opeengeperst en zijn bruine ogen half toegeknepen om zijn misnoegen over haar duidelijk te maken. Zelfs zijn stekelige baardhaartjes leken bij die gelegenheden tekenen van zijn ergernis te zijn. Hij mocht dan een goede matroos zijn, en zelfs een veelbelovende stuurman, maar hij had een air! Hij had de naam Treil misschien door het slijk gehaald, maar het bijbehorende aristocratische gedrag niet verleerd.Ze kon respecteren dat hij zich van scheepsjongen had opgewerkt tot stuurman, maar het irriteerde haar geweldig dat hij sprak en zich bewoog alsof bij van nature het recht had om te commanderen. Misschien was dat ooit zo geweest, maar toen hij dat recht eenmaal had vergooid, had hij ook zijn trotse houding moeten afschaffen. Ze liet zich opeens van haar bedbank rollen en liep lichtvoetig naar haar grote hutkoffer. Ze klapte het deksel open. Hier waren dingen die alle onplezierige gedachten konden verdrijven. Het speelgoed dat ze had gekocht voor Selden en Malta ergerde haar nu een beetje. Ze had er goed geld voor betaald, maar hoe lief ze haar neefje en nichtje ook vond, op dit moment zag ze die twee vooral als kinderen van Kyle en als potentiële plaatsvervangers van haar. Ze legde de rijk geklede pop die ze voor Malta had gekocht opzij en legde er

de in felle kleuren beschilderde draaitol voor Selden naast. Eronder lagen de rollen zijde die ze in Slagtand had gekocht: de zilvergrijze voor haar moeder, de mauve voor Keffria. En daar weer onder lag de groene zijde die ze voor zichzelf had uitgezocht. Ze streek erover met de rug van haar hand. Heerlijk, bijna vloeibaar voelde het aan. Zodra ze in Beijerstad waren zou ze ermee naar de Kleermakersstraat gaan. Zezou mevrouw Violet vragen een jurk voor het Zomerbal voor haar te naaien. Haar tarieven waren pittig, maar zijde zoals deze verdiende een eersteklas naaister. Althea wilde een jurk die haar slanke taille en ronde heupen voordelig zou laten uitkomen, en misschien een wat mannelijker danspartner dan Breskers broertje zou lokken. Niet te strak in de taille, nam ze zich voor. Tijdens het Zomerbal werd er altijd nogal onstuimig gedanst, en ze wilde wel graag kunnen ademhalen. Lange rokken, besloot ze, maar nietzo zwaar dat ze konden hinderen. Een bescheiden decolleté, subtiel afgezet met crèmekleurige kant om het wat voller te doen lijken. Ze zou haar donkere haar dit jaar opgestoken dragen en het vastzetten met haar zilveren kammen. Haar haar was zo grof als dat van haar vader, maar de dikte en rijke kleuren ervan compenseerden dat ruimschoots. Misschien zou haar moeder het eindelijk goed vinden dat ze het zilveren halssnoer droeg dat haar oma haar had nagelaten. Officieel was het van Althea, maar haar moeder scheen haar hoedsterschap ongaarne te willen opgeven en zei steeds weer dat het snoer te zeldzaam en

kostbaar was om zomaar gedragen te worden. Het zou heel mooi passen bij de zilveren oorringen die ze in Brikdorp had gekocht. Ze haalde de zijde uit de kisten hield de rol keurend tegen haar lichaam aan. Het spiegeltje in de kajuit was te klein. Ze zag alleen haar gebruinde gezicht boven het deel van de lap groene zijde dat ze over een schouder had geslagen. Ze streek de stof glad, maar haar ruwe hand bleef even haken. Hoofdschuddend nam ze zich voor het eelt wat vaker met puimsteen te verwijderen. Ze vond het heerlijk op de Vivacia aan de slag te zijn en het schip als het ware te voelen reageren op haar matrozenwerk, maar het was de pest voor de huid van haarhanden en knieën. Dat was ook op een na het belangrijkste bezwaar van haar moeder tegen haar aanwezigheid aan boord: deze ruïneerde de mate waarin ze sociaal gesproken presentabel was. Moeders belangrijkste bezwaar was echter dat Althea thuis hoorde te zijn om te helpen bij het bestieren van het huis en de landerijen. Pessimistisch vroeg ze zich af of haar moeder nu misschien eindelijk haar zin zou krijgen. Ze liet de zijde uit haar handen glijden en raakte het houtwerk dat het dek van de Vivacia stutte aan. 'Schip, ze kunnen ons nu niet scheiden. Niet na al deze jaren, niet nu je bijna tot leven komt! Niemand heeft het recht dat van ons af te nemen.' Ze fluisterde de woorden, wetend dat hardop praten niet nodig was. Zij en het schip waren daarvoor te nauwmet elkaar verbonden. Ze zou hebben gezworen dat ze een instemmende rilling van de Vivacia voelde. 'Ook deze band tussen ons is iets wat door

mijn vader beoogd is. Dat is de reden waarom hij me al op zo jonge leeftijd aan boord heeft gebracht. Dan zouden we samen volwassen worden en elkaar heel goed leren kennen.' Weer voelde ze het houtwerk licht trillen. Het was bijna onmerkbaar, maar Althea wist dat ze zich niet vergiste. Ze sloot haar ogen en liet zichzelf in de Vivacia leegstromen -al haar angst, haarergernis, haar hoop. En ze voelde een zacht woelen van de nog onontwaakte geest van het schip, een sussende reactie. In de jaren die voor haar lagen zou Althea degene zijn, nadat de Vivacia tot leven was gekomen, tot wie het schip bij voorkeur zou spreken,en haar hand op het stuurwiel zou het gretigst gehoorzaamd worden. Althea wist dat het schip met liefde voor de wind zou varen, als zij dat wenste, en voor haar de ruwste zeeën zou trotseren. Samen zouden ze havens zoeken waar niemand uit Beijerstad zichooit had vertoond, en schatten halen waarbij zelfs de wonderen van de Wilde Regenlanden verbleekten. En wanneer zij stierf zou het een zoon of dochter van haar zijn die het stuurwiel overnam, niet iemand van Kyles kroost. Dit beloofde ze zowel zichzelf alshet schip. Ze wreef met de rug van haar hand tranen uit haar ogen en bukte zich om de lap zijde op te rapen. Hij lag te doezelen op het zand. Doezelen. Dat was een woord dat de mensen altijd gebruikten, maar hij was het nooit met hen eens geweest dat wathij deed te vergelijken was met een toestand van halfslaap. Een levend schip kan niet slapen, dacht hij. Nee. Zelfs die uitweg was hem ontzegd. In plaats daarvan kon hij zich binnen zijn geest naar

elders verplaatsen, en daar zo diep in een moment uit hetverleden duiken dat de onnoemelijke verveling van het heden leek te wijken. Er was een bepaalde plaats in zijn verleden die hij daarvoor bij voorkeur uitkoos. Hij wist niet helemaal zeker wat hij zich precies herinnerde. Vanaf het moment dat hem zijn logboeken waren afgepakt was zijn geheugen steeds zwakker en gebrekkiger geworden. Het had nu veel leemten, plaatsen waar hij de gebeurtenissen van het ene jaar niet meer in verband kon brengen met die uit andere jaren. Soms meende hij trouwens dat hij daarvooralleen maar dankbaar kon zijn. Dus terwijl hij lag te doezelen in het zonlicht, verkoos hij zich verzadigdheid en warmte te herinneren. Het zachte schuren van het zand over zijn romp herinnerde hem aan een andere sensatie, waar hij het fijne niet meer vanwist. Hij deed ook niet erg zijn best om erachter te komen. Het was al mooi genoeg om de oude herinnering aan iets zachts en warms levend te houden. De stemmen van de mannen rukten hem daaruit los. 'Dit is het? En het ligt hier... wat zei je, dertig jaar?' De stem had een accent. Jamailliaans, vermoedde Paragon. Uit de hoofdstad zelf, Jamaillia. De mensen daar hadden de neiging om hun slotmedeklinkers in te slikken. Dit herinnerde hij zich zonder de bron van die herinnering nog te kennen. 'Dit is het,' bevestigde een stem. Deze was ouder. 'Dat ligt hier geen dertig jaar,' protesteerde de jongere stem. 'Een schip dat al dertig jaar geleden is vergaan zou nu helemaal onder de wormgaten en zeepokken zitten.'

‘Behalve als het van toverhout was,' antwoordde de oudere stem. 'Levende schepen rotten niet, Mingslij. En mosselen en zeewormen lusten dat hout niet. Dat is een van de redenen waarom die schepen zo duurzaam en begeerlijk zijn. Ze gaan generaties mee en hun romp heeft maar een fractie van het onderhoud nodig dat gewone schepen moeten hebben. En op zee zorgen ze voor zichzelf. Ze vertellen het de stuurman als ze gevaren zien opdoemen. Sommige zeilen zelfs op eigen houtje. Welk ander vaartuig waarschuwt je dat de lading is gaan schuiven of dat je overbelast bent? Een varend schip van toverhout is werkelijk een wonder. Welk ander schip -’

‘Ja, ongetwijfeld. Maar vertel me nog eens waarom dit exemplaar dan is leeggehaald en in de steek gelaten?' De jongere stem klonk erg sceptisch. Mingslij vertrouwde zijn ouderegids niet, zoveel was wel duidelijk. Paragon hoorde bijna hoe de oudere man zijn schouders ophaalde. Je weet hoe bijgelovig die zeelui zijn. Dit schip had de naam dat het ongeluk bracht. Heel ernstig ongeluk. Dat kan ik je maar beter meteen vertellen, anders hoor je het toch wel van een ander. Hij heeft een massa mannen gedood, deze Paragon. Inclusief de eigenaar en zijn zoon.’

‘Hm,' mompelde Mingslij. 'Wel, als ik het zou kopen, dan niet als een schip. En zeker ook niet voor de prijs van een schip. Eerlijk gezegd wil ik alleen het hout hebben. Ik heb vreemde verhalen gehoord over deze schuit, niet alleen het bekende gedoe, dat levende schepen na een hele tijd tot leven komen en dan kunnen praten en zelf dingen doen. Dat

heb ik in de haven met eigen ogen gezien. Niet dat ze mij daar als nieuwkomer graag zien komen, bij de Noordkade, waar die schepen liggen aangemeerd. Maar ik heb ze horen praten en zien bewegen. Als je zoiets met een boegbeeld kunt doen, lijkt me hetzelfde ook mogelijk met een kleiner stukje van dit hout. Weet je hoeveel ze in Jamaillia voor zoiets zouden betalen? Een uitgesneden figuurtje dat praat en zich beweegt?'

'Geen idee,' gaf de oudere man toe. De jongeman lachte spottend. 'Nee, dat zal wel niet! Zoiets is zelfs nog nooit bij je opgekomen, wed ik. Kom, man, wees eerlijk tegen mij. Waarom heeft nog niemand dat gedaan?'

'Ik weet het niet.' Het antwoord kwam te snel om geloofwaardig te zijn. 'Zo, zo,' zei Mingslij op sarcastische toon. 'Al die jaren ligt Beijerstad al aan de Gedoemde Kust en al die tijd heeft niemand eraan gedacht dat toverhout aan anderen dan de inwoners van Beijerstad te verkopen. En dan nog alleen in de vorm van schepen. Wat steekt daar achter? Moet het dit enorme formaat hebben voordat het hout tot leven kan komen? Moet het een bepaalde periode in zout water hebben gelegen? Vertel op!'

'Het is gewoon... nooit gebeurd. Beijerstad is een rare plaats, Mingslij. We hebben er onze eigen traditie, eigen folklore, eigen bijgeloof. Toen onze voorouders Jamaillia verlieten, aldie jaren geleden, om te proberen de Gedoemde Kust te koloniseren, kwamen de meesten mee omdat ze... enfin, geen andere keus meer hadden. Sommigen waren

misdadigers, anderen hadden hun familie geruïneerd of te schande gemaakt, enkelen hadden zich ongeliefdgemaakt bij de satraap zelf. Het kwam bijna neer op verbanning. Als ze het overleefden, zo kregen ze te horen, had elk gezin recht op tweehonderd leffers land plus amnestie voor wat ze in het verleden hadden uitgevreten. Hij beloofde ons ook dat we met rust gelaten zouden worden en dat we het monopolie zouden hebben om te handelen in spullen die we de moeite waard zouden vinden om in te handelen. In ruil voor al deze voorrechten wilde de satraap vijftig procent van alle winsten ontvangen, jarenlang heeft die afspraak perfect gewerkt.'

'Maar nu niet meer.' Mingslij lachte spottend. 'Hoe heeft iemand kunnen denken dat een dergelijke afspraak eeuwig zou duren? Satrapen zijn ook mensen. En satraap Cosgo heeft gemerkt dat de inhoud van zijn geldkisten te schraalis om er de pleziertjes mee te financieren die hij zich tijdens het wachten op de dood van zijn vader heeft aangemeten. Die genotskruiden uit Kwarts zijn vreselijk duur, maar als je er eenmaal aan verslaafd bent kun je met minder spul niet meer toe... Endaarom heeft hij mij en vrienden van me nieuwe handelsconcessies en land gegeven, in Beijerstad en omgeving. Maar wij zijn door jullie bepaald niet met open armen ontvangen. Jullie doen alsof we het beleg van jullie brood komen pikken, maar we weten toch allemaal dat handel alleen maar meer handel aantrekt? Kijk ons beiden nou eens. Dit schip ligt hier al dertig jaar te rotten, dat zeg jij tenminste, zonder zijn eigenaars of iemand anders van nut te

zijn. Maar als ik het koop, krijgt de eigenaar er een aardige prijs voor, en jij zult er ongetwijfeld voor zorgen dat je een leuke provisie ontvangt, en ik zal een partij van dat geheimzinnige toverhout hebben.' Mingslij zweeg en Paragon hoorde de stilte die door zijn gesprekspartner bewust werd gerekt. Toen Mingslij verder praatte klonk er ontevredenheid in zijn stem. 'Maar ik moet toegeven dat ik teleurgesteld ben. Ik meen toch dat jij hebt gezegd dat het schip leeft. Ik dacht dus dat het tegen ons zou praten. Je hebt niet gezegd dat het vernield is. Heeft dat het schip gedood?'

'De Paragon praat alleen als hij daar zin in heeft. Ik weet zeker dat hij elk woord heeft gehoord dat wij hebben gesproken.'

'Hm. Is dat waar, schip? Heb je alles gehoord wat we hebben gezegd?' Paragon zag geen reden om te antwoorden. Naeen poosje hoorde hij de jongere man een minachtend geluid maken, waarna hij uit het geluid van zijn voetstappen afleidde dat hij om het schip heen begon te lopen terwijl de zwaardere, oudere man hem langzaam volgde. Een tijd later sprak Mingslij opnieuw.Je begrijpt natuurlijk, vriend, dat dit mijn bod op het schip fors zal verlagen. Mijn aanvankelijke richtprijs tegenover jou was gebaseerd op het idee dat ik het boegbeeld zou kunnen loshakken van het schip. Dan zou ik het naar Jamaillia brengen en het toverhout voor een mooie prijs kunnen verkopen. Met een dikke kans dat ik het aan de satraap zou mogen "schenken" in ruil voor al zijn concessies... Maar zoals het er nu uitziet! Toverhout of niet, het is een

puinhoop. Wie heeft dat gezicht in hemelsnaam zovreselijk toegetakeld? Zou een kunstenaar daar weer iets behoorlijks van kunnen maken, denk je?'

'Misschien,' zei zijn metgezel op ongemakkelijke toon. 'Ik weet alleen niet of dat verstandig zou zijn. Ik had aangenomen dat je belangstelling had voor de Paragon als zodanig, en niet als bron van toverhout. Maar je moet niet vergeten, zoals ik je al eerder heb gewaarschuwd, dat ik de Ludluks nog niet heb benaderd met het idee om hem te verkopen. Ik wilde eerst zeker weten of je belangstelling had.'

'Kom, Davad, je houdt me toch niet voor zo naïef? Wat is deze "hij" voor iets, behalve het wrak van een romp? De eigenaars zullen waarschijnlijk blij zijn dat ze ervan worden verlost. Als dit schip zeewaardig was, zou het hier toch niet zo op het strand vastgebondenliggen?'

'Tja.' Een lange stilte, 'Ik denk dat zelfs de Ludluks niet overgehaald kunnen worden om hem te verkopen als jij hem in stukjes wilt hakken.' Een hijgende zucht. 'Mingslij, ik moet je dit ten zeerste afraden. Een schip kopen om het weer zeewaardigte maken is een ding. Waar jij het over hebt is iets heel anders. Geen van de oude vaarders zou nog ooit zaken met je doen als je zoiets deed. En wat mij betreft, ik zou totaal geruïneerd zijn.'

'Dan moet je er discreet over zijn wanneer je mijn aanbod overbrengt. Zo discreet als ik ben geweest over de aankoop van dit wrak.' Mingslijs stem klonk nu nogal neerbuigend. 'Ik weet dat de vaarders van Beijerstad nogal merkwaardige

staaltjes van bijgeloof koesteren. En ik heb geen zin om ze allemaal tegen me in het harnas te jagen. Als mijn bod wordt aanvaard, zal ik het schip drijvend maken en het hier laten wegslepen voordat het wordt ontmanteld. Uit het oog, uit het hart, zogezegd. Is dat voor jou aanvaardbaar?'

'Dat zal wel moeten, vrees ik,' zei de man ongelukkig. 'Dat zal wel moeten.'

'Kom, wees niet zo somber. Vooruit, laten we naar de stad terugkeren, dan trakteer ik je op een lekkere maaltijd. Bij Souska. Dat is toch een aardig aanbod, waar of niet, want ik ken de prijzen daar en ik heb je wel eens zien eten!' De jongere man lachte smakelijk om zijn eigen grapje, maar de oudere deed er niet aan mee. 'En vanavond ga je dan langs bij de familie Ludluk en brengt hun discreet mijn aanbod over. Daar vaart iedereen wel bij. Geld voor de Ludluks, een provisie voorjou, een grote voorraad zeldzaam hout voor mij en mijn aandeelhouders. Toon me eens wat daar fout aan is?'

'Dat kan ik niet,' zei de oudere man rustig. 'Maar je zult het zelf wel ontdekken, vrees ik. Of hij praat of niet praat, dit schip is levend, en hijheeft een eigen geest. Probeer hem in stukjes te hakken, en hij zal niet lang blijven zwijgen, dat weet ik zeker.' De jongere man lachte vrolijk. 'Je zegt dit alleen om mijn nieuwsgierigheid nog verder te prikkelen, Davad! Ik heb je door. Kom, laten we naar de stad terugkeren. En naar Souska. Een paar van mijn aandeelhouders willen graag met je kennismaken.'

'Je hebt beloofd dat je discreet zou zijn!' protesteerde de

oudere man. 'Ben ik geweest, heus. Maar je kunt niet verwachten dat zulke mannen me alleenop mijn woord zulke sommen geld geven. Ze willen weten wat zekopen, en van wie. Maar het zijn discrete mannen, stuk voor stuk, dat garandeer ik je.' Paragon luisterde nog een poos naar hun verdwijnende voetstappen. Tenslotte gingen de geluidjes die de mannen maakten op in het luidruchtiger bruisen van de branding en krijsen van de meeuwen. in stukjes gehakt.' Paragon sprak de woorden hardop uit om ze te proeven. 'Klinkt niet erg aangenaam. Maar anderzijds is het in elk geval interessanter dan hier maar ophet zand liggen. En misschien kan het me doden. Heel misschien.' Het vooruitzicht deed hem genoegen. Hij liet zijn gedachten met het nieuwe idee spelen. Hij had ook niets anders om zijn geest mee bezig te houden.

HOOFDSTUK 3
Ephron Vestrit
~

Ephron Vestrit was stervende. Ronica keek naar het ingevallen gezicht van haar echtgenoot en prentte de gedachte in haar geest. Ephron Vestrit was stervende. Ze voelde een golf van woede, gevolgd door een van ergernis. Hoe kon hij haar dit aandoen? Hoe konhij het haar aandoen dood te gaan en haar achter te laten om alles voortaan maar zelf te regelen? Maar onder die oppervlakkige gevoelens voelde ze de kille stroming van een onpeilbaar verdriet, die probeerde haar mee te sleuren, de diepte in. Ze vocht omzich niet te laten grijpen, om alleen haar boosheid en ergernis te voelen. Later, nam ze zich voor, later, als ik dit achter de rug heb en alles heb gedaan wat ik moet doen, dan zal ik tijd nemen voor mijn gevoelens. Ze kneep haar lippen vastberaden samen.Ze dompelde een doek in warm, naar balsem ruikend water en veegde er eerst zijn gezicht en vervolgens zijn slap neerliggende handen mee af. Hij bewoog zich lichtjes onder haar goede zorgen, maar werd niet wakker. Dat had ze ook niet verwacht. Ze had hem vandaag al twee keer papavermelk gegeven om zijn pijn zo goed mogelijk te verdoven. Misschien dat hij op dit moment even geen pijn voelde. Ze hoopte het vurig. Ze wreef nog eens zachtjes over zijn baard. Die onhandige Rache had hem weer laten knoeien met zijn soep. Het leek wel alsof die vrouw niet eens wilde proberen om de dingen op een nette manier te doen. Ronica overwoog

dat ze haar eigenlijk gewoon moest terugsturen naar Davad Herbegin. Ze vond het geen prettig vooruitzicht, want de vrouw was jong en intelligent, en ze verdiende het niet om te moeten eindigen als een slavin. Davad had de vrouw op een dag zomaar naar haar huis gebracht. Ronica had aangenomen dat ze een verwante of een gast van Davad was, want wanneer ze niet zorgelijk naar het niets in deverte zat te staren, wezen haar keurige spraak en manieren op een goede afkomst. Ronica was geschokt geweest toen Davad haar de vrouw botweg als een bediende had aangeboden, met als toelichting dat hij haar niet in zijn eigen huis durfde te houden. Hij had die uitspraak nooit echt toegelicht, en Rache weigerde ook maar een woord te zeggen over dat onderwerp. Als Ronica haar nu naar Davad terugstuurde, zou deze enkel zijn schouders ophalen, nam Ronica aan, en Rache dan naar Kwarts sturen om als slaaf verkocht te worden. Zolang ze in Beijerstad verbleef was ze een dienstmeid met een arbeidscontract. Ze had nog een kans om een eigen leven terug te verdienen, als ze tenminste haar best wilde doen. Rache vertikte het echter zich aan haar status aan te passen. Zegehoorzaamde de rechtstreekse bevelen die ze kreeg, maar zonder enig enthousiasme en altijd nukkig. In feite leek het zelfs alsof Rache haar plichten de afgelopen weken met steeds meer tegenzin was gaan vervullen. Gisteren had Ronica haar gevraagd die dagop Selden te passen, en de vrouw had haar ontsteld aangekeken. Haar kleinzoon was pas zeven, maar de vrouw scheen een vreemde aversie tegen hem te hebben. Ze

had haar hoofd geschud, zwijgend, maar heftig, en haar ogen neergeslagen. Ronica had haar de keuken uit gestuurd. Misschien probeerde Rache alleen uit hoe ver ze kon gaan voordat haar nieuwe meesteres haar zou straffen. Wel, dan zou ze ontdekken dat Ronica Vestrit niet het soort vrouw was dat haar bedienden liet slaan of op rantsoen zetten. Als Rachehet niet kon opbrengen een comfortabel leventje te leiden in een riant huis, waar ze relatief lichte klusjes te doen kreeg en een vriendelijke meesteres had, tja, dan moest ze maar terug naar Davad. Dan zou ze vervolgens verkocht worden en moest ze maar afwachten wat het lot verder voor haar in petto had. Zo zat het nu eenmaal. Jammer, want de vrouw had best wel potentie in zich. Het was vriendelijk van Davad dat hij haar Raches diensten had aangeboden, maar ze vond het ook jammer dat de oude vaarder al half-en-half een slavenhandelaar aan het worden was. Ze had nooit gedacht iemand uit de oude geslachten in die verachtelijke professie aan de slag te zien. Ronica schudde haar hoofd en zette zowel Rache als Davad uit haar gedachten. Ze had belangrijker zorgendan Raches humeur en Davads geknoei in semilegale zaakjes. Tenslotte was Ephron stervende. Het drong weer in alle pijnlijkheid tot haar door - als een splinter in je voet, die je maar niet kunt vinden en niet kunt uittrekken. En die je bij elke stap pijnblijft doen. Ephron was stervende. Haar levensgrote, stoutmoedige echtgenoot, haar oogverblindend knappe jonge kapitein, de sterke vader van haar kinderen, de intieme partner van haar lichaam, dat alles was opeens

ingestort tot weinig meer dan een ineengeschrompeld lichaam dat zweette en kreunde en jammerde als een kind. Toen ze pas getrouwd waren had ze met haar twee handen de gespierde bovenarm van haar echtgenoot niet kunnen omspannen, maar nu was die arm nog slechts een stakerig bot met wat slappe huideromheen. Ze keek naar zijn gezicht. Het had de gezonde kleur van de zon en de zee en de wind verloren, en was nu bijna even bleek als het linnen waar hij op lag. Zijn haar was nog gitzwart, maar het glansde niet meer, waar het niet nat was van het zweet was het dof en mat. Nee, er was bijna geen spoor meer over van de Ephron die ze zesendertig jaar lang gekend en bemind had. Ze zette de kom weg en legde er de doek naast. Ze wist dat ze hem rustig moest laten slapen. Dat was alles wat ze nog voor hem kon doen. Zorgen dat hij schoon bleef, hem medicijnen geven tegen de pijn, hem alleen laten om rustig te slapen. Bitter dacht ze aan alle plannen die ze samen hadden gemaakt, bij het aanbreken van de dageraad, wanneer ze met de dekens van zich af naast elkaar ophet brede bed lagen te genieten van het koele briesje dat door de geopende vensters naar binnen waaide. 'Wanneer de meisjes volwassen zijn,' had hij haar beloofd, 'keurig getrouwd en onder de pannen, en hun eigen besognes hebben, dan, meisje, pakken wij ons eigen leven weer op. Ik heb zin om je mee te nemen naar de Parfumeilanden. Zou je dat leuk vinden? Twaalf maanden lekkere zeelucht en niks anders te doen dan heerlijk lui de kapiteinsvrouw uithangen? En als we eenmaal daar zijn, zullen

we ruim de tijd nemen om een lading uit te zoeken. Eerst zullen we samen de Groene Bergen in trekken. Ik ken daar een stamhoofd dat me al vaak heeft uitgenodigd om zijn dorp te bezoeken. We kunnen op die grappige ezeltjes rijden die ze daar hebben, bergop, helemaal tot aande rand van de hemel, en...'

'Ik zou liever samen met jou thuis blijven,' had zij daarop altijd gezegd. 'Ik zou je wel eens een vol jaar bij me willen hebben en samen met jou de wisseling van alle seizoenen willen meemaken. In de lente zouden we onze landerijen kunnen bezoeken. Die heb jij nog nooit gezien wanneer alle bomen in bloei staan en er geen blaadje meer te zien is, alleen nog maar rode en oranje bloesems. En een keer, een enkel keertje maar, wil ik je samen met mij een dagje laten lijden tijdensde maveroogst. Voor dag en dauw op, de knechten wekken en ervoor zorgen dat ze de rijpe bonen plukken voordat de zon te hoog stijgt en ze met zijn stralen doet verschrompelen. Zesendertig jaar zijn we getrouwd, en nog nooit heb je me daarmee hoeven te helpen. En nu ik het daar toch over heb, in al die jaren ben je ook nooit thuis geweest wanneer onze trouwboom in bloei stond. Je hebt die roze knoppen nooit zien zwellen, je hebt nooit geroken hoe heerlijk ze geuren wanneer ze openbarsten.'

'O, maar voor datsoort dingen zullen we nog tijd genoeg hebben. Straks, als de meisjes groot zijn en onze schulden afbetaald.'

'Maar als het zover is, wil ik je een jaar lang helemaal voor

mezelf,' had ze gedreigd. En dat had hij haar altijd beloofd. 'Een vol jaar. En tegen het einde daarvan hang ik je waarschijnlijk ontzettend de keel uit. Je zult me smeken om naar de zee terug te keren, omdat je 's nachts eindelijk weer eens in rust en vrede wilt slapen.' Ronica sloeg haar handen voor haar gezicht. Ze had hem een jaar thuis gehad, alle seizoenen, maar, genadige goden, hoe! De hele herfst had hij gehoest, en koortsig, met rode ogen en kribbig in bed gelegen, of rechtop gezeten, als het even wat beter ging, om naar de zee in de verte te staren. 'Hij kan maar beter goed op die twee passen,' had hij vaak gegromd, vooral als het slecht weer was, en Ronica had geweten dat hij in zijn gedachten steeds bij Althea en de Vivacia was. Hij had het schip met grote tegenzin aan Kyle overgedragen. Hij wilde het aan Bresker geven, een onervaren jongen. Ronica had wekenlang op hem moeten inpraten om duidelijk te maken hoe ze daar in de stad tegenaan zouden kijken. Kyle was zijn eigen stiefzoon. Hij had zich al op drie andere schepen als kapitein bewezen. Als hij hem passeerde ten gunste vanBresker zou dat een klap in het gezicht van de echtgenoot van zijn dochter zijn, om over zijn familie nog maar te zwijgen. Hoewel de Havens niet behoorden tot de oude vaarders, waren ze in Beijerstad toch wel degelijk een oude familie. En gezien de financiële situatie van de Vestrits konden ze zich niet veroorloven wie dan ook tegen zich in te nemen. Dus tegen de herfst had ze hem tenslotte weten over te halen zijn geliefde Vivacia aan Kyle toe te vertrouwen en zelf een reis

over te slaan om zijn longen telaten aansterken. Toen het winter werd, met donkere hemels en witte straten, was hij opgehouden met hoesten. Ze had gehoopt dat het een teken van beterschap was, maar hij scheen opeens niets meer te kunnen. In het begin was hij buiten adem geweest als hijnaar de voordeur moest lopen, later al wanneer hij van de slaapkamer naar de zitkamer liep. En toen het lente werd kon hij die afstand al niet eens meer overbruggen, tenzij hij op haar arm kon steunen. Deze keer was hij eindelijk thuis geweest toen hun trouwboom in bloei stond. En toen het warmer werd had de boom knoppen gekregen. Er waren een paar weken geweest waarin Ephrons toestand niet was verbeterd, maar tenminste ook niet slechter was geworden. Ze hadden naast elkaar op het terras gezeten, zij met naaiwerk of de boekhouding, hij met een matje dat hij vlocht of een ivoorsnijwerkje. Ze hadden over de toekomst gepraat en hij had zich zorgen gemaakt over zijn schip en zijn dochter. Het enige waarover ze van mening verschilden was Althea geweest, maar datwas niets nieuws: dat was al vanaf haar geboorte zo. Ephron had nooit willen toegeven dat hij zijn jongste dochter verwende. De Bloedpest had hun jongens opgeëist, een voor een, in dat helse rampjaar. Zelfs nu nog, bijna twintig jaar later, kreeg Ronica maagkrampen wanneer ze eraan terugdacht. Drie zonen, drie vrolijke knaapjes, binnen een week weggegrist! Keffria had het ook maar nauwelijks overleefd. Ronica had gedacht dat ze allebei gek zouden worden, nu de familie opeens geen enkele mannelijke

nakomeling meer had, maar Ephrom had opeens al zijn hoop en aandacht gericht op het kind dat ze in haar buik droeg. Veel attenter dan bij haar vier eerdere zwangerschappen had hij zelfs een reis uitgesteld, om tijdens de bevalling thuis te kunnen zijn. Toen de babyeen meisje bleek te zijn, had ze verwacht dat Ephrom verbittering zou tonen, maar in plaats daarvan had hij het kind al zijn aandacht gegeven, bijna alsof hij meende er een jongetje van te kunnen maken. Hij had haar wilde en koppige aard aangemoedigd, totgroot verdriet van Ronica. Ephron had altijd ontkend dat het om iets anders dan eigenzinnigheid en zelfvertrouwen ging. Hij weigerde haar nooit iets, en toen Althea hem op een dag had gevraagd of ze op zijn volgende reis mee mocht had Ephron zelfs dat toegestaan. Het was maar een kort reisje geweest en Ronica was naar de kade gegaan in de verwachting een meisje aan te treffen dat haar buik meer dan vol had van de ruige leefomstandigheden op een schip. In plaats daarvan had ze echter een aapje gezien, ergens hoog in een mast, met belachelijk kort geknipte zwarte haren, en met blote voeten en armen. Vanaf die dag was ze steeds met haar vader meegegaan. En nu zeilde ze zelfs zonder hem. Daar hadden ze ook ruzie over gehad. Het had haar al haar overredingskracht plus zijn pijn gekost om hem ertoe over te halen een reis thuis te blijven. Ronica had als vanzelfsprekend aangenomen dat Althea dan ook aan wal zou blijven. Wat had zij immers zonder haar vader aan boord van het schip te zoeken? Maar toen ze iets dergelijks tegen Ephron zei had

deze haar verbijsterd aangekeken. 'Ons levend schip zou de haven verlaten zonder iemand van onze familie aan boord? Weet je wel welke vormen van ongeluk je daardoor allemaal uitlokt, vrouw?'

'De Vivacia is nog niet tot leven gekomen. Kyle, onze schoonzoon, zou dan voldoende moeten zijn. Hij is tenslotte al bijna vijftien jaar met Keffria getrouwd. Laat Althea eens een poosje thuis blijven. Dat zou haar huid en haren veel goed doen, en dan is ze eens een tijdje te zien in de stad. Ze begint op de leeftijd te komen om te trouwen, Ephron, of tenminste om het hof te worden gemaakt. Maar wie haar het hof wil maken moet haar wel kunnen zien. Dat gebeurt nu maar een of twee keer per jaar, nu eens een Lentebal, dan weer een Oogstbal. De mensen herkennen haar nog nauwelijks. En als de huwbare knullen van de vaardersfamilies haar zien, loopt ze rond in een broek en een jasje, met een paardenstaart op haar rug en een bruinverbrande huid. Dat is niet bepaald de manier om je te presenteren als jeeen goed huwelijk wilt sluiten.'

'Een goed huwelijk? Laat haar een gelukkig huwelijk zien te sluiten, zoals wij. En kijk naar Keffria en Kyle. Weet je nog welke praatjes er door de stad gingen toen ik een omhooggevallen kapiteintje uit Kwarts mijn dochterhet hof liet maken? Maar ik wist dat hij een man was, en zij wist wat haar hart ervan vond, en ze zijn toch echt wel gelukkig geweest. En kijk eens naar hun kinderen, zo gezond als vissen. Nee, Ronica, als Althea aan een leiband gehouden

moet worden en gepoederd en opgetut om de blik van een man te trekken, dan is dat om te beginnen al niet het soort man dat ik achter haar aan wil zien lopen. Laat haar maar gezien worden door een man die haar pit en kracht bewondert. Het zal al gauw genoeg gebeuren dat zedame en moeder en echtgenote moet zijn. Die monotonie zal ze vreselijk vinden, ben ik bang, dus laten we de meid haar leven gunnen zolang het nog kan.' En na die redevoering had Ephron zich hijgend terug laten vallen in zijn kussens. Ronica had met het oogop zijn ziekte haar woede over zijn misplaatste visie op haar manier van leven ingeslikt, en ook haar jaloezie op het vrije en zorgeloze leventje van haar dochter. Ze had zelfs niet hardop gezegd dat het, gezien de financiële situatie van de familie, misschien wel nodig was dat Althea een goed huwelijk sloot. Als ze het meisje een beetje wisten te temmen, mijmerde Ronica niet zonder boosaardigheid, konden ze haar misschien uithuwelijken aan een van de schuldeisers, liefst een heel royale, die alle schuldenzou kwijtschelden bij wijze van bruidsschat. Ronica schudde langzaam haar hoofd. Nee. Op subtiele manier had Ephron tijdens de woordenwisseling haar zwakste punt weten te vinden. Zij was met Ephron getrouwd omdat ze verliefd op hem was geworden. Precies zoals Keffria was gevallen voor de charmes van de blonde Kyle. En wat de familie verder ook te wachten stond, ze hoopte dat Althea eveneens de man van haar hart zou trouwen. Ronica keek met een verliefde blik naar de man van wie ze nog steeds hield. In hetnamiddaglicht

dat door het venster naar binnen viel leek het alsof Ephrons gezicht bezorgd stond. Ronica stond stilletjes op om het gordijn te sluiten. Ze kon het uitzicht niet meer verdragen: hun nu kale, bladerloze trouwboom, die als een skelet in het midden van de hete tuin stond. Hij had er zich erg op verheugd hun boom eindelijk eens in bloei te zien, maar juist deze lente had de bloesemrot toegeslagen - de ziekte die hun boom altijd had ontzien, maar die er nu voor zorgde dat de bloesems in een mum van tijd verdorden en naar beneden dwarrelden. Ze hadden geen van beiden uitgesproken dat het een slecht voorteken was, maar kort daarna was Ephron weer beginnen te hoesten, zwakke vogelkuchjes, die niets naar boven brachten, tot hij opeens op een dag na hetafvegen van zijn neus en mond rode bloedspoortjes in zijn zakdoek had gezien. Het was de langste zomer van haar leven. De hete dagen waren voor hem een kwelling. Hij had gezegd dat het inademen van de zware vochtige lucht bijna even erg was als het inademen van zijn eigen bloed, en had toen plakkerige klonters opgehoest, als om zijn stelling te bewijzen. Zijn huid hing in lappen om zijn beenderen en hij had niet meer de kracht of de wil gehad om voedsel tot zich te nemen. Toch spraken ze nog steeds niet over zijn dood. Het hele huis was ervan doortrokken, meer nog dan van de vochtige zomerhitte - maar Ronica wilde de dreiging niet nog erger maken door er hardop over te praten. Ze bewoog zich geluidloos. Ze haalde een tafeltje, dat ze vlak voor haar stoel zette. Erop lagen haar kasboek, haar pen en inkt, een stapeltje reçu's en rekeningen

die ingeboekt moesten worden. Ze boog zich met gefronst voorhoofd over haar werk. De cijfers die ze met haar precieze, sierlijke hand in het boek schreef brachten geen troost. Het was veeleer een deprimerend werkje, want ze wist dat Ephron ze zou willen zien wanneer hij weer wakker was. Jarenlang had hij praktisch geen belangstelling gehad voor het beheer van hun boerderijen en boomgaarden en andere bezittingen. 'Die laat ikgraag over aan jouw competente handen,' zei hij altijd, als zij probeerde hem bij haar zorgen te betrekken, ik neem het schip voor mijn rekening, en zorg ervoor dat het zich tijdens mijn leven zelf terugverdient, en aan jou vertrouw ik de rest toe.' Het was enerzijds opwindend, maar anderzijds akelig geweest een man te hebben die haar zo vertrouwde. Het was niet ongebruikelijk dat vrouwen de goederen beheerden die ze als bruidsschat hadden ingebracht, en vele vrouwen deden discreet wel meer dan dat, maar toen Ephron Vestrit het beheer van nagenoeg al zijn bezittingen openlijk overdroeg aan zijn jonge vrouw was dat in Beijerstad nogal een schandaaltje. Het was niet meer in de mode dat vrouwen zich met de financiën van een huis bemoeiden, en een terugkeer naardie gewoonte deed menigeen te veel aan de oude pionierstijd denken. De oude vaarders van Beijerstad hadden altijd bekend gestaan om hun innovatieve manier van doen, maar toen ze eenmaal welvaart en rijkdom hadden bereikt was het een statussymbool gewordenom de vrouwen werkloos thuis te houden. Het werd dus dom en ordinair gevonden het fortuin van een vaarder

toe te vertrouwen aan een vrouw. Ronica had heel goed beseft dat Ephron niet alleen zijn fortuin in haar handen had gelegd, maar ook zijn reputatie.Ze had gezworen zich dat vertrouwen waardig te tonen. Meer dan dertig jaar lang hadden hun bezittingen nu gefloreerd. Er waren natuurlijk misoogsten geweest, en te droge zomers, te koude winters, en andere ongemakken, maar steeds had het fruit goedgemaaktwat op het graan werd verloren, of omgekeerd, of hadden ze flinke winsten gemaakt met hun schapen. Als ze niet de zware schulden in verband met de Vivacia hadden moeten aflossen, zouden ze gewoon rijk zijn geweest, maar ook nu hadden ze niet mogen klagen.Maar de vijf laatste jaren was dat veranderd. In die periode waren ze van welgesteld afgezakt naar welvarend, en vervolgens naar een situatie die Ronica was gaan typeren als 'zorgelijk'. Het geld ging bijna even snel de deur uit als het naar binnen kwam, en het leek wel alsof ze elke schuldeiser tegenwoordig moest vragen een dag of een weekje te wachten tot ze hem kon betalen. Steeds vaker was ze naar Ephron gegaan om zijn advies te vragen. Hij had de boot afgehouden, en alleen gezegd dat ze verliesgevendezaken moest afstoten en winstgevende activiteiten extra moest stimuleren. Dat was echter nu juist het probleem. De meeste boerderijen en boomgaarden deden het beter dan ooit, maar ze moesten concurreren met goedkoop, door slaven geoogst fruit en graan uitKwarts. Verder hadden ze te maken met die verdomde oorlogen van de Rode Kapers, die in het noorden alle handel verpestten, en met die driedubbel vervloekte

kapers in het zuiden. Schepen die daarheen werden gestuurd bereikten bijna nooit hun bestemming, dusde bijbehorende winsten bleven uit. Zij stond altijd grote angsten uit wegens haar man en dochter op zee, maar Ephron scheen piraten net als storm en onweer tot de gewone beroepsrisico's van een zeeman te rekenen. Hij had bij zijn terugkeer vaak gruwelijke verhalen over sinistere schepen die hij had moeten ontvluchten, maar al die verhalen liepen goed af. Geen piratenschip kon hopen een levend schip in te halen. Toen ze had geprobeerd hem duidelijk te maken hoezeer de piraten in het zuiden en de oorlog inhet noorden nadelig van invloed waren op het familiekapitaal had hij goedmoedig gelachen en haar verzekerd dat hij en de Vivacia dan gewoon nog wat beter hun best zouden doen tot alles weer normaal was. In die dagen had hij haar kasboeken helemaal niet willen zien, en ook niet willen luisteren naar sombere verhalen over andere kooplieden en vaarders. Ronica herinnerde zich, met hernieuwde frustratie, dat hij alleen oog scheen te hebben gehad voor het succes van zijn eigen reizen, en voor het feit dat er graan groeide op de akkers en fruit aan de bomen, zoals altijd. Hij maakte wel eens een snel tochtje langs de bezittingen en wierp een vluchtige blik op de cijfers, maar verdween dan weer met Althea naar zee, en liet het voor de rest allemaal over aan Ronica.Slechts een keer was ze zo vermetel geweest hem te suggereren dat ze misschien de handel via de Regenrivier zouden moeten hervatten. Ze bezaten de concessies, de contacten en een levend schip. In

de dagen van zijn grootmoeder en zijn vader was die handelde voornaamste bron van inkomsten geweest, maar sedert de dagen van de Bloedpest had hij geweigerd de Regenrivier op te varen. Er was geen concreet bewijs dat de ziekte afkomstig was uit de Wilde Regenlanden. Wie kon trouwens ooit met zekerheid zeggen waareen ziekte vandaan kwam? Het had geen zin jezelf de schuld te geven en jezelf af te sluiten van het winstgevendste deel van je handel. Maar Ephron had alleen zijn hoofd geschud en hij had haar laten beloven het nooit meer te zullen voorstellen. Hij had niets tegen de kooplieden uit de Wilde Regenlanden en hij ontkende niet dat hun waren exotisch en prachtig waren, maar hij had zich in zijn hoofd gezet dat iemand geen handel kon drijven in magie, zelfs niet zijdelings, zonder daarvoor een prijs te moeten betalen. En hij zag liever dat ze arm werden, had hij tegen haar gezegd, dan dat te riskeren. Als eerste had ze de appelboomgaarden moeten laten gaan, en tegelijk ook het kleine wijnbedrijfje dat haar trots was geweest. Ze had de wijnstokken moeten verkopenen dat was haar zeer aan het hart gegaan. Ze had ze gekocht toen zij en Ephrom nog maar pas getrouwd waren, haar eerste nieuwe activiteit, en ze had er veel plezier van gehad. Maar bij de prijs die haar geboden werd zou het waanzin zijn geweest ze niet teverkopen. Met de opbrengst had ze de verliezen van de hele rest een jaar lang kunnen opvangen. En zo ging het maar door. Naarmate de oorlog en de piraten Beijerstad steeds strakker in de klem namen, moest zij de ene na de andere onderneming van de

hand doen om de overige in stand te houden. Zij was van huis uit een Carrock, en zoals de Vestrits behoorden ook de Carrocks tot de oorspronkelijke oude vaarders van Beijerstad. Het wakkerde haar angsten alleen maar aan dat ze andere oude families in de problemenzag komen en dat hun oude huizen en spullen werden opgekocht door gretige jonge kooplieden, die de ene nieuwlichterij na de andere naar Beijerstad brachten. Zij waren het die hier de slavenhandel hadden geïntroduceerd, eerst als een soort nevenproduct vanhun handel met Kwarts, maar de laatste tijd leek het bijna alsof de slavenhandel de kurk was waarop heel Beijerstad moest drijven. En de slaven werden niet alleen meer doorgevoerd: in steeds grotere aantallen bleven ze hier om op de akkers en in de boomgaarden te werken. Ja, de boeren beweerden dat het allemaal contractarbeiders waren, maar iedereen wist dat deze 'arbeiders' zonder pardon naar Kwarts werden gestuurd en als slaven verkocht als ze niet hard genoeg werkten of om een andere reden niet bevielen.Er waren er nu al heel wat die de slaventatoeages op hun gezicht droegen. Ook dat was een gewoonte uit Kwarts die in Jamaillia steeds populairder was geworden en die nu ook Beijerstad had bereikt. Het kwam allemaal door die 'nieuwe vaarders', dacht Ronicaverbitterd. Ze waren dan wel vanuit de stad Jamaillia naar Beijerstad gekomen, maar hun bagage leek regelrecht uit Kwarts afkomstig. Officieel was het in Beijerstad nog tegen de wet om slaven te houden, behalve als object van 'transitohandel', maar daar schenen de nieuwe vaarders zich

niets van aan te trekken. Wat smeergelden in de haven, en de ambtenaren van de satraap knepen een oogje dicht en deden alsof die mensen in ketenen, en met tatoeages op hun gezicht, niet meer dan contractarbeiders op doorreiswaren, en helemaal geen slaven. De slaven zouden er niets bij winnen als ze hun werkelijke situatie onthulden. De Raad van de Oude Vaarders had vergeefs geprotesteerd. Nu waren zelfs een paar van de oude families begonnen de wetten op de slavernij te ontduiken. Vaarders als Davad Herbegin, bedacht ze spijtig. Ze nam aan dat Davad het wel moest doen om in deze zware tijden overeind te blijven. Had hij zoiets vorige maanden niet zelf gezegd, toen ze het over haar roggevelden hadden? Hij had bijna met zoveel woorden gezegd dat ze haar kosten kon drukken door de oogst te laten binnenhalen doorslaven. Hij had zelfs gesuggereerd dat hij dat allemaal voor haar kon regelen, in ruil voor een deel van de winst. Ronica was zo ernstig in verleiding gekomen dat ze er maar liever niet meer aan terugdacht. Ze schreef de laatste droeve cijfers in de kolommen van haar kasboek, toen ze werd afgeleid door het geruis van Raches rokken. Ze richtte haar blik op het dienstmeisje. Ronica werd doodmoe van de mengeling van boosheid en verdriet die ze steeds maar weer op het gezicht van Rache aantrof. Het was alsof die vrouw verwachtte dat zij iets zou doen om haar leven voor haar te repareren. Snapte dat mens dan niet dat Ronica haar handen al meer dan vol had aan haar stervende echtgenoot en haar nijpende financiële situatie? Ronica wist dat Davad het goed

had bedoeld toen hij haar per se Rache had willen sturen om haar te helpen, maar soms wilde ze dat de vrouw simpelweg zou verdwijnen. Er was echter geen elegante manier om van haaraf te komen, en hoe vreselijk Ronica zich soms ook aan haar ergerde, ze had het niet over haar hart kunnen krijgen om Rache terug te sturen naar Davad. Ephron had slavernij altijd afgekeurd. Ronica dacht dat het iets was wat de meeste slaven aan zichzelf te wijten hadden, maar op een bepaalde manier leek het haar een gebrek aan respect tegenover Ephron om deze vrouw tot slavernij te veroordelen terwijl ze nog wel had geholpen bij zijn verzorging toen hij lag te sterven. Hoe slecht ze ook had geholpen. 'Wel?' vroeg ze aan Rache, die zonder iets te zeggen voor haar stond. 'Davad is hier om u te spreken, mevrouw,' mompelde Rache. 'Vaarder Herbegin, bedoel je?' corrigeerde Ronica haar. Rache knikte zwijgend. Ronica wilde nog iets zeggen, maar hield zich in. 'Ikontvang hem in de zitkamer,' zei ze tegen Rache, en volgde toen pas de doffe blik van het meisje: Davad stond al in de deuropening. Zoals altijd zag hij eruit om door een ringetje te halen, maar eveneens zoals altijd was op subtiele manier zowat alles mismet zijn kleren. Zijn broekspijpen zakten net iets uit onder zijn knieën, het geborduurde wambuis dat hij droeg was net te strak geknoopt om zijn te bolle buik een beetje te verhullen. Hij had zijn geoliede haar in krulletjes gedraaid, maar de meeste daarvan hingen alweer min of meer sluik naar beneden. Ook als die krullen wel waren blijven zitten: het type kapsel paste veel beter bij een jongere man.

Ergens haalde Ronica de tegenwoordigheid van geest vandaan om naar hem te glimlachen. Ze legde haar pen neer en sloot het kasboek. Ze hoopte dat de inkt droog genoeg was. Ze wilde opstaan, maar Davad gebaarde dat ze moest blijven zitten. Met een ander handgebaartje stuurde hij Rache de kamer uit. Toen kwam hij naast Ephrons bed staan. 'Hoe gaat het met hem?' vroeg hij met gedempte stem. 'Zoals je ziet,' antwoordde Ronica zachtjes. Ze zette haar irritatie over zijnvanzelfsprekende aanname dat hij welkom was bij het ziekbed van haar man terzijde. En ook haar verlegenheid dat hij haar had betrapt bij de boekhouding, en met inkt aan haar vingers en een bezorgde frons op haar voorhoofd. Davad bedoelde het goed, daar was ze zeker van. Hoe het hem was gelukt een telg van een oude vaardersfamilie te zijn en toch geen benul te hebben van goede manieren, zou ze nooit begrijpen. Zonder uitgenodigd te zijn trok hij een stoel bij en ging aan de andere kant van Ephrons bed zitten. Ronica kromp ineen bij dat geschuif van hout over hout, maar Ephron verroerde zich niet. Toen de gezette vaarder zich had laten zakken wees hij naarhet kasboek. 'Hoe gaan de zaken?' vroeg hij familiair. 'Niet beter of slechter dan die van de andere vaarders dezer dagen, zou ik denken.' Het was een ontwijkend antwoord. 'Oorlog, mislukte oogsten, kapers, we hebben er allemaal last van. We kunnen alleenproberen de schade te beperken en betere tijden afwachten. En hoe gaat het met jou vandaag, Davad?' Ze probeerde hem aan zijn goede manieren te herinneren. Hij legde demonstratief zijn

lichtelijk gevliesde hand op zijn bolle maag. 'Dat is wel eens beter geweest. Ik kom net van Fullerjons tafel. Zijn kok heeft een beroerde hand van kruiden toevoegen en Fullerjon proeft te slecht om daar iets van te merken.' Hij leunde achteruit in de stoel en slaakte een gekwelde zucht. 'Maar een mens moet beleefd zijn, eneten wat hem wordt voorgezet, dacht ik.' Ronica onderdrukte haar ergernis. Ze wees naar de deur. We kunnen op het terras verder praten. Misschien dat een glaasje karnemelk je indigestie kan verhelpen.' Ze maakte aanstalten om op te staan, maar Davad bewoogzich niet. 'Nee, nee, maar evengoed bedankt. Ik blijf maar heel even. Een glaasje wijn zou er overigens wel ingaan. Ephron en jij hadden altijd de beste wijnkelder van de stad.'

'Ik wil Ephron niet storen,' zei ze botweg. 'O, maar ik zal zachtjes praten,al zou ik dit aanbod, eerlijk gezegd, liever aan hem hebben voorgelegd dan aan zijn vrouw. Verwacht je dat hij spoedig ontwaakt?'

'Nee.' Ronica hoorde de heesheid in haar stem, en kuchte snel, alsof ze last had gehad van een droge keel. 'Maar als je me wilt vertellen welk aanbod je wilt doen, zal ik het Ephron meteen wanneer hij wakker is doorgeven.' Ze deed alsof ze zijn vraag naar een glas wijn was vergeten. Dat was kinderachtig, maar ze had geleerd kleine genoegdoeningen aan te grijpen waar en wanneer zezich voordeden. 'Zeker, zeker. Heel Beijerstad weet dat jij de koorden van zijn beurs in handen hebt. En zijn volle vertrouwen hebt, natuurlijk, moet ik eraan toevoegen.' Hij knikte haar joviaal toe, alsof hij

haar een bijzonder compliment had gemaakt. 'Het aanbod?' drong Ronica aan. 'Van Fullerjon, uiteraard. Dat was denkelijk zijn enige reden om mij vanmiddag aan zijn tafel te noden, begrijp je. Die kleine parvenu schijnt te denken dat ik niets beters te doen heb dan als zijn loopjongen voor de betere families in de stad op te treden. Als ik niet had gedacht dat jij en Ephrom op dit moment misschien veel baat hebben bij zijn voorstel, zou ik hem dat in zijn gezicht hebben gezegd. Maar zoals de zaken tegenwoordig liggen, wil ik hem liever niet van me vervreemden, begrijp je. Hij is niet meer dan een inhalig koopmannetje, maar...' Hij haalde welsprekend zijn schouders op. Tegenwoordig kun je in Beijerstad nauwelijks meer zaken doen zonder zulke typen...'

'En zijn voorstel luidt?'

'O, ja. Je laagland. Hij wilhet kopen.' Hij zag een schaaltje met biscuits en vruchten op Ephrons nachtkastje staan en hielp zichzelf aan een biscuitje. Ronica was gechoqueerd. 'Die behoren tot de originele landerijen die aan de Vestrits zijn geschonken! We hebben ze van satraap Esclepius zelf gekregen!'

'Tja, wel, jij en ik kennen de betekenis van dat soort dingen, maar nieuwkomers als Fullerjon...' begon Davad op verzoenende toon. 'Die begrijpen dat ook. Door de gift van dat land werden de Vestrits een familie van oude vaarders. Zij behoorden tot de groep met wie de satraap afspraken had gemaakt: tweehonderd leffers goed land voor gezinnen die bereid waren naar het noorden te emigreren en zich op de

Gedoemde Kust te vestigen, en de gevaren van een leven in de nabijheid van de WildeRegenrivier te trotseren. Het waren er maar weinig die dat durfden, toentertijd. Iedereen weet dat via de Wilde Regenrivier niet minder magie en vreemdheid dan water naar de zee stroomt. Die laaglanden en een aandeel in het monopolie op de handel met de Wilde Regenlanden zijn wat de Vestrits een familie van oude vaarders maken. Denk jij serieus dat een familie als de onze dat traditionele land kan verkopen?' Ze was geleidelijk steeds verontwaardigder geworden. 'Je hoeft mij geen geschiedenislesje te geven,Ronica Vestrit,' sprak Davad op licht verwijtende toon. Hij hielp zichzelf aan een tweede biscuitje. 'Moet ik je in herinnering brengen dat mijn familie deel uitmaakte van dezelfde expeditie? De Herbegins zijn evengoed vaarders als de Vestrits. Ik ken de betekenis van dat land.'

'Hoe kun je dan zelfs maar overwegen dat voorstel aan me over te brengen?' vroeg ze verhit. 'Omdat half Beijerstad weet hoe wanhopig jullie situatie is geworden. Hoor eens, vrouw, je hebt niet het kapitaal om genoeg mensen te hurenom dat land behoorlijk te bewerken. Fullerjon wel. En door de aankoop van dat land krijgt hij alles bij elkaar voldoende grond in zijn bezit om aanspraak te kunnen maken op een plaats in de raad van Beijerstad. Onder ons gezegd, dat is waar hij volgens mijwerkelijk op uit is. Het hoeft niet per se je laagland te zijn, al zou hij dat het liefste hebben. Bied hem iets anders aan. Hij zal het waarschijnlijk van je kopen.' Davad leunde achterover.

Hij had een ontevreden uitdrukking op zijn gezicht. 'Verkoop hem je roggevelden. Die kun je toch al niet meer adequaat bewerken.'

'En dan kan hij een zetel in de raad claimen. Waar hij vervolgens zijn stem kan uitbrengen voor het toelaten van slaven in Beijerstad. Waarna hij zijn nieuwe land, dat ik hem heb verkocht,kan laten bewerken door slaven en zijn graan goedkoper kan verkopen dan ik het mijne. Of jij het jouwe, of welke eerlijke vaarder ook het zijne. Gebruik je hersens, Davad Herbegin. Door in te gaan op dit aanbod zou ik niet alleen de familie Vestrit verraden, maar ons allemaal. We hebben al genoeg inhalige handelaren in de raad van Beijerstad zitten. De Raad van de Oude Vaarders heeft nog maar nauwelijks controle. En daarom zal ik niet meewerken aan de toelating van alweer een parvenu.' Davad wilde iets zeggen, maar met zichtbare moeite wist hij zich te beheersen. Hij vouwde zijn kleine handen op zijn schoot. 'Het gaat toch gebeuren, Ronica,' zei hij toen. Ze hoorde oprechte spijt in zijn stem. 'De dagen van de oude vaarders lopen langzaam ten einde. De oorlogen en de piraten hebben ons te ernstig beschadigd. En nu die oorlogen grotendeels voorbij zijn, zijn die kooplieden op ons neergestreken - als vlooien op een stervend konijn. Ze zullen ons leegzuigen. We hebben hun geld dringend nodig om ons te kunnen herstellen, dus ze kunnen ons dwingen om goedkoop van de hand te doen wat wij met ons bloed en onze kinderen zo duur hebben betaald.' Even haperde zijn stem. Ronica herinnerde zich opeens dat

het jaar van de Bloedpest hem al zijn kinderen plus zijn vrouw hadgekost. Hij was nooit hertrouwd. 'Het gaat gebeuren, Ronica,' herhaalde hij. 'En degenen van ons die het overleven zullen degenen zijn die hebben geleerd zich aan te passen. Toen onze families Beijerstad stichtten waren ze arm en hongerig, en konden ze zich uitstekend aanpassen aan wat dan ook. Maar die vaardigheid zijn we kwijt. We zijn nu zelf geworden wat we destijds ontvlucht zijn: dik en conservatief en als de dood zo bang dat iemand aan onze monopolies morrelt. De enige reden waarom we zo neerkijken op de nieuwe kooplieden die deze kant op zijn gekomen is dat ze ons zo aan onszelf doen denken. Of liever: aan onze betovergrootouders, en de verhalen die we over hen hebben gehoord.' Heel even had Ronica de neiging om het grotendeels met hem eens te zijn,maar toen voelde ze weer drift opkomen. 'Ze lijken helemaal niet op de oorspronkelijke vaarders! Dat waren wolven, dit zijn ogen uitpikkende aasgieren! Toen de eerste Carrock voet op deze kust zette, riskeerde hij alles wat hij bezat. Hij had al zijn bezittingen verkocht voor een aandeel in een schip. De helft van wat hij in de komende twintig jaar misschien zou gaan verdienen had hij alvast aan de satraap beloofd. In ruil voor wat? Voor een gift in de vorm van land en een gegarandeerd aandeel in een handelsmonopolie. Wat voor land? Nou, gewoon een lap grond die hij zou kunnen claimen. Wat voor monopolie? Nou, op spullen die de moeite van het handelen waard waren, als hij ze zou kunnen vinden. En waar werd deze

onweerstaanbare deal hem aangeboden? Op een strook land die al eeuwen bekend stond als de Gedoemde Kust, een plaats waar zelfs de goden zelf maar liever uit de buurt bleven. En wat vonden ze daar, onze voorouders? Ziekten die voorheen onbekend waren, rare aanvechtingen die mannen van de ene dag op de andere krankzinnig maakten, plus de doem dat de helft van onze kinderen bij hun geboorte niet helemaal menselijk is.' Davad trok bleek weg en maakte sussende gebaren met zijn handen, maar Ronica was niet meer te stuiten. 'Weet jij wat het voor een vrouw betekent, Davad, negen maanden lang iets in haar binnenste bij zich te dragen, zonder te weten of dat het kind en de erfgenaam is waarvoor ze zo vurig hebben gebeden, dan wel een mismaakt monstertje, dat haar echtgenoot met zijn eigen handen zal moeten wurgen? Of iets daartussenin? Jij moet weten wat dat voor een man betekent. Ik herinner me dat jouw Dorill drie keer zwanger was, maar dat jullie slechts twee kinderen hadden.' Waarna ze allemaal door de Bloedpest zijn meegenomen,' gaf Davad met gebroken stem toe. Hij liet zijn gezicht opeens in zijn handen zakken en Ronica had spijt om wat ze had gezegd, en medelijden met deze zielige man, die geen vrouw had om hem te zeggen dat zijn jasje te krap zat en dat hij een andere kleermaker moest nemen. Ze had medelijden met allen die in Beijerstad waren geboren om er ook te sterven, en die in de tussentijd gedoemd waren de noodlottige afspraken van hun voorouders na te komen. Het ergste was misschien nog wel dat ze ondertussen allemaal van

Beijerstad en de groene heuvels en dalen eromheen waren gaan houden. Weelderige bossen, zwarte, vruchtbare grond, kristalhelder water in de beken en overvloedig wild in de wouden: het was een rijkdom waar de oorspronkelijke dappere immigranten die in de haven van Beijerstad voor ankergingen niet hadden durven dromen. Pas in laatste instantie was het echte contract afgesloten, niet met de satraap die in naam heer was over deze kusten, maar met het land zelf. Schoonheid en vruchtbaarheid wogen op tegen ziekte en dood. En er was nog ietsanders, moest ze zichzelf bekennen. Het had iets, jezelf een vaarder uit Beijerstad te kunnen noemen, en niet alleen al het vreemde dat de Wilde Regenrivier af kwam te trotseren, maar dat vreemde ook voorjezelf op te eisen. De eerste vaarders hadden geprobeerd hun nederzetting aan de monding van de rivier zelf te stichten. Ze hadden hun hutten vlak naast het water op de wortels van de steltbomen gefundeerd en ze via hangbruggen met elkaar verbonden. Het stijgende en dalende water had bij eb en vloed vlakonder hun vloeren geklotst, en tijdens stormen hadden de hutten zelf vervaarlijk geschud en gekraakt. Soms beefde de aarde en werd de rivier opeens melkachtig wit, en giftig, een dag lang, of een hele maand. Twee jaar hadden de kolonisten het daar volgehouden, ondanks de insecten, de koorts, de vraatzuchtige rivier, die alles verslond wat erin viel. Niet die ontberingen, maar de rare dingen hadden hen uiteindelijk verdreven. Het kleine groepje kolonisten was gedwongen geweest in zuidelijke richting uit te

wijken wegens allerlei vormen van ziekte en dood, en de vreemde paniekaanvallen waaraan vrouwen ten prooi konden vallen wanneer ze deeg zaten te kneden, en de acute neiging tot zelfdestructie die mannen kon bevangen tijdens het hout sprokkelen, en die ze dan dwong in de rivier te springen. Van de driehonderdzeven gezinnen die de oorspronkelijke groep vaarders had omvat hadden er slechts tweeënzestig de eerste drie jaar overleefd. Zelfs nu nog waren er tussen Beijerstad en de monding van de Wilde Regenriviersporen te zien van dorpjes waar de oude kolonisten zich hadden proberen te vestigen. Pas hier, op de kust van de Koopmans Baai, waren ze ver genoeg weg geweest van de onberekenbare gevaren van die rivier. Over de kolonistengezinnen die hadden verkozen tochaan de oever van de rivier zelf te blijven wonen kon maar beter zo weinig mogelijk worden gesproken. Deze vaarders van de Wilde Regenrivier waren in zekere zin familie, en een noodzakelijk onderdeel van het geheel dat Beijerstad vormde. Dat erkende ze. Maar toch. 'Davad?' Ze stak haar hand uit en legde hem zacht op de arm van haar oude vriend. 'Het spijt me. Ik sprak te overhaast en ruw, en over dingen die beter onaangeroerd kunnen blijven.'

'Het geeft niet,' loog hij, nog steeds met zijn handen voor zijngezicht. Toen keek hij haar aan. 'Waar wij, vaarders, zelf niet over praten met elkaar is onder de nieuwkomers gemeengoed. Is je niet opgevallen hoe weinigen hun vrouwen en dochters bij zich hebben? Ze zijn niet gekomen om zich te vestigen. Ze willen landkopen, ja, en in de raad zitten en zo

veel mogelijk geld uit Beijerstad zien te persen, maar tussen de bedrijven door zullen ze steeds naar Jamaillia zeilen. Daar zullen ze trouwen, en hun vrouwen en kinderen laten wonen, en zelf hun oude dag doorbrengen,en hun zaken hier door een of twee zoons laten behartigen.' Hij snoof minachtend. 'De Drie Schepenimmigranten kon ik respecteren. Toen zij hierheen kwamen en van ons in alle eerlijkheid hadden vernomen welke prijs dit toevluchtsoord zou opeisen, zijn ze niettemin gebleven. Maar deze golf nieuwkomers wil alleen maar komenoogsten wat wij hebben opgebouwd met onze handen en gevoed met ons bloed.'

'Dat is ook de satraap te verwijten,' zei Ronica. 'Hij heeft het woord gebroken dat zijn voorvader Esclepius ons heeft gegeven. Hij heeft destijds beloofd dat er geen nieuw land zou worden uitgedeeld, tenzij onze eigen raad daarmee zou instemmen. De Drie Schepenimmigranten kwamen met lege handen, maar ze waren bereid die handen uit de mouwen te steken en zijn tenslotte een deel van onze gemeenschap geworden. De nieuwe golf komt alleen zo veel mogelijk land inpikken, zonder er zich om te bekommeren wie of wat ze daardoor schade toebrengen. Felco Treeves eiste zijn land in de heuvels boven de vallei van vaarder Drur op en liet er vee grazen. Nu zijn Drurs bronnen, die eens kristalhelder waren, en perfect voor het bier dat hij brouwde, zo gelig als koeienpis geworden en zijn bier is nauwelijks meer te drinken. En toen Trudo Fells hier kwam eiste hij opeens het bos op waariedereen tot dan toe vrijelijk brandhout of timmerhout

had kunnen kappen. En...' ik weet het, ik weet het allemaal,' onderbrak Davad haar op sombere toon. 'Ronica, het brengt alleen maar bitterheid al die zaken weer op te rakelen. En we maken onszelf ietswijs als we doen alsof het weer allemaal kan worden zoals vroeger. Dat zal niet gebeuren. Dit is nog pas de eerste golf van veranderingen. We kunnen ons ofwel laten meedrijven op die golf, ofwel ons erdoor laten wegspoelen. Denk je niet dat de satraap meergrondconcessies gaat verkopen, zodra gebleken is dat de nieuwkomers er flink geld aan verdienen? Er zullen nog veel meer nieuwelingen komen. De enige manier om daarmee om te gaan is dat we ons aanpassen aan hun manier van doen. We moeten van ze leren, enzo nodig een aantal ideeën van ze overnemen.'

'Ja.' Ephrons stem klonk als het piepen van een roestig scharnier. We kunnen leren zo verzot te worden op slavernij dat het ons niets meer kan schelen of onze eigen kleinkinderen straks slaven worden omdat ze een jaartje te veel schulden hebben gemaakt. En wat de zeeslangen betreft, die door de slavenschepen naar onze baai worden gelokt door alle lijken die ze overboord gooien, ach, we kunnen de Koopmans Baai voortaan altijd nog als onze begraafplaats gebruiken,nietwaar?' Het was een lange speech voor iemand die zo ziek was. Hij moest zwijgen om op adem te komen. Bij zijn eerste teken van leven was Ronica opgestaan om papavermelk te pakken. Ze trok de stop uit de zware bruine fles, maar Ephron schudde langzaam zijn hoofd. 'Nog niet,' zei bij. Hij ademde een paar keer in en uit. 'Nu nog niet,'

herhaalde hij toen. Hij richtte zijn vermoeide blik op Davad, wiens tactloze ontsteltenis bij het zien van Ephrons zwakheid van zijn gezicht afstraalde. Ephron kuchte zwakjes.Davad probeerde een glimlachje te forceren. 'Het is fijn je wakker te zien, Ephron. Ik hoop dat ons gesprek je niet heeft gestoord.' Ephron staarde de man enkele tellen alleen maar aan. Met de achteloze onbeleefdheid van de echt zieken negeerde hij hemtoen. Hij richtte zijn doffe blik op zijn vrouw. 'Al iets gehoord van de Vivacia? vroeg hij, op een toon die een andere stervende zou gebruiken om water te vragen. Ronica schudde met tegenzin van nee terwijl ze de papavermelk neerzette. 'Maar dat zal wel niet lang meer duren. En we hebben van het klooster bericht ontvangen dat Wintrow op weg naar huis is.' Het laatste zei ze op montere toon, maar Ephron wendde langzaam zijn hoofd af. Wat kan hij doen? Plechtig naar me kijken en een offergave voor het klooster vragen voordat hij terugkeert? Ik heb die jongen afgeschreven toen zijn moeder hem aan Sa wilde afstaan.' Ephron sloot zijn ogen en ademde een paar keer in en uit. Hij deed zijn ogen pas open toen hij verder sprak. 'Die verdomde Kyle. Hij had al weken terug moeten zijn... tenzij hij haar naar de kelder heeft gejaagd, en Althea ook. Ik wist wel dat ik het schip aan Bresker had moeten toevertrouwen. Kyle is een behoorlijke kapitein, maar om een levend schip aan te voelen heb je toch echt vaardersbloed nodig.' Ronica voelde een blos opkomen. Ze schaamde zich dat haar echtgenoot in aanwezigheid van Davad zo over hun schoonzoon sprak. 'Heb je honger,

Ephron? Of dorst?' vroeg ze, in de hoop het gesprek op een ander onderwerp te brengen. 'Geen van beide.' Hij kuchte weer. ik ga dood. En ik wil mijn verdomde schip graag hier hebben, zodat ik op haar dek kan sterven en haar tot leven kan wekken, en mijn hele verdomde leven niet voor niks is geweest. Dat is toch niet te veel gevraagd, wel? Dat de droom en de levensvervulling die ik vanaf mijn prilste dagen heb gekoesterd nu mogen uitkomen?' Hij haalde rochelend adem. 'De papaver, Ronica. Nu de papaver.' Ronica vulde een lepel met de stroperige vloeistof en bracht hem naar Ephrons mond. Daarna dronk hij wat water. Toen liet hij zijn hoofd weer op zijn kussen zakken. Zijn ademhaling ging piepend. De rimpels op zijn voorhoofd begonnen al te vervagen, zijn mond werd al slapper. Zijn blik dwaalde af naar Davad, maar het was niet tegen hem dat hij sprak. 'Verkoop niets, liefje. Probeer het zo lang mogelijk vol te houden. Laat mij sterven aan boord van mijn schip, dan zal ik ervoor zorgen dat de Vivacia je voortreffelijk van dienst zal zijn. Zij en ik zullen de wateren doorklieven op een manier die nog nooit eerder is vertoond. Je zult niets tekortkomen, Ronica, dat beloof ik je. Blijf gewoon je koers aanhouden, en alles zal goed gaan.' Zijn stem stierf langzaam weg, elk woord klonk zachter. Ze hield haar adem in terwijl hij moeizaam verder praatte. 'Blijf op koers,' herhaaldehij, maar ze dacht niet dat hij het tegen haar had. Waarschijnlijk had de papaver zijn dromende geest al naar het dek van zijn geliefde schip gebracht. Ze voelde gehate tranen opwellen en probeerde ze terug te dringen. Ze

verzetten zich echter, en het brandende brok in haar keel was verschroeiend. Ze wierp een zijdelingse blik op Davad. Die had niet de beleefdheid om een andere kant op te kijken, maar hij was wel zichtbaar slecht op zijn gemak. 'Zijn schip,' hoorde ze zichzelf op bittere toon zeggen. 'Altijd weer zijn verdomde schip, het enige waar hij ooit iets om gegeven heeft.' Ze vroeg zich af of ze misschien liever had dat Davad dacht dat ze daarom huilde dan om Ephrons dood. Ze snikte, afschuwelijk luid, en gaf toen toe: ze pakte een zakdoekje en droogde haar tranen. ik moet gaan,' zei Davad, wel wat erg laat. 'Ja?' Ronica's reactie was een automatisme, maar nu hervond ze de waardigheid die bij haar positie hoorde. 'Bedankt dat je ons bent komen bezoeken. Laat me je uitlaten,' voegde ze er vlug aan toe, voordat Davad zich over zijn weggaan zou kunnen bedenken. Ze ging staan en trok een lichte deken over Ephron heen. Hij mompelde iets over het marszeil. Davad nam haar bij de arm toen ze de ziekenkamer verlieten en ze moest zich dwingen om de hoffelijkheid te accepteren. Ze knipperde met haar ogen tegen het felle licht na de schemering in de kamer. Ze was altijd trots geweest op haar ruime en zonnige huis, maar nu leek het licht dat door de grote vensters naar binnen viel haar hard en bedreigend. Ze keek bij het langskomen met opzet niet naar het atrium, ooit haar lust en haar leven, nu een treurige verzameling verdorde, verwelkte en verslapte bloemen en planten. Wanneer Ephron dood was zou ze de boel weer snel op orde brengen, beloofde ze zichzelf, maar opeens leek haar dat een

verraderlijke gedachte -alsof ze graag snel van haar man af wilde zijn om zich weer aan haar tuintje te kunnen wijden. 'Wat ben je stil,' zei Davad bot. Ondanks zijn arm onder de hare was ze hem volledig vergeten. Voordat ze een beleefde verontschuldiging kon formuleren vervolgde hij: 'Maar toen Dorill stierf was er ook eigenlijk niets meer om met iemand over te praten, herinner ik me.' Toen ze de voordeur bereikten verbaasde hij haar door zich naar haar toe te draaien en allebei haarhanden vast te pakken. 'Als er iets is wat ik kan doen - en ik meen het letterlijk - laat je het me dan weten?' Zijn handen waren klam en zweterig, zijn adem rook naar zijn te sterk gekruide lunch, maar het ergste was de absolute oprechtheid in zijn ogen.Ze wist dat hij haar vriend was, maar op dat moment kon ze alleen maar zien wat er van haar zou kunnen worden. Toen Dorill nog leefde was Davad in Beijerstad een machtig man geweest, een slimme vaarder, goedgekleed en welvarend, iemand die het niet alleenzakelijk, maar ook sociaal voor de wind ging. Nu was zijn grote huis alleen nog maar een verzameling stoffige, slecht onderhouden kamers, waar leidingloze en oneerlijke bedienden het voor het zeggen hadden. Ronica wist dat zij en Ephron tot de weinige echtparen behoorden die Davad nog steeds uitnodigden voor diners of bals. Wanneer Ephron er niet meer was, zou zij dan net als Davad worden - een sociaal kliekje, een weduwe die te oud was om het hof gemaakt te worden, maar te jong om zich in een rustig hoekje te verstoppen? Haar angst uitte zich in een bittere uitval.

'Letterlijk, Davad? Nou, wat dacht je van al mijn schulden betalen, de oogst op mijn velden binnenhalen, en een geschikte man vinden voor Althea?' Ze hoorde haar eigen woorden vol afschuw aan enzag dat Davads ogen bijna uit hun kassen puilden. Abrupt trok ze haar handen los uit hun vochtige omklemming. 'Het spijt me, Davad,' zei ze oprecht. 'Ik weet niet wat me bezielde...'

'Geeft niet,' zei hij snel. 'Je praat tegen de man die het portret van zijn vrouw verbrandde omdat hij niet meer kon aanzien wat hij moest missen. Op momenten als deze doen en zeggen mensen dingen die... vergeet het maar, Ronica. En ik bedoelde het echt letterlijk. Ik ben je vriend en zal zien wat ik kan doen om je te helpen.'Hij draaide zich om en haastte zich over het wit betegelde pad naar de plaats waar zijn paard stond te wachten. Ronica bleef staan kijken toen hij ietwat onbeholpen in het zadel klom. Hij stak een hand op om te groeten en zij zwaaide terug. Ze zag hem wegrijden. Daarna richtte ze haar blik op Beijerstad. Het was voor het eerst sinds Ephron ziek was geworden dat ze echt naar de stad keek. Hij was veranderd. Haar eigen huis was, zoals dat van veel oude vaarders, op de licht glooiende helling van een heuvel gebouwd, vanwaar ze uitzicht hadden op de haven. Tussen de bomen door, lager op de helling, zag ze glimpen van de straatkeien en witte stenen gebouwen van het centrum van Beijerstad, met daarachter het blauw van de Koopmans Baai. Ze kon hiervandaan de GroteMarkt niet zien, maar zo zeker als de zonsopkomst elke dag was de drukte die daar elke dag

heerste. Op de brede geplaveide wegen rond de baai klonk het zachte geklepper van paardenhoeven. De Grote Markt was ruim en open, en even zorgvuldig gepland als hetlandgoed en de woonstee van een edelman. Groepjes bomen zorgden voor schaduw op de terrasjes, waar tafels en stoelen klaarstonden voor vermoeide kopers die van winkel naar winkel waren gelopen, en die op krachten moesten komen voor de volgende etappe. Meer dan honderdtwintig winkels en winkeltjes met grote etalages en uitnodigende deuropeningen omringden het plein. Kopers kwamen van heinde en verre. Op een zonnige dag als deze hingen er felrode luifels boven de stoepen om het publiek door hun schaduw dichter naar de etalages te lokken. Ronica glimlachte. Haar moeder en grootmoeder hadden haar altijd vol trots verteld dat Beijerstad helemaal niet leek op een stad die met veel moeite op een wildernis op een kille, afgelegen kust was veroverd, maar zich kon meten met elke stad in het domein van de satraap. De straten waren recht en schoon, afvoer en riolering gebeurden discreet, via goten en buizen achter de huizen van de kooplieden om - en ook daar werd alles regelmatig geveegd en gepoetst. Als je de Grote Markt verliet, en via de kleinere markten verder naar de rand van de stad liep, bleef de stad een nette en beschaafde uitstraling houden. De huizen van wit gesteente glansden in het zonlicht. Het frisse aroma van sinaasappelen en citroenen hing overal in de lucht, ook al groeiden die boompjes in potten en moesten ze 's winters naar binnen worden gehaald. Beijerstad was de parel

van de Gedoemde Kust geworden, verder weg dan alle andere juwelen die de satraap qua steden bezat, maar desalniettemin een van de stralendste. Zo had Ronica het tenminste altijd horen vertellen. In een opwelling van bitterheid besefte ze opeens dat ze nu nooit te weten zou komen of haar moeder en oma de waarheid hadden gesproken. Ephron had haar beloofd dat ze ooit een pelgrimstocht naarde stad Jamaillia zouden maken, om de heilige bossen van Sa en het schitterende paleis van de satraap zelf te zien. Weer een droom die vervloog. Ze zette die sombere gedachten van zich af en richtte haar aandacht weer op Beijerstad. Het zag er allemaal uit zoals altijd. Er lagen wat meer schepen in de haven en er haastten zich wat meer mensen over de straten dan vroeger, maar dat was te verwachten: Beijerstad was gegroeid, het was al haar hele leven lang aan het groeien. Pas toen ze haar blik op de omringende heuvels richtte besefte ze opeens hoeveel er toch was veranderd. Op de Hamerheuvel, die altijd bedekt was geweest door een dicht, groen eikenbos, was nu een grote kale plek te zien. Ze staarde er met een soort ontzag naar. Ze had gehoord dat een van denieuwkomers daar land had geclaimd en dat hij slaven gebruikte om de bomen te vellen, maar nooit eerder had ze een stuk van een helling zo volledig ontbost gezien. De hitte van de dag beukte genadeloos neer op dat bruinige stuk land, dat zelfs vanaf dezeafstand verschroeid leek. De Hamerheuvel was het schokkendste voorbeeld, maar lang niet het enige. Daar in het oosten had iemand een deel van een

helling gerooid om er een huis neer te zetten. Nee, corrigeerde Ronica zichzelf, zeg maar gerust een landhuis.Niet alleen de omvang van het bouwsel verblufte haar, maar meer nog het enorme aantal arbeiders dat ermee bezig was. Ze krioelden er in hun witte jasjes - ondanks de hitte - als een stel nijvere mieren overheen. Het leek wel alsof het gebouw onder haar ogen zichtbaar groeide. En ginds in het westen leidde een nieuwe weg als een kaarsrechte streep door het groen naar de heuvels in de verte. Ze kon er tussen de bomen door maar stukjes van zien, maar die waren breed en vol reizigers. Ze voelde ongerustheid opkomen. Misschien had Davad veel meer gelijk gehad dan zij had willen toegeven. Misschien waren de veranderingen die Beijerstad hadden bereikt heel wat belangrijker dan alleen maar een toename van de bevolking. Maar als hij daarin gelijk had, dan had hij misschien ook gelijk met zijn constatering dat de enige manier om de golf van nieuwe kooplieden te overleven neerkwam op meedoen! Ze wendde zich af van Beijerstad en haar onprettige gedachten. Ze had nu geen tijd om over zulke dingen te piekeren. Voorlopig had ze genoeg aan haar eigen rampspoed en angsten. Beijerstad moest maar voor zichzelf zorgen.

HOOFDSTUK 4
Deeldorp
~

Kennit bevochtigde zijn handdoek met citroenolie en wreef er toen mee over zijn baard en snor. Hij bekeek zichzelf in de vergulde spiegelboven de waskom. De olie gaf extra glans aan zijn gezichtsharen, maar dat was niet het effect waarop hij uit was geweest. De geur van de olie bleek helaas niet scherp genoeg om de stank van Deeldorp uit zijn neus te verdrijven. Naar Deeldorp komen, mijmerde hij, was zoiets als in de mufheid en geur van een reusachtige slavenoksel aanleggen. Hij verliet zijn kajuit en klom naar het dek. De lucht was buiten even drukkend en vochtig als binnen, maar de stank leek er nog erger. Hij keek walgend naar de naderende kaden van Deeldorp. De locatie van dit zeeroversnest was welgekozen. Om het te vinden moest je niet alleen de weg weten, maar ook een grootmeester zijn in het navigeren door een smalle waterweg landinwaarts. De heldere rivier zag er op het oog niet veelbelovender uit dan de dozijnen vergelijkbare waterwegen die zich op en tussen de vele eilanden van de Schuivende Kust bevonden, maar deze had in het midden een diepe geul, zodat een zeeschip erdoorheen kon varen, en kwam uit op een beschutte lagune, die zelfs tijdens de zwaarste stormen een veilige ankerplaats was. Ooit moest het een lieflijke plaats zijn geweest, maar nu was elk vrij stukje land bedekt met mossige kaden en pieren. Het weelderige groen dat de rivieroevers had bedekt en overhuifd was

gerooiden had plaatsgemaakt voor modder. Er stroomde te weinig water en waaide te weinig wind om het afval en de rook en de dampen van de dicht opeengebouwde hutten en kroegen en winkels van het piratenstadje af te voeren. Tenslotte zouden de winterregens weer komen en het stadje en de lagune tijdelijk schoonspoelen, maar op een hete zomerdag als deze had het haventje van Deeldorp de charme van een halfvolle pispot. Wanneer je hier langer dan een dag of wat voor anker ging, riskeerde je mosaanslag en rotting op de romp van je schip. Van het water hier, behalve dat van enkele speciale bronnen, kreeg je acuut diarree en, met wat pech, ook nog hoge koorts. Toch zag Kennit dat zijn bemanning hard en gretig aan hetwerk was. Zelfs degenen die zaten te zwoegen in de roeiboten die de Mariëtta naar de wal sleepten bleven daar opgewekt onder, want voor hun neuzen was deze stank de geur van thuis en van betaaldag. Volgens de traditie zou de buit op het dek verdeeld worden zodra de Mariëtta had aangemeerd, en over een paar uur zouden ze allemaal tot hun navels door het bier en de hoeren waden. Jawel, en voor de zon opkwam zouden ze het grootste deel van hun zuurverdiende buit hebben uitgegeven aan de gehaaide kroegbazen en pooiers en winkeliers van Deeldorp. Kennit schudde medelijdend zijn hoofd en wreef nog maar eens met zijn citroenzakdoek over zijn snor. Hij permitteerde zich een glimlachje. Deze keer zou zijn bemanning echter niet alleen haar gage over het stadje verspreiden, maar ook Kennits ambitie. Nog voor zonsopgang, durfde hij te wedden,

zou half Deeldorp het verhaal over de waarzeggerij op het Eiland der Anderen in geuren en kleuren gehoord hebben. Hij was van plan vandaag buitengewoon gul te zijn bij het verdelen van de buit, en zelf genoegen te nemen met slechts hetdubbele van een gewoon matrozendeel. Hij wilde dat al zijn mannen hun zakken vol geld hadden en hij wilde dat alle anderen in Deeldorp dat zouden zien, en dat ze zouden onthouden dat de bemanning van kapitein Kennit altijd goed in de slappe was zat. Ze moesten goed beseffen dat hij altijd mazzel had en royaal was voor zijn mannen. En laat ze zich maar vast afvragen of zijn mazzel en zijn gulheid te zijner tijd niet heel Deeldorp ten goede zouden komen. De stuurman kwam respectvol naast hem aan de reling staan. 'Sorcor, zie je dat stukje verhoogde oever daarginds? Vanaf een toren daar zou je een heel eind van de rivier kunnen overzien, en met twee of drie ballista's zou je alle schepen die deze passage ontdekken kunnen tegenhouden. Deeldorp zou niet alleen tijdig gewaarschuwd zijn voor een aanval, maar bovendien in staat zich te verdedigen. Wat denk jij ervan?' Sorcor beet op zijn lip, maar wist zich voor de rest te beheersen. Telkens wanneer ze hier aanlegden stelde Kennit hem diezelfde vraag, en de stuurmangaf iedere keer hetzelfde antwoord. 'Zou er hier genoeg gesteente te vinden zijn, dan kon er een toren gebouwd worden en konden er rotsblokken naar boven gehesen worden voor de ballista's. Dat zou mogelijk zijn. Maar wie zou het betalen? Wie zou voor hetonderhoud zorgen? Deeldorp is veel te verdeeld en ongeregeld om zo'n

toren te bouwen en te bemannen.'

'Als Deeldorp een sterke heerser had, zou die het voor elkaar krijgen. Het zou een van de vele dingen zijn die hij voor elkaar kon krijgen.' Sorcor wierpzijn kapitein een voorzichtige blik toe. Dit was nieuw terrein in de discussie. 'Deeldorp is een stadje van vrije mensen. We hebben geen heerser.'

'Dat is waar,' gaf Kennit toe. 'En dat is waarom we allemaal worden geregeerd door de inhaligheid van kooplieden en pooiers,' voegde hij er bij wijze van experiment aan toe. 'Kijk om je heen. Wij riskeren ons leven om buit te winnen, alle zeelieden aan boord. Maar als we hier straks weer onze ankers lichten, waar is ons goud dan gebleven? Niet in onze eigen zakken. En wat houdt een man er in ruil aan over? Niks anders dan barstende koppijn, tenzij hij in een bordeel ook nog een druiper heeft opgelopen. Hoe meer een man in Deeldorp aan goud heeft uit te geven, hoe duurder de drank en het eten en de vrouwen zijn. Maar je hebt gelijk. Wat Deeldorp nodig heeft is niet een heerser, maar een leider. Een man die de bevolking kan aansporen om zichzelf te regeren, een man die de mensen de ogen kan openen voor wat ze allemaal zouden kunnen hebben.' Kennit keek naar de ruggenvan de roeiende mannen in de sloepen die de Mariëtta sleepten. Niets in zijn nonchalante houding bracht Sorcor op het idee dat dit wel eens een zorgvuldig voorbereid praatje kon zijn. Kennit had een hoge dunk van zijn stuurman. De man was niet alleen eengoede zeeman, maar ook intelligent,

ondanks de grote leemten in zijn opleiding. Als Kennit hem kon overhalen met zijn redenering, dan zouden anderen misschien ook beginnen te luisteren. Hij waagde een snelle blik naar Sorcors gezicht. Er was een frons verschenen op diens gebruinde voorhoofd, waardoor het litteken dat bij had overgehouden van zijn slaventatoeage scheef werd getrokken. Hij sprak pas nadat hij diep had nagedacht. 'We zijn hier vrije mannen. Dat is niet altijd zo geweest. Zeker de helft van degenen die hierheen zijn gekomen waren slaven of stonden op het punt het te worden. Velen dragen de tatoeage nog, of hebben een litteken op die plaats. En de rest, wel, de rest zou de strop of de zweep of allebei riskeren als ze terugkeerden naar waar ze vandaan kwamen. Een paar avonden geleden sprak u over een koning voor ons, piraten. U bent niet de eerste die daarover begint. Hoe meer kooplieden zich hier vertonen, hoe vaker het idee ter sprake schijnt te komen. En dingen als burgemeesters en raden en koningen en wachters. Maar waar we vandaan komen hebben we genoeg van die dingen gehad, en voor de meesten van ons zijn ze nu juist de reden waarom we hier zijn, en niet daar. Niemand wil dat iemand ons hier vertelt wat we wel en niet mogen doen. Dat horen weaan boord al de godganse dag. Pardon, meneer.'

'Is wel goed, Sorcor. Maar je zou daarbij kunnen bedenken dat anarchie niets anders is dan ongeorganiseerde onderdrukking.' Kennit bestudeerde het gezicht van zijn stuurman aandachtig en een glimpje van verwarring maakte hem duidelijk dat hij foute woorden had gekozen. Kennelijk

moest hij meer oefening hebben in dit soort overredende gesprekjes. Hij glimlachte joviaal. 'Zo zouden sommigen dat uitdrukken. Zelf heb ik niet alleen meer vertrouwen in mijn medemensen, maar ook in simpeler woorden. Wat hebben we in Deeldorp nu dan? Wel, een opeenvolging van bullebakken. Weet je nog dat Podee en zijn bende koppen insloegen en beurzen afpakten? Het was bijna een geaccepteerd gegeven dat een zeeman samen met zijn maten aan wal moest gaan, anders zou hij nog voor middernacht in elkaar geslagen en beroofd worden. Maar als hij aan wal ging, kon hij ruzie met Podee en zijn kliek verwachten. Als niet drie scheepsbemanningen tegelijk zich tegen die Podee hadden gekeerd, zou datnu nog aan de gang zijn. Maar ook op dit moment zijn er minstens drie kroegen waar een man die een schemerige kamer binnenstapt net zo gemakkelijk beroofd wordt als de hoer die hij zojuist heeft betaald. En niemand doet er iets tegen. Het is puur een zaakvoor de man die neergeslagen en beroofd werd.' Kennit wierp weer een snelle blik op Sorcor. De frons op diens voorhoofd was ietsje dieper geworden, maar tevens stond de man peinzend te knikken. Met een raar rillinkje besefte Kennit opeens dat de matroos aan het stuurwiel evenveel aandacht aan hun gesprek als aan de koers van het schip besteedde. Op elk ander moment zou Kennit hem hebben uitgefoeterd, maar nu beschouwde hij het als een kleine triomf. Sorcor had het echter eveneens gezien. 'He, daar! Jij moet sturen, niet de gesprekken van je meerderen staan afluisteren!' Sorcor

sprong op de man af en dreigde hem een klap te verkopen. De matroos beschermde zijn gezicht, maar bleef op zijn post staan. Kennit liet het aan Sorcor over de man uit te schelden vooreen luie idioot, en wandelde over het dek. De planken onder zijn voeten waren zo blank als zand en schuurstenen ze maar konden maken. Overal waar hij keek zag hij ijver en precisie. Iedereen had een taak. Alles wat voorlopig niet nodig was werd netjes opgeborgen. Kennit knikte tevreden. Toen hij vijf jaar geleden aan boord van de Mariëtta kwam was dat allemaal heel anders geweest. Het schip was toen nog een even vieze tobbe als alle andere piratenschepen. En de kapitein die hem welkom aan boord had gehetenmet een vloek en een slecht gemikte klap zag er precies even smerig uit als zijn zootje bemanningsleden. Dat was overigens precies de reden waarom Kennit dit schip had uitgekozen: onder de vuiligheid en het vele achterstallige onderhoud bezat het fraaie curven, en de kapitein was rijp om te worden afgezet. Elke scheepsbaas die niet eens leider genoeg was om het vloeken en slaan aan zijn stuurman te delegeren kon er beter mee ophouden. Het had Kennit zeventien maanden gekost om de kapitein af te zetten, ennog eens vier om ook diens stuurman te lozen. Tegen de tijd dat hij het commando op de Mariëtta overnam, stonden zijn scheepsmaten te dringen om hem te volgen. Hij koos Sorcor met veel zorg en deed alles om er een loyale ondergeschikte van te maken. Daarnabrachten hij en Sorcor de Mariëtta naar de volle zee, ver van elk land vandaan, en schiftten de bemanning op de

manier van kaartspelers die waardeloze kaarten terzijde legden. Aangezien zij de enigen waren die een zeekaart konden lezen of een koers kondenuitzetten, waren ze zowat immuun voor muiterij, maar toch liet Kennit Sorcors strengheid nooit ontaarden in wreedheid. Volgens Kennit waren de meeste mannen het gelukkigst onder een strenge hand. Als die hand er ook voor zorgde dat de boel schoon was en iedereen zijn plaats kende, dan zouden de manschappen des te tevredener zijn, althans degenen van wie behoorlijke zeelui gemaakt konden worden. Ze bleven op zee tot bijna alle proviand op was en zelfs hij en Sorcor nog maar nauwelijks wisten waar ze zich bevonden. Tegen de tijd dat ze de Mariëtta naar een zo verre haven brachten dat zelfs Sorcor de taal die ze daar spraken niet kende, was het schip omgetoverd tot een kwiek koopvaardijvaartuigje, waarvan de kapitein of de stuurman maar een kik hoefde te gevenom de bemanning aan het rennen te zetten. Kennit had daar al zijn spaargeld gebruikt om het schip te laten renoveren en daarna had hij een maand lang met de grootste precisie zeeroverswerk gedaan van een type dat de haventjes aan die kust al een hele poosniet meer hadden meegemaakt. Beladen met exotische artikelen en rare munten was de Mariëtta naar Deeldorp teruggekeerd. Degenen van de oorspronkelijke bemanning die nog bij hem waren, bleken voor hun doen rijk te zijn geworden, en trouw als honden. In eenenkele reis had Kennit zijn schip, zijn rijkdom en zijn reputatie gewonnen. Maar al toen hij in Deeldorp aan wal was gegaan, in de

mening dat hij zijn ambities nu allemaal had gerealiseerd, was heel zijn tevredenheid en blijdschap opeens als sneeuw voor de zon verdwenen. Hij zag zijn bemanning het stadje in gaan, gekleed in zijde - alsof ze heren waren - en met tassen vol munten en ivoor en vreemd gevormde sieraden, maar hij wist dat ze slechts zeelui waren en dat hun aandeel in de buit binnen een paar uurzou zijn verzwolgen door de begerig opengesperde muil van dit zeeroversnest. En opeens hadden de vlekkeloos gepoetste dekken en de nieuwe verf op de Mariëtta hem een even vergankelijke en schrale winst geleken als de buit die zijn matrozen nu gingen verbrassen. Hij had zelfs Sorcors gezelschap afgewezen en zich tijdens hun hele week in het haventje in zijn kajuit teruggetrokken, met flink wat drank. Hij had nooit gedacht dat je van succes zo depressief kon worden. Hij voelde zich bedrogen. Het had hem maanden gekost om zich te herstellen. In die tijd bewoog hij zich somber en half versuft door het leven, als iemand die alle hoop had verloren. In zijn achterhoofd had hij beseft hoe verstandig zijn keuze van Sorcor was geweest. De stuurman had de zaken voortdurend gerund alsof er niets aan de hand was en informeerde niet een keer hoe het met de gemoedstoestand van de kapitein gesteld was. Als de bemanning iets merkte, liet ze dat in ieder geval niet blijken. Kennit was de overtuiging toegedaan dat de kapiteinzich op een goed geleid schip nimmer rechtstreeks tot de bemanning hoefde te richten, maar zijn wensen aan zijn stuurman kon doorgeven en erop moest kunnen rekenen dat deze ze zou

laten uitvoeren. Die gewoonte kwam hem in die wanhopige dagen goed van pas.Hij was pas weer tot zichzelf gekomen toen Sorcor op een dag bij hem had aangeklopt met de mededeling dat er een vette koopvaarder in zicht was, en of de kapitein wilde dat ze erachteraan gingen. Ze gingen er niet alleen achteraan, ze enterden en veroverden het schip ook, en pikten een rijke lading wijn en geurstoffen in. Kennit liet aan Sorcor het commando op de Mariëtta over en leidde zelf het deel van de bemanning dat het koopvaardijschip aanviel. Tot die dag had hij vechten en doden tot de onfrisse aspecten van zijn gekozen loopbaan gerekend, maar bij die entering had hij voor het eerst pure strijdlust gevoeld. Keer op keer reageerde hij zijn woede en teleurstelling af, tot er opeens niemand meer was geweest die zich tegen hem verzette. Hij wendde zijn blik af van de laatste tegenstander die dood aan zijn voeten lag en zag dat zijn manschappen in groepjes op het dek stonden en hem gefascineerd aankeken. Niemand zei iets, er was zelfs geen fluistering te horen, maar de combinatie van afschuw en bewonderingin hun ogen vertelde hem veel. Hij dacht dat hij zijn bemanning aan zich had gebonden door middel van discipline, maar op die dag gaven ze hem hun hart. Ze zouden nooit familiair tegen hem praten, noch hem met genegenheid aankijken, maar wanneer ze in Deelstad op kroegentocht waren zouden ze opscheppen over de strikte discipline die hij eiste (wij zijn stoere lui) en zijn woeste vaardigheid met het zwaard (wij zijn gevaarlijk). Vanaf dat moment verwachtten ze dat hun kapitein de plunderingen

persoonlijk leidde. De eerste keer dat hij iedereen tegenhield en de overgave door de kapitein van het andere schip aanvaardde, had de bemanning even gemord, maar toen hij hun het grotere aandeel in het losgeld voor het schip en de lading uitbetaalde was alles weer in orde geweest. In ruil voor geld kon je bij piraten eigenlijk alles wel goedgekeurd krijgen. De volgende jaren had hij zijn koninkrijkje versterkt. Hij onderhield in Kwarts contacten met kooplieden in morsige havenstadjes, die de vreemdste ladingen wilden kopen zonder moeilijke vragen te stellen, en met lagere locale edelen, die niet schroomden om als tussenpersoon op te treden bij het stelen van schepen, vrachten of zelfs bemanningen. Daar kreeg je veel meer voor gestolen vracht dan in Deeldorp of Schedelhaven. De afgelopen maanden was hij gaan fantaseren dat die kleine edelen in Kwarts hem misschien konden helpen om zijn aanspraken op de Piraten Eilanden een legitieme status te geven, nadat hij de bewoners ervan overtuigd zou hebben dat ze hem als hun heerser moesten aanvaarden. Weer somde hij in gedachten op wat hij beide partijen te bieden had. Voor de piraten was dat legitimiteit, zonder de angstaanjagende dreiging van een bungelende strop. Open handel met de andere havens. Wanneer hij de eilanden en dorpen eenmaal had verenigd, zouden ze samen een einde kunnen maken aan de overvallen door slavenhalers. Hij vroeg zich eventjes bezorgd af of dat wel voldoende motief zou zijn voor de dorpen, maar zette die gedachte toen van zich af. Voor de andere partij -

dekooplieden in Kwarts en de vaarders in Beijerstad - waren de voordelen evidenter. Veilig gebruik van de Binnenpassage voor al het scheepvaartverkeer tussen Beijerstad en Jamaillia en hun achterland. Niet gratis, natuurlijk. Maar wel veilig. Er speelde eenglimlachje om zijn lippen. Met die verandering zouden ze best blij zijn. Hij werd uit zijn mijmeringen gerukt doordat opeens iedereen druk in de weer was om het schip aan te meren: er werden trossen uitgeworpen en met dikke lagen henneptouw omwonden stootblokken tussen de romp en de kade gehangen. Kennit stond er op een afstandelijke manier naar te kijken en luisteren. Tenslotte kwam Sorcor naast hem staan. Kennit gaf hem een knikje en wendde zich toen tot de bemanning. ik doe jullie hetzelfde aanbod als de vorige drie keer dat we hier aanlegden. Degenen die dat willen kunnen hun aandeel in de buit krijgen en dat zelf naar beste vermogen verkopen. Wie van jullie wat meer geduld en verstand heeft vraagt een voorschot op zijn aandeel en wacht verder tot de stuurman en ik de spullen voor meer geld verkocht hebben. Zij kunnen overmorgen naar het schip komen om het aanvullende deel van hun portie op te halen.' Hij liep de gezichten van zijn manschappen na. Sommigen keken hem aan, anderen keken naar hun kameraden.Allemaal schuifelden ze onrustig met hun voeten, net kinderen. De stad en de rum en de vrouwen wachtten op hen. Hij schraapte zijn keel. 'Degenen die de vorige keren de buit door mij hebben laten verkopen kunnen bevestigen dat ze op die manier meer hebbenverdiend dan degenen die op

eigen houtje handelden. Een wijnhandelaar betaalt meer voor onze hele lading dan jullie via losse vaten van de kroegbazen kunnen krijgen. Dat geldt ook voor de rollen zijde. Die kun je beter eerst verkopen, en met een deel vandat geld de hoeren betalen, dan dat je ze regelrecht aan die hoeren geeft.' Hij zweeg. De mannen stonden nog steeds te trappelen van ongeduld. Kennit klemde zijn kaken op elkaar. Keer op keer had hij hun bewezen dat zijn manier van verkopen voor iedereen veel voordeliger was. Ze wisten het ook, ieder van de matrozen zou het grif toegeven, maar op het moment dat ze de kade zagen leek hun gezonde verstand hen acuut te verlaten. Kennit permitteerde zich een meewarig zuchtje en wendde zich toen tot Sorcor. 'Despecificatie van onze buit, stuurman Sorcor.' Sorcor was er klaar voor. Sorcor was altijd klaar voor alles. Hij rolde een vel perkament open en deed alsof hij voorlas, maar Kennit wist dat de man de lijst gewoon van buiten had geleerd. Hij kon lezen noch schrijven, maar hoofdrekenen als de beste: hij kon precies vertellen hoe groot ieders aandeel in een buit van veertig rollen zijde was. De mannen maakten waarderende geluidjes bij het horen van de lijst. De pooiers en tippelaarsters en kooplui op de kade floten bewonderend en de laatste riepen zelfs al een bod op sommige van de waren. De mannen waren nu bijna niet meer te houden. Hun blikken schoten heen en weer tussen Sorcor met zijn rol en de geneugten die op de kade wachtten. Toen Sorcor was uitgesprokenmoest hij twee keer om stilte brullen voordat Kennit het woord wilde nemen. En toen Kennit sprak

deed hij het met opzet zacht. 'Degenen die een voorschot willen ontvangen op hun aandeel kunnen een voor een bij me in de kajuit komen. De rest kan zich tot Sorcor wenden.' Hij draaide zich om en daalde de trap naar zijn kajuit af. Hij liet het verdelen van de buit altijd aan zijn stuurman over. De manschappen moesten gewoon maar aannemen dat deze ongeveer wist wat een derde van een rol zijde waard was in termenvan een kwart vat brandewijn of een half maatje cindin. Als ze niet het geduld hadden om te wachten tot ze hun aandeel in munten konden krijgen, moesten ze maar accepteren wat Sorcor een fair equivalent achtte. Tot nu toe had hij nooit klachten gehoord over de wijze waarop de stuurman de buit verdeelde. Ofwel ze twijfelden evenmin aan zijn eerlijkheid als Kennit dat zelf deed, ofwel ze durfden de kapitein niet lastig te vallen met hun twijfels. Kennit vond het allebei best. Het aantal mannen dat zich vooreen voorschot bij hem meldde was weer teleurstellend klein. Kennit gaf ieder van hen vijf selders. Dat was genoeg, meende hij, om een avondje drank, eten en vrouwen te financieren, en een keurig bed in een herberg, als ze niet naar het schip terugkeerden.Iedereen ging zo snel mogelijk van boord. Toen Kennit weer op het dek kwam, zag hij nog juist de laatste matroos op de drukke kade springen. Hij moest denken aan bloederig vlees dat in water vol haaien werd geworpen. De zeelui werden omstuwd door pooiers en hoeren, en door iets minder opdringerige venters met vers brood, fruit en allerlei zoetigheid. Kennit wendde zich af van

de drukte en het lawaai. Alleen Sorcor was nog aan boord. Hij stond op het achterdek bij het roer naar het dorp te staren. Kennit fronste zijn voorhoofd. De stuurman was zo snel klaar geweest met zijn verdeling dat hij tevoren moest hebben geweten hoeveel mannen hun aandeel in natura wilden ontvangen. Hij had al uitgerekend hoeveel hij iedereen zou geven. Toen klaarde zijn gezicht weerop. Er was eigenlijk niets op tegen. Het was de doelmatigste manier van doen, en zo werkte Sorcor nu eenmaal altijd. Kennit overhandigde hem een beurs vol munten en de stuurman nam hem zwijgend in ontvangst. Toen draaide hij zich half om en keek zijn kapitein aan. 'Wel, Sorcor, ga je mee? Ik wil onze lading gaan verkopen.' Sorcor deed gegeneerd een stapje opzij. 'Als de kapitein het niet erg vindt, zou ik liever eerst wat tijd voor mezelf hebben.' Kennit verborg zijn teleurstelling, is me om het even,' looghij. ik overweeg eigenlijk,' vervolgde hij toen zachter, 'de mannen die hun aandeel altijd in natura nemen aan de kant te zetten. Hoe groter de bulk die we te koop kunnen aanbieden, hoe beter de prijs die ik kan maken. Wat vind jij daarvan?' Sorcor slikte, daarna schraapte hij zijn keel. 'Het is hun recht, meneer. Ze kunnen hun aandeel in natura of in geld krijgen. Zo is het in Deeldorp altijd geweest.' Hij zweeg even en wreef over een litteken op zijn wang. Kennit wist dat hij goed had nagedacht over zijnwoorden voordat hij verder sprak. 'Het zijn goede mannen, meneer. Goede zeelui, echte scheepsmaten. Niemand drukt zich, of er nu met een zeilnaald of een zwaard gewerkt moet worden. Maar

ze zijn niet piraat geworden om zich door een andere man de wet te laten voorschrijven, hoe voordelig dat misschien ook zou uitpakken.' Het kostte hem moeite om Kennit in de ogen te kijken, maar hij deed het. 'Niemand wordt piraat om zich de wet te laten voorschrijven.' Hij zweeg even, maar kennelijk was zijn zelfvertrouwen toegenomen, want toen vervolgde hij: 'En het zou ons kapitalen kosten om ze te vervangen. Het zijn ervaren matrozen, niet zomaar wat dronken lorren uit een bordeel. Wat u zou krijgen als u matrozen wilt die hun aandeel in de buit niet zelf mogen verkopenzijn ruggengraatloze mannen, lui die bij een entering achter u blijven wachten tot de overwinning zeker is.' Sorcor schudde zijn hoofd. 'U hebt deze mannen loyaal aan u gemaakt, kapitein, maar het zou niet verstandig zijn te proberen hen op dit punt ietsop te dringen. Van al dat gepraat over koningen en leiders worden ze zenuwachtig. U kunt een man niet dwingen om van harte voor u te vechten...' Sorcors stem stierf weg en hij keek naar Kennit met een blik alsof hij zich plotseling herinnerde tegen wie hijhet had. Kennit had een ijzige woede voelen opkomen. 'Dat is ongetwijfeld zo, Sorcor. Zorg dat er een goede wacht aan boord is, want ik kom vannacht niet terug. Ik vertrouw haar aan jou toe.' Zonder nog een woord te zeggen draaide Kennit zich om en liep weg. Hij keek niet om. In feite had hij de stuurman tot een nacht op het schip veroordeeld, want de afspraak was dat een van hen beiden altijd aan boord bleef wanneer het schip in een haven lag. Wel, laat hem maar vloeken. Sorcor had zojuist een

aanslag gedaan op alle dromen die Kennit de laatste maanden gekoesterd had. Nu hij driftig over het dek liep vroeg hij zich bitter af hoe hij zo stom had kunnen zijn zoiets te dromen. Dit was wat hij was, en meer zou hij nooit worden: kapitein van een schip vol stomme hufters die niet verder konden kijken dan hun pik lang was! Hij sprong behendig van het dek op de kade. Meteen kwamen er allerleiverkopers om hem af, maar hij keek zo woedend dat ze hem gauw vrij baan gaven. Kennelijk had hij in Deeldorp nog wel een reputatie. Het was een gedachte die hem nog bitterder maakte. Een reputatie in Deeldorp! Dat was minstens zo goed als jezelf bewonderen in de spiegeling in een pispot. Hij was kapitein van een schip, ja. Hoe lang nog? Zolang die hondsvotten onder hem geloofden in zijn vuisten en zijn zwaard. Nog een jaartje of tien, dan kwam er een man die groter of sneller of sluwer was, en zou Kennit zich kunnen aansluiten bij de half verhongerde bedelaars die dronken matrozen beroofden en bij de keukens van herbergen om kliekjes schooiden. Zijn woede verspreidde zich als een gif door zijn bloed. Hij wist dat hij zich beter op een rustig plekje kon terugtrekken tot zijn zwarte stemming over was, maar zijn plotselinge walging van zichzelf en zijn wereldje was zo sterk dat hethem niet kon schelen wat verstandig was. Hij vervloekte de plakkerige zwarte modder van de straten en stegen, hij verachtte de gore plassen waar hij omheen moest lopen, hij kotste van de stank en de herrie van Deeldorp. Hij wilde dat hij zich op de werelden op zijn eigen stommiteit kon wreken door dit alles te vernietigen. Hij wist

dat dit niet het moment was om handel te drijven, maar het kon hem niets schelen. De tussenhandelaren in Deeldorp eisten schandalige commissies. Ze konden hun spullen veel beterin Kwarts verkopen dan aan deze aasgieren. In zijn woeste stemming deed hij de zijde voor zowat de helft van de waarde weg, maar toen de handelaar probeerde ook voor de wijn en de cindin een zacht prijsje te bedingen prikkelde hij Kennit tot kille wraak en moest hij tenslotte meer dan de prijs betalen om te voorkomen dat Kennit de hele lading alsnog aan een ander gunde. De koop werd bezegeld door een hoofdknikje, want Kennit wilde de handelaar niet eens de hand drukken. Het goud zou morgen afgeleverd worden en de koopman zou dokwerkers sturen om de spullen uit te laden. Buiten was ondertussen een zomerse schemering ingetreden. Het lawaai uit de kroegen, tegen een achtergrondkoor van de insecten en kikkers in de brakke moerassen in de omgeving, bereikte nieuwe hoogtepunten en de afkoelende temperatuur bracht nieuwe categorieën van stank naar Kennits neusgaten. Hij liep midden over de straat. De modder zoog aan zijn laarzen. Hij bleef uit de buurt van duistere steegjes, waar ongetwijfeld overvallers op de loerzouden liggen. Kennit besefte opeens dat bij honger en dorst had. En moe was. En verdrietig. Zijn drift was weggeëbd en had plaatsgemaakt voor gevoelens van leegte en triestheid. Wanhopig probeerde bij vast te stellen wiens schuld dat was, maar zoals altijd moest hij tenslotte bekennen dat het zijn eigen schuld was. Niemand anders kon verantwoordelijk

worden gesteld, niemand anders kon worden gestraft. En hoeveel tekortkomingen hij ook uitroeide, steeds bleek hij weer nieuwe te hebben. Zijn voeten hadden hem naar Bettels bordeel gebracht. Door de spleten tussen de luiken lekte licht naar buiten. Binnen klonk zachte muziek, die het gezang van een schelle sopraan begeleidde. Er waren hooguit een tiental gebouwen in Deeldorp die meer dan een verdieping telden,en dit was er een van. Met zijn witte muurverf, zijn balkonnetjes en zijn rode pannendak leek het alsof iemand een kant-en-klaar bordeel in Kwarts had opgepakt en hier integraal in de modder van Deeldorp had neergekwakt. Er stonden potten met geurige bloemen voor de gevel en aan weerszijden van de voordeur -beschilderd in groen en verguldsel - hingen uitnodigende koperen lantaarns. De twee uitsmijters grijnsden hem veelzeggend toe, en Kennit voelde een acute walging opkomen voor die grote, stomme types, die puur en alleen met hun spieren de kost verdienden. Ze dachten dat ze daarmee altijd vooruit zouden kunnen, maar hij wist wel beter. Hij had ze het liefste bij hun nekvel gepakt en hun grijnzende koppen tegen elkaar geramd, om hun schedels te horen brekenen hun strottenhoofden te voelen kraken en hun laatste ademtochten fluitend door hun samengeknepen kelen te horen rochelen. In plaats daarvan glimlachte hij alleen maar, zonder iets te zeggen. Ze staarden hem aan, en hun grijns maakte langzaam plaats vooriets onzekers. Tenslotte deden ze een stap opzij en deinsden zelfs nog een beetje terug toen hij naar de deur stapte. Binnen

stond hij op het tapijt van een hal, waar gedempt geel lamplicht scheen. Er hing de vertrouwde geur van Bettels parfum, gemengd met het kruidige aroma van verbrande cindin. Het gezang en bijbehorende getrommel klonken hier luider. Een jonge bediende stond zwijgend voor hem en wees naar zijn bemodderde laarzen. Na een knikje van Kennit bukte hij zich en begon hij de laarzen met een borstel en daarna met een doek schoon te poetsen. Toen bracht hij Kennit een kom koel water met een doekje. De piratenkapitein waste zijn gezicht en handen en gaf de jongen toen een waarderende aai over zijn kaalgeschoren hoofd. In de volgende kamer, achtereen witte deur, zat een blonde vrouw met gekruiste benen op de vloer. Ze zong over een dapper liefje dat haar in de steek had gelaten voor de zee en ze begeleidde zichzelf op drie trommeltjes. Kennit keurde haar nauwelijks een blik waardig. Voor haar en haar sentimentele liedjes was hij niet gekomen. Hij kreeg echter niet de tijd om ongeduldig te worden, want meteen daarna was Bettel opgestaan van haar zachte troon en had ze hem bij zijn arm gepakt. 'Kennit!' riep ze luid en flemend, 'waar ben je zo lang geweest, stouterd? De Mariëtta ligt al uren in de haven.' Ze had haar zwarte haren deze maand blond geverfd en haar parfum hing nog nadrukkelijker dan haar juwelen om haar heen. Haar bolle borsten deinden als een stormachtige zee onder het lijfje van haar jurk. Hij negeerde het verwijt. Hij wist dat haar gedoe bedoeld was om hem te vleien, en die wetenschap maakte Bettels maniertjes ergerlijk. Natuurlijk wist

ze nog wie hij was. Daarvoor betaalde hij haar. Hij keek over haar hoofd heen naar de rest van de smaakvol ingerichte salon en de handvol welgevormde vrouwen en mannen die op de kussens en divans zaten. Twee van de meisjes glimlachten hem toe. Ze waren nieuw. Geen van de anderen keek hem recht aan. Hij richtte zijn aandacht weer op Bettel en onderbrak haar riedel van complimenteus gezwets. ik zie Etta niet.' Bettel keek hem misprijzend aan. 'Dacht je dat jij de enige bent die een oogje op haar heeft? Ze kan niet eindeloos op je blijven zitten wachten. Als je zo lang wegblijft, meester Kennit, kun je verwachten -'

'Haal haar en stuur haar naar de kamer op de bovenste verdieping. Nee, wacht. Laat haar eerst een bad nemen terwijl ik eet. Stuur me een goede maaltijd, met vers brood. Geen vis, geen varkensvlees. De rest laat ik aan jou over. Ook de wijn, Bettel,maar bedenk dat ik een gevoelige smaak heb. Dus niet het druivensap in ontbinding dat je me de vorige keer hebt voorgezet, anders kan dit huis mijn klandizie voorgoed vergeten.'

'Meester Kennit, denk je dat ik zomaar op een deur kan kloppen om een van mijn andere klanten te zeggen dat Etta elders gewenst wordt? Meen je dat jouw geld beter is dan dat van iemand anders? Als je zo laat komt -' Hij besteedde geen aandacht aan haar, maar begon de wenteltrap in de hoek van de kamer te beklimmen. Op de tweede verdieping bleef hij even staan. Aan de geluiden te horen wemelde het achter de wand van de ratten. Hij maakte een snuivend geluid van

walging en opende een deur naar een schemerige ruimte, vanwaar een andere trap naar de bovenste verdieping leidde. Onder dedakbalken was hier een kamer gemaakt die niet aan andere grensde. Vanuit een venster had je uitzicht op de lagune. Uit macht der gewoonte liep hij daar meteen naar toe. De Mariëtta lag rustig aan de kade te deinen, het dek verlicht door een enkele lantaarn. Alles was daar in orde. Hij draaide zich om toen er door een bediende werd aangeklopt. 'Kom binnen,' zei hij. De man die dat deed zat onder de littekens en zag er totaal versleten uit, maar bewoog zich met opmerkelijke soepelheid. Hij maakte een vuurtjein de haard aan het einde van de kamer en stak de kaarsen in twee kandelaars aan. Hun warme licht maakte Kennit duidelijk hoe donker het buiten al was geworden. Hij liep bij het raam vandaan en ging in een fauteuil naast de haard zitten. De avond had geenextra warmte nodig, maar iets in Kennit zocht het aroma van het brandende harsrijke hout en het dansende licht van de vlammen. Even later kwamen er twee andere bedienden binnen. De ene zette een blad met voedsel op een tafeltje, de andere bracht een waskomen een grote kan met heet, naar lavendel geurend water. Dat detail had Bettel kennelijk goed onthouden. Hij waste zijn gezicht en handen nogmaals en stuurde de bedienden weg voordat hij begon te eten. Voedsel hoefde niet geweldig te zijn om de kwaliteit van scheepskost te overtreffen, maar deze maaltijd was echt goed. Het vlees was mals, het brood vers en een pittige fruitsalade vulde de maaltijd uitstekend aan. De wijn was niet bijzonder, maar

beter dan gemiddeld. Kennit nam de tijd voor zijn maal. Hij besteedde meestal weinig aandacht aan fysieke genoegens, behalve als hij in de put zat. Dan was elke vorm van troost welkom. Het deed hem denken aan hoe zijn moeder hem vroeger vertroetelde wanneer hij ziek was, maar die gedachte zette hij snel van zich af.Hij schoof zijn bord weg, schonk zich een tweede glas wijn in, stak zijn laarzen in de richting van het haardvuur en leunde achterover in zijn stoel. Hij staarde naar de vlammetjes en begon zorgvuldig aan helemaal niets te denken. Een klopje op de deur kondigde het dessert aan. 'Binnen,' zei Kennit lusteloos. De kleine vreugde van de maaltijd was alweer verdwenen en hij zat weer aan de rand van een diep, zwart ravijn. Alles was zo nutteloos, alles was zo voorbijgaand! ik breng je warme appeltaart en verse zoete room,' zei Etta zacht. Hij draaide alleen zijn hoofd om haar aan te kijken. 'Dat is aardig,' zei hij toonloos. Hij zag haar naar zich toe komen. Een recht en slank lijf, dacht hij. Ze droeg alleen een lang wit hemd. Ze was bijna even groot als hij, enhaar lange ledematen waren zo soepel als wilgentakken. Hij leunde achterover en sloeg zijn armen over elkaar terwijl zij twee witte bordjes met het dessert voor hem neer zette. De kaneel-en-appelgeur van het gebak mengde zich met de kamperfoelie van haarhuid. Ze ging rechtop staan en hij keek haar een poosje aan. Haar mond verried niets. Opeens begeerde hij haar. 'Trek dat uit en ga op het bed liggen. Sla de deken eerst open.' Ze gehoorzaamde hem zonder aarzeling. Het was een genoegen haar te zien doen wat hij had gevraagd.

Ze sloeg de deken terug, zodat de witte lakens uitnodigend open kwamen te liggen, richtte zich toen op en trok haar hemd over haar hoofd. Ze legde het zorgvuldig op een ladekastje aan de voet van het bed. Kennit zag haar bewegingen, devlakke curve van haar slanke lendenen, de lichte bolling van haar buik, de bescheiden zwelling van haar borsten. Ze had kort sluik haar, geknipt als dat van een jongen. Zelfs de vlakken van haar gezicht waren slank en glad. Ze keek niet naar hem toen ze zich zorgvuldig op het laken liet zakken, noch zei ze iets toen ze op hem wachtte. Hij stond op en begon zijn hemd open te knopen. 'Ben je schoon?' vroeg hij haar onverschillig. 'Zo schoon als zeep en heet water me kunnen maken,' antwoordde ze. Ze lag zo roerloos. Hij vroeg zich af of ze bang voor hem was. 'Heb je angst voor me?'

'Soms,' zei ze effen. Hij hing zijn jasje over de achterkant van het bed. Zijn hemd en opgevouwen broek legde hij bij haar hemd op het kastje. Het deed hem plezier haar te laten wachten en zich op zijn dooie gemak uit te kleden. Uitgesteld genot, hield hij zichzelf voor. Net als de appeltaart die nog op hem stond te wachten. Hij ging op het bed naast haar zitten en liet zijn handen over haar gladde huid glijden. Ze rilde lichtjes, maar verder bewoog ze zich niet en sprak ze evenmin. Ze had in de loop van de jaren geleerd wat hij eiste. Hij betaalde om zelf bevredigd te worden. Hij wenste noch aanmoediging, noch enthousiasme van haar kant, en haar goedkeuring had hij niet nodig. Het ging om zijn genot, niet

het hare. Hij bestudeerde haar gezicht terwijl hij haar streelde. Haar blik zocht de zijne niet, maar bleef op het plafond gericht terwijl hij de vlakken van haar lichaam betastte. Er kleefde slechts een smetje aan haar gladheid: in haar navel zat een wit doodskopje, niet groter dan de pit van een appel. Het minieme amuletje van toverhout hing aan een dun zilveren draadje dat door het kuiltje van haar navel gestoken was. De helft van haar verdiensten gingen naar Bettel als huurprijs voor dit symbool. Toen ze elkaar nog maar pas kenden had ze hem verteld dat dit amuletje zowel ziekte als zwangerschap weghield. Het was voor het eerst dat hij over het gebruik van toverhout in amuletten had gehoord en het had hem op het idee van het gezichtje aan zijn eigen pols gebracht. Opeens moest hij eraan denken dat het gezichtje sedert hun vertrek van het Eiland der Anderen roerloos en sprakeloos was gebleven. Weer een verspilling van zijn tijd en geld, weer een signaal dat hem als een stommeling afficheerde. Hij beet zijn tanden op elkaar. Etta kromp lichtjes ineen. Hij keek naar beneden en besefte dat hij veel te hard in haar heup had geknepen. Hij liet zijn greep verslappen en verplaatste zijn hand naar haar dij. Vergeet dat gezichtje. Denk alleen hieraan! Toen hij daartoe gereed was, opende hij haar dijen en klom op haar. Niet meer dan tien of twaalf halen en toen ledigde hij zich in haar. Alle spanning, alle frustratie, alle woede vloeide uit hem weg. Hij bleef een poos op haar liggen, om uit te rusten, en nam haar toen nogmaals, nu op zijn gemak. Deze keer stak ze haar armen omhoog om hem te omklemmen, en

daardoor wist hij dat ook zij haar ontlading had gevonden. Hij misgunde haar dat genoegen niet, zo lang het tenminste zijn genot maar niet in deweg stond. Tot zijn eigen verbazing gaf hij haar na afloop een kus op haar mond. Ze bleef doodstil liggen toen hij dat deed en hij dacht erover na toen hij zich oprichtte. De hoer kussen. Wel, dat kon hij doen, als hij daar zin in had. Hij betaalde haar immers om met haar te doen wat hij leuk vond? Toch wilde hij maar liever niet weten waar haar hoerenmond eerder die avond was geweest. In een van de laden van het kastje lag een zijden kamerjas. Hij trok hem aan en liep naar de fauteuil naast de haard. Hij begon de appeltaart te eten. Etta bleef op het bed liggen. 'Toen je zo lang wegbleef,' zei ze, nadat hij een paar happen had genomen, 'was ik bang dat je niet meer zou komen.' Hij maakte een volgend partje los met zijn vork, haalde het door de room en stakhet in zijn mond, waarna hij langzaam begon te kauwen. Pas toen hij het hapje had doorgeslikt vroeg hij haar: 'Denk je dat het mij iets kan schelen waar jij bang voor bent of wat jij denkt?' Deze keer keek ze hem bijna recht aan. 'Ik denk dat je het vervelend zou vinden als ik nu niet hier was. Zoals ik het vanmiddag vervelend vond dat je almaar niet kwam.' Hij nam nog een hap taart. 'Dit is een stomme conversatie. Laten we er verdomme mee stoppen.'

'Ja,' zei ze, maar hij wist niet waarom: omdat ze zijn bevel aanvaardde of omdat ze het met hem eens was. Het maakte niets uit. Ze bleef zwijgen tot hij het gebak op had. Hij schonk zich nog een glas wijn in en liet zich toen achterover zakken.

Hij dacht terug aan de laatste weken en alles wat hij daarin gedaan had. Hij was een sufferd geweest, concludeerde hij. Het was te vroeg geweest om al naar het Eiland der Anderen te gaan, en toen hij het orakel had gehoord had hij niet zo stom moeten zijn om zijn ambities aan zijn bemanning kenbaar te maken. Uilskuiken. Idioot. Hij was nu natuurlijk de risee van heel Deeldorp. Ze zaten hem ongetwijfeld in alle kroegen en herbergen uit te lachen en te bespotten. 'De koning van de piraten,' zouden ze smalend uitroepen. 'Alsof wij een koning willen of moeten hebben. En alsof wedan hem zouden willen!' Hij voelde een golf van schaamte door zich heen gaan. Hij had zichzelf te kakken gezet, en zoals altijd was het weer zijn eigen schuld. Hij was gewoon stom, stom, stom, en zijn enige hoop op overleving was dat hij voor anderen verborgen kon houden hoe stom hij wel was. Hij draaide met zijn ring en staarde naar het vuur. Toen wierp hij een snelle blik op zijn amulet van toverhout. Het gezichtje grijnsde hem spottend toe. Had het zich toen eigenlijk wel bewogen, of was dat een magische truc van de Anderen geweest? De hele tocht naar dat eiland was een fout geweest. Ongetwijfeld bazuinde zijn bemanning ook dat rond - dat hun kapitein naar een orakel was gegaan, als een onvruchtbare vrouw of een godsdienstfanaat! Waarom liepen juist de hoogste verwachtingen altijd uit op de diepste vernederingen? 'Zal ik je schouders masseren, Kennit?' Hij draaide zijn hoofd en keek haar kwaad aan. Wie dacht ze wel dat ze was, dat ze zijn gedachten zo durfde te verstoren? 'Waarom denk je dat ik dat

prettig zou vinden?' vroeg hij koel. Haar stem bleef effen. Je zag er gekweld uit. Moe en gespannen.'

'Denk je dat je zoiets kunt weten enkel door me aan te kijken, hoer?' Nu durfde ze hem met haar donkere ogen recht aan te kijken. 'Een vrouw weet zulke dingenwanneer ze naar een man kijkt die ze drie jaar lang dikwijls heeft gezien.' Ze stapte uit bed en kwam achter hem staan, nog steeds naakt. Ze legde haar lange smalle handen op zijn schouders en begon door de dunne zijde van zijn kamerjas heen hun verkramptespieren te masseren. Het voelde heerlijk aan. Een poosje bleef hij rustig zitten en stond hij toe dat ze haar gang ging, maar toen begon ze tijdens het masseren te praten. ik mis je wanneer je op lange reizen bent. Ik vraag me af of je iets is overkomen.Soms vraag ik me af of je nog wel terug zult komen. Wat bindt je aan Deeldorp, per slot van rekening? Ik weet dat je weinig om me geeft. Je wilt alleen dat ik hier ben en me precies gedraag zoals jij wilt. Ik denk dat Bettel me alleen houdt omdat jij aan mij de voorkeur geeft. Ik ben niet... wat de meeste andere mannen het liefste willen. Begrijp je waarom dat jou belangrijk maakt in mijn leven? Zonder jou zou Bettel me het huis uit sturen en zou ik moeten werken als tippelaarster. Maar jij komt hier en vraagt naar mij en neemt de beste kamer en betaalt altijd in echt goud. Weet je hoe de anderen hier me noemen? Kennits hoer.' Ze lachte bitter. 'In het begin schaamde ik me rot. Nu bevalt het me wel.'

'Waarom klets je zo?' Kennits stem klonk scherp als een mes. 'Betaal ik je om te praten?' Het was een vraag. Ze wist dat

ze mocht antwoorden. 'Nee,' zei ze zacht. 'Maar met het goud dat je Bettel betaalt, zou ik een huisje voor ons kunnen huren. Ik zou het schoon en netjes houden. Je zou er altijd thuis zijn wanneer je hier bent, en ik zou er altijd voor jou zijn, schoon en wel. Ik zweer dat er nooit een geur van een andere man aan me zou kleven.'

'En jij denkt dat ik zoiets wel leuk zou vinden?' vroeg hij op hatelijke toon. 'Ik weet het niet,' zei ze zachtjes, 'ik weet alleen dat ik het leuk zou vinden. Meer niet.'

'Het interesseert me niet wat jij leuk vindt,' zei hij, en stak zijn armen omhoog om haar handen van zijn schouders weg te duwen. Het vuur had haar huid verhit. Hij stond op en draaide zich naar haar toe. Hij streek met zijn hand over haar huid, gefascineerd door de warmte ervan. Het wond hem weer op, maar toen hij naar haar gezicht keek zag hij tot zijn ontsteltenis tranen op haar wangen. Dat was onverdraaglijk. 'Ga weer in bed,' commandeerde hij walgend, en ze deed het, gehoorzaam als altijd. Hij staarde naar het vuur, dacht aan haar verhitte, heerlijk gladde huid, wilde haar graag nemen, maar deinsde terug voor haar natte wangen en betraande ogen. Daar kocht je geen hoer voor! Je kocht een hoer juist om dit soort gedoe te voorkomen. Verdomme, hij had betaald! Zonder haar aan te kijken riep hij naar het bed: 'Ga op je buik liggen.' Hij hoorde haar bewegingen op het laken. Hij liep snel door de schemerige kamer en beklom haar op deze manier, alsof ze eenjongen was, maar hij nam haar als de vrouw die ze was. Laat niemand ooit beweren, zelfs een hoer

niet, dat Kennit het verschil tussen de twee niet kende. Hij wist dat hij niet nodeloos ruw was geweest, maar toen hij zich van haar af liet rollen lag ze nogsteeds te huilen. Om een of andere reden hinderde haar bijna geluidloze gegrien hem vreselijk. Het leek zich aan te sluiten bij de gevoelens van schaamte en walging die hij eerder die avond had gevoeld. Wat mankeerde haar? Hij betaalde haar toch? Welk recht had ze om meer van hem te verlangen? Ze was tenslotte maar een hoer. Ze hadden een deal gesloten. Abrupt stond hij op en begon hij zich aan te kleden. Na een poosje hield ze op met huilen. Ze draaide zich naar hem toe. 'Alsjeblieft,' fluisterde ze hees.'Ga niet weg. Het spijt me dat ik je heb geërgerd. Ik zal nu stil zijn, dat beloof ik.' De wanhoop in haar stem ketste af op de wanhoop in zijn hart - als staal tegen staal. Hij zou haar moeten doden. Hij zou haar beter kunnen doden dan haar toestaan zulkedingen tegen hem te zeggen. Maar in plaats daarvan stak hij zijn hand in zijn jaszak. 'Hier, dit is voor jou,' zei hij, tastend naar wat munten. Geld zou hen beiden er weer eens nadrukkelijk op attenderen waarom ze in deze kamer bij elkaar waren. Maar hetlot bakte hem een lelijke poets, want hij had niets in zijn zak. Hij had het schip te gehaast verlaten. Hij zou terug moeten naar de Mariëtta om geld te halen om Bettel te betalen. Dat was verdomd pijnlijk. Hij wist dat de hoer hem afwachtend lag aan te kijken. Wat was er vernederender dan zonder geld tegenover een hoer te staan die je al had gebruikt? Maar in het hoekje van zijn jaszak voelde hij iets kleins, dat hem onder een vingernagel stak, en

toen hij het te voorschijn haalde bleek het die kleine oorbel te zijn die hij uit het oor van dat blauwe katje had gehaald. Er zat een glinsterend robijntje in. Hij had nooit iets om robijnen gegeven. Voor Etta was het goed genoeg. 'Hier,' zei hij terwijl hij haar de oorbel in de hand drukte. 'Ga de kamer niet uit,' voegde hij eraan toe. 'Blijf hier tot morgenavond. Ik kom terug.' Hij verliet de kamer voordat ze iets kon zeggen. Het zat hem dwars, want hij verwachtte dat Bettel een fortuin zou vragen voor het feit dat hij de kamer en het meisje een vol etmaal opeiste. Nou, laat haar maar vragen, hij wist nu al wat hij zou betalen. En op deze wijze kon hij voorkomen dat hij tegen Bettel moest toegeven dat hij geen geld bij zich had om haar te betalen. Zo kon hij zich tenminste die schande besparen. Hij rende de trappen af, meteen naar de uitgang, ik wil dat de kamer en het meisje voor mij gereserveerd blijven,' riep hij Bettel in het langskomen toe. Op een ander moment zou hij genoten hebben van de verbijstering die op haar gezicht verscheen. Hij was al een eind de straat in toen hij zijn beurs tegen zijn linkerjaszak voelde bungelen. Belachelijk. Daar hing hij hem anders nooit. Hij overwoog even om terug te keren en Bettel nu al te betalen, maar zag ervan af. Hij zou een figuur slaan als hij zo snel van mening veranderde. Alweer een figuur slaan! Hij versnelde zijn pas in een poging aan zijn gepieker te ontkomen. Hij liep midden over het modderige plaveisel van de straat toen een stemmetje zich meldde vanaf zijn pols. 'Dat was waarschijnlijk het enige sieraadje dat ooit van het Schattenstrand is meegenomen, en

jij geeft het aan een hoer!'

'Nou, en?' vroeg hij terwijl hij de amulet dichter naar zijn gezicht bracht. 'Misschien heb je dus toch wat mazzel en verstand.' Het gezichtje keek hem zelfgenoegzaam aan. 'Misschien.'

'Wat bedoel je daarmee?' Maar de toverhouten amulet sprak die avond niet meer, zelfs niet nadat hij er met een vinger op getikt had. Het gezichtje bleef zo hard als steen. Hij ging naar Ivro's werkplaats. Hij merkte het pas toen hij al op de deur stond te bonzen. Binnen was het donker. Het was veel later dan hij had gedacht. Hij bleef stompen en slaan tot eerst Ivro's zoon en toen Ivro zelf riepen dat hij moest ophoepelen. ik ben het, Kennit,' riep hij naar het duister, ik wil een andere tatoeage.' Binnenwerd een lamp ontstoken. Even later rukte Ivro de deur open. 'Waarom zou ik mijn tijd verspillen?' vroeg de kleine artiest furieus. 'Ga maar naar een of andere verdomde gek met naalden en inkt die niks geeft om zijn werk. Als je het dan de volgende dag weer laat wegbranden is er niets verloren.' Hij spuwde, en de fluim miste Kennits laarzen maar net. ik ben een kunstenaar, geen hoer!' Kennit greep de man bij zijn keel en trok hem omhoog tot hij op zijn tenen moest staan. Hij schudde hem door elkaar. 'Ik heb je betaald, verdomme!' hoorde hij zichzelf schreeuwen. 'Ik heb ervoor betaald en ik heb ermee gedaan wat ik wilde. Gesnapt?' Hij hervond zijn zelfbeheersing even abrupt als hij haar had verloren. Hijgend zette hij het mannetje weer op zijn voeten. 'Begrepen?' herhaalde hij, nu

zachter. Hij zag haat in 's mans ogen, maar ook angst. Hij zou het doen. Hij zou het doen voor het goud dat in Kennits beurs rinkelde. Artiesten en hoeren, met geld kreeg je alles gedaan. Een artiest was net een hoer, alleen veel duurder. 'Kom dan maar binnen,' nodigde Ivro hem uit. Zijn stem klonk onheilspellend zacht, en rillend besefte Kennit dat de man van plan was zijn gemene naaldjes deze keer zo pijnlijk te maken als hij maar kon. Maar hij had genoeg beroepseer om tevens te zorgen voor een perfecte tatoeage. Pijn en perfectie. Het was de enige weg naar verlossing die hij kende. En als zijn mazzel ooit restauratie nodig had gehad, dan vanavond. Kennit volgde de man naar zijn werkplaats en knoopte zijn hemd los terwijl Ivro een hele reeks kaarsen aanstak. Kennit vouwde zijn hemd zorgvuldig op en ging toen op een kruk zitten, met zijn hemd en zijn jasje dwars op zijn schoot. Pijn en perfectie. Hij voelde nu al de spanning van de ontlading die hem te wachten stond. Ivro had zijn spullen nu klaargelegd en stond naast hem. Waar en wat?' vroeg hij. Zijn stem was zo onbeschoft als die van Kennit wanneer hij tegen een hoer sprak. 'De onderkant van mijn nek, tussen mijn schouders,' antwoordde Kennit zacht. 'En een Ander.'

'Een andere wat?'vroeg Ivro hatelijk. Hij trok een tafeltje bij, waarop potjes met heldere inkten in precieze rijen naast elkaar stonden. Toen schoof hij een kruk achter die van Kennit en ging erop zitten. 'Een Ander,' herhaalde Kennit. 'Zoals op het Eiland der Anderen tezien is. Je weet wat ik bedoel.'

‘Nou en of,' snauwde Ivro. 'Die tatoeage brengt ongeluk, dus ik zal hem met plezier in je bast kerven, klootzak.' Zijn vingertopjes gleden over Kennits huid om de maat te nemen. In Jamaillia mocht een man zijn eigendomsteken op het voorhoofd van een man laten aanbrengen, en het was illegaal dat merkteken te verwijderen, zelfs als de slaaf later zijn vrijheid had herwonnen. Op de Piraten Eilanden mocht elke man echter overal op zijn lichaam laten tatoeëren of weghalen wat hij maar wilde. Sommige voormalige slaven, zoals Sorcor, gaven de voorkeur aan een litteken na het wegbranden van een merkteken, andere lieten artiesten als Ivro hun oude slaventatoeage omwerken tot iets nieuws, een symbool van hun vrijheid. Ivro's vingers gleden over de twee kleine littekens die Kennit aan de onderkant van zijn nek had. Waarom heb je ze laten wegbranden? Ik heb uren aan die tatoeages gewerkt en je hebt er goed voor betaald. Bevielen ze niet?' Even later: 'Buig je hoofd voorover. Ik moet meerlicht hebben.’

‘Ze bevielen me goed,' mompelde Kennit. Hij voelde het eerste prikje in zijn gespannen huid. Hij kreeg er kippenvel van, en een zweverig gevoel in zijn hoofd. 'Maar het wegbranden beviel me nog beter,' fluisterde hij, min of meer tegen zichzelf. 'Je bent getikt,' merkte Ivro op, maar het klonk verstrooid, want Kennit was nu voor hem niemand meer, geen man, geen vijand, alleen nog een vehikel voor zijn kunst. Keer op keer stak hij met zijn naaldjes toe, zonder zich om zachtzinnigheid te bekommeren. Kennit kromp vaak ineen

van de pijn, maar dit was de enige manier, meende hij. Zo moest hij het ongeluk afweren. Zijn tocht naar het Eiland der Anderen was een foute beslissing geweest en daar moest hij nu voor boeten: duizenden steken van de naaldjes, het jeukende schrijnen van een nieuwe tatoeage, een dag lang, en dan het pijnlijke wegbranden ervan. Dat was de manier om je mazzel op peil te houden, dacht hij terwijl hij zijn handen tot vuisten kneep. Ivro zat te neuriën, zo genoot hij van zijn werken zijn wraak.

HOOFDSTUK 5
Beijerstad

~

Zeventien dagen. Althea keek door het patrijspoortje van haar kajuit en zag dat ze Beijerstad naderden. Ze zag de kale masten van de karveels en karaken en andere grote koopvaardijschepen die in de kalme baai vooranker lagen, en de kleine boten die voor de verbinding met de wal zorgden. Ze kwam thuis. Zeventien dagen was ze in haar kajuit gebleven. Ze was alleen de deur uit gegaan wanneer dat strikt nodig was en tijdens de wachten dat Kyle sliep. In het begin wasze woedend geweest en had ze soms moeten vechten tegen de tranen wegens de onrechtvaardigheid van haar lot. Heel kinderachtig had ze besloten zo veel mogelijk te lijden, zodat ze straks heel wat te klagen zou hebben tegenover haar vader. 'Kijk eens wat jeme laat doen!' zou ze zeggen, zoals ze vroeger zei als ze min of meer met opzet een bord of een vaas brak, of een jurk deed scheuren, of een emmer water liet vallen tijdens een ruzie met Keffria. Daarna had ze periodes van woede afgewisseld met mokkende dagdromen over alles wat ze Kyle voor de voeten zou werpen indien deze het zou wagen zich te vertonen, hetzij om te kijken of ze zich aan zijn opdracht hield, hetzij om spijt te betuigen. Tussendoor herlas ze al haar boeken en rollen, en overwoog ze zelfs omzelf een jurk te naaien van haar lap zijde. Haar vaardigheden waren echter meer afgestemd op zeildoek dan op fijne zijde, dus ze besloot dat risico toch maar niet te nemen. Wel herstelde ze

al haar andere kleren. Toen ze ook daarmee klaar was piekerde zewanhopig over andere mogelijkheden om iets zinnigs te doen. Op een avond had ze haar beddengoed van de te krappe slaapbank gehaald en het op de vloer gelegd. Daar lag ze Deldoms Journaal van een Vaarder te herlezen. Ze viel in slaap. En ze droomde. Als kind had ze vaak ergens op het dek of zomaar op de vloer van haar vaders kajuit een dutje gedaan. Pas toen ze ouder werd had haar vader ervoor gezorgd dat ze altijd wel wat klusjes had te doen, want hij vond dat ze de handen uit de mouwen moest steken. Haar dromen waren altijd zeer kleurrijk en indringend geweest; misschien, vermoedde ze achteraf, wanneer ze eraanterugdacht, omdat kinderen een zeer levendige verbeelding hebben. Maar die nacht, op de vloer van haar eigen kajuit, had ze een droom die niet minder gedetailleerd en kleurrijk was, en die ze niet kon afdoen als zomaar een product van haar fantasie. Ze droomde over haar overgrootmoeder, een vrouw die ze niet had gekend. In haar droom kende ze deze Tallij echter even goed als zichzelf. Tallij Vestrit schreed over het dek, schreeuwde bevelen naar matrozen die tijdens een storm naast een versplinterde mast met touwen en grote lappen zeildoek worstelden. In een flits, alsof ze er zelf bij was geweest, wist Althea wat er was gebeurd: een grote golf had de mast doen breken en de stuurman meegesleurd, en nu was kapitein Vestrit in eigen persoon verschenen om met haar zelfverzekerde orders de rust en het vertrouwen terug te brengen. Ze leek helemaal niet op haar portret. Dit was geen

vrouw die onderdanig in eenstoel zat, preuts gekleed in zwarte wol met strookjes witte kant, met een streng kijkende echtgenoot achter haar schouder. Althea had altijd geweten dat haar overgrootmoeder de bouw van de Vivacia had bevolen. In deze droom was ze echter niet alleen de vrouw geweest die naar de geldschieters en scheepsbouwers was gegaan, maar opeens ook iemand die van de zee en van schepen hield, en die het verdere lot van de familie zo krachtig stuurde door haar besluit een levend schip aan te schaffen. Toen konden vrouwen dat soort beslissingen nog nemen! De droom was kort, maar helder, als het beeld dat zich tijdens een bliksemflits in je netvlies kon griffen. Toen Althea wakker schrok, met haar wang en beide handpalmen tegen de houten vloer van haar kajuit gedrukt, wistze zeker dat het een visioen was geweest: ze had in die korte tijd te veel details waargenomen. Zo had de Vivacia in haar droom een gaffelzeil gevoerd - of wat daarvan na de storm nog over was - en Althea had haar nooit zo opgetuigd gezien. Ze begreep echter instinctief de voordelen van een dergelijke tuigage en ze deelde, althans zo lang de droom duurde, haar overgrootmoeders vurige geloof erin. Het duizelde haar toen ze wakker werd, zo volledig had ze zich met Tallij vereenzelvigd. Nog uren later hoefdeze haar ogen maar dicht te doen om de droom weer in alle helderheid voor zich te zien. Tallijs echte herinneringen waren als een ingeschoven kaart in het pak van haar eigen geheugen. Ze moesten haar gegeven zijn door de Vivacia, een andere mogelijkheid waser

niet. De volgende nacht was ze doelbewust op het harde hout van de kajuitvloer gaan liggen, zonder deken of kussen. De Vivacia beloonde haar vertrouwen: ze bracht een middag door met haar grootvader terwijl deze voorzichtig door een van de nauwste zeestraten van de Parfumeilanden zeilde. Ze keek als het ware over zijn schouder mee naar de scherpe rotseilandjes waar ze tussendoor laveerden en zag dat hij op een bepaalde plaats sloepen uitzette om het schip tijdens hoog tij verder te slepen. Deze truc waszijn geheim en hij had de Vestrits een monopolie opgeleverd voor een bepaald type boomsap, waarvan de druppels in gedroogde vorm een heerlijke reukstof opleverden. Niemand was na haar grootvaders dood nog naar dat eiland gevaren om er dat sap op te kopen.Zoals alle kapiteins nam hij in zijn dood meer mee dan hij aan zijn nakomelingen had kunnen doorgeven. Hij had geen kaart getekend. Maar in dit geval was de kennis niet verloren gegaan: de Vivacia zou erover beschikken zodra ze tot leven was gekomen. Maarhaar visioen was zo helder geweest, dat Althea de geheime route ook nu al zou kunnen volgen, wist Althea. Daarna ging ze elke nacht op het harde hout liggen om samen met het schip te dromen, en vaak ook overdag. Ze raakte steeds zuiverder afgestemd op deVivacia, niet alleen wanneer de romp kreunde tijdens ruw weer of abrupte koerswendingen, maar ook tijdens de vele kalme uren dat het schip een vaste koers volgde en door een stabiele wind werd voortgeblazen. De kreten en het voetgeroffel van de matrozen waren nauwelijks relevanter dan het gekrijs van

meeuwen, wanneer deze in de buurt kwamen, want op zulke momenten was Althea zo een met het schip dat klimmende mannen in de masten voor haar bijna even bijkomstig waren als voor een walvis de aangroei die zichop zijn huid vastzette. Het schip was veel meer dan alleen maar het podium voor de zeelieden die erop werkten. Althea had geen mensenwoorden om de fijne nuances te benoemen die ze nu in stromingen en briesjes kon onderscheiden. Er was het genoegen van hetvaren onder een goede stuurman, en ergernis over iemand die voortdurend kleine, onnodige koerscorrecties aanbracht, maar alles bij elkaar ging het hierbij slechts om details. De relatie tussen het schip en het water, daar ging het om, dat was de essentie.Het besef dat het leven van de Vivacia meer omvatte dan wat er zich tussen de kapitein en het schip afspeelde was voor Althea een echte openbaring. In die paar dagen en nachten van afzondering in haar kajuit onderging haar hele concept van wat een schip was een drastische verandering. De nieuwe ervaringen namen haar volledig in beslag. Op een dag had ze de kajuitdeur geopend en vastgesteld dat het ochtend was terwijl ze had verwacht dat het vroeg in de avond zou zijn. De kok had een keer zo brutaal moeten zijn om haar stevig bij haar schouder te pakken toen ze tijdens een dagdroom, na een bezoekje aan zijn kombuis, op het punt had gestaan in de kapiteinssloep te klimmen. Later die dag was ze lastiggevallen door een aanhoudend gebonk op haar deur. Toen ze opendeed bleek daar niet Kyle, maar Bresker te staan. Hij keek ongelukkig,

maar wilde niettemin weten of alles goed met haar ging. 'Zeker. Mij mankeert niets,' zei ze, en ze probeerde de deur in zijn gezicht dicht te doen. Hij hield hem echter met een arm opeen kier. 'Zo zie je er anders niet uit. De kok zei dat je de helft van je gewicht kwijt bent en volgens mij zit hij er niet ver naast. Althea, ik weet niet wat jij met kapitein Kyle hebt, maar de gezondheid van de bemanning is nog steeds een deel van mijnplicht.' Ze keek naar zijn gefronste voorhoofd en opgetrokken wenkbrauwen, maar zag alleen een onderbreking van haar contact met het schip. 'Ik ben niet van de bemanning,' hoorde ze zichzelf zeggen. 'Dat is wat kapitein Kyle met mij heeft. En de gezondheid van gewoon maar een passagier is jouw zorg niet. Laat me dus met rust.' Ze begon weer tegen de deur te duwen. 'Dan is de gezondheid van de dochter van Ephron Vestrit mijn zorg. Ik durf hem mijn kapitein, maar ook mijn vriend te noemen. Althea, kijk eensnaar jezelf. Je hebt al dagenlang je haren niet geborsteld. En diverse matrozen zeggen dat ze je als een geest over het dek hebben zien zwalken, met ogen zo leeg als de ruimte tussen de sterren.' Hij zag er werkelijk bezorgd uit. Tja, misschien niet ten onrechte. Een bemanning die zo lang een kapitein als Kyle had moeten dulden was door het minste of geringste van haar stuk te brengen, bijvoorbeeld door een vrouw die op het dek rondspookte. Maar zij kon er niets aan doen. 'Al dat bijgeloof,' mompelde ze misprijzend, maar er zat weinig kracht in haar stem. 'Laat maar, Bresker. Mij mankeert niks.' Ze duwde weer en deze keer liet hij haar de

deur sluiten. Ze durfde te wedden dat Kyle niets van dit bezoekje wist. Ze liet zich weer op de vloer zakken, sloot haarogen en herstelde haar contact met het schip. Ze voelde dat Bresker nog even voor de deur bleef staan en dat hij zich toen weg haastte om zich weer aan zijn eigenlijke taken te wijden. Tegen die tijd was Althea hem al bijna weer vergeten en had ze meer aandacht voor het water dat ze met haar boeg doorkliefde en de zuivere wind die haar voortjoeg. Dagen later proefde de Vivacia de wateren van haar thuishaven en herkende ze de stromingen die haar naar de Koopmans Baai droegen en verwelkomde ze een poosje later de beschutting van de baai zelf. Toen Kyle twee sloepen liet zakken om de Vivacia naar haar ankerplaats te trekken, maakte een gevoel van opwinding zich van Althea meester. 'Thuis,' fluisterde ze voor zich uit. 'Vader.' En ze voelde een verwachtingsvolletinteling door de Vivacia zelf gaan. Ze draaide zich van de patrijspoort af en opende haar hutkoffer. Ze haalde er haar stadskleren uit, de kleren die een keurig meisje werd geacht te dragen. Het was een concessie die haar vader en zij jaren geleden aan haar moeder hadden gedaan. Wanneer kapitein Vestrit zelf door de stad liep, zag hij er altijd schitterend uit in een blauwe broek en een blauw jasje boven een hagelwit hemd, dat rijkelijk was versierd met kant. Zo hoorde het. Hij was tenslotte een oude vaarder, en een befaamd kapitein. Althea zou zelf ook wel zoiets hebben willen dragen, maar haar moeder stond erop dat ze een rok droeg -ongeacht hoe ze er aan boord bij wenste te lopen, al

was het maar om haar te onderscheiden van de werkende klasse. Haar moeder zei er altijd bij dat iemand die Althea's huid en handen zag haar nooit voor een dame zou houden, laat staan voor een dochter van een oude vaarder. Niet haar moeders aandringen, maar een kalme opmerking van haar vader had haar uiteindelijk overgehaald.'Maak je schip niet te schande,' had hij gezegd, en dat was voldoende geweest. Althea haalde een ketel heet water in de kombuis en keerde terug naar haar kajuit om zich grondig te wassen. Toen trok ze haar stadskleren aan: een onderrok, een rok, een onderhemd, een hemd, een vestachtig jasje, een zijden sjaal en een bespottelijk haarnetje. Ter bekroning van dat alles zette ze een strooien hoed op, die tot overmaat van ramp was versierd met veren. Toen ze alles aan had en haar jasje dichtknoopte, besefte zeopeens dat Bresker gelijk had gehad: haar kleren hingen zo losjes als de vodden van een vogelverschrikker om haar heen. In haar spiegeltje zag ze donkere kringen onder haar ogen en haar wangen waren bijna hol. Het met bleekblauwe randen afgezette duifgrijsvan haar kleren maakte haar bleekheid nog ziekelijker. Zelfs haar handen waren magerder geworden: de botjes van haar polsen en vingers tekenden zich duidelijk af. Maar om een of andere reden kon het haar weinig schelen. Het week weinig af, hield ze zich voor, van het resultaat van een vasten om Sa's spirituele begeleiding te verwerven. Alleen had niet Sa's geest, maar die van het levende schip zich in haar geopenbaard. Het was de moeite waard geweest. Ze was Kyle bijna dankbaar

voor zijn aandeel. Bijna. Ophet dek aangekomen knipperde ze met haar ogen tegen het felle, door het kalme water van de baai weerkaatste zonlicht. Ze keek naar de kademuren van het havenbassin en naar Beijerstad, dat erachter en heuvelopwaarts lag uitgestald als de kleurige waren vaneen marktkoopman. De landgeur bedwelmde Althea. Het was druk bij de douane, zoals altijd. Schepen die in Beijerstad aankwamen moesten zich allemaal meteen daar melden, opdat de beambten van de satraap hun lading konden inspecteren en belasting konden heffen. De Vivacia zou op haar beurt moeten wachten, maar het zag eruit alsof de Gouddons op het punt stond om uit te varen. Die plek zouden ze dan straks kunnen innemen. Instinctief zochten haar ogen hun huis. Ze zag een hoek van de witte muren, maar de restvan het gebouw ging schuil achter bomen. Ze fronste haar voorhoofd bij het zien van de veranderingen op de omringende heuvels, maar zette ze toen uit haar gedachten. De stad en het omringende land interesseerden haar slechts matig. Haar ongeduld en ongerustheid om haar vader te zien mengden zich op een rare manier met een zekere tegenzin om de Vivacia te verlaten. Ze hadden de kapiteinssloep nog niet laten zakken. Volgens traditie zou zij daarmee naar de wal worden gebracht. Ze verheugde zich niet op een weerzien met Kyle, laat staan op het gezamenlijke tochtje, maar het vooruitzicht was toch minder onaangenaam dan het een week of twee geleden zou zijn geweest. Ze wist inmiddels dat hij haar nooit zou kunnen scheiden van de

Vivacia. Zij was met het schip verbonden. Het schip zelf zou weigeren zonder haar te vertrekken. Kyle was een irritante factor in haar leven, maar zijn dreigementen hadden geen echt gewicht meer. Nadat ze met haar vader had gesproken zou deze begrijpen wat er was gebeurd. Hij zou kwaad ophaar zijn om wat ze had gezegd over Kyles reden om met Keffria te trouwen, en als ze aan haar woorden terugdacht was Althea ook zelf nogal geschokt. Haar vader zou woedend zijn en dat had ze ook verdiend. Maar ze kende hem te goed om te vrezen dat hij haarnog van de Vivacia zou scheiden. Ze stond op het voordek ver over de boegspriet gebogen om het boegbeeld van zo dichtbij mogelijk te bekijken. De gebeeldhouwde ogen waren nog dicht, maar dat gaf niets. Althea had haar dromen gedeeld. 'Glijd niet uit.'

'Weinig kans op,' antwoordde ze Bresker zonder om te kijken. 'Gewoonlijk niet, maar je ziet zo bleek dat je wel eens duizelig zou kunnen worden.'

'Nee.' Nog steeds had ze hem geen blik waardig gekeurd. Ze wilde dat hij wegging. Toen hij weer sprak had zijn stem een formelere toon. 'Meesteres Althea, is er bagage die je aan wal gebracht wilt hebben?'

'Alleen de hutkoffer die ik naast de deur in mijn kajuit heb klaargezet.' Hij bevatte de cadeautjes voor haar familie, waaronder de lappen zijde. Ze had de spullenal dagen geleden ingepakt. Bresker schraapte ongelukkig zijn keel. Hij liep niet weg. Ze wendde zich geïrriteerd naar hem toe. 'Is er nog iets?'

‘De kapitein heeft me opgedragen je op alle manieren behulpzaam te zijn bij het verwijderen van je bezittingenuit de... officierskajuit.' Bresker stond kaarsrecht en zijn ogen waren gericht op een punt achter haar schouders. Voor het eerst sedert maanden zag ze hem echt. Wat had het hem gekost om terug te stappen van stuurman naar gewoon matroos, enkel om aan boord van dit schip te kunnen blijven? Zij had de zweepslagen van Kyles tong maar een keer over zich heen gekregen, maar hoe vaak had ze hem en zijn stuurman Bresker niet horen uitkafferen? Toch was hij nog hier, deze keer met een walgelijke order, waarvan hij het nut betwijfelde, maar niettemin zijn best doende om die keurig uit te voeren. Ze sprak meer tegen zichzelf dan tegen hem toen ze opmerkte: 'Ongetwijfeld vindt hij het erg leuk om jou zoiets op te dragen.' Hij gaf geen antwoord. Misschien dat hij zijnlippen een beetje stijver op elkaar kneep, maar hij hield zijn commentaar voor zich. Zelfs in deze omstandigheden wilde hij niet tegen de orders van zijn kapitein ingaan. Hij was een hopeloos geval. 'Alleen de hutkoffer, Bresker.' Hij haalde diep adem. 'Meesteres Althea, ik heb opdracht om al je spullen uit de kajuit te verwijderen.' Ze wendde haar blik af. Ze had opeens meer dan genoeg van Kyles pretenties. Laat hem maar denken dat hij zijn zin kreeg. Haar vader zou de zaken binnenkort wel weer rechtzetten. 'Doe dat dan, Bresker. Ik zal het je niet kwalijk nemen.' Hij stond als verstijfd. 'Wil je ze dan niet zelf inpakken?' Hij was zo geschokt dat hij zelfs vergat 'meesteres Althea' toe te voegen. Ze schonk hem een

flauw glimlachje, ik heb je vaak genoeg lading zien stouwen. Het komt wel goed.' Hij bleef nog even staan aarzelen, alsof hij nog hoopte op gratie, maar ze negeerde hem. Ze keek weer naar de stad en greep ondertussen de reling stevig vast, in stilte zwerend dat ze het schip nooit zou opgeven. 'Desloep wacht op u, meesteres Althea.' Aan de toon te horen had de matroos het al een paar keer eerder gezegd. Althea rechtte haar rug en zette haar mijmeringen van zich af. ik kom,' zei ze lusteloos, en ze liep achter hem aan. In de sloep zat ze met haar gezicht naar Kyle toe, maar zo ver mogelijk bij hem vandaan. Niemand zei iets tegen haar. Afgezien van de noodzakelijke commando's werd er ook verder niets gezegd. Van de mannen aan de riemen ving ze af en toe ongemakkelijke blikken op. Alleen Grig, altijdal een brutaal type, durfde haar een knipoog en een grijns te geven. Verder was het akelig stil in de sloep. De paar keer dat ze naar Kyle keek verbaasde zijn gezichtsuitdrukking haar. De eerste keer leek hij getroffen door afschuw. De tweede keer was hijdiep in gedachten verzonken, maar de derde keer dat hun blikken elkaar kruisten was de ijzigste, want nu knikte hij haar toe, en hij glimlachte vriendelijk en bemoedigend. Zo zou hij ook naar zijn dochter Malta kijken wanneer deze haar lessen een keertje heel goed had geleerd. Ze keek gauw een andere kant op en staarde uit over de vredige wateren van de Koopmans Baai. De kleine sloep meerde aan. Althea moest zich door Grig aan wal laten helpen alsof ze een invalide was, dat was de prijs die je voor het dragen van rokken en sjaals en lastige

hoeden moest betalen. Grig ergerde haar bovendien door haar net iets te lang bij haar arm vast te houden. Ze trok zich los en keek hem aan, in de verwachting een ondeugende blik in zijn ogen te zien. In plaats daarvan zagze bezorgdheid, en even later, toen ze zich wegens eenaanval van duizeligheid aan hem moest vastgrijpen, zelfs schrik, ik moet even overschakelen op mijn landbenen,' zei ze zwakjes, en toen liet ze hem weer los. Er stond een open tweewielig koetsje op hen te wachten. De magere jongen die erbij hoorde sprong van het beschaduwde, overhuifde bankje naar beneden. 'Geen koffers?' vroeg hij. Althea schudde van nee. 'Geen koffers, koetsier,' zei Kyle. 'Breng ons naar Huis Vestrit. Het staat aan de Vaardersring.'De halfnaakte jongen stak zijn hand uit om Althea te helpen bij het opstappen. Toen Kyle naast haar op het bankje zat sprong de jongen lenig op het achtereinde van de pony en klakte met zijn tong, waarna de beslagen hoeven van het paardje over de plankenvan de kade begonnen te roffelen. Terwijl het koetsje de kade verruilde voor de straatkeien van Beijerstad keek Althea strak voor zich uit, zonder een conversatie te beginnen. Het was al erg genoeg dat ze naast Kyle moest zitten. Ze had geen zin in een gesprekje. De rumoerige drukte van het verkeer en de mensen, het geschreeuw van de kraampjeshouders, de geuren van de herbergen en kroegen en kruidenwinkels langs de weg, dat alles leek deze keer op een rare manier ver weg te blijven. Wanneer zij en haar vader terugkeerden werden ze meestal opgewacht door haar moeder. Ze liepen dan te voet

naar huis en haar moeder deed onderweg al meteen ratelend verslag van alles wat er tijdens hun afwezigheid in Beijerstad was gebeurd. Waarschijnlijk zouden ze onderweg ergens gestopt zijn om koude thee te drinken en vers, warm gebak te eten, om daarna op hun gemak verder te slenteren. 'Ben je in orde, Althea?' onderbrak Kyle haar gepeins. 'Naar omstandigheden best wel, dank je,' antwoordde ze koeltjes. Hij trok een grimas enschraapte toen zijn keel, alsof hij nog iets wilde zeggen. Ze werd gered door hun jonge koetsier, die voor de huisdeur van de pony was gesprongen en haar nu zijn hand reikte voordat Kyle iets kon zeggen. Ze glimlachte de jongen bij het afstappen toe en deze antwoordde met een brede grijns. Even later werd de deur opengegooid en stoof Keffria naar buiten: 'O, Kyle, Kyle, wat ben ik blij dat je weer thuis bent. Alles is zo erg!' In haar kielzog volgden Selden en Malta, en toen Keffria haar echtgenoot omhelsdevolgde er nog een derde figuur, die haar vaag bekend voorkwam. Waarschijnlijk een neefje dat op bezoek was. 'Ook fijn je weer te zien, Keffria,' mompelde Althea sarcastisch, en ze liep langs haar heen. Binnen was het koel en schaduwrijk. Althea bleef evenstaan om haar ogen te laten wennen. Er verscheen een vrouw die ze niet herkende met een kom water en een doek. Ze heette haar welkom. Althea wuifde haar weg. 'Nee, dank je. Ik ben Althea, ik woon hier. Waar is mijn vader? In zijn werkkamer?' Ze meende eenopflakkering van medeleven in de ogen van het dienstmeisje te zien. 'Hij is al vele dagen niet goed genoeg geweest om van die kamer te genieten,

meesteres Althea. Hij is in zijn slaapkamer en uw moeder is bij hem.' Althea rende met kletterende zolen overde betegelde vloer. Voordat ze de slaapkamerdeur bereikte verscheen haar moeder in de opening, met een bezorgde frons op haar voorhoofd. 'Wat gebeurt er?' vroeg ze, maar toen herkende ze Althea. 'O, je bent terug! En Kyle?'

'Hij is nog buiten. Is vader nogsteeds ziek? Het is maanden geleden, ik had gedacht dat hij...'

'Je vader is stervende, Althea,' zei haar moeder plompverloren. Althea kromp in elkaar. Nu pas zag ze de dofheid in haar moeders ogen, de groeven in haar gezicht, die er de vorige keer nog niet waren geweest, de droeve stand van haar mond, het hangen van haar schouders. Terwijl de mededeling ten volle tot haar doordrong, besefte ze dat haar moeder niet uit wreedheid maar uit wanhoop zo bot had gesproken. Ze had het nieuws zo snel mogelijk willen doorgeven, alsof ze Althea de ellende van een geleidelijk inzicht had willen besparen. 'O, moeder!' zei ze, en ze liep op haar af, maar haar moeder maakte afwerende gebaren. Althea bleef meteen staan. Ronica Vestrit was inderdaad nooit iemand voor tranenrijke omhelzingen geweest. Ze ging gebukt onder haar verdriet, maar ze was er niet door geknakt. 'Ga naar je vader,' zei ze tegen Althea. 'Hij vraagt zowat elk uur naar je. Ik moet met Kyle praten. Er moeten dingen geregeld worden en daar hebben we weinigtijd voor, vrees ik. Ga naar hem toe. Nu.' Ze gaf Althea twee snelle klopjes op haar arm en haastte zich toen weg. De slaapkamer was voor Althea geen

vertrouwd terrein. Als klein kind was hij voor haar taboe geweest. Toen ze ouder werd, en begreep waaromhaar ouders behoefte hadden aan een plek waar ze ongestoord samen konden zijn, was ze er welbewust uit de buurt gebleven. Van haar schaarse bezoekjes herinnerde ze zich echter een ruime kamer met hoge vensters en exotisch meubilair en allerlei dure spullenuit verre landen. Aan de witte muren hadden schelpenmaskers en waaiers van veren en kralentapijten en in koper gehamerde landschapjes gehangen. Het bed was van gebeeldhouwd hardhout, en er lagen donzen kussens en warme pelzen op, en 's zomers stonden er bloemen op de tafeltjes en roken de katoenen lakens naar rozen. Maar nu betrad ze een schemerige ruimte. Ze rook geen rozen, maar de akelige zure geur van een ziekenkamer en medicijnen. De vensters waren gesloten, de gordijnen dicht om het felle zonlicht buiten te houden. Althea bewoog zich onzeker naar voren. Haar ogen moesten aan het duister wennen. 'Papa?' vroeg ze aarzelend aan de gestalte onder de deken. Er kwam geen antwoord. Ze liep naar een venster en opende het gordijn op een kier om een schuine baan zonlicht toe te laten. Ze zag een benige gelige hand op de deken rusten. Althea moest denken aan de klauwen van een dode vogel. Ze nam plaats op de stoel die naast het bed stond, de vaste plek van haar moeder, naar ze aannam, en ondanks haar liefde voorhaar vader huiverde ze even toen ze zijn slappe uitgemergelde hand in de hare nam. Noch spieren, noch eelt voelde ze. Ze boog zich over zijn gezicht.

'Papa?' herhaalde ze. Hij is al dood, dacht ze bij het zien van zijn gezicht, maar toen hoorde ze een raspende ademhaling. 'Althea,' verzuchtte hij rochelend. Moeizaam opende hij zijn plakkerige oogleden. De zwarte ogen hadden hun alerte glinstering verloren. Deze ogen waren diep verzonken en bloeddoorlopen, en het oogwit was gelig geworden. Het duurde even voordat hij haar had gevonden. Ze probeerde wanhopig haar ontzetting uit haar gezicht te weren. 'Papa, ik ben weer thuis,' zei ze met geforceerde opgewektheid, alsof dat voor hem nog enig verschil kon uitmaken. Ze voelde zijn hand zwakjes bewegen in de hare,toen liet hij zijn ogen weer dichtvallen. 'Ik ga dood,' mompelde hij vol wanhoop en woede. 'O, nee, papa, u wordt beter, u zult...'

'Stil.' Het was slechts een fluistering, maar het commando kwam van haar kapitein en haar vader. 'Er is nog maar een ding dat telt. Breng me naar Vivacia. Ik moet op haar dek sterven. Dat moet.'

'Weet ik,' zei ze. Ze onderdrukte het verdriet dat ze had voelen opkomen. Er was nu geen tijd voor. 'Ik ga het regelen.'

'Nu meteen,' waarschuwde hij. Zijn vochtige, gorgelende gefluister klonk als dat van iemand die aan het verdrinken was. Althea voelde een golf van wanhoop door zich heen gaan, maar ze beet op haar tanden. 'Ik laat u niet in de steek,' beloofde ze hem. Zijn hand bewoog zich weer, maakte zich los van de hare. 'Ik ga numeteen.' Toen ze stond hoestte hij alsof hij bijna stikte, en wist toen uit te brengen: Althea!' Ze bleef abrupt staan. Hij haalde schurend adem. 'Keffria en

haar kinderen,' hijgde hij toen. 'Ze zijn niet zoals jij.' Een gorgelende zucht. 'Ik moest voor zezorgen. Moest ik.' Hij zocht naar adem om meer te zeggen, maar vond geen lucht meer. 'Natuurlijk deed u dat. U hebt voor ons allemaal goed gezorgd. Wees daar nu niet bezorgd over. Alles zal in orde komen. Ik beloof het.' Pas toen ze al een heel eind uit de kamer was drong het tot haarzelf door wat ze had gezegd. Wat had ze bedoeld met die belofte? Dat hij zou sterven op het dek van het levende schip waarop hij zo lang het commando had gevoerd! Een vreemde definitie van 'in orde'! Maar wanneer ze zelf aan sterven toe was, wist ze opeens met alle zekerheid, zou ze dat ook alleen op het dek van de Vivacia willen doen, en als dat lukte zou voor haar ook alles 'in orde' zijn. Ze wreef in haar ogen, alsof ze zojuist wakker was geworden. Haar wangen waren nat. Zeliep te huilen. Daar was nu geen tijd voor. Geen tijd voor tranen, geen tijd voor verdriet. Toen ze naar buiten rende, het stralende zonlicht in, botste ze bijna tegen een groepje dat daar bij elkaar stond. Ze knipperde met haar ogen en toen loste het groepje op in afzonderlijke gestalten: haar moeder, Kyle, Keffria en de kinderen. Ze staarden haar zwijgend aan. Even bleef ze staan zonder iets te zeggen. 'Ik ga het schip in gereedheid brengen,' zei ze toen. 'Geef me een uur. Breng papa dan.' Kyle keek bedenkelijk en leek op het punt te staan iets te zeggen, maar haar moeder was hem voor. Ze knikte. 'Doe dat,' zei ze op doffe toon. Althea zag dat ze bijna niet kon praten van verdriet. 'Haast je,' wist ze nog uit te brengen. Althea knikte en

rende toen meteenweg. Tegen de tijd dat ze een koetsje hadden laten komen kon Althea al bijna bij het schip zijn. 'Stuur dan minstens een bediende met haar mee!' hoorde ze Kyle boos uitroepen, maar haar moeder antwoordde: 'Nee, laat haar maar, laat haar. Dit is niet het moment om op uiterlijkheden te letten, heus niet. Kom me helpen een draagbaar voor hem te maken.' Tegen de tijd dat ze de kade bereikte waren haar kleren nat van het zweet. Ze vervloekte het lot dat vrouwen dwong zulke stomme spullen te dragen, maar even later dankte ze dezelfde Sa uit de grond van haar hart toen ze zag dat de Vivacia aan de beurt was bij de douane, en bezig was aan te meren. Ze wachtte ongeduldig, maar na een poosje kon ze haar rokken optrekken en aan boord springen. Gantrij, Kyles eerste stuurman, stond met zijn handen in zijn zij op het voordek. Hij keek verbaasd op toen hij haar zag. Hij was recentelijk bij een vechtpartij betrokken geweest, want een zijkant van zijn gezicht was opgezwollen en begon rood aan te lopen. Ze zette het uit haargedachten. Het behoorde tot de taken van de stuurman om de bemanning in het gareel te houden, en zo'n eerste dag in een haven kon het wel eens uit de hand lopen. De vrijheid lag immers binnen handbereik. Bovendien pasten zeelieden en havenarbeiders niet altijd even goed bij elkaar. Zijn boze gezichtsuitdrukking leek trouwens meer op haar betrekking te hebben. 'Meesteres Althea, wat doe je hier?' Hij klonk verontwaardigd. Op elk ander moment zou ze de tijd hebben genomen om gepikeerd te reageren op zijn toontje, maar nu

zei ze alleen: 'Mijn vader is stervende. Ik ben gekomen om het schip voor te bereiden om hem te ontvangen.' Hij keek nog steeds kwaad, maar nu klonk er respect in zijn toon. 'Wat wil je dat er gebeurt?'Ze drukte haar handen tegen haar slapen. Toen haar grootvader stierf, wat hadden ze toen gedaan? Het was al zo lang geleden, maar zij werd geacht dat soort dingen te weten. Ze haalde een paar keer diep adem, om zichzelf tot kalmte te dwingen, en hurkte toen plotseling neer. Ze legde een handpalm vlak op het dek. Vivacia. Nu zo spoedig tot leven te brengen! 'We moeten op het dek een overhuiving maken. Daar. Zeildoek is best. Zorg ervoor dat de briesjes hem kunnen verkoelen.' Waarom kan hij niet gewoon in zijn kajuit liggen?'

'Omdat het zo nu eenmaal nooit gebeurt,' antwoordde Althea op gespannen toon. 'Hij moet hier zijn, op het dek, met niets tussen hem en het schip, en met ruimte voor de hele familie om getuige te zijn. Laat een paar houten banken opstellen voor degenen die dodenwake houden.'

'Ik heb een schip te lossen,' verklaarde Gantrij botweg. 'Een deel van de lading is bederfelijk. Die moet snel van boord. Hoe moet mijn bemanning dat klaar krijgen, en tegelijk een tent bouwen en een dek vol gasten ontvangen?' Hij vroeg het haar binnen de gehoorsafstand van zowat de hele bemanning en er klonk iets uitdagends in zijn stem. Althea staarde hem aan en vroeg zich af wat de man bezielde om juist nu ruzie te zoeken. Zag hij niet in hoe belangrijk dit was? Nee, waarschijnlijk niet. Hij was iemand die door Kyle was

gekozen, hij wist niets over het tot leven komen van een schip als dit. Het was alsof haar vader opeens achter haar schouder stond, en automatisch gaf ze het bevel dat hij Bresker in moeilijke tijden altijd had gegeven. 'Regel het,' zei zesimpelweg. Ze keek even om zich heen. Sommige matrozen hadden hun werk onderbroken om naar de woordenwisseling te luisteren. Van sommige gezichten las ze medeleven en begrip, van andere het genoegen dat sommige mensen ontlenen aan ruzies. Ze legde een hatelijke ondertoon in haar stem. 'Als jij het niet aankunt, geef Bresker dan de leiding. Hij zal er geen probleem mee hebben.' Ze wilde zich omdraaien, maar bedacht zich toen. 'Dat is trouwens toch de beste oplossing. Laat Bresker de komst van kapitein Vestrit voorbereiden. Hij is tenslotte zijn eerste stuurman, dus dat hoort zo. Zorg jij maar voor het lossen van de lading van jouw kapitein.'

'Er kan aan boord maar een kapitein zijn,' merkte Gantrij op. Hij keek Althea niet aan en deed alsof hij in het algemeen sprak, maar zij gaf niettemin antwoord. 'Dat klopt, zeeman. En wanneer kapitein Vestrit aan boord is, is hij dat. Weinig mannen aan boord zullen dat bestrijden, vermoed ik.' Ze richtte haar blik plotseling op de scheepstimmerman. Hoezeer ze op dit momentook een hekel had aan de man, zijn trouw aan haar vader was altijd onwankelbaar geweest. Ze ving zijn blik en sprak hem toe. 'Help Bresker met alles wat hij vraagt. Doe het snel. Mijn vader komt al gauw. Als dit de laatste keer is dat hij voet aan boord zet, wil ik dat hij een

Vivacia ziet die tiptop in orde is, met een bemanning die werkt.' Deze simpele aansporing was voldoende. Opeens daagde er begrip op 's mans gezicht, en al spoedig ook op dat van de andere bemanningsleden. Het was echt, het was dringend, de man onder wie ze zo lang hadden gediend, sommigen meer dan twintig jaar, kwam hierheen om te sterven. Hij had vaak opgeschept dat zijn bemanning de beste van heel Beijerstad was en Sa wist dat hij hun beter betaalde dan welke andere kapitein ook. ikhaal Bresker,' beloofde de timmerman en hij liep met vastberaden stappen weg. Gantrij leek aanstalten te maken om hem terug te roepen, maar hij bedacht zich en begon in plaats daarvan orders te schreeuwen die alleen met het lossen van het schip te maken hadden. Hij had zich een beetje gedraaid, zodat hij Althea niet meer zag. Met andere woorden: ze kon gaan. Ze voelde drift opkomen, maar besefte op tijd dat ze nu geen tijd had voor zulke kinderachtige dingen. Haar vader was stervende. Ze ging bij de zeilmaker een grote lap schoon zeildoek vragen. Toen ze op het dek terugkeerde zag ze Bresker staan praten met de timmerman. Hij wees naar de tuigage. Kennelijk zochten ze een geschikte plaats voor een luifel. Toen hij haar kant op keek zag ze een bult boven zijn linkeroog. Kennelijk was hij degene met wie de stuurman overhoop had gelegen. Wel, wat de aanleiding ook was geweest, het was op de gebruikelijke manier opgelost. Ze kon verder niets doen dan staan toekijken. Ze had Bresker het commando gegeven en hij had het aanvaard. Het was een van de dingen die ze van haar

vader had geleerd: als je een man eenmaal een taak had gedelegeerd, moest je je er niet meer mee bemoeien. Ze wilde echter ook niet dat Gantrij kon beweren dat ze in de weg stond, dus ze kon met goed fatsoen nergens anders naar toe dan naar haar kajuit. Die was helemaal leeg gehaald. Alleen het schilderij van de Vivacia hing er nog. Het zien van de lege planken deed haar hart bijna breken. Haar bezittingen waren keurig in open kisten gepakt, die nogop de vloer stonden. De planken voor de deksels lagen al klaar, samen met een hamer en spijkers. Dit was dus de taak waar Bresker van was weggeroepen. Ze ging op de tijk van haar bedbankmatras zitten en staarde naar de kratten. Een ijverig persoontje in haar binnenste wilde neerhurken om ze dicht te timmeren, maar haar opstandige karakter spoorde haar juist aan om ze allemaal leeg te halen en alles weer op zijn plaats te leggen. Gevangen tussen twee aandriften deed ze voorlopig maar geen van beide. En opeens werd ze overweldigd door een snijdend verdriet. Haar snikken konden niet naar buiten komen, ze kon niet eens adem krijgen, zo verstikt was haar keel, letterlijk: ze zat met open mond naar lucht te happen. Pas toen ze eindelijk adem had gekregen, kon ze snikken. Er liepen tranen over haar wangen. Ze had geen zakdoek bij zich, alleen de mouwen van haar jurk, maar wat was ze voor een harteloos wezen dat ze op dit moment aan zoiets als zakdoeken kon denken? Ze liet haar hoofd in haar handen zakken en gaf zichhulpeloos over aan haar huilbui. Ze liepen als een stelletje onrustige, kakelende kippen naar binnen.

Wintrow voelde zich genoopt achter hen aan te gaan. Hij wist niet wat hij anders moest doen. Hij was nu al vijf dagen in Beijerstad, maar had nog steedsgeen idee waarom ze hem naar huis hadden geroepen. Zijn grootvader was stervende, dat snapte hij wel, maar hij zag niet in wat hij daaraan kon doen en wist ook niet welke reactie ze van hem verwachtten. Stervend was de man nog intimiderender dan in de volle kracht van zijn leven. Vroeger was Wintrow onder de indruk geweest van de levenskracht die hij uitstraalde, nu was het de naar buiten sijpelende zwartheid van zijn naderende dood die hem beangstigde. Op het schip, op weg naar huis, had Wintrow zich voorgenomen iets meer over zijn grootvader te weten te komen voordat de oude man zou sterven, maar daarvoor bleek het te laat. De afgelopen weken had Ephron Vestrit nog slechts de kracht gehad voor een taak: het laatste draadje van zijn leven zo lang mogelijk vasthouden - niet om zijn kleinzoon te zien, maar om de terugkeer van zijn schip mee te maken. Niet dat Wintrow veel tijd bij zijn grootvader had doorgebracht. Bij zijn aankomst had zijn moeder hem amper tijd gegeven om zijn handen en gezicht te wassen, enhem meteen meegenomen naar het ziekbed. Nog niet bekomen van de zeereis had hij nauwelijks beseft dat deze donkerharige vrouw de mama was waar hij als klein kind zo tegenop had gekeken. De gordijnen van de ziekenkamer waren dicht om het licht en de hitte buiten te houden. Er zat een vrouw op een stoel naast het bed. De kamer rook zurig en bedompt, en Wintrow kon alleen maar roerloos blijven

staan toen de vrouw opstond en hem omhelsde. Ze trok hem mee naar de rand van het bed. 'Ephron,' zei ze. 'Ephron, Wintrow is hier.' De gestalte in bed bewoog zich, hoestte, en mompelde iets dat een bevestiging zou kunnen betekenen. Hij stond daar, met zijn grootmoeders hand stevig om zijn pols geknepen, en zei toen pas: 'Hallo, grootvader. Ik ben op bezoek gekomen.' Als de oude man het had gehoord, nam hij in elk geval niet de moeite om te antwoorden. Na een poosje had zijn grootvader nogmaals gehoest. 'Schip?' had hij toen hees gevraagd. 'Nee, nog niet,' antwoordde zijn grootmoeder. Ze waren daar met hun drieën nog een tijdje blijven staan: zijn oma, zijn moeder en hijzelf, maar toen de oude man zich niet meer bewoog en geen aandacht aan hen schonk had zijn grootmoeder gezegd: ik denk dat bij nu weer wil rusten, Wintrow. Ik laat je wel roepen wanneer hij zich wat beter voelt.' Dat moment was nooit gekomen. Nu was zijn vader weer thuis, maar diens geest leek niets anders te kunnen bevatten dan het nieuws van Ephron Vestrits aanstaande dood. Hij had Wintrow over zijn moeders schouder aangekeken toen hij haar omhelsde. Hij hadeen momentje van verrastheid getoond, en zijn oudste zoon toegeknikt, maar meteen daarna was zijn moeder Keffria met haar litanie van slecht nieuws en de bijbehorende verwikkelingen begonnen. Wintrow had een eindje opzij gestaan, als een vreemdeling, toenvervolgens eerst zijn zus Malta en daarna zijn jonger broertje Selden hun vader met een omhelzing begroetten - nadat er eindelijk een pauze was gekomen in Keffria's

klaaglied. Wintrow was naar voren gestapt, had een buiging gemaakt en zijn beide handen uitgestoken. 'Zo, mijn zoon de priester,' groette zijn vader hem terwijl hij zijn handen vastpakte. Wintrow wist nog steeds niet of er een ondertoon van spot in die woorden had gezeten. Het volgende verbaasde hem echter niet. 'Je zusje is groter dan jij. Enwaarom draag je een jurk, als een vrouw?'

'Kyle!' riep zijn moeder verwijtend, maar zijn vader had zich al van Wintrow afgewend zonder een antwoord te verwachten. Nu liep hij achter de anderen aan het huis binnen. De volwassenen bespraken al wat de beste manier was om Ephron naar het schip te brengen, en welke dingen er later nog gebracht moesten worden. De kinderen, Malta en Selden, probeerden hun moeder van alles te vragen, maar hun oma zei steeds dat ze stil moesten zijn. Wintrow vormde de achterhoede. Hij voelde zich noch kind, noch volwassene, en eigenlijk ook geen deel van deze emotionele turbulentie. Onderweg hierheen had hij niet geweten wat hij moest verwachten en nu wist hij het nog steeds niet. De eerste dagen had hij vooral met zijn moeder gepraat. Ze had wel honderd keer gezegd dat hij zo mager was geworden, en verder vooral veel oude herinneringen opgehaald, steeds beginnend met: 'Je zult het wel niet meer weten, maar...' Malta, ooit zo nauw als zijn schaduw met hem verbonden, nam hem zijn komsten het beslag dat hij op haar moeder legde kwalijk. Ze praatte niet met hem, maar over hem, en maakte hatelijke opmerkingen wanneer haar moeder buiten gehoorsafstand

was, maar de bedienden of Selden niet. Het hielp ook niet echt dat zij als twaalfjarige groter was dan hij, en al meer op een vrouw leek dan hij op een man. Niemand zou hebben vermoed dat hij ouder was. Selden, die amper meer dan een baby was geweest toen Wintrow uit huis ging, behandelde zijn broer nu als een verre neef die een nadere kennismaking nauwelijks waard was, aangezien hij ongetwijfeld al weer heel snel zou vertrekken. Wintrow hoopte vurig dat Selden daarin gelijk mocht hebben. Hij wist dat het niet netjes was om te wensen dat zijn grootvader snel dood zou gaan, maar het ontkennen van die wens zou een soort leugen zijn. Ze verzamelden zich in een groepje voor de deur van de stervende man. Ze dempten allemaal hun stem, alsof ze over geheimen spraken, alsof niemand hardop over de dood mocht praten. Het leek Wintrow onlogisch. Dit was immers waar de oude man zo vurig naar had verlangd? Hij probeerde te luisteren naar wat er werd gezegd. 'Ik denk dat we het beste helemaal niets tegen hem kunnen zeggen,' hoorde hij zijn grootmoeder tegen zijn vader zeggen. Ze had de deurknop in de hand, maar draaide hem nog niet om. Aan de frons op zijn voorhoofd was te zien dat Kyle Haven het niet eens was met zijn schoonmoeder, maar zijn moeder had hem bij de arm gepakt en keek hem smekend aan. 'Dat zou hem alleen maar van streek maken,' zei ze. 'En zonderenige zin,' vervolgde zijn grootmoeder. 'Het heeft me weken gekost om hem over te halen tot onze zienswijze. Hij is akkoord gegaan, maar met tegenzin. Als er nu wordt geklaagd begint die hele

discussie opnieuw. En als hij moe is en pijn heeft kan hij verrassend koppig zijn.' Ze zweeg, en beide vrouwen keken Kyle aan alsof ze zijn instemming wilden afdwingen. Hij knikte niet eens. 'Ik zal het niet meteen ter sprake brengen,' zei hij met tegenzin. 'Laten we hem eerst naar het schip brengen. Dat is het belangrijkste.'

'Precies,' zei grootmoeder Vestrit, en ze draaide eindelijk de deurknop om. Ze gingen naar binnen, maar toen Malta en Selden probeerden dat ook te doen hield oma ze tegen. 'Ga naar Nana en laat een stel extra kleren voor jullie in een tas doen. Malta, ga jij naar Kok en zeg dat we wat voedsel willen meenemen en later op de dag een maaltijd gestuurd willen krijgen.' Toen keek ze Wintrow aan, alsof ze even niet wist wat ze met hem aan moest. 'Jij moet ook een stel schone kleren meenemen,' zei ze toen. 'We zullen aan boord van het schip blijven tot... lieve goden.' Opeens trok ze wit weg; een akelig besef was tot haar doorgedrongen. Ze bracht haar klauwachtige handen naar de halsopening van haar jurk en haar mond vertrok alsof ze pijn had. Wintrow haddit vaker zien gebeuren. Vaak was hij meegegaan met helers, wanneer ze ontboden waren, en vaak hadden hun drankjes of kruiden of aanrakingen niets meer voor de stervenden kunnen doen. Op zulke momenten was het belangrijker wat hij kon doen voor de treurende nabestaanden. Hij voelde een oprecht medeleven met de vrouw. 'O, grootmoeder,' zuchtte hij, en hij stak zijn handen naar haar uit, maar toen hij een pas naar voren deed om haar te omhelzen en door zijn aanraking een

deel van haar verdriet van haar af tenemen, stapte ze achteruit. 'Nee, nee, het gaat al weer, jongen. Laat je door oma niet van streek maken. Ga je spullen maar halen en zorg dat je klaar bent om mee te gaan.' En toen deed ze de deur voor zijn neus dicht. Even stond hij er ongelovig naar tekijken. Toen hij daarna een stap achteruit deed, zag hij dat Malta en Selden hem stonden aan te gapen. 'Tja,' zei hij dof. In een wanhopige opwelling die hij zelf ook niet begreep zocht hij opeens naar iets gemeenschappelijks met zijn verwanten. 'Onze grootvader is stervende,' zei hij plechtig. 'Dat is al de hele zomer zo,' antwoordde Malta vol verachting, en ze schudde haar hoofd om zoveel onnozelheid. 'Kom mee, Selden. Ik zal Nana vragen kleren in te pakken.' Zonder nog om te kijken liep ze weg en liet zeWintrow staan waar hij stond. Even probeerde hij zichzelf wijs te maken dat hij zich niet gekwetst hoefde te voelen. Zijn ouders hadden hem niet met opzet buitengesloten en zijn zusje was verdrietig en gespannen. Maar toen herkende hij de leugen in die constateringen en omarmde hij wat hij voelde, om het aldus te leren begrijpen. Zijn moeder en grootmoeder hadden andere dingen aan hun hoofd. Zijn vader en zijn zus hadden allebei moedwillig geprobeerd hem pijn te doen, en hij had ze daarin laten slagen. Maar die dingen waren nu eenmaal gebeurd, en de gevoelens die hij nu had waren geen fouten die bestreden dienden te worden. Hij kon de gevoelens niet bestrijden en evenmin moest hij proberen ze te wijzigen. 'Aanvaarden en groeien,' hield hij zichzelf voor, enhij voelde zijn pijn

wegtrekken. Hij ging naar zijn kamer om kleren in te pakken. Bresker staarde ongelovig neer op Althea. Dit was wel het laatste wat hij vandaag nog nodig had, dacht hij verbluft, maar toen klampte hij zich vast aan zijn verontwaardiging om de paniek buiten zijn geest te houden. Hij duwde de deur dicht en knielde naast haar neer. Hij was de kajuit binnengegaan toen ze niet reageerde op zijn geroep en aanhoudende kloppen. Hij had verwacht dat ze hem de wind van voren zou geven, maar ze lag theatraal op de vloer, als een flauwgevallen heldin in een volkstheater - zij het niet op fluweel en dikke kussens, maar op de kale vloer, die ze met geklauwde vingers probeerde vast te grijpen. Ze ademde. Hij aarzelde en pakte haar toen zacht bij haar schouder. 'Meesteres,' begon hij voorzichtig, maar meteen vervolgde hij geërgerd: 'Althea, word wakker!' Ze kreunde zachtjes, maar bewoog zich niet. Hij keek kwaad naar haar. Hij moest misschien een dokter halen, maar hij wist dat ze er evenmin als hij vanhield om drukte te maken. Ze zou ook niet in deze toestand gezien willen worden. De oude Althea niet, tenminste. Dit languit en bewusteloos op de planken liggen paste evenmin bij haar als haar kniezende afzondering in haar kajuit tijdens het laatste deel van de reis. Maar haar bleekheid beviel hem niet, en de ingevallenheid van haar vermagerde gezicht nog minder. Hij keek om zich heen en tilde haar toen op. Hij legde haar op de kale matras van haar bedbank. 'Althea?' vroeg hij opnieuw. Deze keer trilden haar oogleden. Even later gingen haar ogen open. 'Als er genoeg wind is om je zeilen te doen bollen snijdt

je boeg door het water als een mes door zachte boter,' zei ze met een vriendelijk glimlachje. De ogen waarmee ze hem aankeek leken afwezig, doorzichtig.Bijna beantwoordde hij haar glimlach, verrast als hij was door de onverwachte intimiteit van haar zachte woorden, maar toen vermande hij zich. 'Was je flauwgevallen?' vroeg hij botweg. Het leek alsof ze nu pas echt tot bewustzijn kwam. 'Ik... nee, niet precies. Maar ik kon het niet verdragen dat...' Ze maakte de zin niet af en ging rechtop zitten. Ze stapte van de bank af en wankelde, maar ze zocht steun bij het schot voordat Bresker haar kon helpen. Ze keek naar het hout alsof er een boodschap op geschreven stond. 'Heb je een plek voor hem in orde gemaakt?' vroeg ze hees. Hij knikte. Ze begon mee te knikken en dat gaf hem de moed om te zeggen: 'Althea, jouw verdriet is ook het mijne. Hij was erg belangrijk voor mij.'

'Hij is nog niet dood,' zei ze bits. Zebracht haar handen naar haar gezicht en duwde haar haren naar achter. Alsof ze meende dat dit haar weer geheel en al presentabel had gemaakt, liep ze vervolgens met geheven hoofd langs hem heen de kajuit uit. Een paar tellen later volgde hij haar. TypischAlthea. Ze had er werkelijk geen idee van dat er nog andere mensen dan zijzelf bestonden. Ze had zijn medeleven simpelweg afgedaan als een lege vorm van obligate beleefdheid. Hij vroeg zich af of ze ooit had nagedacht over wat haar vaders dood zou betekenen voor hem of voor welk ander bemanningslid ook. Kapitein Vestrit was een eerlijke, onbevooroordeelde schipper geweest. Zo kwam je er niet

veel tegen. Wist Althea wel hoe zeldzaam zoiets was, een kapitein die zich oprecht bekommerde om het welzijn van zijn manschappen? Nee. Natuurlijk kon ze dat niet weten. Zij was nooit aan boord geweest van een schip waar de rantsoenen bestonden uit brood vol wormen en taai, bijna niet te kauwen pekelvlees. Zij had nooit een matroos door een stuurman bijna kreupel zien slaan enkel omdat de man te traag had gereageerd op een bevel. Zeker, kapitein Vestrit tolereerde laksheid ook niet, maar hij zette zo iemand simpelweg in de volgende haven aan land. Hij nam nooit zijn toevlucht tot bruut geweld. En hij kende zijn mannen. Hij pakte niet zomaar de toevallige gegadigden die zich op een kade aanboden, hij koos zijn mannen met zorg uit, trainde ze zelf en kende ze van haver tot gort. En deze mannen hadden hun kapitein even goed gekend, en ze hadden in hem geloofd. Bresker kendeer verschillende die betere posities op andere schepen hadden afgewezen omdat ze liever bij Vestrit wilden blijven. Van de matrozen waren er sommige volgens de opvattingen in Beijerstad eigenlijk te oud voor actieve dienst, maar Ephron Vestrit hield ze aanboord wegens hun ervaring en hij had er jonge, sterke matrozen naast gezet om van hen het vak te leren. Hij had zijn schip in hun handen gegeven en zij hadden hun toekomst aan zijn handen toevertrouwd. Nu de Vivacia van haar zou worden, dacht Bresker, hoopte hij bij Sa dat zij zo verstandig en fair zou zijn om dat beleid voort te zetten. Veel van de oudere zeelieden aan boord hadden geen ander thuis dan de Vivacia. Bresker

zelf was een van hen.

HOOFDSTUK 6
Vivacia komt tot leven

~

Ze brachten hem op een draagbaar aan boord. Dat was wat Breskers hart deed verkrampen en tranen in zijn ogen bracht. Toen hij het slappe lichaam onder het linnen laken zag liggen drong de volle waarheid tot hem door: zijn kapitein was aan boord gekomen om er te sterven. Zijn geheime hoop dat Ephron Vestrit er niet echt slecht aan toe was en dat de zeelucht hem op miraculeuze wijze zou genezen zodra hij het dek van zijn schip weer onder zijn voeten had bleek een dwaze kinderlijke droom te zijn. Hij deed respectvol een stap achteruit toen de mannen de kapitein onder leiding van Kyle over de loopplank naar boven droegen. Ze zetten de draagbaar onder de geïmproviseerde luifel van zeildoek. Althea, bleek als gesneden ivoor, stond hem daar op te wachten. De familie kwam als een groepjeverdoolde schapen achter hem aan en stelde zich om de baar op alsof zij gasten waren en de baar een gedekte tafel. Zijn vrouw en zijn oudste dochter zagen eruit alsof ze in paniek en troosteloos bedroefd waren. De kinderen, inclusief de oudste jongen, leken vooral verward. Kyle ging er een eindje vandaan staan. Hij keek misprijzend, alsof bij een slecht gerepareerd zeil of een fout gestouwde lading bestudeerde. Na een poosje keek Althea uit haar verlamming los te breken. Ze liep stilletjes weg en keerde even later terug met een beker water. Ze knielde op het dek naast haar vader neer en bood hem een slok aan. In de eerste

beweging die Bresker van hem zag draaide Ephron zijn hoofd. Het lukte hem een slokje water te nemen. Toen herinnerde hij haar er met een vage handbeweging aan dat hij van de draagbaar getild moest worden en op het kale dek van het schip behoorde te liggen. Bresker schoot naar voren, want hij was gewend zijn kapitein meteen te gehoorzamen. In een flits zag hij dat Kyle nors naar hem keek, maar toen hurkte hij al naast de draagbaar met kapitein Vestrit. Als u het goed vindt, meneer,' zei hij zacht, en hij wachtte op het knikje waarmee Ephron zowel groette als toestemming gaf. Althea stond opeens naast hem. Zij tilde haar vaders broodmagere benen op en Bresker nam het grotere deel van het lichaamsgewicht van de oude man voor zijn rekening. Niet dat hij zwaar was, en oud al helemaal niet, bedacht Bresker daarbij. Toen hij op het harde dek lag keek de kapitein niet gepijnigd, maar juist opgelucht,alsof hij abrupt van iets pijnlijks verlost was. Zijn blik zocht Althea. Zijn stem klonk opeens bijna als vroeger. 'Althea, de pin van het boegbeeld.' Althea keek hem geschokt aan. Toen rechtte ze haar schouders en stond ze op om hem te gehoorzamen. Er stonden strakke witte lijntjes om haar mond. Bresker begon zich instinctief terug te trekken. Kapitein Vestrit zou niet naar de pin van het boegbeeld hebben gevraagd als hij niet het gevoel had dat zijn dood zeer nabij was. Dat was het moment om hem met zijnfamilie alleen te laten. Maar toen Bresker achteruit stapte werd zijn pols opeens in een verrassend sterke greep genomen. De kapitein omvatte hem met zijn lange

vingers en trok hem naar zich toe. Hij rook al hevig naar de dood, maar Bresker boog zich zonder aarzeling naar hem toe om zijn woorden op te vangen. 'Ga met haar mee, zoon. Ze zal je hulp nodig hebben. Help haar hier doorheen.' Zijn stem was een hees gefluister. Bresker knikte dat hij het had begrepen en kapitein Vestrit liet zijn pols los, maar toen Bresker zich op zijn hielen liet zakken om zich op te richten sprak de stervende man nogmaals. 'Je bent een goede zeeman geweest, Bresker.' Hij sprak nu helder en verbazend luid, alsof hij wilde dat niet alleen zijn familie, maar iedereen goed kon horenwat hij zei. Hij haalde diep adem. 'Ik heb geen klachten over jou, noch over je werk.' Weer een ademhaling. 'Bleef ik in leven en kon ik weer varen, dan was jij mijn keus als eerste stuurman.' Zijn stem begon het langzaam te begeven. De laatste woorden klonken schor. Opeens verplaatste hij zijn blik van Bresker feilloos naar de plaats waar Kyle zichtbaar woedend stond te zijn. Kapitein Vestrit ademde piepend in en uit. 'Maar ik vaar niet meer uit. De Vivacia zal nooit meer de mijne zijn.' Zijn lippen liepen blauw aan. Hij vond geen lucht meer, hoe hard hij het ook probeerde. Hij balde zijn hand tot een vuist en maakte er een gefrustreerde beweging mee die voor ieder ander zonder betekenis was. Bresker sprong echter meteen op om Althea zo snel mogelijk terugte halen. Het geheim van de pin van het boegbeeld was slechts aan weinigen bekend. Ephron had Bresker pas kort nadat hij hem tot zijn eerste stuurman had benoemd in vertrouwen genomen. Verborgen in de golvende

lokken van het boegbeeld bevond zich een hendeltje waarmee je een lange gladde pin van het zijdeachtige grijze toverhout waarvan ze was gemaakt uit het hoofd kon trekken. Het was niet strikt noodzakelijk, maar men geloofde dat een stervende die bij het uitblazen van zijn laatste adem deze pin in zijnhanden hieldmeer van zijn wijsheid en karakter aan het schip overdroeg dan iemand die dat niet deed. Ephron had aan Bresker laten zien hoe het werkte, opdat hij hem na een eventuele ramp die pin kon brengen. Het was een plicht waarvan Bresker altijd vurig had gehoopt dat hij hem nooit zou hoeven te vervullen. Althea hing bijna ondersteboven aan de boegspriet, maar ze had de pin nog niet kunnen lostrekken. Zonder iets te zeggen omvatte hij haar heupen, tilde haar op en liet haar vervolgens zakken, zodat zemeer kracht kon zetten om het hendeltje los te trekken. 'Bedankt,' gromde ze toen ze even later met de pin in haar handen weer op haar voeten naast hem stond. Ze rende terug naar haar vader, de kostbare pin in haar vuist geklemd, en Bresker volgde haar opde voet. Ze kwamen geen moment te vroeg. Ephron Vestrit was geen zachte dood gegund. In plaats van zijn ogen te sluiten en kalm te sterven lag hij tegen de dood te vechten zoals hij zijn hele leven had gevochten. Althea gaf hem de pin en hij greep deze vast alsof het een reddingsboei was. 'Ik verdrink,' stamelde hij hees, 'ik verdrink op een droog dek.' Even leek de tijd stil te staan: Althea en haar vader hielden ieder een punt van de pin vast. Althea liet haar tranen de vrije loop. Haar haren plakten aanhaar natte wangen. Ze

had haar ogen wijd open. Ze wist dat ze niets voor haar vader kon doen, maar wendde haar blik niet van hem af. Ephron klauwde met zijn vrije hand over de gladgeschuurde planken van het dek alsof hij daar houvast zocht. Zijn ademhaling ging hijgend en hees, het speeksel aan zijn mondhoeken was rozig van het bloed. De rest van de familie dromde om hem heen. De oudere zus klampte zich zwijgend aan haar moeder vast, sprakeloos van verdriet, maar de moeder fluisterde haar sussende woordjestoe en sloeg haar arm om haar heen. Het kleine meisje huilde en leek ten prooi aan een soort paniek, en ze hield zich vast aan haar jongere broertje, dat niet goed leek te begrijpen wat er gebeurde. De oudere kleinzoon stond een eindje bij de rest van defamilie vandaan. Zijn gezicht stond bleek en gespannen, als dat van iemand die pijn lijdt. Kyle stond aan de voeten van de stervende. Hij had zijn armen voor zijn borst over elkaar geslagen en Bresker had geen idee wat er achter dat onbewogen gezicht in zijn hoofd omging. Er had zich een tweede kring gevormd, op respectvolle afstand van de familie: de bemanning had zich met hoeden en petten in de hand rond hun stervende kapitein verzameld. 'Althea!' riep de kapiteinsvrouw opeens. Tegelijkertijd duwde ze haar oudste dochter in de richting van Ephron. 'Je moet het,' zei ze met een zachte, vreemde stem. 'Je weet dat het moet.' Er klonk een rare vastbeslotenheid in haar stem, alsof ze zichzelf moest dwingen tot een zeer onaangename plicht. De uitdrukking op hetgezicht van de oudste dochter - ze heette Keffria - leek een combinatie van

schaamte en uitdaging. Keffria liet zich opeens naast haar zuster op haar knieën vallen. Ze stak een bleke, trillende hand uit. Bresker meende dat ze haar vader wilde aanraken, maar in plaats daarvan greep ze resoluut de toverhouten pin beet, tussen Althea's hand en die van haar vader. En terwijl Keffria op deze wijze onmiskenbaar het schip claimde, bevestigde haar moeder dit in woorden. 'Althea, laat de pin los. Het schip is van jezuster, wegens haar rechten als eerstgeborene. En omdat je vader het wil.' Haar moeders stem haperde toen ze de woorden sprak, maar ze waren duidelijk te verstaan. Althea keek ongelovig op. Haar blik volgde haar zusters arm tot aan haar gezicht. 'Keffria?' vroeg ze verward. 'Dat kun je niet menen!' Er verscheen onzekerheid op het gezicht van de oudere zus. Ze keek haar moeder aan. 'Welzeker,' verklaarde Ronica Vestrit beslist, bijna woest. 'Zo moet het zijn, Althea. Zo moet het zijn, ter wille van ons allemaal.'

'Papa?' vroeg Althea met gebroken stem. Haar vader had de blik van zijn donkere ogen steeds op haar gericht gehouden. Nu deed hij zijn mond open. Zijn lippen bewogen, en hij bracht een paar allerlaatste woorden uit:'... laat los...' Bresker had ooitgewerkt op een schip waar de stuurman zijn knuppel een beetje te los in de hand had. Hij had de gewoonte matrozen die te lui waren onverwacht van achter op hun schedel te slaan, maar soms ze hard dat de pijn tot bewusteloosheid leidde. Bresker had gezienhoe een matroos dan keek -en Althea keek nu precies hetzelfde. Ze liet de pin los, maar pakte in plaats daarvan haar vaders magere arm vast,

zoals een drenkeling naar wrakhout grijpt. Ze keek niet naar haar moeder of zuster, maar alleen naar haar vader, die naar adem lag te snakken als een vis op het droge. 'Papa,' fluisterde ze opnieuw. Zijn borst zwol op, hij draaide zijn hoofd haar kant op, maar opeens viel het terug en raakte zijn wang het dek. Het lange gevecht was voorbij. Het levenslicht in zijn ogendoofde. Zijn hand liet de pin los. Terwijl haar zus Keffria ging staan, boog Althea zich juist voorover. Ze legde haar hoofd op haar vaders borst en begon hartverscheurend te huilen. Ze zag niet wat Bresker zag. Keffria gaf de pin aan haar wachtende echtgenoot. Ongelovig zag Bresker dat deze hem aanvaardde. Hij liep weg en droeg de pin alsof hij er recht op had. Bijna was Bresker automatisch achter hem aan gelopen, maar toen besloot hij dat hij liever geen getuige wilde zijn. Pin of geen pin, het schip zoutot leven komen. Bresker meende dat hij nu al iets voelde. Het terugplaatsen van de pin zou het proces alleen versnellen. Maar de belofte die hij de kapitein had gedaan had voor hem opeens een andere inhoud gekregen. Ga met haar mee, zoon. Ze zal je hulpnodig hebben. Help haar hier doorheen. Kapitein Vestrit had het niet over de pin gehad, of over zijn naderende dood. Met toenemende ontzetting probeerde Bresker zich voor te stellen wat hij nu eigenlijk had beloofd. Toen Althea handen op haar schouders voelde probeerde ze zich los te rukken. Het kon haar niet schelen wie het was. Binnen enkele momenten was ze haar vader en de Vivacia kwijtgeraakt. Het was eenvoudiger geweest als ze haar leven had verloren. En

geen van beide feiten kon ze begrijpen. Het wasoneerlijk, dacht ze alleen maar. Onbegrijpelijke dingen konden gebeuren, maar nooit twee tegelijk! Als ze een voor een waren gebeurd had ze een manier kunnen vinden om er mee om te gaan. Ze kon niet begrijpen hoe haar vader haar zo had kunnen verraden, enze voelde een smeulende woede waaraan ze niet wilde toegeven, bang dat deze haar tot as zou verteren. De handen kwamen terug. 'Ga weg, Bresker,' zei ze, maar het klonk krachteloos. Ze had niet genoeg wil meer om ze af te schudden. De aanraking van de handen op haar schouder deed haar denken aan de stevige greep van haar vader. Soms was hij stilletjes naar haar toe gekomen wanneer ze aan het stuurwiel stond. Hij kon zich zo geruisloos als een spook bewegen - de hele bemanning wist dat maar al te goed - en zemerkte zijn aanwezigheid pas op het moment dat hij zijn handen op haar schouders legde. Vaak bleef hij dan die wachtbeurt bij haar staan om een pijp te roken en wat te praten. Het was een herinnering die haar kracht gaf. De scherpe schrijnende kanten vanhaar verdriet veranderden in een doffe pijn. Ze richtte zich op, rechtte haar schouders. Ze begreep er niets van - niet dat hij was gestorven en haar had verlaten, en zeker niet dat hij het schip aan haar zus had gegeven. 'Maar het is wel vaker voorgekomendat hij orders blafte waarvan ik de zin totaal niet inzag,' mompelde ze. 'Maar als ik dan gewoon deed wat hij zei kwam het altijd in orde. Altijd.' Ze draaide zich om, in de verwachting Bresker te zien, maar het bleek Wintrow te zijn die achter haar stond. Het

verraste haar en maakte haar bijna kwaad. Wie was hij om haar zo vertrouwelijk aan te raken en nu op de manier van haar vader te glimlachen en rustig te zeggen: ik weet zeker dat het weer zo zal zijn, tante Althea. Want het is niet alleen uw vaders wil dat we teleurstellingen en tragedies tijdens ons leven accepteren, maar ook de wil van Sa. Als we met opgeheven hoofd aanvaarden wat hij ons stuurt, beloont hij ons, dat staat vast.'

'M'n reet!' snauwde ze. Hoe durfde uitgerekend deze zoon van Kyle, diealles won wat zij verloor, met zulke gemeenplaatsen aan te komen zetten! Ja, hij kon zijn lot met opgeheven hoofd dragen. Toen ze zag hoe de jongen keek moest ze bijna hardop lachen. Hij trok zijn handen terug en deed een stap achteruit. 'Althea!' riep haar moeder geschokt en verwijtend. Althea veegde met een mouw over haar natte gezicht en keek haar moeder kwaad aan. 'Ik weet heus wel wie heeft verzonnen dat Keffria het schip moest erven!' zei ze dreigend. 'O, Althea,' riep Keffria, en het verdriet in haar stem klonk bijna echt. Aan het gekwelde gezicht van haar zus was te zien hoe ze leed. Ooit waren ze zo nauw met elkaar verboden geweest... Toen kwam opeens Kyle aangebeend. 'Er is iets mis,' zei hij kwaad. 'De pin wil niet terug in het boegbeeld.' Iedereen staarde hem aan. Het ongeduld en de irritatie in zijn stem contrasteerde te sterk met de roerloosheid van het lijk dat op het dek lag uitgestrekt. Even bleef het stil, toen was zelfs Kyle zo fatsoenlijk om gegeneerd te kijken. Hij hield de zilvergrijzepin hulpeloos in zijn hand en zocht wanhopig naar

iets waar hij zijn blik op kon richten. Althea haalde huiverend adem, maar voordat ze iets kon zeggen hoorde ze Breskers stem, druipend van sarcasme: 'Misschien weet u niet dat alleen een bloedverwant een levend schip tot leven mag wekken?' Het was alsof hij tijdens een onweer in een open veld stond en de bliksem naar zich toe probeerde te trekken. Kyles gezicht vertrok van woede en hij werd roder dan Althea hem ooit had gezien. Wat geeft jou het recht om hier te spreken, hond? Ik laat je van dit schip gooien!'

'Vast wel,' bevestigde Bresker kalm. 'Maar pas nadat ik mijn laatste plicht tegenover mijn kapitein heb vervuld. Hij sprak duidelijk genoeg, voor iemand die lag dood te gaan. "Help haar hier doorheen,"zei hij tegen mij. Ik weet zeker dat u het allemaal hebt gehoord. En ik zal haar helpen. Geef die pin aan Althea. Het is toch tenminste haar recht om dit schip tot leven te wekken!' Hij weet nooit wanneer hij zijn kop moet houden. Dat was altijd de belangrijkste kritiek van haar vader op zijn jonge eerste stuurman geweest, maar hij had het altijd met een zekere bewondering in zijn stem gezegd. Dat laatste had Althea nooit begrepen, maar nu snapte ze het. Hij stond daar, haveloos als alle matrozen aan het einde van een lange reis, en sprak de man aan die op het schip de baas was geweest en waarschijnlijk ook zou blijven. Hij hoorde zich publiekelijk wegjagen, maar vertrok geen spier. Ze wist dat Kyle nooit zou toegeven aan zijn eis, ze maakte zich geen illusies. Maar alleen al door het te vragen gaf hij haar opeens een glimp van inzicht in wat haar vader in hem had gezien.

Kyle stond te koken van woede. Zijn blik richtte zich ogenschijnlijk slechts op de rouwenden om hem heen, maar Althea wist dat hij zich even scherp bewust was van de bemanningsleden in de volgende kring en zelfs van de nieuwsgierigen die waren toegestroomd om het schip tot leven te zien komen. Tenslotte besloot hij Breskers woorden te negeren. Wintrow,' beval hij met een stem die klonk als een zweepslag, 'pak de pin en breng het schip tot leven.' Ieders blik richtte zich op de jongen. Hij trok bleek weg en sperde zijn ogen open. Toen haalde hij diep adem. 'Dat is niet mijn recht,' zei hij. Hij sprak niet luid, maar zijn jonge stem was heel goed te verstaan. 'Verdomme, je bent toch net zo goed een Vestrit als een Haven? Het is wel degelijk je recht. Het schip zal op een goede dag van jou zijn. Pak die pin en breng het tot leven.' De jongen keek hem niet-begrijpend aan. Toen hij sprak haperde zijn stem, maar slechts lichtjes. 'Ik ben aan Sa afgestaan om priester te worden. Een priester kan niets bezitten.'

'Sa kan doodvallen! Je moeder heeft je weggegeven, niet ik. En bij deze neem ik je terug. En pak nu die pin en breng dit schip tot leven!' Enbij die woorden deed hij een stap naar voren en pakte zijn oudste zoon bij de schouder. De jongen deinsde niet achteruit, maar het was duidelijk dat hij ontzet was. Zelfs Keffria en Ronica leken geschokt door Kyles blasfemie, en daar was alle reden voor. Althea's ergste verdriet leek haar te hebben verlaten, maar nu was ze half versuft en tegelijk afstandelijk en op een vreemde manier overgevoelig.

Ze zag en hoorde de ruzie terwijl een onbegraven man aan de voeten van die vreemden lag te verstijven, en opeens kwam er een grote helderheid in haar geest. Ze wist met plotselinge zekerheid dat Keffria niets had geweten van Kyles plannen met betrekking tot Wintrow. De jongen zelf kennelijk ook niet, want hij stond verbijsterd en ontsteld naar de pin te kijken diezijn vader in zijn handen had gedrukt. 'Nu!' commandeerde Kyle, en hij duwde de jongen naar voren alsof het een kleuter was, in plaats van al bijna een man. De anderen dobberden als wrakhout achter hem aan. Althea zag de stoet vertrekken. Ze bukte zich enpakte haar vaders afkoelende hand vast. 'Ik ben blij dat u dit niet hoeft aan te zien,' zei ze zacht, waarna ze zonder succes probeerde zijn oogleden te sluiten. Na een paar vergeefse pogingen stond ze op en liet ze hem liggen met zijn open ogen starend naar de luifel van zeildoek. 'Althea, kom mee.' Waarom?' Ze draaide zich niet eens om. 'Omdat...' Bresker aarzelde, op zoek naar woorden. 'Ook al pakken ze je het eigendom van het schip af, dat ontslaat jou nog niet van je verplichtingen tegenover de Vivacia. Je vader heeft me gevraagd je hier doorheen te helpen. Hij zou niet willen dat de Vivacia bij het tot leven komen alleen maar vreemde gezichten om zich heen ziet.'

'Kyle is er toch?' zei ze op doffe toon. Het verdriet keerde terug. Breskers botte woorden hadden de wond weer geopend. 'Hem kent ze niet. Hij heeft niet het bloed van haar familie. Kom.' Ze keek neer op het roerloze lichaam. De dood werkte snel: haar vaders gezicht was ingezakt en nu al

bijna onherkenbaar geworden. 'Ik wil hem hier niet alleen laten.'

'Althea, dat is niet de kapitein, dat is alleen maar zijn lichaam. Hij is vertrokken. Maar de Vivacia is er nog steeds. Kom mee. Je weet dat je het moet doen, doe het dan ook goed.' Hij boog zich naar voren en bracht zijn mond dicht bij haar oor.'Kop op, meisje. De bemanning kijkt toe.' De laatste woorden deden het. Ze probeerde haar vader nog een laatste keer in zijn ogen te kijken - maar hij zag alleen nog de eeuwigheid, en rechtte toen haar schouders. Dan moest het maar. Ze stak haar kin naarvoren. Bresker bood haar zijn arm, alsof hij haar tijdens het Voorjaarsbal naar de dansvloer begeleidde. Zonder erbij na te denken legde ze haar hand lichtjes op zijn onderarm, zoals ze dat had geleerd, en liet zich meevoeren naar de boeg van het schip. Het formele van de wandeling gaf haar nieuw zelfbewustzijn. Ze hoorde Kyles woedende stem en dat deed haar eigen drift opvonken, alsof er vuursteen tegen vuursteen was geslagen. Hij stond Wintrow uit te schelden. 'Het is doodsimpel, jongen. Daar is het gaatje, dit is de pin, dat is het hendeltje. Je moet het opzij duwen, dan de pin in het gat steken en tenslotte het hendeltje weer op zijn plaats duwen. Dat is alles. Ik houd je vast. Je hoeft heus niet bang te zijn dat je in de baai valt, als dat je probleem soms is.' De stem van de jongen was nog steeds te hoog, en ook nog steeds zacht, maar rustig en goed verstaanbaar. 'Vader, ik zei niet dat ik het niet kan, ik zei dat ik het niet wil. Ik vind dat ik niet het recht heb, en dat het mij als dienaar van Sa ookniet

zou passen dit te doen.' Alleen een lichte trilling in de laatste woorden duidde aan hoe moeilijk de jongen het had om zijn zelfbeheersing te bewaren. 'Je doet verdomme wat ik je zeg,' gromde Kyle. Althea zag dat hij zijn hand hief in de vertrouwde dreiging van een klap, en ze hoorde Keffria ontzet hijgen: 'O, Kyle, niet doen!' Althea stond na twee snelle stappen tussen Kyle en de jongen in. 'Dit is voor geen van ons passend gedrag op de sterfdag van mijn vader. Evenmin is het een passende wijze om deVivacia te behandelen. Pin of geen pin, ze komt tot leven. Wil je dat dat gebeurt tijdens een luidruchtig vertoon van ruzie en geweld?' Kyles antwoord verried dat hij werkelijk geen idee had van wat een levend schip eigenlijk was. ik zou haar laten wekken,maakt me niet uit hoe!' Althea haalde al adem voor een woedende repliek, maar hoorde toen Bresker vol ontzag zuchten: 'Kijk haar eens!' Iedereen bleek inmiddels naar het boegbeeld te staren. Vanaf het voordek kon Althea haar gezicht niet goed zien, maar ze zag dat de verf van het toverhout afbladderde. De lokken van haar glanzende ravenzwarte haar kwamen onder het verguldsel uit en het geschuurde hout van haar huid begon een roze tint aan te nemen. De fijne zijdeachtige nerf van het toverhout bleef zichtbaar, en dat zou ook altijd zo blijven, en de materie zou nooit zo zacht en soepel worden als mensenvlees, maar het was onmiskenbaar dat het beeld nu door leven bezield was, en voor Althea, met haar verhoogde bewustzijn, lag het hele schip nu anders te deinen in de kalme wateren van de baai. Ze voelde zich zoals een moeder zich

moest voelen wanneer ze voor het eerst een blik mocht werpen op het kind dat in haar buik was gegroeid en dat ze zojuist had gebaard. 'Geef me de pin,' hoorde ze zichzelf kalm zeggen,ik zal het schip tot leven brengen.'

'Waarom?' vroeg Kyle achterdochtig, maar nu kwam Ronica tussenbeide. 'Geef haar de pin, Kyle,' beval ze. 'Ze doet het omdat ze houdt van de Vivacia.' Wanneer Althea later terugdacht aan deze woorden van haar moeder, maakte haar dat altijd witheet van woede. Haar moeder had precies geweten wat ze voelde en desalniettemin het schip van haar afgepakt. Op het moment zelf wist ze echter alleen dat het haar pijn deed de Vivacia zo halfslachtig ergens tussen dood en leven in tezien hangen. Ze zag het wantrouwen op Kyles gezicht toen hij haar met tegenzin de pin overhandigde. Waar was hij bang voor? Dat ze de pin overboord zou gooien? Ze pakte hem aan en kroop op haar buik over de boegspriet om dichter bij het beeld te komen. Zewas net iets te kort om het te halen, zeker in die onhandige kleren die ze aan had. 'Bresker,' zei ze. Het was noch een vraag, noch een bevel. Ze keek niet eens om, maar wachtte tot ze zijn handen om haar middel voelde, vlak boven haar heupen. Hij liet haar iets verder zakken, tot ze met een hand op Vivacia's haar kon steunen. De voortaan overbodige verf bladderde daar bij de eerste aanraking al af. De haren voelden vreemd aan: de gebeeldhouwde lokken waren zacht en gaven mee, maar ze bestonden niet uit individuele haren. Het was een golvende haardos uit een stuk. Althea vond het even een beetje

griezelig, maar toen stroomde haar bewustzijn van de Vivacia krachtiger dan ooit haar lichaam binnen, als een soort warmte, maar dan niet een warmte van buitenaf, die door de huid gevoeld werd, maar meer zoiets als het nagloeien van brandewijn in je maag en je buik en je ingewanden en je bloed, tot in de kleinste poriën van je lichaam toe. 'Althea?' Breskers stem klonk gespannen. Ze kwam tot zichzelf en vroeg zich afhoe lang ze daar nagenoeg ondersteboven had gehangen. Op een slaperige wijze besefte ze opeens dat ze al die tijd bijna haar hele gewicht aan Breskers greep had toevertrouwd. Ze had de pin nog steeds in haar hand. Ze zuchtte. Ze voelde dat het bloed in haar oren bonkte. Met een hand duwde ze het hendeltje opzij, met de andere schoof ze de pin naar binnen. Toen ze het hendeltje had teruggeduwd leek het onzichtbaar te zijn geworden: niemand kon meer zien waar het zich had bevonden. De pin was voortaan een permanent onderdeel van het boegbeeld. 'Waarom duurt het zo lang?' hoorde ze Kyle zeggen. 'Het is klaar,' hijgde Althea. Ze betwijfelde of iemand anders dan Bresker het had gehoord, maar toen hij zijn greep verstevigde en haar naar boven begon te trekken draaide Vivacia zich opeens naar haar toe. Ze stak haar armen uit en haar sterke handen grepen die van Althea vast. Ze keek Althea met haar groene ogen recht aan. 'Ik had een heel vreemde droom,' zei ze met een innemende stem. Toen glimlachte ze naar Althea,een lachje dat tegelijk schalksheid en geluk uitstraalde. 'Bedankt dat je me hebt gewekt.'

‘Graag gedaan,' hijgde Althea. 'O, je bent nog mooier dan ik al had verwacht!’

‘Dank je,' antwoordde het schip met de ongekunstelde oprechtheid van een kind. Ze lietAlthea's handen los en begon hier en daar restjes verf weg te vegen. Bresker trok Althea op en zette haar nogal abrupt op het dek. Hij was door de inspanning rood aangelopen. Althea hoorde dat Kyle op zachte, kwaadaardige toon tegen hem praatte. '... en voor altijd van dit dek verdwijnt, Treil. Nu meteen!’

‘Dat is goed. Ik ga.' Iets in Breskers toon gaf Kyles opdracht een soort averechtse inhoud, waardoor het net leek alsof hij smadelijk werd weggestuurd. 'Vaarwel, Althea.' Bij deze woorden klonk zijn stemweer hoffelijk. En daarna nam hij afscheid van haar moeder, net alsof hij na afloop van een feestje vertrok. Zijn kalmte leek de vrouw van haar stuk te brengen, want haar lippen bewogen wel, maar brachten geen geluid voort. Bresker draaide zich echter omen wandelde rustig weg alsof er niets bijzonders aan de hand was. Voordat Althea kon bekomen van haar verbazing over zijn koele zelfverzekerdheid, draaide Kyle zich opeens naar haar toe. 'Ben je gek geworden? Hoe kun je toestaan dat hij je op die manier aanraakt?' Ze deed haar ogen dicht, opende ze even later weer. 'Welke manier?' vroeg ze verstrooid. Ze leunde over de reling en keek naar Vivacia. Het boegbeeld draaide haar hoofd en glimlachte Althea toe. Het was een slaapdronken glimlach, de glimlach van iemand die op een mooie zomermorgen is ontwaakt, maar nog een beetje

nadoezelt. Althea's antwoordglimlachje was weemoedig. 'Je weet best waar ik het over heb. Zijn handen zaten overal op je! Het is al erg genoeg dat je eruitziet als een verfomfaaide del, ook zonder dat je je door een matroos van alle kanten laat betasten...'

'Ik moest die pin in het beeld steken. Dit was de enige manier om erbij te komen.' Ze wendde haar gezicht af van Kyle, die vlekkerig rood was van kwaadheid, en richtte zich tot haar moeder en zuster. 'Het schip is tot leven gebracht,' verklaarde ze zacht, maar op formele toon. 'Het levende schip Vivacia heeft vanaf nu een bewustzijn.' En mijn vader is dood. Die woorden sprak ze niet hardop uit, maar het besef sneed opeens weer als een mesdoor haar heen. Het leek alsof dat mes steeds dieper sneed naarmate het besef vaker tot haar doordrong. 'Wat moeten de mensen wel van haar denken?' vroeg Kyle binnensmonds aan Keffria. De twee jongste kinderen staarden haar openlijk aan terwijl de ouderejongen, Wintrow, zijn blik afgewend hield alsof hij absoluut nergens bij wilde horen. Althea had het gevoel dat ze lang niet alles begreep van wat er om haar heen aan de hand was. Er was te veel gebeurd: Kyle die had geprobeerd haar weg te krijgen, haar vaders dood, het ontwaken van het schip, het wegjagen van Bresker, en nu deze onredelijke woede om iets wat simpelweg had moeten gebeuren. Het was alles bij elkaar meer dan ze kon bevatten, hoewel ze tegelijkertijd een akelige leegte voelde. Ongerust vroeg ze zich af wat ze vergeten kon zijn of verwaarloosd kon hebben. 'Althea?' Het was Vivacia.

Er klonk bezorgdheid in haar stem. Althea leunde over de reling en keek op haar neer. 'Ja?'

'Ik ken je naam. Althea.'

'Ja. Dank je, Vivacia.' En op dat moment wist zeopeens wat de oorzaak van dat gevoel van leegte was. Het was het ontbreken van de uitgelaten vreugde die ze na het tot leven komen van het schip had verwacht. Vivacia was wakker geworden, het langverwachte magische moment was aangebroken en alweer voorbij. En behalve tijdens dat ene korte moment had Althea daarna niets meer gevoeld van de blijvende extase die ze had verwacht te voelen. De prijs was te hoog geweest. Op het moment dat ze het dacht wilde ze al meteen dat ze de gedachte weer ongedaan kon maken. Het was een ultieme vorm van verraad, vond ze, hier op dit dek te staan, niet al te ver bij haar vaders dode lichaam vandaan, en dan te denken dat de kosten te hoog waren geweest, dat het levende schip de dood van haar vader niet waard was, laat staan ook nog die van haar grootvader en overgrootmoeder. En het was geen eerlijke gedachte. Dat wist ze best. Schip of geen schip, ze zouden alle drie toch gestorven zijn. Vivacia was niet de oorzaak van hun dood, maar veeleer de som van hun nalatenschappen. In haar leefden ze voort. Het was een besef dat haar enigszins kalmeerde. Ze probeerde iets verstandigs en hartelijks te bedenken om dit nieuwe wezen welkom te heten. 'Mijn vader zou buitengewoon trots op je zijn geweest,' wist ze tenslotte uit te brengen. Diesimpele woorden wekten echter haar verdriet weer tot leven. Ze wilde

haar handen voor haar gezicht slaan en schaamteloos huilen, maar anderzijds wilde ze het schip niet alarmeren. 'Hij zou ook trots zijn geweest op jou. Hij wist dat dit heel moeilijk voorje zou zijn.' De stem van het schip was veranderd: daarnet nog hoog en meisjesachtig, nu donker, vrouwelijk, rijp. En toen Althea naar het gezicht van het voormalige boegbeeld keek zag ze daarin meer begrip dan ze kon verdragen. Deze keer deed ze geen poging om de tranen die over haar wangen rolden te stoppen. 'Ik begrijp het gewoon niet,' zei ze met gebroken stem tegen het schip. Toen richtte ze haar blik weer op haar familieleden, die net als zij over de reling geleund stonden en naar Vivacia's gezicht keken. 'Ik begrijp het niet,' herhaalde ze op luidere toon, maar met een dikke, moeilijk verstaanbare stem. 'Waarom heeft hij dit gedaan? Waarom heeft hij Vivacia na al deze jaren aan Keffria gegeven en mij met lege handen laten staan?' Ze had zich tot haarmoeder gericht, maar het was Kyle die antwoordde. 'Misschien wilde hij haar graag in de handen van iemand met verantwoordelijkheidsgevoel. Iemand die had bewezen betrouwbaar te zijn, en stabiel, en ook met oog voor anderen dan haar eigen persoontje.'

'Ikheb het niet tegen jou!' beet Althea hem toe. 'Kun jij niet gewoon eens even je kop houden?' Ze wist dat het kinderachtig en hysterisch klonk, maar na alle spanning van die dag kon ze zich gewoon niet meer inhouden. En als hij nog iets durfde te zeggen zouze hem aanvliegen en zijn gezicht in een bloedbad veranderen. 'Stil, Kyle,' droeg haar

moeder hem resoluut op. 'Althea, beheers je. Dit is noch de plaats, noch het moment. We zullen dit later bespreken, thuis, onder ons. In feite moet ik het met je bespreken. Ik wil dat je begrijpt wat je vaders bedoelingen waren. Maar nu moeten we eerst voor zijn lichaam zorgen en voor de formele presentatie van het schip. De vaarders en andere levende schepen moeten zijn overlijden vernemen, er moeten boten worden gehuurd voor de getuigen van zijn begrafenis op zee... Althea? Althea, kom meteen terug!' Althea had niet beseft dat ze was weggelopen, langs haar vader heen - zonder hem te zien - en over de loopplank, de kade op. Ze deed iets waar ze de rest van haar leven spijt van zou hebben: ze liep bij Vivacia weg. Ze was niet aan boord tijdens haar maidentrip, toen ze haar vader naar zijn laatste rustplaats in zee bracht. Ze dacht dat ze het niet kon verdragen te moeten aanzien dat zijn in zeildoek gewikkelde lijk met zijnvoeten aan het reserveanker werd gebonden en over de reling werd getild. Maar later, toen het te laat was, wenste ze dat ze erbij was geweest en dat ze nog een laatste keer afscheid van hem had kunnen nemen. Maar op dat moment wist ze alleen dat ze de aanblik van Kyle toch echt geen moment langer kon verdragen, om over de redelijke toon waarop haar moeder de ergste dingen zei nog maar te zwijgen. Ze keek niet om, dus ze zag niet hoe treurig de bemanningsleden keken en evenmin dat Keffria haar man bij de arm moest pakken om te voorkomen dat hij achter haar aan ging om haar terug te sleuren. Ze wist dat ze niet kon verdragen Vivacia te zien

uitvaren onder het commando van Kyle. Ze hoopte dat het schip haar zou begrijpen. Nee, ze wist dat het schip het begreep. Ze had altijd al gewalgd van het idee dat Kyle haar kapitein was, en nu het schip tot leven was gekomen was die walging alleen maar erger geworden. Het was erger dan je kind onder de hoede te laten van iemand die je verachtte, maar ze wist dat ze er helemaal niets aan kon doen. Nu niet tenminste. De scheepsagent had een kantoortje aan de kade. Hij was nogal verbaasd geweest Bresker, met zijn plunjezak over zijn schouder, voor zijn toonbank aan te treffen. 'Ja?' vroeg hij op beleefde, zakelijke toon. De man deed Bresker een beetje aan een keurig opgevoede eekhoorn denken, misschien wegens zijn rechte rug of de manier waarop zijn snorharen naar opzij staken. 'Ik kom voor mijn gage,' zei hij. De man liep naar een kast en raadpleegde een paar lijsten voordat hij een dikke map pakte. 'Ik heb gehoord dat kapitein Vestrit naar zijn schip is gedragen,' merkte hij voorzichtig op terwijl hij de map opende en met zijn vinger langs een rij namen ging. Toen keek hij Bresker recht aan. 'Je bent lang bij hem geweest. Ik zou denken dat je tot het einde zou willen blijven.'

'Heb ik gedaan,' antwoordde Bresker kort en krachtig. 'Mijn kapitein is gestorven. De Vivacia is nu van kapitein Haven, en wij mogen elkaar niet zo. Ik ben ontslagen.' Hij merkte dat hij even beheerst enbeschaafd kon praten als de eekhoorn. De agent keek hem met gefronst voorhoofd aan. 'Zijn dochter neemt het nu toch zeker over? Hij heeft haar jarenlang

opgeleid. De jongste, bedoel ik. Althea.' Bresker maakte een minachtend geluidje. 'U bent niet de enigedie zich verbaast dat dit niet zo is. Inclusief meesteres Vestrit zelf, tot haar verdriet en schrik.' Opeens had hij het gevoel dat hij zijn mond voorbij had gepraat. 'Ik kom alleen voor mijn gage, niet om over mijn meerderen te roddelen. Let maar niet opmijn wrokkige woorden.'

'Goed gesproken,' verzekerde de agent hem. Hij haalde munten uit een geldkistje en legde ze in drie nette stapeltjes op de toonbank voor Bresker neer. Het was aanzienlijk minder dan wat hij als stuurman onder kapitein Vestrit had verdiend. Tja, zo ging dat. Opeens realiseerde hij zich dat er nog iets anders was wat hij kon vragen. ik heb een label nodig,' zei hij langzaam. Hij had nooit verwacht er van de Vivacia een te moeten vragen. Zijn oude labels had hij een paar jaar geleden allemaal opgeruimd. Daar had hij nu spijt van. Het waren eenvoudige dingen, lapjes leer met het stempel van het schip erop, en de naam, soms ook de rang, van de zeeman, als bewijs dat hij er plichtsgetrouw op gediend had. 'Dat moet je van de kapitein of destuurman krijgen,' merkte de agent op. 'Hm, weinig kans op.' Bresker voelde zich opeens bestolen. Jaren hard gewerkt en altijd zijn plicht gedaan op dat schip, en nu alleen nog maar deze stapeltjes munten als zichtbaar bewijs. De agent schraapte zijn keel.'Het is mij in elk geval bekend dat kapitein Vestrit een hoge dunk had van je capaciteiten. Als je een recommandatie nodig hebt, verwijs dan gerust naar dit kantoor. Nyle Hashett. Ik zal naar waarheid

spreken.'

'Dank u, meneer,' zei Bresker nederig. Het was geen label, maar toch beter dan niets. Het kostte wat tijd om de munten op te bergen - een deel in zijn beurs, een deel in zijn laars en de rest in een doek die hij strak om zijn nek bond. Nergens voor nodig om alles door een enkele zakkenroller te laten pikken. Toen wierp hij zijn plunjezak weer over zijn schouder en verliet het kantoortje. Hij had in gedachten een lijstje gemaakt van de dingen die hij moest doen. Eerst moest hij een kamer in een goedkoop pension vinden. Tot nu toe had hij aan boord vande Vivacia geleefd, ook als ze lag aangemeerd, maar nu zat zijn hele hebben en houden in de plunjezak op zijn rug. Daarna zou hij een bankier bezoeken. Kapitein Vestrit had er vaak bij hem op aangedrongen dat hij na elke trip een bedragje opzij moest zetten. Dat was er nooit van gekomen. Toen hij voor Vestrit werkte had zijn toekomst zeker geleken. Nu wilde hij wel dat hij het advies ter harte had genomen, maar enfin, beter laat dan nooit. En dan? Wel, hij zou zichzelf een nacht van stevig doorzakken gunnen, en dan op zoek gaan naar een nieuwe schuit. Mals vlees, vers brood, een avond vol bier en plezierig gezelschap in de havenkroegen. Sa wist dat hij na deze reis echt wel een uitje had verdiend. Hij besloot van deze avond met volle teugen te genieten. Morgen was het nog vroeg genoeg om zich zorgen te maken over de rest van zijn leven. Hij voelde even iets van schaamte bij deze voorpret, nu zijn kapitein nog niet eens zijn zeemansgraf had, maar Kyle zou hem nooit aan boord laten

om de kapitein voor het laatst te groeten. Het enige wat hij nog voor kapitein Vestrit kon doen was uit zijn buurt blijven en geen herrie meer veroorzaken. Maar toen hij uit het kantoortje stapte zag hij Althea met doelbewuste stappen van de loopplank komen. Ze liep zo snel over de kade dat haar rokken als zeilen achter haar aan wapperden. Haar gezicht was nat van tranen, haar haren zaten in de war en haar zwarte ogen fonkelden van woede. Mensen bleven staan om haar na te staren. Bresker kreunde zachtjes en trok zijn plunjezak strakker aan. Hij had beloofd dat hij op haar zou passen. Hartgrondig zuchtend begon hij haar te volgen.

HOOFDSTUK 7
Loyaliteit
~

Het duurde de rest van de dag om zijn grootvader te begraven. Er werden koeriers de stad in gestuurd om buren en vrienden te waarschuwen, en de aanstaande plechtigheid werd op straathoeken, markten en kades omgeroepen. Het had Wintrow verbaasd hoeveel mensen er waren komen opdagen en hoe snel dat allemaal gebeurde. Kooplieden en kapiteins, oude vaarders en winkeliers, allen lieten zehun zaken in de steek en verzamelden zich op de kade bij het schip. De intiemste vrienden van de familie werden aan boord van de Vivacia ontvangen, de anderen voeren mee op schepen van bekenden. Alle in de haven aanwezige levende schepen volgden Vivacia toen ze haar voormalige meester naar de plaats bracht waar hij aan de zee zou worden toevertrouwd. Wintrow voelde zich tijdens de hele ceremonie slecht op zijn gemak. Hij wist niet precies wat hij ervan moest denken. Enerzijds streelde het zijn trots dat zovelen zijn grootvader kwamen eren, maar anderzijds leek het hem enigszins ongepast dat menigeen eerst condoleerde, maar vervolgens in een adem door feliciteerde met het tot leven komen van het schip. Na een plechtige buiging als laatste eerbetoon aan de dode kapitein liep bijna iedereen door naar de boeg om Vivacia te groeten en haar behouden vaart te wensen. Daar was het dat grootmoeder stond, niet naast het lichaam van haar echtgenoot. Zij was ook de enige die scheen

te merken dat hij zich niet op zijn gemak voelde. Op een gegeven moment legde ze hem kalm uit dat hij te lang was weg geweest van Beijerstad en zijn typische gewoonten. Dat ze haar gelukwensten met het schip deed niets af aan het verdriet dat ze voelden om de dood van Ephron. Maar het was nu eenmaal de gewoonte om na een tragedie zo snel mogelijk weer door te gaan. Als de pioniers van Beijerstad na al hun tragedies pas op de plaats hadden gemaakt, zouden ze zijn verdronken in hun eigen tranen. Hij knikte na deze verklaring, maar hield voor zichwat hij ervan vond. Hij vond het vreselijk om naast het lijk van zijn opa op dat dek te moeten staan en al die andere schepen met hun grote zeilen om zich heen te zien toen ze samen de haven verlieten om zijn grootvader de laatste eer te bewijzen. Het leekhem allemaal overdreven ingewikkeld, om niet te zeggen gevaarlijk, al die schepen tegelijk te laten uitvaren en in een krappe cirkel voor anker te laten gaan, zodat iedereen vanachter de reling van zijn of haar schip Ephron Vestrits in zeil gewikkelde lichaam goed vanaf een plank in het zilte water van de zee kon zien glijden. Daarna vond er een volslagen onbegrijpelijke ceremonie plaats waarin Vivacia formeel werd voorgesteld aan de andere levende schepen. Zijn grootmoeder had deze bijeenkomst plechtig voorgezeten. Ze stond op het voordek en riep Vivacia's naam met luide stem naar elk schip dat voorlangs Vivacia's boeg voer. Wintrow stond naast zijn vader, die mokkend voor zich uit stond te kijken. Op oma's gezicht wisselden daarentegen tranen en vreugde elkaar af. Kennelijk

was er toch iets verloren gegaan toen hij als een Haven, niet een Vestrit geboren was. Zelfs zijn moeder had gloeiend van trots staan toekijken terwijl haar twee jongste kinderen naar elk passerend schip hadden gewuifd. Maar dat was degrootschalige kant van de ceremonie geweest. Aan boord van Vivacia had een totaal ander ritueel plaatsgevonden. Kyle nam nadrukkelijk bezit van het schip. Zelfs Wintrows ongetrainde ogen zagen dat in alle duidelijkheid. Kyle blafte mannen af die decennia ouder waren dan hij en vloekte iedereen uit die niet snel genoeg deed wat hij opdroeg. Meer dan eens zei hij hardop tegen zijn stuurman dat hij van plan was de zaken aan boord heel anders te gaan regelen. De eerste keer dat hij het zei zag Wintrow dat zijngrootmoeder Ronica Vestrit pijnlijk getroffen keek. In de loop van de dag scheen ze steeds somberder te worden, alsof het verdriet om de dood van haar man van binnenuit aan haar vrat. Wintrow wist weinig te zeggen tegen de anderen, en zij nog minder tegenhem. Zijn moeder wilde de kleine Selden geen moment uit het oog verliezen en moest bovendien Malta verhinderen om zelfs maar een blik te wisselen met de jongste matrozen. Grootmoeder stond het grootste deel van de tijd op het voordek. Ze sprak alleen af entoe met het boegbeeld, maar steeds op gedempte toon. Alleen al de gedachte daaraan bracht Wintrow de rillingen op zijn rug. Er was helemaal niets natuurlijks aan het leven dat die gebeeldhouwde figuur nu bezielde, geen spoortje van Sa's ware geest. Hij merkte niets van enig kwaad dat om haar heen hing, maar evenmin voelde

hij iets goeds. Hij was blij dat hij niet degene was die de pin weer naar binnen had moeten steken, en hij bleef uit de buurt van het voordek. Pas op de terugweg naar de haven scheen zijnvader zich te herinneren dat hij een oudere zoon had. In zekere zin was dat Wintrows eigen schuld. Hij hoorde de stuurman een onbegrijpelijke order naar twee van de matrozen schreeuwen. Toen hij probeerde snel opzij te stappen om die twee vrij baan te geven botste hij tegen een derde man op. Ze vielen allebei. De matroos sprong meteen weer op en haastte zich verder, maar toen Wintrow langzaam overeind was gekrabbeld, voelend aan zijn gekneusde arm, stond daar ineens zijn vader vlak voor hem. 'Kijk dat noueens,' gromde hij, en Wintrow keek enigszins verwonderd naar beneden. Waren zijn kleren zo vuil geworden? Zijn vader gaf hem een lichte por tegen zijn schouder, ik bedoel niet je priesterkleren, ik bedoel jou. Bekijk jezelf maar eens. Bijna de jaren van een man, het lichaam van een jongen, de reflexen van een landrot. Je loopt jezelf in de weg, wed ik, dus zeker anderen. Torg, kom eens! Neem hem mee en laat hem het een of ander doen, zodat hij in elk geval niemand voor de voeten loopt.' Torg was de tweede stuurman. Het was een potige man, niet al te groot, met blonde haren en bleke grijze ogen. Zijn wenkbrauwen waren wit. Wintrow vond dat zijn gezicht een blote indruk maakte, door al dat witte en bleke. Torgs idee om hem uit ieders buurt te houden kwam neerop een verbanning naar het vooronder, waar hij touwen mocht oprollen en kettingen ophangen. De touwen lagen er al in

rollen, maar Torg beweerde dat die allemaal veel strakker moesten. Dat bleek gemakkelijker gezegd dan gedaan, en Wintrow kreeg er al gauw ruwe en pijnlijke handen van. Het leek uren te duren, maar hij hield vol. Uiteindelijk kwam zijn zus Malta hem halen, met het verwijt dat ze allang aan wal lagen en waar hij toch bleef. Het kostte hem al zijn wilskracht om zich te gedragen als een aanstaande priester van Sa en niet als een geërgerde oudere broer. Hij keek naar het touw dat hij opnieuw had opgerold en stelde vast dat zijn rollen er slordiger uitzagen dan de andere. Tja, dan moest Torg het zelf maar doen. Wintrow vroeg zich af waarom zijn vader het nodig had gevonden hem te vernederen. Omdat hij had geweigerd die pin terug te steken? Enfin, nu was alles voorbij. Zijn grootvader was aan de zee toevertrouwd, zijn familie had duidelijk gemaakt dat ze geen troost van hem wilde krijgen, en hij zou zo spoedig mogelijk naar huis terugkeren. Morgenvroeg dus. Op het dek stond de familie afscheid te nemen van de gasten, waarvan er vele ook het boegbeeld goedendag zeiden. De zomerse schemering ging al over in de avond toen de laatsten vertrokken. De familie bleef nog even staan napraten en bekomen van de drukte. Kyle gaf opdracht het lossen morgenvroeg te hervatten en kwam toen zeggen dat het tijd was om naar huis te gaan. Kyle nam de arm van Wintrows moeder, Wintrow die van zijn oma. Hij was blij dat er een koets klaar stond, want hij betwijfelde of de oude dame het hele eind terug nog had kunnen lopen. Toen ze van boord wilden gaan meldde zich opeens het boegbeeld. 'Gaan

jullie weg?' vroeg ze bezorgd. 'Nu meteen?'

'Ik kom bij het eerste daglicht terug,' antwoordde Kyle, op een toon alsof een matroos kritiek op hem had durven uiten. 'Gaan jullie allemaal?' vroeg het schip opnieuw. Wintrow wist niet precies waarom hij reageerde - misschien wegens de ondertoon van paniek in haar stem. 'Er kan je niets gebeuren,' zei hij vriendelijk. 'Je ligt hier veilig aangemeerd.' ik wil niet alleen zijn.' De klacht was kinderachtig, maar de stem die van een onzekere jonge vrouw. 'Waar is Althea? Waarom is ze niet hier? Zij zou me niet alleen laten.'

'De stuurman slaapt aan boord, en zowat de halve bemanning. Je bent heus niet alleen,' zei Kyle hatelijk. Wintrow herinnerde zich dat toontje van zijn eigen jonge jaren, en tegen beter weten in kreeg bij medelijden met het schip. 'Dat is niet hetzelfde!' riep ze uit, juist op hetmoment dat hij zichzelf hoorde aanbieden: ik kan wel aan boord blijven, als ze dat wil. Deze ene nacht, tenminste.' Zijn vader keek alsof hij iets had gedaan dat door hem uitdrukkelijk was verboden, maar zijn grootmoeder pakte hem vriendelijk bij zijn armen glimlachte hem toe. 'Bloed verloochent zich niet,' zei ze zacht. 'De jongen kan niet blijven,' verkondigde Kyle. ik moet vanavond met hem praten.'

'Vanavond?' vroeg Keffria ongelovig. 'O, Kyle, niet vanavond! We zijn allemaal doodmoe en verdrietig.' ikhad gedacht dat we allemaal samen bij elkaar zouden gaan zitten om over de toekomst te praten,' zei zijn vader op gewichtige toon. We mogen dan wel moe en verdrietig zijn, maar het

leven gaat verder.'

'Dat kan best, maar ik niet meer, vanavond,' liet zijngrootmoeder opeens weten. Ze had iets autoritairs in haar stem, waardoor Wintrow zich opeens de vrouw die hij als kind had gekend beter herinnerde. Toen zijn vader zijn mond opende om haar tegen te spreken vervolgde ze: 'En als Wintrow aan boord wil blijven om Vivacia zo goed mogelijk te troosten zal ik dat als een persoonlijke gunst aan mij opvatten.' Ze wendde zich tot het boegbeeld. 'Maar eerst moet hij me naar de koets begeleiden. Vind je het erg hem nog heel even te missen, Vivacia?' Wintrow was er zich vaag van bewust geweest dat het schip de conversatie zeer bezorgd had gevolgd, maar nu verscheen er een brede glimlach op haar gezicht. 'Dat komt wel goed, Ronica. Ga je gang.' Toen richtte ze haar blik op Wintrow, en wat hij in haar ogen zag was zo intens dat het hem verbaasde. 'En wil jij dan straks op het voordek slapen, waar ik je kan zien?' Hij keek onzeker naar zijn vader. Zij beiden leken de enigen te zijn die beseften dat hij nog geen toestemming had gegeven. Wintrow besloot diplomatiek te zijn. 'Als mijn vader het goed vindt,' beloofde hij voorzichtig. Hij moest omhoog kijken om zijn vader in de ogen te zien, maar hij dwong zichzelf ertoe dat te doen. Zijn vader keek nog steeds wrokkig, maar Wintrow meende tevens een glimpje van respect in zijn blik waar te nemen. 'Ik vind het goed,' zei hij tenslotte, waarmee hij iedereen duidelijk maakte dat hij het beschouwde als zijn beslissing. Hij nam zijn zoon van top tot teen op. 'Meld je bij Torg. Hij zal ervoor zorgen

dat je een deken krijgt.' Kyle keek van de jongen weg naar de wachtende tweede stuurman, die de opdracht met een knikje bevestigde. Zijn moeder zuchtte, alsof ze de hele tijd haar adem had ingehouden. 'Nou, als dat geregeld is, laten we dan naar huis gaan.' Haar stem brak bij de laatste woorden, en opeens stroomden er verse tranen over haar wangen. 'O, vader,' zei ze zachtjes, en het klonk bijna als een verwijt aan de dode. Kyle gaf haar klopjes op haar hand en leidde haar weg. Wintrow volgde langzamer met zijn grootmoeder. Zijn broertje en zusje draafden al vooruit naar de koets. Zijn grootmoeder bewoog zich zo langzaam dat hij meende dat ze de uitputting nabij was, maar opeens begon ze zachtjes te praten. Toen begreep hij dat ze opzettelijk tijd had gerekt om even met hem alleen te zijn. 'Hetkwam je eerder vandaag allemaal zo buitenissig en raar voor, Wintrow, maar daarnet sprak je als een echte Vestrit. Ik geloof dat ik iets van je grootvader in je gezicht zag. Het schip reikt naar jou.'

'Grootmoeder, ik ben bang dat ik niet begrijp waar u het over heeft,' bekende hij zacht. 'Nee?' Ze bleef staan en keek hem aan. 'Je zegt dat je het niet begrijpt, maar ik zie iets anders,' zei ze na een moment. 'Als je het in je hart niet al had geweten, had je het nooit op deze manier kunnen opnemen voor hetschip. Je komt er wel aan toe, Wintrow. Wees maar niet bang, het zal je geleidelijk bereiken.' Hij kreeg een onheilspellend voorgevoel. Hij wilde opeens dat hij met de anderen mee naar huis kon, om vanavond openhartig met zijn vader en moeder te praten. Kennelijk hadden ze het over

hem gehad. Hij wist niet wat ze van plan waren, maar hij voelde zich bedreigd. Toen hield hij zichzelf streng voor dat hij niet bevooroordeeld mocht zijn. Zijn grootmoeder zei verder niets meer. Hij bracht haar naar de koets enhielp haar instappen. 'Dank je, Wintrow,' zei ze ernstig. 'Graag gedaan,' zei hij keurig, maar slecht op zijn gemak, want hij vermoedde dat ze niet alleen op de hulp bij het instappen doelde. Hij vroeg zich af of hij haar wel wilde geven wat zij kennelijkvan hem verwachtte. Toen ze weg waren bleef hij even staan om te genieten van de avondlijke rust. In feite was het natuurlijk niet rustig. Beijerstad sliep nooit, en zeker de havenwijk niet. De wind voerde het geluid van belletjes, fluiten en andere muziekinstrumenten uit de kroegen aan. Misschien een bruiloft, met zang en dans? Dichterbij knetterden de toortsen die de kaden op gezette afstanden van licht voorzagen. Ook waren het zachte klotsen van het water, het incidentele gebonk van de rompen tegen de stootblokken en het kraken van het hout van de vlonders en de schepen te horen. Het waren net grote houten beesten, dacht hij, en rillend herinnerde hij zich opeens dat de levende schepen ook echt leefden! Ze waren noch beest, noch schip van hout, wist hij,maar een griezelig mengsel van beide. Hij vroeg zich af hoe hij vrijwillig had kunnen aanbieden aan boord van zoiets de nacht door te brengen. Toen hij naar Vivacia terugliep maakten het dansende licht van de toortsen en de weerspiegelingen daarvan in hetwater hem wat zweverig in zijn hoofd. Ook zijn vermoeidheid deed zich opeens hevig voelen. 'O, ben je

daar?' Hij schrok op van de begroeting, maar herstelde zich snel. 'Ik zei toch dat ik terug zou komen?' zei hij tegen haar. Het was een vreemde ervaring haar vanaf de kade te bekijken. Het licht van de toortsen zorgde voor een vreemd effect, want hoewel haar trekken menselijk waren, was de weerspiegeling van haar huid als die van hout. Vanaf dit standpunt was ook beter te zien dat ze beduidend meer dan levensgroot was. Haar stevige blote borsten waren prominent zichtbaar. Wintrow merkte dat hij probeerde er niet naar te kijken, en dat hij ook haar blik ontweek. Ren houten schip, probeerde hij zichzelf in te prenten. Ze is een houten schip. Maar zoals ze daarvanuit het halfdonker glimlachend op hem neerkeek leek ze toch echt meer op een jonge vrouw die verlokkelijk uit een venster hing. Het was belachelijk! 'Kom je niet aan boord?' vroeg ze glimlachend. 'Natuurlijk,' antwoordde hij. 'Ik ben zo bij je.' Hij liep de loopplank op en zocht tastend zijn weg over het donkere dek. Opnieuw verbaasde hij zich over zichzelf. Voor zover hij wist kwamen levende schepen alleen in Beijerstad voor. Tijdens zijn opleiding tot priester van Sa was er nooit over gesproken. Wel was hij gewaarschuwd voor bepaalde soorten magie, die tegen de heiligheid van alles wat leefde indruisten: de magie die iets van het leven beroofde om dit leven aan iets anders over te dragen, de magie die iets van het leven beroofde om iemands macht te vergroten, de magie die ellende in iemands leven bracht om het eigen leven of dat van een ander beter te maken... Geen van deze vormen leek echt te passen bij datgene wat een schip tot leven wekte.

Zijn grootvader zou ook zonder dit schip gestorven zijn. Je kon echt niet beweren dat zijn grootvader van zijn leven was beroofd teneinde dit schip tot leven te brengen. Op het moment dat Wintrow deze conclusie bereikte struikelde hij over een rol touw. Toen hij wankelend probeerde zijn evenwicht te bewaren raaktenzijn voeten verward in de rok van zijn bruine novicenpij en viel hij languit op het dek. Ergens verderop begon iemand te lachen. Misschien was het niet om hem. Misschien zaten zeelui daar ergens in het donker moppen aan elkaar te vertellen. Misschien. Tochwas zijn gezicht vuurrood van schaamte. Dwaasheid, natuurlijk. Onzin om kwaad te zijn op iemand die zijn getuimel komisch vond, vooral als je dat niet eens zeker wist. De dag was gewoon te lang geweest. Hij stond voorzichtig op en liep naar het voordek. Daar lag een enkele ruwe deken in een hoopje voor hem klaar. Hij rook nog naar de vorige gebruiker, en was ofwel slecht geweven, ofwel erg smerig. Hij liet hem weer op het dek vallen. Even overwoog hij het daar maar bij te laten. De zomernacht was zwoel genoeg om het desnoods zonder een deken te stellen. Zie de belediging maar over het hoofd. Vanaf morgen zou hij met niemand hier nog iets te maken hebben. Toen raapte hij de deken alsnog op. Dit was geen regenbui of vallende tak of iets anders wat hij stoïcijns zou moeten verdragen, dit was een moedwillige wreedheid, en een priester van Sa behoorde die niet stilzwijgend te aanvaarden, ongeacht of de wreedheid tegen hemzelf of tegen anderen was gericht. Hij rechtte zijn schouders. Hij wist hoe

ze hem zagen. Hetzoontje van de kapitein, een jongen, een onderkruipsel dat ze aan een klooster hadden gegeven om te worden opgevoed in een sfeer van goedheid en vriendelijkheid. Hij wist dat velen dat als een zwakheid zagen. Zij beschouwden de rondreizende priesters en priesteressen van Sa als seksloze sukkels die hun leven verspilden aan gepreek over de prachtige, vreedzame samenleving die de wereld zou kunnen zijn. Wintrow had echter de andere kant van het priesterschap gezien. Hij had Vaganten zien terugkeren naar hetklooster, priesters die verminkt waren door de wreedheid waartegen ze hadden gevochten, of die stierven aan de ziekten die ze bij het verplegen van anderen hadden opgedaan. Een vaste stem en een klare blik, schreef hij zichzelf voor. Hij hing de provocerende deken over een arm en liep behoedzaam naar het achterdek, waar een enkele lantaarn hing te branden. Er zaten drie mannen in de kring van onzeker licht, en er lagen dobbelstenen op het dek. Wintrow rook de geur van goedkope brandewijn en fronste zijn voorhoofd. Het vlammetje van zijn drift flakkerde nog iets hoger op. Het leek alsof hij opeens het gevoel had dat zijn grootvader verwachtingsvol naar hem stond te kijken. Hij rechtte zijn schouders en stapte plompverloren in de cirkel van licht. Hij gooide de deken op het dek en vroeg botweg: 'En sinds wanneer zit de wacht op dit schip tijdens zijn dienst te zuipen?' Ze deinsden alle drie terug, tot ze zagen wie er had gesproken. 'Het is de priesterknaap,' zei een van hen, en hij nam er weer zijn gemak van. Opnieuw laaide zijn drift op.

'Het is ook Wintrow Haven van het geslacht Vestrit, en aan boord van dit schip dobbelt noch drinkt de wacht. De wacht waakt!' Alle drie kwamen ze nu overeind, grote, potige mannen met de harde knuisten van volwassenen. Een vande drie was zo fatsoenlijk beschaamd te kijken, maar de twee andere waren te zat. 'Waken over wat?' vroeg een van die twee, een man met een zwarte baard, op onbeschaamde toon. 'Dat Kyle het schip van de ouwe inpikt en haar bemanning vervangt door een stelgabbers van hem? Dat onze jaren van trouwe, verdomd trouwe dienst overboord worden gekieperd en geen ene reet meer voorstellen?' Nummer twee zette de litanie voort. 'Dat een Haven het schip jat dat van een Vestrit hoort te zijn? Althea mag een arrogant teefje zijn, maar ze is tot in haar gebeente een echte Vestrit. Van haar moet dit schip zijn, vrouw of geen vrouw.' Er schoten duizend mogelijke antwoorden door Wintrows geest. Hij koos wat hem het beste leek. 'Dat heeft allemaal niks te maken met drinken tijdens de wacht. Dat is een wel erg armzalige manier om de herinnering aan Ephron Vestrit te eren.' Deze laatste opmerking leek meer effect te hebben dan alles wat hij tevoren had gezegd. De beschaamd kijkende man stapte naar voren. 'Ik ben degene die wachtheeft, maar ik heb niets gedronken. Deze twee kwamen me alleen gezelschap houden en een praatje maken.' Wintrow wist niet wat hij daarop moest zeggen, dus hij beperkte zich tot een ernstig hoofdknikje. Toen viel zijn oog op de deken en herinnerde hij zichde reden van zijn komst. Waar is de tweede stuurman? Torg?'

De zwartgebaarde man lachte even en snoof toen van verachting. 'Die heeft het te druk met zijn verhuizing naar Althea's kajuit om ergens anders naar te kijken.' Wintrow beperkte zich weer tot eenzwijgend knikje. Hij sprak tegen niemand in het bijzonder toen hij zei: 'Ik vind niet dat ik zomaar aan boord van Vivacia mag kunnen stappen, zelfs niet in haar thuishaven.' De nachtwacht keek hem bevreemd aan. 'Het schip is nu tot leven gekomen. Ze zou meteen waarschuwen als er een vreemdeling aan boord probeerde te komen.' Weet u zeker dat ze weet dat ze in zulke gevallen zoiets moet doen?' De gezichtsuitdrukking veranderde in ongelovig. 'Natuurlijk weet ze dat. Alles wat kapitein Vestrit en zijn vader enzijn grootmoeder van het leven aan boord van een schip wisten, weet zij nu ook.' Hij wendde zijn blik af en schudde even zijn hoofd. 'Ik dacht dat alle Vestrits dat wel wisten.'

'Bedankt,' zei Wintrow, zonder in te gaan op de laatste opmerking. 'Ik ga Torg opzoeken. Aan het werk.' Hij bukte zich om de deken op te rapen. Buiten de lichtcirkel moesten zijn ogen wennen aan het donker. De deur van Althea's kajuit bleek op een kier te staan. De stuurman was verdiept in het uitpakken van zijn spullen. Die van Althea stonden in een paar kratten tegen een wand. Wintrow klopte luidruchtig en moest zijn best doen om niet te grijnzen toen hij zag hij schuldig en geschrokken Torg omkeek. 'Wat is er?' vroeg hij. 'Vader zei dat u voor een deken moest zorgen,' zei Wintrowkalm. Wat heb je daar dan in je hand?' antwoordde

Torg. Hij kon een glimp van geamuseerdheid niet verbergen. 'Of is die misschien niet goed genoeg voor de priesterknaap?' Wintrow liet de deken vallen. 'Deze is smerig,' zei hij. ik heb geen bezwaar tegen verstelde of verbleekte dekens, maar geen man behoort viezigheid te accepteren.' Torg keek er niet eens naar. 'Als hij vuil is, was hem dan.' Hij maakte aanstalten om zich weer aan het inrichten van de kajuit te gaan wijden. Wintrow liet zich niet intimideren. ik hoef er niet op te wijzen dat de deken dan een hele poos moet drogen,' zei hij koel. ik vraag alleen wat mijn vader al heeft gecommandeerd. Ik blijf vannacht aan boord en heb een deken nodig.' ik heb gedaan wat me is opgedragen. Je hebt een deken.'De wrede geamuseerdheid in Torgs stem was nu openlijker. Wintrow reageerde meer daarop dan op de woorden zelf. Waarom vindt u het grappig om zo onbeschoft te zijn?' vroeg hij Torg met oprechte nieuwsgierigheid. 'Het is voor u toch niet moeilijker me een schone deken te geven dan een smerige en me om een schone te laten smeken?' De eenvoud van de vraag trof de tweede stuurman onverhoeds. Zoals veel wrede mannen vroeg hij zich nooit af waarom hij deed wat hij deed. Het was voor hem voldoende dat hij het kon doen. Wintrow nam de man voor het eerst eens goed op. Tja, het type was evident. Kleine oogjes, blauw als van een witte big. Een uitzakkende onderkin. Een vettige halsdoek. Grauwe huid. De binnenkant van zijn open hemdsboordje was bruinig. De man verzorgdezich niet. Het was ook te zien aan de manier waarop hij de kajuit aan het inrichten was. Binnen twee weken

zou het hier stinken naar zweet, ongewassen kleren en rondslingerende kliekjes. Een smoezelig heerschap. Op dat moment besloot Wintrow de discussie af te kappen. Hij zou in zijn kleren slapen. Ongemakkelijk, maar geen ramp. Het had geen zin om met deze man te bekvechten: die zou nooit begrijpen hoe walgelijk en beledigend een smerige deken was. Wintrow verweet het zichzelf dat hij de man niet al eerderhad bestudeerd. Dat zou hun beiden veel nutteloos gedoe hebben espaard. 'Vergeet het maar,' zei hij nonchalant. Hij draaide zich om en liep weg. Hij hoorde dat de stuurman naar de deuropening kwam. 'Het jochie gaat waarschijnlijk klagen bij pappie,' riepTorg hem spottend na. 'Maar ik denk dat zijn vader verwacht dat zijn zoon niet snottert over wat vlekken op een deken.' Dat zou best waar kunnen zijn, moest Wintrow toegeven. Hij was niet van plan de moeite te nemen om dat na te gaan. Zijn zwijgen scheen Torg dwars te zitten. 'Denk je dat ik problemen krijg als je klaagt? Vergeet het maar! Ik ken je vader.' Wintrow keurde hem geen antwoord waardig. Hij had besloten geen emotionele energie meer in hem te investeren. Hij had zijn anma in zichzelf teruggetrokken, zoals hem was geleerd, en haar al doende gezuiverd van alle smetten van drift en gekwetstheid, niet omdat deze gevoelens onwaardig of misplaatst waren, maar omdat ze aan deze man verspild zouden zijn. Hij zette ook de vuile deken uit zijn geest, en tegen de tijd dat hij het voordek bereikte had hij niet alleen zijn kalmte herwonnen, maar ook zijn heelheid. Hij leunde op de reling en keek uit over het

water. Er lagen andere schepen voor anker in de haven. Er hingen lantaarns op die een geel schijnsel verspreidden. Wintrow verbaasde zich over zijn onwetendheid. Voor hem, de zoon van vele generaties zeevaarders en handelaren, waren deze schepen vreemde objecten. De meeste waren koopvaarders. Er lagen ook een paar vissersboten en oorlogsschepen tussen. De meeste koopvaardijschepen hadden twee of drie masten die naar de opkomende maan reikten, en een hoog en groot achterkasteel, met een rechte spiegel. Aan land, achter op de kade, was het nog een drukte van belang. Er werd op kleine schaal nog markt gehouden,en voor de herbergen stonden braadspitten op de stoep. Een aflandig briesje blies af en toe de verrukkelijke, kruidige geur van schroeiend vlees of zelfs van vers brood aan. Ook geluiden kwamen over het kalme water aangewaaid: vrolijk gelach, een flard muziek, een gil. 'En toch straalt het allemaal vrede uit,' zei Wintrow hardop. 'Omdat het allemaal is zoals het behoort te zijn,' beaamde Vivacia. Haar stem klonk als die van een vrouw, fluwelig en donker als de nacht, en een beetje rokerig. Wintrow reageerdeer met genot en pure blijdschap op, en het duurde even voordat dat tot hem doordrong. Wat ben je?' vroeg hij haar toen vol stil ontzag. 'Als ik bij je weg ben, denk ik dat ik je zou moeten vrezen, of in elk geval achterdochtig moet zijn. Maar nu ik hier ben, aan boord, en je stem hoor, is het zoiets als... als verliefdheid volgens mij moet zijn.'

'Echt waar?' vroeg Vivacia, die geen poging deed om het

genoegen in haar eigen stem te verbergen. 'Dan lijken jouw gevoelens op de mijne. Ik ben al zo lang aan het ontwaken... al jaren. Al het hele leven van jouw grootvader lang, plus dat van zijn vader, vanaf het allereerste moment dat je betovergrootmoeder zich aan mij verbonden heeft. En vandaag, nu ik me eindelijk kon bewegen, eindelijk mijn ogen kon openen voor de wereld, eindelijk kon horen en proeven en ruiken met mijn eigen zintuigen, trilde ik van de zenuwen. Wie zijn jullie, vraag ik me af, jullie, wezens van vlees en bloed en gebeente, geboren in je eigen lichaam en gedoemd te sterven wanneer dat vleselijke omhulsel het begeeft? En als ik me zulke dingen afvraag, ben ik bang, want jullie zijn zo vreemd voor mij, ik kan niet weten wat jullie met mij zullen doen. Maar anderzijds: als een van jullie dichtbij is, voel ik dat jullie weefsel van hetzelfde materiaal is als het mijne, dat we allemaal slechts verlengstukken zijn van een en hetzelfde gesegmenteerde leven en dat we elkaar aanvullen en completeren. Ik voel genot wegens jouw aanwezigheid, want ik voel dat mijn eigen leven groter en voller wordt als we dicht bij elkaar zijn.' Wintrow leunde op de reling, zo roerloos alsof hij naar een geniale dichter stond te luisteren. Ze keek hem niet aan, ze hoefde hem niet aan te kijken om hem te zien. Ook zij keek over het water heen naar de lichtjes van de markt ende kade. Zelfs onze ogen zien nu precies hetzelfde, mijmerde hij, en zijn glimlach werd nog breder. Slechts zelden waren woorden zo diep tot in zijn binnenste doorgedrongen en hadden ze waarheden als wortels in de

vruchtbare grond van zijn hart geplant. Sommige van zijn leraren hadden wel eens hetzelfde ontzag bij hem weten op te roepen, wanneer ze in simpele, heldere bewoordingen een waarheid formuleerden die als een vaag, ongrijpbaar besef in zijn binnenste aan het rijpen was geweest. Pas toen haar woorden allang in de zwoele zomeravond waren vervlogen gaf hij antwoord. 'Zoals de snaar van een harp, krachtig aangeslagen, een tweelingsnaar kan doen trillen, en zoals een zuivere hoge noot van een mensenstem kristal kan doen rinkelen, zo heb jij waarheid in mij tot leven gewekt.' Hij lachte, verbaasd om zichzelf, want hij voelde zich alsof een vogeltje, dat te lang in zijn borst opgesloten had gezeten, eindelijk zijn vrijheid had genomen. 'Wat je zegt is de eenvoud zelf - alleen dat we elkaar aanvullen. Waaromzouden die woorden me nou zo bijzonder moeten ontroeren? Maar toch doen ze dat. Ze doen het.'

'Er gebeurt iets, hier, vanavond. Ik voel het.'

'Ik ook. Maar ik weet niet wat het is.'

'Je bedoelt dat je er geen naam voor hebt,' verbeterde ze hem. Wij beidenkunnen niet anders dan weten wat het is. We groeien. We worden.' Wintrow merkte dat hij ontspannen naar de duisternis stond te glimlachen. We worden wat?' Ze draaide haar hoofd naar hem toe. Verre lichtjes werden in de vlakken van haar gebeeldhouwde gezicht gedempt weerkaatst. Haar glimlach ontblootte haar volmaakte tanden. 'We worden onszelf,' zei ze eenvoudig. We worden zoals we bedoeld waren te worden.' Althea had nooit geweten dat er in ellende

een zo grote graad van perfectie haalbaar was. Pas nu ze naar haar lege glas zat te turen begreep ze goed wat een puinhoop haar leven was geworden. Dingen hadden er wel eens eerder beroerd uitgezien, niet alles was altijd perfect geweest, maar vandaag had ze toch werkelijk de ene stomme beslissing na de andere genomen, zodat nu alles zo fout was als maar zijn kon. Ze schudde haar hoofd om haar stupiditeit. Terwijl ze haar bijna lege beurs betastte en toen haar glas ophief om het te laten bijvullen, nam ze haar beslissingen nog eens door. Ze had toegegeven waar zehad moeten vechten en gevochten waar ze had moeten toegeven. Maar het ergste, absoluut het ergste, was dat ze het schip had verlaten. Dat ze van Vivacia was weggelopen nog voordat haar vader zijn zeemansgraf had gekregen was erger dan stom en fout geweest.Het was verraad. Ze had alles wat ooit voor haar belangrijk was geweest stomweg verloochend. Weer schudde ze haar hoofd. Hoe had ze dat kunnen doen? Niet alleen had ze haar vader in de steek gelaten, daarenboven had ze het schip aan de genade van Kyle overgeleverd. Hij begreep haar niet, had echt geen idee van wat een levend schip was of wat het nodig had. Wanhoop balde zich als een koude vuist om haar hart. Na al die jaren van wachten had ze Vivacia op de cruciale dag zomaar laten stikken. Wat mankeerde haar toch? Wat had haar bezield? 'Eerst het schip, de hele rest volgt dan vanzelf,' had haar vader toch altijd gezegd? De kroegbaas kwam naar haar toe. Hij bekeek haar munt zorgvuldig en vulde toen pas haar glas bij. Hij zei iets tegen haar - iets met een valse

ondertoon van bezorgdheid. Ze wuifde hem weg, met het volle glas in haar hand, waardoor ze flink morste. Gauw nam ze een paar slokken. Toen keek ze met wijd open ogen om haar heen, alsof ze op die manier haar hoofd helder wilde maken. Het leek haar fout dat de mensen in deze tent haar verdriet niet deelden. Was in dit stukje van Beijerstad het vertrek van Ephron Vestrit dan niet eens opgemerkt? De gesprekken hier waren hetzelfde als altijd: dat de nieuwkomers de stad verpestten, dat de gedelegeerde vande satraap niet alleen meer belasting hief dan hem was toegestaan, maar ook nog eens smeergeld aannam om slavenschepen in de haven toe te laten, dat die van Kwarts de satraap dringend hadden verzocht Beijerstad lagere havengelden te laten vragen, en dat de satraap wel weer zou toegeven, want uit Kwarts kreeg hij geregeld massa's drugs. Altijd weer dezelfde liedjes, maar nooit eens iemand die een poot uitstak om er iets aan te doen. De laatste keer dat ze met haar vader mee was gegaan naar de Raad van de Oude Vaarders had deze de raadsleden gezegd dat ze het simpelweg moesten verbieden. 'Beijerstad is van ons,' had hij resoluut verklaard, 'en niet van de satraap. We moeten allemaal meebetalen aan een eigen patrouilleschip, en vervolgens geen enkel slavenschip meer toelaten tot onze haven. En stuur die graanschepen uit Kwarts ook maar weg als ze geen behoorlijk havengeld willen betalen voor het water en de proviand die ze hier kunnen laden. Laat ze dan maar ergens anders verse rantsoenen aan boord nemen, bijvoorbeeld in een van de

piratendorpen. Eens kijken hoe ze daar behandeld worden!' Er was een luid rumoer ontstaan na zijn opmerkingen, zowel van bijval als van ontzetting, maar toen het op stemmen aankwam had de raad nagelaten actie te ondernemen. 'Wacht eenjaartje of twee,' had haar vader bij het weggaan tegen Althea gezegd. 'Zo lang duurt het hier voordat een idee wortel schiet. De meesten van hen weten vanavond al dat ik gelijk heb. Ze willen alleen niet onder ogen zien wat er moet gebeuren. Er moet namelijk worden opgetreden als Beijerstad Beijerstad wil blijven, en niet een soort zuidelijke uitloper van Kwarts wil worden. Ze morrelen nu al aan onze noordgrens, maar als we niet oppassen sluipen ze hier op een andere manier naar binnen: slaven met gezichtstatoeages werken al op onze akkers, meisjes worden op twaalfjarige leeftijd uitgehuwelijkt, en de hele rest van hun verwerpelijke gewoonten. Als we dat zo laten doorgaan, zal het ons vernietigen. Alle oude vaarders weten dat in hun hart. Over een jaar of twee zal ik dit opnieuw voorstellen en dan zullen ze het allemaal met me eens zijn. Je zult het zien.' Maar hij niet. Haar vader was voor altijd verdwenen. Beijerstad was weer een stuk armer en zwakker geworden, maar de meeste mensen wisten dat niet eens. Er prikten weer tranen in haar ogen en voor de zoveelste keer veegde ze ze weg met haar mouw. Allebei haar mouwranden waren inmiddels druipnat en haar gezicht en haren zagen er ongetwijfeld rampzalig uit. Keffria en haar moeder zouden een rolberoerte krijgen als ze zagen hoe ze erbij liep, maar dat kon haar niets verdommen.

Misschien dat zij zich niet waardig gedroeg, maar zij tweeën waren veel erger. Althea had zich impulsief op de drank gestort, maar haar moeder en zus hadden doelbewust en weloverwogen tegen haar samengezworen en geïntrigeerd, en niet alleen tegen haar, maar uiteindelijk tegen het schip van de familie, want ze moesten toch weten wat het betekende Vivacia over te leveren aan Kyle, een man die niet eens familie van haar was. Maar opeens stakeen kille, hinderlijke twijfel de kop op. Was dat wel zo? Haar moeder was ook geen Vestrit, zij was aangetrouwd, net als Kyle. Misschien had zij ook geen echte gevoelens voor het schip. Nee, dat was onmogelijk, na al die jaren met haar vader samen. Altheaweigerde gewoon te geloven dat de gedachte enige waarheid kon bevatten. Ze moesten begrijpen, beiden, wat Vivacia voor de familie betekende. Ongetwijfeld was dit allesalleen maar een rare en afschuwelijke, maar hoe dan ook slechts tijdelijke vorm van wraak op haar. Ze wist niet precies waarom. Misschien omdat ze meer van haar vader had gehouden dan van welk ander familielid ook? Er welden weer tranen op. Het kon haar niets schelen. Ze zouden van mening moeten veranderen. Ze moesten haar het schip teruggeven. Zelfs, nam ze zich streng voor, als dat betekende dat ze onder Kyle zou moeten dienen. Ze vond het een afschuwelijke gedachte, maar klampte er zich opeens aan vast. Jawel, dat was natuurlijk het enige wat ze wilden. De zekerheid dat er zaken werden gedaan zoals hij en zij vonden dat ze gedaan moesten worden. Wel, ze gingen hun gang maar. Laat hem maar naar

hartenlust handelen in kampernoten of eieren in het zuur, zo lang zij maar aan boord van Vivacia kon zijn. Althea richtte zich op en zuchtte diep, alsof ze zojuist iets had opgelost. Toch was er niets veranderd, hield ze zichzelf voor. Een paar tellen later ontkende ze dat weer, want er was wel iets veranderd, en niet zo'n klein beetje ook: ze had ontdekt dat ze door het stof wilde kruipen, dat ze tot alles bereid was om maar aan boord van Vivacia te kunnen zijn. Werkelijk alles. Ze keek om zich heen en kreunde zacht. Ze had te veel gedronken en huilde te veel. Haar hoofd bonkte en ze wist eigenlijk niet eens in welke kroeg ze zat. Een van de ellendigste, dat was zeker. Een eindje verderop lag een man laveloos naast zijn stoel op de grond. Dat was niets ongebruikelijks, maar meestal werd zo iemand snel weggesleept. Aardige kroegbazen deponeerden hem op een rustig plekje, waar hij zijn roes kon uitslapen,maar hardere types mikten hem ijskoud de straat op of een steeg in, als prooi voor ronselaars. Volgens de geruchten speelden sommige kroegbazen onder een hoedje met die ronselaars, maar dat had Althea nooit geloofd. Niet in Beijerstad. In andere zeehavensmisschien, maar hier niet. Ze ging wankel staan. De kanten zoom van haar rok bleef aan het ruwe hout van een tafelpoot haken. Ze trok eraan, het kon haar niets schelen of er iets scheurde. Laat alles vanavond maar in flarden gaan! Ze wreef over haar vermoeide en betraande ogen. Tijd om naar huis en naar bed te gaan. Morgen zou ze alles onder ogen zien en haar maatregelen nemen. Nu niet.

Lieve Sa, ik hoop dat iedereen slaapt als ik thuis kom, bad ze. Ze moest over de dronken matroos heen stappen om bij de deur te komen. De vloer leek onder haar voeten te deinen, of misschien had ze haar landbenen nog niet terug. Ze nam grotere stappen om het te compenseren, maar moest zich toch aan de deurpost vastgrijpen om niet te vallen. Ze hoorde iemand lachen, maar wildezich niet verwaardigen te kijken om te zien wie dat was. Ze trok de deur open en stapte naar buiten. De duisternis en de koelte waren zowel desoriënterend als welkom. Ze bleef op de houten stoep staan en haalde een paar keer diep adem. Bij de derde of vierde keer vreesde ze opeens dat ze moest overgeven. Ze ademde minder diep en staarde met grote ogen voor zich uit. Toen ging de deur achter haar open en kwam er een andere klant naar buiten. Ze draaide zich ongerust om. Het duurde in de schemering even voorze hem herkende. 'Bresker,' groette ze hem. 'Althea,' antwoordde hij vermoeid. 'Voel je je in orde?' vroeg hij onwillig. Ze keek hem alleen maar aan. 'Ik wil terug naar Vivacia,' zei ze na een poosje. Op het moment dat ze het zei wist ze dat het inderdaadiets was wat ze moest doen. 'Ik moet het schip vannacht nog spreken. Ik moet uitleggen waarom ik vandaag ben weggelopen.'

'Morgen,' stelde Bresker voor. 'Als je geslapen hebt en weer nuchter bent. Je wilt toch zeker niet dat ze je in deze toestand ziet?'Ze hoorde aan zijn stem dat hij zichzelf heel slim vond toen hij eraan toevoegde: 'Zo min als je vader dat gewaardeerd zou hebben.'

‘Nee, ze zou het snappen. We kennen elkaar door en door. Ze begrijpt alles wat ik doe.’

‘Dan begrijpt ze het ook als je morgenvroeg komt, schoon en nuchter,' repliceerde Bresker op redelijke toon. Hij klonk nog steeds erg vermoeid. Na enige aarzeling reikte hij haar zijn arm. 'Kom mee, ik breng je naar huis.'

HOOFDSTUK 8
Nachtelijke gesprekken

~

Meteen toen ze binnen waren stortte haar moeder in: ze zakte pardoes door haar knieën. Kyle zag het hoofdschuddend aan en liet het aan Keffria over haar naar bed te brengen. In de slaapkamer die ze zo lang met haar echtgenoot had gedeeld hing nu een sfeer van ziekte en dood. Daarom droeg Keffria aan Rache op een van de logeerkamers voor haar moeder in gereedheid te brengen. Toen de dienstmeid haar moeder naar bed had gebracht kon Keffria zich aan Selden wijden. De jongen huilde. Hij had om zijn moeder gevraagd, maar Malta had hem gezegddat zijn moeder het te druk had voor een huilende baby. Ze had hem op de rand van zijn bed laten zitten, zonder zelfs maar een bediende te roepen. Even was Keffria erg boos op haar dochter, maar toen besefte ze dat die zelf eigenlijk ook nog maar een kindwas. Het was niet redelijk van een twaalfjarige na een dag als deze te verwachten dat ze haar zevenjarige broertje onder haar hoede nam. Ze troostte de jongen, hielp hem in zijn nachthemd en bleef bij hem tot hij sliep. Toen ze eindelijk naar haar slaapkamer vertrok was ze ervan overtuigd dat iedereen in huis naar bed was. Het flakkerende licht van haar kaars deed haar denken aan spoken en geesten. Zou de anma van haar vader hier nu rondzwerven? Er ging een rilling over haar rug. Nee, natuurlijk niet, zijnanma zat nu in het schip. En zelfs als het wel zo was: haar vaders anma zou haar

geen kwaad willen doen. Kyle lag al in bed. Ze blies de kaars uit, ontkleedde zich en trok de koele nachtjapon aan die Nana voor haar had klaargelegd. Ze kroop naast haar echtgenoot onder de deken. Hij opende zijn armen om haar welkom te heten. Hij had niet geslapen, maar op haar gewacht. Na alle ontberingen van die dag vol verdriet vond ze dat iets hartverwarmends. Het was alsof Kyles aanraking de strakke knoop van pijn in haar binnenste verzachtte. Eerst hield hij haar alleen maar vast, daarna begon hij haar haren te strelen en masseerde hij haar nek tot ze ontspannen tegen hem aan lag. Toen bedreven ze de liefde met elkaar. Hij deed het teder en ongehaast, zonder iets te zeggen. Er viel maanlicht de kamer binnen door de hoge vensters. De zomerse maan was helder genoeg om de inhoud van de kamer wat kleur te geven: de crèmekleurige lakens, het ivoorwitte haar van Kyle, de twee tinten goud van zijn huid - daar waar de zon hem welen niet had verbrand. Na afloop kroop ze knus tegen hem aan en luisterde naar het kloppen van zijn hart. Toen vond ze het opeens erg egoïstisch van zichzelf dat ze zo van zijn fysieke liefde en aanwezigheid genoot terwijl haar moeder nog geen etmaal geleden haar vader was kwijtgeraakt. Opeens besefte ze veel beter welk enorm verlies haar moeder na al die jaren van huwelijk en kameraadschap met haar vader had geleden. Ze bleef tegen Kyle aan liggen, maar er kwam een brok in haar keel en er gleed een traan over haar wang, die op zijn blote schouder druppelde. Hij stak er zijn hand naar uit, en toen naar haar gezicht. 'Niet huilen,' zei hij zachtjes. 'Niet

doen. Er zijn vandaag al genoeg tranen geweest. Er is genoeg gerouwd. Zet het nu allemaal van je af. Laater in dit bed niets anders zijn dan wij beiden.' Ze haalde diep adem. 'Ik zal het proberen. Maar het verlies dat mijn moeder... ik besef opeens wat ze voortaan moet missen. Dit... alles.' Ze streek met haar hand over zijn lichaam, van zijn schouder tot zijn dij. Toen pakte hij de hand in de zijne en kuste haar vingers. 'Weet ik. Zelf dacht ik er ook aan, daarstraks. Dat er een moment kon komen dat ik niet meer bij je terugkeerde, en wat jij dan zou doen...'

'Daar wil ik niet eens aan denken!' riep ze uit.Ze draaide zijn gezicht naar het hare, zodat ze het in het maanlicht beter kon zien. 'Ik weet nog steeds niet of we er goed aan hebben gedaan,' zei ze, nu op een heel andere toon. 'Ik weet dat we erover hebben gepraat, en dat we het de beste oplossing vonden, die iedereen zou beschermen. Maar die uitdrukking op haar gezicht toen ik die pin vastpakte! En hoe ze daarna gewoon wegrende! Ik zou nooit hebben geloofd dat Althea de begrafenis op zo'n manier zou verlaten. Ik dacht dat ze meer van hem hield.'

'Hm.'Kyle dacht na. 'Ik had het ook niet verwacht. Ook ik meende dat haar liefde voor het schip en haar vader sterker zou zijn. Ik verwachtte hevig verzet, en was blij dat ze zo gemakkelijk toegaf. Anders zou de hele begrafenis een opeenvolging van pijnlijke scènes zijn geweest. Dat heeft ze ons tenminste bespaard. Hoewel ik me eerlijk gezegd wat ongerust maak over waar ze nu uithangt. Een meisje hoort op

de avond van haar vaders dood thuis te zijn, niet op kroegentocht in een oord als Beijerstad.' Hij zweeg even, en voegde er toen op voorzichtige toon aan toe: 'Je snapt wel dat ik daar iets van moet zeggen. Iemand moet streng tegen haar zijn, voordat ze zichzelf ruïneert.'

'Papa zei altijd dat Althea het beste tot haar recht kwam onder een zachte hand,' merkte Keffria op. 'Dan had ze de ruimte om fouten te maken, want dat was het enige waar zij iets van leerde.' Kyle snoof minachtend. 'Neem me niet kwalijk, liefje, maar dat was volgens mij een smoesje om niet de strenge vader te hoeven zijn. Ze is verwend, en datduurt al zolang ik haar ken. Het is ook te merken. Ze gaat er constant van uit dat ze haar zin krijgt. Het heeft haar zelfzuchtig gemaakt, en onnadenkend wat anderen betreft. Maar het is nog niet te laat voor haar. Het was voor mij een hele schok om dat te ontdekken, geloof me. Op de terugweg verloor ik op een gegeven moment mijn geduld en gaf haar opdracht de rest van de reis in haar kajuit te blijven. En dat deed ze! Ik geloof dat ze toen eindelijk de tijd had om eens goed na te denken. Je zag hoe ze wastoen we arriveerden. Stil en berouwvol. Ze kleedde zich als een dame, voor zover ze dat kon.' Hij zweeg even en schudde zijn hoofd. Zijn blonde haren wreven over het kussen. 'Het verbaasde me. Ik had verwacht dat ze weer ruzie zou zoeken. Maar toen bedacht ik me dat ze dit misschien al die tijd had gezocht. Iemand die grenzen trekt. Iemand die haar eindelijk dwingt zich te gedragen zoals het hoort. Volgens mij was ze voortdurend aan

het experimenteren hoe ver ze kon gaan voordat iemand haar stevig bij haarlurven pakte.' Hij schraapte zijn keel. 'Ik respecteerde je vader. Dat weet je. Maar wat Althea betreft was hij... blind. Hij verbood haar nooit iets. Toen ik het gezag overnam en dat wel deed was het verschil... verbluffend.' Ze zwegen een poosje. Keffria dacht aan haar zuster en haar vreemde manieren. Kyle zuchtte. 'Ik heb lang gedacht dat ze een hopeloos geval was. Dat ze ons alleen verdriet zou bezorgen en zelf slecht aan haar einde zou komen. Maar vandaag, toen de hele familie bij elkaar was, heeft ze ons niet echt tegengewerkt. In haar hart weet ze wat juist is. Het schip moet dienen voor het welzijn van de hele familie. Jij bent de oudste. Het is alleen maar rechtvaardig dat jij het echt waardevolle erft. Bovendien heb jij kinderen om voor te zorgen,en het schip stelt ons daartoe in staat. Voor wie moet Althea zorgen? Alleen voor zichzelf, en wij zullen er heus wel op toezien dat ze niet verhongert of dakloos wordt. Maar als de situatie andersom was geweest, zou ze zonder om te kijken zijn uitgevaren, en had ze waarschijnlijk die nietsnut van een Bresker haar kapitein gemaakt.'

Hij rekte zich uit, sloeg zijn arm om haar heen, trok haar naar zich toe. 'Nee, Keffria, ik denk niet dat je je moet afvragen of we vandaag wel het beste hebben gedaan. We weten dat we voor Althea zullen zorgen en dat we je moeder uit haar financiële problemen zullen verlossen. Zou jij met zekerheid kunnen zeggen dat Althea voor je moeder kan zorgen, laat staan voor ons en onze kinderen? Ik denk dat

tegen het einde zelfs je vader inzag dat het verstandiger was het schip aan jou te geven, hoe moeilijk hij het ook vond de gevoelens van zijn lieveling te kwetsen.' Keffria zuchtte diep en kroop dichter tegen hem aan. Elk woord dat hij zei klonk verstandig. Dat was een van de redenenwaarom ze met hem was getrouwd: zijn behoedzame en logische manier van denken had haar een veilig gevoel gegeven. Zo iemand had ze ook nadrukkelijk gezocht, een man die vooral niet zo impulsief en fantasierijk mocht zijn als haar vader. Ze had gezien wat dat haar moeder had aangedaan, hoe zij vroeg oud was geworden. Andere vrouwen van vaarders leidden een kalm leven met hun rozentuinen en kleinkinderen, maar haar moeder had dagelijks moeten werken en besluiten nemen als een man. Het ging niet alleen om de boekhouding of het bewerkelijke zakendoen met andere vaarders en kooplieden, maar haar moeder was ook vaak genoeg te paard naar de landerijen gegaan om met eigen ogen te zien wat de opzichters haar rapporteerden. Vooral het seizoen van de maveroogst was voor Keffria altijd een gruwel geweest. Haar moeder was dan al weg voor zij opstond en met wat geluk zag ze haar een uurtje voordat ze weer naar bed moest, en vaak genoeg de hele dag niet. Toen ze ouder werd had haar moeder haar per se willen meenemen naar dehete akkers en hun lange rijen donkergroene struiken met hun rijpende bonen. Ze had haar gedwongen te leren hoe die bonen het beste geplukt konden worden, welke ziekten ze konden hebben, en dat aangetaste struiken ofwel meteen uitgerukt en

verbrand moesten worden, ofwel ingrijpend behandeld met een heet aftreksel van beschimmelde bladen en paardenmest. Keffria had het afschuwelijk gevonden, en toen ze oud genoeg was om het excuus van haar huid en haren aan te voeren had ze geweigerd nog langer mee te gaan.Toen had ze ook besloten dat ze geen man wilde die naar zee ging en haar met zulke plichten liet zitten. Ze wilde iemand die voor haar zorgde en die alle problemen en moeilijkheden buiten haar deur hield. 'En toen ben ik toch met een zeeman getrouwd,' zei ze, maar het klonk als een soort compliment. 'He?' Het klonk slaperig. Ze legde haar hand op zijn borst en genoot van het contrast tussen zijn bleekheid en haar olijfkleurige huid. 'Ik zou alleen willen dat je niet zo vaak weg was,' zei ze zacht. 'Nu papadood is, ben jij de man in de familie. Als jij er niet bent...'

'Weet ik,' zei hij. 'Daar heb ik ook aan gedacht. Ik heb me zorgen gemaakt. Waarom dacht je anders dat ik erop moet staan dat Wintrow met me mee vaart? Het is tijd dat hij naar voren treedt als man in deze familie en zijn deel van de verantwoordelijkheid op zich neemt.'

'Maar... zijn priesterschap,' protesteerde Keffria met een dun stemmetje. Het was erg moeilijk voor haar om het oneens te zijn met haar echtgenoot, maar op dit punt had hij haar tot nu toe steeds haar zin gegeven. Ze kon zich nauwelijks voorstellen dat dat nu zou veranderen. 'Je weet dat ik het nooit eens ben geweest met die nonsens,' zei hij rustig, alsof hij haar onuitgesproken vraag had gehoord. 'Onze

oudste zoon aanbieden ten dienste van Sa. Dat is mooi voor de rijkelui in Jamaillia, die kunnen daarmee opscheppen dat ze makkelijk kunnen afzien van de werkkracht van een zoon. Voor ons geldt dat niet, liefje. Ik wist dat jij het graag wilde, en ik heb geprobeerd daaraan tegemoet te komen. We hebben de jongen naar het klooster gestuurd. Als je vader nog een handvol jaren langer had geleefd, hadden ze hem misschien kunnen houden. Maar zo is het niet gegaan. Selden is te jong om te varen. De eenvoudige en onbestrijdbare waarheid isgewoon dat deze familie Wintrow harder nodig heeft dan dat verre klooster in Jamaillia. Sa zorgt voor alles, zeg jij vaak. Wel, bekijk het dan zo: Sa heeft ons dertien jaar geleden een zoon geschonken. En nu hebben we hem nodig.'

'We hebben het hem beloofd,' hield ze vol, maar met een klein stemmetje. Van binnen was ze helemaal van streek. Het betekende erg veel voor haar dat Wintrow aan Sa was beloofd en een van zijn priesters zou worden. Lang niet alle jongens werden geaccepteerd. Menigeen werd naar zijnfamilie teruggestuurd, met een beleefd briefje dat hij niet ten volle aan de vereisten voor een priesterschap voldeed. Wintrow niet. Hij was snel gegroeid naar het niveau waarop hij het bruin van een novice mocht dragen, en daarna van het verre klooster in Kall overgeplaatst naar het Kelpitonklooster op het schiereiland Merg. De priesters lieten niet vaak iets van zich horen, maar wat ze haar meldden was lovend. Ze bewaarde hun brieven - met de originele goudkleurige linten eromheen - in een hoek van haarklerenkast. 'Nee, jij hebt het beloofd,'

verbeterde Kyle haar. 'Niet ik. Laat me eens opstaan.' Hij maakte zich los uit haar armen en stapte uit bed. Zijn hele lichaam was als een beeld van ivoor in het maanlicht. Hij raapte zijn nachthemd op en trok het over zijn hoofd aan. Waar ga je heen?' vroeg ze timide. Ze wist dat haar protest hem had geërgerd, maar hij had nog nooit het bed verlaten om ergens anders te gaan slapen. Hij kende haar zo goed. Hij stak zijn hand uit en wreef teder haar haren uit haar gezicht. 'Even maar. Ik wil kijken of Althea al thuis is.' Hij schudde zijn hoofd. 'Ik kan haar stommiteit niet begrijpen. Ik hoop dat ze zichzelf vanavond niet te schande heeft gemaakt in de stad. Met een paar slokken op flapt ze er van alles uit. Een schandaal is wel het laatste wat we nu kunnen hebben. De familie moet degelijk en solvabel lijken. Rare praatjes van Althea zouden onze schuldeisers schichtig kunnen maken. Probeer maar te slapen. Ik ben hoe dan ook meteen terug.' Even vreesde Bresker dat Altheazijn aanbod van een escorte zou afwijzen. Ze stond enigszins onzeker op haar benen en keek hem beneveld aan. Hij beantwoordde onverschrokken haar blik. Sa, wat zag ze eruit! Haar haren waren losgeraakt en hingen over haar voorhoofd en schouders. Haar gezicht zat onder het vuil en was vlekkerig van de tranen. Alleen haar jurk typeerde haar als een dame, al was deze zo verfomfaaid dat het wel een afdankertje van iemand anders leek. Ze zag er eigenlijk meer uit als een straathoer op zoek naar een klant dan als de trotse dochter van een oude vaarder. Als ze in haar eentje naar huis liep kon haar van alles overkomen. Toen

zuchtte ze diep. 'Ja,' zei ze, en na nog een zucht nam ze zijn aangeboden arm. Ze leunde zwaar op hem. Hij was blij dat hij zijn plunjebaai aleerder die avond had afgelegd. Hij had hem voor wat kleingeld in bewaring gegeven bij een kroegbaas die hem goed kende. Hij wilde liever vergeten hoeveel geld hij had uitgegeven toen hij haar tijdens haar kroegentocht volgde. Meer dan hij van plan was geweest, zeker, maar toch minder dan hij normaal tijdens een avond stappen verteerde. Hij was nog bijna nuchter, besefte hij. Dit was de somberste eerste avond aan wal die hij ooit had meegemaakt. Enfin, het was bijna voorbij. De laatste uurtjes voor het daglicht zou hij nog kunnen doen wat hij maar wilde. Hij keek de straat af. Er brandden maar weinig toortsen en er was niemand te zien. Degenen die nog konden drinken zaten in de kroegen, en alle anderen in deze wijk moesten ergens liggen te pitten. Toch konden er wat onverlaten op pad zijn in de hoop een dronken zeeman te kunnen beroven. Hij moest voorzichtig zijn, zeker nu hij Althea bij zich had.

'Deze kant op,' zei hij, en hij probeerde er flink de pas in te zetten, maar zij struikelde al bijna meteen. 'Benje zo bezopen?' vroeg hij geërgerd. 'Ja,' gaf ze toe, en ze liet een boertje. Ze bukte zo abrupt dat hij dacht dat ze instortte, maar het bleek dat ze haar hooggehakte, met linten vastgeknoopte schoenen losbond, eerst de ene, toen de tweede. 'Deze verdomde dingen helpen niet echt.' Ze gooide ze ver van zich af, de donkere straat in, en stak toen haar arm weer stevig onder de zijne. 'Kom, we gaan.' Blootsvoets liep ze aanzienlijk

beter, moest hij toegeven. Toen moest hij stilletjes grijnzen. Na al die jarenhad hij toch nog iets van een Treil in zich: hij had even gerild bij de gedachte aan een vaardersdochter die op blote voeten door de stad liep. Maar ja, gezien de rest van haar conditie zou het nog nauwelijks opvallen. Hij was trouwens van plan achterafstraatjes te nemen en hoopte maar dat ze geen bekenden zouden tegenkomen. Dat was hij wijlen Ephron Vestrit op zijn minst verschuldigd. Bij de eerstvolgende kruising probeerde ze hem echter mee te trekken naar een helder verlichte hoofdstraat met kraampjes.'Ik heb honger,' zei ze, en het klonk verrast en een beetje geïrriteerd, alsof het zijn schuld was. 'Jammer, ik ben blut,' loog hij vlot, en hij wilde verder lopen. Ze keek hem achterdochtig aan. 'Je hele gage nou al verdronken? Bij Sa, ik wist dat je er wat van kon, maar zo snel...'

'Vooral aan hoeren,' legde hij geprikkeld uit. Ze nam hem op in het flakkerende licht van de toortsen. 'Ja, dat is wel iets voor jou,' zei ze, min of meer tegen zichzelf. Ze schudde haar hoofd. 'Er is niet veel wat jij niet zoudoen, Bresker Treil, toch?'

'Heel weinig,' gaf hij koeltjes toe, vastbesloten het gesprek te beëindigen. Hij trok aan haar arm, maar ze weigerde nog steeds mee te komen. 'Ik heb op heel wat plaatsen krediet. Kom, ik zal je trakteren.' Van het ene moment op het andere was ze van aanklaagster in weldoenster veranderd. Hij probeerde het met een rechtstreekse aanpak. 'Althea, je bent dronken en je ziet er vreselijk uit. Je kunt je beter nergens

vertonen. Kom mee, ik breng je naar huis.' Ze gaf haar verzet op en hij leidde haar weg. De straten hier hoorden niet meer bij de nachtmarkt, maar diverse zaakjes waren desalniettemin open. Er scheen gedempt licht naar buiten uit werkplaatsen en winkels van tatoeëerders, drugshandelaren en leveranciers van minder gangbare geneugten. Hij was blij dat het niet meer al te druk was, maar juist toen hij dacht dat hij het ergste van die dag nu wel achter de rug had hoorde hij dat Althea allesbehalve gesmoord liep te huilen. 'Wat is er?' vroeg hij vermoeid. 'Nu mijn vader dood is, zal er nooit meer iemand trots op me zijn.' Ze schudde verblind haar hoofd en depte toen haar tranen met haar mouw. Haar stem klonk half verstikt. 'Hij keek naar wat ik kan, de rest kijkt alleen maar hoe ik eruitzie of wat anderen van me denken.'

'Je hebt te veel gedronken,' zei hij rustig. Hij had de woorden troostend bedoeld - zulke dingen zouden haar veel minder kwellen wanneer ze weer nuchter en minder weerloos was - maar ze klonken nogal beschuldigend. Ze boog deemoedig haar hoofd, en hij liet het daar maar bij. Het lukte hem kennelijk toch niet haar een beetje op te monteren, en eerlijk gezegd wist hij ook niet zeker of hij dat echt wilde en of het zijn verantwoordelijkheid wel was. Haar familie had haar veroordeeld. Nou, en? Wist ze dan niet meer dat hij door zijn eigen familie totaal, verstoten was? Nog maar een paar weken geleden had ze het hem voor de voeten gegooid. Het was niet fair van haar dat ze van hem medeleven verwachtte nu de rollen waren omgekeerd. Ze liepen een poosje

zwijgend voort. 'Bresker,' zei ze toen ernstig, 'ik krijg mijn schip terug.' Hij maakte een vrijblijvend geluidje. Het had weinig zin haar te vertellen dat ze dat volgens hem rustig kon vergeten. 'Hoorde je wat ik zei?' drong ze aan. 'Ja, ik heb het gehoord.'

'Nou, heb jedan niets te zeggen?' Hij lachte bitter, heel even. 'Als jij je schip terugkrijgt, verwacht ik weer eerste stuurman te worden.'

'Afgesproken,' zei ze grootmoedig. Bresker snoof. 'Als ik had geweten dat het zo gemakkelijk was, had ik gevraagd kapitein te mogen zijn.'

'Nee. De kapitein, dat ben ik zelf. Maar jij kunt mijn stuurman zijn. Vivacia mag je graag. Wanneer ik kapitein ben, wil ik alleen mensen aan boord die wij aardig vinden.'

'Dank je,' zei hij verlegen. Hij had nooit geloofd dat Althea hem mocht.Op een rare manier ontroerde het hem. De dochter van de kapitein mocht hem dus toch wel. 'Waarvoor?' vroeg ze hem dronken. 'Niks,' zei hij. Ze liepen de straat van de Wilde Regenkooplieden op. De winkels hier waren mooier en groter, maar ze waren bijna allemaal dicht voor de nacht. De exotische koopwaar die hier werd aangeboden was er voor de rijken, en niet voor het jonge en berooide volk dat op de nachtmarkt rondliep. De grote etalageruiten werden beschermd door luiken, en hier en daar liepen zwaarbewapende huurlingen te drentelen, die een oogje in het zeil hielden. Bresker en zijn meisje trokken achterdochtige blikken. De waren die in de etalages lagen

uitgestald bezaten de magie van de Wilde Regenlanden. Daarom bezorgde deze straat Bresker altijd een mengeling van griezels en ontzag. Zelfs 's nachts leken de gevaarlijke goederen die waren aangevoerd over de angstaanjagende rivier een zilverig aura van magie te bezitten en een ijzige zindering in de lucht te veroorzaken. Hij vroeg zich af of Althea die mening deelde, maar vond de vraag te triviaal en te ernstig om hem nu hardop aan haar voor te leggen. Althea's hand op zijn arm voelde na een tijdje aan als een ietwat verontrustende intimiteit. Tijd om de stilte maar weer eens te verbreken. 'Zij heeft nogalsnel carrière gemaakt,' zei hij daarom bij het passeren van Ambers winkel. Hij knikte naar een etalage op de hoek van de straat, waar Amber zelf achter het glas zat, met een dure set Yiccakristallen om zich heen. Ze waren doorzichtig als bronwater en gevatin rijk bewerkte, vergulde lijsten van gesneden hout, waardoor de vrouw in de etalage zelf een omkaderd kunstwerk leek. Ze zat in een witgelakte rieten stoel en droeg een lange bruine japon die vanaf haar schouders recht naar beneden hing en haar slanke gestalte eerder verhulde dan accentueerde. Ze had geen luiken of tralies voor haar etalage en er waren nergens bewakers te zien. Misschien vertrouwde Amber op haar eigen bijzondere uitstraling om dieven af te schrikken. Er brandde slechts een olielamp -eentafellamp die op de vloer naast haar stond en een gelig licht verspreidde. Het rijke bruin van haar geplooide japon haalde de gouden kleur van haar huid en haren en ogen extra op. Onder de zoom van haar lange rok

staken blote voeten naar buiten. Amber zatmet de grote, nooit knipperende ogen van een kat naar de straat te turen. Althea bleef staan om die starende blik te beantwoorden. Ze wankelde even en Bresker sloeg zonder erbij na te denken een arm om haar schouder. Wat verkoopt ze?' vroeg Althea zich hardop af. Bresker keek pijnlijk getroffen, want hij wist zeker dat de vrouw achter het glas die woorden had verstaan, hoewel Amber zelf geen spiertje van haar gezicht vertrok en het haveloze meisje op straat volstrekt onbewogen bleef aankijken. Althea kneephaar ogen stijf dicht en deed ze toen abrupt weer open, alsof ze verwachtte nu iets heel anders te zullen zien. 'Het lijkt wel alsof ze helemaal uit hout is gesneden. Uit gouden esdoornhout.' De vrouw achter het glas kon de woorden inderdaad verstaan, wantBresker zag nu een spoor van een glimlach om haar gebeeldhouwde lippen komen. Deze verdween echter als bij toverslag nadat Althea op melancholieke toon had vervolgd: 'Ze doet me aan mijn schip denken, mijn lieftallige Vivacia, met al die levende kleuren over de zijdeachtige textuur van haar toverhout heen.' Ambers gezicht drukte opeens een extreme afschuw uit. Zonder precies te weten waarom die hooghartige minachting hem alarmeerde, trok Bresker Althea meteen met zich mee. Pas na de volgende kruising stondhij haar toe langzamer te lopen.' Tegen die tijd hinkte ze, en hij besefte opeens weer dat ze op blote voeten over de ruwe houten stoepen liep. Daar zei ze echter niets over. Wat verkoopt ze daar? Ze behoort niet tot de vaarders die handel drijven via deWilde

Regenrivier. Dat kan alleen met levende schepen. Wie is ze en waarom heeft ze haar winkel juist in die straat?' Bresker haalde zijn schouders op. 'Een jaar of twee geleden kwam ze als nieuweling hierheen. Opende een winkeltje bij het Bodkinsplein. Maakte en verkocht houten kralen. Verder niets. Alleen houten kralen, heel mooi. Veel mensen kochten ze om er hun kinderen snoeren van te laten rijgen. Vorig jaar verhuisde ze naar een betere locatie en begon, tja, sieraden te verkopen. Een soort juwelen. Het is allemaal gemaakt van hout.'

'Houten juwelen?' vroeg Althea smalend. Ze begon weer een beetje als zichzelf te klinken en Bresker vermoedde dat de wandeling haar ontnuchterde. Goed. Misschien zou ze zelfs op het idee komen om zich een beetje op te knappen alvorens blootsvoets bij haar vader thuis naar binnen te stappen. 'Dat dacht ik eerst ook, tot ik ze had gezien. Ze werkt met kleine knoestjes en takjes en zo, en snijdt daar gezichtjes of dieren of exotische bloemen in uit. Soms gebruikt ze inlegstukjes. Het is een combinatie van het hout en de briljante manier waarop ze het bewerkt. Ze heeft er een griezelig goed oog voor.'

'Hm. Werkt ze soms met toverhout?' vroeg Althea plompverloren. 'Foei!' riep Bresker vol walging. 'Ze mag dan tamelijk nieuw zijn,maar ze kent onze manieren goed genoeg om te weten dat zoiets niet getolereerd zou worden. Nee, ze snijdt gewoon hout, kersen en eiken en andere soorten, allemaal verschillend van tekening en kleur...'

‘Er wordt in Beijerstad heel wat meer met toverhout gewerkt dan men wil toegeven,' zei Althea op een suggestief toontje, en ze krabde aan haar maag. 'Het is een smerig handeltje, maar als je een gesneden beeldje wilt en je hebt de poen, dan kun je het krijgen.' Haar opeens sombere, onheilspellende toon bezorgde hem een akelig gevoel. Hij probeerde het gesprek een luchtige wending te geven. 'Wel, dat zegt iedereen toch altijd over Beijerstad? Dat hier voor geld alles te koop is?' Ze schonk hem een scheef glimlachje. 'En je kent natuurlijk ook het antwoord op die bewering? Dat niemand weet hoe geluk eruitziet, en dat het alleen daarom hier niet in de etalages ligt.' Het klonk erg gedeprimeerd en hij wist er niets op te zeggen. Ze liepen zwijgend verder. De nacht werd koeler en donkerder. Toen ze de woonwijken bereikten waren er minder lantaarns en ze stonden verder van de weg af. De wegen waren slechter, en zonder trottoirs, afgezien van een strook kiezels. Bresker dacht meelevend aan Althea's blote voeten, maar zelf klaagde ze met geen woord. In deze stilte en duisternis leek er opeens meer ruimte te zijn voor zijn verdriet om zijn gestorven kapitein. Af en toe moest hij een traan wegknipperen. Kapitein Vestrit was verdwenen, en met hem de tweede kans op leven die Bresker had gehad. Hij had dat moeten voorzien, hij had moeten weten dat het moment ooit zou komen. Enfin, nu moest hij zelf een derde kans zien af te dwingen. Hij keek naar het meisje dat aan zijn arm hing. Zij ook. Ze moest haar eigen weg zoeken, of anders het lot accepteren dat haar familie voor haar uitstippelde. Hij

nam aan dat ze wel een jongere zoon van een vaarder konden vinden die met haar wilde trouwen, ondanks de ietwat dubieuze reputatie die ze had. Misschien zijn eigen broertje wel. Hij dacht niet dat Cerwin opgewassen zou zijn tegen Althea'skoppigheid, maar het geld van de Trells en dat van de Vestrits zouden prima bij elkaar passen. Hij vroeg zich grijnzend af hoe Althea's avontuurlijkheid en Cerwins conservatisme bij elkaar konden passen, en met wie van de twee hij eigenlijk het meeste medelijden zou moeten hebben. Hij was al eerder in het huis van de Vestrits geweest, maar altijd overdag en altijd om een zakelijke reden. De afstand leek 's nachts veel verder dan bij daglicht. Van de nachtmarkt was nu niets meer te horen. Ze liepen langs omheinde tuinen, waarin soms honden begonnen te blaffen, en heggen met geurige nachtbloeiers erin. Bresker voelde een bijna griezelige vrede over zich heen komen. Weer was hij op drift, van iedereen afgesneden, uitsluitend op zichzelf aangewezen. Geen verplichtingen morgen, geen vaste afspraken. Geen bemanning om te commanderen, geen lading om te lossen. Hij hoefde alleen te zorgen dat hij wat te eten kreeg. En was dat eigenlijk wel zo erg? De villa van de Vestrits stond een heel eind van de openbare weg. De grote tuin herbergde insecten en kikkers. Zij zorgden voor het enige geluid, afgezien van het knersende grind onder Breskers laarzen. Toen hij voor het witte bordes stond, en de deur waar hij soms op toegang had staan wachten, kreeg hij opeens weer een brokin zijn keel. Dat zou nooit meer terugkeren, mocht

hij aannemen. Dit was de laatste keer dat hij deze deur zag. Na een poosje merkte hij dat Althea zijn arm nog steeds niet had losgelaten. Hij zag hoe ze daar naast hem stond: met vuile, blote voeten en een verfomfaaide jurk. De strik in haar haren zat los en haar lokken hingen half naar beneden en half niet. Toen liet ze zijn arm los. 'Bedankt dat je me naar huis hebt gebracht,' zei ze. Haar stem klonk formeel en vast, alsof ze zojuist na een vaardersbal samen uit een koets waren gestapt. 'Graag gedaan,' zei hij zacht, en alsof haar woorden de beleefde jongen in hem hadden gewekt die zijn moeder van hem had proberen te maken, boog hij diep voor haar. Bijna had hij zelfs haar hand naar zijn lippen gebracht,maar toen hij zijn eigen lompe laarzen en gerafelde broekspijpen zag herinnerde hij zich opeens weer wie hij tegenwoordig was. 'Gaat het verder?' vroeg hij. 'Ik denk van wel,' antwoordde ze vaag. Ze draaide zich om en bracht haar hand naar de deurknop, maar toen werd de deur met een ruk opengetrokken. Kyle vulde de opening. Hij was in nachthemd, zijn voeten waren bloot en zijn bleke haren zaten hopeloos in de war, maar toch bood hij geen komische aanblik, zo ziedend was de kwaadheid die hij uitstraalde. 'Wat gebeurt hier?' siste hij. Hij probeerde zacht te praten, alsof hij iets geheim wilde houden, maar hij was zo opgewonden dat het klonk als een schreeuw. Bresker was instinctief in de houding gesprongen voor de man die zijn kapitein was geweest, en Altheawas aanvankelijk van schrik achteruit gedeinsd, maar had zich bijna meteen hersteld. 'Helemaal

niks wat jou iets aangaat,' verklaarde ze en ze probeerde langs hem heen naar binnen te lopen. Hij pakte haar bij haar bovenarm en draaide haar om. 'Verdomme,' riep ze, zonder een poging te doen om haar stem te dempen, 'blijf met je handen van me af!' Kyle negeerde die opdracht en schudde haar door elkaar. 'Deze hele familie gaat mij aan,' gromde hij. 'Haar reputatie en goede naam gaat mij aan, en zouden jou ook moeten aangaan! Bekijk jezelf eens. Blootsvoets. Je ziet eruit en stinkt als een dronken slet, en je hebt een vagebond bij je die je besnuffelt alsof je een goedkope hoer bent... Heb je hem daarom hierheen gebracht, naar het huis van je eigen familie? En nog wel op de avond van de dag dat je vader gestorven is! Wil je ons allemaal te schande maken?' Althea had haar tanden ontbloot als een blazende kat en klauwde naar de hand die haar vasthield, ik heb niks gedaan,' riep ze vurig, maar met nog veel drank in haar stem, 'helemaal niks waar ik me voor hoef te schamen, bent degene die zich behoort te schamen. Dief! Je hebt mijn schip gestolen! Jij hebt mijn schip gestolen!' Bresker stond verlamd van afschuw. Dit was wel het laatste waar hij bij betrokken wenste teraken. Wat hij ook deed, voor iemand zou het precies het verkeerde zijn. Maar daar blijven staan zonder iets te doen was nog erger. Dan maar liever voor stier uitgemaakt dan voor lammetje. 'Kapitein Kyle, laat haar los, ze heeft echt niets gedaan. Ze is alleen wat dronken geworden. Na wat ze vandaag heeft doorgemaakt was dat misschien te verwachten. Laat haar los, man, u doet haar pijn!' Hij had geen vinger

uitgestoken en ook geen enkel ander signaal gegeven dat hij van plan was Kyle aan te vallen, maar toch duwde deze Althea abrupt van zich af en kwam op de zeeman toe. 'Misschien iets wat jij zou verwachten, maar niet iets wat wij hier verwachten!' Bresker zag dat in de hal achter Kyle een lamp werd aangestoken en hij hoorde een vrouwenstem iets vragen. Kyle deed een uitval naar Breskers hemd om het vast te grijpen, maar Bresker deed een stap opzij. Inmiddels was Althea opgekrabbeld. Ze huilde met de droefheid van een verdwaald kind en moest zich vasthouden aan de deurpost. Haar zwarte haren hingen voor haar gezicht. Kyle bleef schelden. 'Maar jij verwachtte natuurlijk wel dat ze dronken zou worden, schurftige hond! En ging achter haar aan in de hoop op meer. Ik heb op het schip wel gezien hoe je naar haar keek, ik weet precies wat jij in gedachten had. Konniet wachten, he? Wilde meteen snuffelend achter haar aan, he?' Kyle kwam dichter naar hem toe en Bresker deed een paar stappen achteruit. Fysiek was hij niet banger voor Kyle dan voor welke andere man ook, al was hij groter van stuk, maar Kyle had meer bij zich dan alleen zijn vuisten. Hij had een hele vaarders familie achter zich. Als hij Bresker ter plekke doodde, zouden weinigen zijn versie van het verhaal ter discussie stellen. Het was dus geen lafheid, maar verstandig optreden - hield hij zichzelf voor - dat hij zijn handen opstak en op sussende toon riep: 'Daar was allemaal geen sprake van. Ik heb haar alleen even veilig naar huis gebracht. Verder niets.' Kyle haalde uit, maar Bresker ontweek hem moeiteloos. Die ene uithaal was

alles wat hij nodig hadom de man te beoordelen. Kapitein Haven was traag. En bijna had hij nu al zijn evenwicht verloren. Kyle was groter en had langere armen en was misschien zelfs wel sterker dan Bresker, maar hij zou hem zonder veel problemen kunnen verslaan. In het korte moment dat hij zich afvroeg of hij het tot een gevecht moest laten komen klonk er een stem vanuit de deuropening. 'Kyle! Bresker!' Ondanks haar verdriet en haar gevorderde leeftijd, of misschien juist daardoor, klonk Ronica Vestrits stem alsof ze een moederwas die twee ongezeglijke kinderen tot de orde riep. 'Stop daarmee. Nu meteen!' De oude dame hield zich vast aan de deurpost. Ze had haar haren voor de nacht in een staart gebonden. 'Wat is hier aan de hand? Ik wil weten wat er is gebeurd.'

'Deze zoon vaneen varken...' begon Kyle, maar Althea's stem onderbrak zijn verontwaardigde scheldpartij. Haar stem was hees van het huilen, maar klonk vast en zelfverzekerd. ik was radeloos van verdriet. Ik heb te veel gedronken. Ik kwam Bresker tegen in mijn laatste kroeg en hij wilde me per se naar huis brengen. Dat is alles wat er is gebeurd of zou gebeuren, maar toen kwam Kyle hier naar buiten stormen en begon hij hem de huid vol te schelden.' Althea draaide opeens haar hoofd en staarde Kyle woedend aan, hem tartendhaar tegen te spreken. 'Dat is de volle waarheid,' bevestigde Bresker gauw. Kyle begon te sputteren: 'Maar kijk dan eens naar haar, kijk eens!' Bresker wist toen niet, en ook later niet, wat Ronica Vestrit geloofde en wat niet, maar iets van de hardheid

waarom ze bekend stond schemerde door toen ze simpel zei: 'Kyle en Althea, ga naar bed. Bresker, ga naar huis. Ik ben te moe en te verdrietig om me nu met dit soort dingen bezig te houden.' Toen Kyle zijn mond opende om te protesteren voegde ze er verzoenendaan toe: 'Morgen is vroeg genoeg, Kyle. Als we nu de bedienden wekken, gaat het schandaal door de hele stad. Volgens mij wordt er nu al aan menige deur geluisterd. Laten we hier een eind aan maken. Familiekwesties horen binnenskamers te blijven. Dat zei Ephron altijd.' Ze draaide haar gezicht naar Bresker toe. 'Welterusten, jongeman.' Daarmee stuurde ze hem weg en hij was maar al te blij dat hij kon verdwijnen. Hij zei niet eens goedenacht of tot ziens, maar schoot meteen het duister in. Toen hij de zwaredeur hoorde dichtslaan had hij het gevoel dat een hoofdstuk in zijn leven werd afgesloten. Hij liep terug naar het havenkwartier. Op weg naar beneden hoorde hij het eerste voorzichtige fluiten van vroege vogels. Aan de oostelijke hemel begon het al een beetje licht te worden. Opeens voelde hij zich erg moe. Hij dacht aan zijn krappe slaapbank op Vivacia, maar besefte opeens dat hij die helemaal niet meer had. En ook geen andere. Hij kon natuurlijk een kamer in een herberg nemen, met een zacht bed en schonelakens en 's morgens lekker heet water om zich te wassen. Hij trok een grimas. Dan zou hij snel door zijn geld heen zijn. Misschien morgenavond - dan kon hij er tenminste een volle nacht plezier van hebben. Nu was het nog maar een paar uurtjes voor het licht en het lawaai van de nieuwe dag

hem weer zouden wekken. Zonde om geld uit te geven voor een bed dat hij amper zou gebruiken. Uit de macht der gewoonte was hij regelrecht naar de haven gelopen. Hij schudde zijn hoofd en richtte zijn schreden naar de Walleweg, die naar het rotsachtige stukje strand leidde waar de armste vissers hun bootjes hadden liggen. Paragon zou hem wel een poos te gast willen hebben en blij zijn dat hij gezelschap had. Morgenmiddag was vroeg genoeg om zijn plunjezak op te halen en opzoek te gaan naar werk en een permanenter onderkomen. Voorlopig wilde hij alleen een paar uur slapen, veilig uit de buurt van alle Vestrits en Havens.

Maler bleef waar hij was. Hij deed zijn grote kaken herhaaldelijk open en dicht om de nieuwe omgeving zorgvuldig te proeven. Het kluwen liet zich behoedzaam in de zachte modder zakken, blij dat ze even verlost waren van het moordende tempo dat hij aanhield. Shreever zag met enige genegenheid hoe hun leider het zilte water van deze Overvloed onderzocht. Zijnstekelkraag onder zijn keel stond overeind - half uitdagend, half vragend. Een paar van de andere slangen werden daar onrustig door. 'Er is hier geen uitdager te bekennen,' merkte Sessurea op. 'Hij voert een schijngevecht met luchtbellen.'

'Nee,' verzekerde Shreever hem met gedempte stem, 'met herinneringen. Hij probeert ze te vangen. Hij heeft het mij ooit verteld. Ze dansen voor zijn geestesoog als een hele school lodden, die het oog door hun glinsterende huid en

hun veelheid in verwarring brengen. Zoalseen verstandige visser probeert zijn net door het midden van de school te slepen, zo moet Maler in het midden toehappen, en hopen dat hij tussen zijn kaken iets vangt.'

'Zout water, naar alle waarschijnlijkheid,' spotte Sessurea zachtjes. Shreever zette haar stekelkraag op en hij wendde zich snel van haar af en deed alsof zijn staart dringend enige verzorging nodig had. Shreever liet door haar lichaamstaal merken dat ze niet bang voor hem was. 'Zandwormen,' merkte ze op, maar tegen niemand in het bijzonder,'hebben altijd genoeg aan een starre kijk op alles.' Ze wist dat de anderen aan Malers leiderschap begonnen te twijfelen. Zij niet. Het was waar dat zijn gedachten de laatste tijd nog vager leken dan anders. Yin het was ook waar dat hij raar trompetterdein zijn dromen tijdens de weinige en korte momenten van rust die hij hun gunde, en dat hij vaker tegen zichzelf praatte dan tegen zijn volgelingen. Juist de dingen die de anderen ongerust maakten waren voor Shreever overtuigende aanwijzingen dat Maler hunde juiste wegwees. Hoe verder naar het noorden ze hem waren gevolgd, hoe stelliger ze ervan overtuigd was geraakt dat hij werkelijk een van degenen was die de oude herinneringen met zich mee droegen. Ze bekeek hem nu. Zijn grote koperen ogen waren bedekt door melkachtige oogleden terwijl hij zich in allerlei knopen draaide en zijn hele lichaam over de volle lengte streelde en bleef strelen tot al zijn gouden pseudo-ogen gloeiden. Sommige van de anderen zagen het misprijzend

aan, alsof ze geloofden dat Malerzijn zintuigen alleen maar zo stimuleerde omdat hij het lekker vond. Shreever zag het hunkerend aan. Als de rest van het kluwen hem niet zo belangstellend in het oog had gehouden, zou ze het misschien hebben aangedurfd zich bij hem te voegen en zijn langelichaam met dat van haar te verstrengelen, in een poging om de herinneringen die hij zocht met hem te delen. In plaats daarvan zoog ze zelf discreet telkens nieuwe golfjes water naar binnen, dat ze langzaam over haar kieuwen liet wegstromen. Ze proefde het vreemde, het nieuwe van dit zilte water. Het bevatte andere zouten, die bijna prikten, zo intens smaakten ze. Ze proefde ook het zout van Malers lichaam, dat door zijn kronkelige bewegingen vrijkwam. Ook de oogleden van haar eigen ogen gleden nu naar beneden en vertroebelden haar zicht. Even droomde ze, en in die droom was het Gemis de Overvloed en zwierf ze er vrijelijk doorheen. Voordat ze zich kon beheersen wierp ze haar hoofd naar achter en trompetterde luid. 'De weg is vrij!' juichte ze, en het was door haar eigen kreet dat ze weer tot zichzelf kwam. De anderen keken haar nu met dezelfde gespannenheid aan als waarmee ze Maler bekeken. Verlegen legde ze de stekels van de kraag onder haar keel weer plat. Maler kwam op haar af en omwikkelde haar onverhoeds met de volle lengte van zijn lijf. Heel zijn stekelkraag stond agressief opgericht en scheidde giffen af die haar zowel verdoofden als opzweepten. Hij omknelde haar met zijn enorme kracht en wreef zijn kleverige muskus tegen haar

schubben en overspoeldehaar zintuigen met de halfbegrepen herinneringen die hem lokten en voortdreven. Maar opeens maakte hij zijn lichaam met enkele zwiepende kronkelingen van het hare los. Zij liet zich langzaam, slap naar de bodem zakken, happend naar adem. 'Ze deelt ze nu,'verklaarde Maler tegenover zijn volgelingen. 'Zij ziet mijn herinneringen, ze is er nu mee doordrenkt. Met onze herinneringen. Kom, Shreever. Rijs op en volg me. De tijd van het bijeenkomen is nabij. Volg me naar onze wedergeboorte.'

HOOFDSTUK 9
Wisseling van fortuin

~

Het knisperend geluid van geschoeide voeten over het rotsachtige zandstrand trok zijn aandacht. Ondanks zijn jaren van blindheid keek hij die kant op. Wie daar aankwam was stil, op de voetstappen na. Het was geen kind - kinderen liepen stiller, of ze kwamen in groepjes, of ze scholden hem al van verre uit. Of ze gooiden steentjes naar hem. Hij had geleerd dat hij deze niet moest proberen te ontwijken, dan hadden ze er snel genoeg van en gingen ze schelpen zoeken. Hij hield zijn armen over elkaar geslagen voor zijn borst, die vol littekens zat, maar het kostte hem enige wilskracht om dat te doen. Wie een klap vreest, maar niet weet van welke kant die kan komen, heeft de neiging zijn gezicht te beschermen, ook al is daar weinig meer van over dan een mond, een neus en de door bijlslagen verminkte oogkassen. De laatste vloed had hem bijna bereikt. Soms droomde hij van een orkaan die het water zo ver zou opjagen dat hij van de zanderige rotsbodem werd opgetild en naar de oceaan gedragen. Nog beterzou het zijn wanneer hij half werd opgetild en tegen de rotsen te pletter zou slaan en als wrakhout over het strand verspreid zou worden. Hij vroeg zich af of dat hem vergetelheid zou brengen, of dat hij als drijfhout nog steeds een bewustzijn zou hebben,en voor eeuwig op de golven zou moeten dobberen. Soms vreesde hij dat hij gek werd van dit soort gedachten, op andere momenten meende hij dat hij de

zeepokken op zijn huid en de knagende wormen in zijn hout al kon voelen -, althans in het hout in zijn lichaam, nooit in de planken van de romp of het dek. Want dat was het mooie van toverhout: het was onaantastbaar door de zee. Dat was het mooie, maar ook de eeuwige verdoemenis. Hij wist slechts van een enkel levend schip dat was gestorven: Tinester. Hij wasbinnen enkele uren verwoest door een laaiend vuur dat zich razendsnel had verbreid door de ruimen die waren volgestouwd met olievaten en huiden. Uren van wanhopig hulpgeroep. Het was eb geweest, maar zelfs toen het vloed was geworden kwam het water niet hoog genoeg om het smeulende vuur tot aan het dek te blussen. Het toverhout had langzaam gebrand en zwarte rookwalmen naar de hemel gestuurd. Misschien was dat voor een levend schip de enige mogelijkheid om vrede te verwerven: een vuur van trage vlammen. Zouden de kinderen daar nooit aan hebben gedacht? Waarom gooiden ze steentjes naar hem terwijl ze zijn wrak al lang geleden in brand hadden kunnen steken? Moest hij hun dat eens suggereren? De voetstappen kwamen dichterbij. Nu bleven ze staan. Het schuren van zand over een rotsachtige bodem.

'Hallo, Paragon.' De stem van een man. Vriendelijk, geruststellend. Het kostte hem een paar momenten, toen wist hij het weer.

'Bresker. Dat is een tijd geleden.'

'Meer dan een jaar,' gaf de man grif toe. 'Misschien wel twee.' Een paar stappen, toen voelde Paragon een warme

mensenhand over zijn elleboog wrijven. Hij deed zijn armen van elkaar en stak zijn rechterhand naar beneden. Hij voelde dat Bresker deze met zijn kleinere hand vastpakte. 'Een jaar. Een volle reeks van deseizoenen. Dat is heel lang voor mensen, geloof ik?'

'Ach, dat weet ik niet.' De man zuchtte. 'Toen ik klein was leek het veel langer. Het lijkt tegenwoordig alsof elk jaar korter duurt dan het vorige.' Hij zweeg even. 'Wel, hoe is het jou vergaan?' Paragon grijnsde onder zijn baard. 'Mooie vraag. Hetzelfde als altijd, natuurlijk. Nu al... dertig jaar? Minstens. Tijd heeft voor mij weinig betekenis.' Nu was het zijn beurt om even te zwijgen. 'Wel,' vroeg hij toen, 'wat brengt je ertoe een afgeschreven oudwrak zoals ik te komen opzoeken?' De man was zo fatsoenlijk om het antwoord beschaamd te laten klinken. 'Het gebruikelijke. Ik heb een veilig plekje nodig om te slapen.'

'En je hebt nooit gehoord dat een schip als dit alleen maar ongeluk brengt?' Het was een oude conversatie, die ze echter al een hele tijd niet meer hadden gevoerd. 'Je kent me, oud schip,' zei Bresker. 'Ik heb het ergste ongeluk net al gehad, dus er kan me weinig meer gebeuren. Hier kan ik tenminste rustig slapen, in de wetenschap dat een vriend over me waakt. Mag ik aan boord komen?'

'Zeker, wees welkom. Maar kijk uit waar je loopt. Van alles hier is nog wat rotter geworden sinds je de laatste keer kwam schuilen.' Hij hoorde Bresker om hem heen lopen en voelde even later hoe hij zich over de oude reling naar boven trok.

Vreemd, heel vreemd, na zo lange tijd weer een man over het dek te voelen lopen. Of liever gezegd: strompelen, want het dek van de Paragon lag behoorlijk scheef. De man bewoog zich naar het luik van het vooronder. 'Niet meerrotting dan de vorige keer,' riep hij monter. 'En toen was het ook al verdomd weinig. Het is bijna spookachtig hoe goed je er nog uitziet na alle weer en wind.'

'Spookachtig,' beaamde Paragon, en hij probeerde het niet al te somber te laten klinken. 'Er isna jou niemand meer aan boord geweest, dus alles zal nog wel zijn zoals jij het achterliet. Alleen wat vochtiger, misschien.' Hij hoorde en voelde dat de man zich door het vooronder naar de kapiteinskajuit begaf. 'He, mijn hangmat is er nog,' hoorde hij hem roepen. 'Nog helemaal intact. Was ik helemaal vergeten. Die ik de vorige keer heb gemaakt, weet je nog?'

'Ja, nog goed,' riep hij terug. De aangename herinnering bracht een zeldzaam glimlachje om zijn lippen. Bresker had toen een vuurtje aangelegd op het zand en het schip, dronken en wel, uitgelegd en voorgedaan hoe het de hangmat moest knopen door Paragons grote handen op de tast te laten voelen wat ze moesten doen. 'Heeft niemand je ooit iets geleerd?' had Bresker met dronken verontwaardiging gevraagd toen Paragon zelfs met de simpelste knopen moeite bleek te hebben.

'Nee, niemand. Althans niet zoiets als dit. Toen ik jong was heb ik het wel zien doen, maar niemand heeft me ooit de kans gegeven het zelf te leren,' had Paragon hem geantwoord.

Hij vroeg zich af hoe vaak hij sindsdien in gedachten, met lege handen, dat simpele knopen van een hangmat had overgedaan, een van de manieren om de waanzin op afstand te houden. In de kajuit schopte Bresker zijn laarzen uit. Ze gleden naar de hoek waar alles over deschuine vloer naar toe gleed. De hangmat was echter door Bresker aan stevige haken bevestigd, zodat hij er nu meteen in kon klimmen. Paragon voelde de haken wringen, maar ze hielden het. Het was zoals Bresker had gezegd: nog steeds verrassend weinig tekenen van rotting. Alsof Bresker aanvoelde dat het schip snakte naar gezelschap, riep hij: ik ben echt doodmoe, Paragon. Laat me een paar uur slapen, dan vertel ik je daarna mijn lotgevallen sinds onze vorige ontmoeting. En ook mijn noodlot.' ik kan wachten.Slaap lekker,' antwoordde het schip vriendelijk. Misschien dat Bresker het niet eens meer hoorde. Dat maakte niets uit. Paragon voelde dat de man het zich gemakkelijk maakte in de hangmat. Daarna werd het bijna doodstil in de kajuit. Breskers ademhaling was beter te voelen dan te horen. Het was niet echt wat je noemt gezelschap, maar toch heel wat meer dan het schip in maanden had gehad. Paragon sloeg zijn armen voor zijn blote borst over elkaar en begon zich op het geluid van Breskers ademhaling te concentreren. Kennit zat tegenover Sorcor aan de met wit linnen gedekte kapiteinstafel. De stuurman droeg een nieuw hemd van rood-wit gestreepte zijde. Hij had opzichtige oorbellen in: zeemeerminnen met pareltjes in hun navel en oogjes van groen glas. Sorcors gezicht, inclusief de talrijke littekens, zag er pijnlijk

schoongeboend uit boven zijn baard, en zijn sluike haren waren naar achter gekamd en ingevet met een olie die geacht werd lekker te ruiken. Volgens Kennit rook het spul meer naar muskus en vissen, maarhij liet daar niets van merken. Sorcor voelde zich toch al slecht op zijn gemak. Formaliteit maakte hem altijd gespannen. Formaliteit in combinatie met afkeuring door zijn kapitein zou hem waarschijnlijk acuut verlammen. De Mariëtta schuurde zachtjes tegen de kade aan. Kennit had de kleine patrijspoort gesloten om de stank van Deeldorp buiten te houden, maar de verre kakofonie van avondgeluiden drong niettemin door. Er was verder geen bemanning aan boord, behalve de scheepsjongen die aan tafel bediende eneen eenzame wachter op het dek.

'Zo is het goed,' zei Kennit opeens tegen de jongen. 'Wees voorzichtig bij de afwas. Dit is tin, geen blik.' De jongen verliet de kajuit met een dienblad vol borden en kommen. Hij trok de deur ferm, maar respectvol achter zich dicht. Even bleef het stil in de kajuit terwijl Kennit de man bekeek die niet alleen zijn stuurman was, maar ook zijn graadmeter voor de gevoelens van zijn bemanning. Kennit leunde ontspannen achterover. Van de witte waskaarsen was ongeveer een derde deel nu opgebrand. Sorcor en hij hadden samen een forse lamsbout soldaat gemaakt. Sorcor had daarvan het grootste deel voor zijn rekening genomen. Zelfs formaliteit was niet in staat zijn eetlust te remmen wanneer er iets beters dan veevoer op het menu stond. Zwijgend vulde Kennit hun kristallen glazen bij. De kwaliteit van de wijn was aan Sorcors

smaakpapillen waarschijnlijk niet besteed, maar Kennit wilde vooral dat zijn stuurman goed besefte hoe duur die wijn was.

'Op het betere,' proostte hij terwijl hijmet zijn hand een vaag gebaar maakte, dat alle recente veranderingen in de hele kajuit omvatte. Sorcor had bij het binnenkomen zijn ogen uit gekeken. Kennit had altijd oog gehad voor kwaliteit, maar vroeger had hij dat in het algemeen beperkt tot praktische zaken. Hij droeg liever kleine, maar perfecte edelstenen in delicate gouden oorringen dan kolossale hangers van gekleurd glas in vergulde zettingen. Ook bij zijn kleren ging het hem meer om de snit en de kwaliteit van de stof dan om de kwantiteit of opzichtigheid van zijn garderobe. Maar nu niet meer. Zijn kajuit was ingericht met een luxe en sier alsof hij zijn aandeel in de jongste buit tot op de laatste penning in Deeldorp had uitgegeven. Diverse voorwerpen waren dan ook niet van superkwaliteit, maar slechts het beste wat Deeldorp te bieden had. Niet dat Sorcor zulke nuances kon onderscheiden. Op hem had het vertoon zonder mankeren het gewenste effect: onder de glans van ontzag in zijn ogen werd al iets van afgunst zichtbaar. Sorcor hoefde altijd alleenmaar iets te zien om het te begeren.

'Op het betere,' echode Sorcor met zijn basstem, en ze dronken erop. 'En gauw, heel gauw,' vervolgde Kennit terwijl hij zich in de dikke kussens van zijn rijk gebeeldhouwde eiken fauteuil liet terugzakken.Sorcor zette zijn glas neer en keek zijn kapitein aandachtig aan. 'U hebt iets speciaals op het oog?' raadde hij.

'Alleen qua doel. Over de middelen dient nog te worden gedelibereerd. Daarom heb ik je namelijk voor dit dineetje uitgenodigd. Om eens te praten over onzevolgende reis en wat we daarmee wensen te bereiken.' Sorcor tuitte zijn lippen en likte peinzend over zijn tanden. 'Ik wens wat ik altijd heb gewenst van reizen: buit, en liefst heel veel. Wat zou een man anders kunnen wensen?'

'Heel veel, beste Sorcor. Heel veel. Denk eens aan macht, of roem. Of aan het veilig stellen van je rijkdom. Of comfort. En dat je huis en je gezin nooit meer iets te vrezen hebben van slavenhalers met hun zwepen.' Het laatste stond nergens op Kennits privélijstje, maar hij wist dathet voor menige matroos, als ex-slaaf, een teer punt was. Dat gezin zouden ze hoogstwaarschijnlijk vrijwel meteen alleen nog maar verstikkend vinden, als het ooit zover kwam, maar daarover repte Kennit niet. Het ging er alleen om wat Sorcor en de manschappen dachten dat ze wilden hebben.

Kennit was bereid dat in het vooruitzicht te stellen, al waren het geconfituurde luizen.

Sorcor probeerde op onbeholpen manier nonchalant te doen. 'Natuurlijk kan een man dat soort dingen wensen. Maar hij kan ze alleen krijgen als hij ermee geboren is. Als een edele heer, of zoiets. Het is niet weggelegd voor iemand als ik, en niet eens, neem me niet kwalijk dat het zeg, voor iemand als u.'

'Ah, maar het kan wel degelijk. Het kanals we het lef hebben onze handen uit te steken en dat soort dingen

gewoon voor onszelf te pakken. Heren en edelen, zeg je, ermee geboren zijn, zeg je, maar ooit moet er een eerste heer zijn geweest, ooit waren er nog geen edelen. Ooit waren er alleen gewone mensen, en een paar van die mensen hebben hun kansen gepakt en sindsdien alles verdedigd en behouden wat ze toen hebben ingepikt.'

Sorcor nam een slok van zijn wijn. Hij slurpte de dure drank naar binnen als bier. 'Best mogelijk,' gaf hij toe. 'Best mogelijk dat die dingen ooit allemaal zo zijn begonnen.' Hij zette het glas weer neer en keek zijn kapitein aan. 'Maar hoe?' vroeg hij toen, op een toon alsof hij verwachtte dat het antwoord hem niet zou bevallen.

Kennit bewoog zijn schouders, maar het was minder dan een schouderophalen. 'Dat zei ik net. We steken onze handen uit en pakken het.' 'Hoe?' herhaalde Sorcor koppig.

'Hoe hebben we dit schip gekregen, en deze bemanning? Hoe heb ik deze ring aan mijn vinger gekregen, en jij die oorbellen aan je oren?Wat we gaan doen is niets anders dan wat we altijd al hebben gedaan. Alleen op een wat grotere schaal. We stellen onze doelen wat hoger.'

Sorcor ging nerveus verzitten. Toen hij weer sprak had zijn diepe stem een gevaarlijk zachte klank. 'Wat hebt u in gedachten?'

Kennit glimlachte naar hem. 'Het is heel eenvoudig. Alles wat we moeten doen is iets durven wat tot nu toe niemand heeft durven doen.'

Sorcor fronste zijn voorhoofd. Kennit vermoedde dat de

wijn invloed begon te krijgen op de helderheid van zijndenken. 'Gaat het weer om dat koninggedoe waar u het al eens over hebt gehad?' Voordat Kennit kon antwoorden zat zijn stuurman al traag met zijn hoofd te schudden. 'Dat zal niet werken, kapitein. Piraten willen geen koning.'

Kennit dwong zich tot een prolongatie van zijn glimlach. Hij schudde nu ook zijn hoofd — om de suggestie van zijn stuurman te ontkennen — en voelde de achterkant van zijn nek schrijnen onder het verband, dat voor de zoveelste keer losliet. De wond van de tatoeage werd weer nat. Heel goed. Zo hoorde het ook. 'Nee, beste Sorcor, je hebt mijn eerdere opmerkingen daarover veel te letterlijk opgevat. Wat dacht je, dat ik mezelf op een troon zie zitten met een kroon op mijn hoofd terwijl de piraten van Deeldorp een voor een voor me komen knielen? Onzin! Pure waanzin! Niemand die Deeldorp kent haalt zich zoiets in zijn hoofd. Nee, wat ik zie is wat ik je heb verteld. Een man die leeft als een heer, in een mooi huis vol prachtige spullen, en in de wetenschap dat hij dat huis en die spullen zal kunnen houden, en dat de vrouw die aan zijn zijde slaapt veilig is, en de kinderen in hun bedjes ook.' Hij nam een afgemeten slokje van zijn wijn en zette het glas toen weer op tafel. 'Dat is toch koninkrijk genoeg voor jou en mij, Sorcor? Of niet?'

'Voor mij?Ookvoormij?"

Ziezo. Eindelijk begon het tot hem door te dringen. Volgens Kennit was dit soort dingen ook voor Sorcor weggelegd, niet alleen voor hemzelf. 'Natuurlijk,' zei hij. 'Zou

ik je vragen net als vroeger met me mee te doen, en samen met mij alles te riskeren, als ik van plan was alleen mijn eigen fortuin na te streven? Natuurlijk niet. Zo stom ben je niet. Nee, wat ik in gedachten heb is dat we samen onze handen uitsteken om naar dat fortuin te reiken. En niet alleen voor onszelf, hoor. Als weklaar zijn zal de hele bemanning daarvan hebben geprofiteerd. En als de rest van Deeldorp en de andere pirateneilanden het verkiezen ons te volgen, zullen ook zij profiteren. Maar geen man zal worden gedwongen zijn lot met het onze te verbinden. Nee, hetzal een vrije alliantie van vrije mannen zijn. Ziezo.' Hij leunde over de tafel heen naar zijn stuurman toe. *Wat dacht je daarvan?'

Sorcor knipperde met zijn ogen en ontweek de blik van zijn kapitein, maar daardoor zag hij automatisch weer de weelderige inrichting van diens kajuit. Je kon geen kant op kijken zonder een acute hebzucht te voelen opkomen.

Maar in het diepste van zijn ziel was Sorcor toch een voorzichtiger type dan waarvoor Kennit hem had aangezien. Uiteindelijk keek hij zijn kapitein recht inde ogen. 'U kunt goed praten. En ik weet geen reden te bedenken om niet ja te zeggen. Maar ik weet dat dat niet betekent dat een dergelijke reden er ook nietis!Hij zette zijn ellebogen op de tafel en leunde er zwaar op. 'Zeg het mij duidelijk: wat moeten we doen om die dingen te bereiken?'

'Durven,' zei Kennit beknopt. Hij voelde een bruisende triomf opkomen in zijn binnenste. Hij had Sorcor, al wist deze het zelf nog niet. Hij stond op en begon met zijn glas in

de hand door de kajuit te lopen. 'Eerst winnen we hun aandacht en fantasie door wat wij durven doen. We vergaren rijkdom, jawel, maar op een schaal die nog nooit iemand heeft gezien. Neem jezelf maar, Sorcor. Ik hoef je geen kaart te laten zien. Alle handel die van Jamaillia en de Zuidlanden komtmoet langs onze eilanden om Beijerstad, Kwarts en de landen daarachter te bereiken. Waar of niet?'

'Natuurlijk.' De frons op het voorhoofd van de stuurman verdiepte zich, want hij probeerde te verzinnen wat dit evidente feit te betekenen kon hebben. 'Je kunt alleen via de Piraten Eilanden van Jamaillia naar Beijerstad zeilen, tenzij je zo stom bent om via Buiten te gaan en de Wilde Oceaan te trotseren.'

Kennit knikte instemmend. 'Schepen en kapiteins hebben dus maar twee opties. Ofwel ze gaan buitenom, waar de stormen het hevigst, de slangen het grootst en de route het langst zijn, ofwel ze kunnen de Binnenpassage riskeren, met de verraderlijke doorgangen en stromingen, en met ons, de piraten. Correct?'

'En ook slangen,' wilde Sorcor per se aanvullen. 'Diezien we in de Binnenpassage tegenwoordig bijna evenveel als in Buiten.'

'Inderdaad, dat klopt,' gaf Kennit meteen toe. 'Stel je nou eens voor dat jij een koopvaarder was en voor die keuze stond. En dan komt er een man naar je toe, en die zegt: meneer, voor een loon kan ik u veilig door de Binnenpassage leiden. Ik heb een loods die de engtes en stromingen daar

kent als zijn broekzak, en geen enkele piraat zal u onderweg lastigvallen. Wat zou jij dan zeggen, als koopman zijnde?'

'En die slangen dan?' wildeSorcor weten.

'Dan zeg je: die zijn daar niet gevaarlijker dan Buiten, waar u vaak met slangen én stormen tegelijk te maken hebt. En misschien hebben we zelfs een schip om u te escorteren, koopman. Dan kunt u vluchten terwijl dat andere schip de slangen bevecht. Nou, Sorcor, wat zou jij dan doen?'

Sorcor keek achterdochtig en kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Ik zou vragen: wat gaat mij dat kosten?'

'Precies. En ik zou natuurlijk een vette prijs vragen, maar jij zou dat best willen betalen, want jij zet datbedrag gewoon op de verkoopprijs van je spullen in je aankomsthaven. Je weet immers dat ze daar veilig zullen arriveren. Een vette prijs voor die zekerheid is beter dan een gratis reis, maar met een forse kans dat je onderweg alles kwijtraakt.'

'Kan nietwerken,' verklaarde Sorcor. 'Waarom niet?'

'Omdat de andere piraten u zouden vermoorden als u onze geheime routes verried. Of ze zouden u zo'n vol schip als een lam naar de slachtbank laten brengen, en dan beide schepen enteren. Waarom zouden ze met hun armen over elkaar blijven toekijken terwijl u al het geld inpikt?'

'Omdat ze een aandeel krijgen, allemaal. Elk schip dat door de Binnenpassage vaart moet een tol betalen en iedereen zou een aandeel in die tolgelden ontvangen. En bovendien laten we die kooplieden beloven dat er geen slavenhalers meer naar onze dorpen worden gestuurd. Dan kunnen onze

mensen voortaan 's nachts rustig slapen. Er zullen geen schepen van de satraap meer komen om de dorpen plat te branden en de inwoners mee te voeren als slaven.' Hij zweeg even. 'Kijk eens wat we nu doen. We verspillen zeeën van onze tijd door achter hun schepen aan te zitten. Als we er een te pakken krijgen leidt dat meestal tot een kloppartij en bloedvergieten, en soms voor noppes. Soms zinkt het hele schip, met lading en al, soms vechten we urenlang voor wat achteraf niet meer blijkt te zijn dan een paar balen katoen of soortgelijke waardeloze troep. En ondertussen houden de schepen van de satraap huis in onze dorpen en nemen ze onze mensen mee als slaven om ons te straffen voor onze piraterij. Bekijk het nu eens van mijn kant. In plaats van onze levens te riskeren door een op de tien passerende schepen aan te vallen, en daar misschien geen duit rijker van te worden, krijgen we een aandeel van de waarde van alle lading die via de Binnenpassage wordt vervoerd. Wij controleren de hele boel. Zonder meer risico voor ons leven dan wat elke zeeman onder ogen moet zien. Ondertussen zijn onze huizen en gezinnen in veiligheid. En we kunnen voortaan echt genieten van de rijkdom die we op die manier verzamelen.'

Er verscheen een glinstering in Sorcors ogen: hij had een idee gekregen. 'En we kunnen nee zeggen tegen de slavenhandelaren. We kunnen die handel de keel doorsnijden. Geen slavenschepen, geen slavenhandelaren mogenvia de Binnenpassage zeilen.'

Kennit voelde zich even erg moe worden. 'Maar dat is juist de lucratiefste handel! Die schepen zouden het hoogste bedrag betalen om snel en veilig door te mogen, zo lang het grootste deel van de lading nog in leven en gezond is. Een royaal percentage van de waar...'

'Geen waar, maar mensen,' onderbrak Sorcor hem grof. 'Vrouwen en kinderen. Niks geen waar. Als u ooit op zo'n schip was geweest, en ik bedoel niet op het dek, maar in de ruimen, en vastgeketend met kettingen, zou unooit meer over 'Vaar" spreken. Nee. Geen slavenschepen, Kennit. Slavenhandelaren hebben ons gemaakt tot wat we zijn. Als we dat gaan veranderen, moeten we om te beginnen hun maar eens aandoen wat ze ons hebben aangedaan. We pakken hun leven af. Niet alleen omdat ze zo slecht zijn, trouwens. Ook omdat ze slangen aantrekken. Juist door de stank en de lijken van de slavenschepen zijn de slangen naar de Binnenpassage gelokt. Als we van die schepen verlost raken, vertrekken de slangen misschien ook wel. Verdomme, kapitein, die arme donders in het ruim lopen daar ziektes op waar niemand ooit van had gehoord, en als ze dan na alle ellende dood gaan worden ze overboord gekieperd. Zo krijgen we die slangen hier nooit weg. Nee, geen slavenschepen meer.'

'Goed dan, jij je zin,' gaf Kennit ruimhartig toe. 'Geen slavenschepen.' Hij had nooit vermoed dat Sorcor een idee in zijn schedelpan had, laat staan een dat hem zo passioneerde. Een misrekening. Hij bekeek Sorcor met nieuwe ogen. De man moest misschien worden afgeschreven. Nog niet

meteen, misschien nog een hele tijd niet, maar ooit in de toekomst zou hij zijn nut verliezen. Kennit besloot dat in zijn oren te knopen en geen plannen met Sorcor te maken voor de heel lange termijn. Hij glimlachte hem toe. 'Je hebt natuurlijk gelijk. Ik denk dat veel van onze mannen het met je eens zijn en door dit argument overgehaald kunnen worden.' Hij knikte nog eens instemmend. 'Goed, dus geen slavenschepen. Maar dit blijft voorlopig onder ons. Als we onze ideeën nu hardop uitspraken, zou er niemand naar ons luisteren. Of ze zouden zeggen dat het onmogelijk is. Of andere mannen zouden ieder voor zich gaan proberen het voor elkaar te krijgen, in competitie met elkaar. Schip tegen schip. Dat willen we natuurlijk niet. Dus we houden hetvoor ons, tot elke piraat op de eilanden naar ons opkijkt en bereid is te geloven wat we zeggen.'

'Dat lijkt me beter,' gaf Sorcor na een poosje nadenken toe. 'En hoe zorgen we ervoor dat ze naar ons luisteren?'

Eindelijk. Dat was de vraag waar Kennital die tijd op had aangestuurd. Hij kwam meteen naar de tafel gelopen en bleef daar even staan — een geforceerd theatraal moment. Toen zette hij zijn glas neer, trok de kurk uit de fles en schonk Sorcors glas vol, waarna hij tenslotte zijn eigen glas bijvulde. We dwingen ze te geloven dat wij tot het onmogelijke in staat zijn. Door dingen te doen die iedereen voor onmogelijk houdt. Bijvoorbeeld... eh... door een levend schip te kapen en dat daarna als ons voornaamste schip te gebruiken.'

Sorcor keek hem meewarig aan. 'Kennit, oude vriend, dat

is waanzin. Houten schepen kunnen een levend schip niet te pakken krijgen. Die zijn veel te wendbaar en snel. Ik heb gehoord dat ze zelf de nauwste doorgangen kunnen ruiken, en dat ze die alleen maar aan de stuurman hoeven door te geven. En ze voelen ook de wind perfect aan, en profiteren van de geringste zuchtjes om snelheid te maken.Rnzelfs als we er een te pakken konden krijgen, en de bemanning uitmoordden, zouden we niks aan zo'n schip hebben. Ze zeilen alleen voor hun eigen familie. Voor de rest keren ze zich tegen iedereen. Het schip zou zichzelf ergens aan de grond laten lopen, of zich laten kapseizen. Kijk maar eens naar dat spookschip, hoe heette het ook alweer? Dat gek werd en zich tegen zijn eigen familie enbemanning verzette? Het sloeg om en nam de hele bemanning mee. En niet een keer, maar tot drie maal toe, heb ik gehoord. En de laatste keer dat het werd gezien dreef het ondersteboven voor de haven van Beijerstad zelf. Volgens sommigen had een spookbemanning hem daarheen gebracht, volgens anderen was hij op eigen kracht gekomen om de vaarders in te peperen wat hij had gedaan. Ze trokken hem uit het water en legden hem op het strand. DeParia,zo heette hij. DeParia!

'DeParagonlcorrigeerde Kennit hem metwrange geamuseerdheid. 'Hij heette deParagon,hoewel tegenwoordig zelfs zijn eigen familie hem dePariaschijnt te noemen. Ja, ik ken alle verhalen en legenden over levende schepen, Sorcor. Maar meer dan dat zijn het ook niet: verhalen en legenden. Ik geloof dat je een levend schip gewoon kunt kapen en gewoon

kunt gebruiken. En als je het hart van zo'n schip zou kunnen winnen, heb je een prachtig piratenschip, waar geen ander schip tegenop kan. Het is namelijk waar wat je zegt over doorgangen en wind en stromingen. Ze kunnen ook slangen ruiken, lang voordat mensen ze zien aankomen. Ze kunnen de boogschutters waarschuwen. Een levend schip is volmaakt geschikt voor piraterij, en voor het zoeken van nieuwe passages tussen de eilanden door, en voor het vechten tegen zeeslangen. Ik zeg niet dat we de hele rest moeten vergeten en op een levend schip moeten gaan jagen. Ik zeg alleen dat we erachteraan moeten gaan als we er een tegen komen, en niet bij voorbaat moeten zeggen dat het toch niet te pakken is. Lukt het ons, dan lukt het ons. Zo niet, wel, er zijn ons al vaak genoeg schepen ontkomen. Dat is geen ramp.'

'Waarom een levend schip?' vroeg Sorcor beduusd. 'Dat snap ik niet.'

'Ik...wil ereen. Dat is de reden.'

'Tja, wel, dan zal ik u zeggen watikwil.' Omeen of andere reden scheen Sorcor het idee te hebben opgevat dat ze aan het onderhandelen waren. 'Ik ga akkoord,' liet hij grootmoedig weten. We jagen op levende schepen, als we die tegenkomen, hoewel ik het nut ervan niet echt inzie. Maar dat zal ik de mannen niet aan hun neus hangen. Tegenover de bemanning zal ik me gedragen als een jachthond die bloed ruikt. Maar u moet er iets tegenover stellen. Voor elk levend schip waar we op jagen, moeten we daarna op een slavenschip jagen, als we er een tegenkomen.En dat enteren we, en de bemanning

smijten we overboord voor de slangen, en de slaven zetten we ergens veilig aan land. Niet om uw oordeel in twijfel te trekken, kapitein, maar ik denk dat we door deze aanpak van slavenschepen veel sneller het respect vande andere piraten zullen winnen dan door het kapen van een levend schip.'

Kennit keek sceptisch en deed geen poging om dat te verbergen. 'Volgens mij overschat je de moraliteit en het altruïsme van onze soortgenoten hier in Deeldorp. Ik denk eerder dat zeons softe gekken zullen vinden als we alleen achter slavenschepen aan gaan om de lading te bevrijden.'

Misschien was de wijn Sorcor sneller naar het hoofd gestegen dan met een mindere kwaliteit zou zijn gebeurd, of misschien had Kennit per ongeluk een open zenuw geraakt, maar de stuurman reageerde als door een adder gebeten. 'Dat denkt u omdat u nooit aan handen en voeten geketend in een stinkend kot hebt gezeten, als jongen nog maar. En nooit met uw kop in een klem, omdat er een merkteken op uw voorhoofdmoest worden getatoeëerd.' Zijn ogen fonkelden van verontwaardiging, en kregen toen een duistere, binnenwaartse blik, alsof hij iets afschuwelijks zag. Hij haalde diep adem. 'En toen hebben ze me in een leerlooierij aan het werk gezet. Het kon niemand iets schelen wat er metmijnhuid gebeurde. Ik zag daar oudere mannen die regelmatig bloed spuwden. Ook dat kon niemand iets schelen. Ik wist dat het niet lang zou duren, dan zou ik een van hen zijn. Op een avond doodde ik twee mannen en kon ik vluchten. Maar waar moest ik heen? Naar het noorden, met zijn ijs en sneeuw en

barbaren? Of terug naar het zuiden, waar ik door mijn tatoeage herkend zou worden als een ontvluchte slaaf - gemakkelijk verdiend geld voor iemand die me zou neerslaan en naar mijn eigenaarterugbrengen? Of moest ik naar de Gedoemde Kust vluchten, om daar als een beest te leven tot een of andere demon mijn bloed zou opzuigen? Nee, het enige wat er voor iemand als ik overbleef waren de Piraten Eilanden en een leven als kaper. Maar het is nietwat ik zou hebben gekozen, Kennit, als ik een keuze zou hebben gehad. En er zijn er hier maar verdomd weinig die het zouden hebben gekozen.' Zijn stem werd wat vaag, zoals ook zijn blik. Even keek hij langs Kennit heen naar een onduidelijk punt in de schemerige hoek van de kajuit. Toen kwam hij weer terug in het heden. 'Voor elk levend schip dat we opjagen doen we daarna hetzelfde met een slavenschip. Meer vraag ik niet. Ik help u met uw droom, u mij met de mijne.'

'Dat is redelijk,' antwoordde Kennit kortaf. Hij herkende een eindbod wanneer hij het hoorde. 'Afgesproken, voor elk levend schip een slavenschip.'

Er verspreidde zich een ijzige kou in Wintrows binnenste — eerst alleen in zijn buik, maar nu in zijn hele lichaam. Hij stond er letterlijk van te rillen. Erger was nog dat het zijn stem deed haperen als die van een kind dat op het punt stond in huilen uit te barsten, terwijl hij toch alleen maar probeerde zijn argumenten op kalme en rationele toon naar voren te brengen, zoals hem was geleerd. Zoals zehem in zijn geliefde

klooster hadden laten oefenen. De herinnering aan de koele, vredige zalen kwam opeens bij hem op. Hij probeerde er kracht aan te ontlenen, maar het leek eerder alsof hij er nog meer door van zijn stuk werd gebracht. Hij was niet daar, hij washier,in de grote eetkamer van zijn ouders. De lage eiken tafel, met zijn glimmend opgepoetste verguldsels aan de poten, en de divans en fauteuils eromheen, en de gelambriseerde wanden, en de schilderijen van schepen en voorouders, dat alles herinnerde hem maar al te pijnlijk aan het feit dat hij in Beijerstad was. Hij schraapte zijn keel en probeerde zijn kalmte te herwinnen terwijl hij van zijn vader naar zijn moeder en zijn grootmoeder keek. Ze zaten allemaal aan dezelfde tafel, maar zij zatenalle drie aan de overkant, als de leden van een rechtbank die over hem moest oordelen. En misschien waren ze dat wel. Hij haalde diep adem.

'Toen u me wegstuurde om priester te worden was dat niet mijn keuze.' Weer keek hij de drie gezichten een voor eenaan, of ze een herinnering toonden aan die rampzalige dag. 'We stonden in deze zelfde kamer. Ik klampte me aan u vast, moeder, en beloofde dat ik altijd braaf zou zijn, als u me maar niet wilde wegsturen. Maar u zei dat ik moest gaan. Dat ik de oudste zoon was, en vanaf mijn eerste ademtocht aan Sa beloofd. En u zei dat u die belofte niet kon breken en u gaf me aan een reizende priester mee om me naar het klooster van Kells te brengen. Weet u daar niets meer van? U stond bij dat venster, vader. Het was buiten zo licht dat ik u alleen als

een zwarte vlek zag. U zei die dag geen woord. Grootmoeder, u zei dat ik dapper moest zijn en gaf me een zakje met koekjes mee voor onderweg.'

Opnieuw bekeek hij de drie gezichten om te zien of ze iets van gêne of schuldbesef toonden. Zijn moeder was de enige die niet helemaal op haar gemak leek. Hij bleef proberen haar blik te vangen, maar zij keek steeds naar zijn vader.

'Ik heb gedaan wat u me opdroeg,' zei hij eenvoudig. Het klonk zwak, zeurderig. 'Ik ging mee met die vreemdeling. De reis naar het klooster was moeizaam en daar was alles nieuw en vreemd. Maar ik bleef daar en deed mijn best. Na een tijd werd het mijn tehuis en begon ik te beseffen dat u een goede keuze voor mij had gemaakt.' De herinneringen aan die eersteperiode van zijn kloosterleven waren bitterzoet. Er prikten tranen in zijn ogen. 'Ik houd ervan Sa te dienen. Ik heb veel geleerd, ben gegroeid op manieren die ik u niet eens kan uitleggen. En ik weet dat ik pas aan het begin sta van wat zich allemaal nogvoor mij zal ontvouwen. Het is...' Hij zocht naar een metafoor. 'Toen ik jonger was leek het leven een mooi cadeau, met prachtig papier en fleurige linten eromheen. En ik was er dol op, al kende ik alleen de buitenkant van het pakje. Maar de laatste paarjaar ben ik gaan inzien dat wat erindat pakje zit eigenlijk nog veel mooier is. Hoe verder ik het uitpak, hoe mooier het wordt. Daar kan ik nu niet zomaar mee stoppen.'

'Het was fout,' gaf zijn vader opeens toe, maar Wintrow besefte meteen daarna dat hijzich geen illusies hoefde te

maken. 'Al die jaren geleden wist ik al dat het fout was je weg te sturen. Ik stond daar en zei niets omdat ik je moeder haar zin wilde geven. Ze scheen het erg belangrijk te vinden. En hoe klein Selden ook nog was, hij was een dapper knaapje en ik wist dat ik een zoon als opvolger had.'

Hij stond op en liep naar het venster. Hij keek naar buiten, net als toen, en schudde zijn hoofd. 'Maar ik had mijn instinct moeten volgen. Ik wist dat het een foute beslissing was, en dat is nu wel gebleken. Het moment is aangebroken dat ik, dat deze familie een jongeman nodig heeft om zijn plaats in te nemen op het schip van de familie, en we zijn er niet op voorbereid. Selden is nog steeds te jong. Twee jaar later, misschien zelfs maar één jaar, en ik zou hem aan boord hebben genomen.' Hij draaide zich om en keek iedereen aan. We hebben ons dit zelf aangedaan, wij allemaal. Rn dus zullen we allemaal de pijnlijke correctie van die fout moeten verdragen, zonder te klagen. Het betekent dat de vrouwen die thuis blijven zich nog een jaar moeten zien te redden, dat onze schuldeisers moeten worden overgehaald nog een jaartje geduld te hebben en dat jullie je best moeten doen om winst te maken op onze bezittingen. En als dat niet kan moeten sommige ervan verkocht worden. Voor mij betekent het nog een jaar op zee, en een moeilijk jaar, want ik zal veel tochten moeten maken, zo snel mogelijk, om veel geld te verdienen. En voor jou, Wintrow, betekent het dat ik jou in één jaar moet leren wat je eigenlijkin de afgelopen vijf jaar had moeten leren. In een enkel jaar moet je leren je als een

man en een zeeman te gedragen.'

Hij liep op en neer door de kamer en telde de punten die hij opsomde af op zijn vingers. Wintrow besefte opeens dat dit de manier was waarop zijn vader aan boord van het schip tot zijn stuurman sprak. Dit was kapitein Haven, die gewend was dat hij zonder vragen of tegenspraak werd gehoorzaamd. Wel, dan zou hij nu vreemd opkijken.

Wintrow ging staan. Hij duwde zijn stoel voorzichtig naar achter. 'Ik ga terug naar het klooster. Ik hoef maar weinig in te pakken. Alles wat ik hier kon doen heb ik inmiddels gedaan. Ik vertrek vandaag nog.' Hij keek om zich heen. Toen ik Vivacia vanmorgen verliet heb ik haar beloofd dat er de rest van de dag iemand bij haar zou komen. Ik stel voor dat u Althea wekt en haar vraagt naar het schip te gaan.'

Zijn vaders gezicht liep onmiddellijk vuurrood aan van woede. 'Ga zitten en praat geen onzin!' blafte hij. 'Je doet wat je gezegd wordt. Dat zal je eerste les zijn.'

Wintrow dacht dat het bonken van zijn hart in de hele kamer te horen moest zijn. Was hij bang voor zijn eigen vader? Ja. Het kostte hem al zijn moed om te blijven staan. Er was niet genoeg over om ook nog iets te zeggen. Maar terwijl hij de woedende blik van zijn vader opving en niet ontweek, en stil bleef staan toen de woedende man naar hem toe kwam, was er een afstandelijk deel van hemzelf dat observeerde: 'Ja, maar het gaat alleen om fysieke angst voor fysieke dingen.' Die notie nam opeens zijn helegeest in beslag, waardoor het nauwelijks tot hem doordrong dat zijn moeder

gilde: 'Kyle, nee, alsjeblieft, praat met hem, haal hem over, alsjeblieft, niet doen!' En ook niet dat zijn grootmoeder op bevelende toon riep: 'Dit is mijn huis en jij zult hier niet...'

De vuist raakte de zijkant van zijn hoofd - en met een luid gekraak. Het leek erg langzaam te gaan, en tegelijk erg snel, net als het vallen, te snel om een hand op te heffen ter verdediging, te snel om weg te lopen, maar langzaam genoeg om een priesterstem filosofisch te horen opmerken: 'Ja, fysieke angst, zeker, maar is er ook een andere soort, en zo ja, hoe zou ik daarmee bedreigd kunnen worden?' En toen raakte zijn hoofd de koele vloertegels, en zonk hij weg in die vloer en werd hij er een mee,zoals hij dat ook met het schip was geweest — zij het dat hij met de vloer slechts zwartheid en leegte deelde.

HOOFDSTUK 10
Confrontaties
~

'Kyle, ik wil het niet hebben!'

Haar moeders stem schalde duidelijk doorde betegelde hal. Ze wilde met haar hoofdpijn wegvluchten voor de indringende klank ervan, al maakte het horen van Kyles naam haar meteen ook strijdvaardig. Voorzichtig, raadde ze zichzelf aan. Eerst even kijken in welk weer we zeilen. Ze begon wat langzamer door de hal te lopen.

'Het is mijn zoon,' klonk het vanuit de eetkamer. 'Ik leer hem discipline op de manier die mij past. Dat mag nu misschien wat bruut lijken, maar hoe sneller hij leert te luisteren, en meteen te luisteren, hoe gemakkelijker hij hetop het schip zal hebben. Hij komt er wel bovenop. Je zult zien dat hij nauwelijks gewond is. Meer geschokt dan iets anders, zou ik denken.'

Zelfs Althea hoorde een vage bezorgdheid doorklinken in zijn stem. Dat gedempte geluid, concludeerde ze, moest hethuilen van haar zus zijn. Wat had hij de kleine Selden aangedaan? Er kwam opeens een akelige angst in haar op, en een verlangen om deze huiselijke scène te ontvluchten door... Naar het schip? Dat was geen vluchtweg meer. Ze bleef staan waar ze stond om deduizeligmakende angst te laten wegtrekken.

'Dat had niets met discipline te maken. Het was grof geweld, en daar is in mijn huis geen plaats voor. Vannacht

wilde ik nog wel iets door de vingers zien. Het was een afschuwelijke dag geweest en Althea zag er inderdaad vreselijk uit. Maar dit, binnen mijn eigen muren, tussen bloedverwanten... nee. Wintrow is geen kind meer, Kyle. En zelfs als hij dat wel was, klappen zijn geen antwoord. Hij had geen driftaanval, maar probeerde alleen maar zijn kijk op de dingenduidelijk te maken. Men slaat een kind niet omdat het beleefd een mening te kennen geeft. Noch slaat men een man om die reden.'

'U begrijpt het niet,' zei Kyle botweg. 'Over een paar dagen leeft hij aan boord van een schip. Daar tellen meningen niet, tenzij ze de mijne zijn. Hij zal geen tijd hebben om het ergens mee oneens te zijn. Hij zal niet eens tijd hebben om na te denken. Op een schip gehoorzamen de matrozen, en wel onmiddellijk. Wintrow heeft daarnet een eerste les gehad over wat er gebeurt als hijdat niet doet.' Op kalmere toon besloot hij: 'Op een dag kan het mijn zoon zijn leven redden.'

Althea hoorde zijn zolen over de tegels schuiven. 'Kom, Keffria, sta op. Hij kan elk moment bijkomen, en ik wil niet dat je dan nog over hem heen hangt. Moedig hem niet aan in gedrag dat ik niet zal tolereren. Als hij denkt dat we hierover van mening verschillen zal hij zich des te koppiger verzetten. En hoe langer hij zich verzet, hoe vaker hij zal kennismaken met de vloer.'

'Ik vind dit afschuwelijk,' zei Keffria op doffe toon. 'Waarom moet het zo? Waarom?'

'Het hoeft niet,' zei haar moeder op effen toon. 'En het zal

niet. Ik zeg het je ronduit, Kyle Haven, dat ik het niet toesta. Leden van deze familie hebben elkaar nooit zo behandeld, en we gaan er de dag na Ephrons dood ook niet mee beginnen. Niet in mijn huis.' Ronica Vestrit liet geen ruimte voor tegenspraak.

Dat was niet een toon om tegen Kyle aan te slaan. Althea had haar dat kunnen zeggen. Regelrecht verzet tegen hem haalde automatisch het slechtste in hem naar boven. Nu dus ook.

'Best. Zodra hij bij bewustzijn is, zal ik hem meenemen naar het schip. Dan kan hij daar manieren leren. Waarschijnlijk is dat trouwens het beste. Als hij het schip alvast een beetje leert kennen nu we nog liggen aangemeerd, is dat allemaal mooi meegenomen als we op zee zijn. En dan heb ik niet bij elke opdracht die ik hem geef gezeur van vrouwen aan mijn kop.'

Aan boord van mijn schip of in mijn huis,' begon haar moeder, maar Kyle onderbrak haar ruw met woorden die Althea zowel koud als witheet van woede maakten.

'Keffria's schip. En het mijne, want ik ben haar man. Wat aan boord van deVivaciagebeurt gaat u niets meer aan, Ronica. Ik meen trouwens, als ik de wetten van het erfrecht in Beijerstad goed ken, dat ook dit huis nu vanhaar is. Dat wij het kunnen voeren zoals ons dat past.'

Er volgde een vreselijke stilte. Toen Kyle weer sprak klonk er een aanzet tot verontschuldiging in zijn stem. 'Zo zou het tenminste kunnen zijn. Tot schade van ons allen. Ik stel geen

scheiding der wegen voor, Ronica. De familie gedijt het beste wanneer we samenwerken, vanuit een gezamenlijk huis, en met een gezamenlijk doel. Maar dat kan ik niet doen met gebonden handen. Dat moet u inzien. U hebt het heel goed gedaan, de afgelopen jaren, voor een vrouw. Maar de tijden veranderen. Ephron had u niet alles alleen moeten laten opknappen. Hoezeer ik hem ook respecteerde... misschien juist omdat ik hem zo respecteerde, moet ik leren van zijn fouten. Ik ben niet van plan de zon tegemoet te zeilen en tegen Keffria te zeggen dat ze de rest maar moet regelen tot ik weer thuis kom. Ik moet voorbereidingen treffen om straks thuis te kunnen blijven om zelf de dingen te regelen. En ik wil niet dat

Wintrow zich aan boord van deVivaria gaatgedragen als een verwend prinsje. Jullie hebben gezien wat er van Althea is geworden: ze is zo eigenwijs en onverschillig tegenover anderen dat ze praktisch nutteloos is. Nee, erger nog, dat ze een gevaar dreigt te worden voor de naam en de goede reputatie van de hele familie. Ik zeg in alle eerlijkheid dat ik betwijfel of jullie in staat zijn haar in toom te houden. Dat moet dringend gebeuren. Misschien kan ze maar het beste snel trouwen, liefst met een man die niet in Beijerstad woont...'

Althea stormde nu als een schip met opgestoken zeilen de eetkamer binnen. Wil je je beledigingen niet liever in mijn gezicht tegen me zeggen, Kyle?'

Hij was helemaal niet verbaasd. 'Ik meende je schaduw al te

hebben gezien. Hoe lang sta je al te luistervinken, zusje?'

'Lang genoeg om te weten datje niets goeds voor hebt met mijn familie of ons schip.' Althea probeerde zich niet uit het veld te laten slaan door zijn kalmte. Wie denk je wel dat je bent, zo tegen mijn moeder en mijn zus te praten? IJskoud mee te delen wat jij van plan bent, hoe jijdenkt terug te komen om alles te "regelen"?'

'Ik denk dat ik nu de man in de familie ben,' verklaarde hij botweg.

Althea glimlachte kil. Wees jij maar de man in de familie, zoveel als je maar wilt. Maar als je denkt dat je mijn schip kunt houden, dan heb je het mis.'

Kyle zuchtte theatraal. 'Ik dacht dat alleen onze verre familie in de Wilde Regenlanden geloofde dat je iets kon laten gebeuren door het maar vaak genoeg te herhalen,' zei hij sarcastisch. 'Zusje, wat ben je toch dom. Niet alleen erkent het burgerlijke recht van Beijerstad je zus als enige erfgenaam, bovendien is het op papier gezet en door je vader zelf ondertekend. Wil je zelfs hem dan tegenspreken?'

Dit sloeg haar met stomheid. Ze had het gevoel alsof haar laatste wapen nu uit haar handen wasgeslagen. Ze had er zichzelf bijna van overtuigd dat gisteren alles slechts een reeks van vergissingen was geweest, dat haar vader haar het schip heus niet met opzet had afgepakt, maar dat hij in grote pijn en verwarring had gehandeld. Maar op papier, door hemzelf ondertekend? Nee! Haar blik schoot van Kyle naar haar moeder en weer terug. 'Kan me niet verdommen wat jullie

mijn vader op zijn ziekbed hebben opgedrongen,' zei ze met zachte maar furieuze stem. 'Ik weet dat Vivacia van mij is. Van mij op een manier waar jij nooit aanspraak op kunt maken, Kyle. Rn ik zeg dan ook dat ik niet zal stoppen voordat ik haar onder mijn commando...'

'Jouw commando?' Kyle barstte uit in lachen. 'Jij, een schip commanderen? Je deugt niet eens als matroos! Je hebt overspannen ideeën over je vaardigheden, je maakt jezelf wijs dat je een volleerde zeeman bent. Nou, dat ben je niet! Je vader hield je alleen maar aan boord om te voorkomen dat je aan de wal in de problemen zou komen, denk ik. Je bent niet eens een goede matroos.'

Althea opende haar mond om te protesteren, maar toen begon Wintrow te kreunen. Iedereen keek naar de jongen, die languit op de tegels lag. Keffria wilde naar hem toe, maar Kyle hield haar met een handgebaar tegen. Haar moeder negeerde echter zowel datgebaar als de manier waarop hij keek, en liep naar de jongen. Wintrow ging rechtop zitten. Kennelijk voelde hij zich duizelig. Hij betastte de zijkanten van zijn hoofd. Toen zag hij zijn grootmoeder. 'Ben ik in orde?' vroeg hij verdwaasd.

'Laten we het hopen,' zei ze ernstig. Ze zuchtte even. 'Althea, wil je een natte, koude doek voor me halen?'

'De jongen mankeert niks,' verklaarde Kyle bars, maar Althea negeerde hem. Ze rende de kamer uit om een natte lap te halen, maar vroeg zich tevens af waarom ze dateigenlijk deed. Ze vermoedde dat haar moeder haar vader had misleid

en hem iets had laten ondertekenen wat hij nooit kon hebben bedoeld, dus waarom gehoorzaamde ze haar nu zo braaf? Ze wist het niet. Of was het misschien om even bij Kyle weg te zijn, voordat ze hem zou vermoorden?

In de keuken vroeg ze zich af wat er van haar wereld geworden was. Nooit eerder waren er in dit huis zulke toestanden geweest. Dat mensen hier naar elkaar schreeuwden was al zeldzaam, maar Kyle had zijn eigen zoon tegen de vlaktegeslagen! Ze kon het nog maar nauwelijks geloven, zo buitenissig waren zulke dingen in haar ogen. Ze hield een handdoek onder het koude water van de pomp en maakte hem goed nat.

Vanuit een hoek kwam er een zeer nerveus dienstmeisje naar haar toe. 'Hebt umijn hulp nodig?' vroeg ze bijna fluisterend.

'Nee. Nee, alles is onder controle. Kapitein Haven had daarnet een kleine driftbui,' hoorde Althea zichzelf kalmpjes liegen. Onder controle? Was het maar waar! Ze had het gevoel dat zeeen acrobaat was die tuimelend door de lucht schoot, maar nog geen idee had welke handen haar zouden vastgrijpen en opvangen. Misschien kwamen er helemaal geen handen meer, misschien werd ze gewoon bij haar familie vandaan geslingerd... Ze glimlachte bitter om de kreupele beeldspraak. Met de handdoek en een kom water keerde ze terug naar de eetkamer. Wintrow en haar moeder zaten inmiddels aan een korte kant van de eettafel. Wintrow zag er bleek en geschokt uit, haar moeder zeer vastberaden. Ze

hield de handen van de jongen in de hare en sprak hem ernstig toe.

Kyle stond met zijn armen over elkaar voor het venster, met zijn rug naar de kamer toe. Evengoed was te zien hoe verontwaardigd hij was. Keffria stond vlak naast hem, met een smekende blik in haar ogen,maar hij deed alsof ze niet bestond.

'... en alles in Sa's handen,' hoorde ze haar moeder tegen haar neefje zeggen. 'Ik geloof dat Sa jou om een reden naar ons toe heeft gestuurd en die band tussen jou en het schip heeft geschapen. Het is voorbestemd, Wintrow. Kun je dat aanvaarden, zoals je ooit hebt aanvaard hoe we je met die priester hebben weggestuurd?'

Een band tussen Wintrow en haar schip? Dat kon niet. Haar hart veranderde in een ijsklomp in haar borst, maar merkwaardigerwijs bleven haar armen en benen bewegen en haar ogen zien. Wintrows aandacht was volledig op het gezicht van zijn grootmoeder gericht. Hij keek haar alleen maar aan. Zijn Havenbloed was duidelijk te herkennen aan de stand van zijn kin en de woede in zijn ogen, maar toen Althea de kom met de handdoek naast hem had gezet zag ze opeens dat de jongen zich vermande. Binnen enkele tellen ontspande zijn gezicht zich, en even zag ze niet alleen een sterke gelijkenis met haar vader, maar ook met haar eigen spiegelbeeld. Ze was sprakeloos vangeschoktheid.

Toen de jongen sprak klonk zijn stem mild en redelijk. 'Dat heb ik mensen wel duizend keer horen zeggen. Dat is

Sa's wil, zeggen ze. Slecht weer, onverwachte stormen, doodgeboren kinderen. Sa's wil.' Hij pakte de natte handdoek uit de kom,vouwde hem zorgvuldig op en drukte hem tegen zijn kaak. Die kant van zijn gezicht begon al donkerrood aan te lopen. De jongen zag er nog steeds rillerig en versuft uit, en hij sprak zachtjes. Misschien deed het praten hem pijn. Maar hij leek niet bang, ofgeïntimideerd, of kwaad. Het was alsof hij het alleen maar tegen zijn grootmoeder wilde hebben, alsof hij zijn leven alleen maar kon redden door haar naar zijn kant te halen. Misschien was dat wel zo.

'Van stormen en onweer ben ik bereid te zeggen dat ze zijn wil zijn. Van doodgeboren kinderen misschien ook, maar niet als de echtgenoot zijn vrouw de dag tevoren nog heeft afgeranseld...' Aan zijn gezicht was te zien dat hij een onplezierige herinnering had. Toen keek hij zijn oma weer recht in de ogen. 'Ik denk dat we van Sa onze levens hebben gekregen en dat hij wenst dat we ze goed leven. Hij geeft ons obstakels, ja... Ik heb mensen horen klagen over zijn wreedheid en luidkeels horen roepen: waarom, waarom? Maar diezelfde mensen pakken de volgende dag hun zagen en bijlen en snoeien takken van hun fruitbomen, en jonge boompjes graven ze uit en zetten ze heel ergens anders neer, ver van hun oude plekje. Daar groeien ze beteren krijgen ze meer vruchten, zeggen de tuinlieden, maar ze gaan niet naar de bomen toeom uit te leggen dat het allemaal voor hun eigen bestwil is.'

Hij vouwde de handdoek anders om een koeler plekje te

maken. 'Mijn geest dwaalt af,' zei hij op ongelukkige toon, 'juist nu ik me tegenover u duidelijk wil uitdrukken. Grootmoeder, ik denk nietdat het Sa's wil is dat ik afzie van het priesterschap en aan boord van een schip ga om onze familie welvaart te bezorgen. Ik weet niet eens zeker of het uw wil is. Ik denk dat het de wil van mijn vader is. Om zijn zin te krijgen stelt hij voor een beloftete breken, en mijn hart. Evenmin is het mij ontgaan dat de onwelkome "gift"die hij me schenkt nog pas gisteren uit de handen van mijn tante Althea is gegrist.'

Voor het eerst richtte hij zijn blik op Althea. Ondanks de pijn die ze erin las, en de gekneusde huid van zijn gezicht, had ze even het gevoel dat haar vader haar aankeek. Hetzelfde zachte fluweel van een eindeloos geduld op een ijzeren wil. Dit was niet zomaar een broos, bangelijk priesterknaapje, maar de geest van een man in het onvolgroeide lichaam van een jongen, besefte ze opeens verwonderd.

'Zelfs je eigen zoon ziet in hoe onrechtvaardig het is wat je doet,' zei ze beschuldigend tegen Kyle. 'Dat je Vivacia van mij hebt gepikt heeft niets te maken met je geloof of ik al dan niet in staat ben hetcommando over haar te voeren, maar uitsluitend met je eigen hebzucht.'

'Hebzucht?' schreeuwde Kyle minachtend. 'Hebzucht? Mooi is dat! Ze zit zo zwaar onder de hypotheek dat ik blij mag zijn als ik die voor mijn dood afgelost kan krijgen! Hebzucht? Om deverantwoordelijkheid op me te nemen voor een hele familie die niet kan omgaan met geld? Althea,

als ik het idee had dat je aan boord van deVivaciaiets nuttigs kon betekenen, zou ik de kans aangrijpen om je voor de verandering eens te laten werken. Nee,sterker nog, als jij mij één teken van waarachtig zeemanschap kon laten zien, een enkel label van een ander schip, dan zou ik je de hele verdomdeVivariamet alle schulden erbij graag cadeau doen. Maar je bent nu eenmaal alleen maar een verwend meisje.'

'Je liegt!' schreeuwde Althea, met een onpeilbaar diepe walging in haar stem.

'Nee, bij Sa, ik zweer het!' brulde Kyle woest. 'Als één gerenommeerde kapitein zou instaan voor jouw zeemanschap, zou ik het schip morgen aan je overdragen. Maar heel Beijerstad weet precies wat jij bent. Een amateurtje en een aanstelster.'

'Het schip zou voor haar instaan,' merkte Wintrow met een haperende stem op. Hij bracht zijn hand naar zijn hoofd alsof hij bang was dat het anders in stukken uit elkaar zou vallen. 'Als het schip voor haar instond, zou u dan doen wat u daarnet hebt gezworen? U hebt het bij Sa gezworen, dat hebben we allemaal gehoord. Daar zou u dan niet meer onderuit kunnen. Ik kan niet geloven dat grootvader dit geruzie en deze woede voor ons in zijn gedachtenhad. Het is zo gemakkelijk om het evenwicht te herstellen. Als Althea aan boord van Vivacia was, kon ik terugkeren naar mijn klooster. We waren allemaal waar we willen zijn, en iedereen zou...' Hij brak zijn woorden af toen hij zag dat iedereen hem stond en zat aan te staren. Zijn vaders gezicht stond zwart van

kwaadheid, maar Ronica Vestrit had haar hand voor haar mond geslagen, alsof zijn woorden haar tot in het diepst van haar ziel hadden geraakt.

'En nu heb ik genoeg van dit gejammer!' explodeerde Kyle.Hij deed een paar stappen en boog zich half over zijn zoon heen. 'Heb je dit bij die priesters van je geleerd? De zaken verdraaien om je zin te krijgen? Ik schaam me dat mijn eigen zoon zulke trucs durft te gebruiken om zijn grootmoeder te bewerken. Ga staan!' Toen Wintrow hem sprakeloos aankeek brulde hij nogmaals: 'Ga staan!'

De jonge priester aarzelde even en stond toen op. Hij opende zijn mond om iets te zeggen, maar zijn vader was hem voor. 'Je bent dertien jaar oud, ook al zie je eruit als tien engedraag je je als drie. Volgens de wetten in Beijerstad behoort de werkkracht van een zoon aan zijn vader, tot die zoon vijftien is. Verzet je, en ik zal een beroep doen op die wet. Het kan me niet schelen of je een bruine pij draagt, het kan me niet schelen of je een heilig gewei uit je voorhoofd laat groeien. Tot je vijftien bent zul je op dat schip werken. Gesnapt?'

Zelfs Althea was geschokt door het bijna blasfemische van Kyles woorden. Wintrows stem trilde toen hij antwoordde, maar hij hield voet bijstuk. 'Als priester van Sa ben ik slechts gebonden aan die burgerlijke wetten die juist en rechtvaardig zijn. U doet een beroep op een burgerlijke wet om uw eerdere belofte te verbreken. Toen u mij aan Sa gaf, gaf u ook mijn werkkracht aan Sa. Ik ben nietlanger van u.' Hij keek

om zich heen, eerst naar zijn moeder, dan naar zijn grootmoeder, en voegde er op bijna verontschuldigende toon aan toe: 'Ik ben niet eens meer echt een lid van deze familie. Ik ben aan Sa gegeven.'

Ronica stond op om hem tegen te houden, maar Kyle stoof zo vlak langs haar heen dat de oude vrouw bijna omver werd geduwd. Keffria ving haar moeder met een kreet op. Kyle greep Wintrow bij de voorkant van zijn pij en schudde hem door elkaar. 'Van mij!' brulde hij. 'Je bent van mij! En je houdt je kop en doet wat ik je zeg. Nu!' Hij liet de jongen niet los. 'Ga naar het schip. Meld je bij de stuurman. Zeg hem dat je de nieuwe scheepsjongen bent. Meer niet, de scheepsjongen. Begrepen?'

Althea had het met toenemende afschuw en fascinatie aangezien. Ze was er zich vaag van bewust dat haar moeder nu een snikkende, bijna hysterische Keffria probeerde te kalmeren. Twee bedienden hadden hun nieuwsgierigheid niet meer kunnen bedwingen en gluurden door de deuropening naar binnen. Althea wist dat ze behoorde in te grijpen, maar ze had geen idee wat ze moest doen. Ze had van keukenpersoneel wel eens gehoord dat ze thuis zulke ruzies hadden, en ze wist dat koopmanszonen soms gedwongen moesten worden om in de voetsporen van hun vader te treden. En ze kende verhalen over disciplinaire problemen op andere schepen. Maar in de huishoudens van oude vaarders kwam dit soort dingen gewoon nooit voor. Of misschien wel — maar dan werd er niet over gepraat.

'Begrepen?' herhaalde Kyle, nog luider, alsof het dan ooknog duidelijker was. Versuft als hij was, wist Wintrow toch een knikje op te brengen. Pas nu liet Kyle de pij los. De jongen wankelde en moest zich vastgrijpen aan de rand van de tafel. Hij stond daar met gebogen hoofd.

'Nu meteen!' blafte Kyle triomfantelijk. Hij draaide zijn hoofd naar de deuropening en zag de bedienden. 'Jij daar, Welf, sta daar niet te gapen, maar begeleid mijn zoon naar deVivacia.Zorg dat hij al zijn bagage bij zich heeft, want vanaf nu zal hij op het schip leven.'

Terwijl Welf zichde eetkamer binnen haastte om Wintrow bij de arm te nemen en weg te leiden, richtte Kyle zijn woede op Althea. Zijn succes bij Wintrow leek hem overmoedig te hebben gemaakt, want hij daagde haar uit. 'Ben je slim genoeg om hier een les uit te trekken, zusje?'

Althea hield haar stem kalm en beschaafd. 'Het zou me verbazen als we vandaag niet allemaal iets over jou hadden geleerd, Kyle. En vooral dat er maar heel weinig is dat jij zou nalaten om de familie Vestrit in je greep te krijgen.'

'In mijn greep?' Kyle staarde haar ongelovig aan, en wendde zich toen tot de twee andere vrouwen om te kijken of zij even verbijsterd waren als hij. Maar Ronica keek hem met een zwarte, ondoorgrondelijke blik aan, en Keffria stond te snikken met haar hoofd tegen haar moedersschouder. 'Denk jij dat het daarom gaat? Om controle?' Hij schudde zijn hoofd en lachte ijl. 'Het gaat om redding! Ik weet verdomme zelf niet eens waarom ik het probeer. Jullie kijken allemaal alsof ik een

misdadiger ben, maar het enige wat ik probeer isdeze familie overeind te houden. Keffria! Jij weet dat toch? We hebben erover gepraat!'

Hij keek zijn vrouw aan. Keffria draaide haar door tranen vlekkerig geworden gezicht eindelijk naar hem toe, maar in haar ogen was geen enkel begrip te lezen. Hij schudde ongelovig zijn hoofd. Wat moet ik dan?' vroeg hij aan niemand in het bijzonder. 'Op onze bezittingen lijden we elke dag verlies, we hebben een levend schip waarvan de hypotheek nog niet is afbetaald, onze schuldeisers dreigen beslag te leggen op onzeeigendommen, en jullie schijnen allemaal te denken dat we die dingen maar moeten negeren en samen gezellig een kopje thee moeten drinken. Nee, dat neem ik terug. Althea schijnt te vinden dat ze onze ondergang dient te verhaasten door het levende schip alseen speeltje voor haarzelf te houden terwijl ze 's avonds dronken wordt met locale waterratten en zich ondertussen door deze en gene laat bepotelen.'

'Stop daarmee, Kyle,' waarschuwde Ronica hem zachtjes.

'Waarmee? Met vertellen wat jullie al weten, maarweigeren te erkennen?Luisternu allemaal ook eens naarmij,al is het maar even.' Hij zweeg een moment en haalde diep adem, alsof hij probeerde zijn woede en frustratie van zich af te zetten. 'Ik moet aan mijn kinderen denken, aan Selden en Malta.

Net alsEphron zal ook ik op een dag sterven. En ik wil niet dat ze dan alleen schulden en een slechte naam erven.

Ephron heeft u geen zonen nagelaten om u te beschermen, Ronica. Geen mannen om het beheer van de bezittingen over te nemen. Dus treed ik naar voren,als plichtsgetrouwe schoonzoon, om te doen wat er gedaan moet worden, hoe pijnlijk dat ook is. Ik heb er de laatste maanden veel over nagedacht, en ik denk dat ik de hele zaak weer op poten kan krijgen. Ik heb een paar contacten gelegd in Kwarts, waar menbereid is zaken met ons te doen. Mijn plannen zijn helemaal niet zo bijzonder. We moeten het schip gebruiken, en hard werken, en de profijtelijkste ladingen vervoeren, en dat steeds zo snel mogelijk. En ondertussen moeten we al onze bezittingen evalueren,zonder sentimenten, en alleen diegene behouden die ons dit jaar werkelijk winst opleveren. En wat nog belangrijker is: we moeten onze schuldeisers niet in paniek brengen. Als we in het wilde weg dingen gaan verkopen, denken ze dat we praktisch failliet zijn en dan willen ze meteen hun deel binnenhalen voordat we aan de grond zitten. En, om de waarheid te zeggen, als ze Althea zien slempen en uitgaan met minderwaardige types, alsof de familie geen hoop en geen trots meer heeft, zal dat een negatief effect hebben. Het zal jouw naam besmeuren, Althea, maar indirect ook die van mijn dochter. Ik hoop op een dag mee te maken dat Malta een goed huwelijk sluit, maar zij zal nooit aandacht krijgen van eerzame mannen als jij jezelf de reputatie van een zuiplap en eenslet hebt bezorgd.' 'Hoe durf je...' gromde Althea.

'Ik durf veel, als het om mijn kinderen gaat. Ik zal zorgen

dat uit Wintrow een man wordt gehouwen, ook al zal hij vinden dat hij me erom moet haten. Ik zal zorgen dat deze familie weer een solide financiële basis krijgt, ook al moet ik met dat levende schip werken op een manier die jij niet in je hebt. Als jij maar half zo veel om je familie gaf als ik, zou jij jezelf presenteren als een keurige jongedame en proberen een goede partij te huwen om het familiekapitaal te ondersteunen.'

Althea voelde een kille drift opkomen. 'Dus ik moet me als een hoer aan de hoogste bieder verkopen, mits deze me echtgenote noemt en een flinke prijs betaalt?'

'Beter dan aan de laagste bieder, zoalsje gisteren zo ijverig van plan scheen,' antwoordde Kyle even kil.

Althea haalde diep adem, bijna blazend als een kwade kat, maar toen kwam haar moeder koeltjes tussenbeide.

'Genoeg.'

Het was maar een enkel woord, zacht uitgesproken. Alsof ze een armvol witgoed opruimde, duwde ze Keffria naar een divan en liet haar daarop plaatsnemen. Er had in haar stem iets definitiefs doorgeklonken, dat iedereen het zwijgen had opgelegd. Zelfs Keffria's snikken verstomde. Haar kleine, donkere moeder leek in haar rouwkleding nog kleiner dan anders, maar toen ze tussen Althea en Kyle kwam staan deden ze allebei een stapje achteruit. 'Ik ben niet van plan te gaan schreeuwen,' zei ze tegen beiden. 'Noch zal ik mezelf herhalen. Dus ik stel voor dat jullie allebei goed luisteren en in jullie geheugen prenten wat ik ga zeggen. Althea, ik richt

me het eerste tot jou, omdat ik sedert je aankomst nog niet de gelegenheid heb gehad om echt met je te praten. Kyle, haal het niet in je hoofd mij te onderbreken, zelfs niet om het met me eens te zijn. Welnu.'

Ze haalde diep adem en leek even een beetje onzeker. Toen deed ze een stap naar Althea en nam haar handen in de hare. Althea liet het toe. 'Mijn dochter, ik weet dat jij vindt dat je onrecht is aangedaan. Je verwachtte het schip te erven. Dat was je vaders plan voor jou. Hij is gegaan, en hoewel het me pijn doet, zal ik openhartig over deze dingen praten. Hij heeft je altijd behandeld alsof jij een van de zoons was die we hebben verloren. Als je broers de pest hadden overleefd... maar dat deden ze niet. Destijds, toen de jongens nog leefden, zei hij altijd dat het land naar zijn dochters zou gaan en het schip naar zijn zonen. En hoewel hij dat nooit met zoveel woorden heeft gezegd, denk ik dat hij, toen de jongens dood waren, van plan was Keffria de bezittingen aan land en jou het schip na te laten. Maar hij was tevens van plan een oude man te worden en het hele schip en alle hypotheken af te betalen, en jou te zien trouwen met een man die deVivariavoor jou kon varen. Nee, stil,' zei ze bruusk toen Althea aanstalten maakte om te protesteren. 'Het is al erg genoeg al deze dingen te moeten zeggen. Als ik ook nog voortdurend word onderbroken, komen we er nooit mee klaar,' vervolgde ze op een vriendelijker toon. Ze draaide haar hoofd en keek haar dochter recht in de ogen. 'Als je iemand de schuld wilt geven voor je teleurstelling, kies dan mij, want

toen ik niet langer kon ontkennen dat je vader stervende was heb ik Curtil laten komen, onze oude adviseur. Samen hebben we op papier gezet watwe het beste achtten en we hebben het je vader laten ondertekenen. Ik heb hem overgehaald, Althea. Ik heb hem niet misleid of bedrogen. Zelfs je vader zag tenslotte in hoe verstandig de door ons uitgestippelde koers was. Als het familiefortuin op dit moment in tweeën werd gedeeld, zou geen van ons het overleven. Aangezien Keffria de oudste is, en kinderen heeft voor wie ze moet zorgen, heb ik haar conform de traditie tot enige erfgenaam benoemd.'

Ronica Vestrit wendde haar blik af van Althea, zo geschokt keek deze naar haar zus. Keffria zat nog op haar divan, en haar hoofd lag op de tafel, maar ze huilde niet meer. Kyle liep naar haar toe en legde een hand op haar schouder. Althea wist niet zeker of dat als troost dan wel als claim was bedoeld.

Haar moederpraatte verder. 'Keffria wist van haar erfenis. Ze weet ook dat de documenten duidelijk stipuleren dat zij voor haar zuster moet blijven zorgen zolang Althea niet een passend huwelijk heeft gesloten, bij welke gelegenheid Althea een passende bruidsschat dient te ontvangen. Zo is Keffria dus niet alleen op basis van bloedverwantschap, maar ook contractueel verplicht goed voor je te zorgen.'

Althea keek nog steeds alsof ze een geest had gezien.

Althea,' pleitte haar moeder, 'probeer het objectief te zien. Ikben zo fair mogelijk geweest. Als het schip aan jou was nagelaten, had je nauwelijks genoeg geld gehad om het in de

vaart te houden. Je hebt contanten nodig om een schip uit te rusten en een bemanning te huren, en ook na een winstgevende reis zou je eerst schulden moeten afbetalen en misschien maar net genoeg geld overhouden om aan een volgende reis te beginnen. En zelfs als je veel winst zou maken: de hypotheek op het schip is gekoppeld aan die op de landerijen. Er was gewoon geen verstandige manier om de erfenis anders te verdelen. De hele erfenis moet samen worden gebruikt om de familie uit de schulden te halen.'

'Dus ik heb niks,' zei Althea kalm.

'Althea, je zuster zal je nooit...' begon haar moeder.

Maar Althea schokte haar door opeens uit te roepen:'Het kan me niets schelen! Het kan me echt niets schelen of ik straatarm ben. Ja, ik heb gedroomd dat Vivacia van mij zou zijn. Want zeisvan mij, moeder, op een manier die ik u niet kan uitleggen. Ongeveer zoals de paarden van Seddon Dib zijn koets trekken terwijl iedereen weet dat hun hart bij zijn staljongen ligt. Vivacia's hart hoort bij mij en het mijne bij haar. Een beter huwelijk dan dat hoef ik helemaal niet. Houd alle winsten die ze weet te genereren, blijf gerust tegen iedereen zeggen dat ze van Keffria is, maar laatmijhaar zeilen. Dat is alles wat ik vraag, moeder, Keffria. Laat mij haar zeilen, en jullie hebben helemaal geen last meer van mij, ik zal dat testament verder nietaanvechten.' Wanhopig keek ze eerst naar haar moeder, vervolgens naar het betraande gezicht van Keffria. 'Alsjeblieft,' hijgde ze, 'alsjeblieft.'

'Nee.' Het was Kyle die antwoordde. 'Nee. Ik heb al het

bevel gegeven dat jij niet meer op het schip wordt toegelaten, en dat draai ik niet meer terug. Jullie zien nu hoe ze is,' vervolgde hij, nog steeds tegen Ronica en Keffria. 'Totaal onpraktisch. Ze wil alleen haar eigen zin doordrijven, verdergaan met wat ze altijd al beeft gedaan. Ze zou haar vaders koppigedochter blijven, aan boord van het schip leven, geen andere verantwoordelijkheid hebben dan matroosje spelen, thuiskomen om wat te winkelen en andere dingen te doen, die ze op de rekening van haar vader laat zetten. Maar alleen zou het nu de rekening van haar zuster en mij zijn. Nee, Althea. Nu je vader dood is, zijn ook jouw kinderjaren voorbij. Het wordt tijd dat je je gaat gedragen zoals het een dochter uit deze familie past.'

'Ik heb het niet tegen jou!' zei Althea vlammend. 'Jij hebt geen idee waar ikhet over heb! Voor jou is Vivacia gewoon een schip, al praat het hardop tegen je. Voor mij is ze een lid van de familie, nog nauwer met me verbonden dan een zuster. Ze heeft mij aan boord nodig en ik heb het nodig aan boord te zijn. Ze zou voor mij zeilenzoals ze dat nooit voor jou zal doen, namelijk van harte!'

'Meisjesdromen,' smaalde Kyle. 'Nonsens. Je liep kwaad bij haar weg op de dag dat ze tot leven kwam en liet het aan Wintrow over de eerste nacht bij haar aan boord te blijven. Als jij echt van dieverheven gevoelens voor haar had, zou je dat nooit hebben kunnen doen. Ze schijnt hem trouwens best graag te mogen en hij blijft voortaan aan boord om haar gezelschap te houden, of hoe dat ook mag heten. En hij zal

leren een echte matroos te worden, nietiemand die alleen maar wat rondlummelt op het schip en zich in vreemde havens bedrinkt. Nee, Althea, er is aan boord van deVivariageen passend plekje voor jou. Je zou alleen maar tweedracht zaaien, of met Wintrow gaan concurreren om de genegenheid van het schip.'

'Moeder?' smeekte Althea wanhopig.

Haar moeder keek gekweld. 'Had ik je vannacht niet zelf gezien, dronken en besmeurd, dan zou ik Kyle op dit punt tegenspreken. Dan zou ik hebben gedacht dat hij te streng was.' Ze zuchtte diep. 'Maar ik kan nietontkennen wat ik met eigen ogen heb gezien. Althea, ik weet dat je van deVivariahoudt. Als je vader nog leefde... Maar dat zijn zinloze speculaties, vrees ik. Misschien is nu het moment gekomen om haar los te laten. Ik heb gezien dat Wintrow uit het goede hout is gesneden. Hij zal goed met het schip overweg kunnen. Laat hem. Het is tijd, hoog tijd, dat jij naar voren stapt en je eigenlijke plaats in Beijerstad inneemt.'

'Mijn plaats is aan boord van deVivaria'zei Althea zwakjes.

'Nee,' zei Kyle, en haar moeder bevestigde het door met haar hoofd te schudden.

'Dan heb ik hier geen plaats meer, noch in deze familie, noch in Beijerstad.' Althea hoorde enigszins verwonderd aan dat ze deze woorden uitsprak. Ze hadden een merkwaardig definitieve ondertoon, endat choqueerde haar. Als een steentje dat in een stille vijver valt, dacht ze opeens - want ze had het duizelingwekkende gevoel dat haar woorden

cirkelvormige rimpels om zich heen verspreidden, rimpels die al haar relaties veranderden, al haar dagen die nog zouden komen. Even was ze er zelf ademloos van.

'Althea? Althea!'

Het was haar moeder die haar luid nariep. Althea liep al door de gang. Ze bekeek het huis bijna als met de ogen van een vreemde. Het was jaren geleden, besefte ze opeens, dat ze hier langer dan een paar weken achter elkaar had gewoond. Hoe lang hing dat wandtapijt daar al, wanneer was deze barst in deze tegel gekomen? Ze wist het niet, ze was niet hier geweest, nee, wat dat betreft veranderde er niet veel, ze woonde hier al jaren niet meer.Ze herkende alleen maar een werkelijkheid, maar een nieuwe werkelijkheid was het eigenlijk niet. Zonder iets anders dan de kleren die ze aan haar lichaam droeg stapte ze de wijde wereld in.

'Als ze weer dronken thuiskomt sluit ik haar een week op in haar kamer. Dat zal haar leren dat we niet toestaan dat ze de familienaam en haar eigen reputatie in heel Beijerstad bezoedelt.' Kyle zat nu naast Keffria op de divan. Hij had zijn arm beschermend om haar heen geslagen.

'Kyle, houd je kop.' Ronica Vestrit hoorde het zichzelf rustig, maar scherp zeggen. Alles viel uit elkaar — haar gezin, haar huis, haar dromen voor de toekomst. Althea had gemeend wat ze zei; Ronica had Ephrons stem in haar woorden herkend. Haar dochter zou vanavond niet voor de deur staan, dronken noch anderszins. Ze was vertrokken. En

die idioot met wie Keffria was getrouwd wist niets anders te doen dan koninkje te spelen en telkens nieuwe manieren te verzinnen om zijn nieuwe autoriteit tot gelding te brengen. Ze zuchtte diep. Misschien wasdat het enige probleem waar ze momenteel iets aan kon doen. En misschien was dat een weg om straks ook de andere te kunnen oplossen. 'Kyle, ik heb het niet gezegd waar Althea bij was, want ze heeft geen aanmoediging nodig om te rebelleren, maar je hebt jede hele ochtend als een ezel gedragen. Zoals je zo tactvol hebt laten weten, ik kan weinig doen om tussen jou en je zoon te komen. Maar met mijn dochter, Althea, ligt dat anders. Ze staat niet onder jouw autoriteit en ik heb jouw pogingen om haar te corrigeren extreem afstotend gevonden.'

Ze had verwacht dat hij op zijn minst schuldbewust zou kijken, maar zijn gezicht verhardde zich meteen. Niet voor de eerste keer vroeg ze zich af of ze het gezonde verstand van deze man dan toch niet ernstig had overschattoen ze haar oudste dochter het familiefortuin in handen gaf. Zijn eerste reactie bevestigde haar ergste vrees. 'Ik ben nu de man in deze familie. Hoe kunt u dan zeggen dat ze niet onder mijn autoriteit valt?'

'Ze is mijn dochter, niet de jouwe. Ze is de zus van jouw vrouw, niet van jou.'

'En ze draagt dezelfde naam als jullie beiden, en haar acties brengen die naam in diskrediet. Als u en Keffria haar niet kunnen intomen met redelijkheid, dan zal ik het moeten proberen met iets sterkers. We hebben geen tijd om alles

kalmpjes en met zachte hand aan te pakken. Althea en Wintrow moeten leren aanvaarden dat ze plichten hebben en dat ze die goed moeten vervullen.'

'Wat Althea betreft ben jij niet degene die bepaalt wat haar plichten zijn. Dat ben ik.' De ijzeren beslistheid die haar tijdens onderhandelingen zo vaak had geholpen kwam Ronica nu goed van pas.

'Misschien dat u het zo ziet. Ik niet. U hebt mij de controle over haar levensonderhoud gegeven. Door te beoordelen welkebedragen ze in de praktijk nodig heeft, kan ik haar misschien overhalen om haar gedrag aan te passen aan wat algemeen fatsoenlijk wordt geacht.'

Zijn stem klonk kalm en redelijk, maar de strekking van zijn woorden irriteerde Ronica enorm. Wanneer je het gedrag van mijn dochter kritiseert, oefen je kritiek uit op de opvoeding die ze van haar ouders heeft gekregen. Misschien ben je het niet eens met de manier waarop Ephron en ik dat hebben gedaan, maar het is niet aan jou om dat hardop uit te spreken. Ook heb ik Keffria het beheer van Althea's financiën niet toevertrouwd teneinde haar onder de duim te kunnen houden, maar enkel als een manier om te bepalen welke bedragen voor dat doel redelijkerwijs beschikbaar zijn. Het past niet dat de ene zus een andere onder curatele houdt. Het past nog veel minder dat de echtgenoot van die andere zus zoiets doet. En het was nooit mijn bedoeling Althea met dwang van deVivaciate scheiden. Ik wilde haar alleen stimuleren om een ander leven voor zichzelf te gaan

ontdekken, nadat ze zou hebben vastgesteld dat het schip in goede handen was.'

Ronica liet zich op een bank naast de tafel zakken. Ze schudde haar hoofd: haar plannen waren in het honderd gelopen. 'Ephron had gelijk wat betreft haar. Ze heeft een lichte hand nodig. Zekan niet met geweld worden gedwongen tot wat anderen als haar bestwil zien. Gisteravond had ze verdriet. En wat jij ook van Bresker mag denken, ik weet dat Ephron een hoge dunk van hem had. Misschien heeft hij niets anders gedaan dan haar veilig naar huis begeleiden, zoals het een heer die een zo ontregelde dame tegenkomt betaamt.'

'En misschien hadden ze de hele dag samen alleen maar wat thee gedronken,' merkte Kyle sarcastisch op.

Een fout. Een zware fout. Ronica staarde langs Kyle heen naar Keffria,zo lang tot haar dochter het eindelijk opmerkte en de blik heel even beantwoordde.

'Keffria,' zei haar moeder zacht. 'Jij kende mijn bedoeling met die documenten. Het zou oneerlijk van je zijn als je misbruik maakte van je zuster door jouw erfenis te gebruiken om haar jouw wil op te leggen. Zeg me dat je niet zult toestaan dat zoiets gebeurt.'

'Ze moet aan haar kinderen denken,' kwam Kyle tussenbeide.

'Keffria,' herhaalde haar moeder, en ze kon niet verhinderen dat er iets smekends in haar stem was geslopen.

'Ik...' Keffria's blik schoot van haar moeders gezicht naar de granieten kop van haar echtgenoot. Ze praatte zo zacht als een

in een hoek gedreven muisje. 'Ik kan niet het middelpunt zijn van zoiets, dat kan ik niet!' riep ze ontdaan uit. Ze wrong wanhopig met haar handen.

'Dat hoeft ook niet,' verzekerde Kyle haar. 'De papieren zijn getekend, met getuigen erbij. Je weet dat wat juist is tevens het beste voor Althea is. Je weet dat we allebei alleen maar het beste met haar voorhebben. Geloof in jezelf,Keffria. Geloof in mij, je echtgenoot.'

Keffria ontmoette de ongelovige blik van haar moeder nog een keer voordat ze haar ogen neersloeg en naar het glimmend geboende tafelblad begon te staren. Haar handen streken nerveus over het hout. 'Ik geloof in jou,Kyle,' fluisterde ze. 'Echt waar. Maar ik wil Althea geen pijn doen. Ik wil niet wreed tegen haar zijn.'

'Dat zullen we niet doen,' stelde hij haar prompt gerust. 'Zo lang ze niet wreed is tegenover ons. Dat is fair.'

'Dat... lijkt me fair,' zei ze aarzelend. Ze keek steunzoekend naar haar moeder, maar Ronica's gezicht bleef strak staan. Ze had altijd gemeend dat haar oudste dochter de sterkste van de twee was. Had immers Keffria niet gekozen voor een leven dat kracht vergde terwijl Althea speels en onderde hoede van haar vader was gebleven? Keffria had een man genomen, kinderen, haar huishouden bestierd en geholpen bij het management van grotere ondernemingen. Zo had het Ronica tenminste geleken toen ze de documenten inzake de erfenis liet opstellen. Maar nu werd het haar langzamerhand duidelijk dat Keffria eigenlijk alleen haar huishouden had bestierd - de

diners, de menu's, de inkopen - waardoor Ronica de handen vrij had om het echte werk buitenshuis te doen. Waarom had ze niet eerder gemerkt dat Keffria een marionet van haar moeder en een blinde slaaf van haar man was geworden, zonder eigen wil? Ronica probeerde zich te herinneren wanneer Keffria voor het laatst met een idee of een voorstel of een bezwaar was gekomen - maar ze wist niets te bedenken.

Waarom drong dit allemaal nu pas tot haar door? Sa, ze had zojuist haar hele lot in Keffria's handen gelegd! Volgens de usances in Beijerstad ging de erfenis van een man naar zijn kinderen. Niet naar zijn vrouw, maar naar zijn kroost. Zeker, Ronica behieldbepaalde rechten ten aanzien van bezittingen die ze bij haar huwelijk met Ephron zelf had ingebracht, maar helaas was daar weinig van over. Haar hart draaide zich om in haar lichaam toen het opeens als een blikseminslag tot haar doordrong dat niet alleen haar dochter was overgeleverd aan wat deze Kyle passend vond voor een dame, maar zijzelf net zo goed!

Ze wierp een snelle blik op hem en probeerde haar gezicht neutraal te houden. Ze kon alleen maar hopen dat hij het zelf nog niet besefte. Met een financiële strop om haar nek kon ookzijop de knieën worden gedwongen.

Ze haalde diep adem om haar stem onder controle te krijgen. 'Het klinkt fair,' gaf Ronica toe. Ze moest niet opeens te tam lijken. *We zullen zien of het dat in de praktijk ook blijft.' Ze zuchtte demonstratief en begon in haar ogen te wrijven alsof ze doodmoe was. 'Er is zo veel waar we aan

moeten denken. Ontzettend veel. Voorlopig laat ik Althea aan jou over. En Kyle heeft het al gezegd: deVivariamoet zo snel mogelijk uitvaren. Dat lijkt memomenteel het allerbelangrijkste om ons mee bezig te houden. Mag ik vragen welke havens en lading je op het oog hebt, en hoe snel je weg kunt?' Ze hoopte dat het niet klonk als een acuut verlangen om hem uit de buurt te hebben. Ze dacht al koortsachtig naover wat ze tijdens zijn afwezigheid het beste kon doen. Ze kon er tenminste voor zorgen dat haar eigen erfdeel na haar dood aan Althea zou toevallen. Niet dat ze daar iets over zou zeggen. Ze had opeens besloten dat het onverstandig was de schijn te wekken dat ze Kyle ook maar inietswilde dwarszitten. En wanneer hij weg was zou ze de gelegenheid hebben om in te praten op haar oudste dochter.

Kyle leek geen bezwaar te hebben tegen de verandering van onderwerp. 'Zoals u terecht zei, we moeten snel weg, enniet alleen om financiële redenen. Hoe eerder Wintrow weg is van de kust, hoe eerder hij zijn nieuwe lot zal accepteren. Hij heeft veel te leren, en hoewel hij daar zelf niets aan kan doen, is hij nu eenmaal al meer een man dan een jonge jongen. Hij kan niet snel genoeg beginnen.'

Hij wachtte net lang genoeg om te zien of ze knikten. Ronica deed het, hoewel knarsetandend, want in zijn toon suggereerde Kyle dat het hun opvoedingsfout was dat de jongen al bijna een man was. Toen hij had kennisgenomen van hun instemming vervolgde Kyle: Wat de havens en de lading betreft, wel, we waren het er allemaal over eens dat we

zo snel mogelijk moeten handelen in datgene wat de meeste winst oplevert.' Weer wachtte hij op bevestigende knikjes. 'Dan is er dus maar een enkel antwoord,' besloot hij voor hen allen. 'Ik breng deVivarianaar het zuiden, naar Jamaillia, om daar het allerbeste aan boord te nemen wat we ons kunnen veroorloven. En dan naar het noorden, naar Kwarts, zo snel we kunnen.'

'En de lading?' vroeg Ronicazwakjes. Ze had al een bang voorgevoel.

'Slaven, natuurlijk. Maar geschoolde slaven. Geen zakkenrollers en dieven en moordenaars, maar lieden die in Kwarts hooglijk worden gewaardeerd als leraar, opzichter of verpleegster. Als kunstenaar of ambachtsman. We moeten mensen kopen die tot hun nek in de schulden zitten, en niet degenen die wegens misdaden tot slavernij zijn veroordeeld.' Hij dacht even na en schudde toen zijn hoofd. 'Ze zullen niet erg gehard zijn, vrees ik, dus we moeten de lading denkelijk aanvullen met een stel... enfin, wat we kunnen betalen. Krijgsgevangenen, gefokte slaven, weet ik veel. Mijn tweede stuurman, Torg, heeft al eens op een slavenschip gewerkt. Hij weet hoe het op die veilingen toegaat. Ik denk dat hij ons aan koopjes kan helpen.'

'Slavernij is in Beijerstad illegaal,' merkte Keffria onzeker op.

Kyle lachte minachtend, 'Nog wel. Niet lang meer, vermoed ik. Maar je hoeft niet bang te zijn, liefje. Ik ben niet van plan op de terugweg Beijerstad aan te doen met die

lading. We varen regelrecht via de Binnenpassage naar Jamaillia en dan terug naar het noorden, via Beijerstad, naar Kwarts. Niemand zal ons lastigvallen.'

'Piraten?' vroeg Keffria timide.

'Hebben deVivaciaaltijd met rust gelaten. Hoe vaak hebben we je vader niet horensnoeven hoe snel en wendbaar ze is, en dat ze door de smalste passages heen schiet? Nu ze tot leven is gekomen zal dat allemaal nog stukken beter zijn geworden. Piraten weten dat ze hun tijd verspillen als ze achter een levend schip aan gaan. Ze zullen onsmet rust laten. Praat jezelf geen zorgen aan over dingen waar ik al lang en breed over heb nagedacht. Ik zou zoiets heus niet doen als ik het te riskant vond.'

'De lading zelf zou riskant kunnen zijn voor een levend schip,' merkte Ronica op.

'Hoezo? Bentu bang voor een opstand of zoiets? Nee, ze blijven de hele tocht lang veilig opgesloten in het ruim.' Het leek alsof Kyle zich begon te ergeren aan hun kritische vragen.

'Dat maakt het misschien alleen maar erger.' Ronica probeerde het joviaal te laten klinken - niet als kritiek, omdat hij zo stom was het zelf niet in te zien, maar als een soort vrijblijvende opinie. 'Levende schepen zijn erg gevoelige wezens, Kyle, vooral als ze nog maar net tot leven zijn gekomen, zoals deVivacia.Zo min als jij Malta zou willen blootstellen aan... het ongemak dat de slaven tijdens de reis moeten verduren, zo zou ook deVivaciadaarvan moeten

worden afgeschermd.'

Kyle keek eerst woedend, maar toen klaarde zijn gezicht een beetje op. 'Ronica, ik ben heus geen complete leekals het gaat om de tradities die met levende schepen verbonden zijn. En zover de financiën het toelaten wil ik ze respecteren. Wintrow zal aan boord zijn en hij krijgt elke dag wat tijd om met het schip te communiceren. Hij zal haar kunnen geruststellen.Hij zal uitleggen dat wat er in het ruim gebeurt niets te maken heeft met het welzijn van het schip zelf. Ik ben trouwens niet van plan onnodig wreed te zijn. De slaven moeten opgesloten zijn, maar verder zullen ze netjes worden behandeld. Ik denk dat u zich ten onrechte zorgen maakt, Ronica. En bovendien: zelfs als het schip erdoor van streek raakt, dan toch maar een korte poos. Dat kan toch geen kwaad?'

'Je schijnt het allemaal goed doordachtte hebben.' Ronica liet het redelijk klinken en verving de woede die ze voelde door een milde bezorgdheid. 'Er zijn natuurlijk verhalen over wat een van streek geraakt levend schip kan gaan doen. Sommige worden weerbarstig, zegt men, en draaien tegen de wind in, of laten zich aan de grond lopen. Dat zijn natuurlijk dingen waar een goed getrainde bemanning wel mee overweg kan. In ernstige gevallen kan zo'n schip echter krankzinnig worden. DePariais het beroemdste, maar niet het enige voorbeeld. Er zijn verhalen over levende schepen die nooit meer in hun thuishaven zijn teruggekeerd, omdat ze tegen hun kapitein en bemanning in opstand zijn gekomen...'

'Er zijn ook altijd gewone schepen die niet terugkeren. Dat die levende schepen verdwenen kan net zo goed een gevolg van stormen of veroveringen door kapers zijn geweest,' onderbrak Kyle haar ongeduldig.

'Maar met jou en Wintrow aan boord zou ik dan meteen de helft van ons gezin kwijtraken!' jammerde Keffria opeens. 'O, Kyle, denk je dat dit verstandig is? Papaverdiende geld met deVivacia,maar hij deed nooit iets wat illegaal of gevaarlijk was.'

Kyles gezicht betrok weer. 'Keffria, liefje, je vader verdiende nietgenoeggeld. Dat is nu juist waar we het de hele tijd al over hebben. We moeten zijn fouten nietherhalen, dan kunnen we ervoor zorgen dat de financiën van deze familie weer op orde komen. Dat doet me trouwens denken aan een andere rare opvatting.' Hij keek Ronica opeens recht aan en vroeg: 'Als slavenhandel u niet bevalt, zouden we handel kunnen drijven via de Wilde Regenrivier. Daar zijn ongetwijfeld de profijtelijkste ladingen te halen. Alle andere levende schepen doen er zaken, waarom wij niet?'

Ronica wendde haar blik niet af. 'Omdat Ephron jaren geleden heeft besloten dat de familie Vestrit daargeen handel meer zou drijven. En zo geschiedde. Nu hebben we geen zakelijke contacten meer met het volk van de Wilde Regenlanden.'

'Maar Ephron is nu dood. Ik weet niet waar hij bang voor was, maar ik ben bereid de gevaren te trotseren. Geef me de kaartenvan de rivier maar, dan zal ik mijn eigen contacten wel

leggen,' bood Kyle aan.

'Het zou je dood worden,' zei Ronica vol overtuiging.

Kyle lachte minachtend. 'Dat betwijfel ik. Deze rivier mag dan wild zijn, maar ik heb ervaring met rivieren. Dus.' Hij wachtte even en maakte het toen expliciet. 'Geef me die kaarten maar. Ze zijn nu formeel van Keffria, dus u kunt ze niet achterhouden. En dan zijn we allemaal tevreden. Geen slaven aan boord van deVivacia,maar een lucratieve handelsreis over de Wilde Regenrivier.'

Ronica aarzelde geen moment. 'Dat zou zo kunnen zijn,' loog ze, 'als die kaarten nog bestonden. Maar zo is het niet, Kyle. Ephron heeft ze destijds, na het besluit daar geen handel meer te drijven, allemaal verbrand. Hij wilde dat de familie Vestrit daar nooit meer zou komen.'

Kyle sprong overeind. 'Dat geloof ik niet,' snauwde hij. 'Ephron was niet gek, en alleen een gek zou zulke waardevolle kaarten vernietigen. U houdt ze achter! U bewaart ze voor die lieve Althea en de man die u voor haar hooptte vinden!'

'Ik wil me niet voor leugenaar laten uitmaken!' siste Ronica, en dat was wel waar.

'En ik niet voor stommeling!' repliceerde Kyle kwaad. 'Niemand in deze familie heeft me ooit behandeld met het respect dat ik verdien. Van de oude Ephron wildeik het wel dulden. Hij was een man, en decennia ouder dan ik. Maar ik tolereer het van niemand anders onder dit dak. En daarom wil ik nu eens en voor altijd de waarheid vaststellen. Waarom wilde Ephron daar niet meer naar toe en wat is er nodig om

onze contacten daar te herstellen?'

Ronica keek hem alleen maar aan.

'Verdomme, vrouw, ziet u het dan niet in? Wat heeft het voor nut een levend schip te hebben als je het niet gebruikt voor de handel via die rivier? Iedereen weet dat alleen levende schepen de Wilde Regenrivier kunnen bevaren. Alle oude vaarders kunnen en mogen het, en wij zijn ook oude vaarders. Waarom heeft uw man het privilege ongebruikt gelaten? Hij heeft in zijde en brandewijn gehandeld, maar dat kan iedereen die een schip heeft. Waarom heefthij onze schuld jaar na jaar groter laten worden terwijl er op de Wilde Regenrivier kapitalen te verdienen zijn? Waarom moeten we daar uit de buurt blijven en omkomen van de honger?'

'Er zijn ergere dingen dan verhongeren, Kyle Haven,' hoorde Ronica zichzelf zeggen.

'Zoals?' vroeg hij kwaad.

Ze kon haar tong niet bedwingen. 'Zoals een inhalige gek van een schoonzoon hebben. Je hebt geen flauw idee waar je het over hebt, wat de Wilde Regenrivier betreft.'

Kyle reageerde met een ijskoud glimlachje. 'Waaromgeeft u me dan de kaarten niet, en laat het me zelf eens ondervinden? Als u gelijk hebt, bent u mij als schoonzoon meteen kwijt. Dan kunt u al uw kinderen en kleinkinderen blijven opzadelen met steeds grotere schulden.'

'Nee!' Keffria krijste het bijna. 'Dit verdraag ik niet. Zeg zoiets niet, Kyle. En blijf bij die rivier weg. Je kunt veel beter in slaven handelen, dat is veiliger, en neem Wintrow maar

mee.'

'Keffria, je bent wat overstuur en je reageert te heftig op alles,' zei Kyle. Hij keek Ronica beschuldigend aan.

'Ik neem haar wel voor mijn rekening,' zei ze gladjes tegen Kyle. Je moest de gelegenheid grijpen als je de kans kreeg. 'Jij zult het wel druk hebben met het schip. Kom, Keffria, dan gaan we naar mijn kamer. Ik zal Rache vragen ons thee te brengen. Eerlijk gezegd voel ik mezelf ook wat overstuur.'

Ze stond op en nam Keffria bij haar arm mee.Redding,zei ze in stilte tegen Ephron.Ik zal goed mogelijk proberen te redden wat je me hebt nagelaten, en in elk geval één dochter veilig bij me houden.

HOOFDSTUK 11
Gevolgen en overwegingen

~

'En als ik deze documenten zou willen aanvechten?' vroeg Althea langzaam. Ze probeerde haar stem kalm te laten klinken, maar van binnen ziedde ze van gekwetstheid en woede.

Curtil wreef ongemakkelijk over zijn dun geworden grijze haren. 'Daar is expliciet in voorzien. Iedereen die dit testament aanvecht wordt uitgesloten van de baten.' Hij schudde zijn hoofd, een verontschuldigend gebaar. 'Dat is een standaardbepaling,' zei hij vriendelijk. 'Niet iets wat je vader speciaal met het oog op jou heeft bedacht.'

Ze keek op van haar verstrengelde vingers en zocht zijn blik. 'En u gelooft dat dit werkelijk is wat hij wilde? Dat Kyle Vivacia overneemt en dat ik afhankelijk ben van deliefdadigheid van mijn zus?'

'Wel, ik denk niet dat hij het zo zag,' antwoordde Curtil bedachtzaam. Hij nam een slokje thee. Althea vroeg zich af of hij dat deed om tijd te winnen. Toen ging de oude man rechter in zijn stoel zitten, alsof hij een besluit had genomen. 'Maar ik denk wel dat hij wist wat hij deed. Niemand misleidde hem of dwong hem. Daar zou ik ook nooit aan hebben meegewerkt. Je vader wilde jouw zus als zijn enige erfgenaam. Niet om jou te straffen, maar om de hele familie te beschermen.'

Wel, dan heeft hij in beide opzichten gefaald,' zei Althea

hees. Toen liet ze haar gezicht in haar handen zakken, beschaamd dat ze zo over haar vader had gesproken. Curtil liet haar begaan. Later gaf hij haar een zakdoek, die ze dankbaar aanvaardde. Althea zocht naar een laatste sprankje hoop. 'Vaarder Curtil, is een man volgens de wetten van Beijerstad gehouden te doen wat hij bij Sa heeft gezworen?'

Curtil fronste zijn voorhoofd. 'Tja, dat hangt ervan af. Als iemand in drift in een kroeg roept dat hij, bij Sa, die-en-die zal vermoorden...'

Althea draaide er niet omheen. 'Als Kyle Haven voor getuigen had gezworen, in de naam van Sa, dat hij mij Vivacia zou geven als ik bewijs kon leveren dat ik een bekwaam zeeman was, zou die belofte dan wettelijk kunnen worden afgedwongen?'

Wel, formeel is het schip van je zuster, niet van hem...'

'Zij heeft het beheer ervan aan hem overgedragen,' zei Althea ongeduldig. 'Is zo'n eed rechtsgeldig?'

Curtil haalde zijn schouders op. 'Dat zou eindigen voor de Raad van de Oude Vaarders, maar... ja, dat zou je winnen, denk ik. De leden zijn conservatief, ze hechten veel waarde aan oude gewoonten. Heb je tenminste twee getuigen voor die eed?'

Althea leunde zuchtend achterover. 'In elk geval één die de waarheid van mijn woorden zou bevestigen, denk ik. De andere twee... ik weet niet meer precies wat ik van mijn moeder en zuster kan verwachten.'

Curtil schudde zijn hoofd. 'Familieruzies zoals deze zijn

altijd onverkwikkelijk. Ik raad je aan er niet aan te beginnen, Althea. Ze maken alles alleen maar erger.'

'Ik denk niet dat het erger kan,' zei ze grimmig, en ze nam afscheid van hem.

Ze was de dochter van haar vader. Ze was onmiddellijk naar Curtil gegaan. De oude man had helemaal niet verbaasd geleken haar te zien. Hij had haar diverse teksten op perkament laten lezen en uitgelegd hoe onhoudbaar haar positie was. Haar moeder had alles waterdicht geregeld: juridisch gesproken bezat Althea helemaal niets en was ze volledig afhankelijk van Keffria's welwillendheid.

Juridisch gesproken.Ze was niet van plan haar werkelijkheid hierdoor te laten bepalen. Ze wilde niet leven op kosten van Keffria's liefdadigheid, vooral niet als ze in ruil daarvoor ook nog eens naar Kyles deuntjes moest dansen. Nee. Laat hen maar denken dat haar vader haar niets had nagelaten. Ze zouden zich vergissen. Alles wat hij haar had geleerd over varen en handel drijven was nog steeds haar eigendom. Als ze daarmee niet aan de kost kon komen, dan verdiende ze het te verhongeren. Toen de eerste Vestrits naar Beijerstadkwamen wisten ze ongetwijfeld heel wat minder, en toch hadden ze zich weten te redden. Dat moest zij toch ook kunnen?

Sterker nog: ze zoubewijzenhoe goed ze was en ze zou Kyle aan zijn eed houden. Wintrow zou haar steunen, daar was ze vrijwel zeker van.Voor hem was het de enige manier om bij zijn vader vandaan te komen. Zouden haar moeder en

Keffria haar steunen? Althea dacht erover na. Vermoedelijk niet, meende ze, maar anderzijds zouden ze toch ook niet willen liegen tegenover de Raad van de Oude Vaarders. Enfin, besloot ze, ik kan het in elk geval proberen.

Het was druk op de kaden. Althea was op weg naar de plaats waar deVivacialag. Ze zigzagde tussen kruiwagens en karren en sjouwers en kooplieden door. Vroeger zou de levendige drukte bij de schepen haar hebben opgewonden, maar nu werd ze er gedeprimeerd van, omdat ze zich van dit leven uitgesloten voelde. Ze liep hier rond in kleding die bij een dochter van een vaarder paste, dus geen van de matrozen durfde haar op te merken, laat staan een vrolijke groet toe te roepen. Het was ironisch: ze had dit sobere zwarte jasje, deze zwarte rok en deze vetersandalen vanmorgen speciaal aangetrokken om zich tegenover haar moeder een beetje te verontschuldigen voor haar gedrag van gisteren. En nu was deze zelfde kleding haar enige bezit!

Haar zelfvertrouwen begon weg te ebben. Hoe moest ze aan geld komen? Hoe kon ze in deze kleren een kapitein of stuurman ervan overtuigen dat ze een bekwaam matroos was? Vrouwelijke zeelieden waren in Beijerstad niet ongewoon, maar erg veel zag je er nu ook weer niet, behalve aan boord van de schepen uit de Zes Hertogdommen of de vissersboten van de Drie Schepenimmigranten, waarop het hele gezin meewerkte. Naarmate het warmer werd begon het gewicht van haar jasje en rok steeds drukkender te worden. Ze snakte naar een simpele broek van zeildoek en een katoenen hemd en

vest.

Tenslotte stond ze naast deVivacia.Ze keek omhoog naar het boegbeeld. Anderen zouden hebben gedacht dat Vivacia hing te doezelen in het zonlicht, maar Altheahoefde het schip niet eens aan te raken om te weten dat ze met haar aandacht naar binnen was gericht: het lossen van de gevarieerde lading, waar nog steeds druk aan gewerkt werd. De mannen die over de loopplanken heen en weer liepen te sjouwen schonken geen aandacht aan Althea.

Ze liep naar de rand van de kade en legde haar hand op de zonverwarmde planken van Vivacia's romp. 'Hallo,' zei ze zacht.

'Althea.' De stem van het schip was een warme alt. Ze deed haar ogen open en glimlachte naar Althea. Ze stak ook een hand naar haar uit, maar nu het schip bijna leeg was zweefde die hand te hoog om voor Althea bereikbaar te zijn. Althea moest zich tevredenstellen met wat ze via de aanraking van de romp gewaar kon worden. Het was haar duidelijk dat het schip al veelzelfbewuster was geworden. Het kon met Althea praten en tegelijk het lossen van de lading uit de ruimen blijven volgen. Met een steek van jaloezie realiseerde Althea zich dat Vivacia bovendien een belangrijk deel van haar aandacht op Wintrow gericht hield. De jongen zat in een nis van het vooronder touwen op te rollen. De hitte in die krappe ruimte was verstikkend en de typische scheepsluchtjes maakten de jongen misselijk. Hij voelde zich zo ongelukkig dat Vivacia's romp van de weeromstuit gespannen en star

aanvoelde. Hier in de haven was dat niet erg, maar op volle zee moest het houtwerk soepeler kunnen reageren op de golven en de wind.

'Hij went er wel aan,' zei Althea sussend, ondanks de jaloezie die ze voelde. 'Het zijn de rotte en saaie klussen voor een groentje, maar hij overleeft het wel. Probeer zijn ongemak uit je gedachten te zetten.'

'Het is erger dan dat,' fluisterde het schip op vertrouwelijke toon. 'Hij is zowat een gevangene aan boord. Hij wil niet hier zijn, hij wil priester worden. In het begin waren we zulke goede vrienden, maar nu zorgen ze ervoor dat hij me gaat haten.'

'Niemand kan jou haten,' verzekerde Althea haar, en ze probeerde het zo overtuigend mogelijk te laten klinken. 'Hij wil ergens anders zijn, het heeft geen zin om dat te ontkennen. Dat hij niet is waar hij zou willen zijn, dat is wat hij haat.' Toen vermande ze zich — alsof ze haar hand in een vuur ging steken - en vervolgde: 'Jij kunt zijn kracht zijn, weet je dat? Laat hem weten hoezeer je hem waardeert, wat een troost hetvoor jou is dat hij aan boord is. Zoals je ooit voor mij hebt gedaan.' ondanks haar inspanningen om dat te voorkomen, sloeg haar stem bij de laatste woorden over.

'Maar ik ben een schip, niet jouw kind,' zei Vivacia in reactie op Althea's onuitgesproken gedachten. 'Het is niet zo dat je een hulpeloos kindje zonder enige kennis van de wereld achterlaat. Ik weet dat ik in vele opzichten nog onwetend en naïef ben, maar ik heb enorme hoeveelheden

herinneringen en informatie om uit te putten. Ik moet ze alleennog ordenen en in verband brengen met wat ik nu ben. Ik ken jou, Althea. Ik weet dat je me niet vrijwillig hebt verlaten. Maar omgekeerd ken jij mij ook, dus je moet begrijpen hoe het me kwelt dat Wintrow gedwongen wordt aan boord te zijn, en mijn metgezelen hartsvriend te zijn terwijl hij ergens anders wenst te zijn. We voelen ons tot elkaar aangetrokken, Wintrow en ik, maar zijn woede over de situatie waarin hij verkeert drijft hem tot verzet tegen onze band. En toch blijf ik steeds weer naar hem reiken,en daar schaam ik me voor.'

De verscheurdheid van Vivacia's hart was een akelig gevoel. Vivacia onderdrukte haar behoefte aan Wintrows gezelschap en hield een grijzig, mistig isolement in stand.

Terwijl Althea naar woorden van troost enadvies zocht, klonk er opeens een harde stem vanaf het dek. 'Jij, daar, ga weg bij dit schip! Orders van de kapitein, je mag niet aan boord.'

Althea keek omhoog, met haar hand boven haar ogen, en deed alsof ze Torg niet had herkend aan zijn stem. 'Deze kade is publiek terrein, matroos,' zei ze kalm.

'Maar dit is geen publiek schip! Wegwezen.'

Vroeger zou Althea ontploft zijn, maar haar eenzame opsluiting in haar kajuit en de gebeurtenissen van de afgelopen drie dagen hadden haar veranderd. Niet dat ze minder driftig was geworden, dacht ze, ergens in haar achterhoofd, maar ze had geleerd wat geduldiger te zijn. Wat

had het voor zin woorden te verspillen aan een miezerige, tirannieke tweede stuurman? Dat was maar een keffende straathond. Zij was een tijgerin. Je maakte geen woorden vuil aan zulke schepseltjes, maar je sloeg ze op een gunstig moment met één klap morsdood. Hij had zijn lot bezegeld door zijn wreedheid tegen

Wintrow. Bij die gelegenheid zou dan meteen ook zijn onbeschoftheid tegen Althea gewroken worden.

Ietwat duizelig realiseerde Althea zich opeens dat haar eigen gedachten en die van Vivacia ongemerkt in elkaar waren overgevloeid. Gauw trok ze haar hand terug van het warme hout. "Nee, Vivacia,' zei ze, 'laat je niet meeslepen door mijn boosheid. En laat wraaknemingen maar aan mij over, bezoedel je er niet mee. Daarvoor ben je veel te groot en te mooi. Het is beneden je waardigheid.'

'Maar dan is hij daarookbeneden mijn waardigheid,' antwoordde Vivacia op een bittere toon. 'Waarom moet ik tuigzoals hij accepteren terwijl jij wordt weggestuurd? Of is dat de gewone manier van doen van de Vestrits?'

'Nee, nee, natuurlijk niet,' verzekerde Althea haar meteen.

'Wegwezen, zei ik,' riep Torg nogmaals naar beneden. Althea keek omhoog. Hij stond overde reling gebogen en zwaaide met zijn vuist. 'Of ik laat je verwijderen!'

'Hij kan me niets maken,' verzekerde Althea het schip. Op hetzelfde moment klonk er een gedempte kreet en een doffe klap vanuit Vivacia's ruim. Er klonk een hele reeks vloeken en toen werd Torg geroepen. De stem van een jonge matroos

klonk luid en duidelijk: 'Het contragewicht van de takel schoot van de balk, meneer, maar ik zweer dat ik het goed had vastgezet!'

Torg draaide zich om en haastte zich bij de reling weg. Ook de rest vande bemanning kwam nieuwsgierig aangerend over het dek om door het luik naar de verbrijzelde kratten en tonnen en losse kampernoten in het ruim te kijken. 'Daar zijn ze wel even mee bezig,' zei Vivacia liefjes.

'Toch moet ik weg,' besloot Althea haastig. Zewilde liever niet weten of het schip iets met die losgeschoten of geknapte takel te maken had - het was een geheim waar ze van moest rillen. Op dat punt had ze liever te maken met vermoedens dan met zekerheid. 'Zorg goed voor jezelf,' zei ze tegen Vivacia. 'En pas ook op Wintrow.'

'Althea! Kom je terug?'

'Natuurlijk kom ik terug. Maar er zijn een paar dingen die ik moet regelen. Maar ik kom afscheid nemen voordat je uitvaart.'

'Ik kan me niet voorstellen zonder jou hier weg te zeilen,' zei Vivacia diepbedroefd. Ze keek naar de horizon met een blik in haar ogen alsof ze al ver uit Beijerstad weg was. Een briesje deed de weelderige lokken van haar haren dansen.

'Het zal moeilijk zijn hier te staan kijken wanneer je uitvaart. Maar je zult tenminste Wintrow aanboord hebben.'

'Die dat afschuwelijk vindt!' Het schip klonk opeens weer erg jeugdig. En erg gekweld.

'Vivacia, je weet dat ik niet hier kan blijven. Maar ik kom

terug. Onthoud dat ik werk aan een manier om weer bij je te zijn. Dat zal me de nodige tijd kosten, maar ik zal weer bij je zijn. En tot dan toe moet je je netjes gedragen.'

'Dat zal wel,' zuchtte Vivacia.

'Precies. Ik kom gauw terug.'

Althea draaide zich om en liep gejaagd weg. Ze was bijna gestikt in haar onoprechtheid. Ze vroeg zich af of ze het schip voor de gek had kunnen houden. Ze hoopte het, maar instinctief had ze het gevoel dat Vivacia niet zo gemakkelijk om de tuin te leiden was. Ze moest begrijpen hoe jaloers Althea was op Wintrows plaats aan boord, en ze moest ook in staat worden geacht om haar diepe, diepe verontwaardiging over de loop van de dingen aan te voelen. Maar tegelijk hoopte Althea dat Vivacia het niet besefte en dat ze ook niets te maken had met die takel. En ze bad tot Sa dat het schip geen poging zou doen om een en ander zelf te gaan corrigeren.

Bij het weggaan mijmerde Althea dat het schip enerzijds wel, anderzijds niet was wat zij ervan had verwacht. Zij had gedroomd van een schip met alle goede eigenschappen van een trotse en mooie vrouw. Ze had er niet bij stilgestaan dat Vivacia niet alleen haar vaders ervaring had geërfd, maar ook die van haar grootvader en overgrootmoeder, om over Althea's eigen bijdragen nog maar te zwijgen. Ze vreesde nu dat het schip even stijfkoppig was als al die Vestrits, en even haatdragend eneigenwijs.Als ik aan boord was, zou ik haar kunnen helpen, zoals mijn vader me begeleid heeft in mijn

koppigste periode. Wintrow heeft natuurlijk geen idee hoe hij met haar moet omgaan.Er drong zich een gemene gedachte op.Maar als ze Kyle doodt, heefthij dat aan zichzelf te danken.

Ze bukte meteen om dat akelige hersenspinsel op het houten plankier van de kade af te kloppen. Toen ze zich weer oprichtte voelde ze dat er ogen op haar gericht waren, en toen ze opkeek zag ze dat ze van Amber waren. De gouden vrouw droeg een lange eenvoudige japon in de kleur van rijpe eikels en haar haren hingen in een enkele glanzende vlecht over haar rug. De stof van de japon viel in stroken over elkaar heen, vanaf de schouders tot de zoom, waardoor alle curven van haar lichaam verhuld bleven. Haar handen waren in handschoenen gestoken om de littekens en het eelt van haar houtsnijdershanden te verbergen. Ze stond roerloos op de kade, alsof ze door een glazen stolp omvat werd. Even keken haar geelbruine ogen recht in die van Althea, en Althea's mond werd droog. Die vrouw had iets buitenwerelds. Om haar heen was het een drukte van belang, en bleef iedereen gaan en komen, maar waar zij stond leek alles te bevriezen tot stille roerloosheid. Ze droeg een halssnoer van simpele houten kralen die glinsterden in alle denkbare kleuren bruin, en die een onweerstaanbare aantrekkingskracht bezaten. Althea vermoedde dat ieder die ze zag ze onmiddellijk zou willen bezitten.

Nogmaals ontmoetten hun blikken elkaar. Amber glimlachte niet, maar draaide langzaam haar hoofd, eerst naar links, dan naar rechts, alsof ze Althea goed wilde laten zien

hoe mooi haar profiel was. Althea merkte echter alleen maar op dat ze oorbellen droeg die niet bij elkaar pasten. Ze had er diverse in elk oor, maar deopvallendste waren voor Althea de glimmende houten draakjes waarvan ze er een links en een rechts droeg. Ze waren zo lang als de duim van een man, en zo knap uitgesneden dat Althea ze elk moment tot leven verwachtte te zien komen.

Althea besefte opeens dat ze al een hele tijd stond te staren. Met tegenzin zocht ze Ambers blik nogmaals op. De vrouw glimlachte vragend, maar toen Althea effen bleef kijken veranderde haar gezichtsuitdrukking in minachting. Zo bleef ze ook kijken toen ze haar slanke hand op haar vlakke buik legde. Het was alsof haar eigen middenrif werd aangeraakt, en Althea voelde een rilling door zich heen gaan. Amber had nu een vastberaden uitdrukking op haar gezicht. Ze keek als een boogschutter die een doelwit in het vizier heeft. Het leekalsof zij tweeën een tableau vivant op de drukke kade vormden, en het kostte Althea bijna fysiek moeite om zich van Amber los te rukken en weg te vluchten van de kade, terug naar de markt.

Amber volgde haar niet, en toen dat duidelijk was minderde Altheasnelheid en kwam haar bonkende hartslag tot rust. Ze merkte dat ze liep te zweten in de middagzon, en dat ze een droge mond had en zich rillerig voelde. Onzin. Belachelijk! Die vrouw had haar alleen maar aangekeken. Wat was daar bedreigend aan? Het moestdoor de spanningen van de afgelopen dagen komen. En wanneer had ze voor het laatst

behoorlijk gegeten? Eergisteren! Daarna eigenlijk alleen maar bier.

Ze nam plaats aan een tafeltje en bestelde wijn, gerookte vis en meloen. Pas toen de bediende na een buiging was vertrokken vroeg ze zich af of ze eigenlijk wel genoeg geld bij zich had. Vanmorgen, toen ze zich aankleedde, had ze daar amper aandacht aan besteed. Ze had wat munten en bankbiljetten uit de la van haar nachtkastje gepakt, zoals ze gewend was, endie in haar zak gestopt. Misschien was het genoeg om dit maaltje te betalen, maar zeker niet genoeg om een hotelkamer te huren. Tenzij ze met hangende pootjes naar huis terug wilde, kon ze maar beter wat echte plannen gaan maken.

Even later werd het etengebracht. Ze vroeg brutaal om een wasstaafje en drukte het zegel van haar ring in de druppel die ze op de rekening liet vallen. Waarschijnlijk de laatste keer dat ze zoiets naar haar vaders huis kon sturen. Als ze daar eerder aan had gedacht zou ze Keffriaeen duurdere maaltijd hebben laten financieren, maar de meloen was zoet, de vis lekker en de wijn, enfin, te drinken. Ze had wel erger geproefd, en dat zou zeker nog vaak gebeuren. Maar op de duur zou alles beter gaan.

Maar toen besefte ze opeens weer tenvolle dat haar vader dood was, en altijd dood zou blijven. En dat niemand iets voor haar zou regelen, tenzij ze het zelf deed. En voor de familie? Ze twijfelde ernstig of Keffria in staat was met geld om te gaan. Haar moeder was er redelijk goed in geweest,

maar nu bemoeide Kyle zich met alles. Afgezien van haar eigen positie, hoe erg kon het voor de Vestrits worden?

Ze zouden alles kunnen verliezen.

Zelfs Vivacia.

Het was in Beijerstad nog nooit echt gebeurd,maar de familie Devouchet was er dichtbij geweest. Ze hadden zich zo diep in de schulden gewerkt dat de Raad van de Oude Vaarders erin had toegestemd dat hun belangrijkste schuldeisers, de vaarders Conry en Risch, het levende schip van de Devouchets mochten overnemen, inclusief de oudste zoon. Op het laatste moment was dit schip echter onder het bevel van diezelfde zoon teruggekeerd met een buitengewoon winstgevende lading, waarmee de schuldeisers genoegen namen. De hele stad was blij geweest en die zoon werd tijdelijk als een soort held beschouwd, maar Althea kon zich Kyle in een dergelijke rol gewoon niet voorstellen.

Ze maakte zich vooral zorgen over Vivacia. Het schip was nog maar net tot leven gekomen. In vaarderskringen werd aangenomen dat het permanente karakter van een levend schip zich tijdens de eerste weken vormde. Niemand kon voorspellen hoe het zou worden — het kon sprekend lijken op dat van de eigenaars, maar dat hoefde helemaal niet. Althea meende in Vivacia een zweem van meedogenloosheid tehebben waargenomen. Ze was ervan geschrokken. Zou die eigenschap zich verder ontwikkelen, of zou Vivacia alsnog haar vaders gevoel voor rechtvaardigheid en sportiviteit aan de dag leggen?

Althea dacht aan deKendrij,een schip dat berucht was om zijn eigenzinnigheid. Hij accepteerde geen levende have in zijn ruimen en haatte ijs. Hij zeilde vlotjes naar Jamaillia, maar als ze naar de Zes Hertogdommen moesten, of nog verder naar het noorden, was deKendrijbijna niet vooruit te branden. Tijdens tochten naar het zuiden was het schip echter vliegensvlug en zeer gewillig, dus echt erg was zulke eigenzinnigheid nou ook weer niet.

Tenzij het schip gek werd.

Althea speelde met het laatste hapje vis op haar bord. Ze werd opeens koud van binnen, hoe warm het ook was op die zomerse dag. Nee. Vivacia zou nooit worden als Paragon. Dat kon niet. Ze was op de juiste wijze tot leven gekomen, helemaal volgens de traditie, nadat ze met drie generaties van vaarders had gewerkt en geleefd. Iedereen wist wat de ondergang van deParagonhad veroorzaakt: de hebzucht van de eigenaars. Deze had de waanzin van het schip en de ondergang en dood van dat hele geslacht tot gevolg gehad.

DeParagonhad pas een enkele generatie gevaren toen Uto Ludluk het bevel overnam. Iedereen zei dat Uto's vader, Palwik Ludluk, een goede vaarder en bekwame kapitein was geweest. Het aardigste dat over Uto kon worden gezegd was dat hij sluw en handig was. En bereid om te gokken. Begerig om het schip nog tijdens zijn leven af te lossen had hij deParagonstructureel te zwaar beladen. De meeste zeelieden hielden het maar één reis bij hem uit, want Uto was een strenge meester, niet alleen voor zijn manschappen, maar ook

voor zijn jonge zoon Kerr, de scheepsjongen. Er gingen geruchten dat deParagonnogal onhandelbaar was, maar de meesten schreven dat toe aan de te volle ruimen.

Het onvermijdelijke gebeurde: na een storm in de winter keerde het schip niet terug naar de haven. Setre Ludluk kwam dagelijks naar de kade en ging bij alle binnenlopende schepen aan dek, maar niemand kon haar iets vertellen over deParagonen haar man en haar zoon.

Zes maanden later kwam deParagonalsnog thuis: hij dreef met de kiel naar boven in de monding van de haven. Aanvankelijk wist niemand welk schip het was, alleen dat het eenlevend schip was — gezien het zilverige toverhout waarvan het gebouwd was. Vrijwilligers met sloepen sleepten het schip naar het strand en toen het eb werd zag iedereen dat het deParagonwas. De masten waren weggeslagen door een storm, maar een deel van de laatste lading was zo stevig op het dek vastgebonden dat de kratten er nog stonden. En verward in die touwen vond men ook de door vissen aangevreten restanten van Uto Ludluk en zijn zoon Kerr. DeParagonhad die twee naar huis gebracht.

Maar het afschuwelijkste was misschien dat het schip inmiddels tot leven was gekomen. Doordat Uto en Kerr waren gestorven had deParagondrie generaties Ludluks aan boord gehad, en toen het boegbeeld - het had de gedaante van een fiere krijger - Setre Ludluk had zien naderen, had het met een jongensstem geroepen: 'Moeder, moeder, ik ben thuis!'

Setre had gegild en was toen flauwgevallen. Ze was naar huis gedragen en had het schip en het boegbeeld nooit meer willen zien, ook niet toen het rechtop in een dokin de haven was gelegd. Het schip was ontroostbaar. Het bleef dagenlang schreeuwen en huilen. Aanvankelijk hadden de mensen medelijden en probeerden ze deParagonte troosten. Later hadden ze deKendrijnaast hem gelegd, maar het oudere schip had Paragonniet kunnen helpen en moest zelf na een weekje worden weggehaald omdat het een soort zenuwinstorting dreigde te krijgen. Want Paragon bleef maar huilen. Het had iets heel navrants: die stoere soldaat, met zijn baard, gespierde armen en behaarde borst, diesnikte als een bang kind en klaaglijk naar zijn moeder vroeg. De sympathie van de mensen sloeg eerst om in angst, en op het laatst in een soort kwaadheid. Vanaf toen werd Paragon steeds vaker met een nieuwe naam aangesproken: deParia.Andere schepen wensten niet meer bij hem in de buurt aan te leggen — dat bracht ongeluk, wisten de zeelieden — en de touwen waarmee hij lag vastgebonden rotten langzaam weg. DeParagonzelf zweeg meestal, afgezien van incidentele, onvoorspelbare uitbarstingen van gevloek engejammer. Toen Setre Ludluk op jonge leeftijd was gestorven viel deParagontoe aan de schuldeisers van de familie. Die zaten er behoorlijk mee in hun maag - een schip dat niet kon varen, maar wel een dure ligplaats in de haven in beslag nam. Na een tijdjewerd een aantal neven een partnerschap aangeboden, mits ze in staat waren het schip weer in de vaart te krijgen. Twee broers,

Kabel en Sedge, kwamen het schip opeisen. Er was een felle competitie, maar Kabel was een paar minuten ouder. Hij zwoer dat hijhet schip voor de familie zou heroveren. Hij besteedde maanden aan gesprekken met deParagonen scheen op het einde een soort band met het schip tot stand te hebben gebracht. Tegen anderen zei hij dat het schip op een doodsbang kind leek, dat je met gevleimoest benaderen. De eigenaren hadden nog weinig fiducie in de zaak, maar besloten toch Kabel geld voor te schieten om het schip te repareren. Dat kostte hem een jaar, maar toen was deParagondan ook weer een zeewaardig schip, verlegen, maar hoffelijk vanaard, een lust voor het oog, en zeilend als de beste. Kabel kreeg van alle kanten complimenten. Op een heldere lentedag verliet deParagonde haven van Beijerstad voor zijn eerste verre zeereis. Nooit werden Kabel en zijn bemanning weerom gezien.

DeParagonzelf wel: met verbrijzelde tuigage, in flarden gescheurde zeilen en diep, bijna tot aan het dek in het water. Geen mens reageerde op het geroep vanaf passerende schepen, en het boegbeeld staarde zwijgend, met onbewogen gezicht en donkere ogen naar degenen die zich dichtbij genoeg waagden om met eigen ogen te zien of er nog overlevenden aan boord waren. Maar uiteindelijk, maanden later, keerde hij terug naar Beijerstad en nam weer plaats aan de kade waar hij zo lang had gelegen. Zijn eerste en enige woorden waren: 'Zeg mijn moeder dat ik weer thuis ben gekomen.' Althea wist niet of dit legende of waarheid was.

Toen Sedge genoeg moed had verzameld om aan boord te gaan vond hij geen spoor van zijn broer of de rest van de bemanning. Waarom waren ze in hemelsnaam van boord gegaan? De laatste aantekening in het logboek repte van kalm weer en het vooruitzicht van een goede winst op de vracht - zijde en wijn. Deze lading werd aan de eigenaren afgestaan.

De hele stad verklaarde Sedge voor gek toen hij zijn huis enland beleende om deParagonop te knappen. Ten onrechte. Sedge maakte zeventien geslaagde reizen met deParagon.Wanneer men hem vroeg hoe hij dat voor elkaar kreeg, antwoordde hij altijd dat hij het schip behandelde als een gewoon schip van gewoon hout,en dat hij het boegbeeld negeerde. In die jaren was het boegbeeld van deParagoninderdaad niets anders dan een zwijgend beeld, dat nors om zich heen keek, met zijn gespierde armen over elkaar geslagen voor zijn borst en zijn kaken zo stijf op elkaar alstoen ze nog van hout waren geweest. Welke geheimen het schip ook kende over het lot van Kabel en zijn mannen, het hield ze voor zich. Althea's vader had haar verteld dat deParagontenslotte een min of meer geaccepteerde verschijning werd. Men begon te denken dat het Sedge was gelukt de noodlotscyclus van het schip te doorbreken. Hij betaalde zijn schulden af en nam onverschrokken zijn oudste zoon mee op zijn reizen. Er waren zelfs voormalige eigenaren die spijt kregen dat ze het schip 20 overhaast van dehand hadden gedaan.

Maar van de achttiende reis keerde het schip niet terug. Dat

gebeurde in een stormachtig seizoen en menigeen meende dat deParagongewoon kon zijn vergaan, zoals elk schip kon gebeuren. Sedges weduwe ging in het begin vaak naar de havenom met lege ogen naar de horizon te turen, maar ze zag niets komen. Pas twintig jaar later, toen zij allang hertrouwd was en nieuwe kinderen had gekregen, keerde deParagonterug.

Op een morgen kwam hij met de kiel omhoog, tegen de stroming en de wind inkalm naar de haven drijven. Deze keer wisten de mensen bij het zien van de zilveren kiel meteen wie hij was. Er waren echter geen vrijwilligers om hem naar de wal te slepen, noch nieuwsgierigen die wilden weten wat er met zijn bemanning was gebeurd. Zelfspraten over dat schip werd al geacht ongeluk te brengen. Maar toen hij aan de grond liep en een hinderlijk obstakel werd, zette de havenmeester zijn personeel aan het werk. Tijdens de hoogste vloed van die maand trokken ze het wrak zo ver mogelijk het strand op. Toen het water was weggetrokken zag iedereen dat deze keer niet alleen de bemanning een hard lot had ondergaan, maar ook het boegbeeld zelf: het was ernstig verminkt door bijlslagen tussen het voorhoofd en de neus. Het beeld had geen ogen, zelfs geen oogkassen meer. En op zijn borst had het een vuurrood litteken als van een brandwond, in de vorm van een zevenpuntige ster. Des te akeliger was het dat de mond nog even luid klaagde en vloekte als vroeger, en dat het beeld woest met zijn armen begon tezwaaien wanneer er mensen in de buurt kwamen, alsof het probeerde ze in zijn

vingers te krijgen.

De dapperen die zich aan boord hadden gewaagd zeiden dat er niets meer was dat aan de bemanning herinnerde: geen kleren, geen schoenen, geen messen - niets. Er waren zelfs geen logboeken meer, en het boegbeeld brabbelde tussenzijngevloek en spookachtig gelach door alleen maar onzin.

Dat was deParagondie Althea al haar hele leven kende. DePariaof deGedoemde,zoals hij door sommigen werd genoemd, werd bijuitzonderlijk hoog tij soms omspoeld door water, maar de havenmeester had hem stevig laten vastleggen aan het rotsgesteente van het strand. Hij wilde niet dat het schip op drift raakte en een gevaar voor de scheepvaart zou worden.

In naam was deParianuhet eigendom van Amis Ludluk, maar Althea betwijfelde °f ze ooit de moeite had genomen het wrak te gaan bekijken. Zoals andere zwarte schapen in families werd ook deParagondoodgezwegen, een lot bedacht Althea rillend, dat ook Vivacia te wachten kon staan.

'Nog wat wijn?' vroeg de bediende nadrukkelijk. Althea schudde snel van nee, maar ze besefte dat ze al veel te lang aan dit tafeltje zat. Met dit gepieker over het lot van anderen schoot ze niets op. Ze diende in actie te komen. Eerst moest ze haar moeder duidelijk maken hoe ontdaan het levende schip scheen te zijn, en haar ervan overtuigen dat Althea toch echt aan boord moest worden toegelaten. Maar vervolgens besloot ze, ten tweede, dat ze liever haar keel zou doorsnijden

dan de schijn te wekken dat zeer als een jammerend kind om smeekte.

Ze liep over de drukke markt en vroeg zich af welk probleem ze als eerste moest aanpakken. Ze moest een slaapplaats hebben, en voedsel, en een vooruitzicht op werk. Haar geliefde schip was in de handen van een gevoelloze bruut, maar ze kon niets doen om dat te veranderen. Ze vroeg zich af op welke bondgenoten ze een beroep zou kunnen doen, maar wist er geen te bedenken. Achteraf was het dus erg stom dat ze geen vriendschappen had gesloten met zonen en dochters van andere vaarders. Ze had geen aanbidder tot wie ze zich kon wenden, geen beste vriendin of vriend bij wie ze een paar dagen zou kunnen wonen. Aan boord van deVivaciahad ze haar vader gehad voor de geborgenheid en de serieuze gesprekken, en de bemanning voorde gezelligheid en de grappen. Wanneer ze in de stad waren had ze thuis genoten van de luxe van een echt bed en vers voedsel, en was ze vaak met haar vader meegegaan naar zijn zakelijke afspraken. Ze kende Curtil, zijn adviseur, maar ook verschillende geldwisselaars en handelaren. Daar was echter niemand bij tot wie ze zich in haar huidige problemen kon wenden.

Evenmin kon ze met hangende pootjes naar huis gaan. Dat zou een afgang zijn. Bovendien was niet te voorspellen wat Kyle zou doen wanneer zij zich vertoonde, al was het maar om haar eigendommen op te halen. Best mogelijk dat hij haar als een stout kind zonder pardon zou opsluiten in haar

kamer. Althea vond echter dat ze een verantwoordelijkheid tegenover deVivaciahad, ook al was het schip dan niet meer van haar.

Bij wijze van compromis hield ze een koerier aan en schreef ze met een stomp potlood op grof papier een briefje naar haar moeder. Ze benadrukte dat Vivacia ongelukkig en rusteloos leek, en stelde haar moeder voor dat deze zelf met het schip zou gaan praten. Hoewel ze wist dat het theatraal zou overkomen, kon ze het niet laten naar het lot van deParagonte verwijzen. Voor zichzelf vroeg ze niets. Ze verzegelde het briefje, al vond ze het bij nalezing wat aanstellerig, drukte haar ring in een klodder was en betaalde de koerier, die beloofde het voor zonsondergang te zullen bezorgen.

Daarna keek ze om zich heen en stelde vast dat ze in de straat van de Wilde Regen terecht was gekomen. Daar waren haar vader en zij altijd graag doorheen gelopen, arm in arm, om de etalages te bekijken en elkaar op exotische artikelen te wijzen. De laatste keer waren ze een halve middag in een winkeltje geweest waar glazen belletjes werden verkocht die door het minste zuchtje wind zachtjes aan het tinkelen werden gebracht - ijle, kristalheldere klanken die nog lang door je hoofd bleven spelen. Haar vader had snoep en oorringen voor haar gekocht en zij had hem geholpen geurende edelstenen voor haar moeders verjaardag uit te kiezen, die ze later die dag door een zilversmid in ringen hadden laten zetten. Het was een heerlijke middag geweest.

Er werd gezegd dat er door de Wilde Regenrivier magie

stroomde, en iets van die magie leek ook altijd aanwezig in de merkwaardige winkeltjes in deze straat en de artikelen die er verkocht werden. Welke duistere geruchten er ook de ronde deden over de kolonisten die zich destijds aan de oevers van de rivier hadden gevestigd, en besloten hadden er te blijven, de handelsartikelen die hun nakomelingen nu naar Beijerstad stuurden waren unieken wonderbaarlijk. Van de familie Verga kwamen spullen met een waas van antiek om zich heen: prachtig geweven tapijten met niet geheel menselijke figuren erop, met ogen als van lavendel of topaas; sieraden van een onbekend soort metaal, volgens merkwaardige, maar oogstrelende ontwerpen; mooie vazen, geurig en sierlijk tegelijk. De Soffrons verkochten parels in allerlei tinten, van dieporanje tot hemelsblauw, en glazen vaten die nooit warm werden, en die konden worden gebruikt om wijn of fruit of zoete room koel te bewaren. Anderen verkochten geneeskrachtig fruit, of poppen met ogen zo nat en een huid zo zacht als van echte baby's, of speelgoed dat je kon opwinden en dat dan uren achter elkaar bleef doorgaan, of hoofdkussens vol dons waar je heerlijk door droomde, of mooi gebeeldhouwde, van binnenuit koel gloeiende stenen die nachtmerries bij je vandaan hielden. De prijs van dergelijke artikelen was in Beijerstad al hoog, en schoot in andere havensteden naar een ongelooflijk zenit. Toch was het niet de prijs die er Ephron Vestrit van had weerhouden om zulke dingen te kopen, zelfs niet voor zijn schandelijk verwende kleindochter Malta. Toen Althea hem ernaar vroeg

had hij alleen zijn hoofd geschud. Wie omgaat met magie wordt er altijd een beetje door besmet,' had hij gezegd. 'Onze voorouders vonden die prijs te hoog en hebben de Wilde Regenrivier op een gegeven moment verlaten om zich hier in Beijerstad te vestigen. Zelf handelen we niet in zulke spullen.' Meer had hij niet willen zeggen, ook niet toen zewas blijven aandringen. 'Als je ouder bent,' had hij beloofd. Alleen voor die geurige edelstenen die zijn vrouw zo graag wilde hebben had hij een uitzondering gemaakt. Als je ouder bent.

Dat gesprek zou dus nooit plaatsvinden. Het bittere besef rukte haarwreed uit haar nostalgische mijmeringen. Ze verliet de straat van de Wilde Regen, maar pas nadat ze een beetje ongerust naar Ambers winkel op de hoek had gekeken - bang dat de vrouw haar misschien vanachter de ruit stond aan te staren. Dat was niet zo. Inde etalage waren alleen houten sieraden te zien, smaakvol uitgestald op een goudkleurige doek. De deur stond uitnodigend open, klanten liepen in en uit, de zaak floreerde kennelijk. Althea vroeg zich af met welke Wilde Regenfamilies Amber relaties had en hoe ze dat voor elkaar had gekregen. Haar winkel was een van de weinige in de straat zonder het embleem van een der vaarders families op het uithangbord.

In een rustig straatje inventariseerde Althea haar zakken. Precies wat ze al had gevreesd: net genoeg geld voor één keer diner, logies en ontbijt, of om een paar dagen sober te eten. Weer overwoog ze om gewoon naar huis terug te keren, maar opnieuw zette ze het idee van zich af. Ze kon het niet, zeker

niet zolang Kyle daar was. Wanneer hij was uitgezeild zou ze misschien haar kleren en haar persoonlijke juwelen gaan ophalen, want dat kon ze zonder gezichtsverlies doen, vond ze. Maar niet zolang Kyle in huis was, geen sprake van. Ze deed de munten en biljetten terug in haar beursje, en stopte het weer in haarzak.

Toen begaf ze zich op weg. Ze moest een plaats hebben om de nacht door te brengen en ze kende er maar een die in aanmerking kwam. Ze probeerde niet te denken aan de vele keren dat haar vader haar hiertegen had gewaarschuwd, voordat hij haar tenslotte ronduit had verboden er nog ooit te komen. Het was al vele maanden geleden dat Althea er voor het laatst was geweest, maar als kind had ze vele zomerse dagen in zijn gezelschap doorgebracht. De andere kinderen hadden hem angstaanjagend en afschuwelijkgevonden, maar Althea was al gauw helemaal niet meer bang voor hem geweest. Eerlijk gezegd had ze medelijden met hem gehad. Hij was misschien beangstigend, maar dan toch door wat anderen hem hadden aangedaan. En toen ze dat eenmaal door had gekregen, waser een aarzelende vriendschap gevolgd.

De eerste schemering viel. Althea liet het eigenlijke Beijerstad achter zich en begaf zich over het rotsachtige strand resoluut naar de plaats waar het wrak van deParagonop het zand rustte.

HOOFDSTUK 12
Wrakken en slavenschepen

~

Onder water. Niet slechts enkele ingehouden ademtochten lang, niet slechts even, wegens een hoge golf, maar omdat hij ondersteboven hing, met zijn hoofd en wuivende haren onder de waterspiegel, en nog alleen maar zout water inzijn longen.Ik ben verdronken en dood,zei hij tegen zichzelf.Verdronken en dood, zoals vroeger.Voor zich uit zag hij alleen de schemerig groen verlichte wereld van vissen en waterplanten. Hij liet zijn armen slap naar beneden bungelen en meedeinen, zoals zijn lange haren, met de trage stromingen van de zee.

Maar het was allemaal nep, zoals het steeds alleen maar nep was. Hij wilde niets liever dan ophouden, stoppen met zijn leven, met zijn bestaan, maar dat werd hem nooit gegund. Zelfs hier, onder water, waar zijn dek niet meer trilde van de snelle voetstappen en hij geen geschreeuwde commando's meer hoorde, en waar zijn ruimen alleen maar met stilte en zilt water gevuld waren, was er geen vrede. Verveling, ja, maar geen vrede. De scholen zilveren vis ontweken hem. Ze doken als falanxen van vogels op hem af, maar veranderden op het laatste moment van richting, allemaal tegelijk, alsof ze allemaal precies op hetzelfde moment aanvoelden dat zijn gebeente uit onheilig toverhout bestond. Hij dreef hier eenzaam en alleen in een wereld van gedempte geluiden en wazige kleuren, zonder te ademen, zonder te slapen.

Toen kwamen de slangen.

Ze voelden zich op een tweeslachtige manier met hem verbonden, leek het - aangetrokken en gefascineerd, maar tegelijk afgestoten. Ze kwamen van dichtbij naar hem kijken, en klapten hun tandenrijke muilen vlak voor zijn gezicht en armen open en dicht. Hij probeerde ze weg te duwen, maar ze lieten hem met zijn vuisten slaan zo veel en zo hard hij maar wilde. Het deerde hun niet, het deerde hun even weinig als het hulpeloze gespartel van een vis. Ze spraken met elkaar over hem. Het was een onderwatervorm van toeteren, die hij bijna kon verstaan. Dat was eigenlijk het akeligste - dat hij zebijnakon verstaan. Ze keken hem diep in zijn ogen, wikkelden hun kronkelige lijven om het hout van zijn romp, trokken hem strak tegen zich aan op een manier die zowel een bedreiging was als een herinnering aan... aan iets. Iets dat zich achter het randje van zijn geheugen verscholen hield, een rudimentaire vorm van vertrouwelijkheid die te verontrustend was om hem uit zijn schuilplaats naar buiten te roepen. Ze omklemden hem en trokken hem mee naar beneden, steeds dieper, zodat de opgesloten lading die nog in zijn ruimen zat vruchteloos begon te woelen en te bonken om zich te bevrijden. En al die tijd stelden ze hem op hoge toon beschuldigende vragen, alsof ze hem door hun woede konden dwingen hun woorden te begrijpen. 'Paragon?'

Hij schrok ruw wakker uit een droom waarin hij ondanks zijn eeuwige hel van duisternis weer had kunnen zien.Hij probeerde zijn ogen te openen. Zelfs na al die jaren wilde hij

nog steeds zijn ogen openen om te zien wie tegen hem praatte. Verlegen liet hij zijn armen zakken en hield ze gekruist voor zijn verminkte borst om deschaamte daar te verhullen. Hij kende haar stembijna.Ja?' vroeg hij voorzichtig.

'Ik ben het, Althea.'

Je vader zal erg kwaad zijn als hij merkt dat je hier bent. Hij zal naar je schreeuwen.'

'Dat was erg lang geleden, Paragon. Ik was toen nog maar een klein meisje. Ik ben daarna nog vaak bij je op bezoek geweest. Weet je dat niet meer?'

'Ik geloof van wel. Je komt niet vaak. En ik herinner me het beste dat je vader naar je schreeuwde, die dag dat hij je hier aantrof. Hij noemde me een 'Vervloekt zootje wrakhout" en "het ergste ongeluk dat iemand kan treffen".'

Ja,' zei ze, en het klonk bijna beschaamd. 'Dat weet ik ook nog. Heel goed, zelfs.'

'Niet zo goed als ik, vermoed ik. Maar jij hebt natuurlijk ook veel meer herinneringen om uit te kiezen.' Hetklonk nukkig. Wie hier roerloos op dit strand moet liggen beleeft niet echt veel.'

'Ik weet zeker dat je vroeger ontzettend veel hebt beleefd,' zei Althea opbeurend.

Waarschijnlijk wel. Het zou leuk zijn als ik me daar ook maarietsvan kon herinneren.'

Hij hoorde dat ze dichterbij kwam. Aan de klank van haar stem te horen zat ze nu op een rotsblok op het strand. 'Toen ik een klein meisje was wist je nog heel veel. Je hebt me

allerlei verhalen verteld.'

'Dat zullen voornamelijk leugens zijn geweest, denk ik. Ik weet er niets meer van. Misschien wist ik toen nog dingen die ik nu vergeten ben. Volgens mij wordt mijn geheugen steeds waziger. Bresker heeft ook die indruk.'

'Bresker?' Onaangenaam verrast klonk het.

'Een andere vriend,' antwoordde Paragon achteloos. Het deed hem plezier dat het haar leek te ergeren dat hij nog andere vrienden kon hebben. Dachten ze soms dat een wrak als hij niet ook nog een paar andere mensen kon kennen?

'O.' Althea zweeg even. 'Ik ken hem. Hij diende aan boord van mijn vaders schip.'

'O, de...Vivacia,is het niet? Hoe gaat het met haar? Is ze al tot leven gekomen?'

'Ja, net twee dagen geleden.'

'Echt? Dan verbaast het me dat je hier bent. Ik dacht dat je dan wel bij haar zou zijn gebleven.' Hij wist alles al viaBresker, maar het gaf hem een merkwaardig genoegen ook Althea nog eens uit te horen.

'Dat zou ik graag willen, als het kon,' gaf het meisje met tegenzin toe. 'Ik mis haar. Ik heb haar hard nodig.'

Die openhartigheid overrompelde Paragon. Hij was aan mensen gaan denken als gevers van pijn en verdriet. Zij konden zich vrij bewegen en hun leven beëindigen wanneer ze maar wilden, dus hij kon maar moeilijk geloven dat het verdriet in haar stem iets echts was. Toen kwam ergens diep uit zijn geheugen een herinnering naar boven aan een

huilende jongen met heimwee, die lag te snikken op zijn slaapbank. 'Vertel eens?' vroeg hij Althea, niet omdat hij haar droeve geschiedenis echt wilde horen, maar omdat het een goede manier was om niet aan die van hemzelf te hoeven denken.

Min of meer tot zijn verrassing deed ze het, en nog wel zeer uitvoerig. Ze vertelde alles over Kyles verraad van haar familie tot en met haar verdriet om de dood van haar vader. Hij voelde de laatste warmte van de namiddag verdwijnen en plaatsmakenvoor de koelte van de avond. Althea was tegen het hout van zijn romp aan komen zitten. Dat had ze gedaan wegens de warmte, nam hij aan, maar het verhoogde tevens de intensiteit van haar woorden en gevoelens. Besefte ze wel dat ze hem bijna behandelde alsof hij haar eigen levende schip was? Waarschijnlijk niet, hield hij zichzelf streng voor. Hij deed haar natuurlijk aan deVivaciadenken en daarom straalde ze warme gevoelens naar hem uit. Meer was het niet. Het was niet speciaal op hem gericht.

Nooit was er iets speciaal op hem gericht. Hij dwong zichzelf dat goed in zijn geheugen te prenten.

'Ik heb geen plaats om te overnachten,' zei ze tenslotte, nadat ze een hele poos had gezwegen. 'Mag ik bij jou aan boord blijven slapen?'

'Ik vermoed dat het binnen nogal stinkt,' waarschuwde hij haar. 'Mijn romp is nog intact, hoor, maar wind en water en stuifzand en kleine insecten dringen overal door naar binnen.'

'Alsjeblieft, Paragon. Daar geef ik niets om. Ik vind heus

wel een droog hoekje om me neer te vlijen.'

'Goed dan,' gaf hij toe, en met een glimlach die verborgen bleef achter zijn baard voegde hij eraan toe: 'Als je het tenminste niet erg vindt de ruimte

te delen met Bresker. Hij keert hier elke nacht terug, moet je weten.' 'Echt?' Verbazing en teleurstelling in haar stem.

'Bijna elke keer als hij in de stad is. En steeds hetzelfde liedje. De eerste nacht omdat het laat is, en hij dronken, en hij geen zin heeft om een volle nacht in een herberg te betalen voor een paar uurtjes slaap. En daarna omdat hij zichhier behaaglijk en veilig voelt, en omdat hij geld wil uitsparen om ooit iets voor zichzelf te beginnen.' Paragon zweeg, genietend van Althea's geschokte sprakeloosheid. 'Niet dat het daar ooit van komt, hoor. Elke avond keert hij waggelend hierheen terugen is zijn beurs weer wat lichter. En als alles op is zoekt hij een volgend schip.'

'Paragon,' corrigeerde Althea hem vriendelijk, 'Bresker vaart nu al jaren op deVivacia.Ik geloof dat hij altijd bij haar aan boord sliep wanneer we hier in de haven lagen.'

'Ja, zeker, dat zal best, maar ik bedoel eigenlijk vóór die tijd. En nu weer.' Zonder het eigenlijk zo te bedoelen sprak hij zijn volgende gedachte hardop uit: 'Voor wie zo blind en eenzaam is wordt de tijd soms een verward en versmolten kluwen.'

'Datwil ik graag geloven.' Ze leunde met haar hoofd tegen zijn romp en zuchtte diep. 'Wel, dan zal ik maar naar binnen gaan en een plekje zoeken voordat het laatste licht verdwenen

is.'

'Het laatste licht verdwenen,' herhaalde Paragon langzaam. 'Zo. Dus het isnog niet helemaal donker?'

'Nee. Je weet nog wel hoe lang de schemering kan duren op zomeravonden. Maar binnen is het vast al pikdonker, dus schrik maar niet als je me hoort

stommelen.' Ze stond op en liep aarzelend naar hem toe. Ze kon gemakkelijk

bij zijn hand, die ze vastpakte en schudde. 'Welterusten, Paragon. En bedankt.'

'Welterusten,' herhaalde hij. 'O, Bresker slaapt in de kapiteinskajuit.'

'Aha. Bedankt.'

Ze klom nogal onbeholpen over zijn flank naar boven. Hij hoorde het ruisen van stof, nogal veel stof zelfs. Ze kroop over zijn schuine dek en liet zich tenslotte via een luikopening in het ruim zakken. Als kind had ze dat soort dingen heel wat behendiger gedaan. Maar ze bleek nog heel goed de weg te weten. Ze bewoog zich naar het achterste deel van het ruim, waar de bemanning vroeger haar slaapmatten had hangen. Vreemd, hoe haar aanwezigheid in zijn binnenste opeens oude herinneringen opriep. Aan Krensman, bijvoorbeeld. Hij had rood haar gehad en klaagde altijd over het eten. Hij was daar gestorven, in dat achteronder, en de bijl die zijn leven had beëindigd had ook een diepe snee in het plankier achtergelaten, en zijn bloed had vlekken gemaakt op het hout...

Althea rolde zich op tegen een deel van de romp. Ze zou het vannacht koud krijgen. Zijn romp was dan wel intact, maar het hout was vochtig. Hij voelde haar kleine, roerloze lichaam en vermoedde dat ze nog niet sliep, maar met open ogen naar het zwart om haar heen staarde.

Tijd vergleed. Een minuut, een halve nacht? Moeilijk te zeggen. Breskerkwam aanlopen over het strand. Paragon herkende zijn tred en de manier waarop hij in zichzelf liep te mompelen wanneer hij gedronken had. Vannacht had zijn stem een duidelijke ondertoon van onbehagen en ergernis, waaruit Paragon afleidde dat Breskers beurs bijna leeg moest zijn. Morgen zou Bresker zichzelf vervloeken om zijn stommiteit en evengoed op stap gaan om ook zijn laatste geld te verbrassen. En dan zou hij weer bij iemand moeten aanmonsteren.

Paragon zou hem enigszins missen. Het was aardig en opwindend om gezelschap te hebben. Maar toch ook wel wat storend en ergerlijk. Bresker en Althea deden hem terugdenken aan dingen die beter met rust gelaten konden worden.

'Paragon,' groette Bresker hem toen hij dichtbij was gekomen, 'heb ik toestemming om aanboord te komen?'
'Toegestaan. Althea Vestrit is hier.'

Een stilte. Paragon voelde bijna dat Bresker hem met grote ogen stond aan te staren. 'Zocht ze mij?' vroeg hij toen met een dikke stem.

'Nee, mij.' Het deed hem groot genoegen dat antwoord te

kunnen geven. 'Haar familie heeft haar de deur gewezen en ze kon nergens anders heen. Dus kwam ze naar mij.'

'O.' Opnieuw een stilte. 'Verbaast me niets. Wel, hoe sneller ze het opgeeft en naar huis terugkeert, hoe beter. Maar het zal wel even duren voordat ze datsnapt, vrees ik.' Bresker gaapte onbeschaamd. 'Weet ze dat ik aan boord woon?' Hij vroeg het voorzichtig, maar zijn toon gaf te kennen dat hij dolgraag 'nee' zou horen.

'Natuurlijk,' antwoordde Paragon opgewekt. 'Ik heb haar gezegd dat jij in de kapiteinskajuit slaapt en dat zij dus elders een plekje moest zien te vinden.'

'O, wel, goed gedaan. Goed gedaan. Nou, welterusten dan. Ik sta te tollen op mijn benen.'

'Welterusten, Bresker. Slaap lekker.'

Een paar tellen later was Bresker in devoormalige kapiteinshut. Weer een paar tellen later voelde Paragon dat Althea opstond. Ze probeerde zich onmerkbaar te bewegen, maar hij voelde het. Voor de kajuit in het achterkasteel, waar Bresker inmiddels in zijn hangmat lag, bleef ze even wachten. Toen klopte ze zachtjes aan. 'Bres?' vroeg ze behoedzaam.

'Ja?' vroeg hij meteen. Hij was nog niet in slaap gevallen, geen sprake van, zelfs. Had hij misschien op haar gewacht? Hoe kon hij in hemelsnaam hebben geweten dat ze naar hem toe zou komen?

Althea haalde diep adem. 'Kan ik met je praten?'

'Kan ik het verhinderen?' vroeg hij nors. Het was kennelijk een vertrouwd antwoord, want Althea liet er zich niet door uit

het veld slaan. Ze legde haar hand op de klink, maar bedacht zich en trok hem weer terug. Zeboog zich naar voren en sprak tegen het hout van de deur.

'Heb jij een lantaarn of een kaars?'

'Nee. Wilde je daarover praten?' Zijn toon leek nog een graadje norser te worden.

'Nee, maar ik wil altijd graag zien tegen wie ik praat.' 'Waarom? Je weet tochhoe ik eruitzie?' 'Je bent onmogelijk als je dronken bent.' 'Alleen als ik dronken ben? Zelf ben jealtijdonmogelijk.' Althea klonk nu duidelijk geërgerd. 'Ik vraag me af waarom ik nog probeer met jou te praten.'

'Dat is dan wederzijds,' zei Bresker, maarzachtjes, alsof hij het alleen tegen zichzelf had. Paragon vroeg zich opeens af of ze wel beseften dat hij alles kon horen en voelen wat ze zeiden en deden. Wisten ze wel dat ze een ongezien publiek hadden, of dachten ze echt dat ze alleen waren? Breskerzou zich van zijn aanwezigheid toch wel bewust zijn, vermoedde hij.

Althea zuchtte diep. Ze legde haar hoofd tegen het hout van de deur. 'Ik heb niemand anders om tegen te praten. En ik moet echt... Hoor eens, mag ik niet naar binnen?'

'De deur is niet vergrendeld,' zei hij zonder veel enthousiasme en zonder uit zijn hangmat te komen.

Althea deed de deur open en zocht in het donker en over de schuine vloer tastend haar weg via de wand. *Waar ben je?'

'Hier, in een hangmat. Ga liever zitten voordat je valt.'

Meer hoffelijkheid bood hij haar niet aan. Althea ging

zitten. Ze zette haar voeten schrap tegen de helling van de vloer en leunde met haar rug tegen een wand. Ze haalde diep adem. 'Bresker, in de afgelopen twee dagen is mijn hele leven in elkaar gestort. Ik weet niet wat ik moet doen.'

'Ga naar huis,' zei hij zonder medeleven. 'Je weet dat je uiteindelijk wel zult moeten. Hoe langer je het uitstelt, hoe moeilijker het zal worden. Dus doe het nu.'

'Dat is makkelijk gezegd, maar moeilijk gedaan. Dat zou jij toch moeten weten. Jij bent nooit naar huis teruggekeerd.'

Bresker lachte bitter. 'O nee? Ik heb het geprobeerd, maar ze hebben me gewoon weer naar buiten gegooid. Omdat ik te lang had gewacht. Luister dus naar een goed advies. Ga naar huis nu het nog kan. Een beetje kruiperigheid en nederige gehoorzaamheid levert je een plek om te slapen en warme maaltijden op. Wacht je te lang, laat je de schande aangroeien, dan raken ze gewend aan een leven zonder het zwarte schaap van de familie. Danwillenze je straks niet meer terug, hoe je ook kruipt en smeekt.'

Althea zweeg een hele poos. 'Is dat werkelijk zo met jou gebeurd?'

'Nee, dat verzin ik allemaal,' antwoordde Bresker op zure toon.

'Sorry,' zei Althea. Resoluter vervolgde ze: 'Maar ik kan niet terugkeren. In elk geval niet zolang Kyle in de haven ligt. En zelfs daarna ga ik alleen even terug om mijn spullen op te halen.'

Bresker ging verliggen in zijn hangmat. 'Je bedoelt je jurken

en accessoires? Dierbare herinneringen aan je jeugd? Je lievelingskussen?'

'En mijn sieraden. Als het moet kan ik die verkopen.'

Hij ging weer verliggen. 'Waarom de moeite genomen? Je zult ontdekken dat je die spullen toch niet kunt blijven meeslepen. En wat die juwelen betreft: stel je voor dat je ze allemaal al verkocht hebt,stuk voor stuk, en dat het geld op is en dat je nu echt een manier moet vinden om je eigen leven vorm te geven. Dat spaart jou tijd uit, en eventuele erfstukken blijven tenminste in de familie - als Kyle ze ondertussen al niet achter slot en grendel heeftopgeborgen.'

De stilte die volgde op Breskers bittere suggestie was zwarter dan het sterrenloze duister waarin Paragon leefde. Toen Althea weer sprak klonk haar stem hard en vastberaden.

'Ik weet dat je gelijk hebt. Ik moet iets doen, niet treuzelen en wachten tot er iets gebeurt. Ik moet werk vinden, maar het enige waar ik iets van weet is varen. En dat is tevens mijn enige weg terug naar Vivacia. Maar in kleren als deze zal ik niet worden aangenomen...'

Bresker snoof minachtend. 'Maak jezelf niks wijs,Althea. Het maakt niet uit hoe je gekleed bent, je zult nooit worden aangenomen. Je hebt bijna alles tegen. Je bent een vrouw, je bent de dochter van Ephron Vestrit, en Kyle Haven zal de pest hebben aan iedereen die het waagt jou aan te nemen.'

'Waarom zouhet feit dat ik een dochter van Ephron Vestrit ben een nadeel zijn?' vroeg Althea met een klein stemmetje.

'Hij was een goede man.'

'Dat is waar, een verdomd goede,' bevestigde Bresker. Even klonk zijn stem wat vriendelijker. 'Maar jij moet nog leren dathet niet meevalt op te houden de dochter van een vaarder te zijn. Of de zoon. De vaarders van Beijerstad lijken van buitenaf een gesloten bastion te vormen, maar wij tweeën komen van binnenuit, en dat werkt nu tegen ons. Luister, jij bent een Vestrit. Mooi. Jullie drijven handel met sommige families, concurreren met andere, vormen bondgenootschappen met weer andere... enzovoorts. Niemand is een vijand van de anderen, als het ware. Maar als jij werk gaat zoeken ligt dat anders, kan ik je uit ervaring vertellen. "Bresker Treil? De zoon van Kelf Treil? Waarom werk je niet voor je familie, jongen? O, kwaad weggelopen? Nou, ik wil geen ruzie met je vader riskeren door jou aan te nemen." Niet dat ze het ooit rechtuit zeggen. Kom over een paar dagen nog eens informeren, zeggen ze. P7.n dan zijn ze er niet. En de families die niet kunnen opschieten met de jouwe nemen je evenmin aan, want die vinden het wel leuk om je in de goot te zien liggen.'

Bresker begon steeds zachter en langzamer te praten. Hij babbelt zichzelfin slaap, zoals vaak, dacht Paragon. Waarschijnlijk was hij helemaal vergeten dat Althea bij hem zat. Paragon was goed bekend met de litanie van onrecht en gemeenheden die Bresker had moeten doorstaan, en nog beter met de bestraffende en spottende zelfverwijten die de jongeman zichzelf daarna altijd naar het hoofd slingerde.

'Hoe heb je het dan overleefd?' vroeg Althea wrokkig.

'Door ergens heen te gaan waar het niets uitmaakte hoe ik heette. Het eerste schip waarop ik voer kwam uit Kwarts.Het kon hun geen moer schelen wie ik was, mits ik maar hard werkte voor weinig geld. Nooit meer met zo'n goor stel klootzakken op één schip gezeten. Geen greintje compassie met een jong groentje, wat dacht je! In de eerste de beste haven waar we aanlegdenvan schip veranderd, en dezelfde dag nog uitgevaren. Niet veel beter, maar toch ietsje. En daarna...' Breskers stem stierf weg. Even dacht Paragon dat hij in slaap was gesukkeld. Hij hoorde Althea een gemakkelijker zithouding op de schuine vloer zoeken. 'Tegen de tijd dat we in Beijerstad terugkeerden was ik een ervaren matroos. Tjonge, wat was ik ervaren. Maar nog steeds was het Trells jongen hier, Trells zoon daar... Ik dacht dat ik inmiddels iets van mezelf had gemaakt. Ik ben werkelijk naar mijn vader gegaan om te proberen een en ander bij te leggen, maar hij was niet erg onder de indruk van wat ik van mezelf had gemaakt. Nee, bepaald niet. Wat een ezel. Dus ik liep alle schepen in de haven af, maar geen een wilde Trells zoon in dienst nemen. Toen ik opdeVivaciakwam had ik mijn hoofddoek diep over mijn voorhoofd geschoven en keek ik voortdurend naar het dek. Ik zei dat ik een eerlijke zeeman was, die eerlijk werk zocht. Je vader zei dat hij me een kans zou geven. Dat hij een eerlijke man wel kon gebruiken. Iets in de toon waarop hij dat zei... Ik was er zeker van dat hij me niet had herkend en dat hij me zou wegsturen als ik hem vertelde

wie ik was. Maar ik zei het toch. Ik keek hem aan en zei dat ik Bresker Treil was, vroeger een zoon van Kelf Treil. En hij zei toen: "Dat zal je wacht geen minuut korter of langer maken, zeeman." En dat was ook zo, zoals je weet. Nooit.'

'Op schepen uit Kwarts worden geen vrouwen aangenomen,' zei Althea op doffe toon. Paragon vroeg zich af of ze eigenlijk wel naar Bresker had geluisterd.

'Niet als matroos,' beaamde Bresker. 'Ze geloven dat vrouwen aan boord slangen aantrekken. Omdat vrouwen bloeden, weet je wel. Massa's zeelui geloven dat.'

Wat een stomme flauwekul!' riep ze walgend uit.

Ja. Massa's zeelui zijn stom. Kijk ons maar.' Hij lachte om zijn eigen grap, maar zij deed niet mee.

'Er zijn andere vrouwelijke matrozen in Beijerstad. Er zal heus wel iemand zijn die me wil aannemen.'

Ja, maar niet voor het werk dat jij verwacht,' zei Bresker meedogenloos. 'Er zijn inderdaad wat vrouwen op schepen, maar de meeste daarvan werken bij hun vader of hun broers en worden door hen beschermd. In alle andere gevallen kun je beter van tevoren even bepalen met wie je het bed in wilt duiken. Als je geluk hebt is het iemand die de anderen uit je buurt wil en kan houden, zo niet, dan verdient hij een aardig bedrag aan jouw gunsten voordat jullie de volgende haven bereiken. En de meeste kapiteins en stuurlui doen net alsof ze dat soort dingen niet zien, om de lieve vrede aan boord te bewaren. Of ze doen zelf een beroep op jouw gewaardeerde diensten.' Hij zweeg even, en besloot toen mopperend: 'Maar

dat wist je natuurlijk allemaal allang. Daarvoor ga je al te lang om met zeelui. Waarom haal je je zoiets dan in je kop?'

Ze voelde drift opkomen en wilde roepen dat ze het niet geloofde, of dat niet alle mannen zwijnen waren. Maar ze wist in haar hart dat Bresker gelijk had. Ze liet de stilte voortduren tot zelfs haar drift uit haar was weggeëbd.

'Wat moet ik dan?' mompelde ze ongelukkig.

Hetleek Paragon dat ze het niet eens tot Bresker had gericht, maar deze gaf niettemin antwoord.

'Zoek een manier om als jongen wedergeboren te worden. En dan liefst een die niet Vestrit heet.' Bresker draaide zich om in zijn hangmat en begon zwaar te ademen,welk geluid even later overging in een regelmatig gesnurk.

Althea zuchtte. Ze liet haar hoofd tegen het harde hout van het schot rusten, en bleef zwijgend en roerloos zitten.

Het slavenschip was een donkerder silhouet tegen de avondlucht. Als het al belagers of achtervolgers vreesde, liet het daarvan niets blijken. Het had een indrukwekkende hoeveelheid zeil uit, maar verder zagen Kennits scherpe ogen geen tekenen aan dek van iets wat op bijzondere haast kon wijzen. Het was een volmaakte avond, met een zachte, gestage bries en een kalme deining. We halen hem vóór de dageraad in,' merkte hij zacht op tegen Sorcor.

'Ja,' fluisterde Sorcor. Zijn stem verried meer opwinding bij het vooruitzicht dan die van zijn kapitein. Over zijn schouder zei hij tegen de roerganger: 'Houd haar dicht onder de kust,

en doe het zo behoedzaam alsof het je grootje is. Mocht hun uitkijk toevallig onze kant op kijken, dan wil ik niet dat hij ons ziet afgetekend tegen de open zee.' De scheepsjongen fluisterde hij toe: 'Ga het nog maar eens vertellen in het ruim. Iedereen houdt zijn kop dicht. Geen bewegingen, tenzij op bevel. En geen licht, geen vonkje licht! Geef het door, zachtjes!'

'Hij heeft een paar slangen in zijn kielzog,' stelde Kennit vast.

'Zij volgen omdat ze dode slaven overboord kieperen,' zei Sorcor op verbitterde toon. 'En zelfs degene die te ziek zijn om ze nog voedsel te geven. Die gaan ook overboord.'

'En als die slangen zich tijdens het gevecht omdraaien en ons aanvallen?' vroeg Kennit. Wat dan?'

'Dat doen ze niet,'verzekerde Sorcor hem. 'Slangen leren snel. Ze laten ons elkaar afmaken, want ze weten dat ze de lijken krijgen zonder dat het hun één schub kost.'

'En daarna?'

Sorcor grijnsde gemeen. 'Als we winnen zijn ze zo volgevreten door de lijken van de slavenhaler dat ze ons niet achterna kunnen zetten. En als we verliezen...' Hij haalde zijn schouders op. 'Dan maakt het weinig meer uit.'

Kennit leunde over de reling. Eerder die dag waren ze op deGoudringgestuit, een oud, waggelend kavalje van een levend schip,dat bijna even diep lag als het lang was. Ze hadden het voordeel van de verrassing gehad. Kennit had zijn bemanning alle zeilen laten bijzetten, maar niettemin was het

levend schip weggeschoten alsof het een privéleverancier van wind had. Sorcor had zwijgend naast hem gestaan toen Kennit dat eerst ongelovig en daarna woedend had aangezien. Toen deGoudringachter het Afgetopte Eiland om de snelle stroming bereikte en niet meer in te halen was, had Sorcor de vrijheid genomen op te merken: 'Dood hout heeft geen kans tegen toverhout. De golven gaan ervoor opzij, lijkt het wel.'

'Val dood!' had Kennit hem toegebeten.

'Niet uitgesloten, meneer,' had Sorcor onaangedaan geantwoord. Waarschijnlijk had hij op dat moment al de lucht van dit slavenschip opgevangen. Of misschien kwam het gewoon door Sorcors eigen vorm van mazzel dat ze dit slavenschip uit Kwarts zo snel tegenkwamen. Het was van het vertrouw* type: een brede en diepe romp, waar flink wat vlees in gestouwd kon worden. Nooit eerder had Kennit Sorcor zo begerig en zorgvuldig aan een achtervolging zien beginnen. Deze keer stond de wind gunstig, en al ruim voor de dageraad liet Sorcor de draaibare hijsarmen in gereedheid brengen, de enterhaken klaarleggen en de ballista laden met twee ijzeren ballen aan eenketting met prikkeldraad om straks de tuigage van hun prooi aan flarden te schieten. Sommige enterhaken waren als harpoenen aan lange touwen gebonden om de kreupel gemaakte prooi al van verre binnen te halen. Het was een nieuw idee van Sorcor, waar Kennitnogal sceptisch tegen aankeek.

Wilt u de bemanning voorgaan in de aanval, meneer?' vroeg Sorcor toen de uitkijk van het slavenschip luid alarm

sloeg.

'Ach, ik denk dat ik die eer maar aan jou laat,' zei Kennit ongeïnteresseerd terwijl hij passief over dereling geleund bleef.

Als zijn stuurman zich stoorde aan het gebrek aan enthousiasme van zijn kapitein, liet hij het in elk geval niet merken. Hij schreeuwde commando's naar zijn mannen, die meteen uit het ruim kwamen en zeilen bijzetten, die opbolden in de wind. Kennit was vooral om egoïstische redenen blij met die gunstige wind, die de stank van het slavenschip uit zijn neusgaten hield.

Welhaast onthecht zag hij dat ze langzaam inliepen op het schip, waarop de bemanning in een wanhopige poging om weg te komen nu ook zeilen aan het bijzetten was. Sorcor gaf bevel de ballista af te vuren. Kennit dacht eerst dat hij daarmee te snel was, maar zag toen dat de twee zware ballen, met elkaar verbonden door een stuk kabel met prikkeldraad en vlijmscherpe metaalscherven eraan, de tuigage troffen en een deel van het want naar beneden haalden. Een half dozijn matrozen werd door de vallende ballen en meegesleurde flarden zeildoek getroffen, en tegen het dek geslagen of overboord geworpen. Hun kreten waren nog niet weggestorven toen Sorcor een tweede set ballen liet afvuren. Deze richtte minder schade aan, maar de bemanning van het slavenschip had het nu te druk met uitkijken naar volgende projectielen om effectief te zeilen en werd bovendien gehinderd door de ravage ophet dek. Al spoedig was het aan

boord van de prooi één grote chaos.

Toen de enterhaken waren uitgeworpen en de schepen even later minder dan een armslengte van elkaar lagen, sprongen Sorcoren zijn mannen bloeddorstig joelend aan boord van de slavenhaler. Kennit zag het in het glorende daglicht onbewogen, als van veraf aan. Hij hield zijn mouw voor zijn neus om de stank van het slavenschip niet te ruiken. Er waren maar enkele bemanningsleden met hem aan boord van deMariëttagebleven — een minimum dat nodig was om het schip te besturen en de enterlijnen door te kappen als er iets fout zou gaan — en die schenen het vreselijk te vinden dat ze niet aan de slachting op het andere schip mochten meedoen.

De bemanning van de slavenhaler had niet verwacht door piraten overvallen te worden. Zeerovers verkozen andere, niet-bederfelijke waren als buit. Zelfs als piraten bereid zouden zijn de zware, lange reis naar Kwarts te maken om de slaven daar te verkopen, vereiste dat onaangename, niet geringe inspanningen. De handelswaar moest voortdurend bewaakt worden, en gevoed, en je had een sterke maag nodig om dat vol te houden, want er waren bijna geen sanitaire voorzieningen in de ruimen, en alles stonkbovendien ook nog naar ziekte en dood. Hoogstens dat het schip zelf enige waarde bezat, mijmerde Kennit. Maar dan moest het wel eerst grondig worden schoongeboend en gelucht.

De bemanningsleden van het slavenschip beschikten alleen over de wapens waarmeeze hun lading onder de duim

hielden, en ze schenen ook geen idee te hebben hoe ze zich een bende gewapende zeerovers van het lijf moesten houden. Ze waren gewend op zieke, geketende slachtoffers in te slaan en wisten kennelijk niet meer hoe ze gezonde, sterke tegenstanders moesten aanpakken.

Kennit had er Sorcor in eerdere gesprekken van proberen te overtuigen dat er misschien losgeld kon worden geëist voor het schip en de bemanning, ook nadat de lading was bevrijd, maar Sorcor was daar faliekant tegen geweest. We doden de bemanning, bevrijden de slaven en verkopen het schip. Maar zeker niet aan de eigenaars of aan andere slavenhandelaars,' had hij hooghartig verklaard.

Kennit begon er spijt van te krijgen dat hij de man op het idee had gebracht dat hij min of meer als een gelijke werd behandeld. Hij werd langzamerhand te veeleisend en scheen niet te beseffen hoe kwalijk Kennit zulk gedrag vond. Met half toegeknepen ogen overwoog Kennit dat de rest van de bemanning Sorcors idealistische frasen nogal gretigscheen te onderschrijven, al had dat waarschijnlijk minder met het ideaal van het afschaffen van slavernij dan met het vooruitzicht van een ongeremde slachtpartij te maken. Toen hij twee van zijn capabele matrozen gezamenlijk een nog levende zeeman in de gapende muil van een zeeslang zag mikken knikte Kennit bevestigend: inderdaad, een primitief, beestachtig bloedbad, daar hadden ze naar gesnakt. Misschien had hij dat onderschat, misschien had hij te lang en te nadrukkelijk over de mogelijkheid van losgeldvoor levende gevangenen

doorgezeurd. Hij borg die gedachte op in zijn geheugen. Je kon van iedereen iets leren, zelfs van Sorcor. Alle honden moesten af en toe los van hun lijn. En hij moest voorkomen dat de bemanning zou gaan denken dat alleen Sorcor voor zulke pleziertjes kon zorgen.

Hij kreeg er al gauw genoeg van de moordpartij aan te zien. De bemanning van het slavenschip was totaal niet opgewassen tegen de zijne. Haar paniekerige verdediging was ongeorganiseerd en het einde van de gevechten was danook voorspelbaar. Er was niets spannends te zien en Kennit wendde zich af. Het sterven van mannen was altijd en overal hetzelfde - niet zozeer iets waarvan hij walgde, maar iets wat hem snel verveelde. Die kreten, dat bloed, die laatste wanhopige uithalen, die stuiptrekkingen, dat zinloze smeken om genade - hij had het allemaal al zo vaak gehoord en gezien. Het was veel leerzamer om naar de twee slangen te kijken.

Hij vermoedde dat ze het slavenschip, als een betrouwbare bron van voedsel, al een poos hadden gevolgd. Toen deMariëttaaanviel hadden ze zich aanvankelijk verwijderd, opgeschrikt door de activiteiten, maar toen de eerste doden overboord werden geworpen waren ze snel teruggekeerd. Ze draaiden om de tegen elkaar aan liggende schepen heen als bedelende honden om een tafel met eters, en verdrongen elkaar om de gunstigste posities in te nemen.

Nooit eerder had Kennit een slang zo lang en van zo dichtbij kunnen bestuderen. Deze twee leken onbevreesd.

De grootste was vuurrood, oranje bespikkeld, en wanneer hij zijn kop en nek boven water stak en zijn muil opensperde, verscheen er rond zijn keel en zijn kop een krans van baleinen of stekels die aan de manen van een leeuw deden denken. Ongetwijfeld zouden de punten giftig zijn, dacht Kennit. De kleinere, blauwgroene slang bleef er tenminste angstvallig uit de buurt, hoewel hij zelf ook een stekelkraag bezat.

Wat die andere slang miste aan formaat compenseerde hij door agressie. Hij durfde dichter bij de schepen te komen en wanneer hij zijn muil opende werden hele rijen spitse tanden ontbloot. Ook maakte hij dan een sissend geluid en verspreidde een sproeiregen van giftige druppeltjes. Een keer werden twee vechtende mannen op het slavenschip door zo'n wolk getroffen, en ze vielen bijna meteen happend naar lucht op het dek, waar ze al gauw roerloos bleven liggen terwijl de slang gefrustreerd met zijn staart zwiepte, kwaad dat zijn prooi hem was ontsnapt. Kennit vermoedde dat het een jong, onervaren dier was.

De grootste slang had een filosofischer instelling. Hij bleef kalm naast het slavenschip drijven en wachtte geduldig tot er iets overboord werd gegooid. Dat ving hij dan op tussen zijn kaken, al was het een heel lichaam, levend dan wel dood. Hij nam niet de moeite zijn prooi te kauwen - de tanden leken eerder bedoeld om iets uit elkaar te scheuren - want daarvoor waren de hapjes te klein. In plaats daarvan wierp de slang bij zulke gelegenheden zijn kop naar achter en opende zijn

kaken verder dan Kennit voor mogelijk had gehouden. En dan verdween het lichaam, met laarzen en al, en zag je hoe het als een dikke prop door de keel van de monster naar beneden werd geschrokt. Het was een aanblik die tegelijk ijzingwekkend en fascinerend was.

Zijn bemanningsleden schenen dat ook te vinden, want toen de gevechten praktisch afgelopen waren en ze alleen nog maar doden en gevangenen hoefden op te ruimen brachten ze die hapjes voor de slangen naar het hoge achterdek van het slavenschip om ze daarvandaan een voor een aan de slangen te voeren. Sommige van de gebondengevangenen schreeuwden van ontzetting, maar hun kreten werden overstemd door het goedkeurende gejuich van de piraten, telkens wanneer er weer een brok menselijk voer over de reling werd gekieperd. Het werd al spoedig een sport de hapjes niet naar een vande slangen te gooien, maar juist tussen de twee reusachtige monsters in, want dat leverde spectaculaire gevechten om de buit op. De mannen die bij Kennit aan boord van deMariëttahadden moeten blijven zagen het met jaloerse blikken aan.

Toen de slangen tenslotte verzadigd waren kalmeerden ze en namen ze er genoegen mee om de beurt gevoerd te worden. Terwijl de laatste bemanningsleden zo van boord werden gezet, begonnen de eerste slaven op het dek te verschijnen. Ze kwamen hoestend, met hun ogen knipperend tegen het zonlicht door de luikopeningen naar boven. Ze trokken hun rafelige vodden dichter om hun magere lijven

tegen de koelte van de ochtendbries. Naarmate het ene na het andere luik werd geopend, begon het bovendeks steeds indringender en zuriger testinken, alsof een stinkende boze geest eindelijk uit zijn krochten was bevrijd. Kennits maag draaide zich om toen hij zag hoe vies en verwaarloosd deze slaven eruitzagen. Hij had altijd een grote afschuw van ziekte gehad en stuurde nu haastig een man naar Sorcor met de boodschap dat het tijd werd om de schepen weer van elkaar los te maken. Hij wilde een flink eind schoon zeewater tussen hemzelf en dat schip vol pestilentie en andere ziektekiemen. Hij zag dat zijn bode gretig op het andere schip sprong, blij dat hij alles alsnog van dichtbij kon gaan bekijken. Kennit zelf verliet het achterdek en begaf zich naar zijn kajuit. Daar stak hij een paar kaarsen aan, alsof hij daardoor de smerige stank van het andere schip kon afweren.

Even later klopte Sorcor aanzijn deur.

'Binnen,' zei Kennit kortaf.

De gedrongen stuurman kwam naar binnen. Zijn handen waren rood, zijn blik was opgetogen. 'Een complete overwinning,' hijgde hij. 'Het schip is van ons, meneer. En we hebben meer dan driehonderdvijftig mannen, vrouwen en kinderen bevrijd uit die schurftige ruimen.'

'Nog andere noemenswaardige lading gezien?' vroeg Kennit droogjes, toen zijn stuurman even zweeg om adem te halen.

Sorcor grijnsde. 'De kapitein scheen nogal verzot te zijn op dure kleren, meneer. Maar hetwas een gezette man en zijn smaak voor kleuren was nogal opzichtig.'

'Dan zijn die kledingstukken misschien naar jouw zin?' Het klonk zo kil dat zelfs Sorcor het merkte. 'Als je klaar bent met je avonturen,' vervolgde Kennit, 'moeten we een ploegje aan boord van dat schip brengen, om het naar een of andere haven te brengen. Die houten romp schijnt onze enige beloning voor een nacht hard werken te zijn. Hoeveel doden en gewonden hebben we?'

'Twee doden, meneer, en drie lichtgewonden.' Kennelijk vond Sorcorhet geen aardige vraag en was hij zo stom geweest te verwachten dat zijn kapitein net als hijzelf in een jubelstemming zou zijn.

'Ik vraag me af hoeveel er nog bij komen wegens ziekte. Alleen van die stank gaat een man al aan de diarree, dus zeker van alleziektekiemen die ze verder nog hebben uitgebroed in die tobbe.'

'Maar dat is dan niet de schuld van de mensen die we hebben gered, meneer,' merkte Sorcor stijfjes op.

"Dat heb ik ook niet beweerd. We kunnen het beter toeschrijven aan onze eigen domheid. Enfin, we hebben nu een schip als loon voor onze moeite, en misschien levert het een aardig bedragje op, maar pas nadat we de lading kwijt zijn en de hele boel is schoongeschrobd.' Hij keek Sorcor aan en glimlachte voorzichtig. Toen stelde hij de vraag waarhet hem om ging. Wat stel je voor dat we met de arme drommels doen die je hebt gered? Waar zullen we ze aan land zetten?'

We kunnen ze niet gewoon maar ergens dichtbij aan land zetten, meneer. Dat zou moord zijn. De helft is ziek, de

anderen zijn zwak enuitgeput, en we kunnen hun geen gereedschappen of proviand meegeven, behalve wat beschuit.'

'Moord,' herhaalde Kennit op minzame toon. 'Kijk, dat is een wat merkwaardig concept voor jou en mij. Zij het datiknatuurlijk geen levende mensen aan zeeslangen heb gevoerd.'

'Zij kregen hun verdiende loon!' Sorcor begon er enigszins gekweld uit te zien. 'En zelfs meer dan dat, want hun dood was een snelle.' Hij sloeg met een vlezige vuist op de palm van zijn andere hand en keek Kennit kwaad aan.

Kennit zuchttebijna onmerkbaar. 'Ach, Sorcor, dat spreek ik niet tegen. Ik probeer alleen maar je eraan te herinneren dat wij, jij en ik, piraten zijn. Moordzuchtige boeven die de Binnenpassage afschuimen om schepen te vinden die we kunnen enteren en plunderen of vasthouden voor losgeld. En we doen dat om er flink geld aan te verdienen. We zijn geen verpleegsters voor zieke slaven, waarvan trouwens de helft hun lot net zo goed zelf heeft verdiend, vermoed ik, als de bemanningsleden die jij aan de slangen hebt gevoerd.Evenmin zijn we heldhaftige verlossers van de verdrukten dezer wereld. Piraten, Sorcor. We zijn piraten.'

'Het was onze afspraak,' hield Sorcor koppig vol. 'Voor elk levend schip dat we achtervolgen nemen we daarna een slavenschip. Daar ging u mee akkoord.'

'Dat klopt. Ik had gehoopt dat je na onze eerste "triomf' zou inzien hoe onverstandig dat is. Denk eens na, Sorcor. Stel eens dat we onze bemanning en onze middelen de last

opleggen om dat smerige schip helemaal naar Deeldorp te brengen. Denk je dat de mensen daar staan te juichen als we er driehonderdvijftig halfverhongerde, haveloze en zieke wrakken dumpen, die voortaan hun leven in het stadje zullen slijten als bedelaars, hoeren en dieven? Denk je dat de slaven die wij hebben "gered" je straks dankbaar zullen zijn voor het ellendige leven als paupers dat hun te wachten staat?'

'Ze zijn in elk geval nu dankbaar, het hele verdomde stel,' antwoordde Sorcor resoluut. 'En in mijn tijd, meneer, zou ik verdomd dankbaar zijn geweest als iemand me ergens aanland had gezet, met of zonder kleren en voedsel, als ik maar vrij was geweest en schone lucht had kunnen inademen.'

'Natuurlijk, natuurlijk.' Kennit capituleerde zeer demonstratief en zuchtte berustend. 'Vooruit dan maar, wie a zegtmoet ook b zeggen. Kies maar een haven, Sorcor, dan brengen we hen daar naar toe. Op een voorwaarde. Degenen die daartoe in staat zijn moeten alvast beginnen met het schoonmaken van dat schip. En ik zou zo snel mogelijk op weg willen gaan, nu die slangennog verzadigd zijn.' Kennit wendde zijn blik even af van zijn stuurman. Het zou geen goed idee zijn hem te lang te laten zwelgen in de dank van al die ex-slaven. 'Ik heb jou nodig aan boord van deMariëtta,Sorcor. Geef Rafo de leiding op dat andere schipen wijs hem een paar mannen toe.'

Sorcor rechtte zijn rug. 'Jawel, meneer,' antwoordde hij dof. Hij sjokte de kamer uit, een heel andere man dan degene die hier in een overwinningsroes naar binnen was gevallen. Hij

deed de deur zachtjes achter zich dicht.Kennit bleef er even naar kijken. Hij stelde de loyaliteit van die man wel erg op de proef, terwijl Sorcors trouw toch de voornaamste band tussen hen beiden was. Hij schudde zijn hoofd. Welbeschouwd was het misschien zijn eigen schuld. Hijzelf had immers deze ongeschoolde zeeman met zijn aanleg voor cijfers en navigatie tot stuurman gepromoveerd, en hem geleerd hoe het aanvoelde mannen te kunnen commanderen. Maar bij commanderen hoorde vanzelf ook nadenken, en Sorcor begon de laatste tijd ietsje te veel nate denken. Kennit zou binnen niet al te lange tijd moeten beslissen wat hem meer waard was: de waarde van de stuurman als zijn plaatsvervanger, of zijn eigen absolute controle over het schip en de manschappen.

Kennit zuchtte diep. Ach, wat werden gereedschappen in dit vak toch gauw bot!

HOOFDSTUK 13
Overgangen

~

Bresker ontwaakte met brandende ogen en een pijnlijk stijve nek. Ochtendzonlicht viel naar binnen door het dikke glas van de patrijspoorten aan het ene einde van de kajuit. Het licht was ietwat groen en groezelig wegens de afzetting van algen op de buitenkant van de raampjes, maar het maakte in elk geval duidelijk dat het dag was geworden, en tijd om op te staan.

Hij zwaaide zijn benen uit de hangmat. En hij had een schuldgevoel. Hij was ergensschuldig aan. Ja, het uitgeven van al zijn geld, hoewel hij had gezworen dat hij deze keer verstandiger zou zijn. Maar dat was een bekende frustratie, niets nieuws. Er was nog iets anders, iets dat schrijnender was. O, ja. Althea. Ze was vannacht hier geweest en had om zijn advies gesmeekt. Of hij had het alleen maar gedroomd. En hij had haar alleen maar hatelijke adviezen gegeven, en geen woord van hoop, geen aanbod van hulp zijnerzijds.

Hij probeerde het schuldgevoel van zich af te schudden. Wat was hijhet meisje dan verplicht? Niets. Helemaal niets. Ze waren niet eens echt vrienden geweest. Daarvoor was het statusverschil te groot. Hij was slechts de stuurman op haar vaders schip geweest, en zij de dochter van de kapitein, tevens de eigenaar. Dat was geen basis voor een vriendschap. En de oude heer, wel, ja, Ephron Vestrit was vriendelijk geweest. Hij had hem de kans gegeven zichzelf te bewijzen toen niemand

anders dat wilde doen. Maar de oude man was nu dood, punt uit.

Trouwens. Hatelijke adviezen, akkoord, maar tevens verstandige. Als Bresker in de tijd had kunnen terugkeren, zou hij de ruzie met zijn vader nooit zo uit de hand hebben laten lopen. Hij zou keurig naar school zijn gegaan, zich netjes aan zijn sociale verplichtingen hebben gehouden, uitde buurt van de drank en de cindin zijn gebleven, en braaf zijn getrouwd met wie ze voor hem zouden hebben uitgezocht. En dan zou nu hij, en niet zijn jongere broer, de erfgenaam van het Trellfortuin zijn.

Hetgeen hem in herinnering bracht dat hij niet alleen niet over een fortuin beschikte, maar na gisteravond niet eens meer over een volle beurs. Het werd tijd dat hij zich meer zorgen ging maken om zichzelf en minder over Althea.

Het meisje zou voor zichzelf moeten zorgen. Ze hoefde alleen maar naar huis te gaan. Dat was alles. Wat was immers het ergste wat haar kon overkomen? Ze zouden haar uithuwelijken aan een geschikte echtgenoot. Ze zou een comfortabel leventje leiden met bedienden en lekker eten en speciaal voor haar op maat gemaakte kleren en de eindeloze reeks bals en theekransjes en sociale evenementen die voor Beijerstad in het algemeen en de vaarders in het bijzonder zo typerend waren. Hij snoof minachtend. Viel hem dat wrede lot maar ten deel!

Hij krabde over zijn borst en zijn baard, en wreef toen met beide handen zijn haren naar achter. Tijd om werk te gaan

zoeken. Hij moest zich wassen en naar de haven gaan.

'Goedemorgen,' begroette hij Paragon toen hij zich voor de boeg van het schip vertoonde.

Het boegbeeld aan de voorkant van het zwaar uit het lood liggende schip had altijd een gekwelde uitdrukking op zijn gezicht, maar vandaag vroeg Bresker zich voor het eerst af of dat misschien kwam doordat het pijn in zijn rug had. Hij durfde het echter niet te vragen. Paragon had zijn gespierde armen voor zijn blote borst over elkaar geslagen en tuurde naar de havenbaai in de verte, waar het een komen en gaan van schepen was. Hij wendde zijn hoofd niet naar Bresker. 'Zeg maar middag,' corrigeerde Paragon hem.

'Je hebt gelijk,' gaf Bresker toe. 'Hoog tijddat ik naar de haven ga. Moet nodig een baan zoeken, weet je.'

'Ik geloof niet dat zij naar huis is gegaan,' antwoordde Paragon. 'Dan zou ze haar oude route hebben genomen, denk ik, over de rotsen. Maar nadat ze afscheid had genomen hoorde ik haar over hetstrand weglopen, dus in de richting van de stad.'

'Je bedoelt Althea?' Hij probeerde het zorgeloos te laten klinken.

De blinde Paragon knikte. 'Ze was bij het eerste licht al op.' De woorden klonken bijna als een verwijt. 'Ik had nog maar net de eerste ochtendvogels horen zingen toen ze zich verroerde en naar buiten kwam. Niet dat ze vannacht veel geslapen heeft.'

'Wel, ze had heel wat om over na te denken. Misschien dat

ze vanmorgen naar de stad is gegaan, maar ik durf te wedden dat ze binnen een week naar huis gaat. Waar kan ze anders naar toe?'

'Alleen hierheen, denk ik,' zei het schip. 'Wel, dus jij gaat vandaag werk zoeken?'

'Als ik wil eten moet ik werken,' antwoordde Bresker. 'Dus ik ga naar de haven. Ik denk dat ik de vissersschepen of de slachtboten maar eens probeer, in plaats van de koopvaarders. Ik heb begrepen dat een man soms snel carrière kan maken aan boord van een walvisvaarder of een dolfijnenjager. En ze nemen makkelijk mensen aan.'

'Alleen omdat ze aan boord bij bosjes sterven,' merkteParagon meedogenloos op. 'Dat hoorde ik tenminste vroeger vaak. Ze blijven te lang op zee en zijn te zwaar beladen, en ze nemen een extra grote bemanning mee omdat ze weten dat velen de tocht niet overleven.'

'Dat heb ik ook horen vertellen,' moestBresker met tegenzin toegeven. Hij liet zich op zijn hurken zakken en ging toen naast het vastgeketende schip op het zand zitten. 'Maar heb ik een andere keus? Ik had al die jaren naar kapitein Vestrit moeten luisteren, dan zou ik inmiddels aardig wat bijelkaar hebben gespaard.' Hij maakte een geluid dat geen lachen was. 'Ik wilde dat iemand mij destijds had verteld dat ik mijn stomme trots moest inslikken en naar huis terugkeren.'

Paragon zocht diep in zijn geheugen. 'Als wensen paarden waren, dan zouden alle bedelaars rijden,' liet hij weten, en hij glimlachte bijna van zelfgenoegzaamheid. 'Lang geleden dat ik

dat heb geciteerd.'

'Maar het klopt nog steeds,' zei Bresker mismoedig. 'Dus ik kan maar het beste naar de haven gaan en een baantje nemen op een van die stinkende moordboten. Meer werk voor slagers dan voor zeelieden, heb ik me trouwens laten vertellen.'

'En bovendien smerig werk,' voegde Paragon daaraan instemmend toe. 'Op een eerlijke koopvaarder krijg je vieze handen van de teer, of word je drijfnat en koud door zeewater, dat is waar. Maar op zo'n slachtschip gaat het om bloed en slachtafval en olie. Een sneetje in je vinger kan een gevaarlijke infectie opleveren. Het kan je je hand kosten. Of zelfs je leven. En op de boten die tevens het vlees meenemen sta je de helft van de tijd hompen vis in pekelvaten te stoppen. Op de ergste van die inhalige schepen moeten de matrozen pal naast de stinkende lading slapen.'

'Fijn dat je me zo bemoedigt,' mokte Bresker, 'maar wat moet ik anders?'

Paragon lachteop een rare manier. 'Hoe kun je dat vragen? Jij hebt een keuze die mij ontbreekt, maar die alle mensen zo vanzelfsprekend vinden dat ze er niet eens aan denken.'

'Hoezo?'

'Gewoon ophouden.' 'Waarmee?'

'Met leven. Je bent een broos wezen. Met een huid die dunner is dan zeildoek, en botten die zo breekbaar zijn als latjes. Van binnen ben je zo nat en zout als de zee, en alles loopt naar buiten als iemand een gat in je maakt. Het is voor

jou een koud kunstje om een einde aan je leven te maken. Open je aderen,spring in zee, laat je oppeuzelen door de vissen. Dan is het over. Voorbij.'

'Ik wil niet ophouden,' antwoordde Bresker zachtjes. 'En zeker niet op die manier. Geen mens wil er op die manier mee ophouden.'

'Geen mens?' Paragon lachte weer, maar nu leek hetmeer op gegiechel. 'O, maar ik heb er een paar gekend die wel wilden ophouden. En ook een paar die het deden. Maar het einde was hetzelfde, of ze het wilden of niet.'

'Deze ene heeft een slecht plekje, dunkt me.'

'U vergist zich,' zei Althea op ijzige toon. 'Ze zijn precies gelijk en donker van kleur en van de allerbeste kwaliteit. En gevat in goud.' Ze keek de juwelier recht in de ogen. 'Mijn vader gaf me altijd uitsluitend cadeaus van de beste kwaliteit.'

De juwelier liet de twee oorbellen over zijn handpalm rollen. In haar oorlellen hadden ze sierlijk en delicaat geleken, nu zagen ze er alleen nog klein en eenvoudig uit.

'Zeventien,' bood hij.

'Ik moet drieëntwintig hebben.' Ze probeerde haar opluchting te verbergen. Voor ze de winkel binnenging had zezich voorgenomen niet met minder dan vijftien genoegen te nemen. Maar ze wilde uit hem persen wat mogelijk was. Ze vond het moeilijk van de oorbellen afstand te doen en had verder maar weinig middelen.

Hij schudde zijn hoofd. 'Negentien. Ik zou tot negentien

kunnen gaan, maar niet hoger.'

'Ik zou negentien kunnen accepteren,' begon Althea terwijl ze zijn gezicht zorgvuldig bestudeerde. Toen ze zijn ogen zag oplichten vervolgde ze: 'Mits u er twee simpele gouden hangertjes bij doet om deze oorbellen te vervangen.'

Een half uur van loven en bieden later verliet ze de winkel. Twee zilveren hangertjes namen de plaats in van de oorringen die haar vader haar voor haar dertiende verjaardag had gegeven. Ze probeerde er uitsluitend materiële voorwerpen in te zien.Ze had de herinnering nog. De oorbellen zelf had ze eigenlijk niet nodig. Ze zou er zich alleen maar zorgen over hebben gemaakt.

Vreemd, wat men allemaal voor vanzelfsprekend aannam. Het was gemakkelijk genoeg een lap stevig katoen te kopen, maar toen had ze ook nog naald en draad nodig, en een handbeschermer. Plus een schaar om de stof te knippen. Ze besloot een kleine tas van zeildoek te maken om er haar nieuwe bezittingen in op te bergen - de eerste, als ze haar plannen doorzette, die ze had gekocht om er haar nieuwe leven mee te beginnen.

Ze zag de drukke markt opeens met nieuwe ogen. Het ging niet meer simpelweg om de vraag of ze genoeg geld bij zich had om iets te betalen, dan wel het op rekening van haar vader moest laten zetten. Er waren nu opeensallerlei goederen die volstrekt buiten haar bereik lagen. Niet alleen juwelen of schitterende jurken, maar ook eenvoudige dingen, zoals een mooie set haarkammen. Ze hield ze nog even naast

haar haren om in het goedkope spiegeltje van de kraam te zien hoeze haar tijdens het Zomerbal gestaan zouden hebben, bij die wijde groene jurk, met kant afgezet, die ze in haar vorige leven, nog maar een paar dagen geleden, van plan was geweest te laten naaien.

Toen was het moment weer voorbij. Althea Vestrit en het Zomerbal leken opeens onderdelen van een sprookje. Ze vroeg zich af hoe lang het zou duren voor haar familie haar zeemanskist zou openen, en of ze zouden raden welk cadeau voor wie bestemd was geweest. Ze verlekkerde zich zelfs even in de gedachte dat haarmoeder en zuster een traantje zouden plengen. Toen legde ze de kammen terug. Het moest afgelopen zijn met dat soort maffe dagdromerij. Het maakte geen moer uit of ze die kist ooit zouden openen. Waar het om ging was dat zij een manier vond om te overleven. Want anders dan wat Bresker Treil haar als stom advies had gegeven was ze waarachtignietvan plan om met hangende pootjes naar huis terug te keren, als een verwend nest. Nee, dat zou immers alleen maar bewijzen dat alles wat Kyle over haar had gezegd klopte!

Ze rechtte haar rug en begon met nieuwe vastberadenheid over de markt te lopen. Ze kocht wat eenvoudig voedsel: pruimen, een punt kaas, een paar broodjes. Niet meer dan ze voor die dag nodig had. Tenslotte kocht ze twee goedkope kaarsen en een tondeldoos met vuursteen en staal.

Er was verder die dag maar weinig wat ze in de stad kon doen, maar ze had nog geen zin om weg te gaan. Ze liep nog

een poos over de markt, groette degenen die haar herkenden en nam hun condoleances met het verlies van haarvaderin ontvangst. Het deed niet langer onverdraaglijk veel pijn wanneer ze zijn naam noemden, het was nu alleen nog een akelige hobbel in de conversatie, een moment dat ze achter de rug moest zien te krijgen. Ze wilde niet aan hem denken, laat staan met minof meer vreemden over haar verdriet praten. En het minst van alles wilde ze in een conversatie belanden waarin haar breuk met haar familie ter sprake zou kunnen komen. Ze vroeg zich af hoeveel mensen daarvan al op de hoogte waren. Kyle zou het zeker niet rondgebazuind willen hebben, maar bedienden kletsten nu eenmaal, daar was niets aan te doen. Ze wilde hier weg zijn voordat de roddel algemeen bekend was.

Er waren trouwens in Beijerstad maar weinig mensen die haar herkenden - eigenlijk alleen een paar makelaars en kooplieden met wie haar vader zaken had gedaan. In de loop van de jaren had ze zich zonder het zelf te merken bijna geheel uit het sociale leven teruggetrokken. Elke andere vrouw van haar leeftijd en status zou het afgelopen halve jaar minstens zes bals of galadiners of andere feesten hebben bijgewoond, maar zij niet één sinds... nou, het Oogstbal. Ze was steeds op zee geweest, en die bals en feesten hadden haar ook nogal onbelangrijk geleken — iets waaraan ze meteen weer kon meedoen zodra ze er zin in zou krijgen. Verleden tijd, nu. Net als de speciaal voor haar genaaide jurken, de bijpassende sandalen, haar geverfde lippen, de geurtjes

waarmee ze het kuiltje onder aan haar hals besprenkelde. Alles weg - net als haar vader, wiens lichaam was opgeslokt door de zee.

Het verdriet, waarvan ze had gemeend dat ze het onder controle had, greep haar opeens weer bij de keel. Ze draaide zich om en begon gejaagd door de ene straat na de andere te lopen. Ze knipperde furieus met haar ogen en weigerde gewoon haar tranen te laten vloeien.

Pas een hele tijd later, toen ze zichzelf weer in de hand had, bleef ze staan. Ze keek om zich heen.

Ze stond pal voor de etalage van Ambers winkel.

Zoals de vorige keer voelde ze ook nu eenrilling over haar rug gaan. Ze had geen idee waarom ze zich bedreigd kon voelen door een juwelier of sieradenmaakster, maar toch had ze een akelig voorgevoel. De vrouw was geen vaarder en zelfs geen echte juwelier. Ze kerfde dingen in hout, en het resultaat verkocht ze als sieraden. Opeens besloot Althea dat ze die spullen nu wel eens met eigen ogen wilde zien, en ze voegde meteen de daad bij de gedachte. Resoluut deed ze de deur open en stapte de winkel binnen.

Daar was het koeler dan buiten, en zo schemerig dat het na het zomerse zonlicht op straat bijna donker leek. Terwijl haar ogen zich aanpasten zag Althea meteen dat het interieur een toonbeeld van smaakvolle eenvoud was. De vloer bestond uit gladgeschaafde planken. Ook de wandrekken waren van hout. Daar lagen Ambers artikelen uitgestald op vierkante lappen stof in donkere tinten. Enkele halssnoeren hingen aan de

wand achter de toonbank. Ook stonden er een paar aardewerken potten met losse houten kralen in alle kleuren die hout maar kon hebben.

Kennelijk verkocht ze niet alleen sieraden. Althea zag ook kommen en borden, die van elegante, onnadrukkelijke reliëfs waren voorzien, perfect passend bij de nerven in het hout. Voorts houten bekers, die op de tafel van een koning niet misstaan zouden hebben, en haarkammen van geurig hout. Niets was aan elkaar gelijmd, alles bestond uit één stuk hout, waarvan de grondvorm was benut en bijgewerkt door verfijnd snijden en polijsten. Er stond zelfs een stoel uit één stuk. Het was een blok hout zonder poten, maar met een gladde uitgeholde zitting waarin een niet al te groot iemand zich lekker zou kunnen nestelen. En dat was wat Amber had gedaan: ze zat met opgetrokken knieën, en haar in sandalen geschoeide voeten staken een stukje onder de zoom van haar rok uit.

Altheahad haar niet meteen gezien, en dat ergerde haar. Het moest door Ambers huid en haar en ogen komen, concludeerde ze. Die vrouw had overal dezelfde kleur, zelfs in haar kleren, en die kleurwas gelijk aan het honingbruin van het hout van de stoel. Ze keek Althea met een wenkbrauw opgetrokken vragend aan. 'Kwam je me opzoeken?' vroeg ze zacht.

'Nee,' antwoordde Althea onmiddellijk, geheel naar waarheid, maar nogal defensief. Ze probeerde zich te herstellen en vervolgde hooghartig: 'Ik was alleen nieuwsgierig

naar deze houten sieraden, waar ik veel over heb horen spreken.'

'En jij hebt verstand van bijzonder hout,' zei Amber, knikkend.

Haar woorden klonken bijna toonloos. Wat bedoelde ze? Een uitdaging? Ironie? Gewoon een feitelijke constatering? Althea wist hetniet. Hoe durfde ze trouwens zoiets tegen haar te zeggen? Zij was tenslotte de dochter van een vaarder, en in feite zelf een vaarder, terwijl deze houtsnijdster, deze winkelierster, niet meer dan een parvenu was die een plekje in de straat van de Wilde Regen had ingepikt. Althea's frustratie van de afgelopen dagen vond opeens een doelwit. 'Heb je het misschien over mijn levende schip?' vroeg ze op hatelijke toon, waarmee ze wilde aangeven dat de vrouw daar in het geheel niets mee te maken had.

'Is slavernij in Beijerstad dan opeens legaal?' vroeg Amber.Weerwas haar stem nagenoeg toonloos en drukte ook haar delicate gezicht niets uit. Ze liet de vraag klinken als een logisch vervolg op wat Althea had gezegd.

'Geen sprake van. Dat soort primitieve dingen hoort thuis in Kwarts. Beijerstad zal het nooit accepteren.'

'Maar je had het over "mijn" levende schip. Kun je een ander levend en denkend wezen danbevitten?

'Vivacia is van mij zoals mijn zus van mij is. Familie van me, snap je?' beet Althea haar toe. Zewist zelf niet waarom ze opeens zo geprikkeld was.

'Aha, familie.' Amber kwam met een paar vloeiende

bewegingen uit haar stoel. Ze was groter dan Althea had verwacht. Ze was niet knap, laat staan een schoonheid, maar toch had ze een interessante uitstraling. Haar kleding was ingetogen, haar manier van bewegen sierlijk. De zachte glans van de stof van haar jurk leek een echo van de glans van haar haren. Haar hele verschijning was een voortzetting van de eenvoud en elegantie van het houtsnijwerk dat ze vervaardigde. Ze keek Althea recht in haar ogen en hield haar blik gevangen. 'Je zegt dat hout je zuster is.' Er verscheen een glimlachje om haar lippen, waardoor Ambers mond opeens beweeglijk en gul leek. 'Misschien hebben we meer gemeen dan ik had durven hopen.'

Door dat kleine vertoon van vriendelijkheid werd Althea's achterdocht alleen maar aangewakkerd. 'Durven hopen?' vroeg ze koel. 'Waarom zou jij hopen dat we iets gemeen hebben?'

De glimlach werd een fractie breder. 'Omdat dat de dingen voor ons allebeiwat gemakkelijker zou maken.'

Althea weigerde zich tot een volgende vraag te laten verlokken.

Na een poosje zuchtte Amber lichtjes. Wat een koppig meisje. Maar zelfs dat bewonder ik eigenlijk wel in jou.'

'Heb je mij laatst... toen ik je op de kade in debuurt van deVivaciazag staan... daarheen gevolgd?' Althea liet het bijna klinken als een beschuldiging, maar Amber scheen er geen aanstoot aan te nemen.

'Dat lijkt me sterk,' antwoordde ze, 'gezien het feit dat ik er

al was. Maar ik moet bekennen dat iktoen even heb gedacht dat jij mij naliep...'

'Maar de manier waarop je me aankeek,' protesteerde Althea. 'Ik zeg niet dat je liegt. Maar het leek alsof je naar me stond uit te kijken. Of je me bekeek.'

IAmber knikte langzaam, peinzend. 'Dat gevoel had ik zelf ook. Toch was niet jij degene naar wie ik op zoek was gegaan.' Ze speelde met haar oorbellen, en bracht eerst de draak en toen de slang aan het bungelen. 'Ik ging naar de kade om een slavenjongen met negen vingers te zoeken, als je dat kunt geloven.' Zeproduceerde een scheef glimlachje. 'Maar toen vond jijmij.Er bestaat toeval en er bestaan lotsbestemmingen. Ik ben altijd bereid om met het toeval in discussie te gaan, maar de paar keer dat ik me tegen lotsbestemmingen verzette heb ik verloren. Zwaar.'Ze schudde haar hoofd, waardoor alle vier haar ongelijke oorhangertjes aan het zwaaien werden gebracht. Haar blik leek naar binnen gericht, op herinneringen. Toen keek ze op en zag ze Althea's nieuwsgierigheid, en opnieuw verzachtte een glimlach haar gezicht. 'Maar dat geldt niet voor alle mensen. Sommige mensen zijn voorbestemd om hun lot aan te vechten. En te winnen.'

Althea wist daar niets op te zeggen, dus ze bleef zwijgen. De vrouw haalde een mandje van een van de planken, althans: op het eerste gezicht leek het een mandje. Bij nader inzien bleek het een houten kom te zijn, die door geraffineerd houtsnijwerk bedrieglijk veel op een gevlochten mandje leek.

Amber rammelde met de inhoud en stak Althea het mandje toe. 'Kies er een,' nodigde ze haar uit. 'Ik wil je er een cadeau doen.'

Het waren houten kralen. Althea's hooghartige impuls het aanbod te weigeren verdween meteen toen ze ze zag. Iets in de rijke variatie van kleuren en vormen oefende een onweerstaanbare aantrekkingskracht uit. Ze wilden aangeraakt worden en bleken heerlijk in de hand te liggen. Het waren allemaal grote kralen, met een doorsnee zoals die van Althea's duim, en ze waren allemaal verschillend. Sommige hadden een abstracte vorm, andere waren gesneden in de vorm van een vogel, een boomblad, een brood, een vis, een schildpad... Althea had het hele mandje overgenomen en woelde door de inhoud terwijl Amber met een vreemde, gretige blik in haar ogen stond toe te kijken. Een spin, een opgerolde worm, een schip, een wolf, een aardbei, eenoog, een mollige baby... Elke kraal was even aantrekkelijk en Althea begreep opeens wat de charme van deze kleine snuisterijen was. Andere kunstenaars konden even goed snijden in hout, en hout van deze kwaliteit kon elders ook worden gekocht, maar het gingom de unieke combinatie van hout en snijkunst en trefzekere artistieke intuïtie. In een kraal als deze, een opspringende dolfijn, zat geen kat, geen aardbei, geen appel verborgen. Alleen de dolfijn was aanwezig geweest en alleen Amber had hem kunnen vinden en uit zijn schuilplaats naar buiten kunnen halen.

Althea kon niet kiezen en bleef de ene kraal na de andere

vastpakken, zoekend naar de mooiste. 'Waarom wil je me een cadeautje geven?' vroeg ze opeens. Ze zag dat Amber trots was op haar werk en het fijn vond dat Althea er zo in opging. Haar geelbruine wangen leken tot leven te komen en haar gouden ogen gloeiden op als die van een kat voor een haardvuur.

Ook haar woorden straalden warmte uit. 'Ik wil dat je mijn vriendin wordt.'

'Waarom?'

'Omdat ik kan zien dat jij dwars door het leven gaat. Je ziet de stroom der gebeurtenissen, je weet best hoe je jezelf daar op een gemakkelijke, comfortabele manier door kunt laten meevoeren. Maar jij durft het aan je ertegen te verzetten. En waarom? Simpelweg omdat jeernaar hebt gekeken en hebt gezegd: dit lot past me niet. En ik sta niet toe dat het me overkomt.' Amber schudde haar hoofd, maar aan haar glimlachje was te zien dat het geen ontkenning, maar juist een bevestiging was. 'Ik heb mensen die daartoe in staatzijn altijd bewonderd. Het zijn er maar weinig die het doen. Ja, velen vloeken en tieren over het gewaad dat het lot voor ze heeft klaargelegd, maar ze trekken het tenslotte gedwee aan, en de meesten blijven het dragen tot het einde van hun dagen. Maar jij... jij zou liever naakt de storm in lopen.' Weer een glimlachje, dat deze keer even snel verdween als het was gekomen. 'Dat kan ik niet verdragen. Daarom bied ik je een kraal aan om te dragen.'

'Je praat als een waarzegster,' klaagde Althea, maar toen

raakten haar vingers iets aan dat op de bodem van de kom lag. Nog voordat ze het tussen haar duim en wijsvinger had gepakt wist ze al dat ze deze kraal zou kiezen - al had ze geen idee waarom. Het was een ei. Een simpel houten eitje, met een gaatje erin, zodat je het aan een snoer om je nek of je pols kon dragen. Het had een warme bruine kleur en was van een houtsoort die Althea niet kende, en de nerven van het hout liepen in de breedte van het ei, niet in de lengte. Het was een sober ding in vergelijking metde andere kralen in de kom, maar het lag perfect in de holte van haar hand wanneer ze er haar vingers omheen sloot. Het voelde heerlijk aan - zoals het heerlijk aanvoelt een jong katje te strelen. 'Zou ik deze mogen hebben?' vroeg ze zachtjes, waarna ze haar adem inhield.

'Het ei.' Amber liet een glimlach komen, en deze keer blijvend. 'Het slangenei. Ja, dat mag je hebben. Zeker mag je dat hebben.'

Weet je zeker dat je er niets voor in ruil hoeft?' vroeg Althea zonder omwegen. Ze wist dat het een nogal botte vraag was, maar ze had van Amber de indruk gekregen dat je haar minder ergerde met brutale vragen dan met domme veronderstellingen.

'In ruil,' antwoordde Amber meteen, 'vraag ik alleen dat je me toestaat je te helpen.'

'Te helpen waarmee?'

Amber glimlachte. 'Het lot dwars te zitten,' zei ze.

Wintrow schepte een dubbele handvol lauw water uit de

emmer en spatte er zijn gezicht mee nat. Daarna stak hij zijn pijnlijke handen weer in de emmer en liet ze weken. Open blaren, had zijn vader hem verzekerd, waren het begin van eeltvorming. We hebben die priesterhandjes binnen een week stevig genoeg gemaakt, let op mijn woorden,' had hij joviaal beloofd, de laatste keer dat hij zich had verwaardigd het bestaan van zijn zoon te erkennen. Wintrow was toen niet in staat geweest iets te antwoorden.

Hij kon zich niet herinneren dat hij ooit eerder zo moe was geweest. Op grond van zijn training wist hij dat zijn diepste lichaamsritmes verstoord waren. In plaats van op te staan als het daglicht werd en het bed op te zoeken wanneer de duisternis over het land viel werd hij nu door zijn vader en de eerste en tweede stuurman in een nieuw stramien gedwongen, gebaseerd op wachten en de klank van een bel. Er was geen reden voor die wreedheid. Het schip lag nog steeds aan wal, maar ze wilden het per se. Wat hij van hen moest leren was niet erg moeilijk, mits ze zijn lichaam en geest maar complete rust zouden gunnen tussen de lessen door. In plaats daarvan wekten ze hem echter op onzinnige uren en lieten hem dan in masten klimmen, knopen leggen, zeildoek naaien, schrobben en vegen. En altijd, altijd met een glimlach om de lippen en een zweem van spot in hun stem. Hij was ervan overtuigd dat hij alles veel gemakkelijker had kunnen verdragen als hij niet steeds die minachting had gevoeld.

Hij trok zijn handen uit de emmer en droogde ze voorzichtig af. Toen keek hij om zich heen in het

kettingenhok dat zijn tehuis was geworden. In een hoek hing een hangmat van grof touw. Zijn kleren deelden haken met rollen touw. Elk eindje touw en kabel was nu uiterst precies en degelijk opgerold en opgeborgen. De blaren op Wintrows handen getuigden ervan.

Hij pakte zijn schoonste hemd van een haak en trok het aan. Hij overwoog een andere broek aan te trekken, maar besloot dat het de inspanning niet waard was. Hij had zijn andere broek de vorige avond gewassen, maar die was nog vochtig en rook muf. Hij liet zich op zijn hurken zakken. Er was geen geschikte plek om te gaan zitten. Hij legde zijn hoofd in zijn handen en wachtte op het gebonkop de deur dat hem naar de kapiteinstafel zou ontbieden. Sinds hij gisteren had geprobeerd gewoon van het schip weg te lopen, hield Torg hem tijdens zijn rustperiode opgesloten in zijn hok.

Ondanks alles doezelde hij weg. Hij schrok wakker toen de deur werd opengerukt. 'De kapitein wil je zien,' zei Torg ter begroeting, waarna de aapachtige man er bij het weglopen aan toevoegde: 'Al snap ik niet waaromiemandjou zou willen zien.'

Wintrow negeerde de opmerking en de pijn in zijn knieën toen hij zich oprichtte om de man te volgen. Onder het lopen probeerde hij zijn schouders los te schudden. Het was fijn weer eens helemaal rechtop te kunnen staan.

Torg keek om. 'Haast je wat. Niemand heeft tijd om op jouw getreuzel te wachten.'

Het was meer zijn lichaam datreageerde dan zijn geest, want hij probeerde automatisch zijn pas te versnellen. Hoewel

Torg hem verschillende keren met een geknoopt touw had bedreigd, had hij het nog nooit gebruikt. En het feit dat hij er alleen mee dreigde wanneer zijn vader en de eerste stuurman uit de buurt waren had Wintrow geleerd dat Torg hem weliswaar graag wilde slaan, maar dat hij het niet mocht. Maar alleen al het idee dat de man het in principe zou kunnen, bezorgde hem kippenvel.

Torg bracht hem tot vlak voor de deur van de kajuit van de kapitein, alsof hij er niet op vertrouwde dat de jongen er vrijwillig naar toe zou gaan. En niet ten onrechte, vond Wintrow. Hoewel zijn vader hem diverse keren had voorgehouden dat Sa gehoorzaamheid en eerbetoon aan je ouders voorschreef, hadWintrow zich vast voorgenomen om bij de eerste goede kans weg te rennen en naar zijn klooster terug te keren. Soms had hij het gevoel dat dat voornemen het enige was waar hij zich nog aan kon vastklampen.

Torg wachtte tot hij had aangeklopt en na zijn vaders 'kom maar' naar binnen was gestapt. Zijn vader zat al aan de kleine tafel, die was gedekt met wit linnen. Er stonden diverse kommen en schalen op, en twee borden. Wintrow bleef even staan aarzelen in de deuropening, bang dat hij een beoogd tête-à-têtedreigde te verstoren.

'Kom binnen,' zei zijn vader, op ietwat geprikkelde toon. 'En doe de deur achter je dicht,' voegde hij er iets vriendelijker aan toe.

Wintrow gehoorzaamde, maar bleef daarna midden in de kajuit staan, niet wetende wat er van hem werdverwacht. Was

hij geroepen om zijn vader en een gast aan tafel te bedienen? Zijn vader was netjes gekleed, bijna formeel. Hij droeg een strakke lichtblauwe broek met een crèmekleurig hemd en een blauw jasje. Zijn haar was ingewreven met geurige olie en glom als oud goud in het lamplicht.

Wintrow, zoon, kom bij me zitten. Vergeet even dat ik de kapitein ben, eet lekker, en laten we eens openhartig met elkaar praten.' Zijn vader wees naar het tafeltje en glimlachte hem warm toe. Niettemin nam Wintrow uiterstbehoedzaam plaats. Hij rook gebraden lamsvlees, en gestampte koolraap met appelmoes en een botersausje, en in muntwater gekookte erwtjes. Verbazend hoe scherp iemands reuk kon worden na een rantsoen, een paar dagen maar, van hard brood en een vettige soep. Hij hield zich echter in. Hij vouwde zijn servet open, maar wachtte tot zijn vader begon met eten. Hij zei 'graag' toen hem wijn werd aangeboden en 'dank u' bij elke schotel die hem werd aangereikt. Hij voelde dat zijn vader hem aankeek, maar deed geenpoging om zijn blik te ontmoeten. Hij laadde zijn bord vol en at het helemaal leeg.

Als zijn vader deze heerlijke maaltijd had bedoeld als een rustig moment om hem om te kopen, was dat een slecht idee geweest, want naarmate het voedsel zijn maag vulde en de omgeving hem meer op zijn gemak stelde voelde Wintrow een groeiende woede opkomen. Eerst wist hij gewoon niet wat hij moest zeggen tegen deze man die zo schijnheilig zat te glimlachen naar zijn zoon, die als een uitgehongerde hond zat te schransen, maardaarna dwong Wintrow zichzelf geen

woord uit te spreken. Hij probeerde zich te herinneren wat hij over vijandige confrontaties had geleerd - vooral dat hij zijn oordeel en acties moest opschorten tot hij precies wist welke motieven de tegenstander had. Dushij at en dronk in volledige stilte en wierp zijn vader slechts af en toe een steelse blik toe. Zijn vader ging zelfs zover dat hij opstond en de borden op een ander tafeltje wegzette, waarna hij Wintrow een bordje met pudding en fruit bracht. 'Dank u,' dwong Wintrow zichzelf te zeggen toen het bordje voor zijn neus werd gezet. Zijn vader nam weer plaats op zijn stoel, maar aan zijn manier van doen was te merken dat het doel van deze hele bijeenkomst nu bijna onthuld zou worden.

Je hebt een gezonde eetlust ontwikkeld,' merkte Kyle vriendelijk op. 'Hard werken en frisse zeelucht hebben dat effect op een man.'

'Dat zegt men,' antwoordde Wintrow op effen toon.

Zijn vader lachte hees. 'Nog steeds wrokkig, hè? Kom, zoon, ik weet dat het je allemaal wat bruut moet lijken en dat je op dit moment misschien nog steeds kwaad op me bent. Maar je moet langzaam toch zijn gaan inzien dat dit is waartoe je bent voorbestemd. Eerlijk zwaar werk in het gezelschap van mannen en de schoonheid van een schip met bolle zeilen...Enfin, je hebt het allemaal nog niet ten volle meegemaakt. Ik wil alleen maar dat je goed begrijpt dat ik je dit niet aandoe om wreed of bruut te zijn. Er zal een tijd komen dat je me dankbaar bent, dat beloof ik je. Wanneer we met je klaar zijn zul je ditschip kennen zoals dat een echte

kapitein past, want je zult van onder tot boven alle hoeken en gaten hebben gezien en alle denkbare klussen eigenhandig hebben uitgevoerd.' Zijn vader zweeg even en glimlachte zuur. 'Anders dan Althea, die alleen maar beweert dat ze het kan. Jij zult al die dingen echt hebben gedaan, en niet alleen wanneer je er zin in had, maar als een echte zeeman, op elk vrij moment tijdens je wacht, simpelweg omdat ze moesten gebeuren, niet omdat het je was bevolen.'

Zijn vader zweeg nu. Kennelijk verwachtte hij een of andere reactie. Wintrow bleef zwijgen. Na een pijnlijke stilte schraapte zijn vader zijn keel. 'Ik weet dat ik iets moeilijks van je vraag. Daarom wil ik je ronduit zeggen wat je aan het einde van deze zware weg te wachten staat. Over twee jaar denk ik Gantrij Amsor tot kapitein van dit schip te benoemen. En ik verwacht dat jij over twee jaar zover bent dat je als zijn stuurman kunt dienen. Je bent er dan eigenlijk nog te jong voor, vergeet dat niet. En je krijgt het nietop een presenteerblad aangeboden. Je zult zowel Amsor als mij moeten bewijzen dat je er klaar voor bent. En zelfs als je ons daarvan kunt overtuigen, moet je het ook tegenover de bemanning waar kunnen maken, elke dag en elk uur. Het zal niet gemakkelijkzijn. Maar het is een kans die verdomd weinig mannen aangeboden krijgen.'

Hij stak zijn hand in een zak en haalde een doosje te voorschijn. Hij opende het zelf en toonde Wintrow de inhoud: een gouden oorringetje in de vorm van het boegbeeld van deVivacia.Veel zeelieden droegen dergelijke

emblemen om te laten zien bij welk schip ze hoorden: een oorbel, een speld, een sjaal, of zelfs een tatoeage, als men echt een vaste baan meende te hebben. Het was een blijk van loyaliteit aan een schip, en dat paste eenpriester van Sa uiteraard niet. Zijn vader moest zijn reactie dus al weten, hoewel hij warm naar hem glimlachte en uitnodigend zei: 'Dit is voor jou, mijn zoon. Draag hem met trots!'

De waarheid. Eenvoudig de waarheid, raadde Wintrow zichzelf aan, uitgesproken zonder drift of bitterheid. Beleefd. Vriendelijk. 'Ik wil deze kans niet. Dank u. En u moet weten dat ik mijn lichaam niet zal verminken door een oor te doorboren om zoiets te kunnen dragen. Ik word liever een priester van Sa. Ik geloof dat dat mijnware roeping is. Ik weet dat u oprecht gelooft dat u me een kans —'

'Kop dicht.' Er klonk gekwetstheid onder de woede in zijn vaders stem. 'Zwijg!' Toen de jongen zijn kaken op elkaar deed en naar het tafelblad begon te staren praatte zijn vader verder. 'Ik hoor alles liever dan dat halfzachte gezwam over je priesterschap voor Sa. Zeg dat je me haat, of dat je het werk niet aankunt, dan weet ik dat ik je van mening kan doen veranderen. Maar als je je achter die priesteronzin verbergt... Ben je soms bang? Bang voor een gaatje in je oor, bang voor een onzeker leven?' De vragen klonken bijna wanhopig. De man wilde hem hoe dan ook zien over te halen.

'Ik ben niet bang. Dit is gewoon iets wat ik nietwil.Waarom offreert u dit niet aan de persoon die er echt naarsnakt? Waarom doet u Althea dit aanbod niet?' vroeg Wintrow heel

kalm.

Juist die kalmte werkte zijn vader op de zenuwen. Zijn ogen glinsterden als gepolijst blauw graniet. Hij stak zijn vinger naar Wintrow uit alsof het een wapen was. 'Dat is simpel. Zijis een vrouw. En jij zult verdomme een man worden. Het heeft me jarenlang mateloos geërgerd dat Ephron Vestrit zijn dochter met zich meesleepte en haar behandelde als een zoon. En toen jij terugkwam en voor me stond in je bruine pij, met je zachte stem ennog zachtere lichaam, en met je beschaafde maniertjes en muisachtige gedrag, moest ik me afvragen: ben ik wel een haartje beter? Want de zoon die tegenover me stond gedroeg zich vrouwelijker dan Althea ooit had gedaan. Zo kwam het op me over. En dus vondik dat het tijd werd -'

'U spreekt als iemand uit Kwarts,' onderbrak Wintrow hem. 'Daar, heb ik gehoord, stelt een vrouw weinig meer voor dan een slaaf. Dat komt waarschijnlijk doordat ze daar al zo lang slavernij accepteren. Als je gelooft dat een andermenselijk wezen je eigendom kan zijn, is het nog maar een kleine stap naar de bewering dat je vrouw en je dochters ook bezittingen zijn, en dat je hun leven gaat inrichten naar het jezelf het beste uitkomt. Maar in Jamaillia en Beijerstad waren we altijd trots op wat onze vrouwen konden. Ik heb de geschiedenis bestudeerd. Denk eens aan satraap Malowda, die twintig jaar regeerde zonder een echtgenoot te hebben en die ons het Edict van Persoon en Eigendom gaf, nog steeds de basis van onze gehele wetgeving. Kijk trouwens ook maar naar onze religie, waarin we Sa aanbidden als vader van alles, terwijl

vrouwen haar de moeder van alles noemen. Alleen in eenheid kan er continuïteit zijn. Het allereerste voorschrift van Sa zelf zegt het duidelijk. Pas de laatste paar generaties zijn we de helften van de eenheid gaan scheiden en -'

'Ik heb je niet laten komen om naar je priesterlijk gezwets te luisteren,' verklaarde Kyle Haven abrupt. Hij duwde zich zo hard van de tafel af dat deze zou zijn omgevallen als hij niet zostevig vastgeschroefd was geweest. Hij begon door de kajuit heen en weer te lopen. 'Je weet het misschien niet meer, maar je grootmoeder, mijn moeder, kwam uit Kwarts. En inderdaad, mijn moeder gedroeg zich zoals het een vrouw past zich te gedragen, terwijl mijn vaders levensstijl die van een echte man was. Die opvoeding heeft mij in het geheel geen kwaad gedaan. Maar kijk nu eens naar je andere grootmoeder en je moeder. Zien zij er in jouw ogen gelukkig en tevreden uit? Belast met plichten en beslissingenin de harde werkelijkheid, verplicht om zich in te laten met minderwaardig volk, voortdurend bezorgd om geldzaken en schulden. Dat is niet het leven, Wintrow, dat ik heb gezworen jouw moeder of jouw zusje te bezorgen. Ik wil niet dat jouw moeder oud en afgeleefd wordt zoals jouw oma Vestrit dat is geworden. Niet zo lang ik een man ben. En niet zo lang ik van jou een man kan maken die straks zijn plicht als man in de familie kan doen.' Kyle Haven draaide zich om en sloeg met zijn vlakke hand op de tafel, alsof hij met zijn woorden de toekomst van zijn gehele familie voor eens en altijd had bezegeld.

Wintrow was sprakeloos. Hij staarde zijn vader aan en probeerde iets gemeenschappelijks te bedenken op basis waarvanhij redelijk met hem zou kunnen praten, maar hij wist niets te verzinnen. Ondanks hun bloedverwantschap was deze man een vreemdeling, en zijn opvattingen verschilden zo wezenlijk van alles wat Wintrow omarmde en geloofde dat hij geen hoop koesterde hem ooit nog te bereiken. Tenslotte zei hij zachtjes: 'Sa leert ons dat niemand het levenspad van een ander kan bepalen. Zelfs als u iemands lichaam opsluit en hem verbiedt zijn gedachten te uiten, of zelfs zijn tong uitrukt, kunt u iemands ziel niet het zwijgen opleggen.'

Even staarde zijn vader hem alleen maar aan. Ook hij ziet een vreemdeling voor zich, dacht Wintrow. Toen zijn vader sprak klonk zijn stem gesmoord, 'je bent een lafaard, een verachtelijke lafaard.'

Toen liep hij langs hem heen, en Wintrow hadal zijn wilskracht nodig om niet in elkaar te duiken. Kyle liep echter naar de deur, wierp deze open en brulde om Torg. Deze kwam zo prompt dat Wintrow vermoedde dat hij had staan luistervinken. Kyle Haven merkte dit niet, of misschien kon het hem niets schelen.

'Breng de scheepsjongen terug naar zijn hok,' beval hij Torg. 'Houd hem goed in de gaten en zorg dat hij al zijn plichten onder de knie krijgt voordat we uitvaren. En zorg dat hij me niet onder de ogen komt!' Het laatste kwam uit de grond van zijn hart. Hij liet het klinken alsof alle leed van de wereld op zijn schouders rustte.

Torg knikte en Wintrow stond op om hem te volgen. De man grijnsde wellustig. Torg had van zijn vader de vrije hand gekregen, en de klootzak wist het.

Voorlopig leek hij er zich mee tevreden te stellen Wintrow naar zijn hok te brengen en hem hardhandig naar binnen te duwen. Wintrow was te wanhopig om te horen wat Torg hem ten afscheid toeriep toen hij de deur van buiten vergrendelde. Hij wist dat hij nu minstens zes uur zou vastzitten.

Torg had niet eens een kaars bij hem achtergelaten. Wintrow tastte in het donker om zich heen tot hij de hangmat had gevonden, waar hij vervolgens moeizaam in klom. Daar bleef hij stil liggen. Het schip dobberde vredig in de haven. Slechts gedempte geluiden drongen tot hem door. Hij gaapte uitvoerig. De vermoeienissen van de lange werkdag en het effect van de overvloedige maaltijd verdrongen zowel zijn woede als zijn wanhoop. Hij bereidde zijn lichaam en geest voor op rust, volgens de oeroude methoden die hij in het klooster had geleerd. Zo goed en zo kwaad als dat in de krappe hangmat mogelijk was, spande hij alle spieren en spiertjes nog even om ze vervolgens bewust slap te laten worden. Het geestelijke gedeelte van de oefeningen was moeilijker.Toen hij pas in het klooster was hadden ze hem een simpel ritueel geleerd, dat het Vergeven van de Dag heette. Het was zo gemakkelijk dat zelfs de kleinste kinderen ertoe in staat waren. Je hoefde alleen maar de afgelopen dag de revue te laten passeren envan alle onaangename dingen te bedenken dat ze nu in ieder geval achter de rug waren terwijl

je lessen die je had geleerd of momenten van inzicht die je had gehad moest koesteren en onthouden.

Naarmate je opleiding vorderde werd je geacht dit stramien uitte breiden en te verdiepen, door de plussen en minnen van een dag tegen elkaar af te wegen, en door verantwoordelijkheid te nemen voor je eigen daden en keuzen, zonder je over te geven aan gevoelens van schuld of spijt. Wintrow had echter niet het idee dat hij deze avond zover zou komen.

Vreemd. Tijdens de kalme, geordende dagen in het klooster waren de liefde voor Sa en de oefeningen in meditatie zo gemakkelijk en aangenaam geweest. Binnen die dikke muren was de onderliggende orde die in de wereld heerstemoeiteloos te onderscheiden geweest. Het was simpel geweest om de levens van de boeren en herders en kooplieden te doorgronden, en om helder in te zien dat veel van de ellende die ze moesten doorstaan door hun eigen toedoen werd veroorzaakt. Maar nu hij zelf midden in die problemen zat voelde hij zich te uitgeput om ze te analyseren en te kijken wat hij eraan zou kunnen veranderen. Hij zat verstrikt in de draden van zijn eigen weefsel. 'Ik weet niet hoe ik het moet laten ophouden,' zei hij zachtjes tegen het duister, en bedroefd als een achtergelaten kind vroeg hij zich af of er wel iemand van zijn leraren hem miste.

Hij herinnerde zich zijn laatste ochtend in het klooster en de boom die toen in de vorm van kleurige glasscherven tot hem was gekomen. Hij wasaltijd stiekem trots geweest op zijn

talent om schoonheid op te roepen en vast te houden. Maar was het eigenlijk wel een talent? Was het niet veeleer een vaardigheid die hem was bijgebracht door leraren die hem hadden geïsoleerd van de wereld en hem een plek en de tijd hadden gegeven om rustig te werken? Misschien dat iedereen er in zulke omstandigheden toe in staat was. Misschien was het enige opmerkelijke aan hem dat hij de kans had gekregen.

Even voelde hij zich overweldigd door zijn eigen gewoonheid. Niks bijzonders, deze Wintrow. Gewoon een scheepsjongen, een onhandige zeeman-in-de-dop. De moeite van het vermelden niet waard. Hij zou verdwijnen in de tijd alsof hij nooit was geboren. Hij stelde zich al voor hoe hij in het duister zou oplossen.

Nee, nee! Zo passief zou hij niet zijn! Hij zou volhouden, hij zou vechten, en dan zou er iets gebeuren. Iets. Zou het klooster iemand sturen om te vragen waar hij bleef? 'Ik geloof dat ik hoop dat ik gered zal worden,' zei hij zachtjes tegen zichzelf. Kijk eensaan. Dat was toch echt een ambitie. In leven blijven, zichzelf blijven, tot iemand anders hem zou kunnen redden. Hij wist niet zeker of... of... Het was het begin van een gedachte, maar die werd overspoeld door de aanstormende zwartheid van de slaap.

Vivacia zuchtte. In het duister van de haven sloeg ze haar slanke armen over elkaar voor haar borsten en keek naar de heldere lichtjes van de nachtmarkt. Ze ging zo op in haar gedachten dat ze opschrok toen ze opeens zachte handen

over haar romp voelde strijken. Ze keek naar beneden. 'Ronica!' riep ze blij verrast uit.

'Ja. Sst, ik wil discreet met je praten.'

'Als je wilt,' antwoordde Vivacia zacht, nieuwsgierig.

'Ik moet weten... ik bedoel, Althea heeft me een bericht gestuurd. Ze was bang dat het niet goed met je ging.' Ronica's stem haperde even. 'De boodschap arriveerde al een paar dagen geleden, maar een bediende, die dacht dat het iets onbelangrijks was, had het briefje op Ephrons bureau gelegd. Ik vond het vandaag pas.'

Haar hand lag nog steeds op de romp. Vivacia kon iets bespeuren van wat Ronica voelde, maar niet alles. 'Je vindt het moeilijk die kamer binnen te gaan, denk ik. Zo moeilijk als je het vindt om me hier te komen opzoeken.'

'Ephron,' fluisterde Ronica aangedaan. 'Is hij... is hij in je? Kanhij via jou met mij spreken?'

Vivacia schudde verdrietig van nee. Ze was gewend deze vrouw door de ogen van Ephron of Althea te zien. Zij hadden haar gezien als een vastberaden en imposante vrouw, maar vanavond, zoals ze daar in haar donkere jas gehuld met gebogen hoofd op de kade stond, zag ze er vooral klein uit. Vivacia had haar graag willen troosten, maar ze wilde niet liegen. 'Nee, ik ben bang dat het zo niet in elkaar steekt. Ik ben me bewust van wat hij wist, maar het is vermengd met heel veel andere dingen. Maar als ik je zo zie staan, dan voelt de liefde die hij voor jou had aan als mijn eigen liefde. Helpt dat?'

'Nee,' antwoordde Ronica naar waarheid. 'Er gaat een zekere troost van uit, maar dat is niet hetzelfde als Ephrons sterke armen om me heen, of zijn advies om me de weg te wijzen. O, schip, wat moet ik doen? Wat moet ik doen?'

'Ik weet het niet,' antwoordde Vivacia. Ronica's smart wekte een nieuwe bezorgdheid bij haar, welke ze onder woorden bracht. 'Het maakt me bang dat je dat aanmij vraagt. Je weet toch zeker wel wat je moet doen? Ephron was daar altijd heilig van overtuigd.' Vivacia's stem kreeg een mijmerende klank. 'Hij zag zichzelf als een eenvoudige zeeman, weet je. Iemand die de handigheid bezat om aardig met een schip overweg tekunnen. Jij was het brein in de familie, de vrouw met visie en overzicht. Daar rekende hij altijd op.'

'Echt waar?'

'Natuurlijk! Zou hij je anders met een gerust hart hebben achtergelaten om alles te regelen terwijl hij op zee was?' Ronica zweeg. Toen zuchtte ze diep.

'Ik denk,' vervolgde Vivacia bijna fluisterend, 'dat hij nu zou zeggen dat je je eigen inzicht moet volgen.'

Ronica knikte aarzelend. 'Ik vrees dat je daarin gelijk hebt. Vivacia, weet je waar Althea is?'

'Nu, op dit moment? Nee. Jij ook niet?'

Ronica antwoordde met tegenzin: 'Ik heb haar sinds de ochtend na Ephrons dood niet meer gezien.'

'Ik wel, verschillende keren. De laatste keer dat ze me kwam bezoeken probeerde Torg haar in zijn handen te krijgen. Ze duwde hem van de kade af en iedereenstond hem

uit te lachen.'

'Maar het ging haar goed?'

Vivacia schudde haar hoofd. 'Evenmin als het jou en mij "goed" gaat. Waarmee ik bedoel te zeggen dat ze in de war en gekwetst en bezorgd is. Maar ze zei tegen mij dat ik geduld moest hebben,dat alles uiteindelijk weer in orde zou komen. En ze zei dat ik de zaken niet zelf in handen moest nemen.'

Ronica knikte ernstig. 'Dat zijn precies de twee dingen die ik je vanavond ook wilde komen zeggen. Denk je dat je zulke raadgevingen kunt opvolgen?'

'Ik?' Het schip moest bijna lachen. 'Ronica, ik ben drie generaties Vestrits. Ik heb niet méér geduld dan mijn voorouders.'

'Een eerlijk antwoord,' gaf Ronica toe. 'Dan vraag ik alleen dat je het probeert. Nee, ik wil ook nog iets anders vragen. Als je Althea nog ziet voordat je uitvaart, wil je haar dan een boodschap doorgeven? Ik weet geen andere manier om met haar in contact te komen dan via jou.'

'Zeker. En ik zal ervoor zorgen dat uitsluitend zijdieboodschap te horen krijgt'

'Mooi, dat is goed. Ik vraag haar alleen of ze me wil opzoeken. We zijn het niet zo oneens met elkaar als zij gelooft. Maar ik zal nu niet op de details ingaan. Vraag haar alleen of ze naar me toe wil komen, discreet.'

'Dat zal ik doen. Maar ik weet niet of ze zal komen.'

'Ik ook niet, schip. Ik ook niet.'

HOOFDSTUK 14
Familiekwestie
~

Kennit nam het gekaapte schip niet mee naar Deeldorp. Hij was bang dat de zwabberende schuit te log was en te diep lag om door de smalle passages te kunnen. Na geprikkeld overleg hadden Sorcor en hij besloten dat Schuin een geschiktere haven was. Was die plaats immers niet ontstaan toen een slavenschip daar wegens een storm moest schuilen, bij welke gelegenheid de lading met succes in opstand was gekomen? Desondanks hadSorcor zich aanvankelijk verzet, want dat hele Schuin bestond uit weinig meer dan zand en rotsen en schelpen. Wat voor toekomst zouden die mensen daar hebben? In elk geval een betere dan voorheen, had Kennit beweerd en hij had voet bij stuk gehouden.

Dereis had zes lange dagen gekost, maar dat waren er veel minder dan de tocht naar Deeldorp zou hebben gevergd. Bovendien waren het vanuit Kennits gezichtspunt welbestede dagen geweest.

Sorcor had een aantal van zijn geredde slaven zien sterven. Ziekte, honger en uitputting verdwenen nu eenmaal niet op slag wanneer iemand zich opeens vrij kon noemen. Het sierde Rafo en zijn pupillen dat ze het schip een grondige schoonmaakbeurt hadden gegeven. Het stonk niet meer uren in de wind als een slavenschip, hoewelKennit er desondanks op stond dat deMariëttabovenwinds bleef zeilen. Hij wilde infectieziekten voorkomen en duldde daarom geen van de

bevrijde slaven aan boord van zijn eigen schip. Wel konden de slaven op het andere schip, deFortuin,alle dekken en ruimen gebruiken, inclusief de gedeelten die van de bemanning waren geweest. Enkele min of meer gezonde ex-slaven waren aan de kleine bemanning toegevoegd voor elementair matrozenwerk, al kostten hun die ongewone taken wegens hun verzwakte lichamelijke conditie veel inspanning.

Niettemin was de stemming aan boord van deFortuinuitstekend. De voormalige slaven waren pathetisch dankbaar voor de frisse lucht, de porties gezouten vlees die tevoren voor de bemanning waren geweest, en voor elk visje dat ze onderweg wisten te vangen om hun karige rantsoenen aan te vullen. Het was Sorcor zelfs gelukt de slangen af te schudden, door met de ballista aan boord van deMariëttaeen paar forse ladingen etensafval ver weg te schieten. Degenen die daarna stierven werden nogwel in zee geworpen, maar niet meer in de wachtende muilen van twee zeeslangen. Ook dit leek iedereen veel genoegen te doen, hoewel Kennit vond dat het voor een dooie1geen reet verschil uitmaakte.

Ze brachten de twee schepen bij vloed de brakke baai in die Schuins haventje moest voorstellen. Aan het ondiepe einde daarvan staken de schamele restanten van het destijds aan land gezette schip uit het zand omhoog. Het dorp zelf had zich ontwikkeld in de vorm van een rij hutten en huisjes langs het strand. Dieonderkomens waren gebouwd van planken van het oude slavenschip, van aangespoeld wrakhout en van stenen. Uit een paar schoorstenen kringelden ijle rookwolkjes

op. Twee primitieve vissersbootjes lagen vastgebonden aan een gammele pier en op het zandstrandlag een half dozijn sloepen en kano's. Het was niet bepaald een welvarend dorp.

DeMariëttavoer voorop, en Kennit moest onwillig toegeven dat de voormalige slaven die nu het merendeel van de bemanning van deFortuinvormden hem niet beschaamden. Ze warenmisschien niet zo handig als de ervaren matrozen, maar minstens zo ijverig, en ze brachten het grote, logge schip keurig naar binnen. Ook deFortuinhad nu de vlag met de Raaf in top - het symbool dat op alle Piraten Eilanden bekend stond als dat van Kennit. Toen de sloepen naar de wal voeren wachtte op de gammele pier en het zandstrand een kleine menigte van nieuwsgierigen. De straatarme voormalige slaven in dit dorp bezaten zelf niets dat groter was dan een vissersboot en vroegen zich af wat twee grote koopvaarders in hun haventje te zoeken hadden.

Kennit liet Sorcor aan land gaan om een bod op deFortuinte vragen. Hij betwijfelde of iemand hier genoeg geld had om een rederijke prijs te betalen, maar was van plan om simpelweg elk bod te accepteren om maar van dat stinkende schip en de massa bevrijde slaven verlost te zijn. Hij wilde liever niet denken aan het bedrag dat die slaven in Kwarts zouden hebben opgebracht - die kans was verkeken.

Er kwamen nu een paar roeibootjes naar de schepen. De ex-slaven aan boord van deFortuinverdrongen zich gretig aan de reling. Kennit had niet verwacht dat de bevolking zijn schorriemorrie zo enthousiast zou verwelkomen. Enfin, des

te beter. Hoe eerder het schip leeg en verkocht was, hoe eerder hij hier weg kon om profijtelijker acties te ondernemen. Hij liet de scheepsjongen rondvertellen dat hij door niemand gestoord wilde worden. Hij was niet van plan Schuin meteen met een bezoekje te vereren. Laat de slaven en Sorcor eerst maar eens uitvinden welk onthaal hun te wachten stond.

In zijn kajuit bestudeerde hij urenlang de kaarten die ze in een verborgen bergplaats in de kapiteinshut van het slavenschip hadden aangetroffen, samen met persoonlijke papieren van wijlen de kapitein. De laatste interesseerden Kennit niet bijzonder, maar kaarten waren altijd zeer waardevol. De informatie die ze bevatten was vaak met veel inspanning verzameld en werd lang niet altijd gedeeld met concurrerende kooplieden en kapiteins. Op deze kaarten stond alleen de vaste passage door de PiratenEilanden aangegeven. Er waren een paar notities over vermeende andere routes, maar grote delen van het eilandengebied waren slechts schetsmatig in kaart gebracht. Er stonden zeven piratendorpen aangeduid, waarvan twee incorrect, of eigenlijk drie: het laatste was allang ontruimd omdat het te dicht bij de route van de slavenhandelaars lag. Die zagen er namelijk geen been in om onderweg dorpjes te overvallen om wat extra slaven te vangen - een van Sorcors grote grieven.

Kennit leunde achteruit in zijn stoelen dacht na. Hij besloot dat deze kaart, ondanks de tekortkomingen, een gedetailleerde en betrouwbare weergave was van wat

slavenhandelaars over de Binnenpassage door de Pirateneilanden wisten. Als hij deze route beheerste, zou hij dus de hele handel kunnen controleren. Ze wisten misschien wel dat er andere routes waren, maar die kenden ze niet en ze hadden niet de tijd om ze te exploreren. Misschien gold dat zelfs voor levende schepen - maar daar wilde hij toch niet op rekenen.

Daarna dwaalden zijn gedachten af naar het slavenschip. Het was grondig geschrobd - honderden emmers water waren opgehesen — maar uit de ruimen walmde nog steeds een muffe geur naar buiten. Er waren simpelweg veel te veel mensen aan boord. Ze zaten in groepjes bij elkaar op de dekken, broodmager, gehuld in lompen. Sommigen deden hun best om zich nuttig te maken als matroos, maar de meesten probeerden alleen niet in de weg te lopen. Anderen lagen apathisch op de dood te wachten. Kennit was één keer op bezoek geweest, met een zakdoek voor zijn neus en mond, en had toen gezien dat de ex-slaven tranen in de ogen kregen en mompelend hun hoofd bogen wanneer ze hem zagen langskomen. Eerst had hij gemeend dat ze het uit angst deden, en toen hij opeens begreep dat ze dankbaar waren en hem zegenden had hij niet goed geweten of hij geamuseerd dan wel geërgerd moest zijn. Hij had zijn toevlucht genomen tot zijn gebruikelijke ingetogen glimlachje.

De kapitein en zijn officieren hadden eenluxueus leventje geleid, zeker in vergelijking tot de beklagenswaardige schepsels die ze in hun ruimen vervoerden. Wat de kleding

van de kapitein betreft had Sorcor een adequate beschrijving gegeven. Kennit had in een opwelling bevolen dat de spullen konden worden uitgedeeld aan die voormalige slaven die er het meeste behoefte aan hadden. Ook hadden ze massa's tabak aangetroffen. Misschien hadden ze allemaal gerookt om minder last te hebben van de stank. Het was een ondeugd waar Kennit nooit aan had toegegeven, dus hij liet ook de tabak verdelen onder de slaven. De kaarten en persoonlijke papieren van de kapitein had

Kennit zelf gehouden, maar verder had hij niets van zijn gading aangetroffen. Als Sorcor tot zich had laten doordringen hoe gewoontjes de bezittingen van deze kapitein waren, had hij gemijmerd, zou hij hebben ingezien dat het geen monster was, zoals Sorcor meende, maar een doodgewone kapitein van een koopvaardijschip.

Kennit was aanvankelijk van plan geweest ook benedendeks te gaan kijken hoedegelijk het schip was, en of daar nog kostbaarheden te vinden waren die door Sorcor over het hoofd waren gezien. Hij was een eindje de trap afgedaald en had met tranende ogen om zich heen gekeken. Overal zag hij bleke gezichten van mannen, vrouwen en zelfs een paar kinderen die vanuit het donker met grote ogen naar hem opkeken. Ze deden hem denken aan krioelende ratten, die door het licht van Rafo's lantaarn betrapt waren.

Waarom zijn ze zo mager?' vroeg hij opeens aan Rafo. 'De reis vanuit Jamaillia duurt toch niet zo lang dat ze nu al vel over been zijn, tenzij ze helemaal niets te eten hebben

gekregen?'

Geschokt zag Kennit dat Rafo's ogen een welgemeend, warm medeleven uitstraalden. 'De meesten hadden al een tijd in de gevangenis gezeten, wegens schulden. Ze komen voor een groot deel uit hetzelfde dorp. Om een of andere reden hadden ze zich het misnoegen van de satraap op de hals gehaald. Die heeft het hele dorp een heffing opgelegd en toen ze die niet konden betalen heeft hij iedereen als slaaf laten verkopen. Dat deed hij wel vaker, zeggen ze. En daarna zijn ze op water en brood vastgehouden tot er genoeg slaven bij elkaar waren om een heel schip te vullen, anders zou een reis niet rendabel zijn, schijnt het. Gewone mensen, zoals deze, brengen als slaaf niet echt veel op.'

Rafo hield zijn lantaarn wat hoger. Overal hingen en lagen verbroken boeien. Kennit besefte dat hij alleen de voorste rij mensen had gezien. Daarachter zaten, hurkten en lagen nog heel wat meer rijen op de kale planken. Hier en daarlag wat stro. Ook dit ruim was grondig geschrobd, maar de stank van urine en zweet liet zich niet zomaar uit het onderruim verjagen. De ammoniakgeur deed zijn ogen tranen. Hij negeerde het, en hoopte dat niemand het zag in de schemering. Door zijn tandenop elkaar te bijten en slechts oppervlakkig te ademen wist hij zijn braakneiging te onderdrukken. Hij wilde niets liever dan meteen weer naar boven, maar dwong zichzelf tot een korte wandeling door het ruim.

Hij hoorde dat sommigen hem volgden, en dat ze dingen

mompelden, en zijn nekhaartjes gingen rechtop staan, maar hij weigerde om te kijken. Een vrouw, dapperder of dommer dan de anderen, kwam voor hem staan. Ze stak hem een bundeltje lompen toe. Met tegenzin keek hij ernaar. Ze omhulden een baby. 'Op ditschip geboren,' zei de moeder hees. 'Geboren in slavernij, maar door u bevrijd.' Haar vinger raakte de blauwachtige X aan, die door een overijverige slavenhandelaar al op de wang van het kind was aangebracht. Wat kan ik ooit doen om u te bedanken?'

Kennitvoelde dat hij zijn maag niet lang meer onder controle zou kunnen houden. Denken aan het enige wat zij hem zou kunnen aanbieden deed hem kokhalzen. Haar adem rook naar rottende tanden, die los in hun holten stonden. Hij ontblootte zijn eigen tanden evenin een karikatuur van een glimlach. 'Noem het kind Sorcor. Voor mij,' stelde hij met een gesmoorde stem voor. Het sarcasme in zijn stem scheen haar volledig te ontgaan, want ze maakte een zegenend gebaar en stapte toen glunderend achteruit. Anderen durfdennu dichterbij te komen. 'Kapitein Kennit, kapitein Kennit!' Hij bleef manmoedig staan, zonder achteruit te deinzen, maar wenkte Rafo dichterbij. 'Genoeg,' zei hij hees. 'Ik heb genoeg gezien.' Hij kon zijn stem niet helemaal vast houden. Toen drukte hijzijn zakdoek weer tegen zijn mond en haastte zich naar de meest dichtbije ladder.

Op het dek duurde het even voordat hij zijn maag en zijn ademhaling weer onder controle had. Hij bleef onbewogen naar de horizon staren tot hij zeker wist dat hij zichzelf niet te

schande zou maken door zwakheid te tonen. Hij dwong zich aan de opbrengst van de buit te denken. Het schip dat Sorcor hem had bezorgd leek degelijk genoeg, maar iemand met een neus zou er nooit een behoorlijke prijs voor betalen. Waardeloos,' gromdehij kwaad. En toen hij zich in zijn sloep liet terugroeien naar deMariëttanam hij het besluit naar Schuin te varen. Als het schip dan toch niks opleverde, dan kon hij er in elk geval voor zorgen dat hij er zo snel mogelijk van verlost werd.

Pas laat inde middag besloot hij zelf in Schuin aan wal te gaan. Het leek hem amusant om te zien hoe zijn bevrijde slaven op het dorp reageerden en hoe het dorp deze plotselinge bevolkingsexplosie verwelkomde. Misschien zag Sorcor de waanzin van zijn weldadigheid inmiddels in.

Hij gaf zijn voornemen te kennen aan de scheepsjongen. Tegen de tijd dat hij zijn haren had gekamd, zijn hoed had opgezet en uit zijn kajuit naar buiten kwam, hing de sloep klaar om neergelaten te worden. De matrozen die hem zouden roeien warengretig als jonge honden. Een tripje naar de wal was altijd een belevenis, waar het ook was. Stuk voor stuk hadden ze snel een schoon hemd aangetrokken.

Binnen een paar minuten bereikten ze de wankele pier. Kennit klom als eerste over het wrakke, glibberigeladdertje naar boven. Onder het wachten op zijn mannen veegde hij zijn vingers schoon met zijn zakdoek. Daarna haalde hij wat kleingeld uit zijn jaszak - genoeg voor een rondje bier voor dit stel. Hij gaf het hun leider, met de vage waarschuwing: 'Maar

sta klaar als ik terugkom. Laat me niet wachten.'

De mannen stonden in een kringetje om hem heen. Het was Gankis die namens ieder het woord nam. 'Kapitein, dat hoeft niet. Na wat u hebt gedaan zouden we hier blijven wachten al kwamen er demonen uit de dieptevan de zee om ons weg te jagen.'

Dit onverhoedse vertoon van devotie door de oude piraat verraste Kennit totaal. Hij kon niets bedenken wat hij recentelijk had gedaan om deze affectie te verdienen, maar om een of andere vreemde reden voelde hij zich nietalleen geamuseerd, maar ook aangedaan. *Wel, nergens voor nodig om dorstig te staan wachten, mannen. Maar zorg dat je op tijd terug bent.'

'Nee, meneer, kapitein. We blijven hier, allemaal, beloofd.' De man die het zei grijnsde zo breed dat zijn oude gezichtstatoeage enorm werd uitgerekt.

Kennit draaide het gezelschap zijn rug toe en begon naar het centrum van het dorpje te slenteren. Achter zich hoorde hij de mannen discussiëren over de vraag hoe ze aan bier konden komen zonder bang te hoeven zijn dat ze te laat zouden kunnen terugkeren. Hij glimlachte. Hij vond het leuk zijn mannen met dit soort kleine dilemma's op te schepen. Misschien werden ze er wat slimmer van. Ondertussen schakelde hij zijn eigen slimheid in. Waarom waren ze zo blij met hem? Hadden ze op dat andere schip buit aangetroffen waar Sorcor hem niets over had verteld? Of hadden een paar van de bevrijde vrouwen hun gunsten beloofd? Achterdochtig

als hij was, wilde Kennit acuut weten waar Sorcor nu was en wat hij uitvoerde. Als de man royaal was geweest namens de kapitein, had hij dat Kennit toch echt wel even mogen zeggen.

Hij liep de hoofdstraat in. Het dorp had maar twee kroegen, dus als Sorcor niet in de ene was, dan vast wel in de andere. Die theorie bleek echter niet te kloppen. Het heledorp leek zich in de open lucht verzameld te hebben op een plek tussen de twee kroegen in. Er waren tafels en stoelen naar buiten gebracht, en vaten bier en wijn, en iedereen leek in een feestelijke stemming. Kennit werd er alleen maar achterdochtiger door. Dit soort uitgelatenheid werd meestal veroorzaakt door met gulle hand rondgestrooide duiten, en nergens anders door. Hij zette zijn glimlachje op en keek alsof hij alles door had. Wat er ook aan de hand was, hij moest doen alsof hij er alles van wist, anders zou hij voor gek staan.

'Zeg niks. Vertrouw op je mazzel,' zei een zacht stemmetje pesterig, waarna de polsamulet liefjes en melodisch begon te lachen - bijna om er gek van te worden, vond Kennit. 'En toon vooral geen angst. Mazzel zoals de jouwe heeft geen geduld met angst.' Weer dat irritante lachje.

Hij durfde niet naar zijn pols te kijken. Niet in het openbaar. Ook was er geen tijd om een rustig plekje op te zoeken voor een goed gesprek, want juist op dat moment werd de menigte hem gewaar. 'Kennit!' riep iemand luid. 'Kennit! Kapitein Kennit!' Anderen namen de kreet over, tot de hele zomerse straat ervan galmde. De menigte leek op een

roofdier dat was gestoord toen het zichzelf lag te likken, en dat nu dreigend op hem af kwam. 'Wees moedig. En glimlach!' Dat rotstemmetje weer.

Hij voelde dat zijn ironische glimlach als bevroren aan zijn mondhoeken hing. Zijn hart bonkte en het zweet liep hem tappelings over zijn rug. De menigte naderde snel, met hoog geheven vuisten en mokken en glazen. Zelf zagen ze dat natuurlijk niet. Nee, zij zagen alleen zijn glimlachje, en dat hij kaarsrecht en onbevreesd bleef staan terwijl zij hem omsingelden. Misschien was het bluf, maar bluf werkte alleen zolang de bluffer er zelf in geloofde. Vergeefs probeerde hij Sorcorsgezicht in die aanrollende golf menselijkheid te onderscheiden. Mocht dit zijn dood worden, dan zou Sorcor er toch als eerste aan gaan!

Maar van de mensen die hem omringden, hun gezichten rood van de drank en de feestvreugde, durfde nog niemand een vingernaar hem uit te steken. Ze bleven op veilige afstand van zijn vuisten en keken hem allemaal aan. Hij zocht hun gezichten af op tekenen van zwakte, of agressie. Wie zou het eerste beginnen te slaan?

Maar toen baande een gedrongen vrouw zich een weg naar voren. Ze kwam vlak voor hem staan en plantte haar vlezige vuisten op haar weelderige heupen. 'Ik ben Tayella,' verklaarde ze met een heldere en krachtige stem. 'Ik ben hier de baas.' Ze keek alsof ze hem uitdaagde dat tegen te spreken, maar toen - hij was verbijsterd - vulden haar ogen zich opeens met tranen. Ze rolden onbeheerst over haar wangen terwijl zij

met gebroken stem vervolgde: 'En ik zeg u dat alles hier van u is, u hoeft het maar te vragen. Alles, altijd. Want u hebt ons de onzen gebracht, van wiewe dachten dat we ze nooit zouden weerzien!'

Vertrouw op je mangel!Hij beantwoordde haar glimlach, maakte een galante buiging en bood haar - met stille spijt in zijn hart wegens de kostbare zijde -zijn zakdoek. Ze nam hem aan alsof hij met puur goud geborduurd was. 'Hoe wist u het?' vroeg ze haperend. 'Hoe hebt u het kunnen raden? We zijn allemaal stomverbaasd.'

'Ik heb zo mijn manieren,' verzekerde hij haar. Hij vroeg zich af wat hij werd verondersteld te hebben geweten. Maar hij stelde geen vraag en vertrok ook geen spier toen ze haar hand zwaar op zijn schouder liet vallen, want dat was ongetwijfeld een welkomstgebaar.

'Dek een tafel met het beste wat we hebben. Maak plaats voor kapitein Kennit! Zegen de man die onze familieleden en buren heeft gered van de slavenhandelaar, en die hen hierheen heeft gebracht om te delen in onze vrijheid en een nieuw leven te beginnen. Zegen hem!'

Ze voerden hem in triomf naar een plakkerige tafel, die vervolgens werd volgezet met schalen gebakken vis en pikante koeken van een of ander wortelmeel. Een grote ketel mosselsoep met slierten zeewier completeerde het feestmaal. Tayella kwam bij hem zitten en schonk hem wijn in een houten mok. Hij proefde een slokje en moest zijn best doen om geen vies gezicht te trekken. Het waswaarschijnlijk de

enige wijn in het dorp, dus tevens de beste. Tayella scheen er al aardig wat van op te hebben. Kennit besloot beleefd te blijven, af en toe een slokje te nemen, en braaf naar Tayella te luisteren toen zij hem trakteerde op de historie van het dorp. Hij schonk nauwelijks aandacht aan Sorcor, die zich onderwijl had vertoond en er nogal timide uitzag. Tot zijn geamuseerde verbazing zag Kennit dat zijn stoere stuurman de baby met de x op zijn wangetje bij zich droeg en dat diens moeder vlakachter hem liep.

Tayella was opgestaan en op de tafel geklommen. Ze sprak de menigte toe. 'Twaalf lange jaren geleden,' galmde ze, 'zijn we hierheen gebracht. In ketenen. Sommigen van ons waren ziek of half dood. De oceaan zegende ons met een storm van orkaankracht, die ons schip naar dit nauw stuwde, waar geen slavenjager ooit was geweest, en het aan de grond liet lopen. Door de schokken raakte van alles los, onder meer een paar ringen waaraan onze slavenkettingen geketend waren. Zelfs met geboeide handenen voeten wisten we die klootzakken uit Kwarts te overmeesteren en af te maken. En we hebben onze makkers bevrijd en dit dorp gesticht. Geen stralende woonplaats, maar voor wie ooit in het ruim van een slavenschip heeft gezeten is elke andere plaats weinig minder dan Sa's paradijs. We hebben geleerd hier te leven en de sloepen van het schip als vissersboot te gebruiken, en tenslotte hebben we het zelfs gewaagd anderen te laten weten dat we hier zijn. Maar we wisten dat we nooit naar huis konden terugkeren, dat we ons dorp en onze familie voor altijd kwijt

waren.' Toen wees ze opeens naar Kennit. 'Tot u ze vandaag bij ons terug bracht!'

Ze moest opnieuw tranen afvegen met zijn zakdoek. 'Twaalf jaar geleden,' wist ze na een poosje uit te brengen, 'toen ze ons kwamen halen omdat we de belastingen van de satraap niet konden betalen, heb ik gevochten. Ze doodden mijn man en namen mij mee, maar mijn dochtertje wist te ontsnappen. Ik had nooit gedacht haar ooit terug te zien, laat staan met een kleinzoon!' Ze wees vertederd naar Sorcor en de kleine op zijn arm. Daarna kon ze van ontroering geen woord meer uitbrengen.

Nu kwamen anderen met hun verhaal. Door een wel zeer toevallige samenloop van omstandigheden kwamen de meeste bevrijde slaven aan boord van deFortuinuitgerekend uit hetzelfde dorp als de stichters van Schuin. Niemand van de aanwezigen geloofde trouwens dat het toeval was. Iedereen, zelfs de stugge Sorcor, schreef het toe aan de geniale intuïtie of planning van Kennit. Deze wist van niets, maar tevens wist hij dat het geen toeval was. Hier was iets veel machtigers aan het werk.

Pure mazzel!Zijnmazzel. Mazzel waarop hij moest vertrouwen en waaraan hij nooit mocht twijfelen. Als toevallig streek hij even over het amuletje aan zijn pols. Mochthij zulke mazzel beschamen door deze kans te laten lopen? Natuurlijk niet! Hij moest tonen dat hij het waardig was. Hij besloot dat hij het aandurfde. Dus hij vroeg Tayella op verlegen, bijna nederige toon: 'Hebben mijn mannen je iets verteld over de

profetie die ik van de Anderen heb vernomen?'

Tayella sperde haar ogen open. Ze voelde intuïtief dat er iets zeer belangrijks zou volgen. Haar stilte trok kringen om zich heen, als rimpels in een vijver. 'Ik heb iets horen verluiden,' zei ze voorzichtig.

Kennit sloeg zijn ogen neer, alsof hij bijna overmand werd door emotie. Zachtjes, met de zwaarste stem die hij bezat, zei hij: 'Hier begint het.' Toen haalde hij diep adem, en opnieuw zei hij het, maar nu luid en duidelijk, alsof hij de woorden zojuist met reuzenkracht uit zijn diepste binnenste naar boven had gehaald: 'Hier begint het!' Hij liet het klinken alsof hij de menigte een geweldige eer bewees.

Het werkte. Overal om zich heen zag hij ogen glinsteren van aandoening. Tayella schudde haar hoofd, langzaam,ongelovig. 'Maar wat hebben we u te bieden?' vroeg ze kleintjes. 'We zijn een dorpje met bijna niks. Geen akkers om te bewerken, geen mooie, grote huizen. Hoe kan een koning hier beginnen?'

Kennit liet zijn stem uiterst beminnelijk klinken. 'Ik begin zodra jullie beginnen. Met een schip dat ik voor jullie heb veroverd. Met een bemanning die ik voor jullie heb geoefend. Leer het schip te gebruiken. Ik zal Rafo hier achterlaten om jullie te leren hoe dat onder de banier van de Raaf kan gebeuren. Pak alleswat jullie willen hebben van welk schip hier ook voorbij vaart, en maak het jullie eigendom. Vergeet niet dat de satraap jullie alles heeft afgenomen, dus wees niet beschaamd jullie rijkdom terug te pakken van de

kooplieden uit Jamaillia, welk land hij zovertroetelt met jullie bloed!' Hij zag de ontroerde blik van zijn eerste stuurman, en dat gaf hem aanvullende inspiratie. 'Maar ik waarschuw jullie! Sta geen enkel slavenschip toe hier onuitgedaagd te passeren! Gooi de bemanningen overboord, tot genoegen van de slangen, en breng de schepen hierheen. Van alle lading die jullie aan boord van de gekaapte schepen buit maken zal ik Schuin de volle helft schenken. De volle helft,' herhaalde hij op luide toon, om vooral iedereen goed te laten horen hoe genereus hij was. 'Berg de rest hier veilig op. Voor het jaar om is zullen Sorcor en ik hier terugkeren om ons aandeel te halen en om jullie te leren hoe zulke spullen het beste verkocht kunnen worden.' Hij hief zijn houten beker met wijn op en glimlachte wrang: 'Ikbreng een zure toost uit! Op betere en zoetere tijden!'

De juichende instemming kwam als uit één mond. Tayella scheen niet te beseffen dat hij Schuin zojuist van haar had afgepakt. Haar oogden schitterden even helder als die van iedereen en ze hief haar beker even hoog op. Zelfs de nurkse Sorcor deed mee toen zijn naam werd geschreeuwd.

Kennit voelde een triomf zoals hij die nog nooit eerder had meegemaakt - een triomf die tot in het diepste van zijn ziel doordrong. Hij zag de verering in de blik van zijneerste stuurman en wist dat hij deze nu weer stevig aan de lijn had. Hij glimlachte naar de man en zelfs naar de baby, en opeens moest hij bijna hardop lachen. Het drong tot hem door dat Sorcor geloofde dat Kennit hem eer had bewezen door de

moeder te vragen dat kind naar hem te noemen! Kennit beperkte zich tot een brede grijns en een hernieuwd heffen van zijn beker. Toen wachtte hij met bonkend hart tot het rumoer verstomde. 'Doe zoals ik het jullie leer,' zei hij op innemende toon. 'Volg mijn raadgevingen, en ik zal jullie allen naar vrede en welvaart leiden.'

Het gejuich dat hierop volgde was bijna oorverdovend. Hij sloeg zijn ogen quasi bescheiden neer en deelde een stiekeme grijns met het gezichtje op zijn pols.

De feestelijkheden duurden lang, tot vroeg in de morgen, en aan het einde liep praktisch heel Schuin te waggelen van het bier en de zure wijn. Kennit had weinig gedronken, maar zijn maag brandde. Sorcor had Kennit tijdens een rustig moment niet alleen gesmeekt of deze hem zijn tijdelijk gebrek aan vertrouwen wilde vergeven, maar bovendien bekend dat hij had gemeend dat zijn kapitein een harteloze man was, zo kil als een slang. Kennit hoefde hem niet te vragen wat hem van mening had doen veranderen: hij had al van verschillende kanten gehoord hoeiedereen was ontroerd door het bericht dat hij, een van de gehardste kapiteins van de Piraten Eilanden, tot tranen toe bewogen was geraakt bij het zien van de ellende in het ruim van het slavenschip. Hij had hen gered, hij had om hen gehuild, en hij had hun niet alleen hun vrijheid, maar ook nog hun verloren gewaande familie teruggegeven. Achteraf besefte Kennit dat hij zijn huidige positie ook best had kunnen claimen zonder hun dat schip cadeau te doen, maar gedane zaken namen geen keer. De

helft van hunbuit zou in elk geval voor hem zijn, zonder dat hij er iets voor hoefde te doen. Dat was geen slecht begin. Dat was helemaal geen slecht begin.

'Ik wil hem alleen nog graag even zien voordat hij uitvaart. En moeder ook,' zei Keffria, waarna ze haastig haar kopje oppakte en een slokje thee nam. Ze probeerde te kijken alsof ze haar echtgenoot een onnozele kleinigheid had gevraagd, en niet iets wat voor haar erg belangrijk was.

Kyle Haven veegde zijn mond af en legde het servet terug op de ontbijttafel. 'Weet ik, liefje. Ik weet dat het moeilijk voor je is hem zo lang niet te zien. Maar je moet steeds onthouden dat ik hem aan het einde van de reis bij je terugbreng als een gezonde, flinke jongeman, een zoon om trots op te zijn. Op dit moment weet hij van voren nauwelijks dat hij van achter leeft. Het werk dat hij leert is zwaar, hij baalt verschrikkelijk. Ik denk dat hij zich elke avond geradbraakt voelt.' Hij pakte zijn theekopje op en zag dat het leeg was. 'Mag ik nog wat thee? Als ik hem nu naar zijn moederen oma liet komen, zou hij dat opvatten als een kans om te jammeren en te klagen. Dat zou jullie van streek maken en hem geen stap verder brengen. Nee, Keffria. Neem maar van mij aan dat het voor niemand goed zou zijn, ook niet voor je moeder. Ze heeft het al moeilijk genoeg gehad, door het verlies van Ephron. Laten we het voor haar niet nog moeilijker maken.'

Keffria haastte zich om het kopje van haar man vol te schenken. Ze was erg blij geweest dat hij samen met haar had

willen ontbijten. Ze had gemeenddat het een goed moment was om deze kleine gunst te vragen. Het leek een eeuw geleden dat hij voor het laatst tijd had vrijgemaakt voor hen beiden. Elke avond kwam hij uitgeput thuis, elke ochtend vertrok hij alweer naar zijn schip voordat Keffria was opgestaan. Toen hij vanmorgen in bed was blijven treuzelen had ze gehoopt dat hij welwillend zou reageren, maar nu herkende ze de toon van zijn stem: er viel niet over te praten.

Er waren meer dan twee weken voorbij sinds Kyle zijn zoon naar het schip had gestuurd. In die weken had hij uit zichzelf niets over Wintrow gezegd en Keffria's vragen had hij slechts summier beantwoord. Het leek weer net als vroeger, toen Wintrow naar het klooster was vertrokken. Ze verkeerde in onzekerheid over zijn lot, wist niet precies waar ze zich zorgen over moest maken. Toch voelde ze zich instinctief ongerust, althans op de momenten dat ze zich geen zorgen maakte over het stille verdriet van haar moeder of het spoorloze verdwijnen van Althea. Ze wist in elk geval waar hij was,troostte ze zichzelf. En Kyle was zijn vader. Hij zou zeker niet toestaan dat hem kwaad overkwam en zou haar zeker waarschuwen als er echte redenen voor bezorgdheid waren. Ongetwijfeld had hij gelijk, wat de jongen betreft. Misschien was een harde hand wel het beste. Wat wist zij immers over jongens van die leeftijd?

Ze haalde diep adem en besloot het volgende onderwerp van haar agenda aan te snijden. 'Heb je...' begon ze aarzelend. 'Is Althea nog bij het schip geweest?'

Kyle fronste zijn voorhoofd. 'Nietsinds de dag waarop die stomme Torg haar wegjaagde. Ik had opdracht gegeven dat ze niet aan boord mocht, maar niet dat ze verjaagd moest worden. Was hij maar zo snugger geweest om mij te waarschuwen! Ik zou haar hierheen hebben gesleept, waar ze hoort!' Uit zijn toon bleek dat Althea's eigen opinie van geen enkel belang was.

Er was alleen een dienstmeisje bij hen in de kamer, maar toch dempte Keffria haar stem. 'Ze is mama niet komen bezoeken. Ik weet het, want ik heb het haar gevraagd. Ze is niet hier geweest. Kyle, waar kan ze zijn? Ik heb er nachtmerries van. Ik ben bang dat ze vermoord is, of nog iets ergers. Laatst bedacht ik... zou ze stiekem aan boord van deVivaciageslopen kunnen zijn?

Ze had altijd een sterke band met het schip en ze is erg koppig.Misschien dat ze als verstekeling —'

'Ze is niet aan boord.' Zijn toon verried dat hij dat hele idee een typisch vrouwelijk hersenspinsel vond. Waarschijnlijk woont ze ergens in de stad. Ze komt wel naar huis als haar geld op is. En dan wil ik dat je streng tegen haar bent. Zeg haar niet dat je je zorgen hebt gemaakt. En scheld haar niet uit. Daar trekt ze zich niets van aan. Je moet hard tegen haar zijn. En geef haar geen duit in handen voordat ze heeft geleerd zich te gedragen. Houd haar kort aan de lijn.' Hij stak zijn hand uit en omvatte de hare met een tederheid die scherp contrasteerde met zijn woorden. 'Kan ik daarop vertrouwen? Dat je doet wat het verstandigste en het beste voor haar is?'

'Het zal niet gemakkelijk zijn,' zei Keffria met een haperende stem. 'Althea is gewend haar zin te krijgen. En moeder...'

'Ik weet het. Je moeder heeft achteraf twijfels over dit alles. Haar oordeelsvermogen is in deze dagen niet optimaal. Ze heeft haar man verloren en vreest ook haar dochter kwijt te raken. Maar dat zal alleen gebeuren als ze aan Althea toegeeft en haar op onverantwoordelijke manier haar gang laat gaan. Als ze haar wil behouden moet ze Althea dwingen naar huis te komen en een fatsoenlijk leven te leiden. Ik weet dat je moeder het momenteel andersziet, Keffria. Geef haar tijd. Geef hun beiden tijd, dan komen ze heus wel bij zinnen. Straks zullen ze ons dankbaar zijn. Wat is er?'

Er was aan de deur geklopt en even later keek Malta om het hoekje. 'Mag ik binnenkomen?' vroeg ze bedeesd.

'Je moeder enik hebben een gesprek,' verklaarde Kyle. Hij beschouwde dat als een antwoord en wendde zich weer tot zijn vrouw, zonder het kind nog een blik te gunnen. 'Ik heb tijd gehad om de financiën van onze landerijen in het noorden te bestuderen. De pachters van deboerderij in Ingelbij hebben al drie jaar geen pacht betaald. Ze moeten eruit. Of de hele boerderij moet worden verkocht. Een van de twee.'

Keffria pakte haar theekopje stevig vast. Het maakte haar altijd zenuwachtig als ze haar man moest tegenspreken endan trilden haar handen. Daar hield Kyle niet van. 'Die boerderij is van moeder, Kyle. Deel van haar bruidsschat. En de

pachters zijn haar oude kindermeisje en haar man. Ze worden bejaard, maar moeder heeft Tetna beloofd dat er voor haar gezorgd zou worden, dus -'

Kyle zette zijn kopje zo onbeheerst neer dat hij een golfje thee over het witte tafelkleed morste. Hij zuchtte geërgerd. 'Dat is nu precies de redenering die ons allemaal aan de bedelstaf dreigt te brengen. Ik heb niets tegen liefdadigheid, Keffria, of loyaliteit. Maar als ze per se wil zorgen voor een strompelend oud stelletje, laat ze die mensen dan hierheen halen en in de bediendevleugel onderbrengen, en ze wat klusjes laten doen die ze nog aankunnen.

Dat is beter voor die lui en dan maken zezich nog enigszins nuttig. Er is geen reden om daar een hele boerderij aan te verspillen.'

Tetna is daar opgegroeid,' begon Keffria, maar ze zweeg verschrikt toen Kyle met zijn eeltige vlakke hand op het tafelblad sloeg.

'Ik groeide op in Frommers, maar niemand zal me daar een huis geven als ik oud ben en we door wanbeheer straatarm zijn geworden! Keffria, houd even je mond en luister naar wat ik je probeer duidelijk te maken. Ik weet dat die boerderij van je moeder is. Ik weet dat je geen directe inspraakhebt in wat ze ermee doet. Ik wens alleen dat je haar mijn advies doorgeeft. En daarbij de waarschuwing dat er geen geld uit de nalatenschap van je vader meer zal zijn om de tekorten aan te vullen. Als ze onvoldoende opbrengsten kan genereren om die boerderij draaiende te houden en te

repareren, dan moet de boel maar in elkaar zakken. Maar we gooien geen goed geld meer naar kwaad geld. Dat is alles.' Opeens draaide hij zich half om en wees beschuldigend naar de deuropening. 'Jij daar, Malta. Sta je te luistervinken? Als je je gedraagt als een spionerend dienstmeisje kan ik ervoor zorgen dat je ook de bijbehorende klusjes krijgt.'

Malta keek om het hoekje. Haar gezicht had een schuldbewust uitdrukking. 'Het spijt me, papa. Ik wilde wachten tot u en mama klaar waren met praten, en dan naar binnen komen.'

Kyle slaakte een gekwelde zucht en keek zijn vrouw beschuldigend aan. 'De kinderen moeten leren ons niet te storen, Keffria. Kom maar binnen, Malta. Je hebt kennelijk niet het geduld om op een fatsoenlijkemanier te wachten. Wat wilde je zeggen?'

Malta kwam naar binnen, maakte een buiginkje voor haar vader en ontweek de blik van haar moeder. 'Het Zomerbal is net achter de rug. Dat moesten we natuurlijk missen, dat begrijp ik. Maar over tweeënzeventig dagenis het Oogstbal.'

'En?'

'Daar wil ik graag naar toe.'

Haar vader schudde geërgerd zijn hoofd. 'Je gaat er al heen vanaf je zesde. Iedereen uit vaarders families doet dat, behalve degenen die op dat moment op zee zijn, zoals ik, dit jaar, want ik betwijfelof ik op tijd terug zal zijn. Maar jij gaat dus. Waarom moet je me nu met zoiets lastigvallen?'

Malta wierp een snelle blik op haar moeders afkeurende

gezicht en keek toen met ernstige ogen naar haar vader. 'Moeder zei dat we dit jaar misschien niet gingen. Wegens rouw om grootvader.' Ze haalde diep adem. 'Maar ook als we wel gingen,' zei ze, 'was ik nog niet oud genoeg voor een echte baljapon. O, papa, ikwilniet naar het Oogstbal in een meisjesjurkje. Delo Treil, die even oud is als ik, draagt dit jaar een baljapon.'

'Delo Treil is elf maanden ouder dan jij,' kwam Keffria tussenbeide. Ze voelde een blos van ergernis omdat haar dochter het waagde dit onderwerp als een soort klacht aan haar vader voor te leggen. 'En het zou me verbazen als ze op het Oogstbaleen baljurk droeg. Zelf was ik destijds eind vijftien, al bijna zestien toen ik mijn eerste baljurk mocht aantrekken. Bovendien zijn we in rouw. Er wordt dit jaar niets van ons verwacht. Het hoort ook niet —'

'Het zou een donkere jurk kunnen zijn. CarissaKref is al twee maanden na het overlijden van haar moeder op het bal geweest.'

Keffria sprak resoluut. We gaan alleen als je grootmoeder het goed vindt. E,n als we gaan, dan ben jij gekleed zoals het een meisje van jouw leeftijd past.'

'U kleedt me als een kind!' riep Malta uit, met veel verdriet en verontwaardiging in haar stem. 'Ik ben geen klein meisje meer. Papa, ik moet rokjes aan die tot halverwege de scheen reiken, met ruches aan de zoom, alsof ze bang is dat ik spattend door plassen water ga rennen. En mijn haarvlechtjes zijn als die van een kind van zeven, en ik heb alleen maar

gestrikte kraagjes, en ik mag geen sieraden dragen, alleen bloemen, en —'

'Dat is genoeg,' waarschuwde Keffria haar dochter, maar tot haar verbazing begon haar echtgenootte lachen.

'Kom eens hier, Malta. Nee, veeg je tranen af en kom hier. Zo,' zei hij, en hij trok haar op zijn schoot. 'Jij denkt dat je oud genoeg bent om als een vrouw gekleed te gaan. En daarna wil je natuurlijk jonge mannen ontvangen.'

'Papa, ik ben danal dertien,' begon ze, maar hij legde haar het zwijgen op en keek over haar schouder naar Keffria. 'Als jullie allemaal samen gaan,' vroeg hij voorzichtig, 'kan het dan kwaad als ze een passende jurk draagt?'

'Ze is nog maar een meisje!' protesteerde Keffria.

'Is dat zo?' vroeg Kyle. Zijn stem was warm van trots. 'Kijk eens naar je dochter, Keffria. Als het een meisje is, dan wel een dat goed in het vlees zit. Een jongen is een man zodra hij bewijst dat hij het is, zei mijn moeder altijd, maar een meisje iseen vrouw zodra ze wenst er een te zijn.' Hij streek over Malta's vlechten en het meisje keek hem glunderend aan, waarna ze haar moeder een smekende blik toewierp.

Keffria probeerde te verbergen hoe geschokt ze was dat haar echtgenoot samenspande met haardochter. 'Kyle, Malta, het hoort gewoon niet.'

'Waarom niet? Wat is er verkeerd aan? Dit jaar, volgend jaar, wat maakt het uit wanneer ze voor het eerst een lange jurk draagt, als zo'n jurk haar past en mooi staat?'

'Ze is pas twaalf,' protesteerde Keffria zwakjes.

'Bijna dertien.' Malta voelde dat het de goede kant op ging en probeerde door te drukken. 'O, mama, zeg alstublieft ja! Zeg dat ik dit jaar in een echte jurk naar het Oogstbal mag!'

'Nee.' Keffria was vastbesloten voet bij stuk te houden.'Wcgaan alleen als je oma gaat. Anders zou het een schandaal zijn. Op dit punt geef ik niet toe.'

'Maar als we gaan?' zeurde Malta. Ze wendde zich weer tot haar vader. 'Papa, mag ik dan een echte jurk?'

Kyle knuffelde zijn dochter. 'Het lijkt me een fair compromis,' zei hij tegen Keffria. Hij legde het Malta uit. 'Je gaat alleen naar dat bal als je grootmoeder ook gaat. Daarover wordt niet meer gejengeld. Maar als ze gaat, dan mag jij ook, en dan krijg je een echte baljapon.'

'O, dank u, papa!' hijgde Malta, alsof haar grootste hartenwens nu eindelijk in vervulling ging.

Keffria voelde een bijna duizelingwekkende kwaadheid door haar aderen bruisen. 'En nu mag je gaan, Malta. Ik moet met je vader praten. En als je gelooft oud genoeg te zijn om je als een vrouw tekleden, dan moet je maar eens laten zien dat je de bijbehorende vaardigheden hebt. Maak het borduurwerk af dat je al drie weken op je raampje hebt staan.'

'Maar dat kost me de hele dag!' begon ze. 'Ik wilde bij Carissa op bezoek en...' Maar toen ze haar moeders gezicht zag zweeg ze geschrokken. Zonder nog iets te zeggen draaide ze zich om en liep de kamer uit.

Toen ze buiten was begon haar vader hardop te lachen. Hij had niets beledigenders kunnen bedenken, vond Keffria,

maar hij zag zijn fout niet in en begon nog harder te lachen toen hij zag hoe ze hem aankeek. 'Als je je eigen gezicht eens kon zien!' wist hij tenslotte uit te brengen. 'Zo kwaad op je eigen dochter! Maar wat kanikeraan doen? Je weet dat ze altijd mijn lieveling is geweest. En wat kan het nou eigenlijk voor kwaad?'

'Het levert haar aandacht op van een soort waarmee ze nog niet heeft leren omgaan. Kyle, een meisje in haar eerste baljurk op het Oogstbal is niet zomaar een kind met een wat langere rok. Zo'n meisje wordt aan heel Beijerstad als vrouw van haar familie gepresenteerd. Het betekent dat ze het hof gemaakt mag worden, dat ze huwbaar is, dat haar familie aanvragen in overweging zal nemen.'

'Ja?' zei Kyle, slecht op zijn gemak. 'Maar we hoeven toch niet ja te zeggen?'

'Ze zal ten dans worden gevraagd,' vervolgde Keffria onverbiddelijk. 'Niet door jongens van haar leeftijd, met wie ze al eerder heeft gedanst, want die zal ze blijven zien als jongens. Zelf wil ze worden gezien als een jonge vrouw, en ze wil dansen met jonge en oudere mannen. Niet alleen kan ze amper dansen, ze heeft ook geen idee van conversatie, laat staan van omgang met... ongewenste intimiteiten. Misschien nodigt ze dat soort dingen uit zonder het zelfs maar te snappen. En door nerveus gegiechel of dwaze glimlachjesmoedigt ze de heren alleen maar aan. Ik zou willen dat je met me had overlegd voordat je haar dit toestond.'

Van het ene moment op het andere maakte Kyles gêne

plaats voor kwaadheid. Hij stond op en gooide zijn servet op tafel.'Zo! Misschien kan ik beter aan boord van mijn schip blijven terwijl jij het gezin bestiert. Je schijnt te vergeten dat Malta ookmijndochter is! Als ze op haar twaalfde nog niet kan dansen en converseren is dat misschien weljouwfout. Eerst stuur je mijn zoon weg om priester te worden en nu doe je alsof ik niets te vertellen heb over de opvoeding van mijn dochter!'

Keffria was ook opgesprongen en had hem bij zijn mouw gepakt. 'Kyle, blijf hier, ga weer zitten. Zo bedoelde ik het niet. Natuurlijk wil ik dat je meedoet aan het opvoeden van onze kinderen. Het gaat er mij alleen om dat we voorzichtig moeten zijn met Malta's reputatie, als we willen dat ze als een keurig opgevoed meisje wordt gezien.'

Maar Kyle liet zich niet sussen. 'Zorg dan maar dat ze goede manieren leert en op dansles gaat, in plaats van haar aan het borduren te zetten. Ik heb nu voor een schip te zorgen, en een jongen af te richten - en dat laatste wegens een beslissing waar ik helemaal niets in te zeggen heb gehad.' Hij schudde haar vanzich af en beende kwaad de kamer uit.

Keffria, met haar hand voor haar mond geslagen, bleef een poosje perplex staan en liet zich toen weer op haar stoel zakken. Ze haalde diep adem en bracht haar handen naar haar bonkende slapen. In haar ogen brandden tranen die niet wilden komen. Te veel spanning, te veel ruzies, de laatste tijd. Het leek wel alsof er in haar huis geen moment van vrede meer was. Ze verlangde terug naar de tijd toen haar vader nog

gezond was en met Althea op zee was terwijl zij en haar moeder thuis voor het huis en de kinderen zorgden. Kyle was in die dagen kapitein van deDurfgeweest. Iedereen had lovend over hem gesproken - hoe knap en goedgekleed hij was. Wanneer hij in de stad was hadden ze tot ver in de ochtend in bed gelegen en later op de dag door de stad geflaneerd. Hij had van zijn reizen altijd cadeautjes voor haar en de kinderen meegebracht. Maar sinds hij als kapitein van deVivaciaoptrad was hij vreselijk ernstig geworden. En... ze kon niet meteen op het goede woord komen. Inhalig? Het woord drong zich op, maar ze verwierp het. Hij was gewoon een man die de leiding had, concludeerde ze. En na haar vaders dood had hij dat tot alles uitgebreid: niet alleen de baas over het schip van de familie, maar ook over het huishouden, de bezittingen, de kinderen, en zelfs, bedacht ze spijtig, haar zus en haar moeder.

Vroeger hadden ze 's avonds in het maanlicht lange gesprekken gevoerd over niets in het bijzonder. Hij had gepraat over zijn reizen, de schoonheid van bolle zeilen in een stevige bries, het gevaar van woeste stormen. Zijn handen en de blik in zijn ogen hadden haar duidelijk gemaakt dat hij haar even fascinerend vond als de zee. Maar nu vertelde hij weinig meer, alleen af en toe iets over de inkoop en verkoop van lading. En wel honderd keer dat de hele verantwoordelijkheid voor de welvaart van de familie Vestrit nu opz$nschouders rustte, en dat hij de andere vaarders wel eens zou laten zien wat goed koopmanschap en verstandig

beleid was. De nachten die ze nu deelden brachten geen ontspanning meer, noch rust. Overdag was hij op zijn schip. En waar ze nu naar uitzag, moest ze bitter bekennen, was niet zijn komst, maar zijn vertrek! Wanneer hij weg was kon ze tenminste een deel van de vroegere rust en vrede doen herleven.

Ze keekop wegens het geluid van voetstappen, hopend en vrezend dat ze van haar echtgenoot waren. Ze bleken echter van haar moeder te zijn. Ze leek Keffria en de gedekte ontbijttafel nauwelijks op te merken, maar keek om zich heen alsof ze iets heel anders zocht.Of iemand.

'Goedemorgen, moeder,' zei Keffria.

'Morgen,' antwoordde haar moeder lusteloos. 'Ik hoorde Kyle weggaan.'

'En toen pas kwam je naar beneden,' veronderstelde Keffria op gekwetste toon. 'Moeder, het doet me pijn dat je hem zo ontwijkt. Er zijn dingen die besproken moeten worden, besluiten...'

Haar moeder glimlachte geforceerd. 'Zolang Kyle er is gaat dat niet. Keffria, ik ben te moe en te verdrietig om tactvol te kunnen praten. Je echtgenoot laat geen ruimte voor discussie. Het heeft geen zin om woorden met hem uit te wisselen, want we zijn het niet met elkaar eens, en hij erkent geen andere logica dan die van hemzelf.' Ze schudde haar hoofd. 'Het schijnt dat ik tegenwoordig nog maar twee gedachten kan hebben. Ofwel ik heb verdriet om je vader, ofwel ik maak mezelf verwijten voor de puinhoop die ik van zijn aan mij

toevertrouwde nalatenschap heb gemaakt.'

Ondanks de ruzie die ze zojuist nog met Kyle had gehad, voelde Keffria zich pijnlijk getroffen, en toen ze antwoordde klonk haar stem gekwetst. 'Hij is een goede man, moeder. Hij doet alleen maar wat volgens hem het beste is voor ons allemaal.'

'Dat mag zo wezen, maar het is een schrale troost, Keffria.' Ronica schudde haar hoofd. 'Je vader en ik geloofden ook dat het een goede man was, anders hadden we nooit toegestemd in jullie huwelijk. Maar op dat moment konden we onmogelijk voorzien wat er allemaal zou gaan gebeuren. Je was misschien beter af geweest als je was getrouwd met iemand uit vaarderskringen. Het was misschien voor ons allemaal betergeweest als je man beter vertrouwd was geweest met onze gewoonten.' Haar moeder kwam bij haar aan tafel zitten. Ze bewoog zich langzaam en stijf, als een oude vrouw, en wendde haar gezicht af van het felle zonlicht dat naar binnen viel, alsof het pijn deedaan haar ogen. 'Kijk eens wat we bereikt hebben, door Kyles doen van wat hij denkt dat het beste is voor ons allemaal. Althea wordt nog steeds vermist. De jonge Wintrow is tegen zijn wil naar het schip gebracht. Dat is niet goed - voor de jongen niet en voor het schip evenmin. Als Kyle werkelijk begreep wat een levend schip is, zou hij een zo opgewonden en ongelukkige jongen niet aan boord van een gloednieuw schip brengen. De eerste paar maanden van een tot leven gekomen schip zijn doorslaggevend voor zijnontwikkeling. Een schip heeft dan

kalmte nodig, en vertrouwen in de kapitein, en vooral geen dwang en ruzies. En zijn idee om deVivaciaals slavenschip te gebruiken... het maakt me misselijk. Ziek! E,n ik schaam me rot dat jij toestaat dat jouw zoon alles gaat zien wat er aan boord van zo'n schip met die slaven gebeurt! En dat hij meehelpt! Wat zal dat van hem maken, denk je?'

Haar woorden bezorgden Keffria een naamloze angst, maar onder de tafel kneep ze haar handen samen om hun trillen tegen te gaan. 'Kyle zegt dat hij Wintrow niet hard zal aanpakken. En de slaven wil hij geen nodeloos kwaad doen, al was het alleen maar omdat het natuurlijk ook hun handelswaarde als slaven zou verkleinen. Ik heb met hem gepraat over slavenschepen, en over alles wat ik daarover heb gehoord, echt waar, en hij heeft beloofd dat deVivaciageen stinkend dodenschip zal worden.'

'Al pakt Kyle Wintrow met fluwelen handschoenen aan, de jongen zal lijden door wat hij op een slavenschip moet aanzien. De stinkende, volgepakte ruimen, ziekte, dood, brute discipline om de lading onder controle te houden... Het is fout. Het is hartstikke fout, en we weten het allebei.' Haar moeders stem duldde geen tegenspraak.

'Maar we hebben zelf een slavenmeisje in huis. Rache. Davad heeft haar aanjou geleend toen papa zo ziek was.'

'Het is fout,' herhaalde Ronica Vestrit zachtjes. 'Ik besefte dat en ik heb haar naar Davad willen terugsturen. Maar toen ik dat probeerde viel ze voor me op de knieën en smeekte ze of ze mocht blijven. Ze zou een goedeprijs opbrengen in

Kwarts, dat weet ze, want ze heeft enig onderwijs gehad. Haar man is daar al naar toe gestuurd, wegens schulden. Ze kwamen uit Jamaillia, weet je. En toen ze zo diep in de schulden raakten dat ze niet konden betalen werden zij en haar man en haar kind als slaaf verkocht. Haar man had gestudeerd en bracht een flink bedrag op, maar zij en haar zoontje werden goedkoop verkocht aan een van Davads agenten.' Ronica's stem klonk gesmoord. 'Ze heeft me verteld over haar reis hierheen. Haar jongetje heeft het niet overleefd. Toch geloof ik niet dat Davad Herbegin een wrede man is, in elk geval niet opzettelijk, laat staan dat hij zo'n slechte koopman is dat hij opzettelijk hun handelswaarde als slaven zou verkleinen.' Het laatste zei Ronica ineen hatelijke parodie op Kyles stem, en Keffria kreeg er kippenvel van.

'Ik dacht dat ik immuun was geworden voor de dood,' vervolgde Ronica. 'In de jaren nadat je broers alle vier waren gestorven aan de pest heb ik de dood altijd gezien als iets wat nu eenmaal doorstaan moest worden. We moeten ermee leven. Maar nu je vader is gestorven besef ik weer hoe abrupt en onherroepelijk de dood kan zijn. Het is al erg genoeg als je het moment ziet naderen, als het eindpunt van een ziekteproces, maar Raches zoontjestierf omdat zijn buikje het geschud en gedrang in dat bedompte, luchtloze ruim niet kon verdragen. Hij kon zijn voedsel — het grove brood en dode, lauwe water dat de bemanning hem voerde — niet binnen houden. Ze heeft moeten aanzien hoe haar kind na eenpaar dagen stierf.' Ze keek Keffria gekweld aan. 'Ik vroeg Rache

waarom ze niet om hulp had geroepen. De bemanning zou haar en haar kind toch wel op het dek hebben gelaten voor wat frisse lucht, en het jongetje wat beter voedsel hebben gegeven? Ze zei datze het had geprobeerd. Ze had het gesmeekt, telkens wanneer voedsel en water werd uitgedeeld, telkens wanneer de volle emmers werden opgehesen. Maar de matrozen hadden gedaan alsof ze haar niet konden horen. En ze was niet de enige aan boord die smeekte omgenade. Naast haar, in ketenen geslagen zoals zijzelf, waren volwassen mannen en jonge vrouwen even zinloos gestorven als haar zoontje. En toen ze het lijk van een man naast haar en van haar zoontje kwamen halen deden ze alsof het meelzakken waren. En zewist dat ze de lijken zouden voeren aan de zeeslangen die het schip volgden. En dat maakte haar waanzinnig.' Ronica zweeg even. 'Merkwaardig genoeg,' vervolgde ze toen, 'was het die krankzinnigheid die haar redde, want toen ze begon te krijsen, en die slangen vroeg om haar ook te komen halen, en Sa smeekte om stormen te sturen en het schip op de rotsen te pletter te laten slaan, kwamen de matrozen eindelijk in actie. Ze wilden niet dat deze vrouw ongeluk afriep over hen allen. Ze werd afgeranseld, maar zekonden haar niet tot zwijgen brengen. En toen het schip een korte tussenstop maakte in Beijerstad hebben ze haar snel van boord gebracht, want de matrozen meenden werkelijk dat zij de laatste storm had opgeroepen en ze wilden niet verder zeilen als zij aan boord bleef. Davad moest voor ontvangst tekenen, want zij was onderdeel van de

lading die op zijn naam stond. In Beijerstad mocht hij haar echter geen slaaf noemen, dus hij nam haar als contractbediende. En toen hij haar verwijtende blikken niet meer kon verdragen — want zij geeft hem de schuld van de dood van haar zoontje — heeft hij haar als hulp naar ons gestuurd. Dus je begrijpt dat zijn zogenaamde geschenk aan ons meer met angst dan met liefdadigheid te maken had. En ik ben bang dat dat precies iswat er van Davad zelf is geworden: iemand die zich meer door angst dan door liefdadigheid laat leiden.'

Ze zweeg even, peinzend. 'En door een flinke portie hebzucht. Ik had nooit gedacht dat Davad het soort man was dat een verhaal als dat van Rache kon horen, en dan toch zou doorgaan met de slavenhandel. Maar hij wel, hoor. En hij oefent op al zijn kennissen voortdurend invloed uit om die handel voor heel Beijerstad legaal te maken.' Ze keek haar dochter indringend aan. 'Tot je vaders erfenis behoort ook zijn stem in de raad. Davad zal ongetwijfeld op je gemoed gaan werken om hem op dit punt te steunen. En als je eigen financiële belangen bijzonder goed gediend zijn met het toestaan van slavernij... wat zal Kyle je dan vragen te doen, denk je?'

Keffria voelde zich verlamd. Ze durfde geen antwoord te geven. Ze zou graag zeggen dat haar echtgenoot slavernij in Beijerstad nooit zou tolereren, maar in gedachten was ze al een paar stappen verder. Als slaven legaal waren, dan zouden allerlei verliesgevende ondernemingen weer rendabel

kunnen worden gemaakt. Het verbouwen van graan. De tinmijn. En bovendien zou Kyle zijn lading niet helemaal naar Kwarts hoeven te brengen om haar met winst te verkopen, maar kon hij de slaven meteen al hier in Beijerstad veilen. Kortere reizen, dus meer slaven die levend zouden arriveren, dus meer winst. Huiverend besefte Keffria opeens wat ze daarnet had gedacht: meer slaven die levend aankwamen. Vanaf het begin had ze dus geaccepteerd dat er tijdens de reis slaven zouden overlijden. Aan wat? Aan ouderdom of een slechte gezondheid? Nee. Kyle was te snugger om doodzieke slaven in te kopen. Ze had dus verwacht dat ze niet alleen tijdens, maar ook door de reis zouden omkomen. En ze had aanvaard dat het onvermijdelijk was. Maar waarom? Tijdens haar eigen zeereizen had ze nooit gevreesd voor haar leven of zelfs maar haar gezondheid. Dus enkel en alleen de behandeling van de onvrijwillige passagiers kon de oorzaak van de sterfgevallen zijn. Een behandeling die derhalve heel goed tot Wintrowsplichten als zeeman kon behoren. Zou haar zoon leren de smeekbeden van een jonge moeder met een stervend kindje te negeren? Moest hij helpen de dode lichamen in de muil van een zeeslang te werpen?

Haar moeder moest iets van haar gedachtegang hebben geraden, want ze vervolgde op zachte toon: 'Vergeet niet dat hét jouw stem is. Je kunt je echtgenoot een volmacht geven. Veel Beijerstadse vrouwen in jouw positie doen dat, hoewel de wet het niet voorschrijft. Maar de Vestrits hebben in de raad maar één stem. Alsje die eenmaal aan je echtgenoot hebt

gegeven, kun je dat niet meer herroepen. En hij kan aanwijzen wie hij maar wil om in zijn afwezigheid te stemmen.'

Keffria voelde ziel* opeens erg koud en eenzaam. Hoe ze dit ook oploste, ze zou eronder lijden. Ze betwijfelde geen moment dat Kyle slavernij zou bepleiten. Ze kon zijn logische, rationele argumenten al bijna horen, zelfs de overweging dat je beter slaaf kon zijn in Beijerstad dan in Kwarts. Hij zou haar overhalen. En vanaf dat moment zou haar moeder geenrespect meer voor haar hebben. 'Het is maar één stem in de Raad van de Oude Vaarders,' hoorde ze zichzelf zwakjes tegenwerpen. 'Een van de zesenvijftig.'

'Nog maar zesenvijftig overgebleven vaarders families,' gaf haar moeder toe, maar in een adem vervolgde ze: 'En weet je hoeveel nieuwkomers inmiddels genoeg land hebben verworven om aanspraak te maken op een stem in de raad van Beijerstad? Zevenentwintig. Je kijkt geschokt? Nou, dat was ik ook. Kennelijk zijn dat allemaal mensen die zich na landschenkingen door de satraap ten zuiden van de stad hebben gevestigd en nu hun recht opeisen om aan het bestuur deel te nemen. Dat wij die tweede raad in het leven hebben geroepen, vooral uit fairheid tegenover de Drie Schepenimmigranten, wordt nu tegen ons gebruikt.En de druk komt niet alleen uit Beijerstad. Kwarts zelf heeft al vaak zijn begerige ogen op onze welvaart laten vallen en onze noordgrenzen geschonden. Onze stomme jonge satraap heeft dat stilzwijgend laten gebeuren, in ruil voor de cadeaus die ze hem geven — vrouwen en juwelen en drugs.Hijzal Beijerstad

niet tegen Kwarts verdedigen. Hij houdt zich niet eens aan wat Esclepius ons destijds heeft beloofd. Volgens de geruchten heeft deze satraap de schatkist van Jamaillia zowat leeggeplunderd en zoekt hijnu meer geld voor zijn pleziertjes door land te geven aan wie hem maar met geschenken behaagt - of het nu zijn eigen edelen zijn of hielenlikkers uit Kwarts. Dus wat dat betreft heb je misschien wel gelijk, Keffria. Met slechts één stem zal Beijerstad welniet meer te redden zijn.'

Haar moeder stond langzaam op van tafel. Ze had niets gegeten, zelfs geen slokje thee genomen. Zuchtend liep ze naar de deur. 'Over een tijdje zijn zelfs alle zesenvijftig stemmen van de vaarders onvoldoende om de wil van de velenieuwkomers tegen te houden. En als deze nieuwe satraap Cosgo bereid is één oude belofte van Esclepius zo bot te schenden, zal hij zich dan wel aan de andere houden? Hoe lang duurt het tot hij de ons gegeven monopolies tevens aan anderen gaat verkopen? Ikdenk niet graag aan wat er hier dan allemaal kan gaan gebeuren. Het gaat om veel meer dan alleen het einde van onze manier van leven. Wat zijn de gevolgen als hebzuchtige en roekeloze graaiers als deze nieuwkomers zich de Wilde Regenrivier op wagen?'

Eenverschrikkelijk moment lang werd Keffria's geheugen opengereten door de herinnering aan de geboorte van haar derde kind. Of liever gezegd: haar derde bevalling, want uit die lange zwangerschap en pijnlijke weeën was geen kind geboren, maar een schepsel datze van haar moeder noch had

mogen zien, noch had mogen vasthouden — een wezen dat had gegromd en gesist en gegrauwd en wild had gesparteld toen haar moeder het uit de kamer droeg. Kyle was op zee geweest. Haar vader was thuis geweest en hem was de last toegevallen om te doen wat in zulke gevallen in een Beijerstadse vaardersfamilie gedaan diende te worden. Niemand had er later nog ooit over gesproken. Zelfs Kyle, teruggekeerd van zijn reis, had geen vragen gesteld over het nog steeds lege wiegje, maar Keffria met extra liefde en zorg behandeld. Sindsdien had hij een keer haar 'miskraam' in herinnering gebracht. Ze vroeg zich af of hij dat echt dacht. Hij kwam niet uit vaarderskringen, dus misschien geloofde hij niet in de prijs die betaald moest worden.

Misschien begreep hij niet helemaal wat het betekende met een vaardersvrouw getrouwd te zijn. Misschien snapte hij niet goed dat vaarders niet alleen profiteerden van de Wilde Regenrivier en alles wat zij bracht, maar haar ook beschermden.

Even zag ze haar echtgenoot als een vreemdeling en, misschien, een bedreiging. Niet als een boze, kwaadaardige bedreiging op zich, maar als onderdeel van een storm of een vloedgolf - niet goed, niet slecht, maar zielloos -die alles wat hij tegenkomt verbrijzelt en vernielt.

'Kyle is een goede man,' zei ze tegen haar moeder, maar deze had de kamer al geluidloos verlaten en Keffria's woorden stierven weg in een onverschillige leegte.

HOOFDSTUK 15
Onderhandelingen
~

'We varen morgenvroeg uit.' Torg deed geen moeite om te verbergen dat het brengen van deze boodschap hem veel genoegen deed.

Wintrow weigerde op te kijken van zijn werk. De woorden van de man waren noch een vraag, noch een order, dus hij hoefde niet te antwoorden.

'Ja, we zeilen weg. Voorlopig zie je Beijerstad niet terug. We doen zeven havens aan tussen hier en Jamaillia. De eerste drie liggen in Kwarts. Daar doen we die stomme kampernoten van de hand. Ik had hem wel kunnenvertellen dat hij die in Beijerstad niet zou kwijtraken, maar niemand heeft mij iets gevraagd.' Torg rolde met zijn schouders en grijnsde zelfgenoegzaam. Hij scheen te denken dat die fout van de kapitein Torg zélf een graadje slimmer maakte, maar Wintrow zag dat verband niet.

'De kapitein wil aan wat contanten zien te komen, heb ik me laten vertellen, om des te meer te kunnen besteden aan de aankoop van slaven in Jamaillia. Daarvan gaan we een aardige lading aan boord nemen, jongen.' Hij likte zijn lippen. 'Dat is iets waar ik wel naar uitzie, als hij in Jamaillia tenminste naar mijn adviezen zal luisteren. Het is een handel waar ik verstand van heb. Ja, ik herken goed slavenvlees wanneer ik het zie, en ik zal alleen de beste uitkiezen. Misschien zal ik zelfs een paar magere meiden voor jou ritselen. Wat zou je

daarvan zeggen, jochie?'

Vragen dienden beantwoord te worden, als je tenminste geen schop wilde krijgen. 'Ik denk dat slavernij immoreel en illegaal is. En dat het ons niet past om de plannen van dekapitein te bespreken.'

Hij hield zijn ogen op zijn werk gericht. Het was een kluwen oude touwen. Hij moest het ontwarren, de goede stukken eruit halen en de rest ontvlechten tot dunnere strengen die later opnieuw gebruikt konden worden, hetzij om er nieuwtouw van te maken, hetzij om spleten te dichten. Zijn handen waren even ruw geworden als de hennep die hij behandelde. Wanneer hij ze bekeek kon hij zich nauwelijks meer voorstellen dat het ooit de handen van een kunstenaar met een speciaal gevoel voor glas waren geweest. Tegenover hem op het voordek, aan de andere kant van het kluwen touw, zat Milt hetzelfde

werk te doen als hij, maar zijn eeltige handen deden het moeiteloos: hij hoefde maar even met een stuk touw te schudden, en het viel meteen in afzonderlijke strengen uit elkaar.

'Zo, worden we weer brutaal?' De punt van Torgs laars kwam pijnlijk aan. Wintrow had daar nog een blauwe plek van een eerdere schop.

'Nee, meneer,' antwoordde de jongen automatisch. Het was vaak gemakkelijkerom maar onderdanig te doen. Toen zijn vader hem had overgeleverd aan deze bruut had Wintrow aanvankelijk geprobeerd met hem te praten alsof hij over een

geest beschikte. Hij had al snel geleerd dat Torg woorden die hij niet kende steevast interpreteerde als spot, en dat uitleg niet werd geloofd. Hoe minder gezegd, hoe minder blauwe plekken, zelfs als dat neerkwam op instemming met uitspraken waar hij het niet mee eens was. Hij probeerde het te zien als iets dat niets te maken had met een ondermijning vanzijn waardigheid en ethiek. Het ging alleen om overleving. Tot hij weg zou kunnen.

Hij waagde een vraag. 'Welke havens?'

Als ze ergens op het schiereiland Merg aanlegden zou hij van boord vluchten. Het kon hem niet schelen hoe ver hij moest lopen, maar dan zou hij naar zijn klooster terugkeren. Ze zouden zijn naam veranderen en hem ergens anders onderbrengen, waar zijn vader hem niet kon vinden.

'In elk geval nergens op Merg,' antwoordde Torg vol leedvermaak. 'Als je weer naar je priestertjes wilt, jongen,zul je moeten zwemmen.'

De tweede stuurman lachte hard en Wintrow snapte dat zijn vraag was uitgelokt. Het ontstelde hem dat zelfs Torgs rudimentaire brein had doorgrond waar zijn gedachten naar uitgingen. Droomde hij er te vaak van? Lazen ze het van zijn gezicht af? Voor Wintrow hadden die dagdromen de enige manier geleken om niet gek te worden. Hij probeerde voortdurend plannen te verzinnen om van het schip weg te glippen. Elke nacht voelde hij, nadat de man die hem had opgesloten weg was, of de grendelwel goed voor de deur was geschoven. Was hij bij zijn eerste vluchtpoging maar niet zo

overhaast te werk gegaan! Nadat ze hem die keer hadden teruggehaald had Kyle de bemanning duidelijk gemaakt dat er zware straffen dreigden als ze hem nog eens lieten ontsnappen. Ze wantrouwden hem en lieten hem geen moment alleen. De mannen die bij hem moesten blijven, zoals Milt nu, vervloekten hem, want ze moesten oppassen en werken tegelijk.

Torg rekte zich demonstratief uit. Toen gaf hij Wintrow opnieuw een schop met zijn laars. 'Moet gaan, jongens. Werk te doen. Milt, jij bent kindermeisje. Zorg dat het knappe jongetje bezig blijft.' Na een laatste pijnlijk schopje te hebben uitgedeeld slenterde Torg over het dek weg.

Geen van de jongens keek op om hem na te kijken, maar toen hij veilig buiten gehoorsafstand was zei Milt op kalme toon: 'Op een dag kiepert iemand hem overboord en niemand zal iets hebben gezien.' De jonge zeeman bleef vlotjes doorwerken met zijn vaardige handen. 'Misschien ikzelf wel,' vervolgde hijop gesprekstoon.

De kalmte waarmee de jongen over moord praatte bezorgde Wintrow koude rillingen. Hoe groot zijn hekel aan Torg ook was, hoezeer hij ook zijn best moest doen om hem niet te haten, nooit had hij zelfs maar overwogen hem te doden. 'Laat iemand als Torg je leven en denken niet verstoren,' zei hij tegen Milt. 'Zelfs de gedachte aan moord uit wraak is een aantasting van de geest. We weten niet waarom Sa toestaat dat lieden als Torg macht hebben over andere mensen, maar we kunnen wel verhinderen dat ze macht

krijgen over onze geest. We moeten hem in sommige opzichten gehoorzamen, maar niettemin —'

'Ik heb niet om een preek gevraagd,' protesteerde Milt geprikkeld. Hij gooide een stuk touw op het dek. Wie denk je wel dat je bent? Waarom schrijf jemij voor hoe ik moet denken of leven? Zeg je nooit iets spontaans? Zeg het eens hardop: ik zou die gore klootzak met liefde vermoorden! Het zal je verbazen wat voor een opluchting dat geeft!' Hij wendde zijn hoofd af en deed alsof hij tegen een mast praatte. 'Verdomme, zeg je iets normaals tegen hem, doet hij alsof je hem op je knieën om advies hebt gesmeekt!'

Wintrow voelde eerst drift opkomen, en bloosde toen van verlegenheid. 'Zo bedoelde ik het niet...' Hij wilde zeggen dat hij zich geen haar beter voelde dan Milt, maar die leugen stierf op zijn lippen. Hij dwong zichzelf de waarheid te zeggen. 'Nee, ik zeg nooit iets zonder eerst te hebben nagedacht. Ze leren ons dat je nooit onnadenkend moet spreken. En als we in het klooster horen dat iemand zich opeen verkeerde weg heeft begeven, worden we geacht hem daar hardop over aan te spreken. Maar dat is alleen om elkaar te helpen, niet om -'

'Maar je bent hier niet in een klooster. Je benthier.Wanneer dringt dat eindelijk tot je door? Wanneer begin je je eens te gedragen als een zeeman? Het is gewoon pijnlijk om aan te zien hoe je iedereen met je laat sollen. Verzet je, in plaats van steeds over Sa te beginnen. Haal maar eens uit naar Torg. Dat levert je natuurlijk een pak rammel

op, maar Torg is laffer danjij, dus als hij denkt dat er een kansje is dat jij hem ergens opwacht met een marlpriem in je handen zal hij zich tegenover jou voortaan gedeisd houden. Snap je dat niet?'

Wintrow probeerde het met een waardige reactie.'Als hij me dwingt tot gedrag zoals het zijne, dan heeft hij echt gewonnen. Snap je dat niet?'

'Nee. Ik zie alleen dat je zo bang bent voor slaag dat je het niet eens wilt toegeven. Net als met je hemd, een paar dagen geleden, toen Torg het hoog in de masthing. Je had moeten weten dat je het daar zelf moest gaan halen. Dat had je dus zonder enig commentaar moeten doen, maar jij wachtte tot je ertoe gedwongen werd. Daardoor verloor je dus twee keer van hem!'

'Ik verloor geen enkele keer. Het was een wreed spelletje, mannen onwaardig,' antwoordde Wintrow kalm.

Milt werd weer even driftig. 'Dat haat ik nou in jou! Je weet best wat ik bedoel, maar jij begint dan altijd met woorden te goochelen. Het gaat niet om wat mannen waardig of onwaardig is, hier en nu gaat het om jou en Torg! Je had die ronde alleen kunnen winnen door te doen alsof het je geen bal kon schelen om een stukje in die mast te klimmen om je hemd terug te pakken. In plaats daarvan heb je een verbrande rug opgelopen door je als een hooghartige heilige te gedragen en koppig op het dek te blijven zitten...' Milt zweeg even, kennelijk verbaasd dat Wintrow helemaal niet reageerde. 'En toen liet hij je voor zich uit naar boven klimmen. Dat was het

ergste, op dat moment verloor je écht. De hele bemanning denkt nu dat je geen ruggengraat hebt. Dat je een lafaard bent.' Milt schudde afkeurend zijn hoofd. 'Het is al erg genoeg dat je eruitziet als een kleine jongen, ook zonder dat je je voortdurend als zodanig gedraagt!' De jonge zeeman stond walgend op enliep weg.

Wintrow bleef beduusd achter. Milts woorden hadden hem meer gestoken dan hij zichzelf wilde bekennen. De jongen had er pijnlijk duidelijk op gewezen dat Wintrow zich nu in een heel andere wereld bevond. Hij en Milt scheelden niet veel in leeftijd, maar Milt was uit vrije wil aan dit vak begonnen, drie jaar geleden. Nu Wintrow aan boord was gekomen was hij scheepsjongen af. Hij was een jonge matroos geworden, mannelijk, gespierd, bekwaam als zeeman, een kop groter dan Wintrow, en met een beginnende baardgroei. Wintrow wist dat zijn frêle lichaamsbouw en jongensachtige aanblik geen fouten waren en dat er ook niets aan te doen was, zelfs als hij dat zou hebben gewild. In het klooster was dit allemaal geen probleem geweest, want iedereen was het erover eens dat elk mens op zijn eigen manier groeit of niet groeit. Zelfs Sa'Greb, met zijn korte beentjes, die nooit langer zouden worden, werd er door niemand geplaagd.

De herinnering aan het klooster bracht bijna tranen in zijn ogen - maar dat mocht niet. Aan boord van dit schip werden tranen opgevat als een teken van zwakte. In feite had Milt natuurlijk gelijk: hij zat hier in de val, hetzij tot hij van deVivaciazou kunnen ontsnappen, hetzij tot zijn vijftiende

verjaardag. Wat zou Berandol hem hebben aangeraden? Er het beste van te maken, ongetwijfeld. Als je dan toch zeeman moet zijn, leer dan zo snel mogelijk hoe dat moet. Als je dan toch deel moet uitmaken van deze bemanning, zonder te weten hoe lang, zorg dan tenminste voor een paar bondgenoten.

Het zou hebben geholpen, mijmerde hij, als hij enig idee had gehad hoe hij vriendjes moest worden met andere kinderen, maar hij had geen enkele ervaring. Hij pakte een stuk touw op en begon het te ontvlechten.

'Ik vond dat je woorden verdienste hadden,' hoorde hij Vivacia vanachter zijn rug zachtjes zeggen.

Mooi was dat! Een zielloos houten schip, van leven voorzien door krachten waar Sa wel of niet iets mee te maken had, had zijn woorden van belang gevonden! Wintrow zette die onwaardige gedachte bijna meteen weer van zich af, maar te laat: hij voelde dat Vivacia met een rilling van pijn reageerde. Daarnet had hij nog tegen zichzelf gezegd dat hij bondgenoten nodig had, en nu beledigde hij de enige bondgenoot die hij bezat!

'Het spijt me, Vivacia,' zei hij, in het besef dat hij het eigenlijk niet hardop hoefde te zeggen. 'Het ligt in de aard van mensen dat we proberen pijn door te geven. Alsof we onze eigen pijn kwijt kunnen raken door iemand anders ook pijn te bezorgen.'

'Ik heb het al vaker gezien,' zei Vivaciaop doffe toon. 'En jij bent niet alleen in je verbittering. De hele bemanning is van

slag. Bijna niemand aan boord is tevreden met zijn lot.'

Wintrow knikte. 'Er is te veel veranderd, en te snel. Veel mannen zijn ontslagen, anderen krijgen minder gage, omdat ze oud zijn. Veel nieuwe gezichten aan boord, die een plekje in het geheel proberen te bevechten. Het zal tijd kosten voordat ze zich allemaal leden van één bemanning gaan voelen.'

'Als dat ooit gebeurt,' zei Vivacia pessimistisch. 'Er zijn nu al drie groepen: Vestrits oude hap, Kyles mannen en de nieuwe hap. Zo schijnen ze zichzelf te zien en zo gedragen ze zich ook. Ik voel me... inwendig verdeeld. Het is moeilijk rust te vinden, en ontspannenheid, en zelfs vertrouwen in... de kapitein.' Ze aarzelde bij dat laatste woord, alsof ze zich Kyle nog moeilijk in die positie kon voorstellen.

Wintrow knikte zwijgend. Hij had zulke spanningen zelf ook gevoeld. Sommige leden van de oude bemanning waren door Kyle met ruzie ontslagen. Van een van de oude zeelui had hij zelfs de gouden oorbel teruggevraagd - een miniversie van Vivacia - die de man wegens trouwe dienst had gekregen van kapitein Vestrit persoonlijk. De man had de oorbel demonstratief over de reling gegooid, liever dan hem aan Kyle te geven, en had toen zijn plunjezak over zijn oude, maar rechte rug gehangen en was van boord gegaan.

'Niet echt over de reling,' fluisterde Vivacia.

Wintrow was meteen nieuwsgierig. 'Nee? Hoe weet je dat?' Hij ging bij de reling staan en keek naar beneden, naar het boegbeeld, dat hem glimlachend aankeek.

'Omdat hij later die avond terugkeerde en hem aan mij gaf. Hij zei dat hij het jammer vond dat hij niet op mijn dek zou kunnen sterven, wanneer het zijn tijd zou zijn, maar dat hij me graag een aandenken aan zijn vele jarentrouwe dienst wilde geven.'

Wintrow voelde zich sterk ontroerd. De zeeman zou op zijn leeftijd moeilijk nog werk kunnen vinden, en had toch een kostbaar gouden sieraad weggegeven.

Wat heb je ermee gedaan?'

Ze keek een beetje ongelukkig. 'Ik wist niet wat ik ermee moest beginnen, maar hij zei dat ik de oorring moest inslikken. Hij zei dat veel levende schepen dat doen, als het tenminste om belangrijke souvenirs gaat, van mensen die vele jaren van hun leven op een schip hebben doorgebracht. Daardoor blijven hun herinneringen voor het schip bewaard, althans zolang de gever nog leeft.' Ze glimlachte toen ze Wintrows verbaasde blik zag. 'Dus dat deed ik. Het was niet moeilijk, maar voelde een beetje raar aan. En ik ben er me inderdaad van bewust... op een watvreemde manier. Het leek me de correcte manier van doen.'

'Dat was het ook,' zei Wintrow, die zich tegelijk afvroeg waarom hij dat zo zeker wist.

Het avondbriesje was na de hitte van dedag meer dan welkom. Zelfs de gewone schepen leken zachtjes met elkaar te praten, zoals ze daar aan de kade lagen te deinen. De lucht was helder; het beloofde morgen een mooie dag te worden.

Althea stond zwijgend in Vivacia's schaduw te wachten. Ze vroeg zich af of ze gek was: ze had haar zinnen op iets onmogelijks gezet en vertrouwde op door een man in drift gesproken woorden als een weg naar dat doel. Maar wat kon ze anders? Ze bezat Kyles impulsieve eed en haar neefs gevoel voor rechtvaardigheid. Alleeneen idioot kon geloven dat ze aan die twee dingen genoeg zou hebben. Haar moeder had geprobeerd via Vivacia met haar in contact te komen. Dat betekende misschien dat ze thuis een bondgenoot had, maar ze wilde er niet op rekenen.

Ze legde haar hand op Vivacia's romp. 'Alstublieft, Sa,' begon ze, maar ze wist niet hoe het verder moest. Ze had zelden gebeden. Het lag niet in haar aard om van iemand anders afhankelijk te zijn om haar zin te krijgen. Ze vroeg zich af of de grote Moeder van Alles wel zou luisteren naar iemand die haar gewoonlijk negeerde. Maar Vivacia reageerde wel. Misschien hadden de talrijke zeelieden die meer in hun schip dan in welke voorzienigheid ook geloofden dan toch gelijk?

'Hij komt,' fluisterde Vivacia.

Althea ging nog iets dieper inde schaduw staan. Ze vond dit stiekeme gedoe afschuwelijk, maar het was de enige kans op succes. Als Kyle lucht kreeg van haar plannen zou hij niets nalaten om haar te dwarsbomen. En toch wilde ze die plannen met Wintrow delen - en dat op basis van één blik die ze hadden gewisseld, een blik waarin ze haar vaders eergevoel had menen te herkennen. Nu zou alles afhangen van de

juistheid van haar inschatting.

'Vergeet het niet, jongen, ik hou je in de gaten,' galmde opeens Torgs nare stem door de duisternis. Toen alleen stilte volgde snauwde hij: 'Geef antwoord!'

'U stelde geen vraag,' zei de jongen kalm.

Op de kade complimenteerde Althea hem met zijn lef, zij het niet met zijn gezonde verstand.

'Als je vannacht probeert het schip te verlatenschop ik je helemaal verrot,' dreigde Torg. 'Begrepen?'

'Ja,' zei Wintrow. Zijn zachte stem klonk erg jong en erg vermoeid. Althea hoorde geschuifel van blote voeten op het dek. 'Ik ben te moe om te denken, laat staan om te praten,' zei de jongen.

'Ben jeook te moe om te luisteren?' vroeg het schip hem vriendelijk.

Althea hoorde de indirecte geluiden van een geeuw. 'Als je het maar niet erg vindt als ik tijdens je woorden in slaap val.'

'Ik ben niet degene die graag wil dat je luistert,' zei Vivacia. 'Althea Vestrit staat op de kade. Ze heeft je iets te zeggen.'

Tante Althea?' vroeg de jongen verrast. Althea zag dat hij zijn hoofd over de reling stak en naar beneden keek. Ze stapte half uit de schaduw. Zijn gezicht was een donkere vlek tegen de lichte avondhemel. 'Iedereen zegt dat u in het niets verdwenen bent,' zei hij fluisterend.

'Dat klopt,' gaf ze toe. Ze haalde diep adem en nam haar eerste risico. Wintrow, als ik openhartig vertel wat ik van plan ben, kun jij dat dan geheim houden?'

Hij stelde haar een typische priestervraag. 'Is het iets... slechts?'

Ze moest bijna lachen om zijn toon. 'Nee, ik ga je vader niet vermoorden, of zoiets impulsiefs.' Ze aarzelde, want ze kende haar neefje maar nauwelijks. Vivacia had haar verzekerd dat de jongen te vertrouwen was. Ze hoopte dat het jonge schip gelijk had. 'Maar ik ga proberen hem te slim af te zijn. Dat zal niet lukken als hij mijn plannen kent. Daarom vraag ik je ze geheim te houden.'

Waarom vertelt u iemand wat u van plan bent? Een geheim wordt het bestebewaard als niemand het kent,' merkte hij op.

Dat was natuurlijk de kern van de zaak. Ze haalde nog eens diep adem. 'Omdat jij een cruciaal onderdeel bent van mijn plan. Zonder jouw belofte mij te helpen hoef ik er niet eens aan te beginnen.'

De jongen bleef een poosje zwijgen. 'Omdat u die dag hebt gezien dat hij me sloeg, denkt u misschien dat ik hem haat of dat ik zijn ondergang wil. Maar dat is niet zo. Ik wil alleen dat hij zich aan zijn belofte houdt.'

'Dat is precies wat ik ook wil,' zei Althea snel. 'Ik zal je niet vragen iets verkeerds te doen, Wintrow. Dat beloof ik je. Maar voordat ik meer kan zeggen moet ik je vragen te beloven dat je mijn geheim zult bewaren.'

Het kwam haar voor dat de jongen erg lang nadacht voordat hij antwoordde. Waren allepriesters zo voorzichtig over alles?

'Ik zal uw geheim bewaren,' zei hij tenslotte.

Dat beviel haar in hem - geen eden of dure formules, maar simpelweg zijn woord. Aan de vibraties onder haar hand voelde ze dat Vivacia blij was om haar waardering voor dejongen. Vreemd eigenlijk, dat het schip zoiets van belang scheen te vinden.

'Dank je,' zei ze zacht. Ze verzamelde al haar moed en hoopte dat hij haar niet zou uitlachen. 'Kun je je die dag nog goed herinneren? Toen hij je tegen de grond sloeg in de eetkamer?'

'Het meeste,' zei de jongen. 'Van toen ik nog bij bewustzijn was.'

'Ook dat je vader bij Sa heeft gezworen dat hij me het schip terug zou geven als slechts één gerenommeerde kapitein zou instaan voor mijn bekwaamheid als zeeman? Weet je dat nog?' Zehield haar adem in.

'Zeker.'

Ze legde nu ook haar tweede hand op het hout van de romp. 'En zou je bij Sa zweren dat je hem dat hebt horen zeggen?' 'Nee.'

Althea's droomwereld leek in te storten. Ze had het kunnen weten. Hoe zou de jongen zijn vader kunnenweerstaan in iets zo belangrijks als dit?

'Ik zou getuigen dat ik het hem heb horen zeggen,' vervolgde Wintrow zachtjes, 'maar ik zou het niet zweren. Een priester van Sa zweert niet bij Sa.'

Althea wilde een gat in de lucht springen. Het zou genoeg zijn,hetmoestgenoeg zijn! Je zou je woord geven, als man, dat

hij het heeft beloofd?' drong ze aan.

'Natuurlijk. Het is gewoon de waarheid. Maar,' zei hij toen, hoofdschuddend, 'ik denk niet dat u er veel aan zou hebben. Als mijn vader zijn belofte aan Sa om mij priester te laten worden al niet houdt, waarom zou hij zich dan wel houden aan iets wat hij in drift heeft gezegd? Tenslotte is dit schip hem heel wat meer waard dan ik ben. Het spijt me dat ik het moet zeggen, Althea, maar ik denk dat deze manier omuw schip terug te krijgen niet zal werken.'

*Laat dat mijn zorg maar wezen,' zei ze met haperende stem. Ze voelde zich geweldig opgelucht. Ze had nu een getuige, en ze voelde dat ze op hem kon vertrouwen. Ze besloot hem niets te zeggen over de Raad van deOude Vaarders en de macht die deze raad had. Ze wilde de jongen niet belasten met meer geheimen dan nodig was. 'Zolang ik weet dat jij zult getuigen dat je vader die belofte heeft uitgesproken, heb ik hoop.'

Hij reageerde met stilzwijgen. Even bleef Althea daar gewoon staan, nog steeds met beide handen op het hout. Zo kon ze de jongen bijnavoelen -zijn verdriet, zijn eenzaamheid.

We varen morgen uit,' zei hij tenslotte. Er klonk geen blijdschap in zijn stem.

'Ik benijd je,' zei Althea.

'Dat weet ik. Konden we maar van plaats ruilen.'

Was het maar zo eenvoudig.' Althea probeerde haar jaloezie van zich af te zetten. Wintrow, vertrouw op het schip. Ze zal voor je zorgen en jij moet goed voor haar zorgen. Ik

reken erop dat jullie goed op elkaar passen!' Ze hoorde in haar stem iets van het "geloof tante nou maar" waar ze als kind zo de pest aan had gehad. Ze sloeg een andere toon aan, meer die van een kapitein die een jonge zeeman moed inspreekt voor zijn eerste reis. 'Ik denk dat je steeds meer zult gaan houden van dit schip en dit leven. Het zit namelijk in je bloed, moet je weten. En als dat gebeurt,' vervolgde ze, nu luider, 'als dat zo is gegroeid en jij bij ons schip bent gaan passen, zal ik, wanneer ik het kom overnemen, ervoor zorgen dat er voor jou altijd een plaats aan boord is. Dat is mijn belofte aan jou.'

'Ik betwijfel eigenlijk of ik u ooit zal vragen die belofte gestand te doen. Niet dat ik het schip niet mag, ik kan me alleen nauwelijks voorstellen -'

'Met wie sta je te smoezen,jongen?' wilde Torg opeens weten. Zijn voeten klosten over het dek en Althea trok zich haastig verder terug in de schaduw. Ze hield haar adem in. Wintrow zou tegen Torg niet liegen - zo goed kende ze de jongen ondertussen wel. En zij kon niet werkeloos toezien wanneer hij om harentwille werd afgetuigd, maar evenmin kon ze riskeren dat Torg haar greep en naar Kyle bracht.

'Ik dacht dat dit mijn uurtje met Wintrow was,' liet Vivacia zich opeens op scherpe toon horen. 'Met wie zou hij anders praten?'

'Misschien met iemand op de kade?' opperde Torg. Hij stak zijn hoofd over de reling, maar zowel de curve van Vivacia's romp als de donkere schaduwen beschermden

Althea. Toch hield ze haar adem in.

'Breng je luie dikke reet dan maar in beweging en ga zelf kijken,'stelde Vivacia pesterig voor.

Althea hoorde dat Wintrow verbluft zijn adem inhield. Zelf moest ze bijna hardop lachen - Vivacia had gepraat als Milt, de brutale scheepsjongen, wanneer die een grote mond durfde opzetten.

'Ja? Nou, misschien doe ik dat wel.'

'En struikel niet in het donker,' waarschuwde deVivaciahem poeslief. 'Het zou toch zonde zijn als zo'n fijne zeeman hier pal voor de kade van boord mieterde en verzoop.' Het kalme deinen van het levende schip werd even iets nadrukkelijker, en de kinderlijke pesterij kreeg opeens iets zo bedreigends dat Althea's nekhaartjes er rechtop van gingen staan.

'Duivels schip!' siste Torg naar het boegbeeld. 'Je maakt mij niet bang. Ik ga kijken wie daar op de kade staat!'

Althea hoorde dat hij over het dek begonte rennen, maar kon niet zeggen waarom - bij het boegbeeld weg of naar de loopplank toe?

'Ga nu!' fluisterde Vivacia dringend.

'Ik ga. Goede reis. Mijn hart zeilt met je mee.' Althea fluisterde de woorden heel zacht, maar ze wist dat het schip ze verstond. Toen vluchtte ze weg, waarbij ze zo lang mogelijk in de schaduwen probeerde te blijven. 'En bescherm die twee, Sa. Bescherm ze alstublieft, vooral tegen zichzelf,' mompelde ze. En deze keer, wist ze, was het echt een gebed.

Ronica Vestrit zat in haareentje te wachten in de keuken. Buiten was het diep in de nacht. Zomerinsecten sjirpten, het licht van de sterren flonkerde tussen de boomkruinen door. Zodadelijk zou de gong aan de rand van het veld klinken. De gedachte bezorgde haar vlinders in haar buik. Nee. Motten. Motten pasten beter bij de nacht en het soort rendez-vous waar ze op wachtte.

Ze had de bedienden die avond vrij gegeven en tenslotte Rache met nadruk gezegd dat ze alleen wilde zijn. De slavin was haar de laatste tijd zo dankbaar dat Ronica zich maar moeilijk van haar droefogende gezelschap kon bevrijden. Keffria liet Malta door Rache dansles geven, en leren hoe ze een waaier moest vasthouden en beleefd met mannen moest praten. Ronica vond het ongepast dat haar dochter deze belangrijke dingen overliet aan een relatieve vreemde, maar ze wist dat Keffria en Malta de laatste tijd geen dikke vriendjes waren. Ze wist niet precies waarom en hoopte het ook nooit te horen. Ze had al genoeg problemen van zichzelf. In elk geval hield Malta nu Racheeen beetje bezig.

Twee keer had Davad nu al gehint dat hij de slavin terug wilde hebben. Beide keren had Keffria hem zo uitbundig bedankt voor alle hulp die Rache haar bood, dat hij het niet met goed fatsoen rechtuit kon vragen. Ronica vroeg zich af hoe lang die tactiek nog zou werken. En daarna? Moest ze het meisje kopen? Zelf een slavenhouder worden? De gedachte stuitte haar tegen de borst. Anderzijds was het ook erg bezwaarlijk dat de arme vrouw zich zo aan haar had gehecht.

Telkens wanneer ze niets te doen had leek ze op de loer te liggen om Ronica met het een of ander van dienst te kunnen zijn. Ze zou graag zien dat de vrouw een eigen leven kon vinden, in plaats van het leven dat de slavernij haar had opgedrongen.

De gong in de verte klonk zachtjes.

Ronica ging staan en begon nerveus door de keuken te lopen, maar keerde toen toch weer terug naar de tafel. Ze had hem zelf gedekt. Er stonden twee grote witte kaarsen van de fijnste bijenwas op, ter ere van haar gast. En ze had haar mooiste porselein en duurste zilver te voorschijn gehaald, en een schitterend tafellaken van crèmekleurig kant. Er stonden schalen met brood en gebak, en met gerookte oesters, en kommetjes met verse kruidensausjes. Plus een fles lekkere oude wijn. De kwaliteit van de maaltijd moest duidelijk maken hoezeer ze haar gast respecteerde, terwijl de beslotenheid van de keuken hun beiden aan de oude afspraken van wederzijdse bescherming en verdediging moest herinneren. Nerveus legde Ronica de zilveren lepels nog een tikkeltje rechter. Ditwas niet de eerste keer dat ze een vertegenwoordiger van de vaarders van de Wilde Regenrivier ontving. Sinds haar huwelijk met Ephron was dat twee keer per jaar gebeurd. Maar dit was de eerste keer na zijn dood, en ook de eerste keer dat ze niet het vollebedrag van de betaling bij elkaar had gekregen.

Het kleine, maar zware zakje goud was twee maten te licht. Twee maten slechts. Ronica was van plan het te bekennen,

eigener beweging, voordat er pijnlijke vragen gesteld konden worden. Ze wilde het bekennenen een nabetaling met rente aanbieden. Wat kon ze anders doen? Of de vertegenwoordiger? Een gedeeltelijke betaling was beter dan niets, en het volk van de Wilde Regenlanden had haar goud veel harder nodig dan wat ze verder ook maar te bieden had. Dat hoopte ze tenminste.

Hoewel ze erop zat te wachten, schrok ze toch toen er lichtjes werd aangeklopt. 'Welkom!' riep ze, zonder in beweging te komen om de deur te openen. Ze blies alle kaarsen uit, op een na, waarmee ze eerst nog even de twee waskaarsen aanstak. Toen bedekte ze de nasmeulende lonten voorzichtig met taps toelopende koperen sierkapjes. Alleen de waskaarsen wierpen nu nog een gedempt, zacht licht in de kamer. Ronica zag het met tevredenheid aan en ging toen zelf de deur openen.

'Welkom in mijn huis. Kom binnen, en beschouw het ook als het uwe.' De woorden waren een oude formule, maar Ronica's stem drukte warmte en oprechtheid uit.

'Dank u,' zei de Regenvrouw. Ze stapte naar binnen en bedankte met een knikje voor de discrete omgeving en het gedempte licht. Ze trok haar handschoenen uit, gaf het zachte leer aan Ronica en trok toen pas de hoofdkap naar achter die haar haren en gezicht had verborgen. Ronica zag het onbewogen aan, zonder met haar ogen te knipperen of ook maar een spiertje van haar gezicht te vertrekken.

'Ik heb verfrissingen voor u klaargezet, na uw lange reis.

Wilt u aan mijn tafel plaatsnemen?'

'Met genoegen,' antwoordde de bezoekster.

Nog waren de formaliteiten niet afgelopen. 'Ik, Ronica Vestrit, van de Beijerstadse vaarders, heetu welkom in mijn huis en aan mijn tafel. Ik breng onze oude wederzijdse beloften in herinnering, van Beijerstad en de Regenlanden, en ook onze private overeenkomst inzake het levende schipVivacia,het product van onze twee families.'

'Ik, Caolwn Festrew, van de Festrews van de vaarders van de Wilde Regenrivier, aanvaard uw gastvrijheid van huis en tafel. Ik breng onze oude wederzijdse beloften in herinnering, van de Regenlanden en Beijerstad, en ook onze private overeenkomst inzake het levende schipVivacia,het product van onze twee families.'

Pas daarna ontspanden beide vrouwen zich. Caolwn slaakte een gespeelde zucht van verlichting. Ronica was in haar hart blij dat de uitvoerige begroeting een verplicht ritueel was, anders zou ze Caolwn misschien niet eens hebben herkend. 'Je hebt de tafel weer prachtig gedekt, Ronica. Maar dat is in al die jaren nooit anders geweest.'

'Dank je, Caolwn.' Ronica aarzelde even, maar niets vragen zou een schijnheilig achterwege laten van medelijden betekenen.'Ik had dit jaar Nelyn verwacht.'

'Mijn dochter is niet meer.' Caolwn zei het zacht. 'Het spijt me dat te horen.' Ronica's medeleven was ongeveinsd. 'De Wilde Regenlanden zijn hard voor vrouwen. Niet dat ze het mannen gemakkelijk maken.'

'Je kind overleven... dat is bitter.'

'Dat is het. Toch heeft Nelyn ons drie kinderen geschonken voordat ze ging. Daar zal ze lang om herinnerd worden, en lang geëerd.'

Ronica knikte langzaam. Nelyn was zelf nog maar een kind geweest. In de Regenlanden waren vrouwen al blijals ze één kind baarden dat in leven bleef. Dat Nelyn er drie had zou inderdaad niet snel vergeten worden. 'Ik had de wijn klaargezet voor Nelyn,' zei Ronica, 'maar ik herinner me dat jij liever thee hebt. Laat me een ketel op het vuur zetten en de wijn opzij zetten, zodat je hem straks mee naar huis kunt nemen.'

'Dat is te vriendelijk.'

'Nee, helemaal niet. Laat allen die ervan drinken zich Nelyn herinneren, en hoe ze van wijn hield.'

Caolwn boog plotseling haar hoofd. Ronica zag nog juist de glanzende tranen die in haar violette ogen waren gesprongen. 'Voor velen, Ronica,' zei ze even later, na een diepe zucht, 'zijn de formaliteiten puur toneelspel. Het welkom is geforceerd, de gastvrijheid ongemakkelijk. Maar bij jou hebben we ons altijd écht welkom gevoeld, al zolang als jij een Vestrit bent. Hoe kan ik je daarvoor bedanken?'

Een andere vrouw zou in de verleiding zijn gekomen om op dat moment te bekennen dat er twee maten goud te kort waren. Een andere vrouw zou misschien niet hebben geloofd in de heiligheid van oude beloften en afspraken. Ronica geloofde er wel in. 'Niets te danken. Ik geef je slechts wat je

toekomt.' Het klonk misschien wat koel, en daarom vervolgde ze: 'Trouwens, formaliteit of niet, overeenkomst of niet, ik denk dat wij tweeën vriendinnen zouden zijn geweest.'

'Dat denk ik ook.'

'Wel, dan zet ik nu theewater op.' Ronica stond op en voegde de daad bij het woord. Terwijl ze water in de ketel goot en hout op het vuur legde, zei ze: 'Wacht maar niet op mij. Proef die gerookte oesters eens. Ik heb ze van Slek, zoals altijd, maar dit jaar heeft hij ze door zijn zoon laten bereiden. Hij was nogal kritisch over de jongen, maar ik geloof dat ze nu juist lekkerder zijn.'

Caolwn proefde en bleek het met haar gastvrouw eens te zijn. Daarna dronken ze thee en spraken over kleine dingen, zoals hun tuinen, het weer, maar ook over moeilijke onderwerpen, zoals het overlijden van Ephron en Nelyn, en allerlei slechte voortekenen, zoals het wangedrag van de satraap en de opbloeiende slavenhandel. Uitvoerig, vol vertedering, werd over de tot leven gekomenVivaciagepraat, alsof ze een gezamenlijk kleinkind van deze twee oma's was. Ook werd er zorgelijk gesproken over de toevloed van nieuwe mensen in Beijerstad, en het land dat ze in beslag namen en de zetels in de raad die ze claimden. Het laatste was niet alleen een bedreiging voor de vaarders van Beijerstad, maar op termijn ook voor het oude pact tussen Beijerstad en de vaarders van de Wilde Regenrivier, welk pact beide partijen beschermde.

Het was een overeenkomst waarover slechts zelden werd

gesproken, zo min als ademen of de dood onderwerpen van gesprek waren - de eeuwige, onvermijdelijke dingen. En zo min als Caolwn sprak over de rimpels en de grijze haren die Ronica's verdriet accentueerden, of Ronicaover de geschubde uitgroeisels die Caolwns gezichtsvermogen dreigden aan te tasten, of de vlezige builen op haar hoofd, goed zichtbaar in de scheiding van haar dikke bronskleurige haar. Het gedempte licht van de kaarsen verzachtte deze littekens, maar verdoezelde ze niet. Zoals het onzichtbare verdrag, waren ook deze zichtbare wonden vanzelfsprekende verlengstukken van hun entiteit. Nooit zouden ze vergeten dat ze samen naar de Gedoemde Kust waren gekomen, de vaarders van de Wilde Regenrivier en de vaarders van Beijerstad. Toen waren het vrienden, verwanten en buren geweest, en dat zouden ze altijd blijven.

Pas na de ongehaaste maaltijd, bij het laatste kopje afgekoelde thee, kwam het eigenlijke doel van Caolwns bezoek ter sprake. Caolwn haalde diep ademen keerde terug tot een formele wijze van praten. Lang geleden hadden de vaarders van Beijerstad ontdekt dat dit hielp om het zakelijke helder van het sociale te onderscheiden. De verandering van taal was geen ontkenning van de vriendschap tussen de vrouwen, maar een herinnering aan het gegeven dat in zakelijke kwesties andere regels golden en dat deze door ieder geëerbiedigd moesten worden. Het was een soort veiligheidsklep, bedoeld voor vrienden en verwanten die in een kleine gemeenschap samenleefden en tevens eikaars

handelspartners waren.

'DeVivaciais tot leven gekomen. Is het schip alles geworden wat het geacht werd te worden?'

Ondanks haar recente verdriet voelde Ronica een oprechte glimlach opkomen. 'Ze is alles geworden wat ons is beloofd en dat geven we vrijelijk toe.'

'Dan nemen we met genoegen in ontvangst wat ons in ruil beloofd is.'

'En wij zullen het met genoegen verstrekken.' Ronica zuchtte, en wenste even dat ze die ontbrekende maten toch maar alvast ter sprake had gebracht. Maar nee — datzou een poging tot misbruik van hun vriendschap zijn geweest. Ze haalde diep adem. We geven ook toe dat we u op dit moment meer verschuldigd zijn dan we hebben kunnen bijeenbrengen.' Ronica rechtte haar rug. Ze zag de verbazing in Caolwns lavendelkleurigeogen. We komen twee maten te kort. We stellen voor dit ontbrekende deel toe te voegen aan onze volgende betaling, wanneer we, dat verzeker ik, het volle bedrag beschikbaar zuilen hebben, inclusief deze twee maten plus een kwart maat als rente.'

Er volgdeeen lange stilte. Caolwn moest nadenken. Ze wisten allebei dat de Beijerstadse wet haar veel ruimte gaf om een veel hogere rente te eisen, nu Ronica niet aan haar verplichtingen had voldaan - tot wel twee maten toe. Ronica hoopte dat ze ergens tussen een halve en een volle maat zouden uitkomen. Zelfs dat zou haar al bijzonder veel moeite kosten.

Maar toen Caolwn sprak bezorgden haar woorden haar koude rillingen. 'Bloed of goud, de schuld is verschuldigd.'

Ronica's hart sloeg een slag over. Wat kon ze met die formule bedoelen? Geen van de mogelijke antwoorden beviel haar. Ze probeerde haar stem vast te laten klinken. Ze waren immers nog aan het onderhandelen, dus ze kon proberen iets gunstigers voor elkaar te krijgen. Ze begon met een onwaarschijnlijke optie. 'Ik ben nu weduwe,' zei ze, 'en nog in mijn rouwperiode. Maar ook zonder dat — ik ben helaas veel te oud om nog kinderen te kunnen baren. Ik heb al jaren geleden de hoop moeten opgeven dat ik Ephron een nieuwe zoon zou kunnen schenken.'

'Je hebt dochters,' merkte Caolwn behoedzaam op.

'De ene getrouwd, de andere vermist,' gaf Ronica meteen toe. 'Hoe kan ik je iets beloven waarover ik niet de beschikking heb?'

Wordt Althea vermist?'

Ronica knikte. Er ging een pijnscheut door haar heen. De onzekerheid -hetergste wat een vaarders familie kon overkomen. Niet weten of de geliefde ooit naar huis terug zou keren...

'Ik moet het vragen,' zei Caolwn verontschuldigend, 'want dat is mijn plicht tegenover mijn familie. Althea heeft zich toch niet... verstopt? Ze is toch niet gevlucht om onder de verplichtingen van onze overeenkomst uit te komen?'

'Je moet dat vragen, dus ik neem het je niet kwalijk.' Toch klonk Ronica's stem opeens kil. 'Althea is een echt

vaarderskind. Ze zou liever sterven dan haar familie te schande maken. Ze is gebonden en dat weet ze, waar ze ook is. Als ze nog leeft en jullie eisen haar op, dan zal ze komen zodra ze ervan verneemt.'

'Dat betwijfel ik niet,' zei Caolwn met warmte in haar stem, maar ze ging onverbiddelijk door. 'Maar je hebt ook een kleindochter en twee kleinzoons. Zij zijn even sterk gebonden als Althea. Ik heb twee kleinzonen en een kleindochter. Allemaal naderen ze de huwbare leeftijd.'

Ronica schudde haar hoofd en wist een geforceerd lachje op te brengen. 'De mijne niet. Het zijn nog maar kinderen, nog jaren van een huwelijk verwijderd. De oudste is met zijn vader uitgevaren. Bovendien is hij Sa als priester beloofd. Zoals ik al zei: ik kan je niet iets beloven waarover ik niet de beschikking heb.'

'Daarstraks beloofde je me goud waarover je niet de beschikking hebt,' wierp Caolwn tegen. 'Goud of bloed, het gaat erom dat de schuld tijdig wordt afgelost, Ronica. Als wij bereid zijn die tijdigheid te verschuiven, dan zou jij misschien bereid moeten zijn ons de betaalwijze te laten bepalen.'

Ronica pakte de theepot, maar deze bleek leeg te zijn. Ze stond vlug op. 'Zal ik nog wat thee zetten?' vroeg ze.

'Alleen als het snel kan,' antwoordde Caolwn. 'De nacht wacht niet tot we klaar zijn, Ronica. We moetensnel tot een afspraak komen. Ik loop niet graag bij daglicht door Beijerstad. Er zijn tegenwoordig te veel onwetenden in de stad, mensen die geen idee hebben van de oude afspraken

die ons allen binden.'

'Natuurlijk.' Ronica ging snel weer zitten. Ze was radeloos. Opeens wenste ze, heel gemeen, dat Keffria hier zat. Tenslotte ging het nu om haar geld, niet dat van Ronica. Laat haar dit maar eens onder ogen zien. Hoe zouzijzich hieruit redden? Maar die gedachte bezorgde haar opnieuw koude rillingen, want het antwoord lag voor de hand: Keffria zou het probleem aan Kyle overdragen. Die had geen idee van wat er hier aan de hand was. En als het hem werd uitgelegd zou hij zich waarschijnlijk niet aan de oude afspraken houden. Nee, hij zou het puur als een zakelijke kwestie bekijken. Hij zou zich gedragen zoals de anderen die het volk van de Wilde Regenlanden in de loop van de tijd met verachting waren gaan bekijken, en die er alleen contact mee hadden omdat ze er geld mee konden verdienen, zonder te weten wat Beijerstad aan die mensen te danken had. Keffria zou het lot van de hele familie in Kyles handen leggen en hij zou ermee omgaan alsof het gewoon een zootje handelswaar was.

Op het moment waarop ze dat besefte, besloot Ronica een grens te overschrijden. Hetwas niet gemakkelijk, want het was in strijd met haar eergevoel, maar wat stelde haar eergevoel voor in verhouding tot het woord en het lot van haar hele familie? Ze kon zich niet herinneren dat ze ooit in haar leven zo koelbloedig had besloten iets verkeerds te doen. Maar evenmin kon ze zich herinneren ooit met een zo hopeloze keuze geconfronteerd te zijn.

Even snakte haar ziel hevig naar Ephron, de man die haar

beslissingen altijd had gesteund en haar op die manier zelfvertrouwen had gegeven.

Ze keek Caolwn recht in de ogen. 'Kun je me wat uitstel geven?' vroeg ze eenvoudig. Ze aarzelde even en zette toen hoog in, om het voorstel voor de andere vrouw zo aantrekkelijk mogelijk te maken. 'De volgende termijn vervalt halverwege de winter, meen ik?'

Caolwn knikte.

'Dan ben ik je twaalf maten goud verschuldigd, het reguliere bedrag.'

Weer knikte de vrouw. Het was een van Ephrons trucs bij het onderhandelen. Laat iemand een paar keer achter elkaar met je instemmen, dan doet hij het een volgende keer misschien net iets te onnadenkend.

'Verder ben ik dan de twee maten goud verschuldigd die ik nu te kort kom, plus twee maten om je voor dat laatste te compenseren.' Ronica probeerde haar stem zakelijk te houden, ook bij het noemen van dit zeer royale bedrag. Ze glimlachte.

Caolwn beantwoordde de glimlach. 'Maar als je het dan niet hebt, houden we ons aan de oorspronkelijke afspraak tussen onze families. In bloed of goud is betaling verschuldigd. Je zult dan een dochter of een kleinkind aan onze familie afstaan.'

Daarover viel niet te marchanderen. Het was jaren geleden beloofd door Ephrons grootmoeder. Geen vaarder zou erover piekeren om terug te komen op iets wat door een

voorouder was gezworen. Ze knikte stijfjes, maar ze koos zorgvuldig haar woorden. 'Maar als ik devolle zestien maten goud heb, zullen jullie ze als afdoende betaling accepteren.'

Caolwn stak haar hand uit en Ronica bezegelde de afspraak met een handdruk. Ze voelde de rubberachtige bobbels onder de vingers en op de rug van de hand van haar bezoekster.

'Nogmaals, Ronica van de vaarders familie Vestrit, dank ik u voor uw gastvrijheid,' zei Caolwn, nadat ze was opgestaan.

Ronica antwoordde in soortgelijke bewoordingen, en daarmee was het bezoek in principe afgelopen. Caolwn trok haar zomerjas aan en zette haar kap op, waarna alleen haar lavendelkleurige ogen nog te zien waren. Daar werd echter een gazen doekje voor gehangen. Terwijl ze tenslotte haar wijde handschoenen over haar misvormde vingers schoof, brak Caolwn met de traditie. Met neergeslagen ogenzei ze: 'Het zou niet zo'n vreselijk lot zijn als velen denken, Ronica. Elke Vestrit die zich bij ons voegde zou ik koesteren, zoals ik onze vriendschap altijd heb gekoesterd. Ik ben in Beijerstad geboren, weet je. En al ben ik geen vrouw meer waar een manvan jouw volk zonder huivering naar kan kijken, weet, dat ik niet ongelukkig ben geweest. Ik heb een echtgenoot gehad die me op handen droeg, en een dochter gekregen, en gezien dat zij me drie gezonde kleinkinderen heeft gegeven. Deze huid, deze misvormingen... andere vrouwen, vrouwen die in Beijerstad zijn gebleven, betalen misschien een hogere prijs voor een gladde huid en voor ogen en haar in normale tinten.

Mocht alles niet lopen zoals jij bidt dat het moge lopen, en moet ik komende winter iemand van jouw bloed meenemen, vergeet dan niet, Ronica, dat hij of zij door ons bemind en verwend zal worden, niet alleen omdat hij of zij van de beroemde en hooggeachte familie Vestrit is, maar ook wegens het nieuwe, verse bloed dat hij of zij onze kleine gemeenschap zou schenken.'

'Dank je, Caolwn.' Ronica kon de woorden slechts gesmoord uitbrengen. Caolwn bedoelde het ongetwijfeld goed, maar besefte ze wel hoe ijzingwekkend het perspectief dat ze schetste was?

Vanuit de deuropening zag Ronica haar bezoekster in het donker verdwijnen. Een Regenman voegde zich bij haar en nam het goud van haar over. Daarna zwaaiden ze beiden nog eenmaal ten afscheid. Ronica beantwoordde de groet. Ze wist dat ze naar het strand zouden lopen, waar een sloep klaar lag die hen naar eenschip zou brengen, verderop in de baai, dat slechts één licht voerde. Ze wenste dat schip een goede reis en een behouden thuiskomst, en ze bad vurig tot Sa dat ze nooit iemand van haar eigen bloed op deze manier zou hoeven uit te wuiven...

Keffria, in het donker, probeerde het opnieuw. 'Kyle?'

'Hm?' Zijn stem klonk warm en diep — zoet en loom van verzadiging.

Ze kroop knus tegen hem aan. Zijn vlees was lekker warm, behalve waar het werd verkoeld door het zomerse briesje dat

door het open venster naar binnen waaide. Hij rook lekker, naar seks en mannelijkheid, en de stevige realiteit van zijn spieren en kracht hield alle angsten van de nacht verre. Waarom kon het niet altijd zo zijn? Hij was die avond thuis geweest om afscheid te nemen. Ze hadden lekker gegeten, met goede wijn, en daarna hun passie en liefde met elkaar gedeeld. Waarom moest dat nu weer worden bedorven door een nieuwe discussie over Malta? Omdat hetmoest,hield ze zichzelf streng voor. Het moest worden geregeld. Voordat hij vertrok moest hijhet met haar eens zijn, want ze wilde niet achter zijn rug om handelen. Ze haalde diep adem.

Wat Malta betreft...' begon ze.

'O nee!' kreunde hij. 'Alsjeblieft! Over een paar uur moet ik weg. Laten we van die schaarse tijd genieten...'

'Die luxe kunnen weons niet permitteren. Malta weet dat we op dit punt van mening verschillen. Ze zal er tijdens je afwezigheid op blijven hameren, bij alles wat ik zeg of vraag. "Papa heeft gezegd dat ik nu een vrouw ben." Dat wordt onverdraaglijk!'

Hij zuchtte diep en schoof bij haar weg. Het was opeens koel in het bed, om niet te zeggen kil. 'Dus ik moet mijn belofte terugnemen, enkel om te voorkomen dat jij ruzie met haar krijgt? Keffria, wat zou ze dan van me denken? Blaas je de kwestie niet nodeloos op? Laat haar tochdie ene keer in een leuke jurk naar dat bal gaan. Wat is daar nu zo erg aan?'

'Nee.' Het eiste al haar moed om hem regelrecht tegen te spreken, maar hij begreep gewoonweg niet waar hij het over

had en zij had te lang gewacht met uitleggen — dat had ze eerder die avond willen doen. Deze ene keer moest hij gewoon maar eens toegeven. 'Het gaat om veel meer dan een jurkje, en dansen met een man. Ze krijgt dansles van Rache. Ik wil haar zeggen dat ze daarmee voorlopig genoegen moet nemen, dat ze minstens een jaar nodig heeft om zich voor te bereiden op haar aantreden als vrouw in Beijerstad. En ik wil haar zeggen dat jij en ik het daar over eens zijn. Dat je er nog eens goed over hebt nagedacht, en dat je wat het Oogstbal betreft van mening bent veranderd.'

'Maardat ben ik niet,' zei Kyle koppig. Hij lag op zijn rug en keek naar het plafond. Zijn handen, met hun vingers verstrengeld, lagen onder zijn hoofd. Als hij had gestaan, wist ze, had hij nu zijn armen over elkaar geslagen. 'Ik vind dat je iets onnozels ergopblaast. En ik denk - ik zeg het niet om je te kwetsen, maar het valt me steeds vaker op - dat je je controle over Malta gewoon niet wilt opgeven. Je wilt haar een klein meisje houden. Het lijkt bijna of je jaloers bent, liefje. Dat ze mijn aandacht zoekt, en die van jonge mannen. Ik heb dat vaker gezien. Geen enkele moeder wil door haar dochter in de schaduw worden gesteld. Maar een volwassen dochter moet er een moeder juist aan herinneren dat ze niet meer jong is. Ik vind dat zoiets jou onwaardig is, Keffria. Laat je dochter nu maar volwassen worden, en zowel een sieraad als een compliment voor jou zijn. Je kunt haar niet eeuwig met korte rokjes en vlechtjes laten rondlopen.'

Misschien hield hij haar woedende en beledigde stilte voor

iets anders, want hij draaide zich half naar haar toe en vervolgde: "We mogen blij zijn dat ze niet op Wintrow lijkt. Kijk eens naar hem. Hij ziet er niet alleen uit als een jongen, hij gedraagt zich ook zo. Laatst zat hij met een vuurrood verbrande rug op het dek te werken,mokkend als een kleuter. Een paar van de mannen hadden voor de grap zijn hemd in de mast gehangen. Hij durfde niet naar boven te klimmen om dat hemd te halen. Ik liet hem later in mijn kajuit komen en legde hem onder vier ogen uit dat de rest van de manschappen hem voor een lafaard hield als hij dat soort dingen deed. Hij beweerde dat hij niet uit angst had geweigerd om achter zijn hemd aan te klimmen, maar om zijn waardigheid te bewaren. En toen kreeg ik me toch een preek van dat verwaande priestertje! Hij probeerde er een morele kwestie van te maken, die niets met lafheid of moed te maken had, maar met zijn weigering om zich als amusement te laten misbruiken.'

'Waarom laat jij je mannen zulke kinderachtige dingen doen als ze behoren te werken?' vroegKeffria. Haar hart bloedde voor Wintrow, al vond zij ook wel dat de jongen gewoon zijn hemd had moeten terughalen. Als hij die uitdaging had aangenomen hadden ze hem gezien als een der hunnen, maar nu zagen ze hem als een buitenstaander, iemand die gepestkon worden. Zij begreep dat instinctief, en vroeg zich af waarom hij dat zélf niet had gesnapt.

'Jij hebt die jongen bedorven door hem naar de priesters te sturen.' Kyle zei het op een bijna tevreden toon en Keffria

besefte opeens dat hij erin was geslaagddrastisch van onderwerp te veranderen.

'We hadden het niet over Wintrow, maar over Malta!' Ze besloot het over een andere boeg te gooien. 'Jij zegt dat jij het beste weet hoe je van je zoon een man moet maken. Waarom denk je dan niet dat een vrouw het beste weet hoe ze een meisje als Malta het beste kan voorbereiden op haar rol als volwassen vrouw?'

Zelfs in het halfduister zag ze zijn verbazing over de vinnigheid van haar toon, en meteen begreep ze dat ze een fout had gemaakt, maar opeens was ze ook te kwaad om haar woorden terug te nemen.

'Als je een ander type vrouw was, zat daar misschien iets in,' zei hij ijzig. 'Maar ik weet nog hoe jij was toen je een meisje was. Je eigen moeder hield je aan haar rokken, precies zoals jij nu Malta aan jouw rokken probeert te houden. Het heeft me zeeën van tijd gekost om de gevoelens van een vrouw in jou te wekken. Niet alle mannen hebben zo veel geduld. Ik wil niet dat Malta tot dezelfde achterlijkheid en verlegenheid opgroeit als jij toen.'

De wreedheid van zijn woorden benam haar de adem. Hun verkeringstijd, de langzame groei van haar bedeesde hoop, tenslotte de zekerheid van Kyles belangstelling voor haar - dat alles behoorde tot haar liefste herinneringen. En dat alles was nu in één keer weggevaagd. Haar maandenvan verlegen, langzaam opbloeiende, hoopvolle verwachting waren veranderd in een stierlijk vervelende oefening van

geduld zijnerzijds. Het geleidelijke ontwaken van haar vrouwelijke gevoelens was een educatieve dienstverlening die hij zo goed was geweestzonder mopperen in haar te investeren. Ze draaide haar hoofd en keek naar de vreemdeling die naast haar lag. Ze wilde het liefste ontkennen dat hij die woorden ooit had gezegd, of in elk geval zichzelf kunnen wijsmaken dat hij ze in drift had uitgesproken, zonder ze echt te menen. Maar toen voelde ze zich van binnen helemaal verkillen. In drift of niet, maakte dat enig verschil? Hij was niet de man voor wie ze hem al die tijd had gehouden. Al die jaren was ze met een fantasiebeeld getrouwd geweest, niet met een echt iemand. Ze had zich een echtgenoot verbeeld, een tedere, lachende, liefhebbende man, die alleen maandenlang weg bleef omdat hij dat nu eenmaal moest, en op die schepping had ze het gezicht van Kyle geplakt. En daardoor was het maar al te gemakkelijk geweest om hem een paar fouten, of zelfs een dozijn, tijdens zijn tussenstops thuis te vergeven. Ze had zichzelf moeiteloos kunnen wijsmaken dat hij doodmoe was wegens de lange, uitputtende reis. Of dat ze gewoon weer even aan elkaar moesten wennen.En ondanks alles wat hij de afgelopen weken had gezegd en gedaan, na de dood van haar vader, was ze hem blijven behandelen en was ze op hem blijven reageren alsof hij nog steeds haar sprookjesprins was. Maar de waarheid was dat hij nooit de romantische figuur was geweest die zij van hem had gemaakt. Het was gewoon een man, een man als andere mannen. Nee. Nee, hij was stommer dan de

meeste.

Hij was stom genoeg om te denken dat zij hem moest gehoorzamen. Zelfs wanneer zij het beter wist, zelfs wanneer hij niet in de buurt was om te protesteren. Het drong als een donderslag tot haar door. Waarom had ze dit nooit eerder ingezien?

Misschien voelde Kyle aan dat hij iets te ver was gegaan. Hij schoof haar kant op en raakte haar schouder aan. 'Kom bij me,' vroeg hij op een sussende toon. 'Ga nou niet mokken. Niet tijdens mijn laatste nacht thuis. Vertrouw me. Als deze reis helemaal naar wens verloopt, zal ik de volgende keer wat langer aan wal kunnen blijven. Dan zal ik hier zijn om al die lasten van je schouders tenemen: Malta, Selden, het schip, de bezittingen... Ik zal alles in orde brengen en de dingen regelen zoals ze altijd al hadden moeten worden geregeld. Je bent altijd verlegen en wat jong voor je leeftijd geweest... maar ik mag dat niet laten klinken alsofhet iets was waar je zelf iets aan kon doen. Ik wil alleen maar zeggen dat ik weet hoe hard je hebt geprobeerd om desondanks alles zo goed mogelijk te regelen. Als iemand iets te verwijten is, dan mij, omdat ik jou zo lang met al die zorgen en taken hebopgescheept.'

Als verdoofd liet ze zich naar hem toe trekken. Even later viel hij in slaap, maar wat zojuist nog zijn veilige warmte was geweest, was opeens een loden last die op haar drukte. De quasi redelijke beloften die hij haar daarnet had gedaan stilden haar angsten niet, maar klonken als evenzovele bedreigingen na in haar oren...

Ronica Vestrit opende haar ogen in de schemering van de slaapkamer. Haar raam stond open, het gaasdoek van de gordijnen wuifde in het nachtelijke briesje. Ik slaap tegenwoordig als een oude vrouw, dacht ze. Bij vlagen. Het is niet slapen, niet wakker zijn, niet echt rusten. Ze sloot haar ogen weer. Misschien kwam het doordat ze de laatste maanden naast Ephrons ziekbed niet al te diep in slaap had durven vallen. Misschien zou ze later leren weer gezond te slapen. In haar hart betwijfelde ze dat echter zeer. 'Moeder.'

Een fluistering zo zacht als de zucht van een spook. 'Ja, liefje, mama is hier,' fluisterde Ronica. Ze deed haar ogen niet open. Ze kende deze stemmetjes, al jaren. Het waren haar zoontjes, die haar soms in het donker kwamen opzoeken. Het waren pijnlijke herinneringen, maar ze wilde ze nooit verjagen door abrupt haar ogen te openen. Zelfs pijnlijke herinneringen boden een zekere troost.

'Moeder, ik ben gekomen omje hulp te vragen.'

Ronica deed langzaam haar ogen open. 'Althea?' fluisterde ze naar de duisternis. Zag ze daar een schaduw achter de opbollende gordijnen, of verbeeldde ze zich dat?

Een hand schoof het gordijn opzij. Althea leunde over de vensterbank naar binnen.

'O, Sa gedankt dat je niets mankeert!'

Ronica kwam meteen uit bed, maar Althea deed een stap achteruit. 'Als je Kyle roept kom ik nooit meer terug!' waarschuwde ze zachtjes.

Ronica liep naar het venster. 'Dat kwam niet eens in me op!' zei ze. 'Kom, we moeten praten. Alles is fout gegaan. Niets heeft gewerkt volgens plan.'

'Dat verbaast me niks,' zei Althea. Ze kwam weer bij het venster staan. Ronica keek haar aan en zag de naakte gekwetstheid in haar ogen. Toen wendde Althea haar blik af. 'Moeder... misschien ben ik een dwaas dat ik het vraag, maar ik moet het weten voordat ik verder ga. Weet je nog wat Kyle zei toen... de laatste keer dat we allemaal bij elkaar waren?'

Ronica zuchtte diep. 'Hij heeft toen heel veel gezegd. Het meeste daarvan zouik graag vergeten, maar schijnt in mijn geheugen gegrift te zijn. Wat bedoel je precies?'

'Hij zwoer bij Sa dat hij mij het schip terug zou geven als één gerenommeerde kapitein zou instaan voor mijn bekwaamheid. Weet je nog dat hij dat zei?'

'Dat weet iknog,' gaf Ronica toe. 'Ik betwijfel echter of hij het meende. Het is echt iets voor hem om in drift dat soort dingen te roepen.'

'Maar je herinnert je dat hij het heeft gezegd?' drong Althea aan.

'Ja. Ja, ik weet het nog goed, maar we hebben belangrijkerdingen te bespreken, Althea. Kom binnen. Kom terug naar huis, we moeten -'

'Nee. Niets is belangrijker dan wat ik je daarnet vroeg. Moeder, ik heb je nooit op een leugen betrapt. Niet als het om iets belangrijks ging. Het moment zal komen dat ik erop reken dat je de waarheid zegt.'

Het was niet te geloven, maar tijdens de laatste woorden liep haar dochter al bij haar weg. Op dat moment leek ze akelig veel op haar vader, toen deze nog een jonge man was geweest. Ze droeg het gestreepte hemd en de zwarte lange broek van een zeeman die aan wal gaat. Zeliepzelfs precies zoals hij dat had gedaan, een beetje deinend, met haar lange, donkere haren tot een staart gebonden, die op haar rug bungelde.

'Wacht!' riep Ronica haar na. Ze ging op de vensterbank zitten ensloeg haar benen eroverheen. 'Althea, wacht!' riep ze terwijl ze naar beneden sprong.

Ze kwam ongelukkig terecht op de tegels onder het venster, maar ze viel niet. Ze rende naar de dichte laurierheg die de tuin afgrensde, maar toen ze door de opening de straat op liep was Althea al nergens meer te zien. Alles was stilte en duisternis. Haar dochter was weer verdwenen. Was ze er eigenlijk wel echt geweest?

Sessurea was degene die door het kluwenwas gekozen voor de confrontatie met Maler. Shreever voelde zich kwaad en gekwetst wegens het achterbakse gekonkel dat daar kennelijk aan was voorafgegaan. Waarom hadden ze zich met hun klachten niet rechtstreeks tot Maler gewend? Nu waren ze er allemaal tegelijk vol van, alsof iedereen vergiftigd vlees had gegeten. De waanzinnigste van het hele stel was Sessurea, want toen hij zich kronkelend opmaakte om de confrontatie aan te gaan waren zijn oranje manen al opgericht en giftig.

'Je hebt ons op een dwaalspoor geleid!' toeterde hij. 'Dagelijks wordt de Overvloed ondieper en warmer, en de zoute smaak vreemder. Je brengt ons naar plaatsen waar prooi schaars is, en dan geef je ons bovendien amper tijd om ons te voeden. Ik ruik geen andere kluwens, niemand anders is deze kant op gekomen. Je leidt ons niet naar onze wedergeboorte, maar naar de dood.'

Shreever zette haar kraag op en boog haar nek om het gif vrij te maken. Als Maler werd aangevallen, zo had ze gezworen, zou hij niet alleen hoeven te vechten. Maar Maler zette niet eens zijn stekelkraag op. Traag als deinend wier weefde hij een patroon in de Overvloed, dat hem eerst boven en toen onder Sessurea bracht, die zich in vreemde bochten moest wringen om Maler met zijn blik te kunnen volgen. Voor de ogen van het gehele toekijkende kluwen veranderde hij Sessurea's uitdaging in een sierlijke dans, waarin Maler zelf de leiding had.

Zijn wijsheid was even elegant en innemend als zijn dansbewegingen toen hij zich met woorden tot Sessurea richtte. 'Dat je geen anderekluwens ruikt komt doordat ik de geur volg van degenen die hier een eeuwigheid geleden passeerden. Maar als je je kieuwen wijd opende, zou je anderen ruiken, niet al te ver voor ons uit. Je klaagt over de warmte van deze Overvloed, maar ooit behoorde jijtot degenen die als eersten protesteerden toen ik jullie van de warmte naar de koelte leidde. Je proeft vreemde zouten en denkt dat we verdwaald zijn. Domme slang! Als alles bekend

en vertrouwd zou zijn, dan zwommen we terug naar gisteren! Volg me en twijfel niet langer, want ik ga jullie voor, maar niet naar je eigen vertrouwde gisteren, maar naar morgen, en het gisteren van je voorouders. Twijfel niet meer, maar slik mijn waarheid!'

Zo dichtbij was Maler gekomen tijdens het verstrengelen van zijn wijze woorden en zijn elegante bewegingen dat Sessurea het opwolkende gif van Malers plotseling strak uitzwiepende kraagbaleinen welmoestopzuigen. Zijn grote groene ogen rolden in hun kassen toen hij het nabeeld van de dood en de waarheid in die wolken proefde.Hij liet zijn verdediging zakken, verslapte over zijn volle lengte en zou naar de bodem zijn gezakt als Maler hem niet had omwikkeld met zijn eigen lichaam. Maar hoewel hij degene die hem had uitgedaagd beschermend ondersteunde, uitte het kluwen nietteminkreten van angst en zorg, want boven de Overvloed, en tegelijk erin, bewoog zich een grote donkere massa. En de schaduw van die massa gleed over het kluwen heen, geluidloos, op het ruisen van de vinloze romp door het water na.

De rest van het kluwen zou het liefste naar de diepte zijn weggevlucht, maar Maler, die nog steeds Sessurea omkronkeld hield, begon de zwarte vorm te volgen. 'Kom mee!' trompetterde hij naar allen. 'Volg me. Volg me zonder angst, want ik beloof jullie voedsel en wedergeboorte wanneerhet moment van het bijeenzijn gekomen is!'

Shreever wist haar vrees alleen te overwinnen door haar

trouw aan Maler. Zij was de eerste die zich van het kluwen losmaakte en zich door de Overvloed begon te bewegen, achter haar leider aan. Ze zag aan lichte trillingen dat de eerste voorboden van bewustzijn in Sessurea's lichaam terugkeerden en ze zag ook hoe hij zich even later voorzichtig uit Malers omhelzing bevrijdde. 'Ik heb het gezien!' riep hij naar de anderen, die nog wachtten en aarzelden. 'Hij heeft gelijk, Maler heeft gelijk! Ik heb dit gezien in zijn herinneringen. Nu gaan we het opnieuw beleven. Kom. Kom mee!'

En meteen na die erkenning kwam er vanuit de zwarte vorm voedsel naar beneden, prooi die zich niet verzette en die niet zwom, maar traag naarbeneden buitelde om gepakt en gegeten te worden door allen.

We zullen geen honger lijden,' verzekerde Maler zijn volgelingen kalm. 'Ook zullen we onze reis niet meer hoeven te onderbreken om naar vissen te zoeken. Zet alle twijfels van je af en tast rondin je diepste herinneringen. En volg me!'

HERFST

HOOFDSTUK 16
Nieuwe rollen

~

Het schip doorkliefde de oceaan, de boeg wees naar boven alsof hij mikte op de gekwelde hemel zelf. De regen kwam met bakken naar beneden. Even —een haast eindeloos moment— zag Althea alleen de hemel, maar meteen daarna dook het schip met zijn neus in een diep dal tussen twee wallen van water. Het leek alsof ze kopje-onder zouden gaan, met schip en al, en inderdaad golfde er groenig water over het voordek en stond de mast te trillen, en daarmee ook de ra waaraan Althea zich vastklampte. Haar verdoofde vingers verloren bijna hun houvast en ze moest zich met haar beide voeten schrap zetten in het onderlijk van het zeil, maar toen richtte het schipzich krakend en rillend weer op en voer moedig op de volgende berg water af.

'Alth, wegwezen daar!' De stem klonk van onder, waar Reller haar vanaf een paar weeflijnen kwaad aankeek, zijn ogen half dichtgeknepen tegen de wind en de regen.'Of heb je problemen, jongen?'

'Nee, ik kom al,' riep ze terug. Ze had het koud, ze was doornat en ongelooflijk moe. De andere matrozen waren klaar met hun taken en waren uit het want naar beneden gevlucht, maar Althea had even gewacht en zich vastgeklampt

om wat krachten te verzamelen voor de klim naar beneden. Bij het begin van haar wacht, toen de eerste tekenen van de storm te zien waren, had de kapitein bevolen dat de zeilen gereefd en gegord moesten worden. Ze waren daarmee nog maar nauwelijks klaar, inmiddels in eenstromende regen, en op het dek terug, toen werd geroepen dat de marszeilen in een dubbele rif moesten worden gezet. Ondertussen was het steeds harder gaan regenen en waaien. Althea had de ene order na de andere uitgevoerd, tot ze er op het laatst helemaalniet meer bij nadacht en automatisch deed wat er gedaan moest worden. Ze was niet vergeten wat haar taak was, maar ze verbaasde zich over het feit dat haar lichaam en handen zo precies wisten wat ze moesten doen, ook als haar geest verdoofd was wegens vermoeidheid en angst. Het leek wel of haar handen en voeten slim getrainde dieren waren, ontworpen om haar in leven te houden, of ze zelf meewerkte of niet.

Ze klom langzaam uit het want naar beneden, zoals gewoonlijk als laatste.

Dat Rellerde moeite had genomen haar te vragen of ze problemen had bewees al dat hij meer consideratie bezat dan de rest. Ze had geen idee waarom de man een oogje op haar scheen te houden, maar het stemde haar dankbaar, hoewel ze er zich ook een beetje door vernederd voelde.

Toen ze pas op het schip was had ze ernaar gesnakt zich te onderscheiden. Ze probeerde harder, sneller en beter te werken dan wie ook. Het was heerlijk geweest weer aan boord

van een schip te zijn. Dat saaie voedsel, elke dag hetzelfde. De stinkende, te krappe ruimen. Zelfs de primitieve bruutheid van degenen die ze haar maten moest noemen - de eerste dagen had alles heel draaglijk geleken. Ze was weer op zee, ze deed nuttig werk en aan het einde van de reis zou ze een label hebben dat ze Kyle onder zijn neus kon wrijven. Dat zou hem leren! Zo zou ze haar eigen schip terugverdienen.

Helaas had ze geen ervaring op dit soort schepen en bovendien liet de fysieke kracht van haar lichaam te wensen over. Dit was een slachtschip, geen koopvaarder. Het doel van de kapitein was niet om snel van de ene plaats naar de andere te varen om goederen af te leveren, maar om een zigzagkoers te volgen om prooi te vinden. Het schip had een veel grotere bemanning dan een koopvaarder van hetzelfde formaat zou hebben gehad, want behalve voor het zeilen was er ook personeel nodig voor het jagen, slachten, uitbenen en opslaan van het vlees en de olie. Het schip was dus voller en minder schoon dan ze gewend was. Ze was haar best blijven doen om veel en snel te leren, maar wastot de ontdekking gekomen dat ze door vastberadenheid alleen niet de beste matroos van dit stinkende aasschip kon worden. Ze wist in haar achterhoofd dat ze haar vaardigheden sterk had verbeterd sinds ze aan boord van deOogsterwas gekomen, maar ook datze nog lang geen 'slimme knaap' was geworden - zoals haar vader dat zou hebben genoemd. Haar optimisme was omgeslagen in wanhoop. En toen was ook de wanhoop verdwenen. Sindsdien leefde ze van dag tot dag, en dacht ze verder bijna

nergens meer aan.

Ze waseen van de drie 'jongens' aan boord van het slachtschip. De twee andere, verwanten van de kapitein, kregen de lichtere klusjes. Ze bedienden de kapitein en de stuurman aan tafel, en kregen vaak de kliekjes van goede maaltijden. Ook hielpen ze vaak de kok bij het bereiden van de maaltijden voor de rest van de bemanning. Vooral dat benijdde Althea hen, want het betekende dat ze in weer en wind vaak lekker binnen bij de stoof zaten. Althea, de rare snuiter, kreeg de ruwere klussen van een scheepsjongen op zijndak: het legen van emmers met teer of stinkend afval, allerlei poetswerk, hulp bij het werk van wie er ook maar om vroeg. Ze had nog nooit van haar leven zo hard gewerkt.

Ze hield zich nog even aan de mast vast en strompelde toen over het stampende schip,stap voor stap, zich vastgrijpend aan touwen en balken, naar de beschutting van de voorpiek terwijl het dek door de ene golf na de andere werd opgetild. Ze hadden al drie volle dagen beroerd weer, maar voordat de huidige storm was begonnen had Althea naïef gedacht dat het niet slechter kon. De ervaren zeelieden schenen het voor Buiten een normaal verschijnsel te vinden. Weliswaar vervloekten ze de storm, en vroegen ze Sa dringend er een einde aan te maken, maar ze eindigden altijd met sterke verhalen overergere stormen die ze op gammeler schepen hadden doorstaan.

'Alth, jongen, je kunt je beter haasten als je nog een hap eten wilt krijgen, laat staan een min of meer warme!'

Rellers woorden hadden iets dreigends, maar de oude rot bleef naast het luik staanwachten tot ze bij hem was gekomen. Samen daalden ze af, Althea als laatste. Beneden veegde ze het water van haar gezicht en haar armen en wrong haar dikke paardenstaart uit. Toen volgde ze Reller verder het ruim in.

Een paar maanden geleden zou ze hebbengezegd dat het een koude, natte, stinkende ruimte was, maar nu was het zo niet de hemel, dan toch 'thuis', en in elk geval een plek waar de regen en de wind niet konden komen. Het gele licht van een lantaarn was bijna knus te noemen. Ze kon horen dat er eten werd uitgedeeld - het geluid van een houten lepel in een koperen ketel - en haastte zich om haar rechtmatige deel op te eisen.

Aan boord van deOogsterwaren er geen speciale ruimen voor de bemanning. Iedere man zocht zelfeen slaapplaats en nam deze in beslag. De mooiste plekjes moesten regelmatig met vuistslagen en vloeken verdedigd worden. Het open middendeel van het hoofdruim was door de mannen in gebruik genomen als een soort kantine. Hierheen werden door een van de scheepsjongens de ketels met voedsel gebracht en hier werden de rantsoenen uitgedeeld. Er waren geen tafels of stoelen, alleen scheepskisten, als je er een bezat, maar je kon op de planken vloer gaan zitten of tegen een vat olie leunen. De borden waren vanhout, en ze werden alleen schoongeveegd door vingers of door stukken brood - de keren dat er brood was. Meestal was er scheepsbeschuit, en in een storm als deze zou Kok vast geen brood hebben

gebakken. Althea zocht zich een weg door de natte kleren die overal aan haken en pinnen te drogen hingen. Althea trok haar oliejas uit, die ze vorige week bij het gokken van Oya had gewonnen, en hing hem over de haak die ze voor zichzelf opeiste.

Rellers bedekte dreigement was niet loos geweest. Hij stond voor zichzelf op te scheppen toen Althea naderde, en zoals elke man op het schip pakte hij wat hij wilde hebben zonder zich te bekommeren om wie er na hem nog kwamen. Althea nam een leeg bord en wachtte ongeduldig tot hij uit de weg zou gaan. Ze voelde aan dat hij met opzet treuzelde, om een klacht van haar uit te lokken, maar ze had door schade en schande geleerd dat dat stom zou zijn. Iedereen mocht een scheepsjongen een tik geven en niemand had er echt een excuus voor nodig. Ze kon beter haar mond houden en slechtseen halve kom soep krijgen dan klagen en door een rik en met een lege maag worden weggestuurd. Althea slikte en wachtte zwijgend haar beurt af. Toen Reller zag dat ze niet beet, glimlachte hij bijna. 'Kijk eens, jongen, ik heb er iets in laten zitten. Maak de ketel maar leeg en breng hem dan gauw terug naar Kok.'

Althea wist dat dit een vriendelijk gebaar was. Reller had de hele ketel kunnen leegschrapen en niemand zou er iets van hebben gezegd. Dankbaar nam ze de ketel mee naar haar vaste plekje.

Dat was zo kwaad nog niet, naar omstandigheden. Ze had haar schamele bezittingen opgeborgen op een plek waar de

kromming van de romp het bovendek ontmoette. Het was daar onmogelijk om rechtop te staan, maar zij had er haar mat gehangen. Niemand anders was klein genoeg om haar dat plekje te betwisten. Ze kon er zich terugtrekken en betrekkelijk ongestoord slapen. Nu nam ze de ketel mee naar haar hoekje en ging er zitten.

Toen ze de bodem had schoongeschraapt met beschuit en ze haar laatste hap naar binnen had gewerkt, voelde Althea zich opeens erg moe. Ze had het koud, ze was nat en al haar botten deden haar pijn. Het liefste zou ze meteen onder haar deken kruipen en haar ogen sluiten, maar Reller had gezegd dat ze de ketel naar de kok moest terugbrengen. Ze wist datze daarmee niet moest wachten tot nadat ze had geslapen, want dat zou als luiwammesen worden opgevat. Reller zelf zou misschien doen alsof hij niets merkte, maar als hij er wel iets van zei, of de kok klaagde, dan kon het tot zweepslagen leiden. Dat kon ze zich niet veroorloven. Met de ketel tussen haar armen begon ze uit haar hoekje te kruipen.

Ze moest een eindje over het stormachtige dek om bij het luik naar de kombuis te komen. Het lukte haar in twee snelle etappes. Ze hield de ketel stevig vast, wantals ze zoiets kostbaars overboord liet slaan, wist ze, zouden ze haar doen wensen dat ze was meegegaan. Ze moest een paar keer tegen het luik schoppen voordat de kok het grommend opende. De gek had het vergrendeld. Zonder iets te zeggen gaf ze hem de ketel, maar ze wierp een verlangende blik op zijn oven. Als hij je graag mocht, kon je een poosje bij hem blijven om je te

warmen. Zijn echte vriendjes mochten er zelfs hun broek laten drogen. Althea behoorde echter tot geen van beide groepen.

Op de terugweg maakte ze een misrekening. Later gaf ze de kok de schuld, omdat hij haar zo bruut had weggestuurd. Ze dacht dat ze het in één ruk kon halen, maar opeens sloeg er een golf water over het dek. Haar graaiende hand miste het touw waaraan ze houvast had willen krijgen. Ze werd omvergeworpen en gleed op haar buik over het dek. Ze trapte wild om zich heen en probeerde met geklauwde vingers en tenen greep te krijgen op het plankier. Er zat water in haar ogen, haar neus en haar mond, ze kon geen adem vinden om om hulp te roepen. Een eeuwigheid later sloeg ze met de zijkant van haar hoofd tegen de reling. Bijna werd haar oor afgerukt, en even werd alles zwart voor haar ogen, al was ze alert genoeg om zich met beide handen aan de reling vast te klampen. Ze lag op haarbuik en het wegtrekkende water klotste over haar heen. Ze kon haar hoofd nog niet hoog genoeg optillen om lucht te krijgen, maar ze wist ook dat ze niet moest blijven liggen tot alle water weer was weggespoeld, want dan zou ze volop worden getroffen door de volgende golf. Als ze nu niet overeind kwam, zou het misschien nooit meer lukken. Ze probeerde het, maar het was alsof haar benen van gelei waren.

Toen greep een hand de achterkant van haar hemd vast en werd ze op haar knieën getrokken. Ze snakte naar adem. 'Je verstopt het spuigat,' riep iemand kwaad. Ze hing in zijn greep

als een verzopen katje. Ze voelde lucht tegen haar gezicht, vermengd met een striemende regen, maar voordat ze kon ademhalen moest ze kokhalzen om het water uit haar mond en neus kwijtte raken. 'Hou je vast!' hoorde ze hem roepen, en ze sloeg haar armen en benen om zijn benen. Ze kon net een keer ademhalen voordat de volgende golf over hen heen spoelde. Ze voelde dat zijn lichaam meegaf en was er zeker van dat ze nu allebei overboord werden geslagen, maar even later, toen het water weer was begonnen zich terug te trekken, gaf hij haar een tik tegen de zijkant van haar hoofd, waardoor ze wist dat ze hem los moest laten. Even later trok hij haar aan haar hemd en haar staart mee naar een mast, waar ze zich aan de touwen konden vastgrijpen. Bij de volgende golf bleef haar hoofd boven water. Nadat ze een paar keer naar lucht had gehapt was het eerste wat Althea zei: 'Dank je.'

'Stomme kleine dekrat! Dat had ons bijna allebei het leven gekost!' Er klonk kwaadheid en angst in zijn stem.

'Weet ik. Het spijt me.' Ze sprak niet harder dan strikt noodzakelijk was om in de storm verstaanbaar te zijn.

'Het spijt je? Een paar schoppen onder je kont moet je hebben! Ik zal je...'

Hij hief zijn vuist op en Althea sloot haar ogen en zette zich schrap om de klap in ontvangst te nemen. Ze wist dat ze hem volgens de usances aan boord ten volle had verdiend. Toen hij na een paar tellen nog niet was gekomen deed ze haar ogen weer open.

En ze zag dat het Breskerwas die haar in de halve duisternis

zat aan te staren. Hij keek geschokter dan toen hij haar zojuist had gered. Wel verdomme! Ik had je niet eens herkend.'

Ze maakte een beweging die een licht schouderophalen zou kunnen zijn geweest. Haar blik ontweek dezijne.

Een nieuwe golf over het dek, opnieuw een klim omhoog van het schip.

'Zo. Hoe is het je vergaan?' Bresker vroeg het erg zacht, alsof hij bang was dat ze werden afgeluisterd. Een stuurman werd niet geacht babbels te hebben met een van de scheepsjongens. Sinds hij haar had ontdekt, had hij alle contacten met haar vermeden.

'Zoals je ziet,' zei Althea zacht. Ze had hier de pest aan. Opeens haatte ze Bresker, niet om iets wat hij had gedaan, maar omdat hij haar in deze toestand zag. Gedegradeerd tot minder dan de modder onder zijn laarzen. 'Het gaat wel. Ik probeer te overleven.'

'Ik zou je helpen als ik het kon.' Het klonk bozig. 'Maar je weet dat dat niet gaat. Als ik belangstelling voor je toon leidt dat gegarandeerd tot heibel. Ik heb al een paar mensen moeten duidelijk maken dat ik geen... geen interesse heb in andere mannen.' Hij klonk opeens verlegen. Eigenlijk moest Althea daar een beetje om lachen. Daarnet had hij het nog over haar kont gehad, en nu deed hij zo preuts over seks. Om haar tere zieltje niet te kwetsen. 'Op een schip als dit zouden attenties mijnerzijds voor jou maar op één manier worden uitgelegd. Vervolgens zou iemand op het idee kunnen komen dat hij je ook wel aardig vond. Als ze eenmaal hebben ontdekt

dat je een vrouw bent...'

Je hoeft het niet te spellen. Ik ben geen idioot,' onderbrak Althea hem. Wist hij niet dat ze zelf ook aan boord van deze schurftige tobbe woonde?

'Niet? Watdoeje dan hier aan boord?' Hij sprak haar de laatste bittere woorden over zijn schouder toe, wanthij had het want losgelaten en liep nu zo trefzeker als een kat en zo snel als een aap naar de boeg, haar met haar handen in de touwen achterlatend.

'Hetzelfde als jij,' riep ze hem hatelijk na. Het kon haar niets schelen dat hij haar niet verstond. Toen de volgende golf van het dek wegvloeide volgde ze Breskers voorbeeld, zij het met aanzienlijk minder snelheid en trefzekerheid. Even later was ze benedendeks en luisterde ze naar het schuimen en klotsen van al het water om haar heen. DeOogsterdeindeals een kolossale ton in de zee.

Althea trok snel wat minder natte kleren aan en wrong de andere uit, waarna ze ze aan haken te drogen hing. Toen haalde ze haar deken uit zijn schuilplaats. Deze was ook vochtig en rook muf, maar was van wol. Vochtig of niet, hij zou de warmte van haar lichaam vasthouden. Ze liet zich in haar hangmat rollen. Aardig hoor, van die Reller! Ze was bijna verzopen en miste minstens een half uur slaap! Toen deed ze haar ogen dicht en liet de vergetelheid toe. Maar helaas, deze keer wilde de slaap niet komen, hoe moe ze ook was. Ze probeerde zich te ontspannen, maar wist niet meer hoe ze de rimpels in haar voorhoofd glad kon strijken. Het kwam door

haar woordenwisseling met Bresker. Die had haar weer bewust gemaakt van haar situatie. Soms gingen er dagen voorbij zonder dat ze zelfs maar een glimp van hem opving. Ze behoorde niet tot zijn wachtgroep. Hun levens en plichten kruisten elkaar slechts zelden, en wanneer ze niet aan haar vroegere leven werd herinnerd kon ze uur na uur gedachteloos doorgaan met overleven, en scheepsjongen zijn, en niet verder vooruit denken dan de volgende wacht.

Breskers gezicht, Breskers ogen waren echter wreder dan elke spiegel. Hij had medelijden met haar. Hij kon haar niet aankijken zonder te verraden wat er van haar was geworden en, erger nog, wat zenietwas. Want dat was misschien het ergste: dat Althea in hem weerspiegeld zag wat ze zelf ook was gaan begrijpen. Kyle had gelijk gehad, ze was het verwende dochtertje van haar vader geweest en ze had alleen maar gespeeld dat ze een matroosje was. Ze herinnerde zich beschaamd hoe trots ze was geweest op haar snelheid in het want, maar alleen bij mooi weer, en niet als ze zich te moe of te ziek voelde, want dan kon ze als kapiteinsdochter probleemloos naarbeneden komen en iets anders aanpakken. Een uurtje touwen splitsen of vlechten was heel iets anders dan zes uur ploeteren aan een doorweekt, gescheurd zeil dat acuut gerepareerd moest worden. Haar moeder had geklaagd over het eelt en de ruwe plekjes op haar handen. Moest ze ze nu eens zien! Het eelt was bijna even dik geworden als dat op haar voetzolen.

Het onverdraaglijkste aspect van haar nieuwe leven was dat

ze als matroos hoogstens middelmatig genoemd kon worden. Hoe ze ook haar best deed, hoe gehard zeook zou worden, ze was gewoon niet zo sterk als de mannen aan boord. Ze had zich voorgedaan als een jongen van veertien om deze positie op deOogsterte krijgen, maar als ze op dit slachtschip wilde blijven zou het volgend jaar of het jaar daarop iedereenopvallen dat ze niet groter en sterker werd. En dan zouden ze haar ergens in een vreemde havenstad van boord zetten, zonder enig perspectief.

Ze tuurde in het duister. Aan het einde van deze reis wilde ze een label vragen. Dat zou ze ook wel krijgen. Maarnu vroeg ze zich af of dat wel genoeg was. Zeker, het was een verklaring door een gerenommeerde kapitein, en misschien kon ze er Kyle mee dwingen zich aan zijn onnadenkende eed te houden. Maar dat zou een holle triomf zijn, vreesde ze nu. Een stukje leerdat bewees dat het haar keurig was gelukt deze reis te overleven, dat was niet waar ze op uit was geweest! Ze had wraak willen nemen, en iedereen willen bewijzen, Kyle voorop, maar niet alleen Kyle, dat ze goed was in het werk dat ze had verkozen, dat zeeen geboren kapitein en een voortreffelijke zeeman was. Maar in de momenten dat ze eraan dacht leek het haar nu veeleer dat ze het tegendeel had bewezen. Wat haar bij haar vertrek uit Beijerstad gedurfd en flink had geleken, kwam haar nu voor als dom en kinderachtig. Ze was naar de zee gevlucht, verkleed als jongen, en had de eerste de beste positie aangenomen die ze had kunnen krijgen.

Maar waarom eigenlijk? Waarom had ze het niet op een van de andere levende schepen geprobeerd? Zouden ze haar hebben afgewezen, zoals Bresker had voorspeld? Of had ze nu tamelijk comfortabel op een koopvaarder kunnen slapen, ergens in de Binnenpassage, zeker van een gage en een label aan het einde van de reis? Waarom had ze het nodig gevonden zichzelf anoniem te bewijzen, zonder haar vaders naam en reputatie te gebruiken? Het was een stoere gedachte geweest, tijdens die zwoele zomeravonden dat ze in een achterkamer van Ambers winkel haar zeemanskleren had genaaid, maar achteraf leek het erg kinderachtig.

Amber had haar geholpen. Zonder die hulp, zowel met naald en draad als met maaltijden, zou het Althea nooit zijn gelukt. Ambers plotselinge vriendschap was voor Althea nog steeds een raadsel. Ze dacht wel eens dat Amber haar misschien met opzet in deze gevaarlijke situatie had willen dwingen. Haar hand bewoog zich naar het slangenei, dat ze aan een leren vetertje om haar nek droeg. Het hout leek haar vingers te verwarmen. Althea schudde in het donker haar hoofd. Nee, Amber was een echte vriendin geweest, een van de weinige die ze ooit had gehad. Ze had haar die paar zomerdagen gastvrij onderdak geboden en haar geholpen de jongenskleren te knippen en te naaien. Meer nog: Amber had zelf mannenkleren aangetrokken en Althea geleerd hoe ze als man moest lopen en zitten, iets waarze verstand van had omdat ze vroeger in een klein toneelgezelschap jongensrollen had moeten spelen.

'Laat je stem hiervandaan komen,' had ze tegen Althea gezegd terwijl ze haar een por onder haar ribben gaf 'Wanneer je moet praten. Maar doe dat zo weinig mogelijk. Je verraadt je dan niet zo gemakkelijk en wordt door de anderen eerder geaccepteerd. Goede luisteraars, mannen of vrouwen, zijn zeldzaam. Word er een, dat compenseert je eventuele tekortkomingen.' Amber had haar ook geleerd hoe ze haar borsten plat kon afbinden met een doek die zo op het oog alleen maar een extra onderhemd leek, en hoe ze donkere, gevouwen sokken als maandverband kon gebruiken. 'Cultiveer een reputatie van netheid. Was je kleren twee keer zo vaak als ieder ander. Na een poosje zaliedereen dat heel gewoon vinden. En leer met minder slaap toe te komen, want je moet ofwel eerder opstaan ofwel later naar je hangmat gaan om de privacy van je lichaam te beschermen. En mijn voornaamste waarschuwing is deze: vertrouw niemand je geheim toe. Het is niet iets wat een man geheim kan houden. Dus als één man aan boord weet dat je een vrouw bent, dan weten ze het allemaal.'

Alleen op dat laatste punt had Amber zich misschien vergist, want Bresker wist dat ze een vrouw was en had haar niet verraden. Tot nu toe. Ze herinnerde zich zijn raad en glimlachte zuur. Ik heb je advies opgevolgd, Bresker. Ik ben herboren als jongen en heet niet meer Vestrit!

Bresker lag op zijn slaapbank en keek naar de wandtegenover hem. Die was vlakbij. Vroeger, dacht hij weemoedig, zou ik deze krappe kajuit een veredelde kleerkast

hebben gevonden. Nu wist hij echter hoe luxueus zelfs een zo kleine ruimte voor zichzelf kon zijn. Zeker, je kon je nauwelijks keren als je binnen was, maar je had een slaapbank en die was helemaal voor jou alleen. Er waren haken voor je kleren en een hoekje dat net groot genoeg was voor een scheepskist. De kajuiten van de kapitein en de eerste stuurman waren stukken groter en comfortabeler, zelfsop een schuit als deze, maar op de meeste andere schepen moest de tweede stuurman bij de bemanning slapen. Daarom was Bresker erg blij met dit hok voor zichzelf, al had het drie levens gekost om het te verwerven.

Hij was als gewoon matroos aangenomen en had het eerste deel van de tocht met de rest van zijn wachtploeg in het overvolle vooronder moeten slapen. Hij had al spoedig gemerkt dat hij niet alleen beter was dan zijn collega's, maar ook meer eer stelde in zijn werk. DeOogster waseen slachtschip uitKaarsdorp in het verre zuiden, aan de noordgrens van Jamaillia. Toen het de stad vele maanden geleden in de lente had verlaten, waren de meeste leden van de bemanning geronselde landrotten geweest, die door een klein groepje echte zeelui tot matrozen moesten worden omgeschoold. Het waren schuldenaars, dieven en andere criminelen die uit de gevangenis van de satraap waren opgepikt - een stelletje ongeregeld.

Tegen de tijd dat deOogsterin Beijerstad arriveerde was dan ook al een derde van de bemanning uitgeschakeld door ziekte, ongelukken en geweld aan boord. Degenen die over

waren, de overlevers, hadden min of meer leren zeilen en achter de trage schildpadden en zogeheten brakwalvissen van de inhammen en lagunes aan te varen. Die dienst moest natuurlijk niet worden verward met de stiel van de professionele jagers en vilders aan boord, met hun relatieve comfort van een droge ruimte en lange perioden van nietsdoen. Die tien of twaalf man staken nooit een vinger uit en deden aan geen enkele wacht mee, behalvewanneer hun tijd van slachten en bloed aanbrak. Dan werkten ze als waanzinnigen, soms dagen achter elkaar zonder te slapen. Ze waren geen matrozen, geen bemanningsleden. Geen van hen zou omkomen, tenzij het hele schip verging of iemand het slachtoffer werd van een van zijn prooien.

Het schip had een koers buiten de Piraten Eilanden om gevolgd, noordwaarts, onderweg jagend en slachtend, tot het tenslotte in Beijerstad aankwam. Daar had het water en proviand aan boord genomen, en een paar reparaties latenuitvoeren. De stuurman had ook wat aanvullend personeel aangeworven voor de vervolgreis naar de Kale Eilanden. Het was zowat het enige schip in de haven geweest dat mensen aannam.

De stormen tussen Beijerstad en de Kale Eilanden waren even berucht als demassa's zeezoogdieren - zeeberen - die zich daar vlak voor de wintertrek altijd verzamelden. Ze waren dan vet van het zomervoedsel, en de gladde vacht van de jonge dieren was groot genoeg om de moeite van het villen waard te zijn, en nog niet gehavend doorlittekens van

gevechten met soortgenoten om wijfjes of voedsel. Het loonde de moeite om de herfststormen te trotseren voor die rijke buit: zachte vachten, dikke lagen vet, en onder dat alles het malse, donkerrode vlees dat zowel naar zee als naar land smaakte. De tonnen, nu nog halfvol met zout, die in Kaarsdorp al in het ruim waren geladen, zouden binnenkort gevuld zijn met hompen gepekeld vlees en uitgesmolten vet, en de vloer zou vol liggen met afgeschraapte, gepekelde en daarna opgerolde huiden, diepas later, aan wal, gelooid zouden worden.

De kostbare lading zou de eigenaren van deOogstereenvreugdedans ontlokken en de voormalige schuldenaars en criminelen die de tocht overleefden zouden als vrije mannen aan een nieuw leven mogen beginnen. De jagers en vilders zouden een percentage van de opbrengst verlangen en alvast financiële afspraken maken over hun inzet in het volgende seizoen. En de echte zeelui, degene die het schip al die tijd hadden gevaren en die het veilig naar huis hadden gebracht, zouden een beurs met geld krijgen, genoeg om er lekker mee te rammelen, genoeg om vrouwen en drank te kopen tot het weer tijd werd om uit te varen.

Een mooi leventje, dacht Bresker wrang. En wat had hij toch een fijne hut voor zichzelf veroverd! Veel was erniet voor nodig geweest. Hij had alleen ijverig en competent genoeg moeten zijn om de stuurman op te vallen, en daarna ook de kapitein. En verder waren er een paar stormen van pas gekomen om twee andere kandidaten overboord te slaan

en een derde kreupel te maken. En toen was deze kleine kajuit opeens voor hem geweest.

Niet dat hij daar schuldgevoelens over had. Nee, wat hem dwarszat was het lot van Althea Vestrit, de dochter van zijn weldoener, die ergens daar in het vooronder in kou en ellende het gezelschap van dat schorem moest delen.

'Ik kan er niets aan doen.' Hij zei het hardop, alsof hij daardoor zijn geweten des te beter kon sussen. Hij had haar in Beijerstad niet aan boord zien komen en hij zou haar waarschijnlijk ook niet hebben herkend. Ze was een goede imitatie van een scheepsjongen, moest hij haar nageven.

De eerste hint dat ze aan boord kon zijn was niet haar aanblik geweest. Hij had haar al een paar keer als een van de 'scheepsjongens' gezien, zonder iets bijzonders op te merken. Ze droeg haarpet laag over haar voorhoofd en haar jongenskleren waren aardig verhullend. Maar op een dag had hij een touw aan een haak vastgezet gezien met een dubbele losse steek in plaats van een paalsteek, en daarover had hij zijn wenkbrauwen gefronst. Niet dat dielosse steek zo zeldzaam was, maar de paalsteek was voor dit doel algemeen gebruikelijk. Alleen kapitein Vestrit had altijd de voorkeur gegeven aan losse knopen. Bresker had er verder geen aandacht meer aan besteed. Een paar dagen later had hij echter vanuit het want een bekend fluitje gehoord. Hij had naar boven gekeken en gezien dat iemand naar de uitkijk zwaaide om zijn aandacht te trekken voor het een of ander. Hij herkende haar toen meteen. 'O, Althea,' had hij gedacht,

en pas ettelijke tellen laterwas die informatie echt tot zijn geest doorgedrongen. Hij keek opnieuw naar boven, maar nu ongelovig, met openhangende mond. Zij was het, die manier van bewegen - geen twijfel mogelijk! Ze wierp een blik naar beneden en wendde haar hoofd zo snel weer af dat hij wist dat ze dit moment al lang gevreesd moest hebben.

Hij had een excuus gevonden om aan de voet van de mast te wachten tot ze naar beneden kwam. Ze was op minder dan een armslengte langs hem gelopen, met een smekende blik in haar ogen. Hij had zijntanden op elkaar geklemd en niets tegen haar gezegd, en ook later niet - tot vanavond. Maar vanaf het moment dat hij haar had herkend had hij een ijskoude vrees gevoeld: ze zou deze reis niet overleven. Elke dag verwachtte hij met angst en beven dat ze zichzelf zou verraden als vrouw, of dat ze dat ene fatale foutje zou maken dat de zee de kans gaf haar te grijpen. Hij had alleen maar kunnen hopen dat haar dood snel en pijnloos zou zijn.

Maar dat bleek mee te vallen. Hij veroorloofde zich een spijtig glimlachje. Ze kon zich aardig redden. Ze had alleen niet genoeg spieren om het opgedragen werk te doen, althans niet zo snel als de stuurman dat verwachtte. En dat kwam eigenlijk niet eens door het gebrek aan spieren, mijmerde hij, maar doordat de mannen om haar heen het allemaal net iets sneller deden. Ze was als een paard dat tussen ossen was gespannen - ze deed het prima, maar paste niet in het ploegje.

Bovendien kwam ze van een levend schip, van haar eigen familie nog wel, terwijl dit een gewoon houten schip was. Had

Althea zich ooit gerealiseerd dat het werk op zo'n dood schip moeilijker was dan op een gewillig schip? Al in de jaren dat deVivacianog niet tot leven was gekomen had Bresker altijd gevoeld dat het schip een soort onderhuids, onvatbaar bewustzijn bezat, waardoor allerlei stomme en rare ongelukjes en incidenten die zich op andere schepen voordeden om een of andere reden achterwege bleven. Op een tobbe als deOogsterstuitte je vaak op complicaties. Dan wilde je eventjes een verroest scharnier van een luik laten vervangen, maar dan bleek het hout daar verrot en het luik zelf ook nog eens half uit het lood. Dat 'eventjes' kon je op deze schuit meestal vergeten.

Als om zijn gedachtengang te onderstrepen werd er op dat moment op zijn deur geklopt. Zijn wacht was nog niet aangebroken, dus dit kon alleen maar op problemen wijzen. 'Ik ben wakker,' verzekerde hij zijn bezoeker. Hij sprong op en opende de deur, maar het was niet de stuurman die hem om hulp kwam vragen in deze stormachtige nacht, maar Reller, die aarzelend, nog druipnat naar binnen stapte.

Wat is er?' vroeg Bresker.

Er liep een diepe frons over 's mans brede voorhoofd. 'Nogal last van mijn schouder,' zei hij.

Tot Breskers taken behoorde het beheer van de medische hulpmiddelen die op het schip voorhanden waren. Bij hun vertrek hadden ze een echte scheepsdokter gehad, zo had men hem verteld, maar die was tijdens een ruwe storm helaas overboord geslagen. Toen ze eenmaal hadden ontdekt dat

Bresker de kriebelige letters op de flesjes en doosjesmet medicijnen werkelijk kon lezen, hadden ze hem onmiddellijk tot plaatsvervangend scheepsarts benoemd. Hoewel Bresker het effect van die medicijnen in menig geval betwijfelde, deelde hij ze netjes uit volgens de voorschriften op de etiketjes.

Ook nu draaide hij zich om en haalde de sleutel van de medicijnenkist — bijna even groot als zijn scheepskist - uit zijn hemd, dat aan een haak hing. Hij maakte de kist open en na wat zoeken haalde hij er een bruin flesje met een opvallend groen etiket uit. In het onzekere licht van zijn lantaarn probeerde hij het etiket te ontcijferen. 'Dit heb ik je de vorige keer ook gegeven, meen ik,' gokte hij hardop terwijl hij Reller het flesje van dichtbij liet bekijken.

De zeeman staarde ernaar alsof hij door maar lang genoeg te turen vanzelf zou leren lezen. Tenslotte haalde hij zijn schouders op. 'Het etiket was toen ook groen,' gaf hij toe. 'Dus het zal wel kloppen.'

Bresker trok de brede kurk uit de opening van het dikke flesje en schudde een paar groene pillen op zijn handpalm. Ze zagen eruit als hertenkeutels, vond hij, en het zou hem slechts matig hebben verbaasd als iemand hem had gezegd dat ze dat ook waren. Hij deed er drie terug in het flesje en bood de andere drie aan Reller aan. 'Slik ze allemaal. Zeg Kok dat ikheb gezegd dat je een half maatje rum krijgt om ze weg te spoelen, en dat je in de warmte van de kombuis mag blijven zitten tot ze werken.'

Rellers gezicht klaarde onmiddellijk op. Kapitein Sichel was niet vrijgevig met de drank aan boord van het schip. Het zou waarschijnlijk Rellers eerste slok sinds hun vertrek uit Beijerstad worden. Het vooruitzicht van een borrel en een warm plekje bij de oven deed 's mans gezicht bij voorbaat gloeien van dankbaarheid. Bresker voelde een momentje twijfel, maar toen bedacht hij dat hij helemaal niet wist of die pillen werkten, en zo niet, dan zou de goedkope rum die ze voor de bemanning aan boord hadden hem in elk geval een nachtje door zijn pijn heen laten slapen.

Toen Reller aanstalten maakte om te vertrekken, dwong Bresker zich tot de vraag die op zijn lippen brandde. 'De jongen van mijn neef... de knul waar je een oogje op zou houden. Hoe doet hij het?'

Reller haalde zijn schouders op en liet de drie pillen losjes over zijn handpalm rollen. 'Best aardig, meneer, bestaardig. Het is een gewillige knaap.' Hij legde zijn hand op de deurklink, begerig om te vertrekken. De beloofde rum lokte.

'Mooi,' drong Bresker desondanks aan. 'Dus hij doet zijn werk goed en kan het aan?'

'O, zeker meneer, zeker. Een goede knul, zoals ik al zei. Ik houd Athel in het oog en zorg wel dat hem niets overkomt.'

'Goed, akkoord. Mijn neef zal trots op hem zijn.' Hij aarzelde even. 'Maar laat de jongen er niets van merken. Ik wil niet dat hij gaat denken dat hij recht heeft op een speciale behandeling.'

'Nee, meneer. Gesnapt. Welterusten, meneer.' En meteen

was Reller weg. Hij deed de deur stevig achter zich dicht.

Bresker sloot zijn ogen en haalde diep adem. Meer kon hij niet voor Althea doen, alleen een betrouwbaar iemand als Reller vragen om een oogje in het zeil te houden. Hij vergrendelde zijn deur en sloot de medicijnenkist. Toen kroop hij weer op zijn krappe bedbank. Meer kon hij niet voor Althea doen. Echt waar. Meer niet.

Het duurde lang voordat hij in slaap viel.

Wintrow hield niet van de tuigage. Hij had geprobeerd dat voor Torg verborgen te houden, maar de man had voor zoiets een onfeilbaar instinct en verzon dus wel tien keer per dag een smoes om Wintrow naar boven te laten klimmen. Toen hij vaststelde dat Wintrows angst voor de hoogte afnam, had hij hem dingen meegegeven om naar het kraaiennest te brengen, die hij dan praktisch meteen daarna weer naar beneden moest halen. Op het laatst had Torg hem niet alleen opgedragen naar boven te klimmen, maar moest hij daar ook naar de punt van de ra kruipen en er zich met bonkend hart vasthouden tot Torg hem vanaf het dek toestemming gaf om terug te komen. Het was pure pesterij van de primitiefste, voorspelbaarste soort. Wintrow had van Torg niets anders verwacht. Hij vond het moeilijker te begrijpen dat de rest van de bemanning dit getreiter normaal leek te vinden. Als men er al aandacht aan schonk, dan geamuseerd. En niemand kwam tussenbeide.

Maar toch, bedacht Wintrow, toen hij weer eens aan de ra hing en naar het dekin de diepte keek, had de man hem

eigenlijk een gunst bewezen. De stevige wind streek langs zijn gezicht, het zeil stond bol, het touw waaraan hij zich met een hand vasthield was strak gespannen. Op de punt van de mast waren alle bewegingen van het schip in uitvergrote mate voelbaar. Hij vond het nog steeds niet echt leuk, zo hoog, maar kon niet ontkennen dat hij toch ook een soort uitgelatenheid voelde — niet gewone blijdschap, maar het genoegen een uitdaging onder ogen gezien en aangekund te hebben. Uitzichzelf zou hij zijn grenzen op dit gebied nooit hebben opgezocht. Hij kneep zijn ogen half dicht om ze te beschermen tegen de scherpe, bijna oorverdovende wind. Even speelde hij met de gedachte dat hij misschien toch hier hoorde en dat onder de ziel van een priester werkelijk het hart van een zeeman klopte.

Toen hoorde hij een vreemd geluidje, een of andere trilling van metaal. Hij vroeg zich af of het misschien een sluitring was die het bijna begaf, en zijn hart begon sneller te kloppen. Langzaam zochthij de ra af naar een eventuele oorzaak van het geluid. De wind deed spelletjes met hem - nu eens klonk het geluidje van dichtbij, dan opeens weer van verder weg, of van de andere kant. Hij had het al verschillende keren gehoord voordat het tot hem doordrong dat het variaties in toon en ritme had, die niets te maken hadden met de windvlagen.

Hij kroop naar het kraaiennest en klampte zich aan de zijkant daarvan vast. In de uitkijkpost zat Milt. De jonge zeeman had het zich gemakkelijk gemaakt. Hij zat met

gekruiste benen op het vlechtwerk en tokkelde op een mondharpje dat hij tegen zijn wang gedrukt hield. Hij bespeelde het eenhandig, zoals zeelui dat doen: zijn mond was de klankholte en de vingers dansten over de metalen snaren die de tonen vormden. Zijn oren waren op zijn muziek geconcentreerd, maar zijn blik zocht de horizon af.

Wintrow dacht dat de jongen hem niet had gezien, maar dat bleek een vergissing. Milt keek hem aan en hield op met spelen. Wat is er?' vroeg hij, zonder het instrument van zijn wang te halen.

'Niets. Zit je op de uitkijk?'

'Zoiets, ja. Niet veel om naar uit te kijken.'

'Piraten?' opperde Wintrow.

Milt maakte een snuivend geluid. 'Die vallen een levend schip gewoonlijk niet lastig. Ja, ik heb in Kwarts horen vertellen dat het wel eens is gebeurd, maar meestal laten ze ons met rust. De meeste levende schepen zijn gewoon sneller dan alle andere, en de piraten weten bovendien dat het veroveren van een levend schip een zwaar gevecht eist. Rn als ze winnen, wat hebben ze dan? Een schip datniet voor ze wil varen. Ik bedoel, denk je dat Vivacia een stel wildvreemden aan boord de dienst zou laten uitmaken?'

'Nee, dat lijkt me niet,' moest Wintrow toegeven. Hij was aangenaam verrast, zowel door Milts kennelijke trots op het schip als door hetfeit dat de jongen met hem praatte. Anderzijds leek Milt gevleid door de aandacht, want hij kneep zijn ogen samenzweerderig samen en vervolgde: 'Zoals ik het

zie, bewijzen de piraten ons momenteel een grote gunst.'

Wintrow hapte toe. 'Hoezo?'

Tja, hoe moet ik dat uitleggen... jij bent niet aan wal gegaan in Kwarts, dacht ik? Wel, daar hebben we gehoord dat sommige slavenschepen de laatste tijd zijn aangevallen door piraten. Minstens één is er echt veroverd, andere zijn alleen maar bedreigd. Enfin, we zijnnu aan het einde van de herfst, maar tegen de tijd dat het lente wordt heeft Kwarts altijd massa's slaven nodig voor het ploegen en planten en zaaien. Als piraten de reguliere slavenhalers zo blijven aanvallen, dan zal er tegen de tijd dat wij met onze slaven uit Jamaillia arriveren grote vraag naar zijn. Dan levert onze lading zo veel geld op dat we denkelijk regelrecht naar Beijerstad kunnen terugkeren.' Milt grijnsde en knikte tevreden, alsof hij het allemaal zelf had verzonnen, hoewel hij natuurlijk alleen maar napraatte wat hij de oudere matrozen had horen zeggen.

Wintrow zei niets. Hij tuurde naar de deinende zee. Hij voelde een misselijkheid die niets te maken had met zeeziekte of het zwiepen van de mast. Steeds wanneer hij aan Jamaillia dacht, en aan het vooruitzicht dat zijn vader slaven zou kopen om ze later te verkopen, welde er een onuitsprekelijk verdriet in hem op. Het was alsof hij al vooraf met ondraaglijke schaamte en schuldgevoelens werd belast.

Even later hervatte Milt de conversatie. 'Dus Torg heeft je weer eens naar boven gestuurd?'

'Ja.' Wintrow verbaasde zichzelf door zijn schouders te rechten en een nonchalante houding aan te nemen. 'Maar het

kan me niet veel meer schelen.'

Weet ik alles van. Dat is waarom ze het doen.' Toen Wintrowzijn wenkbrauwen optrok grijnsde Milt hem toe. 'O, jij dacht dat het een speciale kwelling voor jou was? Nee. Torg geniet ervan om jou te pesten, en, bij Sa, om iedereen te pesten, zo lang hij geen risico loopt. Maar het steeds weer naar boven sturen vande scheepsjongen is een traditie. Toen ik voor het eerst aan boord kwam had ik er ook ontzettend de pest aan. Bresker was toen stuurman en ik vond hem een gore etter. Toen hij had begrepen dat ik nerveus werd als ik hierboven moest zijn, zorgde hij ervoordat al mijn maaltijden hier werden neergezet. "Als je honger hebt, ga je prak dan zelf maar halen," zei hij. Verdomme, ik haatte hem. Ik was zo bang en langzaam dat mijn eten meestal koud was tegen de tijd dat ik hier kwam. Maar na een poos wende ik eraan, net als jij.'

Wintrow zweeg even, en dacht na. Milts vingers speelden weer met het harpje en brachten een lieflijk deuntje voort. 'Dus Torg heeft geen hekel aan mij? Dit is alleen maar een soort training?'

Milt stopte met spelen en snoof geamuseerd. Welnee, Torg heeft wel degelijk de pest aan je. Torg heeft de pest aan iedereen van wie hij vermoedt dat hij slimmer is dan hij - en dat is zowat iedereen aan boord. Maar ook kent hij zijn vak. En hij weet dat hij, wil hij zijn baantje houden, van jou een zeeman moet zien te maken. Dus geeft hij je een training. Hij maakt het zo pijnlijk en rottig als hij maar kan, maar hij leert je

iets.'

'Maar als het zo'n verachtelijk type is, waarom houdt mijn... waarom houdt de kapitein hem dan aan als tweede stuurman?'

Milt haalde zijn schouders op. 'Vraag het je pa,' antwoordde hij wreed. Toen grijnsde hij, om er achteraf toch een soort grap van te maken. 'Ik heb gehoord dat Torg al een hele tijd bij hem is,' vervolgde hij toen, 'en dat hij je vader op hun vorige schip tijdens een rampzalige periode niet in de steek heeft gelaten. En dat hij Torg daarom heeft meegenomen toen hij naar deVivaciakwam. Misschien voelde hij een verplichting tegenover de man. Of misschien heeft Torg een lekkere reet.'

Wintrows mond viel bijnaopen bij die insinuatie.

Milt grijnsde weer. 'Hé, neem dat niet zo serieus! Geen wonder dat iedereen het leuk vindt jou te plagen, je gezicht is een open boek!' 'Maar hij is mijn vader,' protesteerde Wintrow.

'Nee, hoor. Niet als je dient aan boord van zijn schip. Dan is hij alleen maar je kapitein. En het is een geschikte kapitein. Niet zo goed als Ephron was, en sommigen van ons vinden nog steeds dat Bresker het had moeten overnemen toen kapitein Vestrit afnokte. Maar hij is geschikt.'

'Maar waarom zei je... dat dan over hem?' vroeg Wintrow, die er echt niets van begreep.

'Juist omdat hij de kapitein is,' legde Milt geduldig uit. 'Zeelui zeggen en doen dat soort dingen nu eenmaal, zelfs als ze de man graag mogen. Omdat je weet dat hij je op elk

gewenst moment in de stront kan duwen. Hé, zal ik je eens iets vertellen? Toen we hadden gehoord dat kapitein Vestrit ziek was en dat er een andere kapitein zou komen, weet je wat Komfrij toen heeft gedaan?'

'Nee?'

'Hij is naar de kombuis gegaan en heeft de koffiebeker van de kapitein gepakt en die van binnen afgeveegd met zijn pik!' Milts grijze ogen straalden van plezier en hij wachtte gretig af hoe Wintrow zou reageren.

'Je houdt me weer voor de gek!' zeideze geschrokken, maar desondanks verscheen er bijna meteen een onzeker, ongelovig glimlachje op zijn gezicht. Het was walgelijk, het was minderwaardig, het was schandelijk zoiets uit te halen met een man die je niet eens kende, alleen maar omdat die man voortaan de baas zou zijn. Maar toch... tegelijk was het ook grappig. Opeens leerde Wintrow iets bij. Een man die je kende zoiets aan te doen zou wreed en gemeen zijn, maar als je het deed tegen een nog anonieme kapitein, om een man die voortaan over levenen dood kon beschikken te kunnen aankijken in de wetenschap dat hij ooit koffie had geproefd uit een mok die... Hij wendde zijn blik af van Milt, want hij voelde tot zijn verbazing dat zijn aarzelende grijns steeds breder werd. Het had iets, wat Komfrij met zijn vader had uitgehaald.

'De bemanning moet af en toe een lolletje uithalen met de kapitein en de stuurman, anders gaan ze echt denken dat zij god zijn en wij stront.'

'Dus je denkt... dat ze dit soort dingen in de gaten hebben?'

Milt grijnsde. 'Ze lopen natuurlijk al wat langer mee.' Hij produceerde een paar noten en haalde toen zijn schouders op. 'Maar misschien denken ze dat het hun nooit zal overkomen.'

'Er is dus niemand die het hun vertelt,' concludeerde Wintrow voor zichzelf.

'Natuurlijk niet. Wie zou het vertellen?' Weer een paar noten, toen abrupt gestopt. 'Ik bedoel, jij toch zeker niet? Ook al is het je pa en...' Hij zweeg geschrokken, beseffend dat hij wel erg indiscreet was geweest.

'Nee, ik zeg niks,' hoorde Wintrow zichzelf beloven, maarmet een domme glimlach voegde hij er boosaardig aan toe: 'Vooral omdat het mijn vader is.'

'Jongen? Kom met je luie reet naar beneden!' Het was Torg, die vanaf het dek stond te schreeuwen.

Wintrow zuchtte. 'Ik zweer het, die man voelt altijd feilloos aanwanneer ik me niet beroerd voel, en dan neemt hij meteen maatregelen om daar iets aan te doen!'

Wintrow begon aan de lange klim naar beneden. Milt boog een beetje over de rand heen en riep hem zacht na: 'Je gebruikt te veel woorden. Zeg gewoon dat die verdomde klootzak je geen verdomd moment met rust laat.'

'Dat bedoel ik,' gaf Wintrow toe.

Waar blijf je nou?' brulde Torg van beneden.

Veel later die avond, toen hij lag te mediteren over de plussen en minnen van de afgelopen dag, twijfelde hij. Had

hij immers niet gelachen om wreedheid en geglimlacht om de kleinering van een menselijk wezen? Kon Sa dat ooit goedkeuren? Hij zette zijn schuldgevoelens meteen weer van zich af, want een echte priester van Sa schoot met schuldgevoelens niets op. Ze vertroebeldenalleen maar zijn blik. Hij kon beter analyseren wat precies hem die gevoelens bezorgde en daar zo nodig iets aan doen. Hij dacht diep na. Waarom had hij geglimlacht, wat had hem bewogen? En voor het eerst in vele jaren vroeg hij zich af of zijn geweten niet iets te gevoelig was geworden, en daardoor een barrière tussen hemzelf en zijn medemensen. 'Dat wat scheidt is niet van Sa,' zei hij zachtjes voor zich uit, maar hij viel in slaap voor hij zich de bron van dat citaat precies kon herinneren - en zelfs ofhet eigenlijk wel een citaat uit de geschriften was.

Op een koele, heldere ochtend kwamen de Kale Eilanden in zicht. Tijdens de reis in noordoostelijke richting was de herfst overgegaan in de winter, en waren de heldere, blauwe luchten vervangen door nevel en motregen. De Kale Eilanden waren vlakke vlekken in de verte, niet op zichzelf herkenbaar, maar enkel doordat de zee wit schuimend op de kusten ervan uiteenspatte. De eilanden waren plat en laag, meer een serie rotsachtige stranden en zandvlakten diebij hoog water nog net droog bleven. Meer landinwaarts was er zand en een schamele begroeiing, verder niets, had Althea gehoord. Waarom de zeeberen juist deze barre vlakten uitkozen om er om vrouwtjes te vechten, te paren en hun jongen groot te brengen, wist ze niet, maar het was een feit dat

er ieder jaar om deze tijd slachtboten hierheen kwamen die ze bij honderden opjoegen en doodden. Ze kneep haar ogen halfdicht tegen het zout in de vochtige lucht en vroeg zich af waarom de zeeberen hier steeds weer terugkeerden, ondanks hun herinneringen aan bloed en dood.

Toen deOogster rondhet middaguur in de luwte van de eilanden arriveerde, bleek een concurrerend schip daar al de gunstigste ankerplaats te hebben ingenomen. Kapitein Sichel vloekte op de bemanning, alsof het haar schuld was dat deKaralaer eerder was. Ankers werden uitgeworpen, de jagers werden uit hun luie leventje van wachten gehaald. Althea had gehoord dat ze een van hen een paar dagen geleden bijna hadden gedood wegens valsspelen. Het verbaasde haar niets. De paar keer dat ze als scheepsjongen iets voor die lui had moeten doen had ze gemerkt dat het grofgebekte, kortaangebonden lieden waren, van het soort dat elkaar maar al te gemakkelijk te lijf ging. Het kon haar niets schelen, ze had er niets mee te maken.

Dat had ze tenminste gedacht. Toen ze veilig voor anker lagen en zij zich verheugde op een eerste relatief rustig dagje sinds weken, ontdekte ze opeens dat ze er wel iets mee te maken had. Officieel had ze vrij. De rest van haar wachtploeglag te slapen, maar zelf had ze besloten van het licht en het relatief kalme weer te profiteren door een paar kleren te verstellen. Als ze het benedendeks bij het vage, onzekere licht van de lantaarn deed, kreeg ze last van haar ogen, om over de muffe lucht in het vooronder nog maar te

zwijgen. Zij vond een rustig plekje op het dek, naast het huis, uit de wind. Er was waarachtig zelfs wat zonlicht. Ze had het zeildoek van haar slechtste broek verknipt om de stukken te gebruiken om er de andere mee te verstellen, toen ze de stuurman haar naam hoorde roepen.

'Athel!' brulde hij.

Ze sprong overeind. 'Hier, meneer.'

"Wees gereed om aan wal te gaan. De vilders komen een mannetje te kort.'

'Ja, meneer,' antwoordde ze, want dat was het enige denkbare antwoord, maar haar humeur kelderde. Ze haastte zich echter naar beneden, borg haar naaispullen op en trok sokken en laarzen aan over haar eeltige voeten, want dat zou op de ruwe rotsbodem van de kust hard nodig zijn. Ze trok haar gebreide hoofdkap strak om haar orenen klom toen snel weer naar boven. Ze kwam geen moment te vroeg, want de sloepen hingen al in de davits. Ze sprong aan boord van een ervan en nam een roeiriem.

De zeelieden roeiden en de jagers bogen hun ruggen tegen de koude, spetterende windvlagen en grijnsden van voorpret. Ze hadden hun favoriete boog in de hand. In het ondiepe laagje zoute lenswater van de sloep lagen geoliede leren zakken met pijlen binnen handbereik. Althea probeerde het roeitempo van haar buurman bij te houden. De sloepen, ieder meteen paar matrozen, jagers en vilders, zetten koers naar het rotsachtige strand. Althea zag vanuit haar ooghoek dat Bresker in een van de andere sloepen zat mee te roeien. Hij

zou dus straks, aan wal, wel de baas zijn over de zeelieden, nam ze aan. Ze besloot hem zo weinig mogelijk de kans te geven haar op te merken. Ze zou trouwens de jagers en vilders helpen, dus hun wegen zouden elkaar niet kruisen. Even vroeg ze zich af wat haar taak zou zijn, maar toen haalde ze haar schouders op. Zinloos gespeculeer, dat kreeg ze vanzelf wel te horen.

Het andere schip had niet alleen de beste ankerplaats, maar ook het beste eiland kunnen kiezen. Het was traditie dat de schepen eikaars jachtterrein respecteerden. De ervaring had geleerd dat moord en doodslag alleen maartot minder winst voor alle partijen leidden. Het eiland waarop ze landden kende geen menselijk leven. Het rotsige strand was al verlaten, op een paar zeer oude vrouwtjes na, die apathisch in de ondiepten lagen te rusten. De volwassen mannetjes waren al vertrokken. Zij waren begonnen aan de lange trek naar de plaats waar deze zeeberen overwinterden. Meer landinwaarts, op de zandvlakten daar, zouden ze de jongere vrouwtjes en de jongen aantreffen, wist Althea, die daar nog een poosje bleven om van tijd tot tijd op visvangst te gaan, en vet en krachten op te sparen voor ze aan de lange reis begonnen.

De jagers en vilders bleven aan boord terwijl de matrozen in het ondiepe water sprongen en de sloepen aan de dolboorden aan land trokken, gebruik makend van golvenom de kielen onbeschadigd over de scherpe rotsen te loodsen. Althea hielp vlijtig mee. Haar voeten en benen werden doornat in het ijskoude water.

Haar plichten aan wal bleken neer te komen op het doen van de dingen waar de jagers en vilders zelf geen zinin hadden. Ze sleepte armenvol extra bogen, pijlen, messen en slijpstenen achter de jagers en vilders aan. Het verbaasde haar dat de jagers regelrecht naar voren liepen en onbekommerd met elkaar praatten. Ze had verwacht dat de prooi stilletjes beslopen diende te worden.

Vanaf de top van een eerste duin zag ze het zacht glooiende binnenland voor zich liggen. De zeeberen lagen in kleine groepjes bij elkaar op het zand en onder bosjes laag, schraal struikgewas. De vette prooidieren namen amper notie van de groep jagers die over de duinkam hun kant op kwam lopen. De paar zeeberen die de moeite namen hun ogen te openen bekeken de nieuwkomers even ongeïnteresseerd als de vele mest pikkende vogels die hun territorium met hen deelden.

De jagers kozen hun posities. Althea kon haar last afleggen en weggeven, en toen de dodelijke schietpartij begon was ze een eindje naar achter gelopen. De geraakte dieren loeiden, en sommige liepen een paar keer waggelend in de rondte voor ze stierven, maar ze schenen hun pijn en dood niet te associëren met de rij boogschutters die op de duinhelling stonden. Deze konden hun slachtpartij op hun gemak voortzetten, en rustig aanleggen en mikken. De keel scheen het favoriete doelwit te zijn. Daar gutste het bloed in grote golven naar buiten als de aders getroffen waren, zodat de dieren aan bloedverlies stierven, met als voordeel dat de

soepele huiden onbeschadigd bleven en de te slachten lijven niet te zwaar waren van overtollig bloed. Het nadeel was echter dat de dood noch snel, noch pijnloos kwam. Althea had nooit eerder zo'n bloedbad aangericht zien worden. Ze walgde ervan, maar zag het aan -zoals een echte jongen dat ook gedaan zou hebben, dacht ze — zonder van haar afschuw blijk te geven.

De jagers zelf deden zakelijk. Toen ze hun laatste pijlen hadden verschoten liepen ze naar de gedode dieren om ze terug te halen terwijl de vilders als gieren of kraaien achter hen aan liepen. De meeste levende zeeberen hadden zich inmiddels kalm en traag verwijderd van het lawaai en de opschudding die de stervende dieren veroorzaakten, maar schenen nog steeds geen spoor van paniek te voelen, alleen wat ergernis wegens de rustverstoring.

De leider van de jagers keek Althea een beetje boos aan. 'Ga eens kijken waar ze met dat zout blijven,' snauwde hij,alsof zij uit zichzelf had moeten weten dat ze dat had behoren te doen. Ze rende meteen weg, blij het bloedbad achter zich te kunnen laten. Ze zag dat de vilders al aan het werk waren. Ze stroopten de huid van de dieren af, sneden er vervolgens de tong, het hart en de lever uit, en verwijderden tenslotte de ingewanden, waarna de aldus gevilde en leeggehaalde lijven van de zeeberen — grote, blote brokken bloederig vlees en vet — op hun eigen gespreide vachten werden gerold. Meeuwen kwamen al in zwermen af op het aanstaande feestmaal.

Op de top van het duin gekomen zag ze al een zeeman

haar kant op komen die een tonnetje zout voor zich uit rolde. Achter hem volgden er nog een aantal, en Althea begreep opeens wat er allemaalgaande was: de sloepen voeren op en neer naar het schip om lege vaten en vaatjes met zout te halen, die door de bemanningsleden naar de jagers en vilders moesten worden gebracht, waarna dezelfde vaten, maar nu gevuld met gezouten vlees en huiden, naar hetschip teruggebracht zouden worden. En deze oogst zou doorgaan tot de vaatjes — of de zeeberen - helemaal op waren.

'Ze hebben het zout nu nodig,' zei ze tegen de voorste matroos, die niet de moeite nam haar te antwoorden. Ze rende terug naar haar jagers,die alweer met een volgend deel van de kudde bezig waren terwijl de vilders al zowat de helft van de vorige oogst schenen te hebben afgewerkt.

Dit was het begin van een eindeloos lijkende reeks van bloedige dagen die volgden. Althea kreeg de klusjes waarvan alle anderen vonden dat ze het er te druk voor hadden. Ze bracht de harten en tongen naar aparte tonnen, waar ze ze met zout moest inwrijven voordat ze de ton in gingen. Althea's kleren werden er plakkerig van, en ze stonden stijf van het bloed en zatenonder de bruine vlekken, maar dat gold ook voor alle anderen. De voormalige zeelieden — voorheen criminelen uit Jamaillia — leerden nu in hoog tempo het slagersvak. Repen gelig vet werden vaardig van het rode vlees verwijderd en in aparte vaten gestopt. Daarna werden de karkassen uitgebeend, om gewicht uit te sparen, en zwaar gepekeld, en laag na laag, met zout ertussen, in de tonnen

gelegd, waarna deze luchtdicht gesloten en verzegeld werden. Van de huiden werden alle restantjes vet en vlees zorgvuldig weggeschraapt, waarna ze werden uitgespreid en er een dikke laag zout over de vachtzijde werd gestrooid. Nadat ze zo een etmaal hadden gedroogd werd het zout ervan afgeschud, waarna de huiden werden gekeerd en opgerold, en in pakketten naar het schip gebracht. Naarmate de ploeg slagers traag vorderde, liet ze een onsmakelijk spoor van bloed, rood gevlekte botten en stapels glibberige ingewanden achter. Het gekrijs van gretige zeevogels voegde zich bij de stemgeluiden van de slagers en het doodsgeloei van destervende zeeberen. Althea had gehoopt dat ze langzaam maar zeker immuun zou worden voor dit bloedige gedoe, maar helaas leek het elke dag alleen maar viezer en monsterlijker te worden. Ze probeerde zich voor te stellen dat dit elk jaar opnieuw gebeurde, maar het lukte haar niet. Zelfs de wit uitgebeten botten die getuigden van de slachting tijdens het vorige seizoen maakten het voor haar niet echt voorstelbaar dat het toen ook op deze schaal was gebeurd. Ze besloot er maar niet meer over na te denken en zich uitsluitend aan haar taken te wijden.

Ze sloegen een provisorisch kamp op, in de luwte van een rotsformatie die ze de Draak noemden. Hun tent was weinig meer dan een lap zeildoek om de wind tegen te houden en vuur te kunnen maken, voor het eten en de warmte, maar dat was beter dan niets. De zware geur van slachtvlees en bloed hing overal in de lucht, maar toch was dit een afwisseling na

het krappe ruim in het schip. De mannen legden rokerige vuurtjes aan met het schaarse drijfhout en verdorde takkenvan het struikgewas. Ze bakten vooral de levers van de zeeberen, en die verandering van dieet — vers vlees, en nog lekker ook — was eveneens een prettige afwisseling.

In bepaalde opzichten was Althea blij met haar veranderde status. Ze werkte nu voor de jagers en vilders, en haar taken waren anders dan die van de rest van de bemanning. Ze benijdde niemand het aanrollen van vaten zout over het rotsachtige strand, noch het terugbrengen, omhoog hijsen en in het ruim stouwen van de loodzware vaten vol gepekeldvlees. Het was zwaar, dom werk, en slecht voor je rug. Zulk geploeter had weinig met het zeemansvak te maken, maar iedereen op deOogstermoest eraan meedoen. Haar eigen taken werden steeds afwisselender, want de jagers en vilders bedachten steeds nieuweopdrachten. Althea sleep messen, haalde pijlen op, zoutte harten en tongen in, spreidde huiden, zoutte huiden, schudde huiden uit, rolde huiden op en bond huiden samen. Ze zoutte lappen vlees en stapelde ze, met zoutlaagjes ertussen, in tonnen op. De voortdurende aanraking met bloed en zout zou haar handen hebben geruïneerd als ze deze niet voortdurend dik had ingesmeerd met vet.

Het weer bleef meewerken: winderig en koud, maar zonder de regen die zo schadelijk kon zijn voor de huiden en het vlees. Maarop een dag raakte de hemel in een hoog tempo betrokken. De wind nam toe. De jagers bleven maar

doden, zonder aandacht te schenken aan de wolken die zich aan de horizon als hoge, zwarte bergen samenpakten, en pas toen de eerste druppels begonnen te vallen hielden ze op met het zaaien van dood en verderf onder hun prooi, en begonnen ze in plaats daarvan de vilders en de inpakkers vloekend aan te sporen om haast te maken, voordat er huiden, vet en vlees verloren konden gaan. Althea snapte niet hoe ze zich datvoorstelden, maar ze werd al snel uit de droom geholpen: iedereen werd opeens vilder, slager of inpakker. Sommigen waren al bezig de gespreide huiden op te rollen. Zelf had ze opeens een vildersmes in de hand en zat ze naast een zeebeer geknield. Ze had inmiddels vaak genoeg gezien hoe het moest, maar toch draaide haar maag om toen ze de zachte huid langzaam van de dikke laag vet eronder begon te scheiden. Het dier was warm en zacht onder haar handen, en haar eerste sneden in het lichaam deden een walm vandoodsgeur en slachtafval opwolken. Ze moest zich geestelijk schrap zetten. Het brede, vlakke lemmet van het scherpe mes in haar ene hand gleed moeiteloos tussen de huid en de onderliggende vetlaag door, zo lang ze de zachte vacht met haar andere hand maareen beetje strak aantrok. Twee keer schoot haar hand uit, bij die eerste zeebeer, en stak de mespunt een gat in de huid, maar daarna gebeurde dat niet meer. Je moest gewoon niet nadenken over wat je deed en alleen over hoe je het moest doen, dan ging het automatisch goed en was dit werk niet moeilijker dan het pellen van een Jamailliaanse sinaasappel. Je hoefde eigenlijk

alleen maar een beetje te weten hoe zo'n dier gebouwd was, waar de vetlaag dik was, waar dun, en waar afwezig.

Bij haar vierde zeebeer besefte ze opeens dat het niet alleen gemakkelijk was, maar dat ze er handig in was. Ze werkte snel en had schijnbaar geen last meer van het bloed en de stank. Een lange snee om de huid open te leggen, het snelle stropen van de huid, gevolgd door een reeks vlotte bewegingen om de ingewanden te verwijderen. Het hart en de lever konden ieder met twee kappende bewegingen worden losgesneden, en daarna was de vlieszak met de ingewanden met één beweging los te trekken van het lijf en de huid. De tong, merkte ze, waseigenlijk nog het meeste werk. Je moest de mond van het dier openrukken, je hand naar binnen steken en de nog warme en natte tong een eindje naar buiten trekken, voordat je hem met je andere hand dicht bij de basis kon loshakken. Het was dat ze zo duur enzo lekker waren, anders zou ze in de verleiding zijn gekomen om al die tongen maar te laten zitten.

Achter haar, besefte ze na een poosje, hadden niet minder dan drie ploegjes slagers en inpakkers hun handen vol om haar bij te houden. Er begon een klein vuurtje van trots in haar te gloeien. Het was vies, rottig werk, op een schaal waar ze niet eens aan wilde denken, maar ze waser goed in.Het was lang geleden dat ze zoiets van zichzelf had kunnen zeggen, en het schokte haar te beseffen hoezeer ze daar kennelijk naar had gehunkerd...

Maar er kwam een moment waarop ze om zich heen keek

en geen enkele ongevilde zeebeer meer zag liggen. Ze ging langzaam staan en rolde wat met haar verkrampte schouders. Ze veegde haar mes af aan haar bloedige broek en stak toenhaar handen uit om er het bloed, het vet en plakkerige vleesrestjes door de ijskoude stromende regen af te laten spoelen. Daarna wreef ze ze min of meer schoon aan haar hemd en tenslotte veegde ze haar druipnatte zwarte haren uit haar gezicht. Een man rolde een tonnetje zout naar haar toe, een andere volgde met een lege ton. Toen deze naast haar stond en de ton rechtop had gezet, zag ze dat het Bresker was. Ze grijnsde naar hem. 'Niet slecht, hè?'

Hij veegde de regen van zijn gezicht en zei toen zachtjes:'Als ik jou was zou ik zo min mogelijk de aandacht op mezelf vestigen. Anders houdt je vermomming niet lang meer stand.'

Het verwijt irriteerde haar. 'Als ik hier goed genoeg in ben, heb ik misschien geen vermomming meer nodig.'

Zijn gezichtsuitdrukking gaf ongeloof en geschoktheid te kennen. Hij hield de ton schuin en deed alsof hij haar vroeg er stukken vlees in te leggen, maar in feite zei hij: 'Als de tweebenige beesten die deze bemanning vormen wisten dat je een vrouw was, dan zouden ze je allemaal misbruiken. Het zou ze nog minder kunnen schelen dan deze slachting. Hun waardering voor je vilderskwaliteiten zou ze er niet van weerhouden je tevens als hoer te gebruiken. Ze zouden zeggen dat je aanwezigheid hier immers bewees dat je dat had verwacht endat je ermee instemde.'

De onheilspellende ondertoon in zijn zacht gesproken woorden deed haar ernstiger verkillen dan de koude regen. Zijn overtuiging was zo evident dat ze het niet in haar hoofd haalde hem tegen te spreken. In plaats daarvan haastte ze zich weg om het hart en de tong van haar laatste slachtoffer naar een ton te brengen. Daarna bleef ze met gebogen hoofd druk aan het werk en probeerde ze nergens, nergens aan te denken. Als ze er even bij had stilgestaan, zou het haar overigens hebben beangstigd hoe gemakkelijk dat de laatste tijd voor haar was geworden...

Toen ze die avond terugkeerde naar hun kleine kamp begreep ze voor het eerst waarom de rots de Draak werd genoemd: in de speciale lichtval van dat moment zag ze dat het inderdaad een draak was, maar dan een, en wie verwachtte nu zoiets, die op zijn rug lag, met zijn voorpoten over zijn zwarte borst gekruist en zijn gespreide vleugels half in de aarde begraven. De hele verwrongen houding duidde op een pijnlijke doodsstrijd. Althea bleef staan op de top van het duin dat haar dit uitzicht bood en staarde er vol afschuw naar. Wie maakte nu zoiets, en waarom kampeerden ze in de luwte van dit beeld? De lichtval veranderde, een heel klein beetje slechts, en opeens leek dat uitgestrekte lichaam inzijn bevroren doodsgevecht alleen nog maar een bizar gevormd brok rotsgesteente, dat slechts vaag aan een dier deed denken. Althea had tot dan toe haar adem ingehouden, maar liet deze nu opgelucht ontsnappen.

'Nogal een schrik, als je het voor het eerst ziet, hè?' vroeg

Reller, die naast haar was komen staan.

Ze schrok van zijn stem. 'Nogal,' gaf ze toe, maar toen haalde ze jongensachtig stoer haar schouders op. 'Maar het blijft natuurlijk gewoon een stapel rotsblokken.'

Reller dempte zijn stem. 'Weet jedat zeker? Je moet maar eens op die borst klimmen en van dichtbij kijken. Dat deel daar, die twee voorpoten... ze trekken aan de stomp van een grote pijl, of wat daar nog van over is. Nee, jongen, dit is het levensgrote karkas van een echte draak, die hier is neergeschoten toen de wereld nog piepjong was, en dat hier sindsdien heel langzaam ligt te rotten.'

'Draken bestaan helemaal niet,' sprak Althea hem verontwaardigd tegen.

'Nee? Dat weet ik wel beter, en elke zeeman die een paar jaar geleden voor de kust van de Zes Hertogdommen heeft gevaren. Ik heb daar draken gezien, en niet een of twee, maar een hele troep. Ze vlogen in formatie, als ganzen of zo, en ze hadden alle kleuren van de regenboog. En dat heb ik niet een keer gezien, maar twéé! Volgens sommigen hebben zij de slangen gebracht, maar dat is niet waar. Slangen had ik al jaren daarvoor gezien, diep in het zuiden. Tegenwoordig zien we ze veel vaker, dus nu geloven de mensen in die slangen. Maar als je zo lang op zee bent geweest als ik, en zo ver hebt gereisd als ik, dan weet je dat massa's dingen echt waar zijn, ook al hebben maar een paar mensen ze met eigen ogen gezien.'

Althea grijnsde sceptisch. 'Maak dat je grootmoeder maar wijs, Reller.'

'Verdomde snotaap,' zei de man, die zich kennelijk oprecht gepikeerd voelde. 'Kan een beetje met een vildersmes overwegen denkt meteen dat hij zijn meerderen mag tegenspreken.' Hij begon het duin af te lopen.

Althea volgde hem langzamer. Ze had zich geïmponeerder moeten tonen, dacht ze. Tenslotte werd ze geacht een veertienjarige scheepsjongen op zijn eerste verre reis te zijn. Ze moest Rellers plezier niet bederven, als ze hem te vriend wilde houden. Wel, de volgende keer dat hij met een sterk verhaal kwam, zou ze het goedmaken door uitvoerig te huiveren en gepast ontzag te tonen. Zo erg veel vrienden had ze immers niet aan boord van deOogster.

De Vivacia deed op een late herfstavond haar vierde haven aan. Het licht viel door openingen tussen de wolken schuin op de stad in de diepte neer. Wintrow stond op het voordek voor zijn verplichte avondlijke uurtje met Vivacia. Hij leunde vlak naast haar over de reling en staarde naar de witte torens van het stadje dat knus in de omarming van een kleine baai lag. Hij had gezwegen, zoals hij vaak deed, maar de laatste tijd was het eerder een berustend dan een klaaglijk zwijgen geweest. Ze zegende Milt van ganser harte. Sinds hij hem zijn vriendschap had gegeven was Wintrow opgebloeid.

Wintrow was natuurlijk geen lachebekje geworden, maar wel had hij eindelijk iets van de brutaliteit gekregen die van een scheepsjongen werd verwacht. Toen Milt die positie nog bekleedde, was hij roekeloos en brutaal geweest, steeds uit op kattenkwaad, tenzij hij zelf het slachtoffer was van iemand die

wat tijd over had. Nu Milt was bevorderd tot matroos schonk hij vooral op een sobere manier aandacht aan zijn eigenlijke werk, en zo hoorde het ook. Wintrow had het echter naar verhouding kwaad te verduren gehad, vooral omdat hij al te duidelijk had laten merken dat zijn hart niet bij zijn werk lag. Hij had de goedbedoelde pogingen van de zeelui om een beetje met hem te dollen ofwel genegeerd, ofwel verkeerd begrepen, en zijn mokkende, gesloten aard had niemand uitgenodigd om tijd aan hem te besteden. Nu hij was begonnen te glimlachen, al washet maar af en toe, en op sommige geintjes reageerde, al deed hij dat te sullig, werd hij langzamerhand geaccepteerd. De leden van de bemanning gaven hem nu steeds vaker uit eigen beweging een advies of een waarschuwing om hem te behoeden voor fouten die zijn werk alleen maar nog zwaarder zouden maken. Hij was gewend te studeren en zich ergens helemaal op te concentreren, dus hij maakte zich zijn taken snel meester. Af en toe een schouderklopje of een prijzend woord begon hem een onduikend gevoel te gevendat hij bij een bemanning hoorde. Sommigen begrepen ondertussen ook dat zijn vriendelijke aard en bedachtzame natuur geen tekenen van zwakte waren. Vivacia begon steeds meer hoop voor hem te koesteren.

Nu draaide ze haar hoofd naar hem toe. Hij had zijn staart losgebonden en zijn haren hingen half voor zijn ogen. Ze voelde een steek door haar hart, want het was alsof ze een geest zag, zo sprekend leek hij op Ephron Vestrit toen deze

zo jong was geweest. Ze boog zich naar hem toe en stak haar hand uit. 'Legje hand in de mijne,' vroeg ze hem, en wonder boven wonder gehoorzaamde hij. Ze wist dat hij haar nog altijd fundamenteel wantrouwde, omdat hij niet zeker wist of ze wel of niet van Sa was. Maar nu legde hij zijn hand met zijn verse eelt in de hare, en toen zij haar enorme vingers om de zijne sloot waren ze opeens een.

En hij keek door de ogen van zijn grootvader. Ephron was dol geweest op deze haven en de mensen van dit eiland. De stralend witte torens en koepels waren des te verrassender omdat het stadjezo klein was. De meeste inwoners van Kers leefden verderop, onder de groene overhuiving van het woud. Hun huisjes waren klein en groen en sober. Ze bewerkten geen akkers, hielden geen vee, maar waren onvervalste jagers en verzamelaars. Er waren geen geplaveide straten in het bos, alleen maar onverharde paden, die net breed genoeg waren voor voetgangers en handkarren. Men had ze voor een primitief volkje kunnen houden, daar op dat eiland Klauw, als er niet dat witte stadje was geweest. Daar hadden ze hun fantasie en kunde de vrije loop gelaten. Er stonden niet meer dan een stuk of dertig gebouwen, afgezien van de talrijke stallen aan weerszijden van hun hoofdstraat en de sobere houten loodsen en andere bedrijfspanden bij de haven, maar elk van die witte constructies, die samen het hart van het stadje vormden, was een wonder van creatieve architectuur en kunstzinnigheid. Zijn grootvader had zich altijd de tijd gegund om door het centrum te lopen en

bewonderend op te kijken naar de opgesmukte gevels met hun koppen van helden, hun friezen met afbeeldingen van heroïsche gevechten en hun sierlijke bogen, rijk voorzien van gebeeldhouwde en natuurlijke klimranken en bloemen.

'En u hebt het hierheen gebracht, een deel van dat witte gesteente, sommige van die versieringen voor de gevels. Zonder u en hem... ja, ik begrijp het. Bijna zoals de glas-in-loodramen die ik maakte. Er moet licht doorheen schijnen om het werk van mijn handen tot zichtbare schittering te brengen. Zo is het ook via uw werk dat Sas licht hier deze pracht en schoonheid kan brengen...'

Hij fluisterde de woorden, half binnensmonds, zodat zij ze nauwelijks kon verstaan, maar mystieker dan zijn woorden was het gevoel dat hij met haar deelde. Een streven naar eenheid, dat was het wat hij boven allesscheen te waarderen. Hij zag de prachtig gebeeldhouwde façades van de gebouwen niet als losse kunstwerken waarvan men al dan niet kon genieten, maar als expressie van iets anders, iets dat zij niet kon bevatten, een bijeenkomen... een versmelting van hetschip en de koopman en de handelspartners tot iets dat meer was dan alleen fysieke schoonheid... eeneuforie-in-Sa.Ze kende het begrip niet en kon slechts vermoeden wat het betekende. Ingesloten, omhelsde vreugde... het beste van de mens en de natuur verenigd in een permanente expressie... rechtvaardiging van al het schone dat Sa zo rijkelijk en vrijgevig over de wereld heeft uitgestrooid... Ze voelde in Wintrow een bruisende opwinding zoals ze nooit eerder in

iemand van zijn soort had waargenomen, en opeens begreep ze datditwas wat hij zo schrijnend miste. De priesters hadden hem geleerd de wereld met deze ogen te bekijken. Zij hadden voorzichtig en geleidelijk in hem een behoefte opgewekt aan ongeschonden schoonheid en goedheid. Hij geloofde dat hetzijn bestemming was om het goede na te streven, om het te zoeken en te koesteren en te genieten in al zijn vormen. En te geloven in het goede.

Ze had ernaar gestreefd om hem gevoelens en ervaringen te geven, ze met hem te delen, en hem te onderwijzen.In plaats daarvan had zij met hem mogen delen, was ze zélf onderwezen. Ze verbaasde zichzelf nu door haar contact met hem te verbreken, door zich terug te trekken uit de volheid van contact die ze had gezocht. Dit was iets waarover ze moest nadenken, en misschien moest ze alleen zijn om er echt over te kunnen nadenken. En ook in die overweging herkende ze opeens de overweldigende invloed die Wintrows manier van denken op haar had uitgeoefend.

Hij mocht aan wal. Hij wist dat de toestemming niet van zijn vader afkomstig was, en evenmin van Torg. Zijn vader was al uren geleden van boord gegaan om over zaken te onderhandelen, en hij had Torg meegenomen. De beslissing om hem toestemming te geven samen met de anderen aan wal te gaan moest dus van Gantrij komen, de eerste stuurman. Het verwonderde Wintrow. Hij wist dat de stuurman het volle gezag had over alle manschappen, en dat alleen het woord van

de kapitein machtiger was, maar had Gantrij wel geweten dat hij bestond? De man had zolang hij aan boord was amper een woord met hem gewisseld. Toch werd Wintrows naam genoemd bij de groep die als eerste aan land mocht. Zijn hart sprong op bij deze onverwachte meevaller. In Kwarts had hij geen enkele keer van boord gemogen. De gedachte aan vaste grond onder de voeten endingen zien die hij nooit eerder had gezien was duizelingwekkend. Zoals de andere gelukkigen van de eerste groep dook hij meteen het vooronder in om zich om te kleden.

Torg had in Beijerstad Wintrows uitrusting gekocht, in opdracht van zijn vader, en waarschijnlijk had hij er een aardig winstje aan overgehouden. Wintrow beschikte sindsdien onder meer over twee paar goedkope hemden en broeken voor aan boord en een typisch uitgaanstenue zoals zeelieden dat droegen: een opvallend gestreept wollen hemd met een zwarte broek. Ook hiervoor had Torg een goedkope versie uitgezocht, zonder veel acht te slaan op de maat, want de kleren pasten Wintrow niet goed. Vooral het hemd was te lang en te groot. Het alternatief was zijn kloosterpij, maar die was inmiddels versleten, zat onder de vlekken en was bovendien te kort geworden. En wat zouden zijn maten ervan zeggen als hij die pij aantrok? Dan kon hij weer helemaal opnieuw beginnen!

Terwijl hij het gestreepte hemd en de zwarte broek aantrok, hield hij zichzelf voor dat hij een praktische keuze maakte en heus niet zijn priesterschap verloochende. In zijn

pij zou hij waarschijnlijk de aalmoezen hebben gekregen die men een priester van Sa verschuldigd was, maar het zou oneerlijk zijn die giften van gastvrijheid te accepteren wanneer je ergens gewoon als zeeman en niet als priester op bezoek was. Het idee dat hij de laatste tijd misschien wat al te gemakkelijk tot compromissen met zijn geweten bereid was zette hij resoluut van zich af. Het was tijd om aan wal te gaan.

Ze waren met hun vijven, waaronder Wintrow en Milt. Een van de anderen was Komfrij. Hij kon zijn blik niet van de laatstgenoemde afhouden, maar durfde hem ook niet rechtstreeks aan te kijken. Daar zat hij dan, de man die zijn vaders koffiekop zo obsceen had behandeld. Wintrow wist eigenlijk nog steeds niet goed of hij dat amusant dan wel walgelijk moest vinden. Het leek hem een opgewekte vent, die onder het roeien grappen maakte met zijn metgezellen. Hij droeg een versleten rode pet, die versierd was met goedkope koperen frutseltjes. Wanneer hij grijnsde zag je dat hij een tand miste. Toen hij merkte dat Wintrow hem onopvallend zat op te nemen gaf hij hem een knipoog en vroeg hem hardop of hij meeging naar het bordeel. 'De meiden doen het met jou vast wel voorde halve prijs. Ze vallen nogal op jonge knullen, heb ik me laten vertellen.' En ondanks zijn verlegenheid grijnsde Wintrow mee toen de andere mannen hard lachten. Hij had inmiddels begrepen dat de meeste grappen een goedmoedige achtergrond hadden.

Ze trokken de kleine sloep tot ruim boven de vloedlijn en bonden hem daar stevig vast. Hun vrijheid zou slechts tot

zonsondergang duren, en twee van de mannen klaagden al dat pas daarna de beste wijn en vrouwen beschikbaar kwamen. 'Geloof die twee maar niet, Wintrow,' zei Komfrij troostend. 'Hier in Kers is de hele dag door alles te krijgen, maar zij houden natuurlijk meer van het donker. Met koppen zoals de hunne jagen ze bij daglicht zelfs de hoeren schrik aan, en dat kost extra, snap je? Kom maar met mij mee,dan gaan we lekker stappen.'

'Ik wil voor zonsondergang graag een paar dingen zien,' zei Wintrow verontschuldigend. 'Het beeldhouwwerk van de Idishizaal en de friezen van de Heldenmuur.'

Alle mannen keken hem nieuwsgierig aan, maar alleen Milt stelde de vraag. 'Hoe weet je die dingen? Ben je ooit eerder in Kers geweest?'

Hij schudde zijn hoofd, en voelde zich verlegen en trots tegelijk. 'Nee, maar het schip wel. Vivacia heeft me erover verteld en ze zei dat mijn opa ze mooi had gevonden. Dus nu wil ik hetzelf wel eens zien.'

Er viel een totale stilte. Een van de matrozen maakte een beweginkje met zijn middelvinger — misschien om Sa's hulp bij het afweren van boze magie aan te roepen. Weer was Milt de enige die iets zei. 'Weet het schip werkelijk alles watkapitein Vestrit heeft geweten?'

Wintrow haalde lichtjes zijn schouders op. 'Ik weet het niet. Ik weet alleen dat de herinneringen die ze kiest om met mij te delen erg... levendig zijn. Bijna alsof ze tot mijn eigen geheugen zijn gaan behoren.' Opeens zweeg hij, slecht op zijn

gemak. Hij merkte dat hij er liever niet over wilde praten. Het was privé, iets tussen Vivacia en hem. Nee, meer dan privé, het wasintiem.

De stilte werd weer ongemakkelijk, maar nu was het Komfrij die uitkomst bracht. 'Wel, mannen,ik weet niet wat jullie vinden, maar ik kom niet zo heel vaak aan wal. Ik kies voor een zekere straat waar de bloemen en de vrouwtjes welig tieren.' Hij keek naar Milt. 'Zorg dat jij en Wintrow op tijd bij de sloep zijn, zonder dat ik jullie moet komen halen.'

'Ik was helemaal niet van plan om met Wintrow mee te gaan!' protesteerde Milt. 'Ik wil heel wat anders dan oude muren bekijken!'

Ik heb geen bewaker nodig,' viel Wintrow hem bij. Hij sprak hardop uit wat ze waarschijnlijk vreesden. 'Ik loop niet weg,op mijn woord. Ik zal op tijd bij de sloep zijn.'

Hun verraste blikken toonden aan dat ze niet eens op die gedachte waren gekomen. 'Natuurlijk niet,' stelde Komfrij droogjes vast. We zitten hier op een eilandje en de inboorlingen zijn niet bijster vriendelijk tegenover vreemden. We waren niet bezorgd dat je zou weglopen, Wintrow, maar Kers kan gevaarlijk zijn voor een zeeman in zijn eentje. Niet alleen de scheepsjongen, maar elke zeeman. Je zou met hem mee moeten gaan, Milt. En hoe lang duurt het helemaalom die muurtjes even te bekijken?'

Milt keek buitengewoon ongelukkig. Komfrijs woorden waren geen bevel, daarvoor bezat hij het gezag niet, maar als er iets met Wintrow gebeurde zou Milt natuurlijk de schuld

krijgen...

'Het komt wel goed,' drong Wintrow aan. 'Het is niet de eerste keer dat ik in een vreemde stad kom. Ik weet hoe ik op mezelf moet passen. En we verspillen onze tijd door hier te staan kissebissen. Ik zie jullie straks ruim op tijd bij de sloep, echt waar.'

'Dat is je geraden,' zei Komfrij dreigend, maar het klonk ook opgelucht. 'Kom ons maar halen in de Ioper, als je die dingen bekeken hebt. En ruim op tijd, jochie. Nu je je aan boord een beetje als een zeeman begint te gedragen moesten we je ook maar eens inwijden en inlijven.' Komfrij tikteop een primitieve erotische tatoeage op zijn arm terwijl Wintrow grijnsde en nadrukkelijk knikte. De oudere matroos keek niettemin sceptisch. 'Enfin, in elk geval niet te laat, gesnapt?'

Als er nu iets met hem zou gebeuren, wist Wintrow, konden ze allemaal naar waarheid zweren dat hij per se op eigen houtje het stadje in had gewild en dat ze hem niet hadden kunnen tegenhouden. Het was zelfs een beetje ontnuchterend om te zien hoe snel ze hem alleen lieten. Ze stoven meteen op de kroegen en bordelen af. Wintrow zag het met enige weemoed aan. Ze lachten luid, een stelletje zeelui op stap aan wal. Ze gaven elkaar vriendelijke porren en maakten grove grappen over hun plannen. Milt liep erachteraan als een trouwe hond.

Wintrow besefte opeens dat Milt natuurlijkpas onlangs tot die broederschap was toegetreden, sinds Wintrow zijn plekje op de onderste trede van de scheepshiërarchie had

overgenomen.

Nou, het zat hem niet dwars. Niet écht, tenminste, hield hij zichzelf voor.

Hij kende mannen goed genoeg om te wetendat het een natuurlijke neiging was om bij een groep te willen horen en om te doen wat daarvoor nodig was. En hij kende Sa's voorschriften goed genoeg, voegde hij er streng aan toe, om tevens te weten dat er momenten waren waarop een man zich voor zijn eigen bestwil van de groep moest losmaken. Het was eigenlijk al erg genoeg dat hij de hele tijd geen woord van protest had laten horen tegen hun plannen van zuipen en hoereren. Hij probeerde redenen te bedenken waarom hij dat had nagelaten, maar stelde vastdat hij alleen smoesjes kon verzinnen, en besloot toen het onderwerp voor latere meditatie te bewaren. Hij moest nu het stadje bekijken en hij had maar een paar uur de tijd.

De herinneringen van zijn grootvader dienden hem enigszins tot gids. Het was op een vreemde manier alsof de oude kapitein met hem mee liep, want hij zag door diens ogen welke veranderingen er sedert Ephrons laatste bezoek aan het havenstadje waren opgetreden. Op een gegeven moment kwam er een winkelier naar buiten om iets aan zijn uitstalling te veranderen, en Wintrow stond op het punt hem met zijn naam te begroeten. In plaats daarvan beperkte hij zich tot een vriendelijke grijns en de stilzwijgende constatering dat de man de laatste paar jaar een aardig buikje had gekweekt. De man keekde jongen kwaad aan, alsof hij hem

maar een brutale rekel vond, en Wintrow besefte dat zijn glimlach inderdaad voor allerlei uitleg vatbaar was, en hij haastte zich verder.

Hij kwam op het Fonteinplein en bleef vol ontzag staan kijken. Kers bezat een grote welput en het water daarvan, dat in een groot stenen bassin naar boven werd geperst, had genoeg kracht om een grote cirkel van opborrelende luchtbellen te veroorzaken. Vanuit dit moederbassin werd het water via verschillende kanaaltjes afgevoerd naar kleinere bassins, voor drinkwater, of om er de was in te doen, of om er dieren te drenken: de specifieke bedoeling werd door kunstzinnig beeldhouwwerk in alle gevallen duidelijk gemaakt. De overloop van de bassins werd opgevangen en via goten afgevoerd naareen onzichtbaar drainagesysteem dat ongetwijfeld ergens in de baai eindigde. Tussen de krans van bassins bevond zich een parkje met gras, bloemen en struiken.

Daar waren een paar jonge vrouwen, sommige met kinderen, de was aan het doen. Wintrow bleef staan om het zomerse tafereeltje te bekijken. Enkele vrouwen stonden met opgebonden rok in het water om de was te doen en tegen hun benen uit te wringen. Onder het werk lachten en praatten ze tegen elkaar. Jonge moeders zaten op de rand van het bassin te wassen en hielden ondertussen een wakend oog op hun spelend kroost. Overal stonden manden met droog of nat wasgoed. Er was iets zo charmants aan de eenvoudige scène dat Wintrow er tranen van in de ogen kreeg. Nooit sedert zijn

vertrek uit het klooster had hijeen zo harmonieus samengaan van leven en werk gadegeslagen. Het zonlicht glinsterde in het water en de gladde haartjes van de vrouwen glommen op de blote huid van hun armen en benen. Voor Wintrow was het als balsem op zijn ziel. 'Ben je verdwaald?'

Hij schrok ervan en draaide zich meteen om. De woorden hadden vriendelijk kunnen zijn, maar waren het niet. Eén blik op de ogen van de twee stadswachters maakte hun vijandigheid duidelijk. Degene die had gesproken was een bebaarde veteraan met een streep wit van een oud litteken in zijn haren en over zijn wang. De andere was jonger en zag er gespierd en professioneel uit. Nog voordat Wintrow iets kon zeggen was deze het die zei: 'De haven is die kant op. Daar vind je alles wat je zoekt.' Hij wees met een wapenstok de kant op waar Wintrow vandaan kwam.

'Wat ik zoek?' herhaalde Wintrow sullig. Hij keek van de ene man naar de andere en probeerde hun kille blikken te begrijpen. Wat had hij misdaan? 'Ik wilde de Heldenmuur en het beeldhouwwerk van de Idishizaal zien.'

'En onderweg,' zei de eerste wachter met zwaar sarcasme, 'bleef je even staan om wat jonge vrouwen nat te zien worden in een wasbassin.'

Daar leek weinig op te zeggen. 'De bassins zelf zijn ook voorwerpen van kunst,' probeerde hij.

'En we weten allemaal hoe dol zeelieden zijn op alle voorwerpen van kunst.' De wachter legde een ironische nadruk op de drie laatste woorden. 'Waarom ga je niet een

eigen voorwerp van kunst kopen bij de Fladderende Sjaal? Zeg maar dat Kentel je heeft gestuurd, misschien krijg ik dan commissie.'

Wintrow sloeg blozend zijn ogen neer. 'Dat bedoelde ik niet. Ik ben werkelijk van plan de tijd te nemen om die friezen en beelden te zien.' Toen geen van beide mannen reageerde voegde hij er op verdedigende toon aan toe: 'Heus, ik bezorg niemand last. Ik moet trouwens al voor zonsondergang op mijn schip terug zijn. Ik wilde alleen even de stad bekijken.'

De oudere man likte een paar keer over zijn tanden. Wintrow hoopte even dat hij van mening zou veranderen, maar nee. 'Heus,wijdenken dat je moet terugkeren naar waar je hoort. Bij de haven, dat is waar zeelui even de stad bekijken. En het specifieke straatje is makkelijk te vinden. We noemen het de Ioper. Daar kun je je hart helemaal ophalen. Maar als je nu niet die kant op loopt, jongeman, dan krijg je echt last. Met ons.'

Hij voelde zijn hart bonken en het bloed in zijn oren suizen. Hij wist niet welke emotie sterker was, maar toen hij sprak hoorde hij meer boosheid dan angst in zijn stem. 'Ik ga al,' zei hij kortaf. Ook al was zijn kwaadheid sterker, toch kostte het hem moeite die twee zijn rug toe te keren. Hij verwachtte half-en-half een klap van een wapenstok, maar wat er kwam was iets ergers: minachtend gelach en een spottend commentaartje door de jongste wachter. Wintrow draaide zijn hoofd niet om en begon ook niet sneller te lopen, maar hij

voelde hoe de spieren van zijn nek en schouders zich spanden van woede. Mijn kleren, zei hij tegen zichzelf. Niet mij hebben ze beoordeeld, maar mijn kleren. Ik moet me niets van hun beledigingen aantrekken. Niets van aantrekken, niets van aantrekken... Het duurde even, maar toen lukte het hem.

Na een volgende hoek te zijn omgeslagen koos hij een andere weg heuvelopwaarts. Hij zou zich niets aantrekken van hun woorden enweigerde zich door hun houding uit het veld te laten slaan. Hij was nog steeds van plan de Idishizaal te zien.

Hij liep een poosje voort, nu zonder de hulp van zijn grootvader, want die was nooit via deze route naar het centrum gelopen. Onderweg werd hij twee keer tegengehouden, een keer door een jongen die hem tabak aanbood, een keer, tot zijn verlegenheid, door een vrouw die zichzelf te koop aanbood. Wintrow was nog nooit voor zoiets benaderd, maar erger was dat de symptomen van een beruchte beroepsziekte duidelijk op haar gezicht te zien waren. Toen ze bleef aandringen, haar prijs had verlaagd en 'op welke manier je maar wilt' had beloofd, kwam hij tenslotte met een openhartig: 'Ik heb geen zin om je lichaam of je ziekte te delen.' Meteen besefte hij hoe wreed die eerlijkheid voor haar moest zijn geweest, maar nog voordat hij zich kon verontschuldigen spuwde ze naar hem, draaide zich om en liep weg. Hij vervolgde zijn weg, onthutster door deze ontmoeting dan door die met de stadswachters.

In het centrumvan het eigenlijke stadje waren de straten

geplaveid en hadden alle huizen een uithangbord of gevelversiering die een functie aanduidde. Kennelijk stonden hier de publieke gebouwen van Kers, voor de bestuurders en de rechters. Wintrow bleef dikwijls staanom de gevels nader te bestuderen en verbaasde zich over de schoonheid en het vakmanschap van de stenen bogen. Hij kwam bij een tempeltje van Odava, de slangengod, met de traditionele boogvormige deuren en vensters van de sekte. Hij had nooit veel sympathie gehad voor deze specifieke manifestatie van Sa en was trouwens ook nooit een volgeling van Odava tegengekomen die had willen toegeven dat de slangengod slechts een van de facetten van Sa's gezicht was. Toch was het gracieuze bouwsel voor hem een symbool van het goddelijke en dus van de paden die de mensen moeten zoeken. Het was zo hecht geconstrueerd, dat hij zelfs met zijn vingertopjes nauwelijks de voegen tussen de stenen kon voelen, maar terwijl hij daar stond, en rondtastte met zijn zintuigen, zoalshem was geleerd, werd hij langzaam de structuur en de interne spanningen in het bouwwerk gewaar, en ontdekte hij de kracht en de harmonie die erin lagen besloten. Hij schudde verwonderd zijn hoofd en had amper oog voor het groepje mannen in witte gewadenmet groene en grijze sjerpen die uit een deur naar buiten waren gekomen en hem in het voorbijgaan lichtelijk geërgerd aankeken.

Pas een poosje later kwam hij weer tot zichzelf. Hij stelde geschrokken vast dat de middag sneller voorbij was gegaan dan hij zich had gerealiseerd. Er was geen tijd meer te

verliezen. Hij vroeg een passerende mevrouw beleefd de weg naar de Idishizaal. Ze deed een paar stappen achteruit voordat ze hem met een armgebaar een richting wees. Hij bedankte haar en haastte zich verder.

Het was hier drukker op straat. Menige voorbijganger leek hem bevreemd aan te kijken. Waarschijnlijk zagen ze aan zijn kleren dat hij van elders kwam. Hij glimlachte en deelde knikjes uit, maar haastte zich verder. Hij had geen tijd voor gesprekjes.

De Idishizaal werd omlijst door het landschap zelf: een glooiende helling omvatte het gebouw als een liefdevol geschulpte hand. Vanuit Wintrows positie kon hij erop neer kijken. Het weelderige groene woud op de achtergrond deed het wit van de koepel en de pilarenextra stralend uitkomen. Het contrast tussen de wilde, kleurrijke natuur en dit sobere, sierlijke gebouw benam Wintrow de adem. Hij bleef als een standbeeld staan: dit was een aanblik die hij zich voor eeuwig in zijn geest wilde prenten. Er liepen mensenin en uit de zaal. Ze waren gekleed in effen gewaden — ingetogen blauwe en groene tinten — en ze vergrootten de schoonheid van het tafereel alsof de choreografie speciaal voor Wintrow zo geënsceneerd was. Hij zoog alles op met zijn ogen en verloor elk besef van tijd.

Tot er een zware hand op zijn schouder viel. 'Onze zeeman is weer verdwaald,' stelde de jongste stadswachter vast, en nog terwijl Wintrow zijn hoofd omdraaide kreeg hij een duw, waardoor hij languit op het plaveisel viel. De oudere

wachter keek op hem neer en schudde bijna spijtig zijn hoofd.

'Deze keer zullen we hem dus moeten brengen,' zei hij terwijl de jongere wachter naar hem toe kwam. Het klonk zachtjes, maar dreigend, maar nog verontrustender waren de drie voorbijgangers die waren blijven staan om te kijken en die geen van allen een woord van protest lieten horen, ook niet nadat Wintrow hen smekend had aangekeken.

De jongen krabbelde haastig overeind. 'Ik heb niets gedaan,' protesteerde hij. 'Ik wilde alleen de Idishizaal zien. Mijn grootvader zei -'

We houden niet van havenratten in onze straten,' zei de oudere man, maar Wintrow hoorde hem amper. Hij draaide zich om en wilde vluchten, maar de jonge wachter greep hem bij zijn kraag en schudde hem door elkaar. Toen voelde Wintrow zich opgetild en opeens naar voren geduwd. Hij wist zijn val te breken, zodat hij tenminste niets brak, en kwam snel weer overeind, maar werd meteen weer vastgegrepen en opnieuw! ruw naar voren geduwd. Deze keer botste hij met zijn schouder tegen een muur. Hij deednu zelf een paar snelle stappen, maar de jonge wachter kwam grijnzend achter hem aan om hem naar voren te duwen. De andere wachter, die op zijn gemak volgde, hield ondertussen een educatief verhaal, dat minder voor Wintrow dan voor de omstanders bedoeld leek. 'We hebben niets tegen zeelui,' zei de man, 'zo lang ze zichzelf en hun rotzooi niet buiten het havengebied vertonen. We probeerden aardig voor je te zijn, jongen,

omdat je nog zo groen bent. Als je naar de Loper was gegaan, zou je heus niets te kortzijn gekomen. Nu ga je daar alsnog naar toe. Je zou ons een hoop moeite en jezelf een hoop blauwe plekken hebben bespaard als je meteen naar ons had geluisterd.'

De kalmte in zijn stem was bijna nog akeliger dan het sadisme waarmee de jongere wachter zijnwerk deed. Hij was watervlug en had Wintrow zojuist weer tegen een muur gekwakt. De jongen proefde bloed in zijn mond en het werd hem even zwart voor de ogen. 'Geen zeeman!' riep hij toen uit. 'Ik ben een priester. Een priester van Sa.'

De jonge stadswachter lachte. De oudere schudde zijn hoofd, quasi spijtig. 'Oho, dan ben je niet alleen een stuk haventuig, maar ook nog een ketter. Weet je dan niet dat de volgelingen van Odava niets te maken willen hebben met lieden die hun god alleen als een onderdeeltjevan hun eigen god willen zien? Ik wilde Flav net zeggen dat je wel genoeg hebt gehad, maar ik denk dat een paar extra douwen je bekering kunnen versnellen.'

De jongere wachter had Wintrow weer bij de kraag gegrepen en probeerde hem op te trekken, maar dezekeer trok Wintrow zijn hoofd door de halsopening van zijn hemd naar binnen, en meteen daarna allebei zijn armen door de mouwen, waardoor hij bijna letterlijk onder zijn hemd uit op het plaveisel viel. Opgejaagd door angst krabbelde hij overeind en hij rende al voordat hij goed en wel op zijn voeten stond. De omstanders brulden van het lachen.

Wintrow zag in een flits dat de jonge wachter verbluft keek en dat de baard van de oudere was gespleten door een brede grijns van geamuseerdheid. Wintrow rende nu involle vaart. Hij hoorde een boze kreet van de jonge wachter en zag de fraaie gevels langs zich heen schieten, maar dacht alleen nog aan de sloep en de veiligheid van het havengebied. Als een haas zigzagde hij tussen de wandelaars door, die de jongen met het ontblote bovenlijf verbaasd nastaarden. Wintrow zelf durfde niet om te kijken, bang dat ze hem op zijn hielen zaten.

Tenslotte kwam hij in de nauwere straatjes van de havenwijk, met gammele houten pakhuizen, dubieuze kroegen en bordelen, en derderangswinkeltjes. Hij rende een willekeurige steeg in, zonder te letten op de rommel en het afval, en bleef ergens halverwege hijgend tegen een deurpost staan leunen. Zijn rug en schouders brandden, want hij had daar overal schaafwonden. Voorzichtig betastte hij zijn mond: de bovenlip begon al op te zwellen. Verder had hij een flinke bult op zijn hoofd, maar dat had hij wel vaker gehad. Hoe erg had die wachter hem eigenlijk willen verwonden? Hij had matrozen vaak genoeg horen praten over stadswachters die zeelieden en vreemdelingen 'aftuigden', zelfs in Beijerstad. Hadden zeditdaarmee bedoeld? Wintrow had altijd gemeend dat het alleen kon slaan op zeelui die dronken waren of zich onbeschoft gedroegen.

Toch was het hem vandaag overkomen. Waarom? 'Omdat ik wasgekleed als een zeeman,' zei hij tegen zichzelf. Even

kwam de lugubere gedachte bij hem op dat Sa hem zo had gestraft omdat Wintrow zijn pij niet had willen aantrekken - maar toen zette hij dat onwaardige idee van zich af. Alleen kinderen en bijgelovigen zagen Sa immers als een uitvergroting van een gewoon, wraakzuchtig mensje, en niet als wat hij was: de verheven god van alles. Nee, dat was niet de les die hij vandaag had moeten leren. Maar wat dan wel? Nu het gevaar geweken was, zocht zijn geest troost in de vertrouwde redeneringen en oefeningen. Elk voorval, hoe afschuwelijk ook, bevatte altijd iets leerzaams. Zo lang iemand dat maar voor ogen hield, kon zijn geest zich tegen alles wapenen. Pas wanneer men dat geloof verloor, en men het universum nog slechts kon zien als een chaotische verzameling van ongelukkige of wrede voorvallen, kon iemand geestelijk worden gebroken.

Zijn ademhaling begon weer normaal te worden. Zijn mond en keel waren kurkdroog, maar hij was nog niet gereed om naar iets drinkbaarsop zoek te gaan. Hij drukte die behoefte naar de achtergrond van zijn bewustzijn en zocht in plaats daarvan naar het kalmtecentrum van zijn persoon. Hij haalde diep, regelmatig adem en opende zijn geest voor de les die hij diende te leren. Wat moest hij hiervan opsteken? Welke nieuwe kennis diende hij voortaan paraat te hebben?

De gedachte die uiteindelijk boven kwam drijven schokte hem. Haarscherp zag hij hoe onnozel hij was geweest. Hij had een mooie stad gezien en daaruit afgeleid dat hier mensen met een mooi karakter leefden. Hij had verwacht hier

verwelkomd en begroet te worden in het licht van Sa. Zo groot was zijn vooroordeel geweest, dat hij zelfs alle duidelijke waarschuwingen had genegeerd - de woorden van zijn scheepsmaten, de vijandigheid in deblikken van die wachters, de onverschilligheid van de stadsbewoners. Hij had zich gedragen als een onwetend, nietsvermoedend kind dat een valse hond benaderde. Het was zijn eigen schuld dat hij gebeten was.

Hij voelde opeens een golf van wanhoop door zichheen gaan. Het overviel hem, hij kon geen weerstand bieden. Hopeloos, alles was hopeloos. Hij zou nooit terugkeren naar zijn klooster, nooit meer het mediterende leven leiden dat hij zo miste. Hij zou precies zo worden als iedereen die hij tegenkwam: ervan overtuigd dat alle anderen zijn geboren vijanden waren en dat alleen geld en gunsten liefde en vriendschap konden kopen. Sa leerde dat alle mensen waren geschapen om wezens van goedheid en schoonheid te worden, maar hoe vaak had hij mensen al niet horen spotten met dat ideaal? En waar, vroeg hij zich verbitterd af, was het goede en schone in de jonge wachter die hem vandaag met zo veel wellust had afgetuigd? En in de hoer met de korstlippen die hem haar zieke lichaam voor geld had proberen te verkopen?Hij voelde zich opeens erg jong en naïef. Een sufferd. Een idiote stommeling. Het besef deed meer pijn dan de schaafwonden op zijn rug en schouders, en zijn hart hing als een blok lood in zijn borst. Hij kneep zijn ogen dicht en wenste dat hij ergens anders kon zijn, of iemand anders,

iemand die dit niet zo zou voelen.

Maar na een tijdje deed hij zijn ogen weer open en rechtte hij zijn rug. Het ergste was dat hij weer naar het schip terug moest. Deze ervaring te verwerken zou in de rust en de veiligheid van het klooster al moeilijk genoeg zijn geweest, maar nu moest hij weer terug naar het stomme gezwets aan boord van deVivacia,naar Torgs wellustige wreedheid, en naar zijn vaders minachting voor hem. De gedachte was bijna onverdraaglijk, maar welk alternatief had hij? Zich verstoppen, en als verachte en berooide zwerver en bedelaar in Kers achterblijven? Hij zuchtte diep, en het leek alsof zijn loodzware hart weer wat dieper in zijn ingewanden wegzakte.

Hij liep over de rotzooi terug naar het begin van desteeg en keek naar de dalende zon aan de westelijke hemel. Nog een heel eind te gaan tot zonsondergang. Wat daarstraks een te korte periode voor sightseeing had geleken was nu opeens een zee van lege tijd tot de avond. Wintrow besloot de rest van de bemanning te gaan opzoeken. Hij kon niets beters bedenken.

Hij slenterde hemdloos door de straten en negeerde de grijnzen van degenen die zijn verse schaafwonden en blauwe plekken zagen. Hij kwam bij een groepje passagierende mannen van een ander schip. Ze droegen allemaal een ooit witte hoofdband met aan de voorkant een zwarte vogel erop geborduurd. Ze lachten en riepen elkaar goedmoedige beledigingen toe. Een van hen kreeg Wintrow in het oog. 'O, arme jongen,' spotte hij. 'Heeft ze je afgewezen? En toch je

hemd buitgemaakt?' De flauwe grap leverde hem bulderend gelach op. Wintrow liep verder.

Na een volgende hoek wist hij opeens dat hij in de Loper was aangekomen. Hij zag niet alleen het uithangbord van de Fladderende Sjaal, met daarop een blote vrouw geschilderd die nog slechts zeer losjes in dat attribuut was gehuld, maar ook een hele reeks niet minder suggestieve afbeeldingen aan andere gevels. De specialiteiten van de bordelen werden niet aan de verbeelding overgelaten, en kennelijk gingen de schilders van de uithangborden ervan uit dat de meeste zeelui niet konden lezen.

De straat bood ook ander, goedkoper amusement. Aan een kraampje waren gelukshangertjes, drankjes en zalfjes te koop, en diverse amuletten: gedroogd darmvlies tegen verdrinken, hoornschilfers tegen impotentie en wonderolie tegen stormen. Wintrow keek er meewarig naar. Wie was er nu zo achterlijk om die flauwekul te kopen? Verderop bood een standhouder passanten de kans om op een afgeschermd veldje met zijn beer te worstelen. De winnaar kon een beurs vol goud verdienen. De beer had een muilkorf voor en zijn geklauwde poten waren omzwachteld met doeken, maar niettemin zag hij er formidabel uit. De achterpoten waren verbonden door een korte ketting en de eigenaar hield de beer aan een langereketting vast, die was bevestigd aan een ijzeren riem om zijn nek. De beer bewoog zich voortdurend - een angstige, rusteloze berg van kracht. Zijn oogjes tuurden onderzoekend naar de menigte. Wintrow vroeg zich af welke

idioot deze uitdaging zou aandurven, maar zag toen tot zijn schrik dat Komfrij grijnzend op een makker leunde en met de berentemmer praatte. Omstanders, vooral zeelui, begonnen al weddenschappen af te sluiten.

Wintrow was van plan verder te lopen, maar zag toen dat ook Milt zich onder de wedders bevond. Zuchtend liep hij naar hem toe. Milt verwelkomde hem met een grijns. 'Hé, Wintrow, je boft. Komfrij gaat met de beer worstelen. Zet je geld op hem en je krijgt je inzet dubbel terug.' Hij boog zich dichter naar Wintrow toe. 'Zeker weten. Wehebben daarnet een man zien winnen. Je hoeft alleen maar op die beer zijn rug te klimmen, dan geeft dat beest het meteen op. De berentemmer wilde daarna niemand meer laten worstelen, maar Komfrij hield voet bij stuk.' Opeens kreeg Milt een verbaasde trek op zijn gezicht. 'Hé, waar is je hemd gebleven?'

'Kwijtgeraakt in een worsteling met stadswachters.' Wintrow kon het al bijna luchtig laten klinken, maar het stak hem een beetje dat Milt het nogal vanzelfsprekend leek te vinden - tot hij ietsrook in de adem van de andere jongen, en hem iets in zijn mond zag verplaatsen. Cindin. Het stimulerende middel was niet bepaald bevorderlijk voor een scherpe blik. Aan boord was het streng verboden. Zelfs als je er alleen maar de naweeën van had, zoals Milt dat straks zou hebben, kreeg je er last mee. Je werd er erg optimistisch van, en dat behoorde een voorzichtige zeeman natuurlijk nooit te zijn. Wintrow vroeg zich af of hij er iets van moest zeggen. Een discrete waarschuwing misschien? 'Ik wilde alleenmaar even komen

zeggen dat ik bij de sloep zal wachten.'

'Nee, nee, loop niet weg.' De andere jongen pakte hem bij zijn arm. 'Blijf kijken. Je krijgt er spijt van als je het niet doet. Weet je zeker dat je niet een bedragje wilt inzetten? Een betere kans krijg je nooit. De beer is moe. Hij moet moe zijn. Hij heeft al zeker vijf of zes keer moeten worstelen.'

'En de laatste man heeft gewonnen?' Wintrow liet zich even meeslepen door zijn nieuwsgierigheid.

'Ja, klopt. Hij klom op die beer zijn rug en het beestrolde zich op als een slaperige kat. En de berentemmer kwaad, allicht, dat het hem een volle beurs kostte.' Milt stak een arm onder de zijne. 'Ik heb er mijn laatste vijf koperstukken op gezet. Komfrij zelf flink wat meer. Hij heeft eerder vanmiddag grofgewonnen bij het gokken.' Opnieuw keek Milt hem onderzoekend aan.

Weet je zeker dat je niet meedoet? De hele bemanning zet in op Komfrij.' 'Ik heb geen geld. Niet eens een hemd,' zei Wintrow. 'Tja, dat is waar. Nou ja... hé, het gaat beginnen!'

Komfrij stapte grijnzend het afgezette veldje op. Hij zwaaide even naar zijn scheepsmaten en stapte toen over een streep die in de grond was getrokken. De beer verhief zich terstond op zijn achterpoten en schuifelde op zijn aan elkaar geketende poten naar Komfrij toe. De zeeman bukte zich een kant op, maar dook meteen daarna abrupt de andere kant op, met de bedoeling langs de beer heen te glippen en in zijn rug te komen. Hij had echter geen schijn van kans. De beer draaide zich zo soepel en snel om alsof hij dit alhonderd keer

had geoefend, en maaide de zeeman met één klap neer. Zijn machtige voorpoot had een veel groter bereik dan Wintrow voor mogelijk had gehouden. Komfrij viel languit voorover op de grond.

'Opstaan, opstaan!' schreeuwden zijn maten, en Wintrow merkte opeens dat hij stond mee te schreeuwen. De beer draaide rusteloos rond. Hij had zich weer op vier poten laten zakken. Komfrij hief zijn hoofd op van de stoffige grond. Er stroomde bloed uit zijn neus, maar het gejoel van zijn scheepsmakkers scheen hem nieuwe moed te geven. Hij sprong abrupt overeind en schoot langs de beer heen. Het dier richtte zich echter meteen op, groot en sterk als een muur, en verkocht Komfrijs hoofd in het langskomen een haast terloopse dreun. Deze keer viel de zeeman op zijn rug en zijn hoofd bonkte pijnlijk tegen de grond. Wintrow trok een grimas en wendde zijn blik af. 'Die is uitgeteld,' zei hij tegen Milt. We kunnen hem maar beter naar het schip terugbrengen.'

'Nee, nee, hij staat op, hij kan dit best. Kom op, Komfrij, hetis maar een stomme oude beer. Sta op, man.' De andere zeelieden van deVivaciastonden even hard te schreeuwen en voor het eerst herkende Wintrow nu ook de hese stem van Torg in het koor. Kennelijk had de kapitein hem even vrijaf gegeven. Wintrow wist opeens zeker dat die man iets grappigs zou weten te zeggen over het ontbreken van zijn hemd. Was hij maar op het schip gebleven! De dag was één opeenvolging van rampen.

'Ik ga terug naar de sloep,' zei hij, maar Milt schonk er geen aandacht aan en pakte hem alleen steviger bij zijn arm.

'Nee, kijk, hij staat al op, wat ik je zei. Goed zo, Komfrij, laat je niet kisten!'

Wintrow betwijfelde of Komfrij iets van al die geschreeuwde aanmoedigingen hoorde. De man zag er dizzy uit en probeerde wankelend bij de beer uit de buurt te komen. Het beest volgde hem echter en sloeg zijn poten om hem heen. Het zag er nogal komisch uit, maar Komfrij gilde op een manier die gekneusde ribben deed vermoeden.

'Geef je het op?' vroeg de berentemmer, en Komfrij knikte hevig van ja. Hij had niet genoeg adem om het hardop te zeggen.

'Laat hem los, Zonneschijn, laat hem maar los.'

De beer gehoorzaamde en waggelde weg, waarna hij in een hoekje van het veldje ging zitten en met zijn snuit alle kanten op schudde, als om het gejuich van hetpubliek te aanvaarden.

Jammer genoeg was er echter niemand die juichte.

'Daar had ik al mijn geld op gezet!' riep een zeeman, waarna een opmerking over Komfrijs viriliteit volgde, welke met beren en worstelen weinig verband leek te houden. 'Het was niet eerlijk,' riep iemand anders, en daar bleken alle wedders het al gauw geheel mee eens te zijn, hoewel het Wintrow opviel dat niemand voor de dag kwam met een reden waarom het oneerlijk zou zijn geweest. Zelf had hij vermoedens, maar hij zag geen reden om zeuit te spreken. In plaats daarvan hielp hij Komfrij op te staan. Milt en de anderen hadden het

daarvoor te druk met het betreuren van hun verliezen.

'Komfrij, stomme sufferd,' riep Torg hem toe, 'kun je niet eens meer langs een kreupele beer?' Diverse andere opmerkingen — ook van zeelieden van andere schepen, die eveneens op Komfrij hadden gewed - bevestigden deze algemene inschatting.

Komfrij kwam hoestend overeind en spuwde toen wat bloed uit. Toen pas herkende hij Wintrow. 'Ik had hem bijna,' hijgde hij. 'Het scheelde niks. Alles kwijt wat ik vanmiddag had gewonnen. Ben ik weer blut. Verdomme, als ik net iets sneller was geweest had ik zeker gewonnen!' Hij hoestte weer en liet toen een enorme boer. Kennelijk had hij bier op.

'Ik denk van niet,' zei Wintrow zacht, eigenlijk meer tegen zichzelf. Komfrij had het echter gehoord.

'Nee, echt, ik had hem bijna, jongen. Als ik een beetje kleiner en een beetje sneller was geweest, waren we allemaal met een volle beurs naar het schip teruggekeerd.' Hij veegde metde rug van zijn hand over zijn bebloede lippen.

ik denk van niet,' herhaalde Wintrow, maar om zijn maatje te troostenlegde hij uit: 'Ik denk namelijk dat het doorgestoken kaart was. Ik denk dat deman die hiervoor heeft gewonnen onder één hoedje speelt met de berentemmer. Ze laten het publiek iets zien waardoor de beer zogenaamd overwonnenkan worden, maar dat is iets wat ze die beer hebben geleerd. Rn voor het gevaldat je het dan zélf probeert, heeft die beer geleerd iets anders te doen. Dus jehoeft jeniet

beroerd te voelen, Komfrij, het was jouw schuld niet. Het waseen truc. Laten we nu maar naar de sloep terugkeren.' Hij sloeg een helpendearm om hem heen.

Maar Komfrij maakte zich meteen van hem los. 'Hé, daar, berenman! Je speelt vals! Je hebt mijen mijn vrienden bedrogen!' In de geschokte stilte die volgde eiste Komfrij: 'Ik wil mijn geld terug.'

De dierentemmer was zijn winst aan het verzamelen en stond op het punt van vertrekken. Hij reageerde niet, maar trok alleen aan de ketting. Ondanks

Komfrijs protest zou hij gewoon zijn weggelopen als zeelieden van andere schepen hem niet de weg hadden versperd. 'Is dat zo?' vroeg een van hen. 'Heb je vals gespeeld? Was het doorgestoken kaart?'

De berentemmer keek om zich heen naar de woedende omstanders.'Natuurlijk niet!' snauwde hij. 'Hoe zou dat kunnen? Jullie hebben de man gezien, jullie hebben de beer gezien. Verder niemand in het strijdperk. Hij betaalde voor een kans om met de beer te worstelen, en hij verloor. Kan het nog simpeler?'

In zekere zinwas dat allemaal waar, en Wintrow verwachtte eigenlijk dat de zeelui er mokkend mee zouden instemmen. Hij had echter geen rekening gehouden met de hoeveelheid drank die ze hadden ingenomen, noch met de hoeveelheid geld die ze waren kwijtgeraakt. Nu eenmaalde beschuldiging van bedrog had geklonken, was een botte ontkenning niet meer voldoende om hun gemoederen te kalmeren. Iemand -

een graadje slimmer dan de rest -vroeg opeens: 'Hé, waar is de knaap gebleven die daarstraks gewonnen heeft? Is hij een vriendvan je? Kent de beer hem misschien?'

'Hoe moet ik dat weten?' repliceerde de dierentemmer. 'Hij zit waarschijnlijk ergens te feesten van het geld dat hij van mij heeft gewonnen.' Er was echter een glimp van ongerustheid over zijn gezicht gegleden, en hijkeek om zich heen alsof hij iemand zocht.

'Nou,ikdenk dat de beer hiervoor getraind is,' riep iemand kwaad. Het was volgens Wintrow de meest voor de hand liggende en daarom in dit verband ook de domste opmerking die hij tot dan toe had gehoord.

'Het wasgeen fair gevecht. Ik wil mijn geld terug,' verklaarde iemand anders, en deze opvatting werd door de rest van de menigte nagenoeg onmiddellijk gedeeld. De eigenaar van de beer keek opnieuw zoekend om zich heen, maar kon kennelijk geen bondgenoten vinden.

'Hé, ik zei dat we ons geld terug willen!' Torg wees naar hem. 'Komfrij is mijn scheepsmaat. Dacht je dat we zouden toestaan dat hij een pak slaag kreeg en wij door bedrog van ons zuurverdiende geld werden beroofd? Onze man is voor schut gezet, en bij Sa'sballen, dat pikken we niet!' Zoals veel tirannen wist hij precies hoe hij mannen moest opjutten. Hij keek demonstratief om zich heen en wendde zich toen weer tot de berentemmer. 'Denk je niet dat we het gewoon terug kunnen pakken, als je het ons niet geeft?'

Er klonk instemmend gemompel.

De berentemmer was in de minderheid. Wintrow zag dat hij een compromis stond te bedenken. 'Weet je wat?' begon hij opeens. 'Ik heb niemand bedrogen, en mijn beer ook niet, en ik denk dat de meesten van jullie dat best weten. Maar ik kan fair zijn, meer dan fair zelfs. Wie van jullie dat wenst mag gratis met de beer worstelen. Als hij wint, zal ik de weddenschappen betalen alsof die man van daarnet had gewonnen. Verliest hij, dan houd ik het geld.

Is dat fair? Jullie krijgen gratis de kans om het geld terug te winnen.'

Na een korte pauze klonken er instemmende geluiden op. Wintrow vroeg zich af welke gek het met die sterke beer zou opnemen.

Win, dat is iets voor jou,' zei Komfrij terwijl hij Wintrow naar voren duwde. Je bent klein en snel. Je hoeft alleen maar om hem heen en op zijn rug te klimmen.'

'Nee, nee, bedankt.' Wintrow stapte meteen weer naar achter.

Maar een man van een ander schip had de woorden opgevangen. 'Ja, laat hun scheepsjongen het eens proberen! Hij is klein en snel. Ik wed dat hij die beer voorbij kan, en ons geld terug kan winnen.'

'Nee!' riep Wintrow, nu luider, maar zijn protest ging verloren in het gejoel. Niet alleen zijn eigen scheepsmaten drongen bij Wintrow aan, maar nu ook de andere omstanders.

Torg waggelde naar hem toe. Hij rook naar bier. Wel,' zei

hij hatelijk, 'jij denkt dat je ons geld voor ons terug kunt verdienen? Dat betwijfel ik, eerlijk gezegd, maar probeer het eens, jongen.' Hij pakte hem bij een arm en trok hem mee naar het afgezette veldje. 'Onze scheepsjongen wil het proberen.'

'Nee,' siste Wintrow hem toe, 'dat wil ik niet!'

Torg fronste zijn voorhoofd. 'Gewoon om hem heen en dan zijn rug op,' legde hij geduldig uit. 'Dat moet voor een magere wezel als jij een koud kunstje zijn.'

'Nee, ik doe het niet,' verklaarde Wintrow met luide stem. Er werd om geginnegapt en Torgs gezicht betrok van woede en verlegenheid. 'Jawel,' hield hij vol.

'De jongen wil het niet. Heeft geen lef,' hoorde Wintrow een andere man duidelijk zeggen.

De berentemmer had zijn beest weer op het veldje gebracht. 'Gaat die jongen het nou proberen of niet?'

'Niet,' verklaarde Wintrow vastberaden.

Wel,' zei Torg luid. 'Hij heeft alleen nog een minuutje nodig.' Hij wendde zich tot Wintrow. 'Hoor eens,' siste hij hem toe,'je maakt ons allemaal te schande. Je maakt je schip te schande! Stap over de lijn en verdien ons geld terug!'

Wintrow schudde zijn hoofd. 'Als u dat wilt, doe het dan zelf. Ik ben niet stom genoeg om het tegen een beer op te nemen. Zelfs als ik langs hemkom, en op zijn rug kan klimmen, is dat nog lang geen garantie dat ik win, ook al schijnt dat een keer iemand gelukt te zijn.'

'Ik doe het wel,' bood Milt aan. Zijn ogen glinsterden van

opwinding.

'Nee,' protesteerde Wintrow. 'Doe dat niet, Milt. Het is stom. Als je niet stond te tintelen van de cindin zou je dat weten. Als Torg dat wil, laat het hem dan zelf doen.'

'Ik ben te dronken,' gaf Torg onbeschaamd toe. 'Doe jij het, Wintrow. Laat ons eens zien dat je lef hebt. Bewijs dat je een man bent.'

Wintrowkeek naar de beer. Het zou een stommiteit zijn. Hij wist zeker dat het stom zou zijn. En moest hij uitgerekend tegenover Torg iets bewijzen? 'Nee,' zei hij luid. Het klonk definitief, ik doe het niet.'

'De jongen wil het niet proberen en ik wil hier niet de hele dag blijven wachten. Het geld is dus nu van mij, mannen.' De berentemmer haalde demonstratief zijn schouders op en grijnsde tevreden.

Iemand in de menigte maakte een weinig vleiende opmerking over de bemanning van deVivaciain het algemeen.

'Hé, hé, ik doe het!' zei Milt, nog steeds grijnzend.

'Doe het nou niet, Milt!' probeerde Wintrow.

'Hé, man, ik ben niet bang, en iemand moet toch ons geld terugverdienen.' Hij stond onrustig te dansen op zijn voeten. 'En anders denkt iedereen in dit gat dat dehele bemanning van deVivaciauit schijters bestaat.'

'Laat het, Milt. Je raakt gewond!'

Torg schudde Wintrow hevig door elkaar. 'Kop dicht!' Hij boerde. 'Kop dicht!' herhaalde hij, nu duidelijker. 'Milt is niet bang. Hij kan het, als hij wil. Of wil jij het doen? Haast je,

neem een beslissing. Een van jullie beiden moet ons geld terugwinnen. En we hebben bijna geen tijd meer over.'

Wintrow schudde van nee. Hoe had het zo snel zo ver kunnen komen? Geld terugverdienen dat een stelletje kerels na eengetrukeerd gevecht met wedden had verloren? Het was belachelijk. Hij keek om zich heen, op zoek naar een nuchtere medestander. Hij ving de blik op van de berentemmer. 'Nou, wie wordt het?' vroeg deze. Wintrow schudde zwijgend zijn hoofd.

ik!' riep Milt, enhij deed dansend een paar stappen naar voren, over de afzetting heen. De berentemmer liet de halsketting vieren.

Later vroeg Wintrow zich af of de man zijn beest tijdens het wachten niet de hele tijd stiekem had opgefokt, want deze keer kwam de beer nietkalm aanwaggelen, noch verhief hij zich ongehaast op zijn achterpoten. In plaats daarvan kwam hij op alle vier zijn poten als een schicht op Milt aangestormd, beukte zijn zware gemuilkorfde kop met volle kracht tegen hem aan, greep hem toen met de grote omzwachtelde klauwen van zijn voorpoten vast, richtte zich op zijn achterpoten op en tilde de gillende en kronkelende Milt hoog boven de grond. Omzwachteld of niet, zijn klauwen scheurden het hemd van de jonge matroos open, tot de beer na een commando van zijn baas de jongen van zich af wierp. Milt kwam hard op de grond terecht, een eindje buiten het strijdperk. 'Sta op!' riep iemand, maar Milt bleef liggen.

Zelfs de berentemmer leek nogal geschrokken door de

snelle, onverwachte uitbarsting van geweld. Hij haalde een deel van de ketting in en gaf er een paar harde rukken aan om de beer te laten voelen wie de baas was. 'Het is over,' verklaarde hij vervolgens. 'Jullie hebben het allemaal gezien, het was eerlijk. De beer heeft gewonnen. De jongen ligt buiten delijnen. En het geld is voor mij.'

Er werd wat gegromd, maar deze keer sprak niemand hem tegen. De man liep weg en de beer slofte achter hem aan. Een matroos keek naar Milt, spuwde op de grond en keek toen demonstratief naar Wintrow. 'Zonder lef, het helestel,' verklaarde hij.

Wintrow negeerde zijn woorden en zijn blik. Hij boog zich over Milt heen. De jongen ademde nog, maar zijn mond hing half open, waardoor hij bij elke ademhaling stof naar binnen kreeg. Hij was zo hard op zijn borst geland dat het eenwonder zou zijn als zijn ribben niet minstens gekneusd waren.

We moeten hem naar het schip brengen,' zei hij, naar Komfrij opkijkend.

Komfrij keek walgend op hem neer en deed toen alsof hij hem niet meer zag. 'Kom, mannen, tijd om terug te keren.' Zonder rekening te houden met eventuele wonden die de jongen had opgelopen trok hij hem aan zijn arm omhoog. Toen Milt meteen weer in elkaar zakte legde Komfrij hem als een meelzak over zijn schouder. Toen liep hij weg. De twee andere matrozen van deVivaciasjokten achter hem aan. Niemand nam nog notitie van Wintrows bestaan.

'Het was mijn schuld niet!' riep hij hen na, hoewel hij zich

tegelijk afvroeg of dat wel klopte.

Wel waar,' constateerde Torg. 'Je wist dat hij stijf stond van de cindin. Hij had het niet behoren te proberen, maar hij moest wel, want jij was te laf. Enfin,' besloot Torg met een tevreden grijns op zijn gezicht, 'nu weten ze tenminste allemaal wat jij er voor eentje bent, jongen. Tot nu toe wist alleen ik dat je een miezerige lafaard bent.' Torgspuwde op de droge grond en liep bij hem weg.

Even stond Wintrow in zijn eentje bij de afzetting van het veldje. Hij wist dat hij het juiste had gedaan en de verstandigste keuzes had gemaakt. Maar tegelijk welde er een akelige zekerheid in hem op dat hijeen gouden kans had laten lopen. Hij vermoedde dat hij zojuist de gelegenheid had verspeeld om als lid van de bemanning van deVivaciageaccepteerd te worden. En om als man onder de mannen beschouwd te worden. Hij keek naar de ondergaande zon en haastte zich toen om zijn scheepsmaten in te halen - de mannen die hem nu verachtten.

HOOFDSTUK 17
Kennits hoer

~

De herfstregens hadden Deeldorp bijna schoon gewassen. Het water in de lagune en de kanalen stond hoog. Toen deMariëttade haven naderde was de stemming onder de opvarenden beter dan ooit. Dat kwam niet door de vele buit in de ruimen, want op dat punt hadden ze wel eens meer succes gehad.

Wanneer we in een haven aanleggen zijn we iemand, tegenwoordig. De mensen komen ons welkom heten. Heb ik u ooit verteld dat we in Haventje het hele huis van madame Ramp gratis tot onze beschikking kregen? Een volle wacht lang? En alle meisjes deden niet alleen wat de madame had opgedragen, ze deden het ook graag, bij Sa! Alles wat we maarwilden...' Sorcors stem stierf weg, alsof hij die historische bof nog steeds niet goed kon bevatten.

Kennit onderdrukte een zucht. Hij had het verhaal al minstens tien keer gehoord. 'Al die ziektes gratis,' zei hij zacht, maar Sorcor hield die woorden voor een geintje en glimlachte vrolijk naar zijn kapitein. Kennit draaide zijn hoofd en spuwde over de reling, waarna hij zelf ook een glimlachje wist te forceren. 'Breng de mannen maar liever in herinnering dat profeten in eigen land maar zelden worden geëerd.'

Sorcor keek niet-begrijpend.

Kennit onderdrukte een zucht. 'Sommigen, elders, zien het bevrijden van slaven en het omscholen ervan tot piraten

misschien als een vorm van menslievendheid, maar anderen, hier, zien het ongetwijfeld als concurrentievervalsing. Zij willen misschien dat we het kalmer aan gaan doen.'

'U bedoelt dat ze jaloers zijn en dat ze ons graag een bloedneus zouden slaan als ze de kans kregen?'

Kennit dacht even na. 'Precies.'

Er verscheen een traag glimlachje op Sorcors door littekensontsierde gezicht. 'Maar dat is precies waar de mannen zich op verheugen, kapitein. Lekker knokken!'

'Aha.'

'Kapitein?'

Ja, Sorcor?'

'De mannen hebben gestemd. En degenen die niet akkoord gingen zijn overgehaald. Elke man zal deze keer genoegen nemenmet een voorschot, meneer, en u de hele buit laten verkopen.' Sorcor wreef hevig over de zijkant van zijn gezicht. 'Ik dacht dat het goed was als ze heel Deeldorp lieten weten dat ze hun kapitein vertrouwen. Let wel, ze hebben niet beloofd dat ze het voortaan steeds op deze manier willen doen. Maar deze ene keer in ieder geval wel.'

'Sorcor!' riep Kennit uit, en zijn glimlach werd een fractie breder. 'Goed gedaan, kerel.'

'Bedankt, meneer. Ik dacht wel dat het u plezier zou doen.'

Ze bleven nog even naar denaderende kust staan kijken. De slagregens van de vorige dagen hadden de laatste bladeren van de loofbomen gerukt. Niet dat het er veel waren - op de heuvels rond Deeldorp domineerden dennen en sparren.

Dichter bij de zee hielden medusaranken en kruipwortels de oevers en landtongen in hun greep, al stond er hier en daar een hoge ceder op wankele wortels. In de frisheid van na de regenbuien zag Deeldorp er welhaast uitnodigend uit. Er wolkte rook uit de schoorstenen, waarvan de geur zich mengde met die vanhet zoutachtige zeewier en het zilte water. Thuis. Kennit probeerde het woord in gedachten uit. Nee. Het paste niet. Haven. Een haventje, ja.

Sorcor liep weg. Hij foeterde een matroos uit die zich niet snel genoeg bewoog naar zijn zin. Wanneer het schip ergens aanlegde was Sorcor nog prikkelbaarder en veeleisender dan anders. Alles moest snel en vlekkeloos verlopen, alsof hij het gevoel had dat er vanaf de wal kritische keurders stonden toe te kijken. Zoals trouwens het geval was, deze keer.

Kennit maakte de balans op van wat hij sedert hun laatste bezoek hier had gepresteerd. Zeven schepen ingepikt, waaronder vier met slaven. Ze hadden vijf levende schepen nagezet, maar zonder enig succes. Hij kwam bijna in de verleiding om dat deel van zijn plan maar op tegeven. Als hij genoeg slavenschepen veroverde kon hij zijn doelen misschien ook wel bereiken. Hij en Sorcor hadden een paar avonden geleden wat zitten rekenen bij een paar bekers rum. Pure speculatie, natuurlijk, maar de uitkomsten waren in alle gevallenaantrekkelijk geweest. Hoe goed of slecht de vier schepen het ook zouden doen, de helft van hun buit zou aan deMariëttaten goede komen. Kennit had in alle vier de gevallen een van zijn ervaren mannen kapitein gemaakt, en

ook dat was een krachtige aansporing voor de rest van zijn bemanning om extra hun best te doen en zo mogelijk zijn aandacht te trekken. Een nadeel was natuurlijk wel dat hij straks op deMariëttazonder ervaren mannen zou komen te zitten. Hij zette die zorg echter uit zijn gedachten, want tegen die tijd zou hij een hele vloot van piratenschepen onder zijn commando hebben. En ze zouden zich allemaal aan hem verplicht voelen, niet alleen contractueel, maar uit pure dankbaarheid.

Hij en Sorcor hadden de nieuw veroverde slavenschepen zorgvuldig over de Binnenpassage verspreid, overwegende waar de slaven zelf het meest welkom zouden zijn, maar ook waar onervaren kapers de beste buit zouden kunnen halen. Hij was tevreden over de resultaten. Zelfs de bevrijde slaven die hem niet in een piratenbestaan wilden volgen waren hem dankbaar en spraken geen kwaad van hem. Als het zover zou komen dat ze kleur moesten bekennen, zouden ze zich zeker herinneren wie hen had bevrijd en wat ze hem verschuldigd waren. Hij knikte peinzend. Koning van de Piraten Eilanden. Het was te doen.

De drie andere koopvaarders die ze hadden veroverd waren nauwelijks de moeite waard gebleken. Een ervan was zelfs amper zeewaardig geweest, dus toen het vuur uit de hand liep hadden ze het maar laten gaan. Het grootste deel van deverhandelbare lading was toen toch al overgeheveld. Voor de twee andere schepen en hun bemanning was via Kennits gebruikelijke tussenpersonen losgeld betaald. Hij schudde

zijn hoofd. Werd hij te gezapig? Het was beter om steeds nieuwe agenten in te schakelen, anders riskeerde je tegenmaatregelen door een stelletje gedupeerde kooplieden en kapiteins die zich aaneensloten. De kapitein van het laatste schip was een zure klootzak geweest, die zich nog brutaal had verzet toen hij al vastgebonden was. Hij hadKennit vervloekt en hem gewaarschuwd dat er een prijs op zijn hoofd was gezet, niet alleen in Jamaillia, maar ook in Beijerstad. Kennit had hem bedankt voor de informatie en hem de rest van de reis naar Kwarts vastgeketend als een slaaf in zijn eigen kielwater laten zitten. Toen hij tenslotte weer op het dek werd gehaald was die kapitein de beleefdheid zelf geweest. Kennit had daaruit geconcludeerd dat hij de invloed van duisternis en natheid en ketenen op de wilskracht van een man kennelijk had onderschat.Wel, men was nooit te oud om te leren.

Het aanmeren in Deeldorp verliep zonder problemen en Kennits mannen gingen trots als koninklijke gezanten met rinkelende beurzen aan wal. Kennit en Sorcor volgden een poosje later. Ze lieten het schip bewaken door een handvol uitgelezen mannen, die voor dat uitstel van het bevredigen van hun opgekropte lustgevoelens rijkelijk beloond werden. Terwijl hij en Sorcor over de kade drentelden, en de opdringerige aanprijzingen van de souteneurs, hoeren en drughandelaars negeerden, mijmerde hij dat in de ogen van een onbevangen waarnemer tenminste een van hen beiden blijk gaf van een goede smaak - en die ene was niet Sorcor. De stuurman had zich, zoals altijd, gehuld in een collectie van

dure kleren in opzichtige kleuren die pijn deden aan de ogen. De zijden sjerp om zijn middel was afkomstig van de mollige schouders van een edele dame op een van de gekaapte schepen. De met juwelen versierde dolk die aan zijn riem hing was van haar zoon geweest, een dappere jongen die niet hadbegrepen wanneer het tijd werd om je over te geven. Het oogverblindende gele hemd dat hij over zijn omvangrijke torso droeg had hij in Kwarts op maat laten naaien. Het geheel deed Kennit denken aan een schip onder vol zeil.

Daarentegen had hij voor zichzelf sobere kleuren gekozen. Hij vertrouwde erop dat de stof en de snit van zijn kleren de aandacht zouden trekken. Weinigen in Deeldorp zouden oog hebben voor de zeldzaamheid van het kostbare kantwerk dat zo uitbundig zijn kraag en manchetten versierde, maar zelfs de onwetenden zouden het prachtig vinden. Zijn hoge zwarte laarzen glommen als spiegels, en zijn blauwe broek, vest en jasje benadrukten zowel zijn gespierdheid als de soepele elegantie van zijn bewegingen. De kleren waren voor hem gemaakt door eendankbare ex-slaaf, die er geen beloning voor had willen hebben - een omstandigheid die Kennits innige tevredenheid met zichzelf en zijn uiterlijk alleen maar had aangewakkerd.

Sincor Faldin had al vaker ladingen van Kennit gekocht, maar nooit eerder had hij hem zo opzichtig in de watten gelegd als nu. Zoals Kennit had verwacht, waren de geruchten over zijn slavenbevrijdingsacties en de schepen die nu onder zijn piratenvlag voeren al weken geleden in Deeldorp

doorgedrongen. De man die hen bij Faldins deurwelkom heette bracht hen niet naar het kantoortje, maar naar een zitkamer. Dit wat muffe, warme kamertje werd niet vaak gebruikt, aan de nieuwheid van de meubelstoffering te oordelen. Ze zaten er een poosje te wachten - Sorcor nerveus met zijn vingers opzijn dij trommelend - tot er een glimlachende vrouw verscheen, die een dienblad met wijn en zoete koekjes bracht. Kennit meende te weten dat het mevrouw Faldin zelf was. Ze maakte zwijgend een buiginkje en trok zich toen weer snel terug. Toen slechts enkele tellen later Faldin persoonlijk verscheen was aan de sterke geur van zijn pommade en de onberispelijkheid van zijn kapsel goed te merken dat hij zich zojuist had opgetut. Zoals velen uit Durja hield hij van felle kleuren en opzichtig borduurwerk. Wegensde omvang van zijn middel moest Kennit aan een muurschildering denken. De oorbellen die hij droeg waren een kunstige verstrengeling van goud en zilver. Kennit voegde in gedachten vijf procent toe aan de prijs die hij voor zijn buit hoopte te bedingen.

'Ueert mijn zaak, kapitein Kennit, door eerst bij ons te komen,' zei Faldin ter begroeting. 'En is dit niet uw eerste stuurman, sincor Sorcor, over wie ik zo veel heb horen vertellen?'

'Dat is hij,' antwoordde Kennit, voordat Sorcor iets kon stamelen. Hij glimlachte om Faldins beleefdheid. 'U zegt dat wij u eren, maar we zijn toch al vaker bij u geweest, sincor Faldin?' vroeg hij toen droogjes.

De sincor glimlachte en maakte een wegwuivend gebaartje. 'Ja, maar toen, als ik dat zo mag zeggen, was u gewoon eenvan de piraten. Maar nu, als we alles mogen geloven wat we horen, bent u kapitein Kennit de Bevrijder, om nog te zwijgen over kapitein Kennit, mede-eigenaar van vier schepen extra.'

Kennit boog bescheiden zijn hoofd. Hij was blij dat Sorcor snugger genoegbleek om zich stil te houden en alleen maar aan te zien hoe dit gedaan werd. Hij wachtte zwijgend op het aanbod waarvan hij zeker wist dat het zou komen. Rn het kwam. Sincor Faldin vergunde zich alleen nog een paar momenten om zich in een fauteuil tegenover hen te laten zakken. Hij pakte de wijnfles en trakteerde zichzelf op een royaal glas, waarna hij ook de glazen van zijn gasten bijschonk. Toen haalde hij diep adem.

'Dus voordat we onderhandelen over zomaar weer een lading van zomaar weer een schip, kapitein Kennit, kunnen we misschien eens overleggen over de wederzijdse voordelen van een afspraak dat u met al uw ladingen voortaan eerst bij mij komt.'

'Ik zie uw voordeel, want u zou altijd de eerste keuze hebben uit onze buit, maar ik moet bekennen datik niet direct zie wat onze winst zou zijn.'

Sincor Faldin legde zijn verstrengelde vingers op zijn kamerbrede vest. 'U ziet het nut niet van een partner die steeds bereid en in staat is uw lading over te nemen, waaruit deze ook bestaat? U ziet het nut niet van het krijgen van de beste prijs voor uw lading, altijd, of de buit nu groot of klein

is? Met een partner aan de wal zou u uw lading niet meer overhaast binnen een of twee dagen hoeven te verkopen. Die partner zou de lading voor u opslaan in pakhuizenen haar pas verkopen als de markt er helemaal rijp voor is. Weet u, kapitein Kennit, als u in een dorp komt en daar honderd vaatjes van de beste rum verkoopt, allemaal tegelijk, is die heerlijke drank opeens alledaags. Met een partner aan de wal zou u dievaatjes heel geleidelijk kunnen verkopen, telkens maar een paar tegelijk, waardoor ze zeldzaam en dus duur bleven. Die partner aan de wal zou trouwens niet alle vaatjes in Deeldorp verkopen, welnee, hij zou ze met een klein schip naar andere stadjes en eilanden in de omgeving brengen. Rn een of twee keer per jaar zou datzelfde schip een tripje maken naar, pakweg, Beijerstad of Jamaillia zelf, om daar de uitgelezenste en duurste onderdelen van uw buit aan de rijkste kooplieden te verkopen.'

Sorcor keek een beetje te geïmponeerd. Kennit hield zich in en stootte hem niet aan met zijn voet, want dat zou de man toch niet hebben gesnapt. In plaats daarvan leunde hij achterover in zijn ongemakkelijke fauteuil en deed alsof hij zich ontspande. 'Elementaire handelswetten,' zei hij nonchalant. 'Zo erg bijzonder zijn uw suggesties niet, sincor Faldin.'

Faldin knikte, niet in het minst uit het veld geslagen door die koele reactie. 'Vele grote ideeën zijn op zich niet bijzonder. Ze worden het pas zodra de mannen die de macht hebben om ze uit te voeren de handen ineenslaan.' Hij zweeg

even, alsof hij moest nadenken over zijn volgende woorden. 'In Deeldorp gaat het gerucht dat u ambities hebt. Ambities, mag ik daaraan toevoegen, die ook verre van bijzonder zijn. U zou onder ons een machtspositie opbouwen. Sommigen gebruiken daarbij het woord koning, en daar moeten ze dan een beetje om lachen. Ik niet. Ik heb het woord koning tijdens dit zakelijke gesprek niet in mijn mond genomen, maar als we ons best deden zou een dergelijke positie, met vergelijkbare macht en rijkdom en autoriteit, niet onbereikbaar zijn. Met of zonder het etiket "koning" erop. Dat soort woorden maakt sommige mensen onrustig. Ik neem echter aan dat u niet de titel ambieert, maar de positie.'

Sincor Faldinleunde achterover. Hij had zijn zegje gedaan. Sorcors blik schoot heen en weer tussen Faldin en Kennit. Hij keek verbaasd, verbluft. Het was één ding om je kapitein te horen filosoferen over zijn begeerte naar macht, maar het was heel iets anders een schatrijke koopman daar serieus op te horen ingaan.

Kennit bevochtigde zijn lippen. Hij keek naar beneden en zag dat zijn amulet naar hem grijnsde, hem toen een knipoog gaf en tenslotte zijn lippen stijf op elkaar kneep, alsof hij hem aanspoorde om te zwijgen.Kennit moest zich inspannen om zijn blik af te wenden en zijn aandacht weer op Faldin te richten. Wat u voorstelt gaat veel verder dan een zakelijke afspraak. U hebt een paar keer het woord partner gebruikt, en dat is een woord, mijn waarde sincor Faldin,waar mijn eerste stuurman en ik bijzondere waarde aan hechten. Tot nu toe

hebben we het uitsluitend op onszelf van toepassing verklaard. Wij beiden kennen de volle diepte van dat woord. Partner. Met geld alleen is zoiets niet te koop.' Hij hoopte dat Sorcor deze herinnering aan hun wederzijdse trouw nog eens goed tot zich zou laten doordringen. Faldin keek nu lichtelijk gealarmeerd, maar Kennit glimlachte naar hem. 'Niettemin,' vervolgde hij, naar Faldin wijzend, 'luisteren we nog steeds.' Rn weer liet hij zich achterover zakken.

De koopman haalde diep adem. Hij keek van de ene man naar de andere, alsof hij zijn kansen nog eens goed wilde inschatten. 'Ik zie wat u doet, heren. U vergaart niet alleen rijkdom, maar ook invloed. De trouw van uw mannen en demacht van uw schepen ondersteunen die invloed. Wat ik u heb te bieden is echter iets dat niet zo gemakkelijk te vergaren is. Iets dat alleen de tijd kan opbouwen.' Hij zweeg even om het effect te vergroten. 'Achtbaarheid.'

Sorcor wierp Kennit een verwonderde blik toe. Kennit maakte een kleine handbeweging.Stil maar,liet hij zijn stuurman daarmee weten,bemoei je er niet mee.Hardop zei hij: 'Achtbaarheid?' Hij liet het licht spottend klinken.

Faldin moest even slikken, maar legde het toen uit. 'Om te bereiken wat u wilt, meneer, moet u het volk zekerheden bieden. Achtbaarheid geeft een man een stabiele plek in een samenleving. U hebt hier, als ik zo vrij mag zijn, geen echte banden. Geen huis, geen landerijen, geen vrouw, geen familie - helemaal niets watu aan de mensen van deze stad bindt. Ooit was dat onbelangrijk. We waren allemaal paria's en outcasts,

weggelopen slaven, boefjes op de vlucht voor de rechtbanken, schuldenaars, rebellen en landlopers.' Hij wachtte tot hij had gezien dat ze allebei instemmend hadden geknikt. 'Maar dat, kapitein Kennit en sincor Sorcor, was een generatie of twee geleden!' Er begon enige opwinding door te klinken in zijn stem. 'Ik weet zeker, heren, dat u dit even scherp hebt ingezien als ikzelf. De tijden veranderen. Zelfwoon ik hier al een twintigtal jaren. Mijn vrouw is in dit stadje geboren, evenals mijn kinderen. Heus, als er een nette, degelijke samenleving ontstaat uit de krotten en kroegen en modder hier, dan zullen zij daarvan de hoekstenen zijn. Wij en anderen zoals wij, en degenen die zich bij onze families hebben aangesloten.'

Misschien was er een signaal geweest - dat was Kennit dan ontgaan - maar de timing was te perfect om toevallig te kunnen zijn: sincora Faldin en twee jonge vrouwen kwamen de kamer binnen. Zehadden schalen met fruit en brood en kaas en gerookt vlees bij zich. De meisjes leken sprekend op Faldin. Zijn dochters. Zijn fiches in het spel, paspoorten naar de achtbaarheid. Dit waren geen Deeldorpse dellen. Geen van beiden durfde Kennit aan te kijken, maar een van hen trakteerde Sorcor op een verlegen glimlach en een verholen blik vanonder haar wimpers. Waarschijnlijk waren ze zelfs nog maagd, vermoedde Kennit, en mochten ze alleen onder het wakende oog van mama op straat. Niet dat ze er slecht uitzagen. Aan hun bleke huid en honingkleurige haar was hun afkomst uit het volk van Durja nog te herkennen, maar hun

ogen hadden de vorm en kleur van amandelen. Ze waren allebei mollig als rijp fruit, en hun blote armen waren zacht en rond en wit. Ze zetten hapjes en drankjes neer voor de mannen en tenslotte ook voor hun moeder.

Sorcor had zijn ogen neergeslagen en keek naar zijn bordje, maar hij zoog peinzend aan zijn onderlip. Opeens richttehij zijn blik brutaal op een van de zusjes, die daarop prompt begon te blozen. Ze keek hem niet recht in zijn ogen, maar wendde haar hoofd ook niet af. Het jongste meisje kon niet ouder dan vijftien zijn en het andere was hoogstens zeventien. Het waren bevallige, ongeschonden wezentjes, het soort vrouwen dat mannen naar een wereld bracht waarin echtgenotes zacht en kalm en gewillig waren, hun man volledig toegewijd. Een wereld waar vele mannen van droomden, nam Kennit aan, en Sorcor was er daar beslist eenvan. Welke andere prijs kon verder buiten het bereik van die piraat met al zijn littekens en tatoeages liggen dan de gewillige omhelzing door een maagd met een blank, poezelig velletje? Het onbereikbaarste was nu eenmaal vaak ook het begeerlijkste.

Faldindeed alsof hij die begerige blik niet had opgemerkt. 'Ha, verfrissingen,' zei hij monter. 'Laten we het zakelijke even vergeten. Heren, wees welkom in mijn huis. Sincora Faldin kent u al, meen ik. Dit zijn mijn twee dochters, Alyssum en Lily.' De meisjesknikten om de beurt en gingen toen tussen hun ouders in zitten.

Deze twee, realiseerde Kennit zich, waren pas het eerste

aanbod dat men hem in Deeldorp deed. Niet per se ook het beste. Evenmin behoefde zijn zogenaamde achtbaarheid per se in Deeldorp gevestigd te zijn. Er waren op andere eilanden ook piratenstadjes, en kooplieden die nog rijker waren dan Faldin. Nergens voor nodig om haast te maken met het kiezen. Tijd zat.

Het was al laat in de middag toen Kennit en Sorcor sincor Faldins woning uiteindelijk verlieten. Hij had zijn buit gunstig verkocht, en dat bovendien zonder zich vast te leggen op een blijvend partnerschap met Faldin. Nadat de dochters en de echtgenote de kamer hadden verlaten, had Kennit de stelling ingenomen dat een zakelijke relatie met Faldin weliswaar duidelijke voordelen zou hebben, maar dat het onverstandig zou zijn een verdergaand 'bondgenootschap' overhaast aan te gaan. Hij had Faldin achtergelaten met de dubieuze verzekering dat deze voorlopig zijn goede wil kon tonen door telkens als eerste te bieden op de ladingen die deMariëttanaar Deeldorp bracht. De man was koopman genoeg om te beseffen dat het een mager aanbod was, maar slim genoeg om te weten dat hij nu geen beter zou krijgen. Dus hij had stijfjes geglimlacht en het geaccepteerd.

ik kon hem bijna horen rekenen: hoeveel moest hij ons bij onze komende drie bezoeken te veel betalen om blijk te geven van zijn "goede wil'?' spotte Kennit opgewekt tegenover Sorcor.

'De jongste... heette die Alyssum of Lily?' vroeg de stuurmanvoorzichtig.

'Maak je geen zorgen,' suggereerde Kennit harteloos. 'Als de naam je niet bevalt, mag je hem van Faldin gerust veranderen, wed ik.' Hij gaf Sorcor de kerfstokken waarover ze zo vlotjes hadden onderhandeld, ik vertrouw deze aan jou toe. Laat zetot en met de laatste munt betalen voordat je toestemming geeft om met het lossen te beginnen. Neem jij vanavond de wacht op je?'

'Natuurlijk,' antwoordde de stoere piraat verstrooid.

Kennit wist niet goed of hij moest glimlachen of juist niet, zo gemakkelijk bleek die man te paaien met wat onbezoedeld vrouwenvlees. Hij wreef zich over zijn kin en zag Sorcor in het schemerlicht weglopen. Toen schudde hij licht zijn hoofd. 'Hoeren,' zo feliciteerde hij zichzelf, 'maken het allemaal stukken simpeler.' Er waseen briesje opgestoken. Winter was niet verder meer weg dan een nieuwe maan of een paar dagen zeilen naar het noorden, ik ben nooit dol geweest op kou,' zei hij zachtjes voor zich uit.

'Dat is niemand,' zei een stemmetje op een meelevende toon, 'zelfs hoeren niet.'

Langzaam, alsof zijn amulet een insect was dat uit schrik zou kunnen wegvliegen, bracht Kennit zijn pols naar zijn gezicht. Hij keek snel om zich heen en begon toen te doen alsof hij een manchetknoop vastmaakte. Waarom spreek je deze keer met me?' wilde hij weten.

'Neem me niet kwalijk.' Het glimlachje van de amulet was even spottendals dat van hemzelf. 'Ik dacht dat je iets tegen me had gezegd. Ik stemde er alleen mee in.'

'Er hoeft dus geen bijzonder gewicht aan je woorden te worden toegekend?'

Het toverhouten kopje tuitte zijn lippen alsof het diep nadacht. 'Niet meer dan aan de jouwe,' liet het toen weten, waarna het zijn meester op een medelijdende manier aankeek. 'Ik weet niet meer dan jij weet, sincor. Het enige verschil tussen ons beiden is datikveel gemakkelijker loslaat wat ik weet. Probeer het maar eens uit. Zeg hardop het volgende: maar op de lange duur kan een hoer iemand meer kosten dan de verkwistendste echtgenote.'

Wat?'

'Hè?' Een oude man die hem op straat passeerde draaide zich om. 'Zei u iets tegen mij?' 'Nee, niets.'

De man bekeek hem nader. 'U bent kapitein Kennit, geloof ik. Van deMariëtta.Die overal slaven bevrijdt en zegt dat ze piraten moeten worden.' Zijn jas was rafelig aan de zomen en een van zijn schoenen had eenspleet boven de zool, maar de man gedroeg zich alsof hij iemand van belang was.

Kennit had twee keer geknikt, en op de laatste opmerking antwoordde hij: 'Ja, dat zeggen sommigen.'

De oude man hoestte amechtig en spuwde toen naar opzij. 'Jawel, maar anderen zeggen dat het hun niet bevalt. Ze zeggen dat u het te hoog in de bol krijgt. En dat meer piraten betekent dat de spoeling dunner wordt. En dat het ook de satraap kan gaan ergeren, en dat is de man die oorlogsschepen hierheen kan sturen. Rijke koopvaarders

kapen is een ding, maar de satraap krijgt een aandeel van de opbrengsten van die slavenhandel. Dus als we te veel aan zijn portemonnee komen, krijgen we straks zijn galeien op ons dak, snapt u?'

'Ja, dat snap ik,' zei Kennit stijfjes. Hij overwoog de oude man te doden.

Die rochelde even en spuwde toen opnieuw naar opzij. 'Maar wat ik bedoel,' vervolgde hij toen, een stuk heser, 'is dat u vooral moet doorgaan. Laat hem maar komen, en geef hem mede namens mij op zijn flikker! Hoog tijd dat iemand hem eensduidelijk maakt dat mannen met blauwe inkt op hun gezicht desondanks nog wel mannen zijn! Niet dat ik zoiets tegen iedereen hier zou vertellen. Menigeen zou zeggen dat ik mijn kop moest houden als ze me zoiets hoorden beweren. Maar toen ik had gezien datu het was moest ik het u zeggen, vond ik. Niet iedereen die zwijgt is tegen u. Dat is alles. Meer niet.' Hij begon weer te piepen en te hoesten. Het klonk allemaal alsof het hem vreselijk pijn moest doen.

Tot zijn eigen geamuseerdheid begon Kennit in zijnzakken te zoeken. Hij haalde een zilveren munt voor de dag en gaf hem aan de man. 'Probeer het eens met wat rum tegen die hoest,' adviseerde hij. 'Goedenavond verder.'

De oude man keek verbaasd naar de munt. Toen stak hij hem in de lucht en zwaaide ermee naar Kennit. 'Ik zal op uw gezondheid drinken, meneer. Bedankt!'

'Op mijn gezondheid,' mompelde hij. Nu hij eenmaal was begonnen tegen zichzelf te praten, leek hij er niet meer mee

te kunnen ophouden. Was dit misschien een gangbaar bijverschijnsel van willekeurige filantropie? Kwamen de meeste vormen van waanzin immers niet in paren voor? Hij zette die gedachten van zich af. Van te veel denken werd je alleen maar somber en wanhopig. Je kon maar beter niks denken en een man als Sorcor zijn, die zich waarschijnlijk op dit moment een blozende maagd in zijn bed verbeeldde. Veel beter kon hij een vrouwtje kopen dat nog kon blozen en beschaafde gilletjes kon slaken, als dat zijn smaak was.

Hij was nog steeds in dat soort gedachten verzonken toen hij Bettels huis van plezier naderde. Ondanks de kille temperatuur stonden er meer mensen buiten dan hij verwacht zou hebben. Onder hen bevonden zich haar vaste uitsmijters, verwaand grijnzend zoals altijd. Op een dag, beloofde hij zichzelf, zou hij die neerbuigende grijnzeneens permanent verhelpen.

'Navond, kaptein Kennit,' waagde een van de twee hem lijzig te begroeten.

'Een goede avond.' Hij articuleerde zijn antwoord luid en duidelijk, waardoor het een sarcastische reactie werd. Een van de lanterfanters op de stoep begon hikkend te lachen, en die dronkemanslach maakte zijn metgezellen besmuikt aan het giechelen. Hersenloze niksnutten. Hij nam de trappen met twee tegelijk. Het leek wel alsof de muziek vanavond luider was, de noten helderder klonken. Binnen liet hij zich de goede zorgen van de jonge dienstknaap welgevallen, waarna hij met een nonchalant knikje te kennen gaf dat hij tevreden

was alvorens zich naar de binnenkamer te begeven.

Daar waren echter zo verdacht veel dingen anders dan normaal dat hij zich genoopt voelde heel even het gevest van het zwaard aan zijn riem te betasten. Er waren te veel mensen in de kamer. Klanten bleven hier niet rondhangen. Dat stond Bettel niet toe. Een man die tegen betaling een hoer kwam uitzoeken moest haar meenemen naar een van dekamers en kon daar doen waar hij zin in had. Dit was geen goedkoop matrozenbordeel, waar je de diverse waren eindeloos kon betasten voordat je tot de koop overging. Bettel voerde een keurig huis, discreet en beschaafd.

Maar deze avond hing er een zware cindingeur in de lucht. De fauteuils, waarin normaliter de meisjes zich zo voordelig mogelijk probeerden te presenteren, waren nu bezet door onbeschaamd om zich heen kijkende mannen. De hoeren in de kamer stonden ofwel ergens rechtop, ofwel zaten op iemandsschoot. Hun glimlachjes leken kwetsbaarder dan anders, hun giechels geforceerder. Kennit meende op te merken dat ze nogal vaak schichtig naar Bettel zelf keken. Deze droeg haar zwarte haren deze keer in krulletjes, die stijf en glimmend om haar hoofd warrelden. Ondanks de dikke lagen poeder op haar gezicht glommen haar voorhoofd en bovenlip van de transpiratie, en haar adem walmde van de cindin.

'Kapitein Kennit, mijn beste, besteman!' begroette ze hem met haar gebruikelijke gespeelde affectie. Ze kwam met gespreide armen naar hem toe, alsof ze van plan was hem te

omhelzen, maar bracht haar handen gelukkig op het laatste moment naar elkaar om er blij in te klappen. Haar nagels waren goudkleurig gelakt. Wacht maar eens tot u ziet wat ik voor u heb!'

ik wacht liever niet,' antwoordde Kennit geprikkeld. Ondertussen nam hij de kamer op.

ik wist namelijk dat u onderweg was,' kwetterde ze verder. We horen het natuurlijk meteen als deMariëttain de baai verschijnt. En hier in Deeldorp kennen we alle verhalen over uw avonturen. Niet dat we ze niet dolgraag uit uw eigen mond nog eens zouden horen.' Ze sloeg haar geverfde wimpers lonkend naar hem op en priemde haar weelderige borsten naar voren onder haar veel te strakke jurk.

'Je kent mijn vaste wensen,' zei hij, maar zij had zijn hand vastgepakt en naar zich toe getrokken, waardoor deze nu bijna verdronk in haar weke boezem.

'Ach, die vaste wensen,' riep ze vrolijk. 'Laten we die eens eenkeertje vergeten, kapitein Kennit, lieverd. Een man komt toch zeker niet naar Bettel voor het gewone? Kom maar eens mee, dan laat ik u zien wat deze lieve Bettel voor u heeft bewaard.'

Er waren minstens drie mannen in de kamer die hun conversatie met meerbelangstelling hadden gevolgd dan beleefd leek. Geen van de drie, zag Kennit, leek erg ingenomen met het feit dat Bettel hem meetrok naar een door kaarsen verlichte alkoof in een muur van de kamer. Behoedzaam, maar ook nieuwsgierig, wierp hij een blik naar

binnen.

Ofwel het was een nieuwe, ofwel ze was tijdens zijn eerdere bezoeken altijd aan het werk geweest. Het was een opvallende schoonheid, als je van tengere, bleke vrouwen hield. Ze had grote blauwe ogen in een hartvormig gezicht, waarvan de wangen roze waren bepoederd. Haar vlezige mondje was karmijnrood geverfd. Haar korte gouden haren waren tot krulletjes gevlochten. Bettel had haar in een dun, bleekblauw jurkje gestoken en van vergulde sieraden voorzien. Het meisje stond op van haar kussens en glimlachte hem liefjes toe. Nerveus, maar liefjes. Haar tepels waren roze geverfd om ze duidelijker te doen uitkomen onder de gazen stof van haar blauwe jurkje.

'Voor u, kapitein Kennit,' zei Bettel poeslief. 'Zoet als honing, mooi als een poppetje. En onzegrootste kamer. Nu. Wilt u eerst uw maaltijd, zoals gewoonlijk?'

Hij glimlachte naar Bettel. inderdaad. En in de kamer die ik gewoonlijk heb, en gevolgd door de vrouw die ik gewoonlijk neem. Ik speel niet met poppen. Ze amuseren me niet.'

Hij draaide zichom en liep bij haar weg, naar de trap toe. Over zijn schouder zei hij nog: 'Laat Etta eerst een bad nemen. En vergeet het niet, Bettel, eenbehoorlijkewijn!'

'Maar kapitein Kennit!' protesteerde ze. De nervositeit in haar stem werd opeens een schril teken van angst. 'Alstublieft,probeerAvoretta dan tenminste! Als ze u niet bevalt zal er geen rekening zijn.'

Kennit was al op de trap. 'Ze bevalt me niet, dus er komt inderdaad geen rekening.' Zijn nekhaartjes stonden rechtop. Hij had in de blikken van dedrie mannen iets gretigs zien verschijnen toen hij naar de trap liep. Hij bereikte de overloop en maakte de deur naar de tweede, smallere trap open. Hij liep door de opening en trok de deur achter zich dicht. Met een paar grote, lichte stappen bereikte hijna een knik in de trap de tweede, kleinere overloop, waar een enkele lantaarn voor licht zorgde. Kennit koos een positie naast het trapgat, net uit het zicht van iemand die naar boven zou komen, en trok stilletjes zijn zwaard, waarna hij ook zijn dolk uitzijn schede haalde. Hij hoorde de deur beneden zachtjes open en weer dicht gaan. Ze liepen heel voorzichtig, maar toch was te horen dat er minstens drie man de trap op kwamen. Hij glimlachte grimmig. Beter hier, in een krappe ruimte, en zij onder hem, danergens in een donkere steeg. Met wat geluk zou hij in elk geval de voorste bij verrassing kunnen pakken.

Hij hoefde niet lang te wachten. Ze waren te gretig. Toen de eerste de knik in de trap voorbij was, flitste de punt van Kennits zwaard dwars over zijnkeel. Zo makkelijk was het. Kennit gaf hem een flinke duw, en man viel rochelend achterover, tegen zijn makkers aan. Kennit pakte de lamp, blies de lont uit, liep de trap af en goot de hete olie over zijn aanvallers uit. Ze trokken zich vloekend en stommelend terug, aangespoord door de wilde steken en houwen die Kennit in het duister uitdeelde. Hij wist dat het geen zin had

om de stervende man nog eens te raken, dus hij mikte hoger en smaakte het genoegen twee pijnkreten te horen. Hij hoopte dat ze niette luid klonken, want hij was er bijna zeker van dat hem op de kamer zelf nog meer verrassingen wachtten en hij wilde de voorpret van die lieden niet bederven door ze te waarschuwen.

Toen hij de drie onder hem met hun rug tegen de deur hoorde botsen spronghij naar beneden en stak hij met zijn zwaard en zijn dolk in alle vlees dat hij maar kon vinden. Hier was hij in het voordeel, want elk lichaam dat niet het zijne was moest van de vijand wezen terwijl zij moesten oppassen om elkaar niet te raken. Een vanhen wist na lang zoeken tenslotte de deurknop te vinden, en toen de deur zich opende tuimelden zijn stervende metgezellen de overloop op en struikelde hij over hun vallende lichamen. Aan de voet van de trap stond Bettel vanuit haar grote zitkamer vol afschuw naar boven te kijken.

'Ratten,' deelde Kennit haar mee terwijl hij de trap af liep en met een snelle, bijna achteloze steek van zijn zwaard de derde aanvaller in de rug stak, waardoor het aantal stervenden op drie kwam. 'Ongedierte op je trap. Dat zou je niet moeten toestaan, Bettel.'

'Ze hebben me gedwongen! Ze dwongen me! Daarom heb ik geprobeerd u beneden te houden, echt waar!'

Hij negeerde het gejammer van de vrouw en deed de onderste deur van het trappenhuis pal voor haar neus dicht, hopend dat de geluiden van het gevecht nog steeds niet tot de

zolderkamer waren doorgedrongen. Zachtjes als een kat sloop hij naar boven, waarbij hij zijn zwaardpunt gebruikte om de trap af te tasten. Toen hij bij de tweede deur kwam, die nog openstond, bleef hij even staan. Hij spitste zijn oren, maar noch op de trap, noch op de overloop was er iets te horen - geen geschuifel, geen ademhaling, niets.

Stil als de nacht zelf sloop hij de trap op, de knik voorbij, tot hij vlak voor de kamerdeur was gekomen. Een zacht geluid van gedempte stemmen drong naar buiten door. Mannen. Tenminste twee, dus. Het klonk wat ongeduldig. Ze hadden hem waarschijnlijk vanuit het dakvenster naar Bettels huis zien komen en vroegen zich nu af waar hij bleef. Waarom wachtten ze hem niet op de overloop op? Hadden ze verwacht dat hun drie metgezellen hem zouden overmeesteren en naar binnen sleuren?

Hij dacht even na en klopte toen aan. 'Heb hem,' riep hij hees. Zijn beloning was dat een dwaas meteen de deur openrukte. Kennit stak zijn dolk diep in 's mans buik en bewoog hem toen met al zijn kracht naar boven. Dat richtte echter minder schade aan dan hij had gehoopt, erger nog: de dolk raakte verward in het losse hemd dat de man droeg. Kennit was gedwongen de dolk los te laten en in het lijf te laten zitten. Hij duwde de man van zich af en sprong toen met geheven zwaard naar voren. De tegenstander pareerde de aanval elegant met zijn eigen zwaard en deed toen meteen zelf een uitval. Een imitatie van de nobele manier van zwaardvechten, besefte Kennitterwijl hij zijn keel snel uit de

buurt van de toeschietende zwaardpunt van zijn tegenstander bracht. Een volkomen misplaatst vertoon van kunde en fair play.

Vanuit zijn ooghoeken nam Kennit de kamer op. Bij het haardvuur, bestudeerd kalm, zat een derdeman, met een glas wijn in de ene hand. Hij was zo verstandig zijn andere hand op het gevest van het zwaard dat dwars op zijn knieën lag te houden. Etta lag languit, naakt op het bed. De vrouw en de lakens zaten onder het bloed. 'Aha, koning Kennit komt zijn dame opzoeken,' merkte de zittende man lijzig op. Hij gebaarde met zijn glas naar de hoer. 'Ik geloof niet dat ze momenteel toe is aan een bezoekje. Onze genoegens vandaag hebben haar nogal... aangegrepen.'

Het was bedoeld om hem af te leiden, en bijnahad het gewerkt. Het ontstelde hem. Nee. Het maakte hem kwaad. Deze schone, aangename kamer, de relatieve veiligheid van Bettels huis, was hem afgepakt. Hij zou zich in deze kamer nooit meer kunnen ontspannen. De klootzakken.

Vaag hoorde hij geschreeuw vanaf de straat. Daar kwamen er nog meer. Hij zou snel met deze figuur hier moeten afrekenen, en dan met de man in de stoel, maar op het moment dat hij wilde gaan profiteren van zijn grotere armbereik stond de spotter op en kwam met vooruitgestoken zwaard opKennit af. Althans deze man was niet zo stom om te denken dat fair play en moord iets met elkaar te maken hadden. En Kennit was niet zo stom om te denken dat hij veel kans had tegen twee zwaarden, zeker niet nu hij zijn dolk kwijt

was.

Een stom moment omte sterven, mijmerde hij terwijl hij een slag afweerde met zijn zwaard en de andere met zijn arm. Hij was blij dat de dikke stof van zijn hemd een groot deel van de klap opving. Nu ze zagen hoe Kennit zich moest verdedigen gingen zijn aanvallers onmiddellijk van stekende bewegingen over op snijdende. Kennit kon niets anders doen dan ronddansen, wegduiken en zich verdedigen. Zijn aanvallers lachten en riepen elkaar grappen toe over koningen en slaven en hoeren. Hij luisterde er niet naar, kon er niet naarluisteren, want een enkel momentje van onachtzaamheid zou zijn dood betekenen. Hij moest zijn volle aandacht op die twee zwaarden gericht houden. Het was tijd om te beslissen, stelde hij grimmig vast. Laat ik me nu doden, snel, of wacht ik tot ik me nietmeer kan verdedigen, zodat ze kat en muis met me kunnen spelen?

Hij was even verbaasd als zij toen opeens de geruite beddensprei van het voeteneind van het bed werd gerukt en over een van de aanvallers heen werd gegooid. Kennit stond er een eindje vandaan.De rest van het beddengoed volgde meteen: twee dikke kussens, waarover de aanvallers struikelden, en een opbollend laken, dat een van de twee omhulde en deed uitzien als een spook. Kennit stak grijnzend dwars door het laken heen en zag een rode bloem opbloeien. Etta wierp zichzelf en een deken ondertussen gillend en vloekend op de andere aanvaller. Kennit keek eerst of hij zijn slachtoffer wel echt had uitgeschakeld. Toen hij zich

omdraaide zag hij dat Etta het hoofd van de andere man met haar deken had bedekt en het nu herhaaldelijk met doffe klappen tegen de vloer sloeg. De deken smoorde zijn kreten. Kennit bezorgde hem nonchalant een aantal steken, maar toen hij buiten adem raakte mikte hij door de deken heen op de plek waar hij 's mans hart vermoedde. Het worstelende lijf verslapte en bleef toen roerloos liggen. Etta hield echter niet op het hoofd tegen de houten vloer te rammen.

'Daar kun je nu wel mee stoppen,' merkte Kennit op, en dat deed ze meteen, maar het geluid hield niet op.

Ze draaiden hun hoofd naar de deuropening, want daar kwam het geluid van bonkende voetstappen op de trap vandaan. Etta, die naakt op haar deken gehurkt zat, zag eruit als een wilde kat en had onbewust haar tanden ontbloot als een roofdier. Kennit zocht tussen de lijken en het beddengoed door een weg naar de deur. Hij wilde hem sluiten, maar een van de lijken lag in de weg en moest opzij worden getrokken. Ondertussen werd de deur echter zo hard opengestoten dat hij tegen de muur knalde en van de weeromstuit bijna tegen Sorcorsroodaangelopen gezicht, als Kennit hem niet juist op tijd had tegengehouden. Ook de mannen die vlak achter Sorcor aan kwamen hadden rode koppen van de inspanning. 'Een oude man,' hijgde de stuurman. 'Kwam naar het schip. Zei dat u hier wel eens problemenkon krijgen.'

'Dat was nog eens een welbesteed zilveren muntje,' merkte een ijl stemmetje op.

Sorcor keek even naar Etta, denkend dat zij gesproken had, maar wendde zijn blik meteen weer af van de naakte, mishandelde vrouw. Ze kwam wankel overeind. Ze zag de andere mannen naar haar staren en bukte zich om een punt van een laken te pakken en zichzelf te bedekken. Onder het laken had een van de lijken gelegen.

'Problemen?' zei Kennit droogjes. 'Ja, dat kun je wel zeggen.' Hij stak zijn zwaard in de schede en wees naar het lijk bij de deur. 'Wil je mijn dolk even pakken?'

Sorcor hurkte naast de man neer en trok Kennits dolk uit het lichaam. 'U had gelijk,' verklaarde hij, geheel tenovervloede. 'Er is kritiek op ons in de stad, sommige lui zijn kwaad op ons. Is dit Rey? Van deZeevos?

'Geen idee,' moest Kennit toegeven. 'Hij heeft zich niet voorgesteld.' Hij bukte zich en trok de deken over de dode een eindje opzij.

'Het was Rey,' zeiEtta zachtjes. Haar lippen waren gekneusd. 'Ik kende hem goed genoeg.' Ze haalde diep adem. 'En het waren allemaal mannen van deZeevos!Ze wees naar de man wiens hoofd ze zo vaak tegen de vloer had geslagen. 'Dat was Skelt, hun kapitein.' Ze praatte nogzachter. 'Ze herhaalden steeds dat ze je wilden laten zien dat elke piraat zijn eigen koning is. Dat ze je niet nodig hadden en dat ze zich niet lieten ringeloren.'

'Dat zijn er dan zes,' zei een van Kennits matrozen vol ontzag. 'De kapitein heeft er zelfzes voor zijn rekening genomen!'

'Hoeveel waren er buiten?' vroeg Kennit nieuwsgierig terwijl hij zijn dolk weer in de schede stak.

'Vier. Met tien tegen een dus. Dapper stelletje, is het niet?' zei Sorcor verontwaardigd.

Kennit haalde zijn schouders op. 'Zou ik ook doen als ik iemand per se dood wilde hebben.' Hij produceerde een ijl glimlachje. 'Maar toch hebben ze verloren. Tien man. Ze waren erg bang voor me, anders hadden ze me niet zo graag dood willen hebben.' Zijn glimlachje werd iets breder. 'Macht, Sorcor. Andere mannen zien dat we er steeds meer van krijgen. Deze moordaanslag bewijst alleen maar dat we op de goede weg zijn.' Hij werd zich ervan bewust dat iedereen naar hem stond te kijken. 'En onze bemanning met ons, natuurlijk,' voegde hij er geruststellend aan toe, glimlachend en knikkend om zich heen kijkend. De vijf mannen die Sorcor bij zich had grijnsden gevleid. Sorcor stak zijn zwaard weg. 'Wat nu?' vroeg hij.

Kennit dacht even na en wees toen twee mannen aan. 'Jij en jij, maak een rondelangs de kroegen en bordelen, zoek onze scheepsmaten en waarschuw ze. Discreet. Ik denk dat het voor iedereen het verstandigste is vannacht aan boord te slapen, met een stevige wacht. Sorcor en ik doen het zelf ook, maar pas nadat we hier en daar in de stad hebben laten zien dat we nog levend en wel rondlopen. En een waarschuwing aan jullie allemaal: schep hier niet over op. Dit was niets, gesnapt? Niet eens de moeite van het vertellen waard. Laat het vertellen en overdrijven maar aan de anderen over, dan wordt

het verhaal nog stukken mooier!' De mannen knikten en grijnsden elkaar waarderend toe. 'Jij en jij, jullie gaan met Sorcor en mij mee op onze demonstratieve kroegentocht, maar jullie horen niet bij ons. Gesnapt? Blijf op de achtergrond, bescherm onsin de rug, luister naar wat anderen over ons te zeggen hebben. En onthoud alles wat jullie te horen krijgen, want ik wil een volledig verslag.'

Ze knikten instemmend.

Kennit keek om zich heen. Er was nog iets anders wat hij in deze kamer moest doen, ietswat hij zich had voorgenomen. Etta stond hem zwijgend aan te kijken. Een piepklein robijntje versierde haar oorlel. 'O, en jij.' Hij wees naar de laatste matroos. 'Zorg voor mijn vrouw.'

De man bloosde eerst en trok toen wit weg. 'Ja, meneer. Eh,hoe,meneer?'

Kennit schudde boos zijn hoofd. Hij had belangrijke dingen te doen en dan vielen ze hem lastig met details. 'Breng haar maar naar het schip. Stop haar in mijn kajuit, voor straks.' Als de mensen in de stad vonden dat Etta zijn vrouw was, dan moest hijhaar een beetje buiten hun bereik brengen. Hij kon zich zelfs deschijnvan kwetsbare punten niet permitteren. Hij fronste zijn voorhoofd. Was dat alles? Ja.

Etta trok de deken van het laatste lijk af. Trots rechtopstaand, als een koningin, wikkelde ze demet bloed bevlekte lap om haar schouders. Kennit keek een laatste keer om zich heen en zag dat al zijn mannen ongelovig en trots stonden te grijnzen. Zelfs Sorcor. Waarom? Aha. De vrouw.

Ze hadden gedacht dat hij na dit bloedbad geen trek meer in haar zouhebben, maar nu dat wel zo bleek te zijn was hij in hun ogen helemaal een echte man. Wellust was helemaal zijn motief niet geweest - bloed en blauwe plekken op een vrouw stimuleerden hem absoluut niet - maar wat zij bewonderden was de wellust die ze in hem veronderstelden. Tja, ze gingen hun gang maar.

Hij keek naar de matroos die had gebloosd. 'Zorg dat ze heet water krijgt voor een bad. Geef haar te eten. En probeer ergens wat passende kleren voor haar op te snorren.' Hij ging ervan uit dat hij haar voorlopig in zijn kajuit moest houden. Dan kon ze maar beter schoon zijn.

Hij richtte zijn blik op Sorcor. 'Vooruit,' snauwde deze tegen de grijnzende mannen, 'jullie hebben je orders. Wegwezen!'

De twee koeriers haastten zich meteen weg. De man die voor Ettamoest zorgen liep op haar af, bleef even verlegen staan aarzelen en tilde haar toen op, alsof ze een groot kind was. Tot Kennits verrassing nestelde Etta zich dankbaar tegen zijn brede borst aan. Kennit, Sorcor en hun twee lijfwachten liepen de trap af, gevolgd door de matroos die Etta droeg.

Beneden stond Bettel handenwringend te wachten. 'O, u leeft nog!'

'Ja,' gaf Kennit toe terwijl hij langs haar heen liep.

Met haar volgende ademtocht riep ze: 'U denkt toch niet dat u Etta zomaar kunt meenemen?'

'Zekerwel,' antwoordde Kennit over zijn schouder.

'En al die lijken hier?' gilde ze toen Kennit en zijn gezelschap al bij de buitendeur waren.

'Die mag je houden,' antwoordde Kennit.

Buiten gekomen kon Etta met haar hand net bij de voordeur, waardoor ze de kanskreeg deze met een harde klap achter zich dicht te laten knallen.

HOOFDSTUK 18
Malta
~

Zonder die dikke gek Davad Herbegin zou het allemaal perfect zijn gegaan.

Malta had het geld onder haar kussengevonden op de ochtend dat haar vader was uitgevaren. Ze had zijn hoekige handschrift herkend.Voor mijn niet-meer-zo-kleine-dochter,had papa op het omslagpapier geschreven.Groene zijde zou je het beste staan.Vier gouden munten in een beursje. Ze had niet precies geweten wat ze waard waren, want het waren buitenlandse munten, maar Malta had instinctief beseft dat het genoeg geld was om de mooiste jurk aan te schaffen die Beijerstad ooit had gezien.

In de dagen die volgden had ze de notitie vaak opnieuw gelezen om er zichzelf van te overtuigen dat ze haar vaders toestemming had om dit te doen. En niet alleen zijn toestemming, maar zelfs zijnsteun.Het geld bewees dat immers? Zijnmedeplichtigheidzou haar moeder het later noemen, duister.

Haar moeder wasdoor en door voorspelbaar. Net als haar grootmoeder. Oma had geweigerd naar het Oogstbal te gaan, wegens rouw om grootvader. Daarmee had haar moeder een excuus om te zeggen dat niemand van de Vestrits naar het bal zou gaan, en dat er dus niet gepraat hoefde te worden over baljaponnen of lange rokken. Wel kreeg ze nu danslessen van Rache en ook zochten ze een goede leraar om haar

omgangsvormen bij te brengen. Daar zou Rache ook bij helpen. Voor een jong meisje van haar leeftijd was dat voorlopig meer dan genoeg, had haar moeder met verrassende strengheid in haar stem gezegd. Toen Malta zo dapper was geweest om te protesteren met een 'maar papa zei', had haar moeder met een felheid die aan woede grensde gezegd: 'Je vader is niet hier.' En op kille toon had zevervolgd: 'Maar ik wel. En ik weet wat voor jonge meisjes in Beijerstad passend is, en wat niet. En dat zou jij ook moeten weten. Malta, je krijgt nog meer dan genoeg tijd om een vrouw te zijn. Het is alleen maar natuurlijk dat je nieuwsgierig bent naar dat soort dingen, en het is al even natuurlijk dat je verlangt naar mooie jurken en romantisch dansen met knappe jonge mannen. Maar al te nieuwsgierig, al te gretig... dan zou je kunnen eindigen als tante Althea. Vertrouw me. Ik ben degene die je kan zeggenwanneer de tijd rijp is voor zulke dingen. Ik weet ook dat er tijdens het Oogstbal meer aan de hand is dan mooie jurken en knappe jongens met stralende ogen. Ik ben een vrouw uit Beijerstad, en uit een familie van oude vaarders. Ik weet die dingen. Je vader niet. Dus wees nu maar tevreden met wat je hebt, anders raak je ook dat nog kwijt.'

En daarna was haar moeder abrupt weggelopen, zonder Malta zelfs maar de kans te geven om tegen te sputteren. Niet dat ze dat gedaan zou hebben. Ze had al besloten dat zehet beter kon laten, want het zou haar moeder alleen maar achterdochtig en oplettend hebben gemaakt. Dan zou alles

alleen maar moeilijker worden.

Haar vader had groene zijde voorgesteld, en daarvan had zich gelukkig een flinke lap in tante Althea's scheepskist bevonden. Ze had al vanaf het begin gebrand van nieuwsgierigheid naar de inhoud van die kist, maar haar moeder had steeds gezegd dat ze daar niets mee te maken had. Maar de kist was niet op slot - tante Althea vergat altijd alles af te sluiten - en aangezien Althea zelf er toch nooit meer iets mee zou doen, vond Malta het zonde die mooie lap daar maar te laten wegteren en verbleken. Door deze lap stof te gebruiken had ze bovendien meer geld beschikbaar voor het naaiwerk. Dat was een vorm van zuinigheid - en zei haar vader niet altijd dat zuinigheid een uitstekende eigenschap was voor een vrouw?

Van Delo Treil kreeg Malta de naam van een goede naaister. Ze geneerde zich dat ze er haar vriendin om had moeten vragen, maar zelfs op dit zo belangrijke terrein waren haar moeder en oma buitengewoon ouderwets. Bijna alle kleren werden nog thuis gemaakt. Nana paste en knipte en naaide ze, en soms hielpen moeder en oma zelf mee. En daarom droegen ze nooit iets wat in Jamaillia de nieuwste mode was. Zeker, ze zouden op het bal iets zien dat hun beviel, en dat zouden ze dan voor het volgende bal laten namaken. Zo liepen ze dus altijd achter, en altijd in iets nageaapt. Nog niemand was ooit verrast door iets wat een van de Vestrits tijdens een feest aan had. En erwerd ook nooit over de Vestrits geroddeld achter de omhooggehouden

waaiers. Ze waren te respectabel. Te saai.

Wel, Malta was niet van plan hetzij zo duf als haar degelijke moeder, hetzij zo manachtig als haar wilde tante Althea te worden. Ze had het voornemen ietwat magisch en geheimzinnig te worden, zedig en ondoorgrondelijk, maar tegelijk gedurfd en extravagant. Het was nogal een toer geweest om dat allemaal duidelijk te maken aan de oude naaister, die met haar tong had geklikt bij het zien van de groenezijde die Malta bij zich had. 'Vaal,' had ze gezegd, haar grijze hoofd schuddend. 'Het zal je huid een vale teint geven. Roze, rood, oranje, dat zijn jouw kleuren.' Haar zware accent - ze kwam uit Durja - deed het bijna klinken als een vonnis. Malta kneephaar lippen op elkaar en zei niets. Haar vader was een koopman die de hele wereld had gezien, dus hij wist vast en zeker welke kleuren een vrouw het beste stonden.

Toen begon Fayla haar de maat te nemen, onderwijl steeds met een mond vol spelden tegen haarpratend. Ze knipte vormen van papier en speldde ze op Malta's kleren vast, en ze reageerde helemaal niet op Malta's protesten dat de halsopening te hoog was en de rok te kort. Toen Malta voor de derde keer protesteerde spuwde Fayla Kard de spelden in haarhandpalm en keek haar kwaad aan. Wil je eruitzien als een straatmadelief? Een vale straatmadelief?' vroeg ze.

Malta schudde zwijgend van nee terwijl ze zich probeerde te herinneren hoe zo'n bloem eruitzag.

'Luister dan naar mij. Ik naai een mooie jurk voor je, een feestelijk japonnetje. Iets waarvoor je mama en papa me met

genoegen zullen betalen. Akkoord?'

'Maar... ik heb geld bij me om te betalen. Mijn eigen geld. En ik wil een damesjapon, geen meisjesjurk.' Bij elk woord dat ze sprak vatte Malta meermoed.

Fayla Kard wreef langzaam over haar pijnlijke rug. 'Een japon? En wie gaat die dragen, jij of een dame?'

ik.' Malta probeerde het zo zelfverzekerd mogelijk te zeggen.

Fayla streek over haar kin. Er groeide daar een haartje uit iets wat op een opkomend wratje leek. Toen schudde ze langzaam haar hoofd. 'Nee. Je bent te jong. Je zou er alleen maar dwaas in uitzien. Luister liever naar mij. Ik maak je een mooi jurkje. Geen van de andere meisjes zal zoiets moois aan hebben. Ze zullen allemaal naar je staren en jaloers zijn.'

Zonder nadere waarschuwing trok Malta de lapjes papier los. ik ben er niet op uit dat demeisjesnaar me staren,' zei ze hooghartig. 'Goedendag!'

Met de groene zijde onder haar arm liep ze verder de straat in, op zoek naar een naaisterdie precies zou doen wat zij wilde. Ze begon zich bijna af te vragen of Delo Treil haar niet met opzet naar die vreselijke oude taart had gestuurd omdat ze misschien zelf ook vond dat Malta nog een gesteven meisjesjurk moest dragen. De laatste tijd begon Delo een air aan te nemen alsof er dingen waren, veel dingen, die de jonge Malta echt nog niet kon begrijpen. Alsof ze niet al vriendinnen waren van toen ze nog niet eens konden lopen!

De jonge naaister die Malta uitkoos droeg haar eigen rok

alsof het zijden sjaals waren, die haar benen zowel verhulden als accentueerden. Ze zei geen stomme dingen over de kleur van de zijde en verpakte Malta ook niet in lapjes papier. Ze nam snel een paar maten op en praatte over dingen als vlindermouwen en hoe subtiel opbollend kantwerk in de halsopening de illusie van een volgroeide boezem kon ondersteunen. Malta begreep toen dat ze een goede keuze had gemaakt. Thuis vertelde ze dat ze zo laat was omdat ze geen vrij koetsje had kunnen vinden.

Die zelfgevonden kleermaaksterbracht haar alleen maar geluk. De vrouw had namelijk een nicht die slippers maakte. Naar haar stuurde ze Malta na de tweede pasbeurt toe. Ook herinnerde Territel het meisje eraan dat ze sieraden nodig zou hebben. De echtheid van die sieraden, legde ze haaruit, was lang niet zo belangrijk als het effect dat ze door hun schittering en glans opriepen. Geslepen glas was even doeltreffend als duur edelgesteente, en dan kon ze met haar budget tenminste echt grote glinsterstenen kopen. Ze werden Malta geleverd door een ander nichtje van Territel, tijdens de derde pasbeurt. Toen Malta voor de vierde en laatste keer kwam, kon ze de slippers en de sieraden ook meteen meenemen. Territel was ook nog zo vriendelijk om haar te leren hoe ze haar lippen en ogen op de modernste manier moest verven, en verkocht Malta zelfs een paar van haar eigen poeders en smeerseltjes. De vrouw had werkelijk niet aardiger kunnen zijn. 'Om het precies te krijgen zoals ik het wilde hebben is geen prijs me te hoog,' verklaarde Malta tenslotte,

en ze gaf haar weldoenster alle vier de gouden munten die ze van haar vader had gekregen.

Het was een angstig avontuur geweest om de japon het huis binnen te smokkelen zonder dat mama en zelfs Nana het merkten. De oude vrouw had tegenwoordig te weinig tedoen. Nu Selden oud genoeg was voor onderwijzers leek Nana niets beters meer te doen te hebben dan haar te bespioneren. Ze was opvallend vaak bezig Malta's kamer 'op te ruimen' en ze stelde vragen over dingen waar een bediende niets mee te maken had. 'Hoe kom je aan dat geurtje? Weet je moeder dat je vanmiddag die oorbellen in had toen je naar de stad was?'

Uiteindelijk had ze een simpele oplossing bedacht. Ze had Rache gewoon opgedragen de jurk en de andere spullen in haar eigen huisje te bewaren. Dat huisje, met uitzicht op de vijver, had Rache onlangs van oma in gebruik gekregen. Malta wist niet wat Rache had gedaan om die gunst te verdienen, maar nu kwam het haar goed uit. Niemand vond het vreemd dat ze tijd bij Rache doorbracht. Tenslotte was de voormalige slavin degene die haar dansen en etiquette en omgangsvormen leerde, al was het natuurlijk wel raar dat een slavin verstand had van dat soort dingen. Delo en Malta hadden er vaak over gegiecheld tijdens de korte momenten dat ze elkaar nog ontmoetten.Delo vond tegenwoordig dat ze te oud en te vrouwelijk was geworden om nog met een kind als Malta om te gaan. Nou, dat zou wel veranderen nadat Malta zich op het Oogstbal gepresenteerd had!

Rache was ook degene die haar die avond moest helpen

met kleden. Malta had haar tevoren niet gewaarschuwd, want dat zou de slavenvrouw misschien aan het denken hebben gezet, waarna ze ongetwijfeld meteen naar grootmoeder of mama gerend zou zijn. Ze was gewoon naar Raches huisje gegaan en had haar gevraagd het pakket tevoorschijn te halen. Toen had ze tegen de vrouw gezegd dat ze haar moest helpen met het aantrekken van de japon, wat ze met een vreemd glimlachje om haar lippen gedwee had gedaan. Malta begon het kennelijke nut van een gehoorzame slavin te begrijpen. Toenze de japon aan had was ze voor Raches spiegeltje gaan zitten om al haar juwelen op te hangen en vast te spelden, en om haar lippen en ogen te verven. Zoals de naaister haar had geleerd, gaf ze de randjes van haar oren en oorlellen hetzelfde kleurtje als haar oogleden. Het effect was tegelijk exotisch en verleidelijk. De ex-slavin scheen totaal verbijsterd door wat ze zag. Waarschijnlijk had ze niet vermoed dat Malta al over zulke vrouwelijke vaardigheden beschikte.

Toen het koetsje dat Malta eerder die middag al had besteld voor Raches deur verscheen leek de vrouw niet echt ongerust. Waar wilde de jongedame naar toe? Een avondje bij Katja Schuyf thuis, zei Malta. Katja's vader en moeder hadden voor die avond een poppenspeler besteld om Katja en haar jongere broertje te vermaken terwijl de ouders naar het Oogstbal waren. Het was algemeen bekend dat Katja's enkel nog steeds vreselijke pijn deed, nadat ze door haar pony was afgeworpen. Malta ging haar wat opvrolijken, want zelf mocht ze immers ook niet naar het Oogstbal.

Malta vertrouwde volkomen op haar nonchalante leugens. Rache trapte er met open ogen in en wenste haar veel plezier. Het enige minpuntje was de oude donkere winterjas die ze op weg naar het bal moest dragen. Die paste totaal niet bij de prachtige jurk. Maar ze had geen andere keus, want ze moest de japon tegen het straatvuil beschermen en wilde ook niet dat iemand hem zag voordat ze binnen was en haar entree kon maken. Een huurkoetsje was trouwens ook niet de traditionele manier om naar het balte gaan. De meeste families kwamen in hun eigen koets of op prachtig opgetuigde rijpaarden. Enfin, er was niets aan te doen. Het mooiste rijpaard dat zij had was de dikke pony die Selden en zij met elkaar deelden. Ze had vergeefs om een eigen paard gebedeld. Natuurlijk had haar moeder dat geweigerd. Als ze zo graag wilde paardrijden, had ze gezegd, moest ze het eerst maar eens op haar moeders eigen merrie leren. Die merrie was nog ouder dan Malta zelf! Niet dat ze de oude knol op dit uur van de dag ongemerkt uit de stal had kunnen halen. En eigenlijk kon ze in deze jurk bezwaarlijk op een paard zitten, bedacht ze opeens.

ondanks alles - de zware winterjas die haar licht deed transpireren, en het onbeschaamde liedje dat de jonge koetsier zong, en dat hijgrappig scheen te vinden, en het besef dat haar moeder achteraf furieus zou zijn - ondanks dat alles voelde ze een blije opwinding. 'Ik doe het, ik doe het écht, fluisterde ze steeds weer voor zich uit. Ze had haar leven in eigen handen genomen, en dat gafhaar een bruisend, licht

gevoel in haar hoofd. Nu pas besefte ze goed hoe het haar de keel uithing thuis te wonen en haar moeders kindje te moeten spelen. Haar moeder was veel te saai en duf. Ze deed nooit eens iets wat de mensen niet van haar verwachtten.

Vooral het afgelopen jaar, toen grootvader op sterven lag, was het huis de saaiste plek van de hele wereld geweest. Niet dat het voordien opwindend was geweest. Andere huizen wel! Sommige vaarders hielden feesten en vergaderingen in hun huis, en niet alleen met andere vaarders, maar ook met nieuwkomers en hun gezinnen. De Beckerts hadden ooit een hele avond plezier met een troep acrobaten en goochelaars die door een familie van nieuwkomers was gehuurd. Polia Beckert had er de volgende dag in geuren en kleuren over verteld, met name over de jongens in de troep, die alleen een smal lendendoekje hadden gedragen, en die gevaarlijk goochelden met vuur en messen en glazen bollen. Zoiets was bij de Vestrits thuis nog nooit voorgekomen. Grootmoeder had wel eenseen paar vaardersvrouwen op bezoek, maar dan borduurden ze samen wat, en dronken wat wijn, en zeurden de hele tijd dat vroeger alles beter was. Ook daarmee was het nu al een jaar afgelopen. Het was donker en stil geweest in huis. Moeder speelde 's avondsniet eens meer op haar harp. Nu vond Malta dat niet erg. Haar moeder had vaak geprobeerd Malta te leren spelen, maar aan snaren plukken was niet Malta's idee van een interessante avond.

'Stop hier,' siste ze naar de koetsier.'Nee, hier,' zei ze even later, nu iets luider. 'Stop. Het laatste stuk naar de deur wil ik

lopen. Stop, zei ik. Ik wil lopen, idioot!'

Hij was bijna in de lichtkring van de toortsen voordat hij echt stopte en hij was ook nog zo brutaal om te lachen om haar kwaadheid. Ze gaf hem precies de ritprijs en geen duit meer. Laat hem daar maar om lachen! Hij nam wraak door haar geen helpende hand te bieden bij het uitstappen. Nou, die had ze ook helemaal niet nodig. Ze was jong en lenig, geen kreupel oud wijf. Ze stapte weliswaar op de zoom van haar japon, maar niet zo ongelukkig dat ze struikelde of een scheur in de rok maakte. 'Kom me om middernacht halen,' beval ze hooghartig. Dat was vroeg voor het Oogstbal, maar ze wilde haar moeder niet te erg schofferen, om over de gevreesde toorn van haar grootmoeder maar te zwijgen. Ook werd de presentatie altijd kort na middernacht gedaan, en op dat deel van het Oogstbal was Malta nooit dol geweest. Het was gewoon te griezelig. Ooit, Malta was pas zeven geweest, had de vertegenwoordiger van de Wilde Regenlanden tijdens de presentatie zijn masker afgedaan. Malta had verbluft naar zijn lichaam gestaard. Het was alsof een kind ooit was begonnen te groeien als een mens, maar dat het daarna dat menselijke lichaam als het warewas ontgroeid, en een vreemde lengte had ontwikkeld, en doorgeschoten botten, en grote bulten onder de huid die misschien organen bevatten die gewone mensen niet bezaten. Ze was vol ontzag geweest toen haar grootvader hem de hand had geschud en hem 'broeder' had genoemd. Haar grootvader had de presentatie van hun familie persoonlijk in de hand van die Regenman

gelegd. Nog vele nachten later, wanneer ze weer eens werd gekweld door nachtmerries waarin die Regenman voorkwam, had Malta zichzelf getroost en gekalmeerd door aan haar dappere grootvader te denken. Zij hoefde niet bang te zijn voor zulke monsters. Maar toch... 'Klokslag middernacht,' herhaalde ze.

De koetsier keek demonstratief naar de magere oogst aan muntjes in zijn hand. 'Ja, spreekt vanzelf,jonge mevrouw,' sprak hij sarcastisch. Hij spoorde zijn paard aan en toen het hoefgetrappel zich in het donker verwijderde voelde Malta opeens een vlaag van ongerustheid. Als hij nu eens niet terugkwam? Ze moest er niet aan denken dat ze dat hele eind inhet donker naar huis zou moeten lopen - zeker in deze lange jurk, op deze zachte slippers! Resoluut zette ze echter die vrees van zich af. Niets, helemaal niets mocht vanavond haar plezier bederven!

Er reden koetsen af en aan. Malta was al vaak in de Vaardershal geweest, maar het leek alsof het gebouw deze keer groter en imposanter was dan ooit. De gloed van de toortsen gaf het witte marmer een bijna amberkleurige tint. Uit alle koetsen stapten vaarders - paren of hele gezinnen, allemaal op hun deftigst gekleed. De dure japonnen van de dames sleepten over het plaveisel, de meisjes droegen de laatste verse bloemen van het jaar in hun haar, de jongens waren onwaarschijnlijk schoon geschrobd en opgetut. En de mannen... Malta stond vanuit de schaduw bijna gulzig te kijken naar de vele mannen die uit koetsen en van paarden stapten.

De vaders en grootvaders hielden haar aandacht slechts kort vast, maar de aanblik van de jonge echtgenoten en de mannen die op zo opzichtige, nadrukkelijke manier nog vrijgezel warenzoog ze met volle teugen op.

Ze zag ze een voor een arriveren, en ze vroeg zich af: hoe kies je iemand, hoe weet een vrouw dat? Er waren zo veel soorten, en toch kon een vrouw er in haar hele leven slechts een hebben. Of misschien twee, als haar echtgenoot jong stierf en de vrouw nog jong genoeg was om ook kinderen van iemand anders te krijgen. Maar als je echt van je man hield, nam ze aan, zou je niet hopen dat iets dergelijks gebeurde, hoe nieuwsgierig je misschien ook was. Maar toch. Het leek niet eerlijk. Die daar, op het zwarte paard dat hij zo abrupt inhield dat het geschrokken met zijn hoeven op de stenen roffelde, was Roed Caern. Zijn lange haren hingen los en glanzend tot op zijn rug, als de staart van een paard. Zijn schouders spanden de stof vanzijn op maat gemaakte jas. Hij had een spitse neus en dunne lippen, en Delo had gehuiverd toen ze over hem praatte. 'Dat is een heel gemene,' had ze op een insiderstoontje gezegd, maar ze had alleen met haar ogen gerold toen Malta er meer van had willen weten.

Het maakte Malta stinkend jaloers dat Delo zulke dingen wist, en zij niet.

Delo's broer nodigde zijn vrienden vaak te eten uit bij hem thuis. Roed was er een van. O, waarom kon zij geen broer hebben als Cerwin, die knappe vrienden had, met wie hij opjacht en uit rijden ging, in plaats van zo'n sullig type als

Wintrow, met zijn bruine pij en baardeloze kin? Ze volgde Roeds grote schreden met haar blik en zag hoe hij een jonge vrouw na een galante buiging voor liet gaan bij het betreden van de hal, iets wat meneer haar echtgenoot maar matig leek te bevallen.

Er verscheen weer een koets. Die van de Trentors, aan het wapen op de deuren te zien. De witte paarden die hem trokken droegen struisvogelveren op hun hoofdstel. Malta zag het gezin uitstappen. Eerst de ouders, gekleed in een saai duifgrijs tenue, en daarna de drie ongetrouwde dochters, in japonnen in verschillende tinten goudgeel. Ze hielden elkaar bij de hand alsof ze bang waren dat ze door een brutale man van elkaar gescheiden zouden worden. Maltasnoof van verachting om die preutsheid. Als laatste stapte Krion uit. Hij was in het grijs, zoals zijn vader, maar de sjaal om zijn hals was van een donkerder kleur goud dan de jurken van zijn zussen. Deze avond droeg hij witte handschoenen. Krion had altijd handschoenen aan, om de verschrikkelijke brandwonden die hij als kind had opgelopen te verbergen. Hij schaamde zich voor zijn handen en deed ook erg bescheiden over de gedichten die hij schreef. Hij las ze nooit voor, dat liet hij over aan zijn toegewijde zusters. Hij had kastanjebruin haar en als jongen was hij erg sproetig geweest. Zijn ogen waren groen. Delo had Malta bekend dat ze dacht dat ze verliefd op hem was. Op een dag, had ze gezegd, hoopte ze voor een uitverkoren gezelschap van vrienden zijn nieuwste gedichten te mogen voorlezen. Een zo zachtmoedige geest, had Delo

gehijgd, en daarna had ze diep gezucht.

Malta zag hem de trappen op lopen en zuchtte zelf ook. Ze verlangde ernaar verliefd te zijn. Ze verlangde ernaar meer van mannen te weten,met kennis van zaken over deze en gene te kunnen praten, en te blozen dan wel streng, afkeurend te kijken wanneer bepaalde namen vielen. Haar moeder had het mis wanneer ze beweerde dat er tijd genoeg was en dat ze moest wachten tot ze een vrouw kon zijn. De jaren dat je als vrouw een keuze had waren juist veel te kort! Voor je het wist was je getrouwd, kreeg je kinderen en werd je te dik. Malta droomde niet van een degelijke echtgenoot en een welgevulde beurs. Ze hunkerdehiernaar- deze donkere schaduwen,deze romantische avonden, en de attenties van mannen die niets over haar te zeggen hadden.

Nou, dat zou allemaal achterwege blijven als ze hier in het donker bleef staan dralen. Resoluut trok ze haar mantel van haar schouders, vouwde hem op en verstopte hem onder een struik om hem straks op te halen. Bijna wenste ze dat haar moeder en oma nu zouden arriveren, in een koets, en dat ze haar zouden zien nu haar haren nog onberispelijk in model zaten en de verf op haar lippen nog vers glansde. Even stelde ze zich voor dat ze hier allemaal tegelijk waren aangekomen en dat haar knappe vader haar zijn arm had geboden om haar naar binnen te escorteren. Maar toen bedacht ze dat de kleine Wintrow dan in zijn onhandige priesterkleren achter haar aan zou hobbelen, en moeder in een of andere onmogelijk ouderwetse, simpele jurk. Malta trok een lelijk gezicht. Ze

schaamde zich niet voor haar familie, maar dan moesten ze zich wel beter kleden en gedragen. Had Malta niet eindeloos moeten zeuren om naar dit bal te mogen? Wel,ze hadden het geweigerd, dus als Malta het leven van een vrouw wilde binnentreden moest ze dat op eigen kracht doen. Ze zou dapperheid tonen, en slechts een glimpje tragiek en eenzaamheid op haar gezicht toelaten. Ja, ze zou vanavond vrolijk zijn, charmant en lachend, maar op sommige zogenaamd onbewaakte momenten zou ze een scherpe waarnemer het verdriet in haar ogen tonen, haar dapper verborgen treurnis over hoe ze thuis werd genegeerd en gekleineerd door haar familie. Ze haalde diep adem en bereidde zichvoor om in het licht van de toortsen naar de wijd open, uitnodigende deuren te stappen.

De familiekoets van de Trentors was weg en er was een andere voor in de plaats gekomen: die van de Trells, besefte Malta met vreugde en angst tegelijk. Delo zou erin zitten, maar helaas zouden haar ouders en haar oudere broer Cerwin bij haar zijn. Als Malta hen begroette bij het uitstappen, zouden Delo's ouders ongetwijfeld vragen waar mama en grootmoeder waren. Malta was nog niet toe aan moeilijke vragen. Anderzijds zou het wel leuk zijn om arm in arm met Delo naar binnen te gaan, twee begeerlijke, oogverblindende jonge vrouwen uit vaardersfamilies tegelijk. Ze waagde een paar stappen naar voren. Mocht Delo als laatste uitstappen, dan zou ze haar misschien kunnen toefluisteren dat ze op haar moest wachten.

Zoals Malta had gehoopt stapten Delo's ouders als eersten uit de koets. Haar moeder zag er betoverend uit. Ze droeg een eenvoudige, donkerblauwe japon. De halslijn daarvan liet haar schouders en een deel van haar borstbloot, afgezien van een zilveren ketting waaraan een rij parfum juwelen hing. Waarom was haar eigen mama nooit zo elegant gekleed, al was het maar één keer? Zelfs vanuit haar schuilplekje in het donker kon ze de zware geur van de juwelen ruiken. Delo's mama nam haar man bij de arm. Hij was lang en mager. Zijn pantalon en jasje waren ook blauw en pasten perfect bij de jurk van zijn echtgenote. Ze beklommen samen de trap en zagen eruit alsof ze mensen uit een sprookje waren. Achter hen wachtte Cerwin ongeduldig tot Delo was uitgestapt. Ook zijn jasje en broek waren blauw, zoals die van zijn vader, en zijn zwarte laarzen glommen. Hij droeg een enkele gouden oorring en zijn lange haren waren op een gedurfde manier gekruld. Malta kende hem al haar hele leven, maar nu voelde ze opeens een rare rilling in haar buik. Nooit eerder had hij in haar ogen zo knap geleken. Ze zou hem dolgraag hebben verrast met haar aanwezigheid.

In plaats daarvan was zijzelf echter degene die werd verrast, namelijk toen Delo uit de koetsstapte. De kleur van haar jurk leek op die van haar moeders japon, maar daarmee hielden alle overeenkomsten op. Ze droeg een opgerolde vlecht op haar hoofd, die was versierd met verse bloemen. Een kantstrookje aan de zoom van haar korte rok verlengde deze tot ongeveer halverwege haar kuiten. De hoge hals en de

manchetten waren versierd met hetzelfde soort kantwerk. En ze droeg geen enkel sieraad.

Malta kon zich niet inhouden. Als een boze schikgodin schoot ze op haar vriendin af. 'Je zei dat je dit jaareen lange japon zou dragen! Je zei dat je moeder het je had beloofd!' riep ze ter begroeting. Wat is er gebeurd?'

Delo keek Malta ongelukkig aan, maar opeens zette ze grote ogen op en viel haar mond van verbazing open. Er kwam geen geluid uit.

Cerwin kwambeschermend voor haar staan. 'Ik geloof niet dat u mijn zusje kunt kennen,' zei hij hooghartig.

'Cerwin!' riep Malta geërgerd uit. Ze keek langs hem heen naar Delo. Wat is er gebeurd?' herhaalde ze.

Delo keek nog iets verbaasder. 'Malta? Ben jij het?'

'Natuurlijk ben ik het! Is je moeder van mening veranderd?' Er kwam een akelig vermoeden bij Malta op. Je hebt pasbeurten gehad voor dit jurkje. Je moet hebben geweten dat je geen lange japon kreeg!'

'Ik had niet gedacht dat jij hier zou zijn,' jammerde Delo.

'Malta?' vroeg Cerwin Treil ongelovig. 'Malta Vestrit?' Hij bekeek haar op een manier die ze als onbeschaamd herkende, maar onbeschaamd of niet, het bezorgde haar opnieuw een rilling.

'Treil?' Shukor Kev stapte van zijn paard. 'Treil, ben jij het? Fijn jete zien. En wie is dit?' Ook hij keek Malta ongelovig aan. En toen Cerwin. 'Dat mag je niet meenemen naar het Oogstbal, makker. Je weet dat het alleen voor vaarders is.' Iets

in zijn toon maakte Malta ongerust.

Er was een volgend rijtuig verschenen. De koetsier had moeite bij het openen van het deurtje, dat leek te klemmen. Malta wilde niet staren, want dat was niet damesachtig, maar de koetsier staarde wel, en scheen zijn taak opeens compleet te vergeten. De gezette man in de koets duwde het deurtje met zijn schouder open, en het miste Malta maar net. Davad Herbegin, in al zijn onbeholpen glorie, viel bijna uit de koets.

De koetsier had Malta bij haar arm gepakt om te voorkomen dat ze struikelde toen ze snel een stap achteruit deed. Had hij dat niet gedaan, dan zou ze gemakkelijk opzij kunnen hebben gestapt en had ze een ramp voorkomen, maar nu had Davad moeite met het hervinden van zijn evenwicht en stapte hij in zijn lompheid op de zoom van haar jurk. 'O, neem me alstublieft niet kwalijk,' riep hij meteen, maar toen hij haar aankeek, en vervolgens van top tot teen opnam, wist hij verder niets meer te zeggen. Malta was er bijna zeker van dat hij haar niet eens herkende. Ze kon de verleiding niet weerstaan. Ze glimlachte hem toe.

'Goedenavond, vaarder Herbegin,' begroette ze hem, en ze maakte een kleine reverence, iets wat in die lange jurk moeilijker bleek dan ze had gedacht. 'Ik hoop dat het u goed gaat?'

Nog steeds stond hij haar met uitpuilende ogen aan te staren. Tenslotte opende hij zijn mond. 'Malta?'vroeg hij bijna piepend. 'Malta Vestrit?'

Er was een volgend rijtuig verschenen, prachtig beschilderd

in groen en goud, de kleuren van de Wilde Regenwouden. Dit moesten de vertegenwoordigers van de Regenmensen zijn. Het bal zou beginnen zodra zij hun zitplaatsen hadden ingenomen.

Achter haar klonk het als een echo uit Shukors mond: 'Malta Vestrit? Dat geloof ik niet!'

'Natuurlijk.' Ze glimlachte weer naar Davad en genoot van de verbijstering waarmee hij het halssnoer om haar nek en het kantwerk in haar decolleté bekeek. Opeens keek hij naar iets achter haar. Ze draaide haar hoofd, maar er was daar niemand. Verdomme, Delo was zonder haar naar binnen gegaan! Ze richtte haar blik weer op Davad, maar die stond radeloos om zich heen te kijken. Toen de deur vande koets van de Regenmensen werd geopend pakte hij haar opeens bij haar schouders en trok haar achter zijn brede lichaam, bijna zijn koets binnen, die nog open stond. 'Stil!' zei hij. 'Zeg helemaal niks!'

Hij draaide zich om en boog diep voorde uitstappende Regenmensen. Malta gluurde langs hem heen. Dit jaar waren het er drie. Ze waren in wijde mantels en kappen gehuld, en ze zag alleen dat het twee grote en een kleinere waren. De donkere stof van hun mantels was van een soort die ze nooit eerder had gezien. Het weefsel was zwart als ze zich niet bewogen, maar bij de geringste beroering bestond het opeens uit een werveling van stralende groene, blauwe en rode tinten.

'Vaarder Herbegin,' groette een van hen. Een ietwat hese vrouwenstem.

Vaarder Vintagli,' antwoordde hij, nog dieper buigend. 'Ik heet u welkom in Beijerstad en op het Oogstbal.'

'Dank u, Davad. Zien we u binnen?'

'Zeker,' antwoordde hij. 'Zodra ik mijn handschoenen heb gevonden. Ik heb ze ergens op de bodem van mijn koets laten vallen.'

Wat slordig van u,' plaagde ze. Haar stem had een vreemde, zwoele klank. Toen liep ze achter haar metgezellen aan.

Het rook opeens naar Herbegins transpiratielucht. Toen de Regenmensen binnen waren draaide hij zich meteen om en pakte Malta bijeen arm.

Waar is je grootmoeder?' vroeg hij, en meteen daarna, nog dringender: Waar is je moeder?'

Ze had moeten liegen. Ze had moeten beweren dat ze al binnen waren, of dat ze alleen even naar buiten was gekomen om een luchtje te scheppen. Maar ze zei simpelweg: 'Ik ben alleen gekomen.' Ze wendde haar blik af en vervolgde zachter, als van de ene volwassene tegen de andere: 'Na de dood van grootvader zijn ze nog meer aan huis gebonden geraakt dan vroeger. Het is erg droevig. Maar ik word gek als ik niet af en toe de deur uit kan. U kunt zich niet voorstellen hoe bedrukkend het voor mij —'

Ze hapte naar adem toen hij haar opeens nog harder in de arm kneep en naar de open koets duwde. 'Snel! Voordat anderen je zien... je hebt toch nog met niemand gepraat, hoop ik?'

ik... nee. Nou ja, alleen met Delo en haar broer. Ik kwam net aan, en ik... laat me los. U kreukt mijn jurk!'

Hij duwde haar plompverloren zijn koets in en kwam vastberaden achter aan. Het schokte en beangstigde haar. Wat was hij van plan? Ze kendeverhalen over mannen die uit passie en wellust impulsieve dingen deden, maar Davad Herbegin? Hij was oud! Het idee alleen al was walgelijk. Hij trok de deur dicht, maar deze keer deed de sluiting het juistniet.Hij hield de hendel vast en riep naar de koetsier: 'Naar het huis van de Vestrits, snel!' Tegen Malta vervolgde hij: 'Ga zitten. Ik breng je naar huis.'

'Nee, laat me uitstappen! Ik wil naar het Oogstbal. U mag dit niet doen. U bent mijn vader niet!'

Vaarder Herbegin hield hijgend het deurtje dicht. De koets kwam met een schok in beweging en Malta plofte hard op het bankje neer.

'Nee, ik ben je vader niet,' beaamde Herbegin grimmig. 'Rn vanavond ben ik Sa daar dankbaar voor, want ik zou niet weten wat ik met jou moest aanvangen! Arme Ronica! Alsofze dit jaar nog niet genoeg heeft doorgemaakt. Was het niet al erg genoeg dat je tante spoorloos is verdwenen? Moest jij je zo nodig op het Oogstbal presenteren in de uitdossing van een Jamailliaanse tippelaarster? Wat zou je vader daar wel van zeggen?' Hij haalde een grote zakdoek uit zijn mouw en begon zijn gezicht te deppen. Hij droeg dezelfde blauwe broek en hetzelfde jasje als de twee voorgaande jaren, merkte ze op. Ze zaten hem te krap. Aan de geur in de kleine

koetsruimte te oordelen had hij ze pasvanmiddag weer uit de kleerkast gehaald. Rn hij durfde kritiek te hebben op haar kleren!

ik heb deze jurk speciaal voor mij en speciaal voor deze avond laten maken. Van geld dat papa mij voor dat doel had gegeven, mag ik daaraan toevoegen. Dus ik denk nietdat hij boos zou zijn. Maar misschien zou hij willen weten waarom u zijn dochter oppikt en tegen haar wil ontvoert. Dat zou hem niet bevallen, denk ik.'

Ze kende Davad Herbegin al jaren en wist hoe makkelijk hij geïntimideerd raakte wanneer grootmoeder boos op hem was. Ze had minstens een beetje van dat ontzag ook voor haar verwacht, maar hij verraste haar. 'Laat hem dat dan maar eens komen vragen als hij weer in de stad is,' zei hij op beledigende toon. 'Dan zal ik hem uitleggen dat ik heb geprobeerd je reputatie te redden. Malta Vestrit, je moet je schamen! Ren meisje zoals jij, gekleed als een ordinaire... Rn je dan zo opgedirkt durven te vertonen op het Oogstbal! Ik bid tot Sa dat niemand anders je heeft herkend. Denk maar niet dat ik ook maar een woord zou geloven als je beweerde dat je moeder en grootmoeder iets afweten van deze jurk en je komst naar het bal. Ren fatsoenlijk meisje zou immers nog treuren om de dood van haar grootvader.'

Ze had wel tien dingen kunnen zeggen om daarop te reageren. Renweek later had ze ze allemaal bedacht, met de juiste intonatie en alles, maar op het moment zelf was ze sprakeloos van woede en moest ze zich willoos naar huis laten

brengen.

Bij hun aankomst wachtte ze niet op Davad Herbegin, maar sprong ze meteen uit dekoets om hem voor te zijn. Helaas bleef ze met haar jurk aan het rijtuig haken. Ze hoorde iets scheuren en draaide zich geschrokken om, maar het was al te laat: een reepje groene zijde met een stuk kantwerk eraan bungelde aan de deursluiting. Inmiddels wasDavad uitgestapt en naar de voordeur gelopen.

Nana deed open. Waarom moest het uitgerekend Nana zijn? 'Malta? Nee, dat kan niet, dat ben jij niet! Wat heb je in hemelsnaam gedaan?'

Daarna verscheen achtereenvolgens de hele rest van het huishouden, te beginnen met haar moeder. Ze vuurde een hele serie woedende vragen af op Davad Herbegin, die echter geen ervan kon beantwoorden. Als laatste verscheen haar oma, in haar nachtjapon en met een haarnetje om. Ze kwam eigenlijk haar dochter vragen waarom ze zo laat op de avond zo'n enorm kabaal maakte, maar toen ze Malta in het oog kreeg werd ze doodsbleek en stuurde ze alle bedienden weg, behalve Nana, die ze opdroeg thee te zetten. Toen pakte ze Malta stevig bij de pols en trok haar door de hal mee naar grootvaders vroegere werkkamer. Pas toen ook Davad en Keffria binnen waren en de deur stevig was gesloten stelde ze haar eerste vraag.

'Verklaar je nader,' zei ze tegen Malta.

Malta had haar hoofd opgericht, ik wilde naar het Oogstbal gaan. Papa heeft gezegd dat het mocht en dat ik in een lange

japon mocht gaan, zoals dat een jonge vrouw past. Ik heb niets gedaan waarvoor ik me schaam.' Haar kalmte en waardigheid waren voorbeeldig.

Haar grootmoeder kneep haar bleke lippen samen. Toen ze sprak klonk er ijs in haar stem. 'Dan ben je dus echt zo leeghoofdig als je eruitziet.' Ze wendde haar hoofd af en negeerde Malta volledig. 'Davad, hoe kan ik je ooit danken dat je haar naar huis hebt gebracht? Ik hoop niet dat je daarvoor je eigen reputatie in gevaar hebt moeten brengen. Hebben veel mensen haar in deze toestand gezien?'

Vaarder Herbegin keek bepaald zeer ongelukkig. 'Niet veel. Hoop ik. Cerwin Treil en zijn zusje. Een van zijn vrienden. Verder niemand, mag ik hopen.' Hij zweeg even, alsof hij nadacht over een leugentje om bestwil, maar er toen van afzag. 'Juist op dat moment arriveerde toevallig het gezin Vintagli, namens de Regenmensen, maar ik geloof dat ze haar niet hebben gezien. Misschien dat mijn al te brede postuur voor een keertje eens nuttig is geweest.' Hij wreef over zijn buik. 'Ik kon haar achter me verbergen en duwde haar meteen daarna de koets in. Mijn koetsier heeft haar gezien.' Na een aarzeling vervolgde hij, met enige tegenzin: 'Er kwamen ook een paar andere vaardersfamilies, maar ik geloof dat niemand iets is opgevallen.' Hij keek gekweld. 'Jullie wisten hier niets van, neem ik aan?'

'Dat moet ik met opluchting en schaamte bekennen,' zei haar grootmoeder ernstig, waarna ze beschuldigend naar Malta's moeder keek. Wist jij wat je dochter van plan was,

Keffria?' En nog voordat haar moeder kon antwoorden: 'En zo nee, waarom niet?'

Malta had verwacht dat haar moeder in tranen zou uitbarsten. Haar moeder barsttealtijd intranen uit. Deze keer richtte ze zich echter tot haar dochter. 'Hoe kon je mij ditaandoen?' vroeg ze. 'En waarom? Waarom toch, Malta?' Er klonk vreselijk verdriet in haar woorden. 'Heb ik niet gezegd dat je alleen wat geduld moest hebben? Dat je op het goede moment op de juiste manier gepresenteerd zou worden? Wat heeft je dan overgehaald om... omditte doen?' Ze keek er ontroostbaar bij.

Malta voelde even enige onzekerheid. 'Ik wilde naar het Oogstbal gaan. Dat heb ik u gezegd. Keer op keer heb ik om toestemming gesmeekt. Maar u wilde niet luisteren, zelfs niet nadat papa had gezegd dat het mocht en zelfs niet nadat hij me had beloofd dat ik een echte baljapon mocht hebben.' Ze wachtte even of haar moeder die belofte zou toegeven, maar toen ze haar alleen ontzet bleef aankijken schreeuwde ze: 'Het is uw eigen schuld dat u zo verbaasd bent! Ik heb alleen gedaan wat papa me had beloofd dat ik mocht doen!'

Er was iets in haar moeders gezicht wat zich verhardde. 'Als je wist hoe graag ik je nu zou slaan, zou je wat beleefder praten, meisje.'

Zo had haar moeder nog nooit tegen haargepraat. Ze had haar 'meisje' genoemd, alsof ze een bediende was. 'Doe het dan!' gilde Malta woedend. 'Deze avond is voor mij toch helemaal verpest! Sla me maar, waar iedereen bij is, dan is dat

maar gebeurd!' Het verdriet om de gedwarsboomde plannen verstikte haar.

Davad Herbegin keek nog gekwelder. 'Ik moet nu echt gaan,' zei hij vlug, en stond op.

'Ach, Davad, ga zitten,' zei grootmoeder vermoeid. 'Er is thee onderweg. Dat is toch wel het minste wat we je vanavond als dank voor je redding kunnen aanbieden. Laat je niet afschrikken door mijn kleindochters gevoel voor drama. Hoewel onze handen op dit moment natuurlijk jeuken om haar een draai om haar oren te geven, hebben we daar nog nooit onze toevlucht toe genomen - nog niet.' Ze glimlachte flauw en nam de gezette vaarder waarachtig bij zijn hand. Hij ging gedwee weer zitten. Malta werd er bijna misselijk van. Zagen ze dan niet wat een walgelijk mannetje hij was, met zijn kalende hoofd, zijn transpiratievocht, zijn te krappe, ouderwetse kleren? Waarom moesten ze hem bedanken voor de vernedering die hij haar had aangedaan?

Nana kwam binnen met een theeblad, een fles rum onder haar arm en een natte handdoek. Ze zette het blad en de fles op de tafel en draaide zich toen om. 'Veeg je gezicht af,' zei ze tegen Malta terwijl ze haar de natte handdoek gaf. De volwassenen keken haar aan en wendden toen hun blik af om haar de privacy te geven om aan het verzoek te voldoen. Even voelde ze zich dankbaar, maar toen drong het opeens tot haar door dat ze haar behandeldenals een klein kind met een vuil gezicht.

'Dat doe ik niet!' gilde ze, en ze smeet de vochtige

handdoek op de vloer.

Er volgde een lange, pijnlijke stilte. Weet je wel dat je eruitziet als een hoer?' vroeg haar grootmoeder toen op conversatietoon.

'Niet waar!' protesteerde Malta. Ze had weer een kort moment van twijfel, heel even maar. 'Cerwin Treil leek me vanavond best aantrekkelijk te vinden. Deze japon en deze manier om je gezicht op te maken zijn momenteel in de mode in Jamaillia.'

'Onder hoeren misschien,' repliceerde grootmoeder meedogenloos. 'En ik zei niet dat je onaantrekkelijk was, maar je bent niet aantrekkelijk op een manier waar een echte vrouw blij mee zou zijn.'

'Om de waarheid te zeggen...' begon Davad Herbegin aarzelend.

Maar grootmoeder was nog niet uitgepraat. We zijn hier niet in Jamaillia en jij bent geen hoer. Je bent een dochter uit een trots vaardersgeslacht. Wij verven ons niet zo en wij dirken ons niet zo op als we in het openbaar verschijnen. Het verbaast me dat dat je tot nu toeontgaan schijnt te zijn.'

'Dan was ik liever een hoer in Jamaillia!' riep Malta verhit uit. 'Alles is beter dan hier te moeten stikken, en in een kinderjurk te moeten rondlopen nu ik bijna een volwassen vrouw ben, en mijn mond te moeten houden, en altijd beleefd te moeten zijn en... onopgemerkt. Zo wil ik niet opgroeien, ik wil niet worden zoals u en moeder. Ik wil... mooi zijn, en opvallend, en plezier maken, en mannen om

me heen hebben, die me bloemen en cadeaus geven. En ik wil niet in kleren lopen die vorig jaar in de mode waren, en me gedragen alsof ik door niets opgewonden of kwaad kan worden gemaakt! Ik wil -'

'Om de waarheid te zeggen,' kwam Davad onbeholpen tussenbeide, maar deze keer met succes, 'is er inderdaad... eh... zo'n mode in... Jamaillia.Sinds vorig jaar. Een van de... eh... concubines van de satraap verscheen in deze... eh... uitdossing. Als een... vrouw van de straat. Niet in een publiek optreden, maar tijdens een groot feest. Om op die manier... eh... haar volledige toewijding aan de satraap en zijn behoeften te... eh... demonstreren. Dat ze volledig bereid was om te worden gezien en behandeld als zijn... eh... enfin.' Davad haalde diep adem. 'Het is niet een onderwerp dat ik normaliter met een van jullie zou bespreken,' zei hij verlegen, 'maar het is echt gebeurd, en het heeft in de maanden daarna werkelijk... eh... echo's gehad in de mode. Het verven van de oren, de... eh... verleidelijke snit van de rok...' Hij begon opeens vurig te blozen en zei niets meer.

Grootmoeder schudde kwaadhaar hoofd. 'Dat is er van onze satraap geworden! Hij verbreekt de beloften van zijn grootvader en zijn vader, en hij reduceert de Concubines van zijn Hart tot ordinaire hoeren voor zijn lijfelijke pleziertjes. Ooit waren families trots wanneer een van hundochters tot concubine werd benoemd, want dat was een positie waarvoor diplomatie en slimheid vereist waren. Maar wat zijn ze nu? Zijn harem? Ik walg ervan. En ik wil mijn kleindochter niet in

die kleren zien rondlopen, al zijn ze nog zo in de mode.'

'Nee, u en moeder willen dat ik er ouwelijk en slonzig bij loop!' gilde Malta. 'U wilt dat ik van kind meteen een oude vrouw word. Maar dat gebeurt niet. Want dat is iets wat ik niet wil!'

'Nooit van mijn leven,' verklaarde Keffria opeens, 'heb ik zo tegen mijn moeder gepraat. En ik sta niet toe dat jij zo tegen je grootmoeder praat. Als -'

'Als u dat had gedaan, zou u misschien een leven hebben gehad,' onderbrak Malta haar. 'Maar nee, hoor. U bent natuurlijk altijd muisachtig stil en gehoorzaam geweest. Alseen koe. Het ene jaar gepresenteerd, het volgende getrouwd, als een mooie vette koe die naar een veiling wordt gebracht. Een enkel seizoen van dansen en plezier, daarna uitgehuwelijkt om baby's te krijgen bij een man die volgens de familie de geschiktstekeuze was.' Ze had nu iedereen in de kamer gechoqueerd. Ze keek om zich heen. 'Dat is niet wat ik wil, moeder. Ik wil een eigen leven. Ik wil mooie kleren dragen, interessante plaatsen bezoeken. Ik wil niet trouwen met een of andere aardige vaardersjongendie jullie voor me uitzoeken. Ik wil op een dag Jamaillia zien, en naar het hof van de satraap gaan, en dan niet met een sliert kleuters aan mijn rokken. Ik wil vrij zijn. Ik wil -'

'Jij wilt ons ruïneren,' zei grootmoeder kalm, en ze schonk thee in, de ene kop na de andere, efficiënt, zonder te morsen, terwijl ze haar vervloekende woorden uitsprak. 'Jijwilt,zeg je de hele tijd, zonder ook maar een momentje na te denken

over wat we allemaal nodig hebben.' Ze keek op van haar taak. 'Thee of rum, Davad?'

'Thee,' zei hij dankbaar. 'Niet dat ik nog lang kan blijven. Ik moet snel terug, om in elk geval op tijd te zijn voor de Presentatie der Geschenken. Ik heb niemand om mijn geschenk namens mij aan te bieden, weet je. En vaarder Vintagli scheen met mij te willen praten. Ze verwachten jullie natuurlijk niet dit jaar, wegens de rouw...' Zijn stem stierf weg.

'Thee? Zoals je wilt.' Haar grootmoeder nam het soepel van hem over. Haar blik bewoog zich vervolgens van Davad naar Nana. 'Nana, ik vind het vervelend dat ik het je moet vragen, maar wil jij zorgen dat Malta in haar bed komt? En dat ze zich eerst grondig wast? Het spijt me dat ik jou ermee moet belasten.'

'Geeft niet, mevrouw. Ik zie het als mijn plicht.'

En Nana voegde de daad bij het woord. Groot en onvermurwbaar, zoals toen Malta nog een klein kind was geweest, nam ze haar bij de pols en trok haar mee de kamer uit. Malta liet het zich welgevallen, zij het niet uit meegaandheid, maar met het oog op haar waardigheid. Ze verzette zich niet toen Nana haar uitkleedde en stapte vrijwillig in het bad dat Nana voor haar had laten vollopen. Ze sprak geen woord tegen haar grote, bazige kindermeisje, zelfs niet om haar tegen te spreken. Dus kon Nana tot vervelens toe blijven herhalen hoe erg Malta zich moest schamen.

Want ze schaamde zich niet, zei Malta tegen zichzelf. En ze was ook niet geïntimideerd. Wanneer haar vader thuiskwam

zouden ze zich allemaal moeten verantwoorden voor de schandelijke manier waarop ze haar nu behandelden. Daar moest ze voorlopig maar genoegen mee nemen.

Daarmee, en met de huiveringwekkende sensatie die Cerwin Trells blik in haar had opgeroepen. Ze dacht aan zijn ogen en voelde de rillingen weer door zich heengaan. In elk geval Cérwin wist nu dat ze geen klein meisje meer was.

HOOFDSTUK19
Getuigenis
~

'Doet het veel pijn?'

'Kun je pijn voelen?'

'Niet zoals een mens, maar ik begrijp het verdriet dat je -' '

Waarom vraag je het dan? Geen enkel antwoord van mij kan een echte betekenis voor je hebben.'

Er volgde een lange stilte. Vivaciatilde haar gladde armen op en sloeg ze voor haar borsten over elkaar. Ze staarde recht voor zich uit. Ze vocht tegen een golf van verdriet en wanhoop die in haar opwelde. Het werd steeds maar niet beter tussen Wintrow en haar. Sedert Kers was zijn wrok tegenover haar elke dag alleen maar gegroeid. Het hadden zulke mooie dagen kunnen zijn, maar ze waren voor haar een kwelling.

De wind waaide vanuit het noorden en blies hen naar warmere streken. Het weer was aardig geweest, maar de rest beroerd. De bemanninghad de pik op Wintrow, en daarom ook op haar. Uit gesprekken tussen matrozen had ze min of meer afgeleid wat er aan wal was gebeurd. Op haar beperkte manier begreep ze het. Ze wist ook dat Wintrow nog steeds meende dat zijn beslissing correct was geweest. Net zo goed als ze wist, op basis van haar gecumuleerde geheugen, dat zijn grootvader het met hem eens zou zijn geweest. Maar hij voelde zich niettemin ellendig omdat de rest van de bemanning hem een lafaard vond en zijn vader het met hen

eens leek te zijn. En daarom voelde zij zich even ellendig als hij.

Ondanks zijn geestelijke toestand gaf hij het niet op. In haar ogen was dat een sterk bewijs voor zijn wilskracht. Hoewel zijn scheepsmaten hem meden en hij het leven aan boord haatte, bleef hij hard werken en dingen bijleren. Hij gehoorzaamde orders even prompt als wie dan ook en deed dagelijks zijn aandeel in het vele werk. Als scheepsjongen was hij volleerd en als matroos maakte hij snelle vorderingen. Hij spande zowel zijn geest als zijn lichaam in.Zo vergeleek hij bijvoorbeeld de zeilopdrachten die zijn vader gaf met de manier waarop ze door Gantrij werden uitgevoerd. Een deel van zijn gretigheid was te danken aan het ontbreken van andere mogelijkheden om iets te leren. Hij had hier geen boeken ofperkamentrollen, maar moest zich behelpen met de wind en de golven. Hij aanvaardde het lichamelijke werk aan boord zoals hij het werk in de tuin van het klooster had aanvaard. Zulke taken behoorden nu eenmaal bij het leven dat een man op een schip of in een klooster leidde, en je moest ze dus zo goed mogelijk proberen uit te voeren. Vivacia wist echter dat er nog een tweede reden was waarom Wintrow graag een volleerde zeeman wilde worden. Op die manier wilde hij de bemanning metterdaad tonen dat hij niet bang was voor de risico's van het vak, noch minachtend neerkeek op het werk van zeelieden. Het was de Vestrit in hem die ervoor zorgde dat hij ondanks het misprijzen van Torg en diens makkers zijn rug recht en zijn hoofd opgericht

hield. Wintrow wilde zichniet verontschuldigen voor zijn besluit in Kers. Hij vond niet dat hij iets fouts had gedaan. Dat nam niet weg dat hij leed onder de verachting die de bemanning voor hem had.

Maar dat was vóór het ongeluk geweest.

Hij zat met gekruiste benen op het dek enzijn gewonde hand rustte in zijn schoot. Ze hoefde niet om te kijken om te weten dat ook hij naar de verre horizon staarde. De eilandjes die ze rakelings passeerden boezemden hem geen enkel belang in. Op een dag als deze zou Althea met volle teugen hebbengenoten en met stralende ogen aan de reling hebben gestaan. Het had gisteren hard geregend en allerlei boordevolle beken op de eilanden stortten zich nu bruisend in de zee - sommige melkwit door laagland meanderend tot een laatste geul door het strand, andere in een spetterende waterval van hoge rotswanden af. Het zoete water mengde zich op zulke plaatsen met het zoute, wat tot prachtige kleurencombinaties leidde en allerlei duikende watervogels aantrok. Het wemelde op de eilanden van de vogels, die de kust en de oprijzende klippen bevolkten en continu een oorverdovend koor van kreten deden opklinken. Het mocht hier dan winter zijn, maar op deze eilanden betekende dat regenval en weelderige plantengroei. Ten westen van deVivacia wasde Gedoemde Kust gehuld in een van zijn bekende winternevels. De stomende watermassa's die vanuit die kust in zee stroomden matigden hier het klimaat en kleedden de Piraten Eilanden vaak in mist. De eilanden

zouden nooit sneeuw kennen, want de warme stromingen in de Binnenpassage hielden de echte winter hier weg. Maar hoe groen en uitnodigend deze eilanden ook waren, Wintrow dacht alleen aan een haven die heel ergens anders lag, diep in het zuiden, en het klooster op een dagreis daarvandaan. Misschien had hij alles wat beterkunnen verdragen als er maar de geringste hoop had bestaan dat ze daar zouden aanleggen, maar zijn vader was niet zo stom om hem enig uitzicht op een ontsnapping te gunnen. Ze zouden onderweg veel havens aandoen, maar havens op Merg behoorden daar niet bij.

Alsof de jongen haar gedachten even gemakkelijk kon lezen als Althea dat had gekund, liet hij opeens zijn hoofd op zijn knieën zakken. Hij huilde niet. Het stadium van huilen en de brute grappen die Torg over dat teken van zwakte maakte had hij allang achter zich. Daardoor was hun beiden zelfs die kleine uitlaatklep voor het verdriet waardoor ze werden verscheurd ontnomen. Na een poosje haalde hij diep adem en opende zijn ogen. Hij staarde naar zijn hand, die nog steeds losjes in zijn schoot lag.

Het was drie dagen na het ongeluk. Een stomme onhandigheid, zoals de meeste ongelukken dat achteraf bleken te zijn, van een gebruikelijk type aan boord van een schip. Iemand had een strakke lijn eerder losgehaakt dan Wintrow had verwacht. Vivacia geloofde niet dat het met opzet was gedaan. Zo hoog waren de gevoelens van de bemanning tegenover Wintrow niet opgelopen. Gewoon een ongeluk. Wintrow had meteen naar het zwiepende touw

gegrepen en zijn hand was daarbij onder een katrol bekneld geraakt. Vivacia werd nog kwaad als ze terugdacht aan wat Torg tegen Wintrow had gezegd toen deze met een bloedende hand tegen zijn borst gedrukt op het dek had gelegen: 'Dat komt ervan als je niet uitkijkt, laf prutsertje. Het is stom geluk dat niet je hele hand, maar slechts één vinger klem kwam te zitten. Verman jezelf en ga weer aan je werk. We hebben hier geen tijd om je neus te snuiten en je traantjes te drogen.' Toen was hij weggelopen, en had het aan een zwijgende, schuldbewuste Milt overgelaten om Wintrows gekneusde vingermet een bijna schone zakdoek aan de rest van zijn hand vast te binden. Milt, die het touw waarnaar Wintrow had gegrepen te vroeg had losgelaten. Milt, wiens gekneusde, verbonden ribben nog steeds niet helemaal genezen waren.

'Het spijt me,' zei Wintrow zacht, nadat er nog een hele poos gezwegen was. 'Ik moet niet zo tegen je praten. Jij geeft me meer begrip dan wie ook aan boord... Jij probeert tenminste om te doorgronden wat ik voel. Jij kunt er echt niets aan doen dat ik zo ongelukkig ben. Het komt gewoondoordat ik hier ben terwijl ik heel ergens anders wil zijn. En het besef dat mijn vader me niet zou dwingen hier te zijn als je toevallig geen levend schip zou zijn geweest. Daardoor geef ik jou de schuld terwijl jij het natuurlijk ook helemaal niet kunthelpen.'

'Weet ik,' zei Vivacia op matte toon. Ze wist niet wat erger was: dat hij sprak of dat hij zweeg. Dat hij elke ochtend en elke

namiddag een uur met haar doorbracht was een opdracht van zijn vader. Ze wist niet waarom Kyle hem tot deze nabijheid met haar dwong. Hoopte hij dat er een miraculeuze band tussen hen beiden zou ontstaan? Zo dom kon hij toch niet zijn. Althans: hij kon toch niet zo dom zijn te geloven dat hij de jongen tot liefde voor haar kon dwingen. Omdat zij was wat ze was, en de jongen was wat hij was,moestze wel een band met hem voelen. Ze dacht terug aan de midzomernacht, nu schijnbaar een eeuwigheid geleden, toen hij voor het eerst een nacht bij haar aan boord had doorgebracht. Dat begin was veelbelovend geweest. Als ze de kans hadden gekregen om het geleidelijk op te bouwen... Piekeren daarover had echter even weinig zin als terugdenken aan Althea. Was zij maar hier! Vivacia vond het al erg genoeg dat ze afwezig was, ook zonder dat ze zich zorgen moest maken om Althea's lot. Vivacia zuchtte.

Wees niet bedroefd,' zei Wintrow, maar toen hij besefte hoe stom die woorden moesten klinken zuchtte hij zelf ook. 'Ik vermoed dat het voor jou even erg is als voor mij,' zei hij.

Ze wist daar eigenlijk geen goed antwoord op, dus ze zweeg. Hetwater klotste tegen haar boeg, de gelijkmatige bries gaf het schip een flinke vaart. De man aan het wiel had een goede hand van sturen. Geen wonder, hij was nog door kapitein Vestrit zelf uitgekozen en was al bijna twintig jaar aan boord. Het was eigenlijkeen avond om tevreden te zijn, nu ze vanuit de kou op weg waren naar warme streken, en dat was misschien de reden waarom ze zich extra ongelukkig voelde.

Er waren dingen die de jongen de afgelopen dagen tegen haar had gezegd, woorden die hij uit woede enfrustratie en ellende had gesproken. Een deel van haar herkende de woorden voor wat ze waren: Wintrows verzet tegen zijn lot, niet tegen haar persoonlijk. Toch kon ze ze niet helemaal van zich af zetten, en telkens wanneer ze eraan dacht voelden ze aan alsweerhaken in haar huid. Na een bijzonder beroerde nachtwacht had hij haar gistermorgen verweten dat Sa niets met haar bestaan te maken had en dat ze geen deel uitmaakte van zijn goddelijke almacht, maar dat ze slechts een schijnwezen van leven en geest was, door mensen in elkaar geknutseld om hun eigen hebzucht te dienen. De woorden hadden haar geschokt en met afschuw vervuld, maar nog erger was het dat Kyle van achter op de jongen was toegelopen en hem languit tegen het dek had geslagen omdat hij haar zohad beledigd. En zelfs de vriendelijkste van de manschappen hadden daarna kwaad gesproken over Wintrow, omdat hij met dat soort beweringen ongeluk over hen allen afriep. Kyle scheen niet te beseffen dat Vivacia zulke klappen even pijnlijk voelde als de jongen zelf, noch had hij er kennelijk bij stilgestaan dat dit misschien niet de manier was om Wintrow te stimuleren warmere gevoelens voor haar te ontwikkelen. Daarna had Kyle de jongen veroordeeld tot de bekende rotklussen benedendeks, waarna Vivacia alleen was achtergebleven om over Wintrows giftige woorden na te denken en zich af te vragen of ze eigenlijk niet volkomen waar waren.

De jongen bracht haar aan het denken, telkens weer. Hij deed haar nadenken over dingen waar geen enkele andere Vestrit aan boord ooit bij had stilgestaan. De helft van zijn leven, zo leek het, bracht hij door met piekeren over de vraag hoe hij zijn leven in relatie tot het bestaan van anderen diende te zien. Ze kende de god Sa. Alle Vestrits hadden op een oppervlakkige manier in hem geloofd, maar geen van hen had existentiële vragen over het wezenlijk goddelijke of over het goddelijke in het leven om hem heen gesteld. Niemand van hen had zo vast geloofd dat elk mens in potentie edel en goed was, dat ieder mens voor een specifieklot was voorbestemd, dat de wereld behoeften kende die slechts door dat specifieke leven konden worden bevredigd. Daarom was geen van de andere Vestrits zo bitter in zijn medemensen teleurgesteld als Wintrow.

ik denk dat ze mijn vinger moeten afsnijden,'zei hij aarzelend, alsof alleen het uitspreken van de gedachte het gevaar al dichterbij bracht.

Vivacia hield haar mond. Het was voor het eerst sinds het ongeluk dat hij zelf een gesprek begon. Ze besefte opeens welke diepe angst hij achter zijn ruwe woorden tegen haar verborgen had. Ze wilde luisteren naar wat hij met haar wilde delen.

ik denk dat niet alleen het botje gebroken is, maar het hele gewricht.' Het klonk eenvoudig genoeg, maar ze voelde de peilloze angst erachter, ik weet het al vanaf het begin, maar ik bleef hopen... Maar nu zwelt mijn hele hand al sinds

vanmorgen op en voelt alles nat aan onder het verband.' Zijn stem klonk minder vast. 'Zo stom. Ik heb anderen met wonden verzorgd, niet als heler, maar ik weet hoe ik een wond moet schoonmakenen een verband moet wisselen. Maar nu, met mijn eigen hand... ik heb er sinds gisteravond niet meer naar durven te kijken.' Hij zweeg. Ze hoorde hem slikken.

is het niet raar?' vervolgde hij, met een wat hogere, geforceerde stem. ik was er ooit bij toen Sa'Garit bij een man een been afzette. Het was nodig, dat was ons allemaal volkomen duidelijk. Maar de man bleef vragen om het uit te stellen, want het zou misschien wel beter worden - terwijl wij het van uur tot uur zagen verslechteren. Tenslotte haalde zijn vrouw hem over om ons te laten doen wat gedaan moest worden. Ik heb me toen afgevraagd waarom hij het zo lang heeft proberen tegen te houden, in plaats van het gewoon maar snel achter de rug te hebben. Waarom hechtte hij nog aan dat zwerende been? Enkelomdat het zo lang een nuttig deel van zijn lichaam was geweest?'

Hij hield opeens op met praten. Hij boog zich voorover. Vivacia voelde zijn pijn, het kloppen van zijn hand,klop, klop, klop,in de maat van zijn hartslag.

'Heb ik ooit goed naar mijn handen gekeken? Er ooit echt over nagedacht? Priesterhanden, je hoort altijd praten over priesterhanden. Mijn leven lang heb ik perfecte handen gehad. Met tien vingers, allemaal lenig en vaardig. Ik maakte glas-in-loodramen. Wist je dat, Vivacia? Ik ging daar helemaal

in op, mijn handen en vingers leken uit zichzelf precies te weten wat ze moesten doen. Maar nu...'

Zijn stem stokte weer. Vivacia durfde iets te zeggen. 'Veel zeelieden verliezen vingers. Of een hele arm. En toch blijven -'

ik ben geen zeeman. Ikben een priester. Ik zou priester worden! Tot mijn vader me hiertoe veroordeelde. Hij vernietigt me. Hij vernietigt me opzettelijk. Hij en zijn mannen spotten met mijn geloof. Als ik me aan mijn idealen probeer te houden, gebruiken zij ze tegen me. Ik kanniet weerstaan wat hij me aandoet, wat iedereen me aandoet. Ze —'

'En toch blijven het dezelfde zeelieden, ook zonder die vingers of die arm,' hield Vivacia aan. 'Jij bent geen vinger, Wintrow. Je bent een man. Je knipt je haren, je nagels, en toch blijfje Wintrow, een man. En als je een priester bent, dan blijf je er een, of je nu negen vingers hebt of tien. Als je een vinger moet verliezen, wel, dan moet je een vinger verliezen. Maar gebruik dat niet als smoes om op te houden jezelf te zijn.' Ze zweeg,bijna genietend van de verbazing die ze bleek te wekken, ik weet weinig van jouw Sa, Wintrow, maar des te meer van de Vestrits. Waarvoor je geboren bent, dat zul je worden - of het priester dan wel zeeman zal blijken te zijn. Dus sta op en word het. Laatje niet modelleren door anderen. Wees zélf degene door wie je gevormd wordt. Wees wie je bent, tenslotte zal dan iedereen moeten erkennen wie je bent, of ze het leuk vinden of niet. En als het jouw wil is dat je jezelf vormt naar Sa's beeld,doehet dan. En

zonder kleinzerig te zijn.'

'Schip.' Hij zei het zachtjes, maar het klonk bijna als een zegening. Toen legde hij zijn goede hand vlak op het houten dek en na een korte aarzeling plaatste hij er de gewonde hand met de palm naar beneden naast. Voor het eerst sinds Althea weg was voelde Vivacia een Vestrit bewust om kracht vragen. Ze betwijfelde of de jongen dat zelf ook besefte. Vermoedelijk dacht hij dat hij tot Sa aan het bidden was, maar tot wie hij zijn woorden ook richtte, deze keer waszijhet die antwoord gaf.

'Wintrow,' zei ze zacht, toen hij was uitgemompeld, 'ga nu naar je vader en zeg hem dat het moet gebeuren. En eis dat het hier gebeurt, vlak bij mij. Eis het in mijn naam, als ze weigeren.'

Ze had gevreesd dat hij zou aarzelen,maar hij stond meteen op. Zonder tegen iemand iets te zeggen liep hij naar de kapiteinskajuit, waar hij met zijn goede hand aanklopte.

'Binnen,' zei Kyle.

Ze kon niet alles zien wat er zich in haar afspeelde, maar ze was er zich van bewust op een manier waar mensen haar nooit een woord voor hadden gegeven. Zo bespeurde ze het bonken van Wintrows hart, maar ook het vonkje triomf dat hij voelde toen zijn vader opkeek van zijn papieren en zich duidelijk verbaasd toonde dat zijn zoon zo stoutmoedig voor hem stond.

*Wat doe je hier?' vroeg Kyle op barse toon. 'Jij bent de scheepsjongen, meer niet. Breng je gejammer niet naar mij

toe.'

Wintrow wachtte rustig tot zijn vader was uitgepraat. Toen zei hij met vlakke stem: ik heb een vinger die moet worden afgezet. Hijwerd verbrijzeld en is nu ontstoken. Ik voel al dat hij niet meer zal genezen.' Hij haalde diep adem, heel even maar. 'Ik wil het gedaan hebben nu het nog maar een vinger is, en niet de hele hand.'

Toen Kyle eindelijk antwoordde klonk zijn stem dik en onzeker. "Weet je dat zeker? Heeft de stuurman dat gezegd? Hij is onze dokter aan boord.'

'Daar is geen doktersoog voor nodig. Kijkt u zelf maar.' Met een nonchalance waarvan Vivacia zeker wist dat Wintrow deze niet voelde begon hij het vuile verband los tewikkelen. Zijn vader trok een vies gezicht. 'Ja, het stinkt ook al,' bevestigde Wintrow, nog steeds met een effen stem. 'Hoe sneller u het afsnijdt, hoe beter voor mij.'

Zijn vader ging staan. De poten van zijn stoel schraapten over de vloer. 'Ik ga de stuurman halen. Ga zitten, zoon.'

'Ik heb liever dat u het doet, meneer, als het u niets uitmaakt. En op het dek, bij het boegbeeld.' Ze voelde bijna hoe Wintrow nu even om zich heen keek, zogenaamd meelevend. 'Al dat bloed in uw kajuit,' zei hij losjes.

'Ikkan... ik heb het nooit...'

'Ik kan u wel wijzen waar u moet snijden, meneer. Het verschilt niet veel van het uitbenen van een vogel. Een kwestie van precies achter het gewricht kerven. Een van de dingen die ze me in het klooster hebben geleerd. Het verbaasde me wel

eens, al die overeenkomsten tussen de heelkunde en de kookkunst. De kruiden, de botjes, de verschillende soorten... vlees. De messen.'

Het was een soort uitdaging, besefte Vivacia. Ze begreep het niet helemaal en ze vroeg zich af of Wintrow hetzélf wel doorhad. Ze trachtte de gedachtegang uit te werken. Als Kyle weigerde de geïnfecteerde vinger van zijn zoon persoonlijk te amputeren, dan verloor hij iets. Maar wat precies? Misschien de ware controle over Wintrows leven? Of probeerde de jongenzijn vader te confronteren met de volle hardheid van het zeemansleven waartoe hij hem had gedwongen? Het had natuurlijk ook iets te maken met die gebeurtenis aan wal, toen hij terecht had geweigerd zich aan een waanzinnig lichamelijk risico bloot te stellen. Ze hadden hem daarom lafaard genoemd en gezegd dat hij bang was voor pijn. Nu kon hij iedereen bewijzen dat het niet de pijn was die hij had gevreesd. Opeens was ze trots op hem. Maar inderdaad, hij was werkelijk anders dan alle andere Vestrits die zeaan boord had gehad.

'Ik roep de stuurman,' zei Kyle resoluut.

'De stuurman doet het niet,' voorspelde Wintrow zacht.

Kyle negeerde hem. Hij liep naar de deur, rukte deze open en brulde: 'Gantrij!' Tegen Wintrow vervolgde hij: 'Ik ben de kapitein op dit schip. Ik maak hier uit wat er gebeurt en wat niet. Ik bepaal wie iets doet en wie niet. De stuurman is er voor dit soort dokterswerk, niet ik.'

'Ik had gedacht dat mijn vader het misschien liever zelf zou

doen,' merkte Wintrow op, 'maar ik zie dat u het niet aandurft. Dan zal ik op het dek wel op de stuurman wachten.'

'Het is geen kwestie van durf,' snauwde Kyle hem toe, en op dat moment snapte Vivacia wat Wintrow had gedaan. Hij had de confrontatie van een scheepsjongen met zijn kapitein subtiel veranderd in die van een zoon met zijn vader.

'Kom dan kijken, vader. Om me moed te geven.' Het was een verzoek. Geen smeekbede, maar een simpel verzoek. En hij stapte naar buiten zonder op toestemming te wachten, zelfs zonder op antwoord te wachten. Op dat moment kwam Gantrij aanlopen, die op barse toon te horen kreeg dat hij zijn dokterstas moest halen en op het voordek moest komen. Wintrow liep daar rechtstreeks naar toe.

'Ze komen,' zei hij zachtjes tegen Vivacia. 'Mijn vader en de stuurman. Ze gaan mijn vinger amputeren. Ik hoop dat ik niet zal gillen.'

'Je hebt wilskracht genoeg,' verzekerde Vivacia hem. 'Leg je hand plat op het dek als ze gaan snijden. Ik zal bij je zijn.'

Daar reageerde de jongen niet op. Ze voelde een briesje in haar zeilen, dat ook de geur van zijn zweet en angst aanvoerde. Hij zat geduldig het laatste deel van het verband van zijn gewonde hand los te wikkelen. 'Nee,' zei hij opeens zeer resoluut. 'Niet meer te redden. Beter nu afstand doen dan wachten tot mijn hele lichaam vergiftigd is.' Zevoelde dat hij zijn vinger liet gaan, dat hij hem uitsloot van de perceptie van zijn lichaam. In zijn geest was hij al klaar met de amputatie.

'Ze komen,' zei Vivacia.

Weet ik,' zei hij, nerveus giechelend - akelig om te horen. 'Ik voel het, via jou.'

Hetwas de eerste keer dat hij zoiets bekende. Vivacia wenste dat het op een ander moment was gebeurd en dat ze erover hadden kunnen praten, of wat experimentjes hadden kunnen uitvoeren, maar nu was er geen gelegenheid voor. De mannen naderden. Wintrow stondrechtop en had zijn gewonde hand op de palm van zijn andere hand gelegd, bijna als een offergave.

Kyle wees met een ruk van zijn kin naar zijn zoon. 'De jongen denkt dat je zijn vinger moet amputeren. Wat denk jij ervan?'

Wintrows hart leek stil te staan, maar begon toen weer te kloppen. Zonder iets te zeggen stak hij zijn gewonde hand uit naar de stuurman. Gantrij keek ernaar en ontblootte toen afkeurend zijn tanden. 'De jongen heeft gelijk.' Hij sprak tegen zijn kapitein, niet tegen Wintrow. Hem pakte hij stevig bij de pols, waarna hij de gewonde vinger van alle kanten bekeek. Hij gromde misprijzend. 'Ik heb een woordje met Torg te spreken. Ik had deze hand al veel eerder moeten zien. Zelfs als we de vinger nu amputeren zal de knaap een paar dagen rustmoeten hebben, want volgens mij is het gif al in zijn hand doorgedrongen.'

Torg weet wat hij doet,' antwoordde Kyle. 'Geen mens kan alles voorspellen.'

Gantrij keek zijn kapitein uitdrukkingsloos aan. Er klonk

geen tegenspraak in zijn stem toen hij zei:'Maar Torg heeft gemene trekjes in zich en dat blijkt vooral als iemand die hij voor superieur houdt aan zijn genade is overgeleverd. Zo heeft hij Bresker weggepest, een goede zeeman, behalve wanneer Torg hem treiterde. Torg pikt er iemand uit en weet dan van geen ophouden meer.' Gantrij koos zijn woorden zorgvuldig. 'Het gaat mij niet om de persoon, kapitein, wees maar niet bang. Het kan me niets schelen hoe deze jongen heet. Het is een knaap die hard werkt, meneer, en een schip heeft er baat bij als alle opvarenden kunnen werken.' Hij zweeg een moment, ik heb een woordje met Torg te spreken,' herhaalde hij, en deze keer zei Kyle niets. Gantrij s volgende woorden waren tegen Wintrow gericht.

'Je bent er klaar voor?' Het klonk nietecht als een vraag, maar meer als een bevestiging dat de jongen de situatie goed had ingeschat.

'Ja.' Wintrows stem klonk dieper dan anders. Hij liet zich op een knie zakken, bijna alsof hij op het punt stond een plechtige gelofte af te leggen, en legde zijn gewonde hand vlak op Vivacia's dek. Ze deed haar ogen dicht en concentreerde zich op die aanraking, op die gespreide vingers die op de planken van het voordek drukten. Ze was dankbaar dat ook het dek van toverhout was. Het was bijna ongehoord dat het dure hout daarvoor werd gebruikt, maar vandaag zou ze ervoor zorgen dat de Vestrits waar voor hun geld kregen. Ze greep zijn hand als het ware in de hare en voegde haar wilskracht bij de zijne in het vaste voornemen die hand niet

meer te bewegen.

De stuurmanwas naast hem neergehurkt en had inmiddels een soort dokterstas van zeildoek op het dek uitgerold, met messen en naalden - sommige al met een draad door het oog - en, op het laatst, een paar zaagjes met fijne en grovere tanden. Wintrow moest slikken. Ernaast legde Gantrij schone lapjes en rolletjes verband.

'Je zult rum nodig hebben,' zei Gantrij bars. Zijn hart bonkte in zijn lichaam. Vivacia was blij dat hij niet ongevoelig was.

'Nee.' De jongen zei het zacht.

'Misschien toch. Achteraf.' Vivacia zei hethardop. Wintrow sprak haar niet tegen.

'Haal ik wel,' zei Kyle hees.

'Nee,' zeiden zij en Wintrow precies tegelijk.

ik wil dat je blijft,' zei Vivacia. Het was haar recht om dat te willen, maar voor het geval dat Kyle dat niet wist legde ze het uit: 'Alsjij Wintrow snijdt, bloed ik met hem mee, bij wijze van spreken.' Ze moest vechten tegen haar eigen zenuwen, ik heb het recht je te vragen bij me te zijn, hier op het voordek, als er zoiets ingrijpends op mijn dek gebeurt.'

*We kunnen de jongen mee naar beneden nemen,' bood Kyle bot aan.

'Nee,' sprak ze hem weer tegen. 'Als deze verminking onvermijdelijk is, dan moet het hier gebeuren, waar ik ervan getuige kan zijn.' Ze vond het niet nodig hem uit te leggen dat ze er zich overal op het schip van bewust zouzijn. Als hij haar

zo slecht kende, dan was dat zijn eigen probleem. 'Stuur maar iemand anders.'

Kyle volgde haar blik en moest zich inhouden om zijn verbazing te verbergen. Geruchten gingen snel. Elk lid van de bemanning dat niet per se iets anders moest doen had een excuus gevonden om zich dicht bij het voordek op te houden. Milt, doodsbleek, kreeg bijna de stuipen toen Kyle naar hem wees. 'Jij, haal de rum en een beker. Snel.'

De jongen rende op zijn blote voeten over het dek op weg naar de kombuis. Verder bewoog niemand zich. Kyle besloot het hele stel te negeren.

Wintrow haalde diep adem. Als hij had gezien dat er zich een menigte toeschouwers had verzameld, liet hij dat niet merken. Hij richtte zich uitsluitend tot Gantrij. Hij tilde zijn linkerhand op en wees naar de gewonde vinger. 'Er is daar een plekje... vlak achter de knokkel. Daar moet u snijden. Knijp uw hand maar eens een paar keer open en dicht en voel maar met een vingernagel achter uw eigen knokkels. Er zit daar een dipje. Daar moet u depunt van het mes in steken. En dan duwen, tussen die twee botrandjes door. Niet hakken, maar duwen... snijden. En daarna wil ik dat u de huid over de... wond dichttrekt en hecht.' Hij schraapte zijn keel en sprak duidelijk hoorbaar voor iedereen. 'Liever te langzaam en te voorzichtig dan te snel. Een nette snee, geen ruwe jaap.'

Tussen de zinnen door had Wintrow rustig ademgehaald om zichzelf tot kalmte te dwingen. Zijn stem trilde niet en de vinger waarmee hij de wijsvinger van zijn rechterhand

aanweesevenmin. Het was de vinger waaraan hij op een goede dag de priesterring van Sa had mogen dragen, als het hem vergund was geweest die vinger te behouden.Sa, wees me genadig, laat me niet gillen. En laat me niet flauwvallen, of mijn blik afwenden. Als ik dit dan toch moet doen, laat het me dan goed doen.De onuitgesproken gedachten waren zo krachtig dat Vivacia er volledig door werd meegesleept.

Gantrij koos een mes uit. Het zag er goed uit - schoon, blinkend, scherp. Wintrow knikte langzaam. Zijn ademhaling ging nu traag. Achter hem klonk het geroffel van Milts rennende voeten en even later een gefluisterd 'alstublieft, meneer', maar dat leek van erg ver te komen, zoals het gekrijs van meeuwen hoog in de lucht. Wintrow was iets aan het doen, begreep Vivacia. Bij elke ademhaling leken de spieren van zijn hele lichaam iets verder te verslappen. Het was alsof hij in zichzelf wegkroop, steeds kleineren roerlozer werd, bijna alsof hij zat dood te gaan. Hij gaat flauwvallen, vreesde ze, en ze werd bijna overweldigd door medelijden met hem.

Maar het volgende moment deed hij iets wat ze niet begreep. Hij verliet zichzelf. Niet dat hij helemaal uit zijn lichaam weg was, maar hij had er zich op een of andere rare manier van losgekoppeld. Het leek een beetje alsof hijopeens een onderdeel van haarwas geworden en met haar ogen meekeek naar de slanke jongen die daar op het voordek geknield zat. De haren van zijn staart waren losgeraakt en hingen ten dele in natte slierten voor zijn voorhoofd, maar zijn zwarte ogen stondenkalm en zijn mond was ontspannen

toen het blinkende mes zijn hand naderde.

Er was ergens een snijdende pijn, maar Wintrow en Vivacia keken onthecht naar de stuurman, die met zijn volle gewicht op de mespunt drukte om deze Wintrows hand binnen te duwen. Er welde rood bloed op.Schoon bloed,noteerde Wintrow ergens in zijn achterhoofd.De kleur is goed, een donkere, onbezoedelde soort rood.Maar hij zei het niet hardop, en het hijgen en slikken van de zwoegende stuurman en de even stokkende ademhaling van Kyle waren de enige geluiden die hoorbaar waren. Gantrij was hier goed in. De punt van het mes gleed precies in de naad van het gewricht en scheidde de vinger vlak achter de knokkel van de hand. Wintrow hoorde een knappend geluidje en er schoot een withetepijn door hem heen, vanaf de knokkel en de hand door zijn hele rechterarm heen, en toen nog verder, als een gloeiende bliksemschicht naar zijn ruggengraat en alle zenuwen in zijn hele lichaam.Negeer die pijn,droeg hij zichzelf fanatiek op, en met een wilsinspanning zoals Vivacia die nooit eerder had waargenomen dwong hij zichzelf al zijn spieren slap en ontspannen te houden. Hij gaf geen kik en hij verroerde zich niet. Zijn enige concessie was dat hij zijn rechterpols stevig met zijn linkerhand omknelde,alsof hij daardoor de rest van zijn lichaam kon afsluiten voor de vlammende pijnscheuten. Er gutsten nu golven bloed uit de wond tussen zijn duim en zijn middelvinger, die heet op de toverhouten planken van Vivacia's dek vielen. Ze genoot van de warme, intieme nabijheid, de zoutige kopersmaak.

De stuurman deed precies wat Wintrow hem had gevraagd. Hij wrikte de twee delen van het gewricht netjes met de punt van het mes van elkaar los en sneed het laatste reepje vlees voorzichtig door. De vinger lag nu op het voordek, een los voorwerp, een stukje vlees en botjes. Wintrow raapte hem voorzichtig op met zijn linkerhand en legde hem een eindje verderop weg. Daarna kneep hij met zijn duim en wijsvinger de huid samen op de plek waar de wijsvinger van zijn rechterhand had gezeten.

'Naai dit dicht,' vroeg hij de stuurman op kalme toon terwijl het bloed tussen zijn vingers door sijpelde en op het dek druppelde. 'Maar niet te strak. Net strak genoeg om het vlees bij elkaar te houden zonder dat de draad er te diep in snijdt. De dunste naald en darmsnaar die u hebt.'

Wintrows vader kuchte en wendde zijn hoofd af. Hij liep stijfjes naar de reling en begon naar de eilanden in de verte te staren alsof zich daar allerlei fascinerende dingen afspeelden. Wintrow scheen het niette merken, maar Gantrij wierp zijn kapitein een enkele snelle blik toe. Toen slikte hij, kneep zijn lippen op elkaar en koos een naald uit. De jongen hield het wondvlees zelf bij elkaar gedrukt terwijl de stuurman het hechtte en de draad tenslotte dichtknoopte. Daarna legde Wintrow zijn bebloede linkerhand vlak op het dek en liet hij de plek waar de geamputeerde vinger had gezeten verbinden door de stuurman. Al die tijd gaf hij geen teken, noch door geluid, noch door bewegingen, dat hij pijn had. De stuurman had net zo goed zeildoek kunnen naaien, dacht Vivacia. Nee,

ergens was hij er zich van bewust dat hij pijn had. Zijn lichaam wist het wel degelijk, want zijn hemd was doorweekt en nog steeds liep het zweet hem in dikke druppels van zijn voorhoofd en over zijn rug. Hij voelde de pijn ergens, maar hij had er zijn geest van losgekoppeld. De pijn was een dringend, maar puur lichamelijk signaal voor hem geworden, zoiets als honger of dorst - een fysiek teken dat er iets mis was, maar een teken dat je een pooskon negeren als dat moest.

Ja, ik snap het, geloof ikZe begreep het niet echt, maar was ontroerd door zijn poging om het haar duidelijk te maken. Toen de stuurman klaar was met het verband liet Wintrow zich op zijn hielen zakken, maar hij was wel zo verstandig om geen poging te doen om op te staan, je moest het noodlot niet tarten. Het was al een wonder dat hij tot nu toe niet was flauwgevallen. Liever aanvaardde hij de beker rum die Milt hem met bevende hand aanreikte. Hij dronk hem leeg in drie langzameteugen, niet joyeus, met zijn hoofd achterover, maar eerder als iemand die stierf van de dorst en nu eindelijk wat water had gekregen. De beker zat onder de bloedige vingerafdrukken toen hij hem aan Milt teruggaf.

Toen pas begon hij om zich heen te kijken en liet hij zijn bewustzijn langzaam in zijn lichaam terugkeren. Hij beet zijn tanden op elkaar tegen de golf van withete pijn die vanuit zijn hand door zijn arm en zijn lichaam schoot. Even dansten er zwarte vlekken voor zijn ogen. Hij knipperde ze wegen stelde zijn blik scherp door naar zijn twee bloedige handafdrukken op het dek van deVivaciate kijken. Het bloed was diep in het

toverhout gedrongen. Ze wisten allebei dat de afdrukken nooit meer weg te krijgen zouden zijn, hoe hard er ook geboend en geschuurd zou worden.

Daarna keek Wintrow naar Gantrij, die zijn mes stond af te vegen aan een doek. De stuurman gaf de scheepsjongen een knikje en een glimlachje. Milt was nog steeds erg bleek, zijn ogen waren te groot. Kyle stond over de reling naar de verte te turen.

'Ik ben geen lafaard.' Wintrow sprak niet luid, maar wel duidelijk. Zijn vader draaide zich langzaam om naar de provocerende woorden. 'Ik ben geen lafaard,' herhaalde Wintrow, nu iets harder, ik ben niet groot. Ik beweer niet dat ik sterk ben. Maar ik ben noch een zwakkeling, noch een lafaard. Ik kan pijn aanvaarden. Als het noodzakelijk is.'

Er was een vreemd lichtje in Kyles ogen verschenen en het begin van een glimlachje hing om zijn mondhoeken. 'Je bent tóch een Haven,' merkte hij met ingehouden trots op.

Wintrow beantwoordde zijn blik. Hij keek niet uitdagend, noch opzettelijk kwetsend, maar zijn woorden waren duidelijk, ik ben een Vestrit.' Hij keek naar de bloedige handafdrukken op Vivacia's dek en naar de losse vinger die er nog steedslag. 'U hebt een Vestrit van me gemaakt.' Hij glimlachte vreugdeloos. 'Wat zei grootmoeder? Bloed verloochent zich niet. Nee.' Hij bukte zich en raapte de geamputeerde vinger op. Hij keek er even aandachtig naar en bood hem toen aan zijn vader aan. 'Dezevinger zal nooit een priesterring dragen,' zei hij. Sommigen dachten misschien dat

hij dronken was, maar Vivacia hoorde dat zijn stem werd gesmoord door verdriet. 'Wilt u hem hebben, meneer? Als trofee van uw overwinning?'

Kapitein Kyle liep rood aan van kwaadheid. Vivacia vermoedde dat hij zijn eigen vlees en bloed op dat moment bijna haatte. Wintrow deed een stap naar hem toe. De jongen had een merkwaardige glans in zijn ogen. Vivacia probeerde te begrijpen wat er met hem gebeurde. Er gebeurde iets in zijn binnenste, er ontsprong daar een bron van kracht, kracht die hem helemaal vulde. Hij keek zijn vader recht in zijn ogen, maar in zijn eigen houding was niets van kwaadheid te horen, en zelfs niet van pijn, toen hij nog een stapje naar voren deed, tot vlak voor zijn vader — die zijn handen maar hoefde uit te steken om hem te kunnen slaan. Of te omhelzen.

Kyle Haven bewoog zich echter helemaal niet. Zijn roerloosheid was een ontkenning van alles wat de jongen was, alles wat hij deed. Wintrow besefte op dat moment dat hij zijn vader nooit zou bevallen en dat Kyle zelfs nooit had verlangd dat zijn zoon hem zou bevallen. Hij had alleen verlangd hem te overheersen. En nu wist hij dat dat niet zou gebeuren.

'Nee, meneer? Tja, dan...' Met eennonchalance die onmogelijk gespeeld kon zijn liep Wintrow naar de boeg van het schip. Daar bleef hij een momentje demonstratief staan om nog een laatste blik te werpen op de vinger in zijn hand. Hij keek naar de nagel, gescheurd en vuil van het werk. En naar de doorgesneden huid, het geronnen bloed, het

verbrijzelde bot. En toen mikte hij het voorwerpje zo terloops over de reling alsof het nooit iets voor hem had betekend, nog minder dan een pit van een vrucht. Hij bleef bij de reling staan, niet leunend,maar kaarsrecht overeind, en staarde naar een verre horizon. En naar een toekomst die hem was beloofd, maar die nu in afstand en tijd eindeloos ver weg leek. Hij stond een beetje wankel op zijn benen. Niemand anders bewoog zich of zei iets. Zelfs de kapitein zweeg, maar hij keek zijn zoon aan alsof hij hem met zijn blik probeerde te doorboren. Spieren tekenden zich als gespannen kabels af in zijn nek.

Het was Gantrij die als eerste sprak. 'Milt, breng hem naar beneden. Leg hem in zijn kooi. Ga elk uur naar hem kijken. Kom naar mij als hij koorts krijgt of ijlt.' Hij rolde het doktersgereedschap weer in de tas van zeildoek en strikte hem dicht. Toen opende hij een kistje en begon de flesjes, potjes en pakketjes medicijnen daarin te bestuderen. Hij keek nieteens op toen hij vervolgde: 'En de rest kan maar beter een klusje gaan zoeken voordatiker een vind.'

Dat was dreigend genoeg. De mannen verspreidden zich direct. Gantrijs woorden waren eenvoudig geweest en zijn bevelen sloten volledig aan bij zijn plichten als eerste stuurman. Toch kon het niemand zijn ontgaan dat Gantrij op een zeer terloopse manier tussen de kapitein en zijn zoon was gekomen. Hij had het op deze soepele manier al vaker gedaan voor mannen die iets te nadrukkelijk onder de aandacht van de kapitein waren gekomen, ook vroeger al,

voordat Kyle het bewind op deVivaciahad overgenomen. Maar nooit eerder was hij tussen de kapitein en zijn zoon gekomen. Dat hij het nu wel deed bewees dat hij Wintrow had geaccepteerd als een volwaardig lid van de bemanning en hem niet meer zag als het verwende zoontje van de kapitein, dat alleen aan boord was met het oog op de discipline.

Milt probeerde zich zo klein en onopvallend mogelijk te maken. Na een poosje draaide kapitein Haven zich om en beende hij weg.Milt bleef hem een hele poos volgen met zijn blik, maar wendde toen opeens zijn blik af, alsof het niet hoorde dat hij zijn kapitein naar zijn eigen kajuit zag terugkeren.

'En Milt,' vervolgde Gantrij opeens, alsof er geen pauze was geweest, 'help Wintrowbij het verhuizen van zijn hangmat en beddengoed naar het vooronder. Hij slaapt bij de rest van de mannen. Als hij in zijn mat ligt moet je hem dit geven. Niet meer dan één lepel, en de rest breng je onmiddellijk bij me terug. Het is laudanum,' zei hij met stemverheffing, ten behoeve van Wintrow. ik wil dat hij slaapt. Dat versnelt de genezing.' Hij gaf de jongen het dikke bruine flesje, stopte toen de tas en het kistje onder zijn arm, en liep met grote passen weg.

'Ja, meneer,' zei Milt, een beetje laat.Hij ging verlegen naast Wintrow staan, en toen de andere jongen zich niet verwaardigde hem op te merken trok hij hem voorzichtig aan zijn mouw. 'Je hebt gehoord wat de stuurman heeft gezegd,' zei hij aarzelend.

ik zou liever hier blijven.' Wintrows stem was ijl en dromerig geworden. Voor pijn, besefte Vivacia opeens, moest je vroeg of laat de tol betalen. Hij had zijn lichaam tot uitstel gedwongen, maar nu was de prijs totale uitputting.

'Weet ik,' zei Milt, bijna vriendelijk, 'maar het was een order.'

Wintrow zuchtte diep en draaide zich om. 'Weet ik.' Met een gedweeheid

als van een groggy bokser volgde hij de andere jongen naar beneden.

Even later besefte Vivacia dat Gantrij terug was en nu zelf aan het stuurwiel stond. Dat deed hij wel vaker wanneer hijiets had om over te piekeren. Het was geen slechte stuurman. Bresker was beter geweest, maar hij had haar langer gekend. Gantrijs greep op het wiel was stevig en vast, en geruststellend zonder wantrouwend tegenover haar te zijn.

Ze keek onopvallend naar beneden en opende haar hand. De vinger lag op haar handpalm. Ze dacht niet dat iemand had gezien dat ze hem opving. Ze zou niet hebben kunnen uitleggen waarom ze dat had gedaan, behalve dat het een deel van Wintrow was geweest en dat ze zelfs een zo klein deeltje van hem liever niet wilde kwijtraken. Het was maar een miniem dingetje, zeker in vergelijking met haar eigen, meer dan levensgrote vingers. Een paar botjes met wat vlees en bebloede huid eromheen, en aan het einde een nagel. Maar hoe klein en bebloed het ook was, het fascineerde haar door zijn delicaatheid en gedetailleerdheid.

Ze vergeleek het vingertje met die van haarzelf. De beeldhouwer had knap werk verricht met haar vingerkootjes en nagels en zelfs de knokkels en aders en pezen op de rug van haar grote handen, maar zij bezat geen rimpeltjes en haarvaten en minieme haartjes op haar hand, geen tekening in haar handpalm, geen netwerk van fijne lijntjes op de binnenkant en de topjes van haar vingers. Ze leek, moest ze spijtig bekennen, slechts oppervlakkig op een echt wezen van vlees en bloed.

Ze bestudeerde haar schat nog een hele poos langer en keek toen onopvallend om zich heen voordat ze hem naar haar lippen bracht. Ze wilde de vinger niet weggooien en had maar één plaats om hem te bewaren: ze stopte hem in haar mond en slikte hem door. Het smaakte zoals zijn bloed had geroken: naar zout en koper, en eigenlijk, op een vreemde manier, naar de zee zelf. Ze had de vinger ingeslikt om hem in haar eigen lichaam te absorberen — ergens in haar slokdarmen van toverhout? Ze wist niet precies hoe dat kon gebeuren, maar ze voelde dat het lukte en dat de vinger in haar werd opgezogen zoals Wintrows bloed was opgezogen door de toverhouten planken van het voordek.

Ze had nooit eerder een stukje vlees ingeslikt. Ze had ook nooit honger of dorst gekend. Maar door dit afgesneden stukje lichaam van Wintrow tot zich te nemen bevredigde ze een verlangen waar ze voordien geen naam voor had gehad.

"We zijn nu een,' fluisterde ze voor zich uit.

Wintrow draaide zich rusteloos om in zijn hangmat, die nu

in het vooronder hing. Het laudanum verzachtte het kloppen van zijn hand, maar verdoofde de pijn lang niet helemaal. Zijn huid voelde heet en droog aan, te strak gespannen over de botten van zijn arm en zijn gezicht. 'Eenzijn met Sa,' kreunde hij zachtjes. Het uiteindelijke doel van alle priesters. 'Ik zal een zijn met Sa,' herhaalde hij, deze keer iets duidelijker. 'Dat is mijn lot.' Vivacia had niet het hart om hem tegen te spreken.

Het regende — die genadeloos voortkletterende regen waar Beijerstadse winters berucht om waren. Het water stroomde over zijn gebeeldhouwde lokken en droop via zijn baard naar zijn blote borst. Paragon sloeg zijn armen over elkaar en schudde zijn hoofd. Waterdruppels spatten alle kanten op.Kou. Kou was vooral iets wat hij zich herinnerde uit de gevoelens van de mensen.Hout kan het niet koud krijgen,wist hij.Ik heb het niet koud.Nee. Het was geen kwestie van temperatuur, maar alleen de irritante gewaarwording van dat druipende water overal op zijn lijf. Hij wreef met een hand over zijn voorhoofd en schudde het water eraf.

'Had je niet gezegd dat hij dood was?' Een hese altstem, akelig dichtbij. Dat was een ander nadeel van regen: het geluid smoorde andere geluiden, zoals die van naderendevoetstappen op het zand.

Wie is daar?' vroeg hij. Zijn stem klonk boos. Je kon mensen beter woede laten horen dan angst. Van angst werden ze alleen maar stoutmoediger.

Niemand gaf antwoord. Dat had hij ook eigenlijk niet verwacht. Ze zagen dat hij blind was. Ze konden overal rondsluipen en pas op het moment dat ze toesloegen zou hij weten waar ze waren. Hij concentreerde zich zo goed mogelijk op het eventuele geluid van heimelijke voetstappen, maar toen de tweede stem sprak was dat vlak bij de plek waar deeerste zich had laten horen. Deze herkende hij meteen aan het Jamailliaanse accent. Mingslij.

'Dat dacht ik. De vorige keer dat ik hier was zei hij niets en bewoog hij zich ook niet. Dav... mijn agent zei toen dat hij nog leefde, maar dat geloofde ik eigenlijk niet. Tja, dit zet de hele zaak in een nieuw licht.' Hij schraapte zijn keel. 'De Ludluks hadden niet veel zin om zaken te doen, en ik begrijp nu waarom. Ik dacht dat ik op dood hout bood. Mijn aanbod was veel te laag. Ik zal hen opnieuw moeten benaderen.'

'Ik geloof dat ik van mening ben veranderd.' De vrouw sprak zachtjes. Paragon kon niet goed uitmaken welke emotie ze probeerde te onderdrukken. Walging? Angst? Niet te zeggen. 'Ik denk niet dat ik hier iets mee te maken wil hebben.'

'Maar eerst leekje zo nieuwsgierig,' protesteerde Mingslij. 'Je hoeft heus niet opeens zo schichtig te doen. Goed, het boegbeeld leeft nog, maar dat maakt onze kansen alleen maar groter.'

'Toverhout intrigeert me,' moest ze met tegenzin bekennen. 'Iemand heeft me ooit eens een stukje gebracht om het te bewerken. De klant wilde dat ik er een vogelfiguur

van sneed. Ik zei hem, zoals ik ook jou heb uitgelegd, dat mijn werk wordt bepaald door de vorm van het hout dat ik gebruik, niet door de grillen van klanten. De man drongerop aan dat ik het zou proberen, maar toen ik het hout van hem aannam voelde het... slecht aan. Als je hout kon volstoppen met een emotie, zou ik zeggen dat dat stukje toverhout geladen was met pure kwaadaardigheid. Ik kon het niet eens vasthouden, laat staan ermee werken. Ik zei dat hij het weer moest meenemen.'

Mingslij grinnikte alsof de vrouw hem een amusante anekdote had verteld. 'Zelf heb ik ontdekt,' verklaarde hij op luchthartige toon, als om te benadrukken dat hij het over een universele regel had, 'dat de tere zieltjes van artiesten het beste tot rust worden gebracht door het zoete rinkelen van vele gouden en zilveren munten. Ik weet zeker dat we je geweten tot zwijgen kunnen brengen, want ik kan je garanderen dat we over kolossale opbrengsten praten. Kijk maar eens wat je met gewoon hout al verdient. Als je kralen van toverhout zou maken, konden we vragen... wat we maar wilden! Letterlijk. We zouden iets te bieden hebben wat nooit eerder te koop is geweest. En wij samen zijn de enigen die dat beseffen. Wij, als buitenstaanders, hebben gesnapt wat alle insiders over het hoofd hebben gezien.'

Wij samen? Ik weet niet eens of we wel dezelfde taal spreken.' De stem van de vrouw had een compromisloze ondertoon, maar dat scheen Mingslij niet te horen.

'Kijk toch eens,' zei hij verlekkerd. 'Mooie, rechte nerven,

de ene plank na de andere. Nergens heb ik een knoest gezien, niet één. Met dit soort hout kun je alles. Ook als we het boegbeeld verwijderen, het restaureren en voor veel geld verkopen, hebben wenog genoeg toverhout om een hele industrie te beginnen. Niet alleen kralen en hangertjes, we moeten groter denken. Stoelen, bedden, tafels, allemaal fraai gebeeldhouwd! En wiegjes. Stel je eens voor wat voor status dat zou geven, je jongste kind wiegen ineen bedje van toverhout!' Hij kreeg opeens een idee en vervolgde nog enthousiaster: 'En misschien kun je aan het hoofdeinde een vrouwengezicht uitkerven, dat we dan tot leven kunnen wekken, als dat mogelijk is, en dat we wat wiegeliedjes zouden kunnen leren. Een wieg die je kindje in slaap zingt!'

'Het idee jaagt me de stuipen op het lijf!'

'Ben je dan bang voor dit hout?' Mingslij lachte even. 'Laat je niet meeslepen door Beijerstads bijgeloof.'

ik ben niet bang voor hout,' snauwde devrouw, 'maar voor mensen zoals jij! Je stort je blindelings in dit soort dingen. Denk eerst eens even na! De Beijerstadse vaarders zijn de slimste en beste kooplieden die dit deel van de wereld ooit heeft gezien. Er moet een reden zijn waarom ze niet in toverhout handelen. Je hebt zelf gezien dat het boegbeeld leeft, maar je vraagt je niet af hoe en waarom, en hebt het over tafels en stoelen, en staat tegenover een levend wezen onbeschaamd te vertellen dat je er meubilair van gaat maken!'

Mingslij maakte een vreemd geluid. We weten niet zeker dat het een levend wezen is,' zei hij toen op een verzoenende

toon. 'Het heeft bewogen en iets gezegd. Eén keer. Marionetten bewegen, en de marotten van narren ook. Papegaaien praten. Dat kunnen we toch niet allemaal een menselijke status geven?' Zijn stem klonk geamuseerd.

'Nu ben je kennelijk bereid de grootste onzin uit te kramen om mij maar over te halen! Ik ben bij de Noordkade geweest, waar de levende schepen liggen. Jij ook wel eens, wed ik. De schepen die ik daarheb gezien zijn duidelijk levend. Het zijn individuen, Mingslij. Je kunt jezelf voorliegen en wijsmaken wat je maar wilt, maar zet maar gerust uit je hoofd dat jemijmet dat gezwam kunt overreden om voor jou te werken. Geen sprake van. Ik was nieuwsgierig toen je me vertelde dat hier een dood levend schip lag, waarvan het hout geborgen kon worden. Maar zelfs dat was een leugen. Het is geen dood schip. Ik heb geen zin om hier nog langer in de regen te staan. Ik heb besloten dat het verkeerd zou zijn. Ik doe niet mee.'

Paragon hoorde dat ze wegliep. Mingslij riep haar na: 'Stommeling, je loopt weg van meer geld dan waar je ooit van hebt kunnen dromen!'

Ze bleef staan. Paragon spitste zijn oren. Zou ze terugkomen? Nee, alleen haar stem keerde terug, op normale sterkte, maar duidelijk verstaanbaar. 'Op een of andere manier,' zei ze koeltjes, 'heb je winstgevend en niet winstgevend verward met goed en kwaad. Maar ik niet!'

Ze liep verder. Haar stappen klonken als die van een kwade man. De regen begon nog harderte kletteren. De druppels moesten op een menselijke huid behoorlijk zeer

doen. Hij hoorde Mingslij grommen van ergernis over de nieuwe stortbui.

'Artistiek temperament,' mompelde hij toen. 'Ze komt wel terug.' Toen, na een pauze: 'Schip? Jij daar, schip, ben je echt levend?' Paragon verkoos niet te antwoorden.

'Het is niet verstandig mij te negeren. Het duurt niet lang meer, dan ben ik je eigenaar. Het is in je eigen belang dat je me vertelt wat ik dien te weten. Sta je los van het schip, of maak je er werkelijk deel van uit?'

Paragon hief zijn gezicht naar de plenzende regen en gaf geen antwoord.

'Zou het je doden als ik je van het schip liet loshakken?' vroeg Mingslij met een zachte stem. Want dat is wat ik van plan ben te doen.'

Paragon wist het antwoordop die vraag niet, maar hij nodigde Mingslij uit: Waarom kom je niet dichtbij genoeg om het te proberen?'

Kort daarna hoorde hij de man weglopen.

Hij wachtte, in de prikkende regen. Toen hij haar stem weer hoorde, was hij niet verbaasd. Hij draaide zijn hoofd om haar beter te kunnen verstaan. 'Schip? Mag ik dichterbij komen?' 'Mijn naam is Paragon.' 'Paragon, mag ik dichterbij komen?'

Hij overwoog het. 'Ga je me niet vertellen hoe je heet?' stelde hij toen als wedervraag. Ze aarzelde even. 'Ik word Amber genoemd.' 'Maar dat is niet je naam.'

'Ik heb verschillende namen gehad,' zei ze na een korte

pauze. 'Maar deze past me het best, hier en nu.'

Ze had ook simpelweg kunnen liegen, en zeggen dat het haar echte naam was, overwoog hij. Maar dat had ze niet gedaan. Hij stak zijn geopende hand uit in de richting waar haar stemgeluid vandaan kwam. 'Amber,' zei hij. Het was een aanvaarding, maar ook een uitdaging. Hij wist hoe groot zijn hand was in vergelijking met die van een mens. Wanneer zijn vingers zich om haarhand hadden gesloten, zou hij haar arm uit zijn kom kunnen rukken. Als hij wilde.

Hij luisterde naar haar ademhaling en naar het geluid van de regendruppels op het natte, samengepakte zand. Abrupt deed ze twee stappen naar hem toe en legde haar gehandschoende hand in de zijne. Hij sloot er zijn kolossale vingers omheen. 'Paragon,' zei ze hijgend. 'Waarom ben je teruggekomen?'

Ze lachte nerveus. 'Zoals Mingslij al opmerkte, je intrigeert me.' Toen hij daar niet op inging vervolgde ze: 'Ik heb altijd meer nieuwsgierigheid dan verstand gehad, maar alles wat ik wijzer ben geworden heb ik wel aan mijn nieuwsgierigheid te danken. Dus ik heb nooit geleerd er niet aan toe te geven.'

'Juist. Wil je me iets meer over jezelf vertellen? Ik ben blind, zoals je ziet.'

'Ik zie het maar al te goed.' Er klonk spijt en medelijden in haar stem. 'Mingslij noemde je lelijk, maar degene die je voorhoofd en kaken, je lippen en je neus heeft uitgesneden was een echte meester. Ik zou graag je ogen hebben gezien. Welke vandaal vernielt zo'n kunstwerk?'

Haar woorden ontroerden hem, maar duwden hem ook de kant op van iets wat hij zich niet kon, niet wilde herinneren. Wat een complimenten!' zei hij grof. 'Zijn ze misschien bedoeld om te verdoezelen dat je mijn vraag nog niet hebt beantwoord?' Hij liet haar hand los.

'Nee. Nee, natuurlijk niet. Ik ben... Amber. Ik ben houtsnijder. Ik maak er sieraden van — kralen, hangertjes, kammen, ringen. Soms grotere voorwerpen, zoals een kom of een beker. Een enkele keer een stoel of een wiegje, maarniet vaak. Ik schijn vooral talent te hebben voor de kleinere voorwerpen. Mag ik je gezicht aanraken?'

De vraag kwam zo onverwacht, dat hij al ja had geknikt voordat hij erbij nadacht.

'Waarom?' vroeg hij, achteraf.

Hij voelde dat ze dichterbij kwam. De uitstraling van haar lichaam was ondanks de kille regen te voelen. Ze streek met haar vingers over de rand van zijn baard. Het was een zeer lichte aanraking, maar toch rilde hij ervan. Het was een al te menselijke reactie. Had hij achteruit kunnen deinzen,dan zou hij het hebben gedaan.

'Ik kan niet goed bij je. Zou je me kunnen... willen optillen?' Het grote vertrouwen dat daaruit sprak deed hem vergeten dat ze zijn laatste vraag nog niet had beantwoord. 'Ik zou je tussen mijn handen kunnen vermorzelen,' merkte hij op.

'Maar dat doe je niet,' zei ze, zo te horen onbezorgd. 'Alsjeblieft.' De dringende klank van haar verzoek maakte

hem angstig. Waarom denk je dat? Ik heb in het verleden gedood! Hele bemanningen. Dat kan iedereen in Beijerstad je vertellen. Wieben jij dat je niet bang voor me bent?'

Bij wijze van antwoord legde ze haar blote natte hand op de huid van zijn arm. Haar leven, haar warmte vloeide in hem naar binnen, door al zijn nerven, zoals de warmte van een vrouwenhand opeen mannendij de hele man in vuur en vlam kan zetten. Wederzijds, besefte hij opeens, de stroom ging twee kanten op: hij maakte deel uit van haar vlees, zoals zij deel uitmaakte van zijn hout. Haar menselijkheid zong in hem, hij zwolg in haar zintuiglijkewaarnemingen. Als gevolg van de regen plakten haar haren en kleren aan haar lichaam. Haar huid was koud, maar haar lichaam werd van binnenuit verwarmd. Hij voelde de lucht bij elke ademhaling in haar longen binnendringen en herinnerde zich hoe de wind in zijn zeilen had geblazen. Hij voelde het bloed door haar aderen stromen en moest terugdenken aan hoe zijn romp de golven van de zee had doorkliefd.

Je bent meer dan hout!' riep ze hardop. Het klonk verrast, alsof ze iets onverwachts had ontdekt, en opeens vreesde hij verraad. Ze wasinhem, ze zag te veel, ze wist te veel! Alles wat hij met moeite in slaap had gebracht werd nu door haar gewekt! Hij had het niet zo hardhandig bedoeld, maar hij duwde haar weg en liet haar los, waardoor ze pijnlijk op het natte rotsachtige strand viel. Hij hoorde dat ze een kreetje onderdrukte.

'Heb je je pijn gedaan?' vroeg hij haar even later, hees. Zijn

innerlijk begon weer tot kalmte te komen.

'Nee,' zei ze zacht, en voordat hij zich kon verontschuldigen praatte ze verder. 'Neem me niet kwalijk,' zei ze. 'Ondanks alles had ik verwacht dat je van... hout was. Ik heb een bijzonder talent voor hout. Wanneer ik het betast, ken ik het, weet ik hoe alle nerven lopen, waar het glad is, waar ruw... Ik dacht dat ik door jou te betasten misschien zou kunnen ervaren hoe je ogen er hadden uitgezien. Ik verwachtte alleen hout te voelen, ik had niet zo... vergeef me, alsjeblieft.'

'Het is wel goed,' zei hij ernstig. 'Ik had je niet zo ruw van me af moeten duwen. Het was niet mijn bedoeling dat je zou vallen.'

'Nee, dat was mijn eigen schuld. En je had gelijk dat je me wegduwde. Ik...'

Weer maakte ze haar zin niet af. Alleen het geluid van de regen was te horen. Fin dat van de golven. Het was luider geworden, zekwamen dichterbij. Het was vloed. 'Kunnen we misschien van voren af aan beginnen, alsjeblieft?' vroeg ze opeens.

'Als je dat wilt,' zei hij verlegen. Deze vrouw... hij begreep deze vrouw helemaal niet. Ze had hem zo snel haar vertrouwen gegeven en bewoogzich nu zo snel de kant van vriendschap op. Hij was er niet aan gewend dat dit soort dingen gebeurden en zeker niet dat ze zo snel gebeurden. Het maakte hem bang. Maar nog banger was hij dat ze zou weglopen en niet meer terug zou komen. Hij piekerde over een blijk van vertrouwen dat hij haar zou kunnen geven. 'Wil

je niet binnenkomen, uit die regen vandaan?' vroeg hij. 'Het ziet er verschrikkelijk uit en het is binnen niet warmer dan buiten, maar in elk geval is het er droog.'

'Dank je,' zei ze zachtjes. 'Dat zou ik fijn vinden. Heel fijn.'

HOOFDSTUK 20
Ronselaars
~

Er waren langs de Buitenpassage maar weinig veilige havens die die naam waard waren, maar Schuilhoek was er een van.Het was een moeilijke baai om bij laag water binnen te varen, maar als ze er eenmaal waren konden schepen en zeelui daar een paar rustige daagjes verblijven. De meeste havens van Buiten werden regelmatig geteisterd door stormen die vanuit de Wilde Oceaankwamen aanwaaien en soms weken achter elkaar op de kusten beukten. Een verstandige kapitein hield zijn schip tijdens de tocht naar het zuiden een veilig eind bij het land vandaan, want hoe dichter het bij de zandbanken kwam, hoe groter de kans dat het op de rotsen te pletter zou slaan. Als de watervoorraad niet zelfs voor zeelui ondrinkbaar was geworden, zou de kapitein van deOogsterwaarschijnlijk niet het risico hebben genomen om in Schuilhoek aan te leggen.

Maar het was gebeurd en de bemanning genoot van een avondje vrijaf aan de wal, met vrouwen, met voedsel dat niet gepekeld was en met water dat niet groenig schuimde als je ermee schudde. De ruimen van deOogsterzaten stampvol met tonnen gezouten vlees, olie en vet, en met massa's opgerolde huiden. Het was een rijke lading, met veel inspanning vergaard, en de bemanning was terecht trots dat ze het zo snel voor elkaar hadden gekregen. Het was pas vijftien maanden geleden dat deOogsterzijn thuishaven Kaarsdorp

had verlaten. De thuisreis was veel sneller gegaan dan de heenreis. De beroepszeelui wisten dat ze de bonussen hadden verdiend die bij een snelle retourtocht hoorden, en de jagers en vilders hadden zelf bijgehouden hoe groot hun winstaandeel zou zijn. Degenen die waren gedwongen als zeeman aan boord te gaan wisten dat ze het alleen nog maar hoefden te overleven tot ze thuis waren, dan zouden ze weer vrije mannen zijn.

Athel, de scheepsjongen, had zich onderscheiden door bovenop zijn gewone gage een bonus als vilder te verdienen. Het had hem tamelijk populair gemaakt onder de dobbelaars aan boord, maar de verlegen jongen had van niemand een voorschot op zijn aanstaande bonus willen aanvaarden. Tot ieders verbazing had hij ook het aanbod geweigerd om bij de jagers en vildersin te trekken en een van hen te worden, maar was hij liever gewoon de scheepsjongen gebleven. Als hem werd gevraagd waarom, zei hij grijnzend: 'Ben liever zeeman. Dan kan ik op elk schip terecht. Vilders en jagers moeten een keer per jaar naar het hoge noorden. Ik ben daar nu voor het eerst geweest. Het beviel me niet best.'

Het was feitelijk het beste antwoord dat hij had kunnen geven. Jagers en vilders mochten elkaar uitvoerig feliciteren met hun stoerheid, maar de zeelui knikten elkaar instemmend toe, zo verstandig vonden ze Athels keuze. Bresker vroeg zich af of ze erover had nagedacht, of dat ze door pure mazzel de juiste keuze had gemaakt. Hij zat naar haar te kijken. Ze zat verderop in de kroeg en was nog steeds

bezig aan haar beker bruin bier. Ze reageerdemet begrijpende knikjes op de verhalen die aan haar tafel werden verteld, lachte op de goede momenten en wist op overtuigende wijze verlegen te zijn wanneer ze door een hoer werd aangesproken. Eindelijk, vond hij, was ze een echt lid van de bemanning geworden.

Die grote slachtpartij had haar veranderd. Ze had zichzelf bewezen dat ze wel degelijk ergens in kon uitblinken, als er maar geen kracht of lichaamsmassa voor nodig was. Vanaf dat moment was ze steeds als vilder ingezet, en na die eerste dag was zeer nog sneller en handiger in geworden. Dat zelfvertrouwen had ze vervolgens vastgehouden toen ze weer aan boord was teruggekeerd. Daar legde ze zich toe op taken waarin het meer op snelheid en handigheid aankwam dan op kracht. Ze had nog steeds moeiteom gelijk op te werken met mannen, maar van een jongen van zijn leeftijd werd niet anders vernacht. Dat hij in sommige dingen nu al uitblonk gaf iedereen het vertrouwen dat hij ook in zijn andere taken steeds beter zou worden.

Bresker dronk in twee groteslokken zijn bier op en hield de beker omhoog voor meer. En ze was zo verstandig, stelde hij in stilte vast, niet samen met haar makkers dronken te worden. Hij knikte. Hij had haar onderschat. Ze zou deze reis overleven, als ze op deze manier bleef doorgaan. Niet dat ze jaren kon blijven zeilen als een jongen, maar deze reis zou ze wel redden.

Een barmeisje kwam zijn beker vullen. Hij knikte naar haar

en schoof haar een munt toe. Ze maakte een buiginkje enhuppelde naar een volgende tafel. Het was een leuk ding. Hij verbaasde zich dat haar vader haar in de gelagkamer liet werken, want aan haar hele manier van doen was te zien dat ze geen hoertje was. Zouden alle zeelui in de kroeg dat wel doorhebben? Hij wasniet de enige die haar met zijn blik volgde. Iemand probeerde haar bij een mouw te pakken, maar ze ontweek hem behendig. Bij Athel bleef ze echter staan. Glimlachend stelde ze de scheepsjongen een vraag. Athel keek demonstratief in haar beker en liet hemtoen door het meisje bijvullen. De glimlach die het meisje de zogenaamde jongen schonk was heel wat lieflijker dan wat de andere zeelui te zien hadden gekregen. Bresker grijnsde. Die quasi verlegen jongen was voor het meisje kennelijk een aantrekkelijke knul. Bresker zag aan haar ongeveinsd ongelukkige gezicht dat Althea er behoorlijk mee in haar maag zat.

Hij zette zijn beker op tafel en deed zijn jas open. Te warm. Het was hier echt te warm. Hij glimlachte voor zich uit, behaaglijk en tevreden. De kamer was warm en droog, het dek onder zijn voeten bewoog zich niet. De ongerustheid die altijd de tweede natuur was van een zeeman was even gaan liggen.

Tegen de tijd dat ze met hun lading in Kaarsdorp aankwamen zou hij genoeg hebben verdiend om wat speelruimtete hebben. Niet dat hij zo stom zou zijn om alles uit te geven. Nee, deze keer zou hij eindelijk kapitein Vestrits

advies ter harte nemen en wat spaargeld opzij zetten. Hij zou nu zelfs een keuze hebben. Hij wist dat ze hem graag op deOogsterzouden willen houden. Waarschijnlijk kon hij blijven zolang hij maar wilde. Of hij kon in Kaarsdorp met zijn label van boord gaan en daar wat rondkijken. Misschien kon hij een beter schip dan deOogstervinden, een schuit die schoner was, en sneller. Een koopvaarder,dat zou het mooiste zijn. Jazeker.

Hij voelde een vertrouwd branden in zijn onderlip en verplaatste haastig het cindinpruimpje in zijn mond. Het was zo krachtig als de verkoper had beloofd, anders zou het niet zo snel in zijn huid zijn doorgedrongen. Hijnam een grote slok bier om voor afkoeling te zorgen. Het was jaren geleden dat hij cindin had gebruikt. Kapitein Vestrit was op dat punt een absolute tiran geweest. Als hij maar even de verdenking had dat een man het gebruikte, aan de wal of op het schip,onderzocht hij diens onderlip, en bij elk spoor van gebruik kon de man erop rekenen dat hij in de eerstvolgende haven zonder gage aan de kant werd gezet.

Hij had het brokje cindin eerder die avond bij het dobbelen gewonnen — een ander amusement waar hij zich al een hele tijd niet meer aan had bezondigd. Maar, verdomme, af en toe moest een man zich toch echt kunnen ontspannen, dus waarom nu niet? Hij had zich niet onverantwoordelijk gedragen. Hij gokte nooit om bedragen of dingen die hij niet kon missen. Hij was begonnen met wat zeebeertanden waar hij in zijn kooi in zijn vrije uren visjes van had gesneden, en

vanaf het begin van het dobbelen had hij bijna voortdurend gewonnen. Ja, bijna had hij zijn dolk verloren, en dat zou rottig zijn geweest, maar daarna waren de kansen gekeerd en had hij niet alleen dat brokje cindin gewonnen, maar ook nog genoeg geld om de hele avond drank te kopen.

Hij had er bijna een schuldig gevoel over, want de mannen die hij van de cindin en het geld had verlost waren de stuurmanen de kok van deVrolijke Griet,een ander slachtschip dat in de haven lag. De ruimen daarvan waren echter leeg, op ettelijke tonnetjes zout na, want het schip was nog pas op weg naar de jachtgronden. Het zou niet meevallen zo laat in het seizoen nog genoeg prooi te vinden. Het zou Bresker niet verbazen als ze ginds moesten overwinteren, en van zeeberen moesten overschakelen op de kleine walvissen daar. Dat was echt rottig werk, en nog gevaarlijk ook. Blij dat hij het niet hoefde te doen! Nee, dat hij vanavond had gewonnen was een voorteken, daarvan was hij overtuigd. Het ging weer de goede kant op met zijn geluk en zijn leven. Ja, hij miste deVïvacianatuurlijk nog wel, en ook de oude kapitein Vestrit, maar het zou hem lukken een nieuw, mooi leven te beginnen.

Hij dronk zijn bier op en wreef zich in de ogen. Hij moest vermoeider zijn dan hij had gedacht, want hij voelde zich opeens slaperig. Meestal werd hij van cindin juist actiever. Dat was het typerende van die drug — je kreeg er energie van en beleefdealle plezier intenser. Maar nu had hij eigenlijk alleen maar zin in een warm, zacht bed. Een droog bed, dat niet

naar zweet en schimmel en olie en uitgeplozen touw stonk. En zonder ongedierte.

Hij was zo verzonken in deze paradijselijke droom dat hij paslaat opmerkte dat het barmeisje voor hem stond. Ze glimlachte ondeugend toen hij opschrok, en wees naar zijn beker. Ze had gelijk, die was weer leeg. Hij legde zijn hand op de opening en schudde spijtig van nee. 'Mijn munten zijn op, vrees ik. Dat is maarbeter ook. Ik wil een helder hoofd hebben wanneer we morgen uitvaren.'

'Morgen? In deze storm?' vroeg ze meelevend.

Hij knikte aarzelend, als met tegenzin. 'Storm of geen storm, we moeten weg. Tijd en tij wachten op niemand, dat is tenminste wat wij hebben geleerd. En hoe eerder we vertrekken, hoe eerder we thuis zijn.'

'Thuis,' herhaalde ze, en ze glimlachte weer. 'Dan krijg je deze van mij. Op een snelle thuisreis voor jou en je hele bemanning.'

Langzaam haalde hij zijn hand van zijn beker af. Ze schonkhem vol. Werkelijk, zijn geluk was weergekeerd.

Je bent van hetzelfde schip als die mannen daar, geloof ik? DeOogster?

'Dat zijn wij,' bevestigde hij. Hij verplaatste het brokje cindin weer in zijn mond.

'Dan ben jij dus de stuurman van deOogster?'Op het nippertje maar. Ik ben nummer drie.' 'Aha, dan moet je Bresker zijn.'

Hij knikte en kon een grijnsje niet onderdrukken. Het had

iets vleiends als een vrouw jouw naam kende voordat jij wist hoe zij heette.

'Ze zeggen dat deOogster metpropvolle ruimen opweg is naar huis. Dan zullen jullie zeker wel een uitstekende bemanning hebben?' Zoals bij elke vraag haalde ze een wenkbrauw op.

'Goed genoeg.' Hij begon plezier te krijgen in deze conversatie, maar met haar volgende woorden verried ze de ware reden van haar gulheid.

'En hij daar is jullie scheepsjongen. Geen grote drinker, hè?'

'Nee, dat is hij niet. En praten doet hij ook niet veel.'

'Heb ik gemerkt,' zei ze op spijtige toon. Ze haalde diep adem en vroeg toen opeens: 'Is het waar wat ze van hem zeggen? Dat hij zeeberen bijna even snel kan villen als ze worden neergeschoten?'

Kennelijk vond ze Althea, of liever gezegd Athel, een knappe knul. Bresker grijnsde een beetje. 'Nee, helemaal niet,' verklaarde hij vervolgens op plechtige toon. 'Athel is veel sneller dan de jagers. Dat is het probleem dat we met de jongen hadden. Hij was die beren al aan het villen voordat ze geschoten waren. Onze jagers moesten de hele tijd achter blote zeeberen aan die hij al had gevild.' Hij nam een slok van zijn bier

Ze staarde hem met grote ogen aan. 'Zeg, loop heen!' zei ze toen giechelend, en ze gaf hem een speelse por. Hij was zo soezerig en ontspannen dat hij zich aan de bar moest

vastpakken om niet om te vallen. 'O, sorry!' riep ze terwijl ze hem bij zijn mouw pakte.

'Niks aan de hand. Ik ben alleen veel vermoeider dan ik had gedacht.'

'Is dat zo?' vroeg ze, nu zacht. Ze wachtte tot zijn blik de hare ontmoette. Haar ogen waren blauw en dieper dan de zee. 'Er is een kamer achterin. Met een bed. Mijn kamer. Je zou daar eenpoosje kunnen rusten. Als je even wilt gaan liggen.'

Vlak voordat hij met zekerheid wist wat ze bedoelde, sloeg ze haar blik neer. Toen draaide ze zich om en liep bij hem weg. Hij pakte zijn beker op en nam een slokje. Op dat moment keek ze half om en zeiover haar schouder: 'Laat het me even weten. Als je het wilt.' Ze trok er een wenkbrauw bij op. Vragend? Of was het uitnodigend?

Als je geluk de goede kant op draait, moet je daarvan profiteren. Bresker dronk meteen zijn beker leeg en ging staan. 'Het klinkt me als muziek in de oren,' zei hij. Het was waar. Of het aanbod van een bed nu met of zonder meisje was, het bleef aantrekkelijk. Wat had hij te verliezen? Hij verplaatste de cindin weer in zijn mond. Prima spul.

'Nog een laatste rondje,' zei Reller. 'En daarna moeten we terug naar het schip.'

'Wacht maar niet op ons,' giechelde een van de matrozen. 'Ga maar vast vooruit, Reller. We komen straks wel na.' Hij wilde zijn hoofd op zijn armen laten zakken.

Reller stak zijn hand naar hem uit enschudde hem door

elkaar. 'Niks daarvan, Jord. Er wordt hier niet gepit. Aan boord van ons schip kun je wat mij betreft bewusteloos op het dek vallen en snurken als een varken, maar hier niet.'

Iets in zijn toon trok Jords aandacht. Hij hief zijn hoofd op en keek Reller nieuwsgierig aan. 'Waarom niet?'

Reller boog zich over de tafel naar hem toe. 'Een matroos van deTernheeft me daarstraks gewaarschuwd. Heb je deVrolijke Grietgezien, die naast ons voor anker ligt? Onderweg hebben ze aan boord rode blaarpokken gehad. Zeven man kwijt. De schipper is al drie dagen bezig om nieuwe mannen te vinden, maar zonder succes. Hij wordt wanhopig, zeggen ze, want voor elke dag dat hij hier langer ligt moet hij in het noorden een week langer jagen. De man zei dat we beter dicht bij elkaar konden blijven en raadde ons dringend aan vannacht aan boord van ons schip te slapen. Zelf missen ze al twee dagen een van hun jagers, en je snapt wel wat ze denken. Dus als we terugkeren naar ons schip, dan allemaal tegelijk. Tenzij jeaan boord van deVrolijke Grietwakker wilt worden, voor een nieuw reisje naar het noorden.'

'Ronselaars?' riep Jord vol afschuw uit. 'Hier in Schuilhoek?'

'Vooral hier!' antwoordde Reller zachtjes. 'Als een man hier niet op tijd terug is op zijn schip, wie gaat hem dan zoeken? Iedereen wil snel naar huis. Dus je hoeft iemand maar in een steegje te overvallen. Ik zeg je dat je hier altijd maar het beste in een groepje bij elkaar kunt blijven.'

Jord ging abrupt staan. 'Ik heb mijn buik voorlopig vol van hetnoorden! Laten we maar geen risico's nemen. Kom, makkers, terug naar ons schip!'

Reller keek om zich heen. 'Hé, waar is Bresker gebleven? Daarnet zat hij hier nog.'

'Met een meisje mee,' zei Althea opeens. Ze hoorde de afkeuring in haar stem en zag dat deanderen verwonderd naar haar keken. 'Ik dacht dat ze een oogje opmij had,'vervolgde ze op zure toon. Ze pakte haar beker op en nam een slokje. 'Laten we gaan. Het bier hier smaakt toch maar naar pis.'

'Zo, dus jij weet hoe pis smaakt?' plaagde Jord haar.

'Dat hoeft niet. Het spul stinkt precies zoals jouw hangmat, en dat zegt mij genoeg.'

'Aha, een hangmatsnuiver,' ginnegapte Jord dronken, en de anderen lachten.

Althea schudde haar hoofd. Aan boord of aan de wal, hun primitieve humor en grappen bleven hetzelfde. Ze wilde graag snel terug naar het schip. Hoe eerder ze uit deze oksel vertrokken, hoe sneller ze in Kaarsdorp zouden zijn. Ze schoof haar stoel naar achter.

Jord boog zich naar voren en keek in haar beker. 'Drink je dat niet op?' vroeg hij.

'Ga jegang,' zei ze, en ze draaide zich om. Vanuit haar ooghoek zag ze dat Jord de beker leegdronk en dat hij een vies gezicht trok.

'Bah, dat moet het bodempje van een vat zijn geweest, of zoiets,' mopperde hij terwijl hij met zijn mouw over zijn

mond veegde.

Buiten stormde het nog steeds. Althea vermoedde dat het in dit godverlaten gataltijdstormde. Ze kneep haar ogen half dicht tegen de natte windvlagen die aan haar kleren en haren rukten. Al na twee stappen was ze vergeten dat ze daarnet nog warm en droog had gezeten.

Ze hoorde de kastelein die haar nariep niet meteen. Reller draaide zich als eerste om. De man stond in de deuropening. 'Ben jij Athel?' riep hij door de storm.

Reller wees zwijgend naar haar.

'Bresker vraagt naar je. Hij heeft een slok te veel op. Kom hem hier weghalen.'

'Prachtig,' gromde ze binnensmonds. Ze vroeg zich af waarom hij haar had uitgekozen.

Reller gebaarde dat ze terug moest gaan. 'En dan meteen naar het schip,' brulde hij tegen de wind in.

Althea knikte. Ze zag zich al wankelend door de storm lopen, met een dronken Bresker zwaar op haar arm leunend. Enfin, dit was het soort klussen waar ze scheepsjongens mee opzadelden. Als hij de boel onderkotste zou ze dat ook moeten opruimen.

Zachtjes vloekend klom ze de paar trappen op en liep de gelagkamer binnen. De kastelein wees naar een deur in de achterwand. 'Hij is daar,' zei hij walgend. 'Met een van de meisjes, maar nog te zat om te lopen.'

ik haal hem weg,' beloofde Althea en ze bewoog zich tussen de tafels en gasten door naar de deur. Die gaf toegang tot een

schemerig verlichte kamer. Er stond een bed, met Bresker erop. Het barmeisje stond met opengeregen bloes over hem heen gebogen. Ze keek Althea aan en glimlachte hulpeloos, ik weet niet wat ik met hem aan moet,' zei ze. 'Kun jijme helpen?'

Als Althea werkelijk een scheepsjongen was geweest, zou ze waarschijnlijk zijn afgeleid door de ontblote borsten van het meisje en zonder meer de kamer zijn binnengestapt. Dan zou ze niet naar Bresker hebben gestaard en zou haar zijn ontgaan dat hij er niet uitzag als een dronkelap, maar als iemand die was neergeslagen en daarna op een bed gelegd. In het korte moment van aarzeling nam ze vanuit haar ooghoek een beweging waar, links van haar. Ze sprong naar achter, zodat de klap niet op haar hoofd maar op haar schouder terechtkwam, waardoor haar rechterarm tot en met de vingers gevoelloos werd. Ze viel half voorover, en de man die haar had geslagen sloeg de deur achter haar dicht.

Het meisje was medeplichtig. Althea snapte dat meteen, en aangevuurd door haar pijn sloeg ze het barmeisje met haar linkervuist zo hard mogelijk in het gezicht. Het was niet haar allerbeste mep, maar het meisje leek meer gekwetstheid dan pijn te voelen. Ze bracht haar handen naar haar gezicht en deed gillend een stap achteruit terwijl Althea zich wervelend omdraaide naar de man die naast de deur stond.

'Jij harteloze klootzak!' riep deze, en hij haalde naar haar uit.

Althea dook weg en sprong toen op de gesloten deur af,

die ze half open wist te rukken. 'Ronselaars!' gilde ze zo hard ze kon naar de gelagkamer. En toen werd alles verblindend wit voor haar ogen, en vervolgens zwart.

Het eerste dat terugkeerde waren stemmen. 'Eentje van deTern,de man die ze al een poos aan het zoeken waren. Lag in de bierkelder,vastgebonden. En een van deCarral.En deze twee van deOogster.Plus, naar het schijnt, nog een paar anderen in de achtertuin, onder de grond. Die hadden ze te hard geraakt. Een rottig einde voor een zeeman.'

Er klonk een schouderophalen door in de tweedestem. 'Rottig, ja, maar er komen toch telkens weer nieuwe.'

Ze deed haar ogen open en zag omgevallen tafels en stoelen. Ze lag met haar wang in iets nats, waarvan ze hoopte dat het bier was. Vlak voor haar neus zag ze natte zwarte laarzen. Ze keek omhoog.Dorpelingen in regenkleren. Ze zette zich af tegen de vloer. Bij de tweede poging lukte het haar rechtop te zitten. De kamer danste voor haar ogen.

'Hé, de jongen is bijgekomen,' zei een stem. Waarom heb je Pags meisje geslagen, zuiplap?'

'Ze was het lokaas. Ze hoorde erbij,' zei Althea langzaam. Mannen! Zagen ze niet eens wat zich pal voor hun ogen afspeelde?

'Misschien, misschien niet,' zei de man onverschillig. 'Kun je staan?'

'Ik denk van wel.' Ze pakte zich vast aan een omgevallen tafel en kwam moeizaam overeind. Ze voelde zich duizelig en

dacht dat ze moest overgeven. Voorzichtig betastte ze haar achterhoofd en keek toen naar haar rode vingers. 'Ik bloed,' zei ze hardop, maar dat scheen niemand veel te interesseren.

'Je maat is nog daarbinnen,' zei de man van de zwarte laarzen. 'Haal hem daar maar gauw weg en keer terug naar je schip. Pag is razend op je omdat je zijn dochter hebt gestompt. Heb je nooit geleerd vrouwen netjes te behandelen?'

'Pag hoort er zelf ook bij, als het in zijn eigen achterkamer en bierkelder gebeurt,' protesteerde Althea, nog half versuft.

'Pag? Pag runt deze kroeg al meer dan tien jaar, weet ik. Als ik jou was zou ik zulke wilde beschuldigingen maar voor me houden. Het is jouw schuld dat alle stoelen en tafels hier omvergeworpen zijn. Je bent niet meer echt welkom.'

Althea kneep haar ogen stijf dicht en deed ze toen weer open. 'Gesnapt,' zei ze tegen de man. ik haal Bresker en we verdwijnen.' Kennelijk maakten ze zelf wel uit wat in Schuilhoek wel of niet gepermitteerd was. Zehad geluk gehad dat de kroeg vol zat met andere zeelieden die de pest hadden aan ronselaars. Deze twee dorpelingen schenen zich over Pags bijverdiensten niet druk te maken. Er zaten nog wat klanten bij de haard, anders hadden ze Bresker en haar misschienniet eens laten gaan. Ze kon zich maar beter haasten. Ze strompelde naar de deuropening en keek naar binnen. Bresker zat op de rand van het bed en steunde met zijn hoofd op zijn handen. 'Bresker?' vroeg ze schor.

'Althea?' zei hij versuft. Hij keek haar kant op.

'Athel!' zei ze kribbig. 'Die naamgrapjes komen me de strot uit!' Ze liep naar hem toe en pakte hem bij zijn arm. 'Kom mee, we moeten terug naar het schip.'

ik ben ziek. Iets in het bier,' kreunde hij. Hij bracht een hand naar zijn achterhoofd. 'Enik heb een klap op mijn kop gehad.'

ik ook.' Althea boog zich dichter naar hem toe en dempte haar stem. 'Maar we moeten hier weg nu het nog kan. De dorpelingen schijnen zich niet erg druk te maken over Pags ronselpraktijken. Hoe eerder we hier weg zijn, hoe beter het is.'

Voor iemand die er zo groggy uitzag was hij snel van begrip. 'Geef me je schouder,' commandeerde hij terwijl hij wankelend overeind kwam. Hij sloeg zijn arm om haar schouders. Ofwel hij was te lang, ofwel zij was te klein, maar het werkteniet. Het leek wel alsof hij haar naar de grond probeerde te drukken. Toch wisten ze de deur te halen. Een van de mannen bij het haardvuur zei gedag, maar de twee dorpelingen keken hen zwijgend na. Bresker miste een trede van de bordestrap, en bijna warenze allebei voorover op de modderige straat gevallen.

Bresker keek om zich heen en leek zich nu pas bewust te worden van de wind en de regen. 'Het wordt kouder.'

'Het gaat vannacht nog harder plenzen,' voorspelde Althea somber.

'Verdomme. En de avond begon zo goed.'

Langzaam liepen ze door de straat. Hij leunde nog steeds

zwaar op haar schouder. Voor het gesloten luik van een winkel op een hoek van de straat bleef ze staan om zich te oriënteren. Het was overal pikdonker in het stadje en de gutsende regen hielp ook niet echt.

Wacht even, Althea. Ik moet plassen.'

'Athel,' bracht ze hem vermoeid in herinnering.

Zijn discretie reikte slechts twee waggelende stappen ver. Daar begon hij meteen aan de sluiting van zijn broek te frommelen.

'Sorry,' zei hij even later, toen hij terug was.

is al goed,' zei ze tolerant. 'Je bent nog steeds dronken.'

'Niet dronken,' beweerde hij. Hij legde zijn hand weer op haar schouder. 'Ze hadden iets in het bier gedaan, denk ik. Nee, weet ik wel zeker. Ik zou het waarschijnlijk geproefd hebben, als ik geen cindin in mijn mond had gehad.'

'Heb je cindin gekauwd?' vroeg Althea ongelovig.Jij?'

'Soms,' zei Bresker verdedigend. 'Niet vaak, hoor. En het was al heel lang geleden.'

'Mijn vader zei altijd dat meer zeelui door cindin dan door slecht weer zijn omgekomen,' zei ze hatelijk. Haar hoofd bonkte.

'Zou best eens kunnen,' gaf hij toe. Ze naderden de kade. 'Toch zou je het eens moeten proberen. Prima spul om je problemen een poosje te verdrijven.'

'Dat zal wel,' zei ze. Hij leek steeds meer te waggelen. Ze sloeg een arm om zijn middel. We zijn er bijna.'

Weet ik. Hé, wat is er in die kroeg nu eigenlijk gebeurd?'

Ze wilde graag woedend zijn, maar moest vaststellen dat ze daarvoor niet genoeg energiehad. Het was bijna grappig. 'Je was haast geronseld. Ik vertel het je morgen wel.'

'Aha.' Er volgde een lange stilte. De wind ging een paar tellen liggen. 'Zeg, ik heb eens over je nagedacht. Je toekomst. Je zou naar het noorden moeten gaan.'

In het donkerschudde ze haar hoofd. Voor mij nu geen slachtschepen meer. Tenzij het niet anders kan.'

'Nee, nee, dat bedoel ik niet. Verder noordwaarts, en dan naar het westen. Voorbij Kwarts, helemaal naar de Hertogdommen. Daar zijn de schepen kleiner. En het kan hunniets schelen of je een man of een vrouw bent, zo lang je maar hard werkt. Dat heb ik tenminste horen vertellen. Daarginds kan een vrouw zelfs kapitein zijn, en soms bestaat de hele verdomde bemanning uit vrouwen.'

Ja, barbarenvrouwen,' preciseerde Althea. 'Ze zijn meer verwant met de mensen van de Buiteneilanden dan met ons. En ze staan elkaar voortdurend naar het leven, heb ik gehoord. En ze trouwen ten overstaan van een stapeltje rotsen, Sa moge ons helpen!'

'Heilige Doem Stenen,' corrigeerde Bresker haar.

'Mijn vader dreef daar handel, voordat ze aan die oorlog begonnen,' vervolgde ze koppig. Ze liepen nu buiten de bescherming door gebouwen over de kade, waardoor de wind dubbel zo hard leek te striemen. 'Hij zei,' hijgde ze terwijl ze Bresker nog steeds moeizaam ondersteunde, 'dat de lui daar nog barbaarser waren dan die in Kwarts. En dat de helft van

hun gebouwen niet eens glazen ruiten bezat.'

'Dat is alleen aan de kust,' verbeterde hij haar, niet minder koppig, ik heb gehoord dat ze in het binnenland een paar prachtige steden hebben.'

'Maar ik zou daar aan de kust zijn,' wreef ze hem chagrijnig onder zijn neus. 'En hier is deOogster.Kijk uit waar je loopt.'

DeOogsterhgnogal wild te deinen en Althea maakte zich zorgen over de loopplank, maar tothaar opluchting had Bresker er verrassend weinig moeite mee. Op het dek maakte hij zich van haar los. Wel, ga wat slapen, jongen,' zei hij. We varen vroeg uit.'

'Jawel, meneer,' antwoordde ze dankbaar. Ze voelde zich misselijk en duizelig. Nu ze weer aanboord was, en in de buurt van haar hangmat, voelde ze pas goed hoe uitgeput ze was. Ze slofte naar het luik. In het vooronder bleken nog een paar manschappen wakker te zijn. Ze zaten om een gedimde lantaarn op haar te wachten.

Wat is er met jou gebeurd?' vroeg Reller.

'Ronselaars,' antwoordde ze beknopt. 'Probeerden Bresker en mij te kapen, maar we konden wegkomen. Ze hebben ook die jager van deTerngevonden. En een paar anderen, geloof ik.'

'Bij Sa's ballen!' vloekte de man. 'Zat de schipper van deVrolijke Grietin het complot?'

Weet ik niet,' zei ze vermoeid. 'Pag in elk geval wel, en zijn dochter. Er zat een verdovend middel in het bier. In die kroeg zien ze mij nooit meer terug.'

'Verdomme!' zei Reller. 'Geen wonder dat Jord slaapt als een os. Hij heeft de portie naar binnen gekregen die voor jou was bedoeld! Nou, ik ga naar de Tern, eens horen wat die jager te vertellen heeft.'

ik ook!'

Het leek wel magie, want opeens was iedereen wakker en ging men gretig naar het andere schip om de rest van het verhaal te horen. Althea hoopte dat ze een spannend, rijk opgesmukt relaas zouden horen. Zelf had ze alleen maar behoefte aan haar hangmat. En aan slapen.

Pas bij de vierde poging lukte het hem de lantaarn aan te steken. Toen de lont eindelijk brandde liet hij het glas voorzichtig zakken, waarna hij op zijn slaapbank ging zitten. Na een poosje stond hij op en liep naar het spiegeltje dat aan de wand hing. Hij duwde zijn onderlip naar beneden en keek ernaar. Verdomme, hij mocht van geluk spreken als daar geen zweren van kwamen. Dat aspect van de cindin was hij helemaal vergeten. Hij liet zich weer zwaar op de slaapbank vallen en begon zijn jas los te pellen. Toen pas zag hij dat de manchet van zijn linkermouw niet alleen nat was van de regen, maar ook van bloed. Hij staarde er even naar en tastte toen voorzichtig naar de achterkant van zijn hoofd. Nee. Een dikke bult, maar geen bloed. Het bloed was niet van hem. Althea? Wat ze in het bier hadden gedaan benevelde nog steeds zijn geest. Ja, Althea. Had ze niet gezegd dat ze een klap op haar hoofd had gekregen? Verdomme, waarom had ze hem niet

verteld dat ze bloedde? Hij zuchtte om de onrechtvaardigheid van haar optreden, trok zijn jas dichter om zich heen en ging door de wind en de regen over het dek naar hetvooronder.

Daar was het nog even donker en smerig als hij zich herinnerde. Pas de tweede man die hij wekte was nuchter genoeg om hem te wijzen waar haar slaapplaats was: ergens hoog in een hoekje, waar zelfs een rat amper de ruimte had om zijn kont te keren. Hij zocht er zijn weg naar toe met een stompje kaars en schudde haar wakker, ondanks haar vloeken en protesten. 'Kom mee naar mijn kajuit, jongen, want ik moet je wond dichtnaaien. En stop met je gesnotter,' vervolgde hij. ik wil je niet een hele weekziek hebben wegens een ontstoken kop. Vlug wat, ik heb niet de hele nacht.'

Hij probeerde geïrriteerd te kijken, en niet bezorgd, toen ze hem door de luikopening naar het dek en naar zijn kajuit volgde. Zelfs in het povere licht van de kaars zag hij hoe bleek ze was.

Toen ze zijn kleine hut binnenstapte snauwde hij: 'Doe die deur dicht! Ik heb geen zin om weg te waaien.' Ze gehoorzaamde als een slaapwandelaar. Meteen sprong hij naar de deur, schoof er de grendel voor, trok zijn jas uit, hing hem op een haaken pakte Althea toen bij haar schouders. Hij moest zich inhouden om haar niet door elkaar te schudden. 'Waarom heb je me niet gezegd dat je gewond was?'

Ze had het wel verteld, en hij verwachtte eigenlijk dat ze dat nu zou antwoorden, maar in plaats daarvan bracht ze haar hand naar haar hoofd en mompelde vaag: ik was zo moe...' Ze

was op de rand van de slaapbank gaan zitten.

Hij vervloekte de krappe ruimte en stapte moeizaam over haar voeten heen om bij zijn medicijnenkistje te komen. Hij stalde de inhouddaarvan uit op de slaapbank naast haar. Toen hield hij zijn lantaarn dichter bij haar donkere haren, maar hij zag niet veel. Met zijn andere hand voelde hij een lauwe vochtigheid. Kennelijk bloedde de wond nog steeds. Enfin, hoofdwonden bloedden altijd lang door, op zich was dat geen reden voor paniek. Toch maakte hij zich zorgen, en ook de wazigheid van haar blik beviel hem allerminst.

ik moet wat haren wegknippen,' waarschuwde hij, felle tegenspraak verwachtend.

'Als het moet.'

Hij bestudeerde haar gezicht. 'Hoe vaak ben je geraakt?' 'Twee keer. Denk ik.'

'Vertel het me. Vertel me alles wat je je van deze avond kunt herinneren.'

En zo bracht zij verslag uit, in onsamenhangende zinnen, terwijl hij met een schaar de haren rond de wond kortwiekte. Haar verhaal wierp geen fraai licht op zijn snuggerheid. Achteraf was het volkomen duidelijk dat Althea en hijzelf waren uitgekozen om de gedecimeerde bemanning van deVrolijke Grietaan te vullen. Het was pure mazzel dat ze nu niet ergensgeboeid in een van de ruimen van dat schip lagen.

De snee op haar schedel was zo lang als zijn pink en werd vooral open gehouden doordat het gewicht van haar paardenstaart aan de huid trok. Toen hij de haren eromheen

tot stoppeltjes had geknipt en de wondhad schoongemaakt stelde hij vast: ik moet hem dichtnaaien.' Hij probeerde zijn versuftheid van zich af te schudden, maar eigenlijk wilde hij ook niet al te helder nadenken over wat hij van plan was: een naald door haar huid halen. Gelukkig leek Althea veel verder heen dan hij was. Het spul dat die ronselaars in hun bier hadden gestopt was verdomd sterk geweest.

Hij zocht een fijn draadje en een kromme naald uit. De spullen voelden petieterig aan in zijn eeltige handen, maar zo moeilijk kon het toch nietzijn? Hij had jarenlang kleren en zeilen genaaid. 'Blijf stil zitten,' zei hij geheel ten overvloede tegen haar. Voorzichtig bracht hij de punt van de naald naar haar schedel. De huid tegen de schedel duwen, dan de naald hier naar binnen, schuin, niet te diep, en dan daar naar buiten... De huid glipte onder zijn vingers weg. Hij probeerde het nog eens. Deze keer duwde hij harder.

'Au!' riep Althea, en ze sloeg opeens zijn hand opzij. Wat doe je?' vroeg ze kwaad.

'Zei ik toch? Ik probeer die wond dicht te naaien.'

'O.' Een pauze, ik heb niet goed geluisterd.' Ze wreef in haar ogen en betastte haar wond toen heel voorzichtig met een vinger. 'Ja, dat lijkt me nodig,' zei ze op spijtige toon. Ze kneep haar ogen dicht en opende ze toen weer. ik zou willen dat ikbewusteloos of klaarwakker werd,' verzuchtte ze. 'Nu voel ik me vooral beneveld. Daar heb ik de pest aan.'

'Laat me eens kijken of ik misschien iets kan vinden,' bood hij aan. Hij begon de inhoud van het medicijnenkistje te

bestuderen. 'De spullen zijn aljaren niet aangevuld,' gromde hij terwijl Althea over zijn schouder meekeek. 'De helft van de flesjes is leeg, de meeste kruiden zijn totaal uitgedroogd, andere lijken me beschimmeld.'

'Misschien hoort dat zo?' opperde ze.

'lijkt me sterk,' mompelde hij.

'Laat mij eens kijken. Ik heb de voorraad van deVivaciawel eens moeten aanvullen als we in de stad waren.' Ze leunde tegen hem aan om bij het kistje in de krappe ruimte tussen de slaapbank en de wand te kunnen. Ze pakte er een paar flesjes uit, die ze tegen het licht van de lantaarn hield en daarna opzij zette. Ook opende ze een potje, trok een vies gezicht toen ze het zalfje rook, en deed de stop er meteen weer op. ik zie inderdaad niets nuttigs,' concludeerde ze even later. Ze zette het kistje weg en ging weer rechtop zitten, ik duw de huidranden tegen elkaar aan en jij naait het dicht. Ik zal proberen stil te zitten.'

Wacht even,' zei Bresker met tegenzin. Hij had een brokje cindin bewaard. Niet veel, maar net genoeg om op een of andere rottige dag eenseen keer iets te hebben om naar uit te kijken. Hij haalde het uit zijn jaszak en wreef er wat pluksel af. Hij liet Althea het brokje zien en brak het toen voorzichtig in twee stukken. 'Cindin. Het pept je op. Je zult je een stuk beter voelen. Kijk, zo.' Hij stak het brokje tussen zijn tandvlees en zijn onderlip en drukte het met het puntje van zijn tong naar beneden. Meteen vulde zijn mond zich met de vertrouwde bittere smaak. Zonder de cindin had hij het verdovende

middel in zijn bier misschien geproefd,schoot het door hem heen. Hij duwde de cindin weg bij het pijnlijke wondje dat het vorige brokje in zijn mond had nagelaten.

in het begin smaakt het erg bitter,' waarschuwde hij haar. 'Dat komt doordat er alsem in zit. Dat doet je sappen stromen.'

Ze keekbuitengewoon sceptisch, maar stak het brokje toch achter haar onderlip. Ze trok een vies gezicht en bleef hem aandachtig aankijken. 'Hoort dat brandende gevoel erbij?' vroeg ze na een poosje.

'Het is nogal sterk spul,' beaamde hij. 'Je moet het af en toe een stukje verplaatsen. Laat het niet te lang op dezelfde plek zitten.'

Het duurde nog even, maar tenslotte zag hij de uitdrukking op haar gezicht langzaam veranderen. Ze begon te grijnzen, en hij deed van de weeromstuit mee.

'Niet gek, hè?' zei hij.

Ze lachte zachtjes. 'En behoorlijk snel.'

'Komt snel, gaat snel. Ik heb er nooit veel kwaad in gezien, mits je maar zorgt dat het uitgewerkt is zodra je aan je wacht moet beginnen.'

Ze was onbeholpen bezig met haar tongpunt om het brokje te verplaatsen. 'Mijn vader zei dat de mannen het gebruikten tijdens uren waarin ze beter hadden kunnen slapen. Daardoor begonnen ze uitgeput aan hun wacht. En als het spul op dat moment nog niet was uitgewerkt, waren ze overmoedig en namen ze onnodige risico's.' Ze was steeds

zachter gaan praten. 'Risiconemers zijn een gevaar voor iedereen, zei hij altijd.'

'Ja, dat weet ik nog,' gaf Bresker op ernstige toon toe. 'Maar ik heb aan boord van deVivacianooit cindin gebruikt, Althea. Daarvoor respecteerde ik je vader te veel.'

Evenbleef er een stilte hangen, toen zuchtte ze. 'Laten we maar aan de slag gaan,' stelde ze voor.

'Goed.' Hij pakte de draad en de kromme naald weer op. Ze volgde het met haar blik. Misschien had hij haar iets te goed bij zinnen gebracht, ik heb erg weinig ruimte. Misschien kun je beter op de slaapbank gaan liggen, zo, en je hoofd draaien.' Zelf knielde hij naast de bank op de vloer. Zo was het beter. Hij kon bijna zien wat hij deed. Hij depte het bloed op en schoof een paar sliertjes haar opzij. 'Hou de wondnu dicht. Nee, niet zo, dan zitten je vingers me in de weg. Doe het zo.' Hij bracht haar handen in de juiste positie en bedekte ondertussen - en niet bij toeval - haar ogen met een van zijn polsen, ik zal proberen het snel te doen.'

'Doe het liever voorzichtig,' waarschuwde ze. 'En trek de draad niet te strak aan. De wondrandjes moeten precies tegen elkaar aan komen, niet over elkaar heen.'

ik zal het proberen. Ik heb dit nooit eerder gedaan, moet je weten. Maar ik heb het wel al verschillende keren zien doen.'

Ze verplaatste de cindin in haar mond en beet toen haar tanden op elkaar. Hij begon. Hij probeerde de pijn die hij haar bezorgde uit zijn hoofd te zetten en deed zijn best. Deze keer wist Althea te voorkomen dat de bebloede huid tussen

zijn vingers wegglipte en kwam de punt van de kromme naald een eindje achter de snee boven het andere huidrandje uit. Het doortrekken van de draad was eigenlijk het ergste, want dat maakte een heel akelig schurend geluidje, waarvan hij de rillingen over zijn rug kreeg. De volgende steekjes waren naar verhouding gemakkelijk. Toen hij klaar was legde hij een knoopje in de uiteinden van het draadje en knipte de restjes af.

'Klaar,' zei hij. 'Laat maar los, dan kan ik zien hoe het geworden is.'

Ze liet haar handen naast zich op de slaapbank vallen. Haar hele gezicht was nat van het zweet. Hij bekeek de wond met een kritische blik. Zijn werk verdiende weliswaar geen schoonheidsprijs, maar de wond was degelijk gehecht. Hij gaf haar met een knikjete kennen dat hij tevreden was.

'Bedankt,' zei ze zachtjes.

'Nee,y# bedankt.' Eindelijk sprak hij het uit. ik sta bij je in het krijt. Zonder jou zou ik nu in het ruim van deVrolijke Grietzijn opgesloten.' Hij boog zijn hoofd en kuste haar op de wang. Toen sloeg ze haar arm om zijn nek en draaide haar mond naar de zijne. Hij verloor zijn evenwicht en moest zich met een hand op een krampachtige manier vasthouden aan de rand van de slaapbank, maar hij verbrak haar kus niet. Ze smaakte naar de cindin. Haarhand bewoog zich zachtjes over de achterkant van zijn nek en die aanraking was even stimulerend als de kus. Het was lang geleden dat iemand hem met tederheid had aangeraakt.

Tenslotte maakte ze haar lippen van de zijne los. Hij leunde een eindje achterover. 'Tja,' zei hij verlegen. Hij haalde diep adem. 'Laten we je hoofd nu verbinden.'

Ze knikte langzaam.

Hij pakte een reep verband en boog zich weer over haar heen. 'Het komt door de cindin, moet je weten,' zei hij opeens.

Ze verplaatste het brokje in haarmond. 'Kan best. Maar dat zal me een zorg zijn.' Hoe smal de slaapbank ook was, het lukte haar een eindje op te schuiven. Uitnodigend. Ze legde haar hand op zijn zij. Het leek alsof de hand een enorme hitte verspreidde, die door zijn hele lichaam trok. Hijrilde. Overal had hij kippenvel. De hete hand bewoog.

Hij schraapte zachtjes zijn keel en deed een laatste poging. 'Dit is geen goed idee. Het is niet veilig.'

'Niks is veilig,' zei ze. Het klonk bijna droevig.

Zijn vingers frunnikten stuntelig aan de veters van haar hemd, maar even later hing het los. Hij zag een band die strak om haar borst was gewikkeld. Toen hij deze had verwijderd begon hij haar bevrijde borstjes te kussen. Dun, ze was mager en dun, en ze smaakte naar zout en touw en olie. Maar tegelijk was ze warm en gewillig en vrouwelijk, en op de harde, te krappe slaapbank trok hij haar gretig tegen zich aan.

Waarschijnlijk kwam het door de cindin dat hij in haar ogen opeens een ondoorgrondelijke diepte meende te bespeuren, probeerde hij zichzelf wijs te maken. En hoe was het toch mogelijk dat een meisje met een zo scherpe tong

tevens een zo zachte en plooibare mond had? Zelfs als ze haar tanden in het vlees van zijn schouder zette om haar woordeloze kreetjes te smoren voelde de pijn verrukkelijk zoet aan. 'Althea,' zei hij zachtjes in haar haren, tussen de tweede en derde keer. 'Althea Vestrit.' En daarmee benoemde hij niet alleen het meisje, maar het hele complex van emoties dat ze in hem had opgewekt.

Bres. Bresker Treil. Ergens in haar achterhoofd kon ze gewoon niet geloven dat ze dit met hem deed. Niet met Bresker Treil. Een sarcastische toeschouwer nam smalend waar dat ze zich gewillig liet meeslepen door zijn fysieke aandriften. Hij was hiervoor waarschijnlijk de slechtst denkbare keus. Maarhet is nu te laat om je daar nog zorgen over te maken, zei ze tegen zichzelf, en ze trok hem nog dieper in zich en kronkelde tegen hem aan. Het was raar, maar eigenlijk was er ook geen deel van haar geest dat zich zorgen maakte. Tot nu toe had ze seks op een afstandelijke, onpersoonlijke manier beoordeeld, na die ene, eerste keer. Als iets met een vreemde, iets wat eigenlijk haar persoon niet raakte. Maar nu gaf ze er zich opeens hartstochtelijk aan over, met een gretige volledigheid die haar schokte, en dat nog wel met iemand die ze al vele jaren heel goed kende. En niet één keer, nee: hij was nauwelijks bekomen van de eerste keer toen ze hem al begon aan te sporen om opnieuw te beginnen. Ze was als een uitgehongerde vrouw die opeens een rijk beladen tafelvoor zich zag. Haar hele lichaam gloeide van

binnen en ze vroeg zich af of dat door de cindin kwam. Maar tegelijk erkende ze haar plotselinge behoefte aan dit innige menselijke contact, dit vasthouden, deze aanraking, dit delen. Ze voelde zelfs tranen opkomen en moest op een gegeven moment een snik onderdrukken. Ze deed het door haar mond tegen zijn schouder aan te drukken, bijna bang voor de kracht van haar eenzaamheid en haar angsten, die — hoe paradoxaal! — door deze paring in al hun naaktheid aan hetlicht werden gebracht. Zo lang was ze zo sterk geweest, dat ze het nu niet kon verdragen haar zwakte tegenover iemand bloot te geven, laat staan iemand die wist wie ze was. Ze klampte zich woest aan hem vast en deed hem geloven dat die woestheid deel was van haar passie.

Ze wilde niet nadenken. Nu niet. Nu wilde ze alleen pakken wat ze krijgen kon, voor zichzelf. Ze liet haar handen over de harde spieren van zijn armen en rug glijden. Midden op zijn borst groeiden krullerige haartjes. Elders op zijn borst en buik waren die haartjes door de ruwe stof van zijn kleren weggesleten tot stoppeltjes. Steeds weer kuste hij haar, alsof hij er niet genoeg van kon krijgen. Zijn mond smaakte naar cindin en wanneer hij haar borsten kuste voelde ze de branderigheid van dat spul op haar tepels. Ze stak haar hand tussen hun beider lichamen door naar beneden en voelde de harde gladheid die in en uit haar schoof. Even later sloeg ze haar hand voor zijn mond toen hij maximaal in haar drong en hen beiden een eindeloos moment opde rand van de eeuwigheid deed balanceren.

Eventjes dacht ze helemaal nergens aan. Heel langzaam, van heel ver, drong het besef van de harde slaapbank tot haar door, van zijn gewicht op haar lichaam, de gespreide vingers van zijn hand op haar haren. En eenbegin van kramp in het onderste deel van haar rug. Ze bewoog zich.

'Bresker, laat me opzij,' zei ze zachtjes, maar toen hij niet meteen reageerde was ze duidelijker: 'Schiet op, je verplettert me!'

Ze zat rechtop in de kromming van zijn liggende lichaam.Hij keek haar aan, bijna glimlachend, en trok met een vinger een rondje om een van haar borsten. Met een tederheid die haar beangstigde sloeg hij vervolgens zijn enige deken om haar schouders. 'Althea,' begon hij.

'Niet praten,' smeekte ze hem opeens, 'zegniets!' Door te praten over wat ze zojuist hadden gedaan zou het alleen maar echter worden, nog meer een deel van haar leven dat ze later niet meer zou kunnen ontkennen. Nu ze bevredigd was, keerde haar voorzichtigheid terug. 'Dit kan niet nog eens gebeuren,' zei ze abrupt.

'Weetik, weet ik.' Niettemin volgde zijn blik de liefkozende vinger waarmee hij vanaf haar keel een streepje naar haar buik trok. Hij stopte bij het ringetje in haar navel en keek naar het toverhouten schedeltje dat eraan hing. 'Dat is... ongewoon.'

In het flakkerende lantaarnlicht leek het doodskopje te grijnzen. 'Het was een cadeautje van mijn lieve zusje,' zei Althea bitter.

ik...' Hij aarzelde, ik dacht dat alleen hoeren zoiets

droegen,' zei hij verlegen.

'Dat vond mijn zus ook,'antwoordde Althea nors. De oude wond was zonder waarschuwing vooraf weer helemaal open gegaan.

Ze kromp ineen en nestelde zich in de holte van zijn lichaam. Hij trok haar tegen zich aan. Zijn warmte voelde lekker aan, en ook dat gefriemel van zijn vingersmet haar tepel. Ze moest zijn hand eigenlijk wegduwen, wist ze. Ze waren al te ver gegaan. Ze moest opstaan en zich aankleden en snel naar het vooronder terugkeren, naar de kou en de klamme vochtigheid van haar hangmat... Ze huiverde. Hij legde nu zijn armen om haar heen. Veilig.

'Waarom gaf ze je dit hangertje dan?' Ze hoorde aan zijn stem dat hij zijn nieuwsgierigheid liever onderdrukt zou hebben.

'Om te voorkomen dat ik zwanger zou worden en de familie te schande zou maken. Of een ziekte zou oplopen waaraan heel Beijerstad kon zien wat voor een slet ik was.' Ze koos het harde woord met opzet, als om zichzelf voor het een of ander te straffen.

Hij verkrampte even, maar begon toen sussend haar rug en schouders te strelen.

Na een poosje ontspande ze zich. 'Het was mijn eigen schuld,' hoorde ze zichzelf zeggen. 'Ik had haar niets moeten vertellen. Maar ik was pas veertien en ikmoesthet aan iemand kwijt. En mijn vader kon ik niet in vertrouwen nemen, niet nadat hij Devon had ontslagen.'

'Devon.' Hij liet hetniet als een vraag klinken.

Ze zuchtte. 'Jij was toen nog niet aan boord. Devon, een matroos. Knap, en altijd vrolijk en vriendelijk. Zelfs om zijn ongelukken kon hij glimlachen. En hij was helemaal nergens bang voor.' Even zweeg ze en dacht ze alleen aanBreskers hand die de gespannen spieren van haar rug zachtjes masseerde. 'Dat was natuurlijk een geschilpunt met mijn vader. Hij zou de beste zijn geworden als hij meer gezond verstand had bezeten, heeft papa me ooit gezegd. En dat hij een goede stuurman had kunnen worden, als hij eerst maar eens zou hebben geleerd wat angst was. Maar zo zat Devon niet in elkaar. Hij klaagde altijd dat we minder zeil voerden dan mogelijk was, en bij gevaarlijke klusjes hoog in het want ging hij altijd iedereen voor. Ik begreep wat mijn vader bedoelde. Andere mannen probeerden zijn tempo bij te houden, dat eiste hun eer, maar dat ging dan vaak ten koste van de zorgvuldigheid van hun werk. Er werden fouten gemaakt. Matrozen raakten gewond. Niemand ernstig, maar je weet hoe mijn vader was. Hij zei dat hij weg moest omdat deVivaciaeen levend schip was. Ongelukken en sterfgevallen waren slecht voor het schip. Ze riepen te hevige emoties op.'

ik denk dat hij gelijk had,' zei Bresker zacht. Hij kuste de achterkant van haar nek.

'Hij had gelijk,' zei Althea, licht geërgerd. Ze zuchtte. 'Maar ik was veertien en Devon was zo knap. Hij had grijze ogen. Wanneer hij geen wacht had zat hij vaak op het dek. Dan sneed hij beeldjes voor me en vertelde me ondertussen over

zijn reizen. Hetleek wel alsof hij overal was geweest en alles had gedaan. Hij sprak zich nooit echt uit tegen papa — niet tegenover mij, noch tegenover de rest van de bemanning — maar je proefde wel vaak dat hij vond dat we te voorzichtig zeilden. Je zag het aan een bepaald glimlachje om zijn mond. Het kon mijn vader woedend maken, maar ik vond dat lachje juist erg charmant. Uitdagend. Spottend met gevaar.' Ze zuchtte weer. ik geloofde dat hij niets verkeerds kon doen. Ik was stapelverliefd.'

'En daar maakte hij gebruik van, toen je veertien was?' Breskers stem drukte afkeuring uit. 'Op het schip van je vader? Dat is geen durf meer, dat is stupiditeit!'

'Nee, zo ging het niet,' zei Althea met tegenzin. Ze wilde hem dit eigenlijk niet vertellen, maar ze kon niet stoppen, ikdenk dat hij wist dat ik hem aanbad, en soms flirtte hij met mij, maar dan voor de grap. Ik genoot van zijn woorden, al wist ik dat hij ze misschien niet meende.' Ze schudde haar hoofd. 'Maar op een zekere avond kreeg ik mijn kans. We lagen aangemeerd inLees. Kalme avond. Mijn vader was het stadje in voor zaken en het grootste deel van de bemanning had vrij. Ik had wacht. Ik was eerder die dag aan wal geweest en had oorbellen, een bloes en een rok gekocht, en een lekker parfum. En dat droeg ik allemaal toen ik hem opwachtte. Hij kwam die avond vroeg terug, alleen. Mijn hart bonkte in mijn keel. Het was nu of nooit, wist ik.' Ze lachte even. 'Weet je, we hebben natuurlijk gepraat, daar op het dek al, maar ik kan me er geen woord van herinneren. Ik weet

alleen nog hoe gelukkig ik was. Ik kon hem zeggen dat ik van hem hield, en dat we vrijuit konden praten, dat niemand ons kon zien of horen. En hij stond maar te grijnzen, alsof hij zijn eigen mazzel niet kon begrijpen. En toen greep hij me bij de arm en nam me een eindje mee en legde me over een luikhuisje en trok mijn rok omhoog en mijn broekje omlaag... En pakte me ter plekke. Ik stond voorovergebogen, alsof ik een jongen was.'

'Hij verkrachtte je?' vroeg Bresker verbijsterd.

Althea onderdrukte een raar lachje. 'Nee, nee, het was geen verkrachting. Hij dwong me niet. Ik had nergens een idee van, maar wist zeker dat ik verliefd was. Ik ging vrijwillig mee en bleef braaf stilstaan. Hij deed niet ruw, maar wel wild. Erg wild. Ik had geen idee gehad van wat ik mocht verwachten, dus ik voelde me niet teleurgesteld, geloof ik. En daarna keek hij me aan met dat leuke grijnsje van hem. 'ik hoop dat je dit je leven lang niet zult vergeten, Althea," zei hij, "net zo min als ik."' Ze haalde diep adem. 'Toen daalde hij af in het ruim en kwam een poosje later terug met zijn plunjezak. Hij verliet het schip en ik heb hem nooit teruggezien.' Ze zweeg een poos. ik bleef steeds naar hem uitkijken. Vergeefs. Toen we twee dagen later uitvoeren hoorde ik dat mijn vader hem al meteen nadat we hadden aangemeerd had ontslagen.'

Bresker kreunde. 'Nee!' Hij schudde zijn hoofd. 'Door jou te pakken heeft hij zich op je vader gewroken.'

Ze dacht even na. 'Zo heb ik het eigenlijk nog nooit gezien. Ik heb altijd gemeend dat hij het gewoon heeft gedaan omdat

de kans zo mooi was, bijna zonder risico.' Ze dwong zichzelf het hem expliciet te vragen: 'Denk je echt dat het wraak was?'

'Daar lijkt het sterk op,' zei Bresker kalm. 'Een van de ergste dingen die ik ooit heb gehoord,' vervolgde hij. 'Devon. Als ik hem ooit tegenkom, zal ik hem namens jou vermoorden.' De oprechtheid in zijn stem verraste haar.

'Het ergste kwam daarna,' bekende ze. 'Een paar weken later kwamen we in Beijerstad aan. Ik was er zeker van dat ik zwanger was. Honderd procent zeker. Ik durfde niet naar mijn vader te gaan en evenmin naar mijn moeder. Dus ik wendde me tot mijn getrouwde zus, Keffria. Die zou me wel kunnen adviseren. Ik liet haar geheimhouding beloven en vertelde toen alles.'

Ze bewoog de cindin weer in haar mond.De smaak was bijna verdwenen, maar de binnenkant van de lip was pijnlijk geworden.

'Keffria?' drong Bresker aan. Het klonk alsof hij echt wilde weten hoe het afliep.

Was in alle staten. Begon te huilen, zei dat ik mijn leven voor eeuwig had geruïneerd. Endat ik een slet en een hoer was, en de naam van de familie had bezoedeld. Ze wilde niet meer met me praten. Vier of vijf dagen later kwam mijn bloeding, gewoon op tijd. Ik heb haar dat verteld. Als ze het ooit aan mijn vader of moeder zou zeggen, waarschuwde ik haar, zou ik gewoon beweren dat ze loog. Ik was bang. Na alles wat Keffria me voor de voeten had gegooid vreesde ik dat papa en mama me nooit meer zouden willen zien als ze

het te horen kregen.'

'Ze had toch geheimhouding beloofd?'

'Daar vertrouwde ik niet op. Volgens mij had ze het Kyle al verteld, te oordelen aan de manier waarop hij me begon te behandelen. Maar deze keer begon ze niet te gillen of te huilen. Ze gaf me deze navelring. Als ik die droeg zou ik noch zwanger, noch ziek worden. Dat was wel het minste wat ik de familie verschuldigd was.' Althea wreef over de achterkant van haar nek. 'Daarna was het nooit meer hetzelfde tussen ons tweeën. We gingen beleefd met elkaar om, vooral om te voorkomen dat onze ouders moeilijke vragen zouden stellen. Maar het was de ergste zomer van mijn leven, denk ik. Verraad na verraad.'

'En daarna deed je met mannen waar je zin in had, neem ik aan?'

Ze had moeten begrijpen dat hij dat zou willen weten. Echt iets voor mannen. Ze haalde haar schouders op, ze was nutoch eenmaal openhartig bezig. 'Nu en dan. Niet vaak. Maar twee keer, eigenlijk. Ik had het idee dat het niet... behoorlijk was gebeurd. Uit wat de mannen aan boord van deVivaciavertelden maakte ik op dat het in elk gevalfijnbehoorde te zijn. Zelf hadik alleen een druk gevoeld, en wat pijn, en wat natheid. Meer niet. Dus later heb ik twee keer moed gevat en het uitgeprobeerd. Met twee verschillende mannen. En naar mijn idee was het die keren... behoorlijk.'

Bresker tilde zijn hoofd op en keek haar recht in de ogen.

'Noem je dit ook "behoorlijk'?'

Weer een waarheid die ze eigenlijk voor zichzelf wilde houden. Alsof ze een wapen uit handen gaf. 'Dit was veel meer dan behoorlijk! Dit was zoals ik het me eigenlijk altijd had voorgesteld, maar zo is het voor mij nog nooit geweest.' Ze kon de zachtheid die opeens in zijn blik kwam maar moeilijk aanzien. 'Misschien kwam het door de cindin,' zei ze vlug. Ze viste het natte brokje uit haar mond. 'Het doet pijn aan de binnenkant van mijn lip,' klaagde ze, en zedeed alsof ze de lichte gekwetstheid op zijn gezicht niet zag.

'Kan best dat het iets met de cindin te maken had,' gaf hij toen toe. 'Ik heb wel eens gehoord dat het op vrouwen een dergelijk effect kan hebben. De meeste vrouwen gebruiken het niet, moet jeweten, omdat je erdoor... eh... kunt gaan bloeden. Ook als het niet je tijd is.' Hij keek opeens verlegen.

'En dat zegt hij nu pas,' mopperde ze. Hij hield haar nog maar losjes vast. De cindin was bijna uitgewerkt. Althea voelde zich slaperig worden. Haarhoofd was begonnen te bonken. Ze moest opstaan. Koud ruim. Natte kleren. Nog heel even. Dadelijk. Ze moest opstaan, weggaan. 'Ik moet weg. Als we zo worden betrapt...'

Weet ik,' zei hij, maar ook hij kwam nog niet in beweging, afgezien van de hand die hijstrelend over haar rug liet glijden en die overal waar hij kwam een lichte rilling achterliet.

'Bresker, je weet dat dit niet nogmaals kan.'

Weet ik, weet ik.' Hij fluisterde het in haar oren en dezelfde lippen kusten toen haar nek. 'Dit kan niet meer

gebeuren. Niet meer, na deze ene laatste keer...'

HOOFDSTUK 21
Bezoek
~

Ronica keek zuchtend op van haar boekhouding. 'Wat is er?'

Rache leek slecht op haar gemak. 'Delo Treil wacht in de zitkamer.'

Ronica trok haar wenkbrauwen op.'Waarom?' Delo kwam en ging gewoonlijk naar believen. Ze was al jaren Malta's beste vriendin en de formaliteiten tussen de twee meisjes waren allang afgeschaft.

Rache keek naar de vloer. 'Haar oudere broer is bij haar. Cerwin Treil.' Rache aarzelde.

Ronica fronste haar voorhoofd. 'Nou, ik kan hem wel ontvangen. Niet hier, breng hem naar de ontbijtkamer. Heeft hij gezegd wat hij wenst?'

Rache beet even op haar lip. 'Het spijt me, mevrouw. Hij zei dat hij Malta kwam opzoeken. Met zijn zus.'

'Wat?' Ronica sprong als door een wesp gestoken overeind.

'Ik weet niet goed wat hier de gewoonten zijn, maar mij leek het niet... correct. Dus heb ik hem gevraagd in de zitkamer te wachten.' Rache keek ongelukkig. 'Ik hoop dat ik niets ongepasts heb gedaan?'

'Maak je geen zorgen,' zei Ronica kortaf. 'Malta heeft dat ongepaste zelf uitgelokt. Die jonge Treil had trouwens betere manieren moeten hebben. De zitkamer, zei je?'

Ja. Moet ik... verversingen brengen?'

De vrouwen keken elkaar aan. Bij het beoordelen van dit sociale dilemma waren de scheidslijnen tussen de meesteres en het dienstmeisje bijna vervaagd.

'Ik... ja. Dank je, Rache. Je hebt correct gehandeld. We kunnen dit beter formeel aanpakken dan hem als een botte schooljongen afpoeieren, ook al is dat precies hoe hij zich gedraagt.' Ronica kneep haar lippen even samen. 'Licht Keffria hierover in en vraag haar zich bij ons te voegen. Breng dan verversingen en bedien ons. Wacht nog even voordat je Malta vertelt dat ze bezoek heeft. Zij heeft dit aangericht, dus ze moet zien hoe zoiets wordt aangepakt.'

Rache haalde diep adem, als een soldaat die aan een veldslag begint. 'Goed.'

Toen ze weg was wreef Ronica zich in de ogen. Ze keek naar de papieren op de tafel en schudde haar hoofd. Ze had er de hele middag al ingespannen naar zitten turen, maar de schulden werden er niet kleiner en de winsten niet groter door. Nu kreeg ze tenminste even wat afleiding. Onaangename afleiding van een onoplosbaar probleem. Tja. Ze duwde haar kapsel in fatsoen, rechtte haar rug en liep naar de zitkamer. Als ze langer aarzelde zou ze misschien haar zelfvertrouwen verliezen. Cerwin Treil mocht dan jong zijn, hij was ook de erfzoon van een machtige vaarders familie. Ze moest hem op zijn plaats zetten zonder hem te beledigen. Het zou een subtiele exercitie worden.

Bij de deur van de zitkamer bleef ze staan om op adem te komen. Ze legde haar hand op de klink.

'Moeder.'

Ronica zag Keffria als een op hol geslagen paard op haar af komen. Haar anders zo dociele ogen vonkten van kwaadheid. Haar lippen vormden een vastberaden streep. Ronica kon zich niet herinneren haar dochter ooit in deze toestand te hebben gezien. Ze stak waarschuwend haar hand op. 'De familie Treil mag niet beledigd worden,' zei ze zachtjes.

Keffria liet de woorden tot zich doordringen, en wees ze toen af. 'De Vestrits ook niet!' siste ze. Door de manier waarop ze het zei en erbij keek, leek ze opeens verbluffend veel op haar vader. Keffria duwde de deur open en ging als eerste de zitkamer binnen. Cerwin zat op de rand van een divanen keek nu met een schuldige blik op. Zelfs Delo deed verbaasd. Ze keek langs Keffria en Ronica heen of ze Malta zag.

Ronica sprak voordat Keffria het kon doen. 'Malta komt zo bij ons, Delo. Ik weet zeker dat je vriendin blij zal zijn je te zien. En wat een genoegen dat jij ons komt opzoeken, Cerwin. Dat is al... ik weet niet eens meer wanneer je voor het laatst bij ons was.'

Cerwin was snel opgestaan en maakte nu een buiging. Hij richtte zich weer op en glimlachte, maar het kostte hem moeite, ik geloof dat mijn ouders me hebben meegenomen naar Keffria's bruiloft. Dat is heel wat jaartjes geleden.'

'Ongeveer vijftien,' stelde Keffria vast. 'Je was een nieuwsgierig knulletje, weet ik nog. Ik betrapte je toen je probeerde een goudvis uit het vijvertje in de tuin te pakken.'

De jongen stond nog. Ronica probeerde te schatten hoe oud hij was. Achttien? Negentien? 'Echt waar? Ja, nu u het zegt. Maar ik was toen natuurlijk nog erg jong.'

'Zeker,' gaf Keffria toe, voordat Ronica tussenbeide kon komen. 'En ik zou het een kleuter ooit nooit kwalijk nemen als hij iets moois en glinsterends wil pakken om het te hebben.' Ze glimlachte liefjes naar Cerwin. 'En hier komt Rache met verversingen. Ga toch zitten, maak het je gemakkelijk.'

Rache bracht koffie en koekjes en room en suiker op een dienblad. Ze zette het op een tafeltje en verliet de kamer. Keffria bediende de gasten. Eenpoosje werd er alleen gepraat over de vraag of men room en suiker in de koffie wenste. Tenslotte keek Keffria glimlachend om zich heen. Delo zatnerveus op de rand van haar stoel en bleef maar blikken naar de deur werpen. Ze wachtte natuurlijk tot Malta haar uit deze volwassenensituatie kwam verlossen — dat hoopte Keffria tenminste. Zelf hernam ze haar aanval meteen.'Wel, wat brengt je vandaag hierheen, Cerwin?' vroeg ze.

Hij keek haar onbevreesd aan, maar zijn stem klonk zacht. 'Malta heeft me... ons uitgenodigd. Ik was met Delo naar de markt gegaan voor een middagje winkelen. Toevallig kwamen we Malta tegen. We hebben samen iets gedronken. En toen heeft Malta ons uitgenodigd om haar thuis te komen bezoeken.'

'Zo, deed ze dat?' Het was duidelijk dat ze zijn verklaring niet bestreed. Ronica hoopte dat haar eigen teleurstelling niet

zo duidelijk te zien was als die van haar dochter. 'Wel,het dwaze kind heeft ons niet gezegd dat we je konden verwachten,' vervolgde Keffria. 'Maar zo zijn meisjes nu eenmaal, vrees ik, en Malta al helemaal. Ze heeft haar hoofdje vol vreemde fantasietjes, ben ik bang, en daardoor komen beleefdheid en gezond verstand bij haar wel eens in de verdrukking.'

Ronica hoorde Keffria's woorden slechts met een half oor, want ze vroeg zich af hoe vaak Malta al in haar eentje was weggeglipt om naar de markt te gaan, en of de ontmoeting met Cerwin wel zo toevallig was geweest als de jongen had gesuggereerd. Ze keek schattend naar Delo. Zouden de twee meisjes het toeval hebben gearrangeerd?

Als volgens afspraak verscheen Malta juist op dat moment in de kamer. Ze keek om zich heen en zag meteen dat iedereen samen aan de koffiezat. Er verscheen een sluw soort berusting op haar gezicht, erg lelijk in Ronica's ogen. Waar en wanneer had het meisje geleerd zo berekenend en achterbaks te zijn. Het was evident dat ze had verwacht alleen Delo en Cerwin aan te treffen. Wel leek het datze de twee niet vandaag had verwacht. Ze had weliswaar haar haren gekamd en haar lippen een likje verf gegeven, maar in elk geval was haar kleding passend voor een meisje van haar leeftijd: een eenvoudig wollen hemdjurkje, met borduursel aan de hals en derokzoom. Toch was er iets aan de manier waarop ze het kledingstuk droeg — het spande om haar prille borsten en accentueerde haar heupen - die binnenin eerder een vrouw

dan een meisje liet vermoeden. In elk geval was Cerwin Treil overeind geschoten alsof niet een jong meisje, maar een begeerlijke vrouw was binnengekomen.

Dit was nog erger dan Ronica had gevreesd.

'Malta,' zei haar moeder ter begroeting, en ze glimlachte naar haar dochter. 'Delo is je komen opzoeken, maar willen jullie niet eerst koffie met ons drinken?'

Delo en Malta keken elkaar aan. Delo likte over haar lippen. 'Daarna kun je ons misschien de trompetbloem laten zien, waarvan je zei dat hij in bloei stond.' Tegen Keffria voegde ze er verklarend aan toe, luider dan nodig was: 'Malta had het over uw kas. Mijn broer is bijzonder geïnteresseerd in bloemen.'

Keffria glimlachte dunnetjes. 'Heus? Dan krijgt hij een rondleiding. Malta komt zo weinig in de kassen dat het me verbaast dat ze weet dat we een trompetbloem hebben. Ik laat hem liever zelfaan Cerwin zien. Tenslotte,' zei ze, haar glimlach nu op Cerwin richtend, 'kan ik hem, na de vorige ervaring, maar beter niet alleen laten met mijn goudvis, nietwaar?'

Ronica voelde bijna medelijden met de jongen. Hij moest een glimlach forceren en net doen alsof hij Keffria's toespeling niet snapte.

'Dat zou ik bijzonder waarderen, Keffria.'

Ronica had verwacht dat ze in de situatie zou moeten ingrijpen, maar begreep nu dat Keffria in elk geval in deze materie haar rol met verve kon spelen. Zelf beperkte ze zich

tot wat beleefde gemeenplaatsen, en tot observeren. Ze was er al spoedig van overtuigd dat Malta en Delo inderdaad hadden samengezworen. Delo leek veel schuldbewuster dan Malta. Haar kleindochter leek niet helemaal op haar gemak, maar toonde grotevastberadenheid. Ze betrok Cerwin telkens zodanig bij het gesprek, met of zonder woorden, dat de jongen er niet onderuit kon. Zelf besefte hij het ongepaste van de situatie wel, maar hij kon er zich niet uit redden. Hij deed denken aan een muis die gefascineerd werd door een slang. Hij deed zijn best om zich te concentreren op de beleefde conversatie die Keffria tot hem richtte, maar werd voortdurend afgeleid door de blikken en glimlachjes en woordjes die Malta over de rand van haar koffiekop tot hem richtte.

In gedachten schudde Ronica haar hoofd. Keffria had gevreesd dat Malta nog te naïef was om als jongedame aan Beijerstad te worden gepresenteerd, en dat mannen daar misbruik van zouden kunnen maken. Het omgekeerde leek haar echter waarschijnlijker. Malta gedroeg zich tegenover Cerwin als een kat die om een prooi heen draaide. Ronica vroeg zich zelfs af wat het meisje nu eigenlijk het belangrijkste vond: dat rondsluipen of de prooi zelf. Cerwin was jong, en volgens Ronica niet ervaren in dit soort spelletjes. Als Malta hem te gemakkelijk veroverde, als hij te weinig weerstand bood aan haar attenties, zou Malta hem wel eens kunnen inruilen voor een spannender prooidier.

Ronica zag haar kleindochter deze dag met nieuwe ogen,

en wat ze zag beviel haar in eenvrouw al evenmin als in een man. Een roofdiertje, dat was ze. Ronica vroeg zich af of het al te laat was om daar nog iets aan te doen. Wanneer was dat knappe kleine meisje zo veranderd - niet in een vrouw, maar in een graaiend, veroverend wijfjesdier?

Hetwas misschien zo slecht nog niet, bedacht ze opeens, dat Wintrow door Kyle uit het klooster was gehaald. Als een van beiden de nalatenschapvan de Vestrits moest erven, dan maar liever Wintrow dan deze Malta.

Haar gedachten dwaalden af naar Wintrow. Ze hoopte dat de jongen het goed deed. Realistischer zou het zijn, wist ze, te hopen dat hij het tenminste overleefde. Een keer was er bericht gekomen van zijn klooster. Ene Berandol had naar de jongen geïnformeerd en gevraagd wanneer ze hem terug mochten verwachten. Ronica had de beantwoording van het briefje overgelaten aan Keffria. Zij moest maar zien.

Er waren momenten waarop Ronica Keffria zwaar wilde straffen voor het feit dat ze niet genoeg pit en lef had om zich tegenover Kyle staande te houden. Ze wildehaar dan graag alle ellende die de man in een paar maanden tijds had veroorzaakt onder haar neus wrijven. Wintrow was ontvoerd en werd als een soort slaaf behandeld op het schip van zijn eigen vader. Alleen Sa wist wat er van Althea was geworden - Ronicahad er vaak slapeloze nachten van. Zag haar eigenzinnige dochter ergens weg te rotten in een haastig gedolven graf? Woonde ze in Beijerstad onder kommervolle omstandigheden en moest ze vreselijke dingen doen om aan

de kost te komen? De laatste mogelijkheid leek Ronica niet waarschijnlijk. Ze had zeer discreet inlichtingen laten inwinnen, maar niemand had ook maar een enkel roddeltje over haar dochter kunnen opsporen. Als ze nog leefde, dan ergens buiten Beijerstad. Maar hoe, en waar, en onder welke gruwelijke omstandigheden?

Beijerstad zelf was trouwens ook beslist niet meer de beschaafde plaats die het nog maar vijf jaar geleden was geweest. De nieuwkomers hadden allerlei ondeugden meegebracht, waaronder zeer besmettelijke opvattingen over zowel bedienden als vrouwen. De nieuwkomers waren in hoofdzaak mannen. Ze wist niet hoe ze hun vrouwen thuis behandelden, maarhierverschilden de vrouwen in hun huishoudens slechts in naam van slaven. En slaven werden vaak behandeld of ze minder dan dieren waren. De eerste keer dat Ronica een van die nieuwkomers op de markt een van zijn slaven in het gezicht had zien slaan was ze geschokt geweest. Niet omdat de man had geslagen. Er waren in Beijerstad altijd al slechtgehumeurde tirannen geweest die hun frustraties afreageerden op hun personeel. Meestal kwam boontje om zijn loontje en kregen ze daardoor bedienden die logen en stalen en zo weinig mogelijk uitvoerden. Wat haar had gechoqueerd was dat de bediende op de markt slechts was achteruitgedeinsd. Hij had niet geprotesteerd, niet gedreigd een andere meester te zoeken, niet eens iets tot zijn verdediging gezegd. En wegens dat laatste kon niemand het voor hem opnemen. Misschien had hij de klap immers wel

verdiend, als hij er zelf niets over zei.

Er bleken tegenwoordig twee soorten bedienden te zijn in Beijerstad. Echte bedienden, zoals Nana, verdienden genoeg geld om ervan te kunnen bestaan. Ze hadden hun eigen waardigheid en hun eigen leven - het dienen van de Vestrits was slechts haar beroep, niet haar hele bestaansrecht. De andere bedienden, die van de nieuwkomers, waren nauwelijks meer dan slaven. Ze moesten aan alle grillen van hun meesters voldoen. Legaal was het niet, maar hoe kon je bewijzen dat iemand een slaaf was en niet een gewone bediende? Desgevraagd verzekerden de betrokkenen altijd meteen dat ze contractbedienden waren. Soms beweerden ze zelfs — wie weet onder welke ijzingwekkende bedreigingen - dat ze vrijwillig hier waren en hun werk leuk vonden.

'Goedendag, Ronica Vestrit.'

Ze schrok niet op, daarvoor was haar training te degelijk geweest. Cerwin stond voor haar en nam als een echte heer met een kleine buiging afscheid van haar. Ze antwoordde met een ernstig knikje. 'Goedendag, Cerwin Treil. Ik hoop dat je de bloemenkassen mooi vindt. Als de trompetbloemje bevalt, wil Keffria je misschien een bloesem meegeven. Hoe wreed het ook moge lijken, er moet nu en dan drastisch worden gesnoeid om de struik ook het komende seizoen weer mooi en gezond te hebben.'

'Juist,' zei hij, en ze wist zeker dat hij haar had begrepen. Hij bedankte haar en volgde Keffria toen de zitkamer uit. Malta en Delo, met hun hoofden dicht bij elkaar, liepen achter hen

aan. Malta's opgekropte ergernis was te zien aan haar opengesperde neusvleugels en haar stijf samengeknepen lippen. Kennelijk had ze een intiem samenzijn met alleen Cerwin verwacht, of hoogstens met zijn zusje erbij. En dan? Waarschijnlijk wist het meisje dat zelf niet eens.

Dat was misschien het zorgwekkendste van dit alles: Malta had zichzelf agressief in een spel gestortwaarvan ze de uitkomsten slechts vaag kon bevroeden. En wiens schuld was dat? Ronica kon er niet omheen zichzelf die vraag te stellen. De kinderen waren in haar huis, in haar huishouden opgegroeid. Ze had ze dagelijks gezien, in huis, in de tuin, in de stad. Toch waren het voor haar steeds 'de kinderen' gebleven. Neem nu Selden. Waar was hij nu, wat deed hij? Waarschijnlijk bij Nana of bij een leraar, maar toch, zewisthet niet precies. Ze werd belaagd door een aanval van paniek. E,r was zo weinig tijd, het was misschien al te laat om hen nog te vormen! Kijk maar naar haar eigen dochters: Keffria, die alleen iemand wilde die haar voorschreef wat ze moest doen, en Althea, die altijd alleen maar haar eigen wil wenste te doen.

Ze dacht aan de cijfers in haarkasboeken, die met een sterke wil alleen toch echt niet te veranderen waren. En aan haar schuld aan de familie Festrew van de Regenmensen. In goud of in bloed, die schuld moest worden voldaan. Maar na een plotselinge wisseling van perspectief was dat opeens niet meer haar probleem. Waren het immers niet Selden of Malta die het bloed waren waarmee de schuld misschien moest worden afgelost? Maar zij had die twee niets geleerd.

Helemaal niets.

'Meesteres? Voelt u zich niet goed?'

Ze richtte haar blik op Rache.De vrouw was de kamer in gekomen, had de kopjes op het dienblad verzameld en stond nu naast haar meesteres, die met blinde ogen in de verte staarde. Deze vrouw — een halve slavin in haar eigen huis, belast met een deel van de opvoeding van haar kleindochter! Ren vrouw die ze amper kende! Wat leerde Malta alleen al van het feit dat ze in het huishouden aanwezig was? Dat slavernij aanvaardbaar was? Dat het hebben van slaven de toekomst had? Rn wat leerde dat Malta over haar toekomstige positie als vrouw in de Beijerstadse samenleving?

'Ga zitten,' hoorde ze zichzelf tegen Rache zeggen. We moeten praten. Over mijn kleindochter. En over jezelf.'

'Jamaillia,' zei Vivacia zacht.

Het woord wekte hem. Hij tilde zijn hoofd op van het dek waarop hij in het wintersezonlicht had liggen slapen. Het was een heldere dag, niet koel, niet warm, en er stond een matig windje. Het was het uur van de middag waarop hij werd geacht 'aandacht te schenken aan het schip', zoals zijn vader het zo ignorant uitdrukte. Hij had op het voordek zijn broek zitten te herstellen, onderwijl met Vivacia converserend. Hij herinnerde zich helemaal niet dat hij was gaan liggen om een dutje te doen.

'Het spijt me,' zei hij, zijn ogen uitwrijvend.

'Niet nodig,' zei het schip eenvoudig,ik wilde dat ik het ook

kon, echt slapen, zoals mensen. Alle zorgen van de dag van je af zetten. Het is een zegen dat tenminste een van ons tweeën het kan. Ik heb je alleen gewekt omdat ik meende dat je dit graag zou willen zien. Je grootvader zei altijd dat dit de stad op haar mooist is: hier zie je haar vele fouten nog niet. Daar zijn ze. De witte torens van Jamaillia.'

Hij ging staan en rekte zich uit. Toen keek hij uit over de blauwe wateren. Twee landtongen reikten naar het schip als armen die het verwelkomden. De stad belijnde de kust tussen de stomende monding van de Warme Rivier en de hoge piek van de Satraapsberg. Fraaie landhuizen waren van elkaar gescheiden door stroken groen. Op een bergrichel achter de stad verhieven zich de gebouwen en torensvan het hof van de satraap. Dit deel, gewoonlijk 'de bovenstad' genoemd, was het hart van Jamaillia. De stad die haar naam had gegeven aan de hele satrapie, en die het centrum van de beschaving was, de wieg van alle wetenschap en kunst, lag te glinsteren in het zonlicht. Groen en goud en wit waren haar kleuren. Ze lag daar als een fonkelend juweel. De spitse torens staken boven de hoogste bomen uit en waren zo oogverblindend wit dat Wintrow zijn ogen tot spleetjes moest knijpen. Er liepen gouden banden om de torens heen, en de basis van de meeste gebouwen bestond uit Sadens groen marmer. Wintrow staarde gretig naar het panorama waarover hij al zo veel had gehoord.

Ongeveer vijfhonderd jaar geleden was Jamaillia tot de grond toe afgebrand. De toenmalige satraap had besloten dat

zijn hoofdstad fraaier dan ooit herbouwd moest worden en dat voortaan alle gebouwen van steen moesten zijn, om een herhaling van de ramp uit te sluiten. Hij had de beste architecten, kunstenaars en metselaars aan het werk gezet, en drie decennia later was de bovenstad klaar. De op een na hoogste toren markeerde de residentie van de satraap zelf. De hoogste toren was die van Sa's tempel, waar de satraap en zijn concubines de god aanbaden. Wintrow staarde er vol eerbied en ontzag naar. Ren plaats in het klooster dat bij die tempel hoorde was de hoogste eer die een priester kon bereiken. Alleen al de bibliotheek vulde zeventien zalen, en er waren drie schrijfzalen, waarin twintig priesters constant bezig waren oude rollen en boeken te renoveren of over te schrijven. Als je dacht aan de daar verzamelde geleerdheid liepen de rillingen van genot je over de rug.

Maar toen viel er een schaduw over zijn ziel. Had ook Kers niet schitterend en rein geleken, en was dat niet een stadje vol inhalige enbotte lieden geweest? Hij draaide zijn rug naar de stad toe en ging op het dek zitten. 'Het is allemaal schijn,' zei hij. 'Ren rottige truc die mensen met elkaar uithalen. Ze komen samen en maken iets heel moois, zoals deze stad, en zeggen dan: kijk eens,we weten heel goed wat heiligheid en wijsheid en vreugde en schoonheid zijn. We hebben het allemaal in deze gebouwen gestopt, zodat we ons er in ons dagelijks leven niet meer om hoeven te bekommeren. We kunnen in ons leven zo bruut en wreed en stompzinnig handelen als we maar willen, en elke neiging tot het geestelijke

of mystieke dat we in onze buren of onszelf aantreffen met geweld smoren. Dat hebben we immers in steen gehouwen, daar hoeven we ons toch niet meer druk om te maken? Het is een truc. Ren van de vele manieren waarop mensen elkaar bedriegen.'

Vivacia sprak heel zacht. Als Wintrow had gestaan zou hij haar misschien niet eens hebben gehoord, maar hij zat, met zijn handpalmen op haar dek, en dus drongen haar woorden tot diep in zijn ziel door. 'Misschien is het eerder een truc van Sa.Alle andere dingen maak ik mooi en edel en trouw aan zichzelf,had hij zich misschien voorgenomen,alleen de mens niet, die maak ik kleinzielig en gemeen en behept met een drang tot zelfvernietiging. En als kroon opmijn truc laat ik een aantal mensen beseffen dat die tekortkomingen hebben!Wat dacht je daarvan?'

'Dat is blasfemie!' riep Wintrow verontwaardigd uit.

is dat zo? Hoe verklaar jij het dan? Waar komt al het smerige en gemene in de mensheid dan vandaan?'

'Niet uit Sa. Uit onwetendheid over Sa. Door los-zijn van Sa. Keer op keer heb ik kinderen gezien die naar het klooster werden gebracht. Jongens en meisjes, zonder enig idee waarom ze daar waren. Vaak kwaad en bang, omdat ze op zo jonge leeftijd van huis waren weggestuurd. Maar binnen een paar weken bloeien ze op in Sa's licht en glorie. In elk kind bevindt zich minstens een vonk van dat licht! Niet allemaal blijven ze. Sommige kinderen worden naar huis gestuurd. Niet iedereen is geschikt voor een leven vandienstbaarheid,

maar iedereen is geschikt om een wezen van licht en bedachtzaamheid en liefde te zijn. Iedereen!'

'Hm,' mompelde het schip, 'het is fijn, Wintrow, dat je weer eens helemaal als de oude Wintrow praat.'

Hij permitteerde zich een bitter glimlachje en wreef over het gerimpelde witte littekenvlees op de plaats waar zijn vinger had gezeten. Het was een gewoonte geworden - een waar hij zich vreselijk aan ergerde wanneer hij er zichzelf weer eens op betrapte. Hij vouwde abrupt zijn handen. 'Is mijnzelfbeklag dan zo evident? Voor iedereen?'

'Waarschijnlijk ben ik er veel gevoeliger voor dan de anderen. Niettemin vind ik het leuk je er af en toe uit los te rukken.' Vivacia zweeg even. 'Ga je aan wal, denk je?'

ik betwijfel het.' Wintrow deed zijn best om het niet mokkend te laten klinken, ik mocht niet meer van boord sinds ik mijn vader "te kakken heb gezet" in Kers.'

Weet ik,' zei het schip. 'Maar als je aan wal zou gaan, Wintrow, wees dan erg voorzichtig.' Waarom?'

'Dat weet ik niet precies. Ik denkalleen dat je betovergrootmoeder het een akelig voorgevoel zou hebben genoemd.'

Het klonk zo on-Vivacia-achtig dat Wintrow opstond en naar de reling liep om haar aan te kijken. Ze keek naar hem op. Elke keer wanneer hij dacht dat hij aan haar gewend was geraakt volgde er een moment als dit. Het licht was vandaag ongewoon helder — het soort dat Wintrow 'kunstenaarslicht' noemde. Misschien kwam het daardoor dat Vivacia bijna

lichtgevend leek. Het groen van haar ogen, haar ebben haren en zelfs haar fijngenerfde huid glommen in een vreemde, aantrekkelijke dubbelglans van geboend hout en gezond mensenvlees. Ze bloosde toen ze hem zo zag staren en zelf voelde hij weer de scherpe discrepantie tussen zijn liefde voor haar en zijn absolute onwetendheid over haar ware aard. Het bracht hem van zijn stuk. Hoe kon hij deze... passie voelen, als hij dat woord mocht gebruiken, voor een schepsel van hout en magie? Zijn liefde had bij zijn weten geen enkele logische grondslag — geen vooruitzicht van een huwelijk en kinderen, geen snakken naar fysieke bevrediging in eikaars armen, geen lange gezamenlijke geschiedenis, vol gedeelde ervaringen en intimiteit. Het sloeg nergens op!

'Vind je het zo afschuwelijk?' vroeg ze fluisterend.

'Het komt niet door jou,' probeerde hij haar uit te leggen, 'maar doordat het gevoel me zo onnatuurlijk lijkt. Alsof het me van buitenaf is opgedrongen, en niet iets is wat ik uit mezelf voel. Als een betovering, een vorm van magie,' voegde hij er met tegenzin aan toe. De volgelingen van Sa ontkendende realiteit van de magie niet. Wintrow had bij enkele gelegenheden zelfs magie in gebruik gezien, kleine tovers om een wond schoon te maken of een vuurtje te ontsteken. Maar dat waren handelingen waarin een geoefende geest een fysiek effect had opgeroepen. De zo plotseling in hem opgewelde affectie voor haar, uitsluitend veroorzaakt, zo leek het hem, door hun langdurig samenzijn, was volgens Wintrow iets heel anders. Hij mocht Vivacia erg graag. Dat

wist hij en dat begreep hij ook. Hij had vele redenen om haar graag te mogen: ze was mooi en aardig en toonde medeleven met hem. Ook was ze intelligent, en het was een genoegen de redeneringen aan te horen die zij met haar intelligentie opbouwde. Ze was als een ongetrainde pupil, die leergierig was en graag onderwezen werd. Wie zou er niet houden van zo iemand? Het was dus volkomen logisch dat hij van het schip hield. Toch was dat iets heel anders dan de bijna pijnlijke golf van affectie die op onvoorziene momenten in hem opkwam. Op zulke momenten, zoals nu, zag hij haar opeens als belangrijker dan zijn familie, en zelfs zijn kloosterleven. Op zulke momenten kon hij zich geen mooier einde van zijn leven voorstellen dan zich plat op haar dek te werpen en helemaal in haar op te gaan.

Maar nee, het doel van een welbesteed leven was om op te gaan in Sa!

'Je vreest dat ik de plaats van je god in je hart aantast.'

'Dat lijkt mijn angst te zijn,' moest hij toegeven. 'Maar tegelijk denk ik niet dat het iets is wat jij, de persoon Vivacia, aan mij opdringt. Het heeft ietste maken met de aard van wat een levend schip is, met het fenomeen als zodanig dus.' Hij zuchtte. 'Als iemand me iets heeft opgedrongen, dan was het mijn eigen familie, mijn eigen betovergrootmoeder, toen ze het besluit nam een levend schip te laten bouwen. Jij en ik zijn slechts takjes die geënt zijn op een boom. We kunnen vrijelijk groeien, maar niet verder dan onze positie en onze wortels toestaan.'

Er stak opeens wat meer wind op, als om het schip in de haven te begroeten. Wintrow ging staan en rektezich uit. Hij was zich de laatste tijd bewust van veranderingen in zijn lichaam. Hij had niet het gevoel dat hij groter was geworden, maar zijn spieren waren duidelijk harder en sterker dan vroeger. Een blik in een spiegel had hem een paar dagen geleden geleerd dat zijn gezicht minder rond was geworden. Veranderingen. Een slanker, sterker lichaam, en nog maar negen vingers aan zijn hand. Maar het waren kennelijk te weinig veranderingen om zijn vader gunstiger te stemmen. Toen zijn koorts tenslotte verdweenen zijn hand begon te genezen had zijn vader hem bij zich geroepen. Niet om te zeggen dat hij trots was op Wintrows flinkheid tijdens de amputatie, niet eens om te vragen hoe het met zijn hand ging, of om te zeggen dat hij als matroos aardige vorderingenmaakte, nee. Hij had moeten komen om te horen hoe stom hij was geweest. Wintrow had in Kers de kans gehad om een te worden met de bemanning, maar die kans had hij verprutst.

'Het was een schijnvertoning,' had hij geprotesteerd. 'Dat hele gedoe met die beeren die man die er zogenaamd van had gewonnen. Ik doorzag het meteen.'

'Dat weet ik,' had zijn vader ongeduldig gezegd. 'Daar ging het niet om. Je hoefde niet te winnen, idioot. Je moest alleen laten zien dat je kloten had. Je dacht je moed te kunnen bewijzen door geen kik te geven terwijl Gantrij je vinger amputeerde. Dat dacht je, ontken het maar niet. Maar

daarmee demonstreerde je alleen een raar... religieus fanatisme. Op het moment dat je lef had moeten tonen bleek je een lafaard. En op het moment dateen normale man gevloekt en geschreeuwd zou hebben bleek je een griezelige fanaticus.Opdie manier zul je deze bemanning nooit voor je winnen. Je zult er nooit deel van uitmaken, laat staan een leider worden die ze respecteren. Ja, ze zullen misschien doen alsof ze je accepteren, maar dat zal onecht zijn. Ze zullen afwachten tot je een keertje niet op je hoede bent, en dan pakken ze je. Rn weet je wat? Dat zal dan je eigen schuld zijn. Rn geloof maar niet dat ik dan een greintje medelijden met je zal hebben. Je hebt het gewoonverdiend!

ZIJNvaders woorden spookten nog vaak door zijn geest. In de vele dagen nadien had hij bij de bemanning een groeiende, ietwat onwillige acceptatie menen te bespeuren. Milt, even snel van vergeven als lichtgeraakt, was deeerste die zich tolerant tegenover hem begon te gedragen. Wintrow was echter niet meer in staat het ontspannen te aanvaarden. Soms, wanneer hij 's nachts ouderwets lag te mediteren, kon hij er zichzelf van overtuigen dat het een complot was. Zijn vader had zijn houding tegenover de andere bemanningsleden met opzet vertroebeld. Zijn vader wenste namelijk niet dat Wintrow door de anderen geaccepteerd zou worden en wilde er daarom voor zorgen dat zijn zoon een buitenstaander bleef. Rn dat was meteen ook deeven waanzinnige als logische reden, concludeerde hij, waarom hij de ogenschijnlijke acceptatie en vriendschap van leden van de bemanning nooit

volledig zou mogen vertrouwen, want als hij dat deed, zou zijn vader een manier vinden om hen tegen hem op tezetten.

'Van dag tot dag,' zei hij zacht, 'wordt het voor mij moeilijker om te weten wie ik ben. Mijn vader stopt me vol met verdenkingen en achterdocht. De ruwheid van het leven aan boord doet me wennen aan onverschilligheid en kleine wreedheden tegenoverelkaar. Rn zelfs de uren die ik met jou doorbreng vormen me, en verwijderen me stapje voor stapje verder bij mijn priesterschap vandaan. Rn ergens anders naar toe. Ergens waar ik niet wil zijn, denk ik.'

Het was voor hem moeilijk dat allemaal hardop uitte spreken. De woorden deden hem even veel pijn als haar. Dat was voor haar de enige reden om haar zwijgen te bewaren.

ik denk niet dat ik het nog lang zal volhouden,' waarschuwde hij haar. iets zal moeten meegeven, en ik vrees datikdat zal zijn.' Hij keek haar recht aan, zonder met zijn ogen te knipperen, ik heb passief van dag tot dag geleefd. Ik heb afgewacht of iemand of iets de situatie zou veranderen.' Hij keek haar onderzoekend aan, benieuwd naar een reactie op zijn volgende woorden, ik denk dat het tijd wordt dat ik een echte beslissing neem. Ik denk dat ik zelf maar eens in actie moet komen.'

Hij wachtte of ze iets zou zeggen, maar ze wist niets te bedenken. Waar zinspeelde hij op? Wat kon de jongen tegen zijn vaders overmachtbeginnen?

'Hé, Wintrow, kom eens helpen!' schreeuwde iemand.

De sleur riep. ik moet gaan,' zei hij tegen Vivacia. Hij

haalde diep adem. 'Fout of goed, ik ben van je gaan houden. Maar...' Hij schudde zijn hoofd, opeens met zijn mond vol tanden.

'Wintrow, meteen!'

Als een goed afgerichte hond sprong hij overeind om te gehoorzamen. Ze zag hem met speels gemak in het want klimmen. Die vaardigheid zei haar even veel over zijn liefde voor haar als zijn woorden. Wel klaagde hij nog steeds, en vaak, enleed hij nog aan de kwellingen van een verscheurd hart, maar doordat hij zijn ongenoegen onder woorden bracht konden ze er tenminste over praten en er allebei wijzer van worden. Weliswaar dacht hij nu dat hij het niet kon verdragen, maar ze kende de waarheid. Er was veel kracht in hem, en hij zou volhouden, al voelde hij zich nog zo ongelukkig. Fin tenslotte zouden ze een geheel vormen, zij beiden. Zij had vanaf hun eerste nacht samen geweten dat hij werkelijk was voorbestemd om bij haar aan boord te zijn.Voor hem was het niet gemakkelijk dat te aanvaarden. Hij had zich lang tegen het idee verzet, maar zelfs in zijn opstandige woorden van vandaag proefde ze een naderende afronding van dat verzet. Haar geduld zou beloond worden.

Ze bekeek de haven met nieuweogen. In vele opzichten had Wintrow volkomen gelijk over de onderliggende corruptie in deze stad. Niet dat het ideeën waren waar ze de jongen in wilde sterken. Hij was al mistroostig genoeg van zichzelf, daar hoefde ze hem niet bij te helpen. Wintrow konzich beter concentreren op de aspecten van Jamaillia die

wel schoon en goed waren, zoals deze haven, die er in het winterse licht lieflijk uitzag.

Ze kon zich deze aanblik wel en niet herinneren. Ephrons herinneringen waren die van een mens, niet van een schip. Hij had vooral aandacht geschonken aan de kaden en de kooplui die daar wachtten. Rn aan de architectonische schoonheid van de stad zelf, en de bovenstad. Ephron had geen oog gehad voor de vuile, vingervormige uitlopers van de rioleringen, die tot diep in de haven naar buiten staken. Ook had hij niet, zoals zij, via elke porie in haar huid de geur van slangen opgesnoven. Haar blik zocht het kalme water af, maar er was nergens een spoor van die sluwe, gemene schepsels te zien. Ze hielden zich in de diepte verborgen, ze wroetten rond in de zachte modderbodem van het havenbekken. Een instinct dwong haar naar het deel van de kaden te kijken waar de slavenschepen lagen. Hun stank waaide in vlagen haar kant op - een mengsel van de geuren van slangen en dooden uitwerpselen. Daar schoolden die monsters bij voorkeur samen, onder de kielen van die schepen des doods. En als haar huidige lading straks was gelost, en haar ruimen waren ingericht voor een nieuwe soort vracht, zou Vivacia ernaast worden afgemeerd. Dan zou ze haar eigen lading ellende en wanhoop aan boord nemen. Vivacia sloeg haar armen om zich heen. Ze rilde, ondanks de zonneschijn. En dacht aan slangen.

Ronica zat in de werkkamer die van Ephron was geweest,

maar nu langzamerhand als de hare werd gezien. Hier voelde ze zich nog steeds het nauwste met hem verbonden, hier miste ze hem het meeste. In de maanden sedert zijn dood had ze zijn persoonlijke spulletjes in deze kamer geleidelijk vervangen door die van haarzelf, maar toch was Ephron hier nog inalles aanwezig. De massieve tafel was veel te groot voor haar, en in zijn stoel leek zij wel een kind. Overal lagen en hingen nog souvenirs van zijn verre reizen. Een wervel van een of ander zeemonster diende als voetensteun en een hele kastplank lag volmet schelpen en gesneden figuurtjes die door een ver volk als lichaamsversiering waren gebruikt. Het had iets heel intiems om in deze omgeving je boekhouding te doen, of thee te drinken.

Zoals vaker wanneer ze radeloos was had ze hier haar toevlucht gezocht om na te denken. Wat zou Ephron haar hebben aangeraden? Ze lag ontspannen op de divan tegenover de open haard. Haar slippers lagen op de grond. Ze droeg een wollen jurk, twee jaar oud, die ze lekker vond zitten, en keek naar de vlammetjes van het vuur.

Ze had juist geconcludeerd dat Ephron zijn schouders zou hebben opgehaald en het probleem weer aan haar gedelegeerd zou hebben, toen er op de zware deur werd aangeklopt.

'Ja?'

Ze had Rache verwacht, maar het was Keffria die binnenkwam. Ze droeg een kamerjas en haar haren waren al gevlochten en opgebonden voor de nacht, maar ze had een

dienblad met een dampende pot en twee grote bekers bij zich. Ronica rook koffie en kaneel.

'Ik dacht al dat je niet meer zou komen.'

Keffria gaf geen rechtstreeks antwoord.'Als ik toch niet kan slapen, dan kan ik net zo goed helemaal wakker zijn, dacht ik. Koffie?' 'Ja, goed idee.'

Dat was de wapenstilstand die ze hadden gesloten, moeder en dochter. Ze praatten langs elkaar heen en stelden elkaar geen vragen, behalve over drankjes, voedsel en andere onbenulligheden. Zo vermeden Ronica en Keffria alles wat tot een confrontatie kon leiden. Toen Keffria niet was verschenen had Ronica aangenomen dat dat de reden was, en ze had overwogen dat Kyle haar allebei haar dochters had afgepakt: de ene weggejaagd, de andere opgesloten. Maar nu Keffria alsnog was komen opdagen besloot ze spontaan haar dochter in elk geval nog voor een stukje terug te winnen. Terwijl ze de koffie aannam zei ze: ik was vandaag onder de indruk van je. Trots!'

Er kwam een bitter glimlachje op Keffria's gezicht. 'O, ja, ik ook. Geheel eigenhandig heb ik een doortrapt complot van een sluw dertienjarig meisje ontkracht. Een ware triomf.' Ze ging in haar vaders stoel zitten, schopte haar slippers uit en trok haar benen onder zich op. 'Nogal een holle overwinning, moeder.'

ik heb twee dochters grootgebracht,' zei Ronica vriendelijk, ik weet dat overwinningen soms erg pijnlijk kunnen zijn.'

'Niet die op mij,' zei Keffria dof. Er klonk enige

zelfverachting in haar stem. ik heb vader en u nooit een slapeloze nacht bezorgd. Ik was een modelkind, altijd braaf, altijd gehoorzaam. En ik heb de vruchten van die deugden geplukt. Dacht ik.'

'Jij was mijn gemakkelijke dochter,' gaf Ronica toe. 'En misschien heb ik je om die reden ondergewaardeerd. En over het hoofd gezien.' Ze schudde haar hoofd. 'Maar in die dagen gaf Althea me zo veel kopzorgen dat ik zelden een moment had om stil te staan bij de dingen die wel goed gingen...'

'En u wist nog niet half wat ze allemaal uitspookte!' viel Keffria uit. 'Als haar zus heb ik... Maar in al die jaren is er nog niets veranderd. Nog steeds geeft zij ons kopzorgen, ons allebei. Toen ze klein was was ze papa's lieveling, omdat ze koppig en ondeugend was. En nu hij weg is, heeft zij de benen genomen, en daardoor is ze ook uw lieveling geworden, gewoon door afwezig te zijn!'

'Keffria!' zei Ronica verwijtend. Haar zus werd vermist, en Keffria wist niets beters te doen dan jaloers te zijn omdat Ronica zich zorgen over haar maakte? Maar even later vroeg Ronica aarzelend: 'Denk je echt dat ik jou geen aandacht geef, enkel omdat Althea weg is?'

'U praat nauwelijks met me,' stelde Keffria vast. 'En toen ik in de boeken wilde nagaan wat ik had geërfd, pakte u ze van me af en deed de boekhouding zelf. U leidt dit huishouden alsof ik er niet ben. Toen Cerwin vanmiddag op de stoep stond kwam u meteen op volle oorlogssterkte in actie en

drong pas als een soort achterafje de gedachte tot u door dat u Rache moest sturen om mij te waarschuwen. Moeder, als ik verdween, net als Althea, zou het huishouden nog veel soepeler lopen. U bestiert het zo voortreffelijk!' Ze zweeg even en vervolgde toen met bijna gesmoorde stem: 'U geeft me geen ruimte om er wel of niets iets toe te doen.' Ze nam een teug van haar koffie en staarde in het vuur.

Ronica was sprakeloos. Ze nam zelf ook een slok koffie. Ze wist dat ze het verontschuldigend bedoelde toen ze zei: 'Maar ik wachtte juist steeds op het moment dat jij dingen van me zou overnemen!'

'Maar u had het altijd zo druk met het vasthouden van de teugels dat u geen tijd had om me te lerenhoe."Laat mij maar, het gaat beter als ik het zelf doe." Hoe vaak hebt u dat tegen me gezegd? Weet u wel hoe stom en nutteloos ik me daardoor steeds weer heb gevoeld?' De kwaadheid in haar stem was erg oud.

'Nee,' zei Ronica rustig. 'Dat wist ik niet. Maar ik had hetmoetenweten. En het spijt me, Keffria. Het spijt me echt.'

Keffria onderdrukte een diepe zucht. 'Het doet nu niet meer ter zake. Vergeet het maar.' Ze schudde haar hoofd, alsof ze even moest sorteren wat ze wilde zeggen, en met welke woorden, ik neem Malta onder mijn hoede,' zei ze toen op kalme toon. Ze keek haar moeder aan alsof ze tegenspraak verwachtte, maar Ronica keek haar alleen maar aan. 'Misschien betwijfelt u of ik dat kan,' vervolgde ze. 'Zelf twijfel ik ook. Maar ik weet dat ik het ga proberen. En ik wilde u

vragen... nee, het spijt me, ik wil u zeggen: bemoei u er niet mee. Hoe groot de knoeiboel ook wordt. Pak het me niet af onder het motto dat het beter gaat als u het zelf doet.'

Ronica was ontzet. 'Keffria, dat zou ik nooit doen!'

Keffria staarde naar het vuur. 'Nou en of, moeder. En zelfs zonder het te beseffen, zoals vandaag nog. Ik heb meegedaan aan uw opzetje en het verder afgehandeld, maar zelf zou ik Malta nieteens naar beneden hebben geroepen. Ik zou Cerwin en Delo hebben verteld dat ze uit was, of ziek, of druk bezig met het een of ander, zonder Malta de kans te geven de zelfingenomen flirt uit te hangen.'

'Dat zou inderdaad nog beter zijn geweest,' gaf Ronica zachtjes toe. Haar dochters woorden deden pijn. Ze had alleen geprobeerd snel te denken en meteen in actie te komen om een ramp te verhinderen. Maar wat haar dochter zei was ook waar, dus ze sprak het niet tegen en nam een slok koffie. 'Mag ik vragen watje van plan bent?' vroeg ze even later voorzichtig.

'Dat weet ik zelf nog nauwelijks,' bekende Keffria. 'Ze is zo ver heen, ze heeft zo weinig respect voor me... misschien krijg ik helemaal niets meer voor elkaar. Maar ik heb een paar ideeën over manierenom een begin te maken. Ik ga Rache bij haar weg halen. Geen lessen meer in dansen of etiquette tot ze ze echt heeft verdiend. En vanaf dat moment zal ze Rache met even veel respect en beleefdheid moeten behandelen als Selden voor zijn onderwijzer heeft. De lessen zullen op vaste uren plaatsvinden, niet telkens wanneer Malta zich even

verveelt en wat afwisseling wil. Als ze een les mist, zal ze de inhaaltijd moeten verdienen door klusjes te doen.' Keffria haalde diep adem. 'Het is mijn streven dat ze de privileges van een vrouw alleen zal verdienen door ook het werk van een vrouw te doen. Dus.' Ze zuchtte nogmaals en keek haar •moeder toen aan. ik wil de boekhouding terug. Malta mag niet even onwetend opgroeien als ik. Ze zal elke week een aantal uren aan de inkomsten en uitgaven moeten besteden. Ik weet dat ze vlekken zal maken, en massa's fouten, en dat de helft opnieuw zal moeten. Het is niet anders. We moeten het maar verdragen, en Malta ook. Ze moet leren de cijfers in te schrijven en de kolommen op tetellen. En zij... wij, bedoel ik... wij zullen bij u zijn wanneer u contact hebt met pachters of makelaars of kopers. Malta moet leren hoe je eigendommen beheert en handel drijft.'

Weer wachtte Keffria alsof ze zichalvast schrap zette om tegenspraak te bestrijden, maar Ronica zei niets.

'Ze zal zich bij die gelegenheden natuurlijk netjes moeten gedragen. En zich kleden zoals het een meisje dat bijna een vrouw is past. Niet goedkoop en suggestief, maar ook niet kinderlijk. Ze zal nieuwe kleren nodig hebben. Het is mijn bedoeling haar daar zelf aan te laten meewerken. En dat ze leert koken, en toezien op personeel.'

Ronica knikte ernstig mee bij elke taak die Keffria aan Malta's lijstje toevoegde. Toen ze eindelijk zweeg nam haar moeder het woord, ik denk dat je verstandige plannen hebt gemaakt en dat Malta veel voordeel kan hebben van wat jij

haar wilt bijbrengen. Maar ik denk niet dat ze er vrijwillig aan zal meewerken. Het is helemaal niet in de mode voor vrouwen omzulke dingen te weten, laat staan om ze zelf te doen. Zoiets wordt in Beijerstad tegenwoordig zelfs uitgesproken plebejisch gevonden! Het zal haar trots kwetsen, dat ze het moet. Ik betwijfel of ze een gretige studente zal zijn.'

ik ook,' gaf Keffria toe.'Daarom heb ik nog iets anders bedacht. Moeder, ik weet dat u het misschien niet met me eens zult zijn, maar volgens mij is het de enige manier om mijn wil af te dwingen. Geen duit mag ze meer krijgen om zelf uit te geven, tenzij uit mijn handen. Ik zal de winkels en handelaren duidelijk moeten maken dat ze niet meer op krediet mag kopen. Het zal een vernederende ronde zijn, maar...' Ze dacht even na. 'Ja, ik denk dat het ook voor Selden moet gelden. Het lijkt me niet te vroeg om ook met hem een aanvang temaken. Misschien had ik Malta op dit punt nooit zo de vrije hand moeten geven.'

Ronica knikte, en ze moest een hartgrondige zucht van opluchting onderdrukken. Ze had al een heel stapeltje door Malta afgetekende rekeningen liggen - vooral voor snoep en prullerige snuisterijen en buitensporig dure parfums. Ronica had deze verspillende uitgaven tot nu toe voor Keffria verzwegen, maar vroeg zich nu oprecht af waarom eigenlijk. 'Het is jouw dochter,' zei Ronica peinzend, 'maar ik vrees dat dit voor ons allemaal niet gemakkelijk zal zijn. En er is nog iets anders dat ze moet weten,' vervolgde ze met tegenzin. 'Ons contract met de familie Festrew...'

Keffria trok een wenkbrauw op. 'Maar ik ben toch getrouwd?' zei ze.

Ronica voelde een steek van acuut medelijden met haar dochter. Ze herinnerde zich hoe verschrikkelijk ze zich had gevoeld toenzijzich voor het eerst had gerealiseerd dat haar dochters kwetsbaar waren geworden op grond van afspraken die generaties geleden waren gemaakt. 'Jij wel,' gaf ze op kalmetoon toe. 'Maar Althea wordt vermist. En onze schulden groeien sneller dan onze inkomsten. Keffria, je weet welke voorwaarden de Vestrits destijds hebben afgesproken. Bloed of goud. Zodra Malta aan de Beijerstadse samenleving als vrouw is gepresenteerd,zullen we haar aan de Festrews verschuldigd zijn als we niet genoeg goud hebben om de termijnbetaling te voldoen. En het is zo,' voegde ze er met tegenzin aan toe, 'dat ik de afgelopen zomer al iets te kort kwam. Ik heb beloofd het deze winter aan te zuiveren, en bovendien een boete te betalen.' Ze kon niet de moed vinden om haar dochter nu meteen ook maar te vertellen hoe hoog de boete was die ze had geaccepteerd. 'Lukt dat niet,' vervolgde ze bijna hakkelend, 'dan kan Caolwn een beroep doen op het bloedrecht. En dat is Althea, als ze tegen die tijd weer is opgedoken. Zo niet, dan zal het Malta zijn.'

Ronica kon verder geen woorden meer vinden. Ze zag het inzicht en de afschuw in Keffria's blik groeien. Gevolgd, hoe voorspelbaar, door woede. 'Dat is niet eerlijk! Ik heb nooit met die afspraken ingestemd! Hoe kan Malta gebonden zijn aan een contract dat generaties vóór haar geboorte is

afgesloten? Dat is onzin, dat is oneerlijk!'

Ronica liet haar even uitrazen. En toen sprak ze de woorden die elke zoon of dochter van een vaarder op zekere dag te horen kreeg: 'Het is de vaardersmanier. Niet altijd eerlijk. Niet altijd juist. En soms zelfs niet eens begrijpelijk. Maar het is de vaardersmanier. Wat hadden we, toen we naar deze Gedoemde Kust kwamen? Alleen onszelf, en de waarde van een mannenwoord. Of een vrouwenwoord. We beloofden elkaar trouw, loyaliteit, en dat niet voor een dag of een jaar, maar voor altijd, door de generaties heen. En zo hebben we het hier overleefd, wat anderen nooit hebben gekund. We hebbenook trouw beloofd aan het land en wat het van ons verlangt. Ook dat, neem ik aan, is een onderwerp dat je nog niet met Malta hebt besproken. Daar moet je niet te lang meer mee wachten, zou ik zeggen, want ze zal vast al geruchten hebben gehoord.'

'Maar...ze is nog maar een kind,' protesteerde Keffria zwakjes. Alsof haar moeder de harde feiten kon veranderen door haar op dit punt gelijk te geven.

'Dat klopt,' zei Ronica voorzichtig. 'Maar nog maar heel even. En ze moet voorbereid zijn.'

HOOFDSTUK 22
Intriges en gevaren

~

'Dus het liep niet geheel en al zoals kapitein Kennit, de piratenkoning, het had gepland?'

'Kop dicht.' Het klonk eerder vermoeid dan kwaad. Het was een teleurstellende en zware dag geweest. Ze hadden een levend schip waargenomen, eenouderwetse, breedbuikige koopvaarder, echt een waggelende zeug van een schip, een heel eind voor hen uit. Het schip ploegde zich traag een weg door het Weer-Fout-kanaal. Rijk beladen als het was, lag het erg diep in het water. Het moest toch lukken het aan de grond te laten lopen! DeMariëttahad met opgestoken zeilen de achtervolging ingezet en was zo dichtbij gekomen dat ze het boegbeeld van dat schip aanwijzingen hadden horen roepen naar de stuurman. De bemanning had geschrokken gereageerd op Kennits vlag met de Raaf. Sorcor had zijn aan elkaar geketende kogels gelanceerd, maar het schip had deze door een snelle wending op het laatste nippertje weten te ontwijken. In zijn woede had Kennit bevolen vuurballen af te schieten en Sorcor had de opdracht met tegenzin uitgevoerd. Een van de bollen had doel getroffen en een zeil in vlam gezet, maar als door een wonder had dat zeil zichzelf toen opgerold en op het dek laten vallen, waar de vlammen door de bemanning gemakkelijk konden worden uitgetrapt en geblust met water. En al die tijd was het aanvankelijk zo trage levende schip bovendien steeds verder bij hen vandaan

gevaren.

Kennit had zijn bemanning als een gek staan aanvuren, en ze hadden alles geprobeerd om deMariëttameer snelheid te geven - zelfs roeiers,bij al die zeilen - maar op een gegeven moment was bovendien nog het weer hem gaan tegenwerken en was er zo'n typische locale storm opgestoken, met windvlagen die nu eens van de ene kant kwamen, dan weer van een totaal andere, en met regenbuien waarin jegeen hand voor ogen kon zien. En toen het allemaal weer wat opklaarde en kalmeerde, was het levende schip nergens meer te zien. Het was weg, gewoon foetsie.

Inmiddels was het avond. De storm was overgegaan in een kalme bries en het regende helemaal niet meer. Zijn bemanning bleef angstvallig bij hem uitde buurt, niet wetend dat zijn kolkende ongenoegen over hun prestaties allang was uitgeraasd. Hij stond op het achterdek naar het dansende heksenvuur in hun kielzog te kijken en zocht innerlijke vrede.

'Ik neem aan dat je Sorcor nu weer een slavenschip verschuldigd bent?' vroeg zijn amulet zoetsappig.

'Als ik jou van mijn pols sneed en in zee flikkerde, zou je dan blijven drijven?'

'Probeer het eens uit,' suggereerde het gezichtje beleefd.

Kennit zuchtte. 'Iktolereer je eigenlijk alleen nog maar omdat je zo vreselijk duur bent geweest.'

Zijn tweelinggezichtje tuitte zijn lippen naar hem. 'Zul je dat later ook over die hoer van je zeggen?'

Kennit kneep zijn ogen dicht. 'Kun jedan niet even stil zijn

en me met rust laten?'

Een zachte tred en het ruisen van kleren achter hem. 'Sprak je tegen mij?' vroeg Etta. 'Nee.'

'Ik dacht dat ik je hoorde zeggen... dat je met rust gelaten wilde worden? Ik kan terugkeren naar de kajuit, als jedat wilt.' Ze zweeg even. 'Maar ik zou liever bij je blijven, als je het niet erg vindt.'

Haar parfum had hem nu bereikt. Lavendel. Het maakte hem besluiteloos. Hij draaide zijn hoofd om haar te bekijken. Ze maakte een diepe buiging voor hem — een dame die haar heer begroet.

'Toe nou,' gromde hij afwerend.

'Graag gedaan,' antwoordde ze op hartelijke toon. Haar slippers tikten op het dek en even later stond Etta naast hem. Ze raakte hem niet aan. Zelfs nu wist ze dat ze beter niet zo vertrouwelijk kon zijn.Ook boog ze zich niet losjes over de reling heen. Ze stond er rechtop naast, met een hand steunend op het hout. Ze keek hem aan, zwijgend, roerloos. Na een poos kon hij het niet langer verdragen. Hij draaide zijn hoofd om haar blik te ontmoeten.

En ze glimlachte naar hem. Stralend. Oogverblindend.

'Prachtig,' hijgde het stemmetje vanaf zijn pols, en Kennit kon het niet ontkennen. Etta sloeg haar ogen neer en wendde haar hoofd half af, alsof ze even in verlegenheid of verwarring was gebracht. Ze droeg weerandere kleren. De matroos die haar aan boord had gebracht had zich aan Kennits opdrachten gehouden en een heet bad voor haar geregeld. Het vinden

van geschikte kleren was een grotere toer geweest. Na lang aarzelen had hij haar een kamerjas van de kapiteinzelf gegeven, plus een aantal lappen dure stof uit hun laatste buit, en naald en draad. Kennit had het wat al te royaal gevonden, maar had zich niet verzet. Achteraf vond hij dat de matroos een briljant idee had gehad. Zolang Etta druk aan het naaien was,viel ze hem tenminste niet lastig. En de kleren die Etta voor zichzelf maakte waren heel anders dan wat Kennit ooit door vrouwen had zien dragen, en bleken heel geschikt voor een leven aan boord van een schip.

Niet dat hij er zich bij had neergelegd haaraan boord te houden. Hij had gewoon nog geen geschikte plaats gevonden om haar te stallen. Het kwam hem goed uit dat ze iemand was die zich gemakkelijk aanpaste. Ze had zich vanaf het moment dat ze aan boord was nog nergens over beklaagd, behalve die ene keer, al op de tweede dag, dat ze naar de kok was gestormd en hem de huid vol had gescholden omdat hij Kennits stamppot te zout had geserveerd. Daarna had ze meestal persoonlijk toegezien op de bereiding van de maaltijden die in de kapiteinskajuit werden opgediend. En inderdaad, het eten leek daardoor lekkerder geworden.

Maar ze was nog steeds een hoer, bracht hij zichzelf in herinnering. Ondanks het kroontje van korte sluike haren dat toverachtig glansde in het dansende licht van de scheepslantaarns, ondanks de smaragdgroene zijde van haar losse bloes met wijde mouwen, die ze in haar met brokaat versierde pantalon had gestopt, en ondanks de sjerp van

gouddoek die haar slanke middeltje accentueerde. Ze was nog steeds gewoon zijn hoertje. Zelfs al droeg ze een robijntje in haar oor en een met bont gevoerd manteltje dat haar lichaam tegen het avondbriesje beschermde.

ik heb nagedacht over het levende schip dat vandaag aan je wist te ontsnappen,' durfde ze te zeggen. Ze richtte haar blik op hem — donkere ogen,te stoutmoedig naar zijn smaak. Ze scheen dat aan te voelen, want ze sloeg ze neer nog voordat hij snauwde: 'Praat me daar niet van!'

'Doe ik niet,' beloofde ze hem gedwee, maar al een paar tellen later brak ze haar woord, zoals vrouwen dat altijd deden.'De snelheid van een gewillig levend schip is legendarisch,' zei ze zacht. Ze staarde naar het bruisende kielzog en praatte verder tegen de nacht, ik weet verder zowat niets van piraterij,' bekende ze op een toon alsof dat hem wel zou verbazen, 'maar ik vraag me af of juist die gewilligheid om te vluchten misschien ook tegen het schip kan worden gebruikt.'

ik zou niet weten hoe,' snierde Kennit.

Ze likte haar lippen voordat ze sprak, en heel even was Kennit volkomen gebiologeerd door de kleine, natte beweginkjes van haar roze tongpuntje. Er vlamde een irrationele begeerte in hem op. Die verdomde vrouw! Het was niet goed voor een man om constant aan de uitstraling van een vrouw blootgesteld te zijn! Hij zuchtte diep.

Zij wierp hem een snelle zijdelingse blik toe. Als hij zeker had geweten dat het aankomende glimlachje om haar lippen

op geamuseerdheid duidde, zou hij haar een klap hebben gegeven, maar ze praatte alleen over piraterij. 'Een konijn doodt zichzelf doordat het in volle vaart een strik in rent,' merkte zeop. 'Als men wist welke kant een levend schip op zal vluchten, en men heeft meer dan één piratenschip tot zijn beschikking... dan zou een enkel schip de prooi kunnen opjagen en in volle vaart naar een hinderlaag sturen.' Ze zweeg even en richtte haar blik weer op het kielzog, ik heb horen zeggen dat het erg moeilijk is een schip te laten stoppen, zelfs al ziet men het gevaar aankomen. En ik wed dat er hier heel wat nauwe passages zijn waar een schip in zo'n geval zou moeten kiezen tussen een frontale botsing met een ander schip, of zichzelf aan de grond laten lopen.'

ik neem aan dat het zo zou kunnen, maar dan moet er volgens mij aan heel veel "mitsen" voldaan zijn. Men zou precies de juiste omstandigheden moeten hebben.'

'Ja, dat lijkt mij ook,' mompelde ze. Ze maakte een kleine hoofdbeweging om een lok haren uit haar ogen te zwaaien. Haar korte sluike haren waren pikzwart, zo zwart als de hemel tussen de sterren. Hij hoefde niet bang te zijn om haar te kussen. Tegenwoordig had ze geen andere mannen meer dan hij. Ze zag dat hij haar aankeek. Ze sperde haar ogen open en begon opeens sneller en dieper te ademen. Abrupt drukte hij zijn lichaam tegen haar aan. Hij zette haar vast tegen de reling, overmeesterde haar. Hij dwong haar mond open met de zijneen voelde haar kleine, harde tepels onder de dunne lichaamswarme zijden stof van haar bloes. Toen trok hij zijn

lippen weer van de hare af.

'Heb nooit de pretentie,' zei hij dreigend, 'dat je mij mijn vak kunt leren. Ik weet hoe ik moet krijgen wat ik wil. Ik heb geen vrouw nodig om me te adviseren.'

Haar ogen waren vol van de nacht. 'Natuurlijk heb je dat niet,' beaamde ze hees en zachtjes.

Hij hoorde ze al van ver aankomen. Hij wist dat het midden in de nacht moest zijn, want de avondvogels hadden hun gezang al uren geleden gestaakt. Aan het vochtige waas op zijn hout te oordelen was het een nevelige nacht. Dus wachtte Paragon angstig af. Waarom waren twee mensen dwars door het duister en de mist naar hem onderweg? Hij wist wel zeker dat ze naar hem kwamen, want er was niets en niemand anders op dit strand. Toen ze dichterbij waren rook hij de geur van een brandende lantaarn. Ze schenen er weinig hulp van te hebben, want hij hoorde ze vaak struikelen en vloeken. Hij wist al dat de ene Mingslij was. Die stem kende hij ondertussen helaas maar al te goed.

Misschien kwamen ze hem in brand steken? Hij had Mingslij bij zijn vorige bezoek nogal uitgedaagd. Ze hoefden die lantaarn maar tegen zijn romp stuk te gooien en hij zou hier sterven, hulpeloos schreeuwend- een langzame dood in de vlammen.

'Niet ver meer,' hoorde Paragon Mingslij tegen zijn metgezel zeggen.

'Dat heb je nu al drie keer beloofd,' mopperde deze. Zijn

accent was dat van Kwarts, en het was nog zwaarder dan Mingslijs Jamailliaanse accent, ik bentwee keer gevallen en ik geloof dat mijn knie bloedt. Dit kan maar beter verdomd de moeite waard zijn, Mingslij.'

is het, is het. Wacht maar tot je het ziet.'

in deze mist zullen we niet veel zien. Waarom konden we niet overdag hierheen komen?'

Aarzelde Mingslij even voordat hij antwoord gaf? 'Er wordt in de stad met gemengde gevoelens over gedacht. De oude vaarders zien niet graag dat een niet-vaarder zo'n levend schip koopt. Als ze wisten dat jij belangstelling had... enfin, ik heb een paar niet zo subtiele waarschuwingen gehad dat ik hier uit de buurt moest blijven. Als ik vroeg waarom kreeg ik leugens en smoesjes te horen. Ze zeggen dat alleen een vaarder van Beijerstad een levend schip kan bezitten. Vraag maar niet waarom, want dan krijg je nieuwe leugens. Het gaat tegen al hun tradities in, willen ze je laten geloven, maar er zit veel meer achter. Meer dan ik zelf vermoedde, toen ik over hem hier begon te onderhandelen. Aha, we zijn er. Zelfs nu hij zo beschadigd is kun je zien hoe prachtig hij ooit isgeweest.'

De stemmen waren dichterbij gekomen. Paradon had een akelig voorgevoel gekregen, maar zijn stem klonk vast toen hij bulderde: 'Prachtig? De vorige keer noemde je me nog lelijk!'

Hij smaakte het genoegen dat beide mannen hoorbaar schrokken.

Mingslijs stem klonk niet echt zelfverzekerd toen hij het met snoeven probeerde. 'Tja, dat hadden we natuurlijk

kunnen verwachten. Een levend schip lééft immers.' Er klonk een geluid van metaal over metaal. Paragon vermoedde dat ze het kapje van de lantaarn hadden getrokken om meer licht te hebben. De geur van hete olie was sterker geworden. Paragon bewoog zich onrustig en sloeg zijn armen over elkaar.

Wel, Firth, wat vind je van hem?' vroeg Mingslij.

ik ben... diep onder de indruk,' mompelde de andere man.Er klonk oprecht ontzag in zijn stem. Toen kuchte hij en vervolgde: 'Maar ik begrijp nog steeds niet waarom we hier midden in de nacht naar toe moesten. Ja, ten dele snap ik het wel. Je wilt mijn financiële steun. Maar waarom zou ik jou helpen om drie keer meer geld bij elkaar te brengen dan het zou kosten om een gewoon schip van dit formaat te kopen? En dan nog wel voor een wrak, ergens op een strand. En met een stukgehakt boegbeeld - zelfs al kan het nog praten.'

'Omdat het gemaakt is van toverhout.' Mingslij sprak de woorden uit alsof hij een groot geheim onthulde.

'Nou en? Dat zijn alle levende schepen,' zei Firth.

'En waarom is dat zo?' vroeg Mingslij, die zijn stem zeer geheimzinnig liet klinken. Waarom bouwt men deze schepen van toverhout, dat zo duur is dat het generaties kost om zo'n schip af te lossen?'

'Dat weet iedereen,' gromde Firth. 'Ze komen tot leven en dan is er veel gemakkelijker mee te zeilen.'

'Vertel eens, als je dat weet over toverhout, zou jij dan je hele familiekapitaal drie of viergeneraties lang willen claimen enkel om een schip als dit te bezitten?'

'Nee. Maar de vaarders van Beijerstad zijn gek, dat weet iedereen toch?'

'Zo gek dat die verdomde vaardersfamilies stuk voor stuk rijk zijn geworden,' merkte Mingslij op. 'En hoe zijn ze zo rijk geworden?'

'Door hun vervloekte monopolies op de fascinerendste handelsgoederen ter wereld. Mingslij, we hadden ook in de herberg over economie kunnen praten, met een goed glas heet gekruide cider erbij. Ik heb het koud, de mist heeft me drijfnat gemaakt en mijn knie klopt alsof hij vergiftigd is. Dus kom ter zake.'

'Als je op een verkeerd soort schelpen bent gevallen,' meldde Paragon zich weer, nog steeds met bulderende stem, 'kan je knie inderdaad vergiftigd zijn. Verheug je dan maar op een weekje helse pijn.'

'Stil!' siste Mingslij.

Waarom zou ik?' spotte Paragon. 'Ben je nerveus dat iemand je hier betrapt met praten over iets wat je niets aangaat en wat je nooit zult kunnen bezitten?'

ik weet waar jij op uit bent,' verklaarde Mingslij opeens. 'Je wilt niet dat hij het te weten komt! Je wilt het kostbare geheim van het toverhout met niemand delen, dat is het! Want dan stort het hele handelsimperium van de vaarders van Beijerstad met donderend geweld in!' Hierna richtte Mingslij zich niet meertot Paragon, maar tot zijn metgezel. 'Denk maar eens na, Firth. Waar is, welbeschouwd, heel Beijerstad op gefundeerd? Niet op een of andere oude gift door een

satraap, maar op de goederen die over de Wilde Regenrivier hierheen zijn gehaald - de exotischeen wonderbaarlijke schatten uit de Wilde Regenlanden zelf!'

'Hij sleurt je dieper mee dan je kunt vermoeden!' waarschuwde Paragon Firth op luide toon. 'Sommige geheimen zijn het niet waard om gedeeld te worden. Andere hebben een prijs die veel hoger is danje wilt betalen.'

'De Wilde Regenrivier, waarvan het water nu eens heet, dan weer ijskoud is, nu eens bruin, dan weer wit. Waar komt het eigenlijk vandaan, dat water? Je hebt dezelfde legenden gehoord als ik - een groot, dampend meer van heet water, het broedgebied van de vuurvogels. Ze zeggen dat de grond daar voortdurend beeft en dat er een deken van eeuwige mist over het water en het land ligt. En ze zeggen dat het hete witte water van de rivier zich even snel' door de romp van een schip als door het vlees en de botten van een mens kan vreten. En daarom kan niemand over de Wilde Regenrivier varen om handel te drijven. En je kunt ook niet over de oevers reizen. De oevers zijn verraderlijke moerassen. Uit de overhangende ranken druppelt verschroeiend zuuren het sap van de planten daar bezorgt een mens brandende zweren die dagenlang blijven etteren.'

'Kom ter zake,' drong Firth geërgerd aan.

Paragon riep: 'Zwijg! Sluit je smerige mond! En verdwijn van mijn strand, maak dat je wegkomt! Of kom dichtbij, datik je kan wurgen. Ja, kom hierheen, mannetje! Kom!' Hij zwaaide blindelings met zijn armen, graaiend naar een

lichaam dat er niet was.

Tenzij je een levend schip hebt,' onthulde Mingslij. 'Als je een levend schip hebt, met een romp van toverhout, is datbestand tegen het hete witte water van de rivier. Als je een levend schip hebt kent dat vanaf het moment dat het tot leven is gekomen de enige route stroomopwaarts. Dat is de ware reden waarom Beijerstad het monopolie heeft op deze handel. Je moet een levend schip bezitten om eraan te kunnen meedoen.' Hij liet een dramatische pauze volgen en rondde toen af:'Ikbied je de kans er een te verwerven!'

'Hij liegt!' riep Paragon wanhopig. 'Leugenaar! Er zit veel meer aan vast, veel meer! En zelfs als je mijn eigenaar werd, ik zou niet voor je varen. Ik zou mezelf laten kapseizen en alle opvarenden doden! Ik heb het eerder gedaan, je kent die verhalen vast wel. Of ga het anders maar in een willekeurige kroeg navragen! Informeer naar deParagon,deParia,het dodenschip! Hoor maar wat ze zullen zeggen. Ik zal jullie doden!'

'Hij kan worden gedwongen,' zei Mingslij met kalme zelfverzekerdheid. 'Of verwijderd. Het belangrijkste is de romp. Een goede rivierschipper kan ons een route wijzen. Bedenk eens wat we zouden kunnen doen met een toverhouten schip! Er woont daar ergens stroomopwaarts een stam waar de vaarders van Beijerstad handel mee drijven. Een enkele trip zou voldoende zijn. We kunnen hun dubbel zo veel als de Beijerstadse oude vaarders betalen, Firth, en dannog een vette winst maken! Dit is onze kans om binnen te

komen in een handel die vanaf de stichting van Beijerstad voor alle buitenstaanders taboe is geweest. Ik heb de contacten. De eigenaars staan open voor een reëel bod inContantgeld. Ik heb alleen steun in de rug nodig. En die kun jij geven.'

'Hij liegt je iets voor!' bulderde Paragon in het donker. 'Dat gaat je je leven kosten. Erger nog, veel erger! Er zijn ergere dingen dan sterven, stuk vullis uit Kwarts! Maar alleen een echte vaarder kan je datvertellen, alleen een vaarder uit Beijerstad!'

ik geloof dat ik interesse heb,' zei Firth zacht, 'maar er zijn betere plaatsen om dit te bespreken.'

'Nee!' brulde Paragon. 'Je weet niet wat hij je probeert te verkopen, welk leed je zou kopen! Je hebt geenidee, geen flauw idee!' Zijn stem brak. 'Ik ga niet met je mee, nee, nooit! Ikmlhet niet en je kunt me niet dwingen, nooit, niemand kan me dwingen! Ik zou je doden, ik zou jullie allemaal doden!'

Weer begon hij wild met zijn armen te wieken. Ais hij erbij had gekund zou hij met zand, met brokken steen, desnoods met slierten zeewier hebben gegooid, maar zijn vingers vonden alleen maar leegte. Opeens hield hij op met bewegen. Hij hoorde voetstappen die zich verwijderden.

'... iemand vertellen?'

'Zou weiniguitmaken,' antwoordde Mingslij onbezorgd. 'Je hebt hem gehoord. Hij is gek, volslagen krankzinnig. Niemand luistert naar hem. En niemand vertoont zich hier. Zelfs als hij een luisteraar zou vinden, niemand gelooft hem.

Dat is het mooie van de situatie, vriend. Het is iets wat anderen zich gewoon niet kunnen voorstellen. Het schip ligt hier al jaren. Jaren! En niemand heeft dit ooit eerder bedacht...'

Zijn stem stierf weg en werd gesmoord door de mist en het geluid van de aanrollende golven.

'Nee!' riep Paragon naar de nacht. Hij sloeg met zijn vuisten op de planken van zijn boeg. 'Nee!' riep hij nogmaals. Het klonk uitdagend en ontkennend. Maar ook wanhopig. Ze luisterden niet naar hem. Niemand luisterde ooit naar hem. Dat was altijd het probleem geweest. Ze zouden compleet negeren wat hij hun vertelde. Ze zouden hem dwingen. En hij zou alle opvarenden moeten doden. Alweer.

'Een slang!'

Althea's stem klonk even helder en koel als de nacht die haar omringde. Ze hield zich met half verkleumde vingers vast aan de rand van het kraaiennest, zette zich schrap met allebei haar voeten en boog zich ver naar voren om het monster in het oog te houden. Onder zich hoorde ze snelle voetstappen van bemanningsleden en herhalingen van haar kreet. Luiken werden geopend, want alle hens kwamen aan dek om deze nieuwe aanval af te slaan.

Waar?'

'Drie punten naast stuurboord vooruit, meneer. Een grote.'

Ze waren allemaal groot, bedacht ze bitter. Ze had het koud, ze was moe en nat, en de genezende wond op haar

hoofd deed nog steeds lelijk pijn. In een koude nacht als deze klopte het bloed voortdurend als met mokerslagen tegen de binnenkant van haar schedel aan. De koorts was al dagen geleden verdwenen en Reller had de hechting verwijderd toen de jeuk voor Althea onverdraaglijk was geworden. Rellers onhandigheid en zijn ruwe grappen over haar pijn waren verre te verkiezen boven de behoedzame tederheid die ze telkens in Breskers ogen zag verschijnen wanneer ze bij hem in de buurt kwam. Verdomme. En nogmaals verdomme, want nu stond ze weer aan hem te denken, terwijl haar leven ervan afhing dat ze met haar volle verstand bij haar taak bleef! Waar was die verrekte slang gebleven?

In antwoord op die onuitgesproken vraag maakte het schip opeens slagzij naar stuurboord. Haarvoeten gleden van de beijzelde ra af en opeens hing ze met haar volle gewicht aan de greep van haar twee verkleumde handen. Zonder er zelfs maar bij na te denken sloeg ze een arm om een strak touw en tastte met haar voeten naar een nieuw houvast. Op het dek in de diepte hoorde ze kapitein Sichel de jagers vloekend opdragen dat verdomde monster uit te schakelen voordat het de heleOogsternaar de kelder zou jagen, maar terwijl de jagers met hun bogen naar de ene kant van het schip renden had de slang kennelijk alweer razendsnel rechtsomkeert gemaakt, want hij viel het schip nog eens van dezelfde kant aan. Niet door in een ramkoers tegen de flank aan te botsen, maar meer in een schuin naar boven gerichte wrijvende beweging — ongeveer zoals haaien een in het water drijvend

karkas onderzochten. Het schip helde over, mannen gleden weg en moesten zich vastgrijpen.

Waar is hij?' brulde de kapitein naar Althea en de andere uitkijken in het want, die hun ogen tot het uiterste inspanden. Althea's ogen traanden door de koude wind. Ze meende achter elke golf de kronkelingen van een slang te zien, maar als ze scherper keek losten ze op in een mengsel van verbeelding en angst.

'Hij is weg!' riep iemand anders, en Althea hoopte vurig dat hij gelijk had. Dit duurde al veelte lang - al die dagen en nachten van totaal onvoorspelbare aanvallen vanuit het niets, gevolgd door bange uren van dreiging en uitstel. Soms bleven de slangen naast het schip meezwemmen, intimiderend, juist buiten het bereik van de boogschutters. Soms waren het er wel vijf of zes, en glinsterden hun huiden in de middagzon - felle blauwe en vuurrode en gouden en groene tinten. En soms, zoals vannacht, vertoonde zich slechts een enkel monsterlijk exemplaar, dat uitsluitend was gekomen, zo leek het, om een tijdje spottend, haast nonchalant met hun levens te spelen. Het zien van slangen was niets nieuws voor Althea. Ooit waren ze zo zeldzaam geweest dat sommigen ze voor legendarisch hielden, maar nu wemelde het in sommige delen van Buiten van de slangen en werden ze zelfs in de Binnenpassage vaak waargenomen, vooral in het kielzog van slavenschepen. Vanaf deVivaciahad Althea er verschillende gezien, maar die waren altijd niet-bedreigend en ver weggeweest. Juist door de huidige, bijna tastbare nabijheid van

hun woestheid leken het wel nieuwe wezens.

Van het ene moment op het andere helde het schip opeens weer over. En niet zo'n beetje ook. De horizon kantelde en Althea's voeten gleden onder haar weg. Even hing ze daar aan haar handen als een vlag aan de mast tewapperen. Op het schuine dek onder haar schoven zeelieden vloekend en tierend onderuit. Althea sloeg een van haar voeten om een touw en had even later weer stevig houvast, hoewel het schip nu nog meer slagzij maakte. Kennelijk was de slang pal onder dekiel naar boven gekomen en werd het schip nu schuin naar boven gedrukt.

'Hou je vast!' riep iemand en even later klonk een abrupt afbrekende kreet, gevolgd door een hele reeks uitroepen door elkaar heen: 'Zag je dat? Wie was het? Geplukt als een rijpe pruim! Dus daar is dit monster op uit!

Het schip kwam weer recht te liggen en boven het stemmenrumoer uit hoorde ze opeens duidelijk Bresker: 'Meneer!' Zijn stem klonk zeer dringend. 'Kunnen we een paar schutters op de achtersteven posteren om ons roer te beschermen? Als hij dat pakt...'

'Doe het!' blafte de kapitein.

Er klonk het geluid van rennende voeten. Althea klampte zich duizelig aan haar steunpunten vast. Ze voelde zich misselijk, niet door de wilde bewegingen van het schip, maar doordat de dood zo abrupt op bezoek was gekomen. De slang zou terugkeren, dat wist ze zeker. Hij zou het schip door elkaar schudden zoals een jongen aan een tak van een

kersenboom schudt. Ze dacht niet dat het beest sterk genoeg was om het schip te doen kapseizen, maar ze wisthet niet zeker. Nooit had het vasteland zo veraf geleken. Land, stevig, vlak land, dat zich niet bewoog onder haar voeten, en waaruit niet op de onverwachtste momenten vraatzuchtige monsters omhoog konden schieten.

Ze bleef op haar post en had de pest in dat ze niet kon zien wat er zich op het dek allemaal afspeelde. Dat hoefde ze ook niet te zien, hield ze zichzelf voor. Zij hoefde alleen maar scherp uit te kijken en op tijd waarschuwingen te roepen die een man het leven konden redden. Haar ogen waren echter moe van het turen in het donker en haar handen voelden aan als klauwen van ijs. De wind geselde de laatste warmte uit haar lichaam, maar vulde ook de zeilen, bedacht ze toen, en duwde het schip dus vooruit, weg uit dit water vol slangen...

De nacht omdeOogsterheen werd steeds zwarter. Wolken verduisterden de maan en de sterren. Het enige licht in de wereld was dat van het schip zelf. Diep onder haar, op het dek, waren mannen bezig het een of ander te construeren. Althea bewoog zich vaak en snel in het want - als een spin in haar web - om haar lichaam warm te houden. Haar taak als uitkijk was onzinnig geworden, want ze kon alleen nog maar onduidelijke gradaties in het donkere, vaagjes glanzende oppervlak van de zee zien.

Tenslotte werd de scheepsklokgeluid en even later kwam iemand haar aflossen. Ondanks haar verkleumdheid en vermoeidheid klauterde Althea snel en sierlijk naar beneden.

Daar kreeg ze een maatje rum, aangelengd met heet water. Ze hield de beker in haar halfverdoofde handen en liet de warmte in haar binnendringen. Op andere dagen zou ze nu naar haar hangmat zijn gegaan, maar deze keer niet. Overal in het schip werd de lading strakker vastgezet, voor het geval dat de slang nogmaals zou aanvallen. Op het dek waren de jagers iets aan het maken waar veel gepekeld vlees bij te pas kwam en ongeveer vijftig vadems touw. Ze lachten en vloekten bij hun werk, en zwoeren dat de slang spijt zou krijgen dat hij dit schip ooit was tegengekomen. De man die verslonden was bleek een van de jagers te zijn geweest. Althea had hem gekend, en had op de Kale Eilanden zelfs nauw met hem samengewerkt, maar kon de definitiefheid van zijn dood nog amper bevatten. Het was te snel gebeurd.

In haar oren klonken de vloeken en dreigementen van de jagers ijl en futiel, als de machteloze driftkreetjes van een kind dat tegen een onvermijdelijk lot in opstand komt. In het duister en de kou had hun woede zelfs iets pathetisch. Althea geloofde niet dat ze een kans hadden. Ze vroeg zich af wat erger was: opgevreten worden of verdrinken. Toen zette ze die morbide gedachten met kracht van zich af en zocht naar een nuttige klus. Overal op het dek waren dingen losgegaan door de hevige schokken. Er moest van alles opnieuw worden vastgebonden. In het ruim werd gepompt. Het schip had een beetje water gemaakt. Er was werk genoeg te doen, en ieders hulp was hard nodig.

De nacht vergleed zo traag als een teervlek. Wat

aanvankelijk alerte waakzaamheid was, degenereerde tot een soort vermoeide bezorgdheid. Toen alles weer was vastgezet, enhet lokaas klaar was, en de val geopend, was er niets anders meer te doen dan afwachten. Althea betwijfelde of anderen dan de jagers werkelijk hoopten dat de slang zou terugkeren om op hun wraak getrakteerd te worden. Jagers waren mensen wier hele leven draaide om succesvol moorden. Dat een ander wezen nu iemand van hen had beslopen en tot prooi had gemaakt, was voor de jagers een onverteerbare omkering van de rollen. Voor hen sprak het vanzelf dat de slang moest terugkeren en dat hij gedood moest worden.Dat was zoals het in de wereldorde behoorde. Zeelieden leefden echter voortdurend in de zekerheid dat ze vroeg of laat een prooi van de oceaan zouden worden. De enige overwinning die ze konden behalen was uitstel, steeds weer. 'Morgen pas.' De zeelui aanboord deden voornamelijk hun best om het schip zo snel mogelijk een zo groot mogelijke afstand te laten afleggen. Degenen die geen taak hadden probeerden een dutje te doen, links en rechts op het dek, steeds in de buurt van houtwerk of touwen waar een manhouvast aan had. En degenen die niet konden slapen stonden hier en daar over de reling gebogen en staarden in het duister, want op de uitkijken in de masten alleen vertrouwden ze niet helemaal.

Ook Althea stond zo in het donker voor zich uit te turen toenze voelde dat Bresker naast haar kwam staan. Ze hoefde niet eens te kijken om te weten dat hij het was. Misschien had ze onbewust zijn manier van bewegen herkend,of een vleugje

van zijn lichaamsgeur. We redden het wel,' zei hijgeruststellend tegen de nacht.

'Natuurlijk,' antwoordde ze zonder overtuiging. Ondanks het grotere gevaar waarin ze allen verkeerden, was ze er zich nu weer acuut van bewust hoe ongemakkelijk ze zich in zijn nabijheid voelde. Ze zou er veel voor over hebben om zich die ene nacht met wat meer afstandelijkheid te kunnen herinneren. Ze wist niet precies waaraan het lag - het verdovende middel in het bier, de klap op het hoofd, of de cindin - maar ze was behoorlijk onzeker of de dingen wel zo gebeurd warenals zij ze zich herinnerde. Zo wist ze absoluut niet meer wat haar had bezield om hem te kussen. Misschien, overwoog ze, zonder het zelf te geloven, omdat ze niet eens meer wilde weten dat die dingen waren gebeurd.

'Alles goed met je?' vroeg hij zacht, opeen toon die allerlei bijbetekenissen vertolkte.

'Uitstekend, dank u. En met u ook, mag ik hopen?' antwoordde ze ironisch beleefd.

Hij grijnsde. Ze zag het niet, maar hoorde het aan zijn stem. 'Niks te klagen. Als we straks in Kaarsdorp zijn kijken we hierop terug als op een akelige droom. Dan drinken we een glas en lachen erom.'

'Misschien,' zei ze neutraal.

'Althea,' begon hij, maar juist op dat moment zakte het dek onder hen weg, om meteen daarna omhoog te schieten. Ze greep zich fanatiek aan de relingvast. Het schip kantelde en de golven kwamen als een muur op haar af.

Weg bij de reling,' schreeuwde Bresker haar toe, en hij gaf zelf het voorbeeld. 'Voer het hem!' hoorde zij hem achter haar brullen. 'Nu! Werp het spul overboord!'

Het dek onder haar voeten duwde haar nog steeds naar boven. Om haar heen hoorde ze kreten van woede en angst. Het schip zelf krijste ook: het houtwerk van de tot boven het vertrouwde water uit gestoten romp kreunde vervaarlijk, de planken en balken kromdenzich en kraakten. De zeilen fladderden. Althea was neergehurkt en hield zich nog steeds met beide handen vast aan de reling. Ze keek uit over het gladde, schuin naar boven hellende dek, maar zag nergens punten van houvast om zich naar het midden van hetschip terug te trekken. Onder haar kolkte de zwarte zee opeens op in een witte werveling van water toen de slang een woeste zwiep met zijn staart gaf.

Een man boven haar slaakte een kreet van hulpeloze woede. Hij had zijn houvast verloren en gleed nu overhet scheve dek haar kant op. Hij zou haar niet raken. Als ze bleef waar ze was zou ze veilig zijn. Hij zou de reling raken en waarschijnlijk overboord slaan, maar zij zou veilig zijn. Ze hoefde alleen maar te blijven waar ze was.

Maar ze liet met een handde reling los en reikte naar de man. Hij botste tegen de reling, maar zij kreeg zijn jas in haar greep. Opeens kregen ze een soort duw en toen waren ze alleen nog via haar ene hand en het ene been dat hij over de reling had geslagen met het schip verbonden. 'Nee!' hoorde ze zichzelf roepen terwijl haar spieren leken te verkrampen

door de inspanning. Ze klampten zich aan elkaar en aan het schip vast. De man hield haar zo stevig tegen het dek gedrukt dat ze bang was dat hij een paar van haar botten zou breken. In de diepte ziedde de zee.

Achter hen hoorden ze de luide kreten van mannen die collectief bezig waren een groot net vol zeeberenvlees over de reling te werken. Althea ving een glimp op van een ketting die aan het bolle pakket was vastgebonden, en van het touw waarmee die ketting verlengd was. Het vlees had het water amper geraakt toen het al werd opgeslokt door een gapende muil. Althea had de geschubde nek van het monster bijna kunnen aanraken. In een flits zag ze twee grote ogen en rijen scherpe tanden, en toen verdween het kronkelende lichaam van de slang weer onder water.

Aan boord klonken kreten van triomf. 'Opgepast!' riep Bresker een paar keer. 'Bij dat touw vandaan!'

Zo abrupt als het dek omhoog was gestoten, zo abrupt zakte het nu weg terwijl hettouw werd meegetrokken. Althea en haar metgezel lagen opeens tegen de reling aan, in plaats van eraan te hangen, en krabbelden snel overeind. De lijn met het aas kwam met een ruk strak te staan en het hele schip sidderde toen de haak zich ginds in de zeein het lijf van de slang vastzette. Onder een oorverdovend gekraak van splijtend hout schoot vervolgens de grote klamp los waaraan de lijn verankerd had gezeten. De klamp sloeg een deel van de reling weg en werd overboord getrokken, gevolgd door een snoervan aan elkaar vastgebonden tonnen. Ze waren leeg,

die tonnen, maar ze verdwenen onder water alsof ze van steen waren en niet van hout. Toen het schip zich weer had opgericht haastten de manschappen zich naar de reling en tuurden zwijgend en roerloos in de verte om te zien of ze een glimp van de verdwenen slang konden opvangen.

Een jager verbrak de stilte. 'Hij kan niet eeuwig onder water blijven, met al die tonnen aan de haak!'

Dat was nog maar de vraag, vond Althea. Wie wist echt waartoe deze zeeslangenwel of niet in staat waren? Misschien konden ze met die vlijmscherpe tanden die ketting wel gewoon doormidden bijten. Of waren ze zo sterk dat ze die paar tonnen aan dat touw niet eens merkten.

Als in antwoord op haar gedachten klonk er opeens een kreet vanaf de andere kant van het schip. 'Daar! Ik zie de tonnen, ze zijn boven water gekomen. En nu verdwijnen ze weer. Ze is weer ondergedoken!'

'Dus nu is het opeens een "ze"geworden,' mompelde Althea voor zich uit. Ze wilde naar de andere reling lopen, maaropeens riep de stuurman:

'Stoppen met dat gegaap, allemaal! Laten we maken dat we hier wegkomen zolang dat verdomde ding het druk heeft!'

'Ga je er niet achteraan om het te doden?' vroeg een van de jagers verbaasd. 'Wil je niet het eerste schip zijn datde kop en de huid van een slang naar een haven brengt? Zo'n verhaal levert je een jaar lang gratis drinken op!'

ik kom liever levend en wel zélf in die haven aan,' antwoordde de stuurman bits. 'Zet wat zeilen bij!'

'Kapitein?' protesteerde de jager.

Kapitein Sichel staarde naar de plek waar ze de slang voor het laatst hadden gezien. Zijn hele lichaam stond strak van de haat en Althea vermoedde dat hij graag als een bloedhond achter het monster aan zou zijn gegaan. Zelf stond ze roerloos te zwijgen, maar in gedachten smeekte ze:nee, nee, nee, nee!

Juist toen de jagers opgewekt begonnen te praten over harpoenen en sloepen schudde de kapitein zijn hoofd, alsof hij een droombeeld van zich af zette. 'Nee,' zei hij toen kalm, met spijt in zijn stem. 'Dat zou een stom risico zijn. We hebben een ruim vol waardevolle lading. Die mogen we niet op het spel zetten. Bovendien heb ik gehoord dat alleen al het aanraken van een slangenhuid je spieren verlamt en dodelijk is. Laat dat monster maar gaan. Die homp zeeberenvlees en de haak in zijn maag zullen hem wel doen creperen. Als hij zich weer laat zien, dan vechten we natuurlijk. Maar vooralsnog moeten we hier wegwezen.'

Althea had verwacht dat de manschappen deze order gretig zouden opvolgen, maar ze kwamen traag, alsmet tegenzin in beweging en wierpen verlangende blikken naar het deel van de zwarte zee waar ze de slang vermoedden. De jagers gaven openlijk uiting aan hun misnoegen en protest. Sommige hadden woedend hun boog op het dek gesmeten, andere stonden aan dereling en hielden demonstratief een pijl in de aanslag. Althea klom in het want en hoopte vurig dat de slang zich niet meer zou vertonen. Aan de rand van de wereld was de zon bezig zich uit de diepten van de oceaan los te rukken:

de horizon toonde een eerste streepje grijzig licht. Het was een irrationele gedachte, maar als het de zon lukte op te komen voordat de slang terugkeerde, dan zouden ze het allemaal overleven. Althea besefte in haar hart heel goed dat ze een instinctief verlangen had naar licht -daglicht om aan een langdurige nachtmerrie een einde te maken.

En toen schoot de slang opeens pal naast het schip naar boven, in zijn volle lengte, als door een slinger tot boven het inktzwarte water gezwiept. Hij draaide wild met zijn kop en zijn piekerige manen, alsof hij probeerde de haak uit zijn muil te schudden, en spetterde daardoor druppeltjes bloedig speeksel om zich heen, die vlekjes vormden op de zeilen. Een ervan raakte Althea's wang en brandde op haar huid. Ze slaakte een geluidloze kreet en veegde het slijmerige vocht snel weg met haar mouw, maar niettemin verspreidde zich een akelige gevoelloosheid over haar gezicht. Kreten van andere zeelieden maakten duidelijk dat zij niet de enige was die geraakt was. Ze klampte zich vast aan een ra en probeerde kalm te blijven. Zou dit spul haar doden?

Ondertussen waren de jagers op het dek juichend naar de kant van het schip gerend waar ze de op zijn staart opgerichte slang konden zien kronkelen om zich van het prikkeldraadaas dat hij had geslikt te bevrijden. De ketting met weerhaken ratelde tegen zijn tanden en de tonnen dobberden op het zwarte water naast hem. De jagers schoten pijlen af en wierpen harpoenen. De meeste daarvan misten of ketsten af, maar een handvol trof doel. De slang trompetterde in

doodsnood en liet zich weer in het donkere water zakken. Het was een schril geluid, dat meer aan het gillen van een vrouw dan het brullen van een stier deed denken. De slang dook diep naar beneden, want ook de vaten verdwenen weer —een voor een, als uiteenspattende luchtbellen.

Boven zich hoorde Althea een kreet, een grommend, ongearticuleerd geluid, en even later viel er een lichaam zwaar naar beneden. De man bleef even hangen over de ra en Althea greep naar de mouw van zijn hemd, maar de stof scheurde en hetlichaam viel verder en kwam met een doffe plof op het dek in de diepte neer terwijl Althea vol ongeloof naar het stuk hemdsmouw staarde dat ze tussen haar vingers hield: de speekselvlokken van de slang hadden het stevige katoen aangevreten zoals motten dat deden met wol.

Ze vroeg zich af wat de uitwerking op de huid van haar wang zou zijn, maar toen drong een acuter gevaar tot haar door: 'Het slijm vreet onze zeilen weg!' riep ze.

Andere kreten bevestigden haar waarschuwing. Een van de mannen, wiens handenverbrand en verdoofd waren, werd door zijn makkers moeizaam naar beneden geholpen. Zijn hoofd tolde op zijn romp, en er liep vocht uit zijn neus en mond. Volgens Althea was de man niet meer volledig bij bewustzijn. Het was een akelige aanblik, maar nog akeliger waren de scheuren die in de zeilen begonnen te verschijnen en die door de wind werden vergroot. De kapitein keek het bezorgd aan. Hij wilde zo ver mogelijk bij de slang vandaan zien te komen voordat hij vaart zou minderen om andere

zeilen te hijsen.Althea was het van harte met hem eens.

Ze draaide haar hoofd toen ze een kreet vanaf het achterdek hoorde. Zelf zag ze hem niet, maar kennelijk was de slang weer waargenomen. 'Het kreng komt ons achterna!' riep iemand, en de kapitein stuurde de jagers methun harpoenen en bogen meteen naar achteren. Even later ving Althea een glimp van het monster op: de open muil, de ketting die vanuit een kwijlende hoek naar beneden bungelde. Kennelijk had de slang het stevige henneptouw met de vaten eraan weten door tebijten. Pijlen en harpoenen staken onder zijn stekelkraag in zijn keel. Het eerste zwakke ochtendlicht werd in zijn immense ogen weerkaatst als roodgloeiende woede. Onmiskenbaar: het was woede.

Nooit eerder had Althea een dergelijke emotie zo duidelijk herkend in een dierlijk wezen.

De slang richtte zich hoog op boven het water, en viel het schip met al zijn krachten aan door met zijn kop zo hard mogelijk op het achterdek te beuken, waardoor de boeg een eind opwipte en Althea zich met handen en voeten moestvastklampen aan de tuigage. Er klonken strijdkreten, maar ook kreten van angst en pijn. De jagers schoten hun pijlen af en wierpen hun harpoenen. Later hoorde Althea dat een paar waaghalzen zelfs met speren op het monster af waren gestormd. Nodig was hetallemaal niet: tijdens de aanval was het dier al stervende geweest. De kop lag na die ene laatste charge levenloos op het dek. De grote ogen stonden dof. Uit de muil vloeide een melkwitte vloeistof, die het

plankier van het dek schroeide. Langzaam werd dekop door het lichaamsgewicht van de slang meegetrokken, het donkere water in, de onpeilbare diepte in. Alleen het geschroeide, nasmeulende hout herinnerde nog aan het monster. De kapitein beval schor dat het achterdek daar onmiddellijk met zeewater geschrobd moest worden.

'Dat was niet zomaar een beest,' zei een stem die ze herkende als die van Bresker. Er klonk ontzag en angst in zijn toon. 'Het wilde wraak voordat het zou sterven. En die had het bijna ook gekregen!'

'Laten we hier wegwezen,' zei de stuurman.

Deze keer sputterde niemand tegen. Alleen de zon was nog wat onwillig, bij het opkomen, maar dat was meer een spelletje.

Tijdens de vierde dag van hun verblijf in Jamaillia kwam hij in het holst van de nacht naar het voordek. Vivacia waser zich van bewust, maar ze was zich altijd van hem bewust, waar hij zich ook op het schip bevond. Wat is er?' vroeg ze fluisterend. De rest van het schip was stil. De matroos die ankerwacht had zat op het achterdek een liefdesliedje te neuriën en naar detwinkelende lichtjes van de stad te staren. Op een steenworp afstand lag een slavenschip zachtjes te deinen. De vredigheid van het tafereel werd alleen bedorven door de stank die dat schip verspreidde en de dof gemompelde ellende van de geketende ladingin zijn ruimen.

ik ga,' zei hij. ik wilde afscheid nemen.'

Ze hoorde en voelde zijn woorden, maar ze hadden geen betekenis voor haar. Hij kon niet menen wat die woorden schenen te zeggen. Paniekerig reikte ze naar hem, zocht ze in zijn binnenste naar inzicht, naar begrip, maar hij hield zich voor haar afgesloten. Afgezonderd.

'Je weet dat ik van je houd,' zei hij. 'En misschien nog belangrijker: je weet ook dat ik je aardig vind. Ik denk dat we vrienden zouden zijn geworden, ook als we niet waren geweest wie we zijn, of als jij gewoon een persoon was geweest, of ik gewoon een matroos...'

'Dat zie je verkeerd!' riep ze, maar met gedempte stem. Zelfs nu, nu zijn beslissing om haar te verlaten in de lucht hing, kon ze het niet over haar hart krijgen om hem te verraden. Het was niet waar, het kon niet waar zijn. Het had geen zin om alarm te slaan en Kyle hierbij te betrekken. Ze zou het privé houden, iets tussen hen beiden. Ze hield haar stem gedempt. Wintrow, ja, in zekere zin zouden we bevriend zijn geraakt - al snijdt je terloopse suggestie dat ik geen persoon ben me door mijn merg. Maar wat er specifiek tussen ons beiden bestaat, als schip en mens, dat kan nooit met een ander bestaan. Maak jezelf dat niet wijs! Sus je geweten niet met het smoesje dat ik na jouw vertrek met Milt kan praten, of met Gantrij! Ze zijn best aardig, maar ze zijn nietjou.En ik hebjounodig, Wintrow. Wintrow? Wintrow?'

Ze had haar hoofd gedraaid om hem aan te kijken, maar hij bevond zich juist buiten haar blikveld. Toen hij een paarstappen haar kant op had gedaan zag ze dat hij zich had

uitgekleed tot op zijn ondergoed. Hij had slechts een klein, in geolied zeildoek gewikkeld pakje bij zich. Dat zou wel zijn verdomde habijt zijn, dacht ze kwaad.

'Je hebt gelijk,' zei hij kalm. 'Dat neem ik mee, verder niets. Het enige ding van mij dat ik mee aan boord heb genomen, Vivacia. Ik weet niet wat ik verder nog tegen je kan zeggen. Ik moet gaan, hetmoet,voordat ik het niet meer zal kunnen. Voordat mijn vader me zo ingrijpend heeft veranderddat ik mezelf niet meer zal kennen.'

Ze deed haar best om rationeel te blijven, om hem met logica van gedachten te doen veranderen. 'Maar waar ga je heen? Wat kun je doen? Je klooster is ver hiervandaan. Je hebt geen geld, geen vrienden. Wintrow, dit iswaanzin! Als je het moet doen, plan het dan! Wacht tot we dichter bij Merg zijn, breng iedereen in de waan dat je het hebt opgegeven...'

ik denk dat ik het nu moet doen, anders komt het er nooit meer van.' Zijn stem klonk kalm en vastbesloten.

ik kan je numeteen tegenhouden,' waarschuwde ze hem op hese fluistertoon, ik hoef maar alarm te slaan. Een kreet van mij, en alle bemanningsleden worden achter je aan gestuurd. Dat weet je toch?'

ik weet het.' Hij deed zijn ogen even dicht en stak toen zijn hand naar haar uit. 'Maar ik denk niet dat je gaat roepen. Ik denk niet dat je me dat aandoet.'

Na die korte aanraking richtte hij zich op. Hij bond het bundeltje met een lange veter om zijn middel. Toen klom hij onhandig over de reling en via de ankerketting naar beneden.

Wintrow, doe het niet. Er zijn slangen in de haven, ze kunnen -'

'Je hebt nooit tegen me gelogen,' zei hij zacht, maar verwijtend. 'Doe het dan nu ook niet om me bij je te houden.'

Ze opende geschokt haar mond, maar kon geen woorden vinden.

Hijstak een voet in het koude water. 'Moge Sa me beschermen,' mompelde hij en toen liet hij zich helemaal in het water zakken. Ze hoorde hem zijn adem inhouden toen de kilte hem omarmde. Daarna liet hij de ketting los en begon hij langzaam weg te zwemmen — als je dat zwemmen mocht noemen. Hij bewoog zich als een hond door het water en zijn pakketje dobberde half" achter hem aan.

Wintrow, riep ze hem na, Wintrow, Wintrow! Het waren geluidloze kreten, zoals haar tranen vochtloos waren. Ze zweeg niet alleen omdat ze de slangen niet wilde alarmeren, maar ook uit pure trouw aan hem en aan haarzelf. Hij kon dit niet menen, hij kon dit niet doen. Hij was een Vestrit, zij was het schip van zijn familie. Hij kon haar niet in de steek laten, in elk geval niet voor lang.Hij ging naar de stad, de donkere stad, en zou daar een uur, een etmaal, een hele week blijven. Mannen deden dat soort dingen, ze gingen aan wal. Maar ze kwamen altijd terug. Uit vrije wil zou hij terugkeren en haar zeggen dat het zijn bestemming was bijhaar te zijn. Bij haar te blijven. Ze omarmde zichzelf. Ze zou geen alarm slaan. Ze kon gerust wachten tot hij uit zichzelf zou terugkeren. Ze vertrouwde erop dat zij zijn hart beter kende dan hijzelf.

'De dageraad is vlakbij.'

Kennits stem klonk erg zacht. Etta wist niet eens zeker of hij het gezegd had.

Ja,' zei ze toen, bijna fluisterend. Ze lag naast zijn rug. Haar lichaam raakte het zijne net niet. Als hij niet wakker was, wilde ze hem niet wekken. Het kwam zelden voor dat hij in slaap viel terwijl zij nog in bed lag, zelden werd haar toegestaan zijn beddengoed en zijn kussens en de warmte van zijn slanke lichaam langer dan een uurtje of twee met hem te delen.

Hij sprak opnieuw, zachter dan een gefluister. 'Ken je deze tekst? "Wanneer ik van jou gescheiden ben, streelt de dageraad met jouw vingers over mijn gezicht..."'

ik vrees van niet,' zuchtte Etta aarzelend. 'Het klinkt als regels uit een gedicht... Ik heb nooit veel tijd gehad om poëzie te leren.'

'Je hoeft niet iets te leren wat je al bent,' zei hij rustig. Hij deed geen poging om de genegenheid in zijn stem te verdoezelen. Etta's hart bleef bijna stilstaan. Ze durfde niet te ademen. 'Het gedicht heetVan Kytris, Aan Zijn Meesteres.Het isouder dan Jamaillia, het stamt uit de dagen van het Oude Rijk.' Weer zweeg hij even. 'Sinds ik je ken heeft het me vaak aan jou doen denken. Vooral de passage die zegt: 'Woorden zijn niet hoog genoeg geschulpt om mijn tederheid bedekt te houden, ik bijt mijn tong af en grauw naar mijn liefste om niet een slaaf van mijn passie te worden.' Een korte pauze. 'Woorden van een andere man, van andere

lippen afkomstig. Ik zou willen dat ik ze zelf had bedacht.'

Etta liet de stilte na zijn woorden voortduren, en prentte ze ondertussen diep in haar geheugen. Nu hij geen verzen meer fluisterde, hoorde ze het regelmatige bonken van zijn hart en het zachte klotsen van de golven tegen de romp van het schip. Het was een muziek die haar eigen hartslag deed zingen. Zehaalde diep adem en raapte al haar moed bij elkaar.

'Zoet als je woorden zijn, ik heb ze niet nodig. Ik heb ze nooit nodig gehad.'

'Laten we dan in stilte afwachten. Blijf roerloos naast me liggen tot de dageraad ons aanraakt.'

'Dat zal ik doen,' fluisterde ze, maar zacht als een dwarrelend veertje liet ze haar hand neerdalen op zijn heup. Hij verroerde zich niet, draaide zich niet naar haar toe. Ze vond het niet erg. Ze had het niet nodig. Na zo lang zo weinig gekregen te hebben, waren de woorden die hij nu tegen haar had gezegd voldoende voor een heel leven. Toen ze haar ogen sloot duwden haar wimpers twee dikke tranen naar buiten.

Elders in de schemering van de kapiteinskajuit verscheen een miniem glimlachje op een houten gezichtje.

HOOFDSTUK 23
Slavenhandel in Jamaillia

~

Er was een liedje, dat hij als kind had geleerd, over de witte straten van Jamaillia en hoe mooi ze blonken in de zon. Nu liep hij het te neuriën terwijl hij zich door een gore achterafsteeg haastte. Aan weerszijden hielden hoge houten gebouwen de zon weg en trechterden de zeebries tot een eeuwige opeenvolging van tochtvlagen. Ondanks zijn voorzorgen was zijn pij niet droog gebleven. De natte stof fladderde tegen zijn benen en schuurde over zijn huid. Het was een ongewoon warmewinterdag, zelfs voor Jamailliaanse begrippen. Hij had het helemaal niet koud, hield Wintrow zichzelf voor. Wanneer zijn pij en zijn huid helemaal droog waren, zou hij zich best voelen. Hij had aan boord zo veel eelt op zijn voetzolen gekregen dat de scherven, het afval en de splinters op de grond hem nauwelijks deerden. Dat soort positieve dingen moest hij zich voor ogen houden - niet het gerommel van zijn lege maag. Hij mocht blij zijn dat hij niet vernikkelde van de kou. En dat hij vrij was.

Pas toen hij daarstraks voor het eerst sinds lange tijd vaste grond onder zijn voeten had gevoeld was ten volle tot hem doorgedrongen hoe opgesloten hij zich aan boord had gevoeld. Nog voordat hij het water van zich had afgeschud en zijn pij had aangetrokken had zijnhart al gejubeld. Vrij! Hij was op vele dagreizen van zijn klooster en had geen idee hoe hij daar moest komen, maar hij was vastbesloten het te

proberen. Hij had zijn leven nu weer in eigen hand. Dat hij die uitdaging had aangedurfd maakte zijn hart blij.Hij zou uiteraard kunnen falen, hij zou weer gevangengenomen kunnen worden, of hij zou onderweg kunnen verongelukken, maar hij had gebruik gemaakt van de kracht die Sa hem had geschonken en hij was in actie gekomen! Wat er na vandaag ook met hem zou gebeuren, dat was iets wat niemand hem meer kon afnemen. Hij was geen lafaard.

Hij had het zichzelf nu eindelijk bewezen.

Jamaillia was veel groter dan andere steden die hij kende. Duizelingwekkend groot! Vanaf het schip had hij vooral oog gehad voor de stralend witte torens en koepels van het hof van de satraap in de bovenstad, en voor de dampende monding van de Warme Rivier, die een eeuwig decor vormde voor die architectonische wonderen. Nu bevond hij zich echter in de benedenstad. Het havengebied was even smerig en ellendig als het in Kers was geweest, maar aanzienlijk groter. Het was goorder en vervallener dan alles wat hij ooit in Beijerstad had gezien. Vlak naast de kaden lagen pakhuizen en werkplaatsen, maar meteen daarachter, iets hoger gelegen, bevondzich een deel van de stad dat uitsluitend uit kroegen, bordelen, drugstenten en vieze, derderangs logementen leek te bestaan. De enige permanente bewoners hier waren bedelaars die in portieken en onder de luifels van sommige etablissementen sliepen. De straten waren praktisch even smerig als de stegen. Misschien dat de goten ooit voor de afvoer van vuil water hadden gezorgd, maar nu waren ze vervallen tot een systeem

van stinkende poelen stilstaand water, verstopte putten en gladde algen. Het was duidelijk dat ook heel wat pispotten hierin werden leeggekieperd. Op een warmere dag zou het hier gruwelijk stinken en stikken van de vliegen. Nog iets om dankbaar voor te zijn, hield hij zich voor.

Het was vroeg in de ochtend en in dit deel van de stad sliep iedereen nog. Waarschijnlijk hadden de mensen hier ook weinig reden om op te staan, 's Avonds zou hier alles er wel totaal anders uitzien, nam hij aan. Nu waren de straten leeg, de luiken dicht, de deuren vergrendeld. Hij keek omhoog naar de lichter wordende hemel en versnelde zijn pas. Het zou nu niet lang meer duren voordat zijn afwezigheid van het schip werd opgemerkt, en op dat moment wilde hij de haven een flink eind achter zich hebben gelaten. Hij vroeg zich af hoe energiek zijn vader de speurtocht zou aanpakken — niet om wille van hemzelf, maar puur voor het schip. Hij zag Wintrow slechts als een nuttig hulpje om Vivacia tevreden te houden.

Vivacia.

De herinnering aan haar gaf hem meteen weer een steek door zijn hart. Hoe had hij haar in de steek kunnen laten? Hij voelde zich verscheurd van binnen, en eenzaam. Als hij haar had kunnen meenemen, dan had hij het gedaan. Hij wist dat het een dwaze gedachte was. Hij wist ook dat hij vrij moest zijn. Ze moest begrijpen dat hij geen andere keuze had gehad.

Maar hij had haar in een knoeiboel achtergelaten.

Het was een pijnlijk dilemma. Ze was niet zijn vrouw, zijn

kind of zijn geliefde. Ze was niet eens een mens. De band die ze samen deelden was hun beiden opgelegd, door de omstandigheden en door zijn vaders dwang.Meer was het niet. Ze zou het begrijpen en ze zou hem vergeven.

Op het moment dat hij dat dacht besefte hij opeens dat hij van plan was naar haar terug te keren. Niet vandaag, niet morgen, maar ooit. Er zou een moment komen, misschien nadat zijn vader hethad opgegeven en Althea het schip had overgenomen, dat het voor hem veilig zou zijn om terug te keren. Hij zou dan een priester zijn en zij zou tevreden zijn met een andere Vestrit,

Althea. Of misschien zelfs Selden of Malta. Ze zouden beiden een eigen leven achter de rug hebben, los van elkaar, en het weerzien zou zoet zijn. Achteraf zou ze toegeven dat zijn keuze verstandig was geweest.

Zijn geweten protesteerde. Was dat voornemen ooit terug te keren misschien alleen bedoeld om zijn geweten te sussen? Was het een indirecte erkenning dat wat hij nu deed eigenlijk fout was? Hoezo dan? Hij ging zijn opleiding tot priester hervatten, krachtens een belofte die al jaren geleden was gedaan. Dat kon toch niet fout zijn?

Hij schudde zijn hoofd en vervolgde zijnweg. Hij besloot niet naar de hogere delen van de stad te gaan. Zijn vader zou hem daar verwachten. Hij zou denken dat hij zijn toevlucht zou zoeken in de tempel van de satraap, bij de priesters van Sa. Wintrow zou het graag doen, want hij wist zeker dat de priesters hem niet zouden wegsturen. Misschien zouden ze

hem zelfs kunnen helpen bij de terugkeer naar zijn klooster. Hij wilde het echter niet vragen, hij wilde niet dat zijn vader op hun deuren zou bonken om zijn terugkeer te eisen. Vroeger zou zelfs een moordenaar asiel hebben kunnen zoeken in de tempel, maar in deze tijd, bij deze satraap, twijfelde Wintrow ernstig aan de effectiviteit van Sa's beschutting. Hij wilde de priesters geen problemen bezorgen. Hij zou aan zijn lange tocht door de satrapieJamaillia beginnen en terugkeren naar zijn klooster.

Hij had zich terneergeslagen moeten voelen bij de gedachte aan die lange reis, maar in plaats daarvan was hij opgetogen. Hij was eindelijk op weg!

Hij had nooit gedacht dat Jamaillia sloppenwijken zou hebben, laat staan dat ze zo uitgestrekt waren. Hij kwam door een wijk waar brand had gewoed. Minstens vijftien gebouwen waren tot de grond toe afgebrand en vele andere toonden brandschade en smeulden nog na. De puinhopen waren niet opgeruimd. Er hing een vreselijke stank. Wintrow begon steeds meer geloof te hechten aan de verhalen die over de huidige satraap de ronde deden - dat de buitensporige weelde waarin hij zich baadde ten koste ging van dingen als riolering, brandweer en stadsonderhoud. Geld kon maaréén keer worden uitgegeven. Dat gold ook voor belastinggeld. Dit verklaarde ook de slechte conditie van de kaden en de vervallen staat en afbladderende witte verf van de galeien van de oorlogsvloot, die in de haven lagen weg te rotten. Geen wonder dat depiraten overal in de Binnenpassage vrijelijk hun

gang konden gaan.

Jamaillia, de grootste stad ter wereld, het hart en het licht van alle beschaving, begon aan de randen te ontbinden. Zijn hele leven had Wintrow verhalen over de legendarische stad gehoord, met zijn tempels en lanen en publieke gebouwen en tuinen en baden. Maar waar hij nu liep zag hij alleen verstopte goten. Zou het hogerop in de stad beter zijn? Hij had geen tijd om daar te gaan kijken.

Naarmate hij verder bij de haven en de sloppenwijkvandaan kwam begon de stad er minder vervallen en vuil uit te zien. Er verschenen verkopers op straat die warm brood en kaas en gerookte vis aanboden, die Wintrow het water in de mond deden lopen. Er kwamen mensen naar buiten die de luiken van de etalagesopenden en koopwaar uitstalden op tafels in de openlucht en overdekte marktkraampjes. Op de straten werd het steeds drukker met karren, ruiters en voetgangers.

Wintrow zag het allemaal met opluchting aan. In een zo grote stad, met zo veel mensen op de been, zou zijn vader hem nooit kunnen vinden!

Vivacia staarde over het glinsterende water naar de witte muren en torens van Jamaillia. In uren gemeten was Wintrow nog niet lang weg, maar naar haar gevoel was het al bijna een half levengeleden dat hij zich via de ankerketting in het water had laten zakken en was weggezwommen. Ze wist niet eens helemaal zeker of hij veilig het strand had bereikt. Een dag

geleden zou ze hebben gezworen dat ze het zou weten als hem iets overkwam. Een dag geleden zou ze echter ook hebben gezworen dat zij hem beter kende dan hijzelf, en dat hij haar nooit zou verlaten. Wat was ze een stommeling geweest!

'Je moet hebben gemerkt dat hij vertrok! Waarom heb je geen alarm geslagen? Waar is hij naar toe?'

Hout, zeize tegen zichzelf. Ik ben slechts hout, en hout hoeft niets te horen, niets te antwoorden.

Hout zou ook niets moeten voelen. Ze staarde weer naar de stad. Daar ergens liep Wintrow. Vrij van zijn vader, vrij van haar. Hoe kon hij die band zo gemakkelijk verbreken? Er verscheen een bitter glimlachje om haar lippen. Misschien was het een Vestrittrekje. Was immers Althea niet net zo gemakkelijk bij haar weggelopen?

'Geef me antwoord!' eiste Kyle.

Torg sprak zacht tegen zijn kapitein. 'Het spijt me erg, meneer. Ik had de jongen beter in het oog moeten laten houden, maar wie kon dit voorzien? Waarom zou hij willen weglopen, na alles wat u voor hem hebt gedaan, alles wat u hem wilde geven? Een man als ik kan zoiets niet bevatten. Zo'n ondankbaarheid moet een vaderhart doen breken.' De woorden waren bedoeld als troost, maar Vivacia wist dat ze Kyles woede op Wintrow alleen maar vergrootten. En die op haarzelf.

'Waarheen? En wanneer? Geef antwoord, verdomme!' tierde Kyle. Hij boog zich over de reling en waagde hethaar

bij haar haren te pakken en te trekken.

Haar reactie was sneller dan die van een slang. Ze sloeg hem met haar open hand van zich af, zoals een mens een lastige kat wegslaat. Hij viel languit op het dek. Zijn ogen puilden bijna uit van angst en geschoktheid. Torg vluchtte weg, maar van schrik viel hij, waarna hij op handen en voeten verder krabbelde. 'Gantrij!' riep hij, 'Gantrij, kom hier!' Hij haastte zich weg om de eerste stuurman te zoeken.

Wees verdoemd, Kyle Haven,' zei Vivacia. Haar stem klonk zacht en gemeen. Ze wist niet waar de toon en de woorden vandaan kwamen. Wees verdoemd tot op de diepste bodem van de zee. Een voor een heb je ze weggejaagd. Je hebt de plaats van mijn kapitein ingenomen. Je hebt zijn dochter, mijn maatje uit mijn slapendeperiode, van mijn dekken verjaagd. En nu is je eigen zoon gevlucht voor je tirannie en heb ik geen vriend meer. Wees verdoemd!'

Hij ging langzaam staan. Elke spier in zijn lichaam was gespannen. 'Daar krijg je spijt van...' begon hij. Zijn stem trilde van woede en angst, maar zij begon wild te lachen.

'Spijt?' snierde ze. 'Kun je me dan nog meer ellende bezorgen dan je hebt gedaan door mijn bloedverwanten weg te sturen? Je vergist je ernstig, Kyle Haven! Ik ben je niets verschuldigd, helemaal niets! En niets is wat je van me zult krijgen!'

'Meneer?' meldde Gantrij zich beleefd. Hij stond op het hoofddek, een veilig eindje bij zowel het boegbeeld als de kapitein vandaan. Torg stond achter hem, bang, maar ook

genietend van het conflict. Gantrij stond rechtop, maar zijn gebruinde gezicht was vaalbleek geworden, ik stel voor, met alle respect, dat u daar vandaan komt. U kunt er geen goed doen, maar wel veel kwaad, vrees ik. We kunnen nu beter zo snel mogelijk op zoek gaan naar de jongen, voordat hij te ver wegis. Hij heeft geen geld, en ook geen vrienden hier, bij ons weten. En loof een beloning uit. Veel mensen in Jamaillia kunnen geld goed gebruiken in deze moeilijke tijden.'

Kyle deed demonstratief alsof hij over Gantrijs woorden nadacht. Vivacia wist dat hij met opzet bleef staan waar hij stond, net buiten haar bereik, om zijn lef te bewijzen. Ze zag ook dat Torg met een bijna gretige blik stond toe te kijken. Even vervulde het haar met afschuw dat hij zo genoot van dit conflict, maar opeens kon het haar niets meer schelen. Kyle was immers niet Wintrow. Kyle was geen familie van haar, hij was helemaal niets.

Kyle knikte naar Gantrij, maar verloor Vivacia geen moment uit het oog. 'Je suggestie is niet gek. Laat alle manschappen met walverlof rondvertellen datwe een goudstuk uidoven voor degene die de jongen gezond en wel bij ons brengt. Anders een half goudstuk. En een zilverstuk voor tips die ons helpen hem te vinden.' Kyle dacht even na. ik ga met Torg naar de slavenmarkt. De desertie van die verdomde knulheeft me al te veel tijd gekost. De beste exemplaren zijn natuurlijk al weg. Ik had nu een heel stel Jamailliaanse zangers en muzikanten kunnen hebben. Weet je wel wat die in Kwarts waard zijn?' Hij zei het op een

verongelijkte toon, alsof het allemaal Gantrijs schuld was, en schudde mistroostig zijn hoofd. 'Jij blijft hier en houdt toezicht op de aanpassingen in de ruimen. Die moeten zo snel mogelijk klaar zijn, want ik wil meteen weg nadat de lading en de jongen aan boord zijn.'

Gantrij knikte instemmendbij deze woorden van zijn kapitein, maar Vivacia voelde zijn blik verschillende keren op haar gericht. Ze draaide haar hoofd zo ver mogelijk en keek het drietal kil aan. Kyle wilde niet haar kant op kijken, maar Gantrijs ongeruste blik ontmoette een keerde hare. Hij maakte een handgebaartje waarvan ze wist dat het voor haar was bestemd, maar begreep niet wat hij ermee bedoelde. Toen verlieten ze het voordek en begaven ze zich naar het ruim, en even later zag ze Torg en Kyle aan wal gaan. Opgeruimd staatnetjes, dacht ze. Opnieuw richtte ze haar blik op de witte stad, die lichtjes in de nevelen van de Warme Rivier was gehuld. Hoopte ze dat ze Wintrow zouden vinden en naar haar terug zouden sleuren, of hoopte ze dat hij aan zijn vader kon ontsnappen en gelukkig zou zijn? Ze wist het niet. Ze herinnerde zich dat ze had gehoopt dat hij uit vrije wil zou terugkeren - achteraf een kinderlijke, dwaze gedachte.

'Schip? Vivacia?' Gantrij had zich niet op het voordek gewaagd, maar sprak haar vanaf het laddertje toe.

'Je hoeft niet zo bang voor me te zijn,' zei ze op een mokkende toon. Hij behoorde wel tot Kyles mannen, maar hij was een goede zeeman. Ze voelde een raar soort schaamte bij het idee dat hij haar zou vrezen.

ik wilde alleen even vragen of er iets is wat ik voor je kan doen? Om je... op je gemak te stellen?'

Kalmeren, bedoelde hij. 'Nee,' zei ze kortaf. 'Nee, niets. Tenzij je een muiterij wilt leiden.' Ze plooide haar lippen in een soort glimlach om duidelijk te maken dat ze het niet echt meende. Nog niet,tenminste.

'Kan ik niet doen,' antwoordde hij serieus. 'Maar als je een andere behoefte hebt, laat het dan weten.'

'Behoefte? Hout heeft geen behoeften.'

Hij ging even stilletjes weg als hij was gekomen, maar even later verscheen Findor met zijn viool. Hijging op de rand van het voordek zitten. Hij speelde geen opwekkende nummers, zoals wanneer de bemanning met lieren in de weer was, maar melancholieke wijsjes, die beter bij haar stemming pasten en daardoor, hoe vreemd het ook klonk, toch een zekere troostboden. Zilte tranen rolden over haar wangen. Ze had nooit eerder gehuild. Ze had gedacht dat tranen pijnlijk waren, maar in plaats daarvan bleken ze de pijn in haar binnenste te verzachten.

In haar fysieke binnenste waren mannen aan het werk, voelde ze. Er werden gaten in haar wand geboord en daar werden zware oogbouten in gedraaid. Er werden stukken ketting afgepast en aan staken en beugels vastgeklonken. Kettingen, scheepsbeschuit en water, dat was wat tot nu toe aan boord was gebracht. Voor de slaven.Slaven. Ze proefde het woord op haar tong. Wintrow had slavernij een van de ergste vormen van kwaad op de wereld gevonden, maar toen

hij had geprobeerd het uit te leggen had ze weinig verschil gezien tussen het leven van een slaaf en dat van een matroos. Allebei werden ze gecommandeerd door een baas en moesten ze zo lang en zo hard werken als die baas wilde. Matrozen hadden erg weinig te zeggen over hun leven. Kon het dan veel erger zijn als slaaf te leven? Ze had het niet kunnen begrijpen. Misschien was dat de reden waarom Wintrow haar zo gemakkelijk had kunnen verlaten. Omdat ze stom was. Omdat ze nu eenmaal geen menselijk wezen was. Er welden nieuwe tranen op in haar ogen. DeVivacia,het slavenschip, huilde.

Nog voordat hij het schip zelf zag verklaardeSorcor al dat het een slavenhaler was, gezien de hoogte van de masten. Deze waren tussen de bomen door te zien toen ze het eiland rondden.

'Meer zeilen, dan kunnen ze hun waren sneller en des te "verser" afleveren,' legde hij op sarcastische toon uit. Toen grijnsde hij Kennit stralend toe. 'Of misschien beginnen die slavenhalers te snappen dat ze iets te vrezen hebben. Wel, ze mogen snel zijn, maar wij zijn sneller. Als we wat zeilen bijzetten halen we haar al vlak achter de ronding in.'

Kennit schudde zijn hoofd. 'Daar is het ondiep en rotsachtig.' Hij dacht even na. 'Hijs een handels vlag en sleep wat touwen en trossen achter ons aan om ons zwaarbeladen te doen lijken. We zijn zelf ook een vette koopvaarder, snap je? En blijf dan een eindje achter die schuit tot ze het

Rickertkanaal in vaart, daar weet ik een mooie zandbank. Daar kunnen we hem aan de grond laten lopen, dan hoeven we niet te veel schade aan te richten.'

'Ja, meneer.' Sorcor schraapte zijn keel. Het was niet geheel helder tot wie zijn volgende woorden gericht waren. 'Als we een slavenschip kapen, is dat meestal een nogal bloedige affaire. Niet echt iets voor dames, om te zien hoe die happende en bijtende slangen door ons worden gevoerd. Misschien kan mevrouw beter een poosje in haar kajuit blijven?'

Kennit keek over zijn schouder naar Etta. Hij was eraan gewend geraakt dat ze altijd links achter hem stond. Het was een beetje irritant, maar hij had besloten dat hij het maar het beste konnegeren. Hij vond het wel amusant dat Sorcor zo galant deed tegenover een hoer, alsof ze zo nodig beschermd moest worden tegen het harde leven. Etta keek echter noch geamuseerd, noch gevleid. Integendeel: haar donkere ogen vonkten en er verschenen kleineblosjes op haar jukbenen. Ze droeg vandaag degelijker kleren: een hemd van blauw katoen, een wollen broek en een bijpassend wollen jasje. Haar zwarte knielaarzen waren glimmend gepoetst. Hij had geen idee waar ze vandaan kwamen, al had ze een paar dagen geleden iets gemompeld over dobbelen met de bemanning. Ze had een veelkleurige sjaal om haar haren gebonden, waardoor slechts twee glanzende krullen om haar gezicht waaiden. Als hij niet had geweten dat het Etta was, had hij haar voor een stijlvolle jonge straatboef kunnen houden. In elk geval was Sorcor diep

onder de indruk van haar.

ik denk dat de dame zelf wel kan uitmaken wat ze te bloedig of te wreed vindt,' zei Kennit droogjes.

'Als ik kapitein Kennit 's nachts kan verdragen, en met genoegen,' zei Etta,met een katachtig glimlachje om haar lippen, 'heb ik overdag weinig te vrezen, dacht ik.'

Sorcor bloosde. Zijn littekens staken wit af tegen zijn rode huid. Etta wierp een schuine blik naar Kennit om te kijken of deze glunderde om haar vleierij. Hij probeerde dat niet te doen, maar zag tot zijn genoegen dat Sorcor in verlegenheid was gebracht door het gesnoef van zijn vrouw, en hij liet haar dat door een licht optrekken van zijn mondhoek blijken. Meer hoefde niet. Ze zag het. Ze liet haar neusvleugels trillen en wendde haar hoofd af - zijn tijgerin aan een riem.

Sorcor draaide zich om. Wel, mannen, laten we ons vermommen!' riep hij, en iedereen kwam meteen in actie. De vlag met Kennits raaf erop werd gestreken en vervangen door de vlag van een al lang geleden gekaapte koopvaarder. Verder werden er touwdreggen overboord gezet. Daarna verdween het grootste deel van de bemanning benedendeks. DeMariëttabewoog zich nu traag als een zwaarbeladen vrachtschip en de matrozen aan dek droegen geen wapens. Toen ze deslavenhaler na de ronding van het eiland volledig in het vizier kregen zag Kennit meteen dat ze het schip moeiteloos konden inhalen.

Zoals Sorcor al had opgemerkt waren de masten verlengd om het voeren van meer zeil mogelijk te maken. Op het dek

was een provisorische tent van zeildoek voor de bemanning opgericht. Ongetwijfeld hielden de manschappen het niet meer uit in het vooronder en hadden ze een frissere plek gezocht. DeSicerna,zoals de naam op de boeg bleek te luiden, was al jarenlang een slavenschip. Het verguldsel was van haar beeldhouwwerk afgebladderd en vlekkerige strepen over de romp markeerden de plaatsen waar menselijk afval onverschillig overboord werd gekieperd.

Zoals te verwachten was volgde een geelgroene slang het schip als een trouwe mascotte. Het monster zag er zo volgevreten uit, dat Kennit vermoedde dat de slavenhaler al heel wat handel overboord had moeten gooien. Op het dek zag hij meer mensen dan hij had verwacht. Hadden ze schutters aan boord om zich te verdedigen? Die gedachtebeviel Kennit allerminst. Maar toen ze deSicernalangzaam inhaalden, zag hij dat de extra mensen die daar op het dek samenhokten slaven waren. Hun lompen fladderden in de wind, maar zelf schenen ze zich geen van allen vrij te kunnen bewegen. De kapitein had kennelijk een flink stel slaven wat frisse lucht willen gunnen. Wees dat op ziekten in het ruim? Uit pure menslievendheid deed een slavenhaler zoiets niet.

Ze hadden het schip nu bijna ingehaald en Kennit hield een met lavendelwater besprenkelde zakdoek voor zijn neus tegen de gruwelijke stank. 'Sorcor, kom eens!'

De stuurman stond meteen naast hem. 'Kapitein?'

'Ik geloof dat ik de mannen deze keer zelf wil leiden. Maak

iedereen duidelijk dat ik minstens drie overlevenden in handen wil krijgen, liefst officieren. Ik heb hun een paar vragen te stellen voordat ze aan de slang worden gevoerd.'

'Ik zal het doorgeven, meneer, maar de mannen zullen zich moeilijk kunnen beheersen.'

ik vertrouw erop dat het hun wel zal lukken,' zei Kennit kalm, en aan de ijzige klank van zijn stem was te horen wat er zou zwaaien voor de ongehoorzamen.

'Jawel,' zei Sorcor vlug, en hij ging de boodschap doorgeven aan de mannen op het dek en in het ruim.

Ze wachtte tot Sorcor buiten gehoorsafstand was en vroeg toen zacht: 'Waaromstel je jezelf aan dat risico bloot?'

'Risico?' Hij dacht even na en stelde toen een tegenvraag. 'Waarom vraag je dat? Vrees je wat er met jou gebeurt als ik gedood zou worden?'

Haar mond werd een dunne streep en ze wendde haar hoofd af. 'Ja,' zei ze toenzacht, 'maar niet op de manier die jij denkt.'

Ze waren op aanroepafstand toen de kapitein van deSicernazich over het water heen tot hen richtte.

'Houd afstand!' schreeuwde hij. 'We weten wie jullie zijn, welke vlag jullie ook tonen!'

Kennit en Sorcorwisselden een blik. Kennit haalde zijn schouders op. 'De maskerade is vroeg afgelopen.'

'Alle hens aan dek!' brulde Sorcor opgewekt. 'Hijs eerst de dreggen!'

Even later klonk er overal op het dek gretig voetgeroffel. De zware, druipende touwdreggen werdenopgehaald, waardoor deMariëttasneller en wendbaarder werd. De bemanningsleden verzamelden zich met hun bogen en zwaarden aan de reling. Kennit schulpte zijn handen als een toeter voor zijn mond. 'Je kunt je overgeven,' bood hij de andere kapitein aan.

Bij wijze van antwoord snauwde de man een bevel naar zijn eigen mannen. Zes robuuste matrozen schoten op een anker af, dat op het dek klaar lag, en tilden het over de reling, en meteen daarna, alsof ze vrijwillig sprongen, volgden er vijf slaven, die aan het anker vastgeketend hadden gezeten. Ze verdwenen meteen onder water en hun kreten werden binnen enkele tellen door de zee gesmoord. Sorcor staarde gechoqueerd voor zich uit. Zelfs Kennit was lichtelijk onder de indruk van de bruutheid van de andere kapitein.

'Houd afstand!' riep deze opnieuw. 'Dat waren vijf slaven! Aan het volgende stuk ketting zitten er twintig!'

'Waarschijnlijk de zieken, die volgens hem het einde van de reis toch al niet zouden halen,' merkte Kennit cynisch op. Vanaf het dek van hetandere schip klonken kreten op — smeekbeden, woede, angst.

in Sa's naam, wat moeten we doen?' hijgde Sorcor. 'Die arme drommels!'

'We houden geen afstand,' zei Kennit zacht, en naar het andere schip riep hij:'Sicerna,als die slaven overboord gaan betalen jullie dat met jullie eigen levens!'

De andere kapitein wierp zijn hoofd naar achter en lachte hatelijk. 'Alsof je ons anders wel in leven zou laten! Houd afstand, piraat, of die twintig zijn er geweest!'

Kennit keek naar de verscheurdheid op Sorcors gezicht en haalde zijn schouders op. 'Sluit de afstand! Enterhaken klaar!' riep hij. Zijn mannen gehoorzaamden. Ze konden de onzekerheid in de blik van de stuurman niet zien, maar allemaal hoorden ze de kreten van de twintig slaven die door het volgende ankeroverboord werden gesleurd. Deze namen een deel van de reling met zich mee.

'Kennit,' kreunde Sorcor ongelovig. Zijn gezicht was lijkbleek geworden.

'Hoeveel reserveankers kan hij hebben?'vroeg Kennit terwijl hij zich opmaakte om de enterploeg te leiden. Over zijn schouder riep hij nog: 'Jij was degene die me zei dat hij liever dood dan slaaf zou zijn. Laten we hopen dat zij er ook zo over dachten!'

Zijn manschappen hadden de enterhaken algeworpen en trokken de twee schepen nu dichter naar elkaar toe terwijl boogschutters de matrozen op het andere schip bestookten om te verhinderen dat ze de haken weer losrukten. De bemanning van deMariëttawas minstens drie keer zo groot als die van deSicerna.De belegerden waren goed bewapend, maar ze waren kennelijk niet erg vertrouwd met hun wapens. Kennit trok zijn zwaard en sprong op het andere schip, waar hij een toegesnelde matroos, die een pijlpunt uit zijn schouder had steken, een trap in zijnbuik gaf. De man ging

neer en liet zijn boog vallen, maar een van Kennits mannen stak hem in het voorbijgaan dood. Kennit draaide zich half naar hem toe. 'Laat er drie in leven!' snauwde hij. Niemand viel hem nog aan, en met getrokken zwaard ging hij op zoek naar de kapitein.

Hij vond hem aan de andere kant van het schip, waar hij, de stuurman en twee matrozen bezig waren de sloep te laten zakken. Deze hing nog te bungelen aan de davits, maar een van de lijnen leek vast te zitten. Kennit schudde zijn hoofd. Het hele schip was zo smerig dat ze zich niet moesten verbazen over een vastlopende katrol als ze niet eens het dek schoon konden houden. 'Ahoi!' riep hij grijnzend.

'Wegwezen,' waarschuwde de kapitein van deSicernahem terwijl hij een kleine kruisboogvoor zijn borst in de aanslag bracht.

Kennit verloor zijn respect voor hem. De man had hem meer geïmponeerd toen hij meteen in actie kwam, zonder eerst te dreigen.

Op dat moment verscheen de kromme nek van de slang boven het water. Misschien wilde de manzijn pijl nog even bewaren tot hij wist welk van de twee gevaren het acuutste zou worden. Kennit zag dat de slang een slaaf tussen zijn kaken had, van wie naar twee kanten stukken ketting afhingen, aan de ene kant nog met een hand en een stuk arm eraan. Het andere uiteinde bungelde leeg naar beneden. De slang schudde lichtjes met zijn kop om de dode slaaf tussen zijn kaken te verplaatsen en beet toen met zijn scherpe tanden

eerst de ene en daarna de andere geketende arm van zijn prooi af, die hij met een rukje van zich afwierp en die door het gewicht van de ketting meteen naar de diepte van de zee werden meegetrokken. Daarna wierp de slang zijn kop achterover en schrokte hij de rest van de man naar binnen. Pas toen de blote voeten van de slaaf in de muil vanhet monster waren verdwenen, richtte die zijn aandacht op de mannen in de sloep. Een van de matrozen slaakte een kreet van afschuw. De kapitein mikte op de grote ogen van de slang.

Meteen toen de pijl van de kruisboog niet meer op zijn borst was gerichtsprong Kennit naar voren en dreigde een van de davitslijnen te kappen met zijn zwaard. 'Gooi dat wapen weg en klim weer aan boord,' riep Kennit, 'anders voed ik jullie nu meteen aan de slang.'

De man spuwde naar Kennit en schoot de pijl toen met vaste handaf, midden in een van de reusachtige groene ogen van de slang. De pijl verdween geheel en al in de hersens van het monster, en Kennit vermoedde dat deze kapitein al vaker op slangen had gejaagd. Terwijl de slang woest kronkelde en krijste begon de kapitein met zijn eigen mes op de lijn van de davits in te hakken. *We riskeren de slangen wel, klootzak!' riep hij naar Kennit terwijl de kop van de slang onder water verdween. 'Rodel, kap de lijn aan jouw kant!'

Rodel deelde echter het optimisme van zijn kapitein niet en sprong met een wanhoopskreet vanuit de wankele sloep het dek op. Kennit schakelde hem uit door een houw in zijn been en richtte zijn blik toen weer op de sloep, zonder acht te

slaan op de pijnkreten van de kronkelende matroos die vergeefs probeerde zijn bloeden te stelpen. Toen deed Kennit een stap naar voren en sprong hij pardoes in de bungelende sloep. Daar drukte hij de punt van zijn zwaard tegen de keel van de kapitein.

'Terug,' zei hij glimlachend, 'of sterf hier en nu!'

De vastgelopen katrol schoot plotseling los en de sloep viel aan een kant naar beneden, en smeet de mannen die erin stonden de zee in, juist op het moment dat de slang zijn kop weer boven water stak. Alleen Kennit niet. Snel en lenig en met de mazzel van een kat had hij zichmet een instinctieve sprong afgezet van de vallende sloep en met een hand nog juist de reling van deSicernakunnen vastgrijpen. En toen ook met zijn tweede hand. Hij was al bezig zijn bungelende benen op te trekken toen de slang hem in het oog kreeg - letterlijk. Het bloeddoorlopen, blinde oog was op de gevallen mannen gericht die in het water lagen te spartelen, maar het goede oog zag Kennit, die als een lokkend aas aan de reling hing. De slang opende zijn muil en brulde van woede en pijn en wanhoop. Kennit zwaaide zijn ene been razendsnel omhoog en haakte het om de reling, maar het andere been hing daar nog. Voorzichtig, zoals een keurig getrainde hond een hapje aanpakt uit de vingers van zijn baasje, sloot de slang zijn kaken eromheen.

Het deed pijn. Het brandde als een heet strijkijzer, en hij schreeuwde. Toen vloeide de pijn opeens uit hem weg en volgde er een koele verdoving, alsof er ijswater over het been

was gegoten, koud water dat nu verder in zijn lichaam binnendrong. Opluchting, heerlijke opluchting. Ook de verdoving breidde zich vanuit het been uit naar de rest van zijn lichaam. Zijn kreet stierf weg en werd een dof gekreun.

'Nee!' De hoer krijste het woord uit terwijl ze over het dek naar voren stormde. Etta moest vanaf het dek van deMariëttahebben staan toekijken. Niemand hield haar tegen. Er waren bijna geen levende mannen op het dek. Denkelijk had iedereen de benen genomen toen die slang zich opeens weer boven water vertoonde. Etta zwaaide met een of ander geïmproviseerd wapen, dat glinsterde in de zon - een hakbijl of hakmes uit de keuken? Ze schreeuwde en vloekte naar de slang, die hem op dat moment een eindje omhoog duwde. Een instinct dwong Kennit de reling zo stevig mogelijk vast te grijpen. Veel kracht had hij niet meer. Het gif datde slang in zijn bloed had gebracht begon hem steeds hulpelozer te maken. Toen Etta hem en de reling in een wilde omarming nam voelde hij haar greep nauwelijks. 'Laat hem los!' commandeerde ze het monster. 'Laat hem los, teef, slijmerige zeeworm, hoe-renreet dat je bent! Laat hem meteen los!'

De verzwakte slang speelde wat met het been in zijn muil, trok eraan. Etta trok hem de andere kant op. De vrouw was sterker dan hij had gedacht. Hij zag - zonder het echt te voelen - dat de slang zijn tanden dieper inhet vlees en de spieren van zijn been zette. Hij ving een glimp op van een blootgelegd bot en van lelijke grauwe gaten in het witte gebeente, uitgevreten door het speeksel van het monster. De

slang draaide zijn kop, als een vis aan een haak, en bereidde zich voor op een beweging die ofwel Kennit van de reling, ofwel

Kennits been van zijn lijf zou rukken. Etta hief snikkend haar wapen omhoog. 'Verdomme,' gilde ze, 'verdomme, verdomme, verdómme!' Toen sloeg ze toe met haar hakbijltje, maar niet zoals Kennithad verwacht: ze verspilde geen kracht aan een aanval op de dikke schubben van de slangenkop. In plaats daarvan hakte ze vlak naast de vastgebeten tandenrijen van de slang in op het blootgelegde, al zwaar aangetaste bot van zijn been, dat ze met twee welgemikte klappen doormidden wist te slaan, alsof ze een ervaren slager was. Hij zag bloed uit de wond gutsen toen ze hem snel over het dek naar achter trok. Vaag hoorde hij ook de geschrokken kreten van zijn manschappen toen de slang zijn kop nog hoger oprichtte, maar toen opeens slap als een touw in de zee zakte. Het monster was dood. Het zou zich nooit meer vertonen. Maar Etta had het zijn been gevoerd.

Waarom deed je dat?' vroeg hij haar zwakjes. Wat heb ik je ooit aangedaan, dat je nu mijn been moest afkappen?'

'O, liefje, o, schat,' brabbelde ze, maar toen werd opeens alles donker om hem heen.

De slavenmarkt stonk. Wintrow had nooit iets viezers geroken. Hij vroeg zich af of de stank van ziekte en dood van je eigen soort misschien per definitie de ergstdenkbare was. Instinctief wilde hij hier weg. Hij voelde een afkeer tot in zijn

merg. Ondanks de ellende die hij zag, werden zijn medeleven en woede overschaduwd door zijn walging, maar hoe hij zich ook haastte, hij scheen maar geen uitweg uit dit deel van de stad te kunnen vinden.

Hij had al vaker dieren in kleine ruimten opgesloten gezien, zelfs dieren die voor de slacht bestemd waren, maar zij hadden hun lot versuft en vol onbegrip gedragen. Ze hadden wat aan hun riemen getrokken en met hun staart naarde vliegen gezwaaid, en verder lijdzaam afgewacht. Ze hoefden niet aan handen en voeten geketend te worden. Ze huilden ook niet, en snikten niet, laat staan dat ze zich aan opstandige scheldpartijen te buiten gingen.

'Ik kan u niet helpen, ik kan het niet,' hoorde Wintrow zichzelf voortdurend mompelen, en dan beet hij weer op zijn tong. Maar het was waar, verzekerde hij zichzelf. Hij kon echt niet helpen. Hij kon hun boeien niet verbreken, en trouwens: wat hadden ze daaraan? Hij kon de tatoeages niet vanhun gezicht halen, hij kon hen niet helpen bij de vlucht. Tragisch als hun lot was, ze moesten het maar zo goed mogelijk zien te dragen. Later zouden ze misschien alsnog geluk leren kennen.

Er kwam een man langs die een handkar voortduwde waar drie lijken op lagen. Een vrouw kwam huilend achter hem aan. 'Alsjeblieft,' smeekte ze, toen ze vlak bij Wintrow was, 'laat me tenminste zijn lichaam hebben! Wat hebben jullie daaraan? Laat me mijn zoon meenemen en begraven, alsjeblieft!'

De man die de kar duwde schonk geen aandacht aan haar woorden, evenmin als wie dan ook in de drukke straat. Wintrow staarde de vrouw na. Was ze misschien gek? Was dat haar zoon helemaal niet? Of waren misschien alle anderen in de straat gek, dat ze niet op deze smeekbeden van een wanhopige moeder reageerden? En hijzelf ook niet. Waren zijn gevoelens zo snel afgestompt?

Hij knipperde met zijn ogen en keek toen nog eens goed om zich heen. En opeens zag hij een gewone markt, waar mensen slenterend rondliepen en de waren bekeken. Ze hadden het over kleur en formaat, leeftijd en geslacht. Bijzonder was alleen dat ze het niet over vee of andere koopwaar hadden, maar over mensen. Overal stonden kleine groepjes aan elkaar geketende slaven bijeen, en ze werden als partij of afzonderlijk aangeboden voor allerlei werk op boerderijen of in huis. In een hoek van het marktterrein zat een tatoeëerder te werken. Voor een redelijke prijs, heel redelijk, zo liet hij door een jongen omroepen, kon hij het eigendomsmerk van de nieuwe bezitters tatoeëren.De jongen zelf was ondanks de winterse dag slechts in een lendendoek gekleed. Hij was aan een steen vastgeketend en zat van onder tot boven onder de tatoeages, als reclame voor het vakmanschap van zijn meester. Voor een redelijke, redelijke prijs.

Er waren gebouwen waar in gespecialiseerde slaven werd gehandeld, naar de uithangborden te oordelen: metselaars, timmerlieden, naaisters, of zelfs musici en dansers. Zoals

mensen uit alle beroepen in de schulden konden geraken, zo kon je hier slaven van allerleipluimage aanschaffen, tot onderwijzers, verpleegsters en klerken toe. Waarom zou je iemand in loondienst nemen als je zo iemand ook gewoon kon kopen? Dat scheen hier de geldende filosofie te zijn, maar Wintrow vroeg zich af hoe het kwam dat de potentiële kopers die hier rondliepen niet zichzelf of hun buren zagen in de slaven die werden aangeboden. Niemand scheen ergens moeite mee te hebben, behalve met de stank, want menigeen hield een zakdoek voor de neus gedrukt. Ze aarzelden niet een slaaf te vragenop te staan, te buigen, te springen. Afgeschotte delen werden gebruikt om vrouwelijke slaven intiemer te inspecteren. Wie schulden had, zo bleek hier, was in de ogen van de kopers van het ene moment op het andere veranderd van een vriend of buurman in ordinaire, onmondige koopwaar.

Sommige slaven bleken beter gehuisvest en verzorgd te worden. Dat waren de waardevolle exemplaren, met opleiding, talenten en vaardigheden. Een enkeling toonde zelfs een zekere stille trots op zijn waarde, ondanks de tatoeage op zijn voorhoofd of een wang. Anderen hadden een hele landkaart van tatoeages van voormalige eigenaars op hun gezicht. Het was doorgaans een teken van onhandelbaarheid. Een slaaf met meer dan vijf van zulke tatoeages was bijna onverkoopbaar en werd ongemeen bruut behandeld.

Het tatoeëren van slaven, ooit gehouden voor een

barbaarse gewoonte uit Kwarts, was in Jamaillia kennelijk heel gewoon geworden. Ze hadden zelfs eigen varianten bedacht. Zo hadden artiesten en dansers vaak slechts minieme tatoeages, diemet schmink gemakkelijk konden worden verdoezeld, opdat de slavenstatus van deze entertainers het genoegen van hun clientèle niet nodeloos hoefde te bederven. En hoewel het formeel nog illegaal was om slavinnen uitsluitend voor de prostitutie in te zetten, lieten sommige exotische tatoeages geen twijfel bestaan over de beoogde professie van de betrokkene.

Opeens werd hij door een slaaf aangeroepen. 'Priester, alsjeblieft, Sa's troost voor een stervende!'

Wintrow bleef meteen staan, ofschoonhij niet zeker wist of de man hem bedoelde. De slaaf had zich zo ver mogelijk naar voren bewogen als zijn keten toestond. Hij zag er niet uit als iemand die zelf Sa's troost zou zoeken: zijn hele gezicht en halve nek zaten onder de tatoeages. En een stervende leek hij al evenmin. Hoewel je zijn ribben kon tellen en het schuren van zijn voetboei boven zijn enkel een zwerende wond had veroorzaakt, zag hij er sterk en vitaal uit. Hij was groter dan Wintrow, van middelbare leeftijd. Hij droeg geen hemd en zijnbovenlichaam zat onder de littekens. De man was een overlevertype. Zijn eigenaar stond een eindje verderop met een koper te onderhandelen. Hij ving Wintrows blik op, en trok een lelijk gezicht, maar bleef bij zijn klant.

'Ben je geen priester?' drong de slaaf aan.

'Ik was in opleiding,' gaf Wintrow toe, 'maar ik mag me nog

niet zo noemen.' Op fermere toon vervolgde hij: 'Ik zal echter troost geven waar ik dat kan.' Hij keek naar de geketende slaven en probeerde achterdocht uit zijn stem te houden toen hijvroeg: Wie heeft zulke troost nodig?'

'Zij hier.' De slaaf deed een stap opzij en het bleek dat er een vrouw achter hem gehurkt zat. Wintrow zag toen dat de andere slaven beschermend om haar heen stonden om haar de warmte en bescherming van hun lichamen tegeven. Ze was nog jong, niet ouder dan een jaar of twintig, en was zo op het oog niet gewond. Ze was de enige vrouw in de groep. Ze had haar armen over haar buik geslagen en hield haar hoofd gebogen, maar toen ze naar hem opkeek zag hij dat haar ogen zo dof waren als afgesleten kiezels. Haar huid was bleek en haar gele haren waren tot korte stoppels geknipt. De jurk die ze droeg was vuil en veelvuldig hersteld. Het hemd dat om haar schouders hing was waarschijnlijk van de man die Wintrow had geroepen. Ookzij had verschillende tatoeages op haar gezicht. Het was een gespierde vrouw met brede schouders. Alleen aan de pijn op haar gezicht was te zien dat haar iets mankeerde.

'Wat pijnigt je zo?' vroeg Wintrow terwijl hij een stap dichter naar haar toe deed.In zijn achterhoofd vreesde hij dat het een valstrik was, dat ze hem misschien als een soort gegijzelde wilden vastgrijpen. In plaats daarvan gingen ze allemaal met de rug naar de vrouw toe staan, alsof ze haar een beetje privacy wilden geven.

ik bloed,' zei ze zacht, ik bloed al sinds ik het kind verloren

heb, en het houdt niet op.'

Wintrow hurkte voor haar neer. Hij voelde aan haar arm. Geen koorts. De huid voelde veeleer nogal kil aan in het winterse zonlicht. Hij kneep in haar huid, zag hoe langzaam hetbloed terugkeerde. Ze had water of soep nodig. Iets warms. Vloeibaar. Hij voelde alleen berusting en verdriet in haar, als een aanvaarding van de dood. 'Het is normaal, dat bloeden. Ook na een dood kind,' zei hij. 'Het moet vanzelf over gaan.'

Ze schuddehaar hoofd. 'Nee. Hij heeft me een te sterke dosis gegeven om het kind af te drijven. Een zwangere vrouw kan niet zo hard werken, snap je. Haar dikke buik wordt een last. Zo ben ik het kind kwijtgeraakt. Een week geleden. Maar ik bloed nog steeds en het bloed is helderrood.'

'Ook helderrood bloed betekent niet direct de dood. Je kunt genezen. Met de juiste zorg kan een vrouw -'

Een bitter lachje kapte zijn woorden af. Hij had nooit een zo akelig lachje gehoord. 'Een vrouw? Ik ben een slavin. Nee, een vrouwhoeft hier niet aan te sterven, maar ik wel.' Ze zuchtte. 'De troost van Sa, meer vraag ik je niet. Alsjeblieft.' Ze boog afwachtend haar hoofd.

Misschien begreep Wintrow pas op dat moment ten volle wat slavernij betekende. Hij had geweten dat het een kwaad was, dat hadden ze er vanaf de eerste dag in het klooster bij hem ingeprent. Maar nu zag en hoorde hij de berusting van deze jonge vrouw. Ze schreeuwde niet moord en brand nu haar meester het leven van haar kind had gestolen, maar leek

het te aanvaardenals een soort natuurverschijnsel, zoals een storm of een overstroming. Zijn wreedheid, zijn misdaad, dat scheen haar niet te interesseren. Het ging haar slechts om het eindresultaat: de bloeding waaraan ze zou sterven.

Wintrow staarde haar aan. Ze hoefde niet te sterven. Vermoedelijk wist ze dat even goed als hij. Warme soep, een bed, de juiste kruiden, en ze zou ongetwijfeld genezen en later nog vele kinderen kunnen baren. Maar zo zou het niet gebeuren. Zij wist het, de andere slaven aan haar ketting wisten het, en zelf wist hij het nu bijna ook. En dat 'bijna weten' was zoiets als toen hij zijn hand op het dek had gedrukt in afwachting van de amputatie. Het drong ineens tot hem door: dit te accepteren zou neerkomen op weer een verlies van een deel van zichzelf.

Hij ging abrupt staan, vastbesloten, hoewel zijn woorden kalm en zacht klonken. Wacht hier en verlies de hoop niet. Ik ga naar Sa's tempel om hulp te halen, je meester zal toch wel naar rede willen luisteren? Zonder verzorging zou je sterven.' Hij glimlachte bitter. 'Misschien kunnen we hem uitleggen dat een levende slaaf meer waard is dan een dode.'

De man die hem had geroepen keek ongelovig. 'De tempel? Vergeet die hulp maar! Een hond is een hond en een slaaf is een slaaf. Geen van beide kan op troost rekenen. De priesters daar zingen Sa's lof, maar dansen naar het pijpen van de satraap. En die man daar verkoopt ons wel, maar is niet onze eigenaar. Hij krijgt een percentage van wat wij dagelijks verdienen. Zijn aandeel als makelaar wordt niet

kleiner als Cala sterft. Wat interesseert het hem?' De man zag het onbegrip en ongeloof in Wintrows ogen. 'Het was stom van me jou te roepen,' zei hij, nu met gal in zijn stem. 'De jeugd in je blik heeft me misleid. Ik had aan je priesterspij moeten zien dat ikvan jou geen hulp hoefde te verwachten.' Hij pakte Wintrow opeens ruw bij zijn schouder. 'Geef haar de troost van Sa, of ik breek al je botten!'

Zo te voelen was de man daar best toe in staat. 'Je hoeft me niet te bedreigen,' hijgde Wintrow, die wist datzijn woorden laf klonken. 'Hierin ben ik Sa's dienaar.'

De man duwde hem walgend tegen de grond. 'Doe het dan. En snel.' De makelaar stond nog steeds met de klant te praten, maar nu met zijn gezicht hun kant op gedraaid. Hij lachte om iets wat de klant hadgezegd,ha, ha, ha,maar met zijn hand gebaarde hij dat er iets zou zwaaien wanneer zijn onderhandelingen gestoord zouden worden.

'Het... het kan niet overhaast gedaan worden,' protesteerde Wintrow, hoewel hij al voor de vrouw was neergeknield en zijn gedachten probeerde te ordenen.

Ze kwam wankel overeind. Haar benen en enkelboeien zaten onder het bloed, de grond waar ze had gezeten was doornat. 'Lem?' vroeg ze op zielige toon.

De andere slaaf kwam snel naar haar toe en steunde haar. Ze leunde zwaar ophem, haar ademhaling was kreunend.

'Het zal overhaastmoeten'zeide man bruusk.

Wintrow sloeg de gebeden en de inleidingen over, en zag ook af van de sussende woorden die waren bedoeld om haar

geestelijk voor te bereiden. Hij stak meteen zijn handen naarhaar uit en positioneerde zijn gespreide vingers zorgvuldig op de zijkanten van haar nek. 'Dit is niet de dood,' verzekerde hij haar. ik bevrijd je alleen van de afleidingen vanuit deze wereld om je ziel alvast de kans te geven zich voor te bereiden op devolgende. Stem je daarmee in?'

Ze knikte langzaam.

Hij aanvaardde dat als teken van instemming. Toen haalde hij langzaam, diep adem en concentreerde zich op haar. In zijn binnenste tastte hij naar de levende, maar verwaarloosde kern van zijn priesterschap.Hij had dit nooit geheel op eigen gelegenheid gedaan en was nooit ten volle ingewijd in de bijbehorende mysteries, maar de techniek beheerste hij, en daarmee kon hij haar tenminste helpen. Vanuit zijn ooghoeken zag hij dat de slaaf zijn grote lichaam gebruikte om de vrouw en Wintrow af te schermen van de makelaar en dat de andere slaven om hen heen stonden om nieuwsgierige blikken van passanten af te houden.

'Haast je,' zei Lem nog eens.

Hij drukte zacht op de punten die zijn vingertoppen feilloos hadden gevonden. De druk zou haar angst sussen en haar pijn blokkeren. Zolang hij bleef drukken moest ze zijn woorden aanhoren en geloven. Eerst gaf hij haar haar lichaam. 'Voor jou, het kloppen van je hart, de lucht in je longen. Voor jou, het zien met je ogen,het horen met je oren, het proeven met je mond, het voelen met heel je lichaam. Dat alles is nu voor jou, dat alles is aan jou om te controleren,

je mag zelf bevelen of het er moet zijn of niet zijn. Ik geef het allemaal terug aan jou, dan ben je in staatje met een heldere geest op de dood voor te bereiden. Het is de troost van Sa die ik je aanbied en die jij kunt doorgeven.' Hij zag nog een zweem van twijfel in haar ogen en hielp haar bij het vinden van haar kracht. 'Zeg tegen me:ik voel geen kou!

ik voel geen kou,' echode ze zwakjes.

'Zeg tegen me:de pijn is weg!

'De pijn is weg.' De woorden waren weinig meer dan een zucht, maar Wintrow zag dat haar gezicht zich ontspande. Ze was jonger dan hij had gedacht. Ze keek glimlachend op naar Lem. 'De pijn is weg,' herhaalde ze.

Wintrow trok zijn handen terug, maar bleef roerloos staan. Ze legde haar hoofd tegen Lems borst, ik hou van je,' zei ze eenvoudig. 'Jij bent alles wat dit leven draaglijk heeft gemaakt. Bedankt.' Haar ademhaling leek nu meer op hijgen. 'Bedank de anderen namens mij. Voor de warmte van hun lichamen. En dat ze harder hebben gewerkt, om mijn mindere inspanning te verbergen. Bedank iedereen...'

Haar woorden stierven weg en Wintrowzag Sa opbloeien op haar gezicht. De lasten van deze wereld vielen al van haar af. Ze glimlachte, gelukzalig als een baby. 'Kijk eens hoe mooi de wolken vandaag zijn, liefje! Die witte randjes tegen de grijze achtergrond! Zie je ze?'

Zo eenvoudig was het.Losgeketend van de pijn richtte haar geest zich meteen op het schone. Wintrow had het vaker waargenomen, maar het verbaasde hem telkens weer

opnieuw. Wanneer een mens de dood had aanvaard en zich wist af te schermen van de pijn, stond hij meteen open voor het wonderbare, het onuitsprekelijke - voor Sa. Beide stappen waren noodzakelijk, dat wist Wintrow. Wanneer een persoon de dood nog niet had aanvaard als een realiteit, kon de aanraking worden geweigerd. Sommigen accepteerden de dood en de aanraking, maar konden hun pijn niet loslaten. Ze klampten zich eraan vast, aan dat laatste restant van hun leven. Maar Cala had de pijn moeiteloos laten gaan, zo gemakkelijk, dat Wintrow wist dat ze al lang naar het einde had gesnakt.

Hij bleef rustig staan en zei niets. Ook luisterde hij niet naar wat ze precies tegen Lem zei, maar aan de toon hoorde hij dat ze over licht en liefde en leven sprak. Er liepen tranen over de littekenrijke wangen van de slaaf. Aan de stand van haar hoofd zag Wintrow dat Cala snel verzwakte. Haar glimlach verliet haar niet meer, maar ze moest dichter bij de dood zijn geweest dan hij zich had gerealiseerd. Hij was blij dat hij haar en Lem dit vredige afscheid had kunnen aanbieden.

'Hé!' Een por in zijn rug. Wat doe je?'

De slavenhandelaar gaf Wintrow geen kans om te antwoorden, maar duwde hem ruw opzij. 'Laat haar los!' snauwde hij naar Lem, die Cala omhelsd hield. 'Moet je haar weer zwanger maken, hier midden op straat?' Hij probeerde haar bij een schouder te pakken en weg te rukken terwijlhij Lem met zijn stok een geroutineerde slag in zijn gezicht gaf. 'Laat haar los!' herhaalde hij. Lem, zo groot als hij was, leek

half verdoofd van de pijn. De handelaar trok Cala los. Ze viel in de plas bloed, zonder te schreeuwen, zonder een kik te geven. Ze lag op haar rug en keek vredig naar de hemel. Wintrow stelde met zijn vakkundige blik vast dat ze ook die niet meer zag. Ze had verkozen te gaan. Haar ademhaling stierf al weg. 'Moge Sa's vrede met je zijn,' wist hij gesmoord te fluisteren.

De slavenmakelaar richtte zich tot hem. 'Je hebt haar gedood, idioot! Die had nog een paar dagen kunnen werken!' Hij sloeg met zijn stok naar Wintrow en raakte hem op zijn schouder. Het deed gemeen pijn, zijn hele arm tintelde ervan. Hij deinsde achteruit, maar zagtot zijn ontzetting dat de aan elkaar geketende slaven nu allemaal tegelijk probeerden zich op de handelaar te storten. De man was echter handig en geroutineerd, en deelde links en rechts gevoelige tikken uit - van die slagen die pijn deden, maar zonder blijvende schade aan te richten. Alleen met Lem was de man niet zo zorgvuldig: hem raakte hij weer met volle kracht, nu op zijn buik. Lems ogen puilden bijna uit van de pijn.

Ondertussen ging het komen en gaan van passanten op de slavenmarkt gewoon door. Een enkeling trok zijn wenkbrauwen op, maar daar bleef het bij. Dit soort ruzies was kennelijk heel gewoon. Op hulpgeroep zou niet worden gereageerd.

De handelaar opende ondertussen als terloops de enkelboeien van Cala. 'Deze horen om jouw enkels!' riep hijnaar Wintrow. 'Je hebt me een slaaf afgepakt, en minstens

één dagloon. En kijk, daar gaat mijn klant! Die wil zo'n stelletje ongeregeld niet hebben.' Hij wees de vertrekkende man na met zijn stok. 'Wel, geen werk, dan ook geen eten, luitjes.'

Het mannetjewas zo onuitstaanbaar dat Wintrow zich niet kon inhouden. 'Een vrouw is gestorven en dat is jouw schuld!' riep hij. 'Je hebt haar kind vergiftigd, maar ook haarzelf gedood. Dat is dubbele moord.' Hij probeerde op te staan, maar zijn hele arm was nog verdoofd van de klap. Hij wist zich op zijn knieën te werken, maar het mannetje trapte hem nonchalant weer omver.

'Zulke woorden, door zo'n snotneus gesproken! Ik sta te trillen op mijn benen! Nu wil ik elke duit die je hebt, knul, voor mijn schade. En vlug!'

'Ik heb niks!' riep Wintrow woedend. 'En als ik iets had zou je het niet krijgen.'

De man boog zich over hem heen en porde hem met zijn stok. Wie is je vader? Er moet betaald worden, kan me niet schelen door wie.'

'Ik ben alleen,' snauwde Wintrow. 'Niemand zal jou of je meester iets betalen voor wat ik heb gedaan. Ik heb Sa's werk gedaan. Dat is goed.' Hij keek naar de slaven, waarvan de meeste overeind waren gekrabbeld. Lem was tot naast Cala's lichaam gekropen en staarde naar haar nietsziende ogen alsof hijhoopte te kunnen zien wat zij zag.

'Goed voor haar, misschien, maar fout voor jou,' zei het mannetje onverstoorbaar. 'In Jamaillia hebben slaven geen recht op Sa's troost. Dat heeft de satraap verordonneerd. Als

een slaaf de ziel van een mens had, zou die slaaf nooit een slaaf zijn geworden. Dat zou de wijze Sa immers niet toestaan? Zo is het mij tenminste uitgelegd. Dus nu sta ik hier met een dode slaaf en een dag zonder werk. Dat zal de satraap niet leuk vinden. Niet alleen vermoord je zijn slaven, je bent ook nog een zwerver. Als je eruitzag als iemand die behoorlijk hard kon werken, zou ik je nu in de ketenen slaan en een tatoeage laten geven. Dat zou ons heel wat tijd besparen. Maar een mens moet zich aan de wet houden. Wachter!' Het mannetje zwaaidemet zijn stok naar een passerende stadswachter. ik heb hier iemand voor je. Een jongen, geen familie, geen geld, en in de schuld bij mij wegens schade die hij heeft toegebracht aan slaven van de satraap. Neem hem maar gevangen. Hé, stop, kom terug!'

De laatste woorden waren tegen Wintrow gericht, die was opgekrabbeld en probeerde weg te rennen. Hij zou niet hebben omgekeken als hij niet had gehoord dat Lem hem een waarschuwing nariep. Hij had beter kunnen bukken. Nu raakte de stok hem keihard tegen zijn slaap, waardoor hij languit op de smerige grond van de slavenmarkt viel.

HOOFDSTUK 24
Vaarders van de Wilde Regenrivier

~

'Omdat alles wat ongewoon is me nerveus maakt, daarom,' snauwde oma.

'Het spijt me,' zei Malta's moeder op neutrale toon. 'Ik vroeg het maar.' Ze stond grootmoeders haren te doen. Oma zat aan haar kaptafeltje, moeder stond erachter. Haar stem had helemaal niet spijtig geklonken, maar vermoeid. Ze was oma's prikkelbaarheid zat, en dat kon Malta zich goed voorstellen. Ze waren allebei buitengewoon prikkelbaar, de laatste tijd. Alsof ze alleen maar oog hadden voor de vervelende kanten van het leven, de zorgelijke dingen. Vanavond was er een grote vergadering van de oude vaarders, en ze namen Malta mee. Zelf was Malta al de hele middagbezig geweest met haar haren en haar nieuwe jurk, maar deze twee vrouwen hadden natuurlijk weer tot het laatste moment gewacht en deden alsof ze naar een begrafenis moesten, in plaats van een bijeenkomst waar ze allerlei mensen zouden zien en spreken.

'Zijn jullie nou nog niet klaar?' drong ze aan. Ze wilde niet de laatste zijn die arriveerde. Er zou heel wat gepraat worden, vanavond. Zakelijke onderwerpen, over vaarders en de Wilde Regenrivier. Dat zou ongetwijfeld een kwestie van lang 'zit stil, doe geïnteresseerd, maar mondje dicht' worden. Malta wilde op tijd aankomen, wanneer er nog gegroet en gepraat werd, en drankjes werden rondgedeeld. Dan kon ze Delo

misschien vinden en bij haar gaan zitten. Het was belachelijk dat ze zo lang tijd nodig hadden omzich op te maken. Ze hadden allebei een eigen kamermeisje moeten hebben! Dat hadden de andere vaarders families toch ook allemaal? Maar oma had gezegd dat ze zich dat niet meer konden permitteren, en moeder had het beaamd, en toen Malta protesteerde haddenze haar kasboeken laten bestuderen en overschrijven, en hadden haar daarna aan de hand van de cijfers proberen uit te leggen waarom er geen geld was voor meer personeel dan Nana en Rache. Malta zou blij zijn wanneer papa terug was, want ze wist zeker datze iets over het hoofd zagen. Hoe konden ze opeens arm zijn? Er was toch niets veranderd? Maar nu liepen ze in japonnen van twee jaar oud en deden ze eikaars haar! 'Gaan we nu gauw?' vroeg ze nog maar weer eens.

'Ziet het daarnaar uit?' vroeg haar moederhatelijk. 'Malta, maak ons niet gek en doe liever iets nuttigs. Ga eens kijken of de koets van vaarder Herbegin er al is.'

'Bah, niet hij!' protesteerde Malta. 'Alsjeblieft niet die oude stinkende kar van hem! Moeder, de deuren daarvan sluiten niet eens goed. Het is zo vernederend als we met hem —'

'Malta, ga kijken of het rijtuig er al is,' commandeerde haar oma nerveus. Alsof haar moeder dat daarnet niet ook al had gevraagd.

Malta liep zuchtend de kamer uit. Tegende tijd dat ze eindelijk arriveerden zouden de drankjes en hapjes op zijn en zat iedereen natuurlijk al op de harde banken. Als ze zo'n

eindeloze raadsvergadering per se moest bijwonen, dan wilde ze tenminste ook het informele gedeelte meemaken! Terwijl zedoor de hal liep vroeg ze zich opeens af of Delo er wel zou zijn. Cerwin wel, natuurlijk. Zijn familie behandelde hem al jaren als een volwassene. Misschien was Delo er en misschien kreeg Malta dan toestemming om bij haar te gaan zitten. Delo kon dan gemakkelijk bij haar broer gaan zitten. Ze had hem niet meer gezien sinds haar moeder hem zo nodig in de plantenkas had willen rondleiden, maar dat wilde natuurlijk nog niet zeggen dat Cerwin geen belangstelling meer had.

Bij die gedachte schoot ze snel het toilet in. Daar hing een spiegeltje. Het licht was er niet goed, maar Malta glimlachte toch om wat ze zag. Ze had haar donkere haren naar achteren getrokken en in een dubbele vlecht als een soort kroon op haar hoofd samengebonden, waarbij ze alleen een paarslordige, zogenaamd toevallige lokjes over haar voorhoofd en wangen had laten bungelen. Ze mocht nog steeds alleen maar bloemenversiering dragen, geen juwelen, maar ze had de laatste roosjes uit de tuinkamer mogen plukken. Ze waren donkerrood en hadden een zware, zoete geur. Haar japon voor deze avond was simpel, maar het was tenminste geen meidenjurkje. Het was een vaardersjapon van het type dat alle vaardersvrouwen bij zulke gelegenheden droegen. De hare was donker magenta, bijna dezelfde tint als de roosjes in haar haren. Het was de traditionele Vestritkleur. Malta had iets blauws mooier gevonden, maar magenta stond haar ook goed. En het was tenminste eens ietsnieuws.

Ze had nog geen vaardersjapon bezeten. In feite waren het nogal saaie gevallen, met hun ronde halslijn, hun enkellengte en de riem die haar altijd aan het koord van een monnikspij deed denken. Wel bewonderde ze het glimmende zwarte leer van die gordel en ook de gestileerde initiaal die de gesp vormde. Ze had de riem uiteraard zo strak mogelijk dichtgetrokken om de curve van haar heupen te accentueren en de stof strakker over haar borsten te spannen. Papa had gelijk gehad. Ze had al het figuur van een vrouw, waarom zou ze dan niet de kleren en privileges van een vrouw mogen hebben? Wel, het duurde nu niet lang meer, dan zou hij terug zijn, en dan zou hier vanalles gaan veranderen. Zijn handel zou natuurlijk uitstekend zijn verlopen, hij had zakken vol geld bij zich, en als hij dan hoorde hoe slecht ze was behandeld, en dat ze die beloofdeavondjapon niet had gekregen...

'Malta!' Haar moeder rukte de deur verder open. Wat doe je hier nog? Iedereen staat op jou te wachten! Haal je mantel en haast je!'

is de koets er al?' vroeg ze haar moeders rug terwijl ze zich achter haar aan repte.

'Ja,'antwoordde mama bits, 'en vaarder Herbegin staat ernaast op ons te wachten!'

Waarom heeft hij dan niet aangebeld of geklopt of -'

'Dat heeft hij gedaan,' snauwde haar moeder, 'maar jij was natuurlijk weer in een of andere dagdroom verzonken.'

'Moet ik mijnjas aan? We zitten toch in het rijtuig. Mijn

oude mantel past belachelijk bij mijn nieuwe jurk.'

'Het is koud buiten. Trek je mantel aan. En probeer je vanavond een beetje te gedragen. Luister naar wat er gezegd wordt. De Regenfamilies vragen geen bijeenkomst met alle oude vaarders aan als ze daar geen goede reden voor hebben. Wat ze vanavond te zeggen hebben zal zonder twijfel het lot van ons allen beïnvloeden. En onthoud ook dat de mensen van de Wilde Regenlanden familie van ons zijn. Ga niet zitten staren, gedraag je zo keurig mogelijk en -'

'Ja, moeder.' Dat lesje had ze vandaag al zeker zes keer afgedraaid. Dacht ze soms dat Malta achterlijk was, of doof? Had ze al niet vanaf haar geboorte gehoord dat ze familie waren van de Regenmensen? Dat bracht haar opeens iets in herinnering. Toen ze naar buiten liepen, langs Nana, die streng stond te kijken, begon Malta: ik heb gehoord dat de Regenmensen een nieuw artikel hebben. Vlammende kralen. Ik heb gehoord dat de kralen zelf zo doorzichtig zijn als een regendruppel, maar dat er binnenin dansende tongetjes van vuur te zien zijn.'

Haar moeder gaf niet eens antwoord. 'Fijn dat je hebt willen wachten, Davad. En deze hele omweg voor ons hebt gemaakt,' zei ze tegen het pafferige mannetje.

Hij glunderde naar haarmoeder. Zijn gezicht glom van genoegen en vet toen hij haar hielp bij het instappen. Malta zei niets tegen hem en wist gauw naar binnen te glippen voordat hij haar arm kon aanraken. Ze had haar laatste ritje in zijn koets vergeten noch vergeven. Haar moeder was naast

oma gaan zitten. Verwachtten ze dat ze naast vaarder Herbegin plaatsnam? Het was te walgelijk voor woorden! 'Mag ik tussen jullie in?' vroeg ze, en ze voegde de daad bij het woord zonder op toestemming te wachten. Wat die vlammende kralen betreft...' begon ze vervolgens tegen haar moeder, maar vaarder Herbegin praatte alsof ze er helemaal niet was.

'Alles klaar? Wel, daar gaan we dan. Ik moet helaas bij deze deur blijven zitten om hem dicht te houden. Ik had mijn knecht gevraagd hem te repareren, maar dat bleek nog steeds niet gebeurd te zijn. Om gek van te worden! Wat heb je aan knechts als ze niet willen luisteren? Je zou bijna gaan verlangen naar slaven, zelfs in Beijerstad. Een slaaf weet tenminste dat hij voor alles totaal afhankelijk is van zijn meester, dus die luistert wel.'

En zo ging het maar door, het hele eind naar de Vaardershal. Vaarder Herbegin bleef kletsen, en moeder en oma spraken hem af en toe beleefd tegen, hoewel Malta haar grootmoeder thuis al duizend keer had horen zeggendat slavernij het einde van Beijerstad zou betekenen. Niet dat Malta het met haar eens was. Papa zou er zeker niet aan begonnen zijn als het niet winstgevend was. Toch vond ze het tamelijk slap, dat oma thuis het ene zei en daar tegenover Herbegin niet voor uitkwam. Het krachtigste wat ze zei was: 'Davad, ik hoef mezelf maar voor te stellen in de positie van een slaaf om te weten dat het verkeerd is.' Alsof zoiets een doorslaggevend argument was! De hele discussie hing Malta

trouwens allang de keel uit, enze kreeg steeds maar niet de kans om over die vlammende kralen te praten.

Maar in elk geval waren ze niet de laatsten die arriveerden. Niet helemaal, tenminste. Het vergde een ijzeren zelfbeheersing van Malta om stil te blijven zitten terwijl Herbegin aande defecte deursluiting morrelde en daarna op zijn elfendertigste uitstapte. Ze volgde hem meteen, voordat hij zijn vochtige vlezige hand kon uitsteken om haar te helpen. Als ze hem alleen al zag kreeg ze behoefte om zich te wassen!

'Malta!' riep haar moeder haar op scherpe toon na. Wacht hier,' vervolgde ze, zonder de moeite te nemen haar stem te dempen. We gaan samen naar binnen.'

Malta kneep haar lippen op elkaar en ademde door haar neus. Haar moeder deed het expres: ze genoot ervan haar openlijk toe te spreken alsof ze nog een kind was. Daarna bleef ze een eindje achter de anderen, niet zo ver dat haar moeder haar moest roepen, maar ver genoeg om zich een beetje van de vrouwen en vaarder Herbegin te distantiëren.

De Vaardershal was tamelijk donker. Niet echt donker, natuurlijk, maar lang niet zo helder verlicht als tijdens een bal. Er hingen slechts twee toortsen naast de ingang en door de ramen was te zien dat er binnen ook niet veel licht was ontstoken. Dat was waarschijnlijk omdat de vergadering door Regenmensen bijeen was geroepen. Ze hielden niet van licht, zei men. Volgens Delo had het iets met hun ogen te maken, maar als ze allemaal zo lelijk waren als de ene die ze had gezien, dan was het logisch, vond Malta, dat ze niet wilden

worden aangestaard. Wratachtig. Zo had ze hun uiterlijk wel eens horen beschrijven. Wrattig en misvormd. Er ging een rilling over haar rug. Hoeveel zouden er hier zijn, vanavond?

Juist toen Davads koetsier zijn paarden met tonggeklak aanspoorde kwam er een volgende koetsaanrijden. Het was een ouderwets rijtuig, met sierroos-ters voor de ruitjes, zodat je niet naar binnen kon kijken. Malta treuzelde om te zien wie er uit zou stappen. Het wapenschild op de deur was niet dat van een oude vaarder. Dat betekende dat het Regenmensen moesten zijn. Ze liep door, maar keek af en toe over haar schouder en zag dat er zes mensen uitstapten. Ze droegen allemaal donkere mantels en hoofdkappen, maar wie met zijn gehandschoende hand een kraag of een manchet aanraakte bracht daar subtielelichtjes aan het glinsteren, in de mooiste rode, oranje en amberen tinten. Malta's nekhaartjes gingen rechtop staan en met een schok besefte ze wat ze zag: vlammende kralen! Ze bleef abrupt staan. Ze waren nog veel mooier dan ze had gedacht. Ze stond metingehouden adem te staren. Van dichtbij leken ze alleen nog maar prachtiger te worden.

'Malta?' Ze hoorde de waarschuwing in haar moeders stem.

'Goedenavond.' Het was een hese vrouwenstem die vanuit de donkere holte onder de hoofdkap klonk. Malta zag nu dat er een dunne kanten sluier over de hoofdkap heen hing. Wat kon er zo lelijk zijn dat het zelfs in het duister nog verdoezeld moest worden? De vlammende kralen die zij droeg waren vuurrood en verzwaarden de randen van die sluier. Malta

hoorde zachte voetstappen achter zich, en het ruisen van kleren, en opeens sprak haar moeder, die rechts naast haar was verschenen: 'Goedenavond, ik ben Keffria, van de Vestrits.'

'Jani van de familie Khuprus groet jullie beiden,' zei de vrouw achter de sluier.

'Mag ik mijndochter voorstellen, Malta Haven van de Vestrits?'

'Welzeker.' Het klonk warm en beschaafd. Malta maakte een kleine buiging, zij het net iets te laat. De vrouw lachte waarderend, maar toen ze sprak richtte ze zich tot Malta's moeder. 'Ik geloof niet datik haar al eens tijdens een Bijeenkomst heb gezien? Is ze onlangs in de samenleving binnengetreden?'

'Eerlijk gezegd is dit haar eerste Bijeenkomst. Ze is nog niet gepresenteerd. Haar grootmoeder en ik vinden dat ze eerst de plichten en verantwoordelijkheden van een vaardersvrouw moet leren voordat ze als zodanig kan worden gepresenteerd.' In tegenstelling tot Jani's stem klonk die van haar moeder een beetje formeel, alsof ze zich haastte om een misvatting te corrigeren.

'Aha. Ja, zo ken ik Ronica Vestritwel. En ik ben het er volkomen mee eens. Ik vrees alleen dat die opvatting in Beijerstad steeds zeldzamer wordt.' Haar stem klonk nu zalvend en zacht als verse room.

'Uw vlammende kralen zijn schitterend!' flapte Malta eruit. 'Zijn ze erg duur?' Ze hoordezelf meteen al hoe kinderlijk het

klonk.

'Malta toch,' zei haar moeder berispend, maar de Regenvrouw lachte vanuit het diepste van haar keel. 'De rode zijn eigenlijk de gewoonste, want ze zijn gemakkelijk te wekken. Toch houdik er het meeste van. De kleur rood is altijd zo rijk. De groene en blauwe zijn veel zeldzamer, en moeilijker tot leven te brengen. Daar vragen we dus veel hogere prijzen voor. Alle vlammende kralen zijn natuurlijk het exclusieve terrein van de familie Khuprus.'

'Zeker,' beaamde haar moeder. 'Het is opwindend deze toevoeging aan de Khupruswaren met eigen ogen te zien. Ze zijn nog veel mooier dan de geruchten al beloofden. Maar kom, ik wil u niet langer ophouden. Dadelijk beginnen ze nog zonder ons!'

'Nee,ze wachten wel op mij,' merkte Jani Khuprus onverstoorbaar op. 'Deze hele bijeenkomst vindt plaats op mijn verzoek. Maar je hebt gelijk, het is onbeleefd de anderen te laten wachten. Keffria, jonge Malta, het was me een genoegen met jullie gesproken te hebben.'

'Geheel onzerzijds,' mompelde haar moeder, en ze deed eerbiedig een stap opzij om de vrouw met de hoofdkap voorrang te geven, waarbij ze Malta net iets steviger dan nodig was bij de arm greep. 'Malta toch,' zuchtte ze toen verwijtend. In de deuropening wachtte grootmoeder op hen. Ze hield haar lippen strak op elkaar en maakte een diepe buiging voor Jani Khuprus toen deze passeerde. Daarna keek ze Malta en haar moeder met grote ogen aan.

Haar moeder wachtte even tot ze zeker wist dat Jani Khuprus buiten gehoorsafstand was en siste toen: 'Ze heeft zichzelf aan haar gepresenteerd!'

'Malta!' kreunde haar grootmoeder. Soms had Malta de indruk dat ze haar naam gebruikten als een soort stok om haar mee te slaan.

Ze trok haar jas uit, hing hem aan een haak enhaalde haar schouders op. ik wilde alleen haar vlammende kralen van dichtbij zien,' begon ze uit te leggen, maar natuurlijk luisterden ze weer geen van beiden naar haar en haastten ze zich de zaal in. Deze was schemerig verlicht door middel van een niet alte groot aantal hoge staande toortsen. Een derde deel van de zaal was verhoogd en vormde een podium. Op het deel dat bij bals voor het dansen werd gebruikt stonden nu rijen stoelen. En het was zoals ze had gevreesd: ze waren erg laat. De borden met hapjesstonden leeg op hun tafeltjes en iedereen zat al of was een plaats aan het zoeken. 'Mag ik bij Delo gaan zitten?' vroeg ze vlug.

'Delo Treil is niet hier,' merkte grootmoeder ijzig op. 'Haar ouders waren zo verstandig om haar thuis te laten. Was jij daarook maar!'

ik heb niet gevraagd om mee te mogen,' protesteerde Malta terwijl zelfs haar moeder verwijtend 'moeder!' fluisterde. Even later zat Malta tussen hen beiden in aan het einde van een lange rij beklede stoelen. Davad Herbegin zat aan het uiterstepuntje van de rij. Voor hen zat een ouder echtpaar, achter hen een pokdalige man met zijn zwangere vrouw, en

links van haar moeder zaten twee broers met veel te zware kaken, niet interessant genoeg om een tweede blik waard te zijn. Ze moest helemaal rechtop zitten en haar hals rekken om

Cerwin Treil te vinden, maar het lukte haar. Hij zat zes rijen voor haar en helemaal aan de andere kant van de zaal. Achter de familie Treil waren verschillende stoelen leeg. Ze wist zeker dat haar moeder daar met opzet zover mogelijk vandaan was gaan zitten.

'Blijf stil zitten en let op,' siste haar grootmoeder.

Malta liet zich zuchtend tegen de rugleuning zakken. Vooraan was vaarder Trentor halverwege een lange aanroeping van Sa. Het leek vooral een litanie te zijn van alles wat er de laatste tijd voor de vaarders families was misgegaan. Niet dat Sa verwijten werden gemaakt, welnee, hij werd juist uitvoerig bedankt voor zijn steun! Als het Krion was geweest in plaats van zijn oom had het misschien wat interessanter kunnenzijn. Op de rijen die voor de Regenmensen waren gereserveerd zag ze al verschillende hoofdkappen die naar voren waren gebogen. Dutten die mensen nu al in? Na het gebed volgde een welkomstwoord door vaarder Drur. Het afgezaagde oude liedje. Dat ze allemaalfamilie waren, allemaal vaarders, oude banden, eenheid, beloften, trouw. Malta vond een foutje in het weefsel van haar nieuwe jurk. Vlak boven haar knie. Toen ze er haar moeder op probeerde te attenderen maakte deze een geërgerd gebaar met haar hand. Toen Drur eindelijk klaar was en Jani Khuprus naar voren

liep, ging Malta geïnteresseerd rechtop zitten.

De vaarder had haar buitenmantel uitgetrokken en haar hoofdkap afgezet, maar haar trekken waren nog steeds omfloerst. Ze droeg een lichter manteltje, ivoorkleurig, dat ook een kapje had, en de kanten sluier die ook nu nog voor haar gezicht hing bleek deel uit te maken van deze kleding. De vlammende kralen schitterden nog even fantastisch als buiten. Wanneer Jani sprak draaide ze haar hoofd vaak van de ene kant van de zaal naar de andere, en telkens vlamden de kralen dan vuurrood op. Het waren er vijftien en ze waren zo groot als amandelen. Malta brandde van verlangen om Delo te vertellen dat ze ze had gezien en dat ze er zelfs met Jani Khuprus over had gesproken.

De matriarchale vrouw stak plotseling haar handen op en verhief haar stem. Malta luisterde naar wat ze zei. We kunnen niet langer maar afwachten en hopen. Niemand van ons kan zich dat permitteren, want als we dat doen, zullen onze geheimen niet langer geheimen zijn. Had de rivier ons niet beschermd, door hun schip tijdens hun vlucht te verteren, dan zouden we gedwongen zijn geweest hen allen zelf te doden. Vaarders van Beijerstad! Hoe kon dit gebeuren? Wat is er geworden van uw beloften? Vanavond luistert u naar Jani Khuprus, maar wees ervan verzekerd dat ik namens alle vaarders van de Wilde Regenrivier spreek. Dit was meer dan alleen een dreiging waarmee we geconfronteerd werden!'

Ze zweeg. Er volgde een langdurige stilte in de zaal, waarna er hier en daar gemompel opklonk. Malta nam aan dat de

toespraak was afgelopen. Ze boog zich naar haar moeder en fluisterde: 'Ik ga iets te drinken halen.'

'Blijf zitten en wees stil!' siste haar grootmoeder. Ze had groeven van spanning op haar voorhoofd en om haarmond. Haar moeder zei niets. Malta zuchtte.

Een van de broers met de te zware kaken naast haar stond op. 'Vaarder Khuprus,' riep hij. Toen iedereen hem aankeek vroeg hij simpelweg: Wat verwacht u dat we doen?'

'Uw beloften houden!' snauwde Jani Khuprus, maar op iets mildere toon, alsof ze zelf was geschrokken van haar uitval, vervolgde ze: We moeten eensgezind blijven. We moeten gezanten naar de satraap sturen. Om evidente redenen kunnen dat geen Regenmensen zijn, maar we zouden uw boodschap volledig ondersteunen.'

Welke boodschap?' vroeg iemand anders.

ik heb echt dorst,' fluisterde Malta, maar haar moeder keek haar kwaad aan.

We moeten eisen dat de satraap zich aan de oude overeenkomst houdt. We moeten eisen dat hij deze zogenaamde nieuwe vaarders terugroept en ons het land teruggeeft dat hij hun heeft gegeven.'

'En als hij dat weigert?' Het was een vraag van een vaardersvrouw die achter in de zaal zat.

Jani Khuprus bewoog zich ongemakkelijk. Het was een vraag die ze niet wilde beantwoorden. 'Laten we hemeerst vragen zich aan het erewoord van zijn voorouders te houden. Dat hebben we nog nooit gewoon gevraagd. We hebben

alleen onderling geklaagd en gemopperd, en over individuele voorvallen gekibbeld. Maar nog nooit hebben we ons als collectief gedragen enhem gewoon gezegd dat hij zich aan zijn woord moet houden indien hij verwacht dat wij ons aan het onze houden.'

'En als hij dat weigert?' hield de andere vrouw vol.

Jani Khuprus stak haar gehandschoende handen omhoog en liet ze toen langs haar zij vallen.'Dan is hij eerloos,' zei ze zacht, maar zo duidelijk dat het in de hele zaal goed te verstaan was. Wat hebben vaarders te maken met mensen zonder eer? Als hij zich niet aan zijn woord houdt, dan zijn wij van het onze ontslagen. Dan sturen we hem geen aandeel in de opbrengsten meer. Dan brengen we onze goederen daar op de markt waar het ons past, in plaats van de beste spullen steeds via Jamaillia te sluizen.' Nog zachter vervolgde ze: 'Dan jagen we de nieuwe vaarders weg. En regeren onszelf weer.'

Er ontstond een kakofonie van geschreeuw - een mengsel van angst, protest en bijval. Na een poosje stond Davad Herbegin op. 'Luister!' riep hij, en toen dat niet hielp klom hij op zijn stoel. 'Luister!' herhaalde hij, met een opvallend krachtig geluid voor zo'n klein mannetje. Het rumoer verstomde en iedereen keek hem aan.

'Dit is waanzin,' verkondigde hij. 'Bedenk eens wat er daarna gebeurt. Hij geeft Beijerstad niet zo gemakkelijk op. De satraap zal schepen vol soldaten sturen. En onze bezittingen in beslag nemenen uitdelen onder de nieuwe vaarders. En

ons allemaal tot slaven maken. Nee, we moeten samenwerken met de nieuwe vaarders. We moeten ze laten meedelen in de winsten. Niet overmatig, maar genoeg om iedereen tevreden te houden. Ze moeten een deel van onze gemeenschap worden, zoals we dat ook met de Drie Schepenimmigranten hebben gedaan. Ik zeg niet dat we ze alles moeten leren, of handelscontacten met de Regenmensen moeten toestaan, maar -'

Wat bedoel je dan eigenlijk, Herbegin?' vroeg iemand achterin kwaad. 'Hoeveel willen je nieuwe vaardersvriendjes van ons?'

'Als de satraap schepen naar de Binnenpassage wilde sturen,' riep iemand anders, 'had hij de piraten allang uitgeroeid kunnen hebben. Zijn galeien liggen te rotten in de haven, want hij heeft geen geld en geen mannen om ze te onderhouden. Alle geld gaat op aan de pleziertjes voor meneer de satraap zelf. Het kan hem niks schelen dat piraten en slangen onze handel belagen. Als hij zich maar amuseert! De satraap is geen bedreiging voor ons. Waarom zoudenwe de moeite nemen iets van hem te eisen? Laten we die nieuwe vaarders zélf wegjagen. Daar hebben we Jamaillia helemaal niet bij nodig.'

Waar kunnen we onze spullen dan nog verkopen? Onze duurste waren gaan allemaal naar het zuiden. Of wil je met diebarbaren in het noorden zaken gaan doen?'

'Dat is nog iets, ja. De piraten. Volgens de oude overeenkomst moet de satraap ons beschermen tegen

zeerovers. Als we dan toch eisen gaan stellen...'

We hebben Jamaillia nodig! Wat zijn we zonder Jamaillia? Daar iskunst en muziek, daar bevindt zich de wieg van onze cultuur. Je kunt...'

'En de slangen! Die verdomde slavenschepen halen slangen naar de Binnenpassage! We moeten laten verbieden dat die schepen nog...'

Wij zijn eerzame mensen! Zelfs als de satraap zichniet meer aan zijn woord houdt, mogen wij daar...'

'... en ons slaven maken! Dan zijn we weer even ver als onze voorouders, ballingen en misdadigers...'

We moeten om te beginnen zelf schepen inrichten om te patrouilleren. Niet alleen om nieuwe vaarders wegte houden bij de monding van de Wilde Regenrivier, maar ook om op piraten en slangen te jagen. En om Kwarts eens en voor altijd duidelijk te maken dat de Wilde Regenrivier niet hun grens is. Hun gebied eindigt bij de Hoverbaai, en...'

'Jij zou ons in tweeoorlogen tegelijk storten, een met Jamaillia en een met Kwarts. Dat zou stom zijn. Vergeet niet dat Kwarts al jaren geleden zou hebben geprobeerd ons onder de voet te lopen als Jamaillia en de satraap er niet waren geweest. Dat is wat we riskeren als we ons losmaken van de satraap. Oorlog met Kwarts!'

'Oorlog? Wie heeft het over oorlog? We hoeven satraap Cosgo alleen te vragen zich te houden aan beloften die satraap Esclepius ons heeft gedaan.'

Overal in de zaal werd verhit gediscussieerd. Malta vroeg

nogmaals, maar wederom vergeefs, toestemming om iets te drinken te mogen halen. Ook mocht ze geen luchtje gaan scheppen. Ondertussen vroeg Jani Khuprus vanaf het podium om aandacht.

'Dat is het grootste gevaar dat we lopen,' zei ze, nadat ze zich eindelijk verstaanbaar had kunnen maken. Ze sprak nu met opzet tamelijk zachtjes, zodat iedereen stil moest zijn om haar te kunnen verstaan. 'Dat we ruzie maken met elkaar. Dat we met vele stemmen spreken, zodat de satraap naar geen daarvan hoeft te luisteren. We hebben een groep sterke mensen nodig die onze opvattingen aan de satraap duidelijk maken. We moeten eensgezind, vastberaden en oprecht zijn in wat we tegen hem zeggen. Naar een krachtige stem zal hij misschien luisteren...'

ik moet naar het toilet,' fluisterdeMalta. Dat was iets waar ze nooit tegenin konden gaan, hoewel haar grootmoeder afkeurend haar hoofd schudde. Davad Herbegin ging zo op in de discussie dat hij niet eens merkte dat ze voor hem langs de rij verliet.

Bij een tafel met verversingen schonk zezichzelf een glas wijn in. Zij was niet de enige die haar plaats had verlaten. Overal in de zaal stonden kleine groepjes bij elkaar, maar steeds zonder Regenmensen erbij. Sommigen praatten heftig, anderen beperkten zich tot instemmend knikken. Bijna iedereen was aanzienlijk ouder dan Malta. Ze keek of ze Cerwin Treil ergens zag, maar hij bleek nog bij zijn familie te zitten en scheen grote belangstelling te hebben voor wat er

gaande was. Politiek. Privé geloofde Malta dat het hele leven gewoon op de oudevoet zou doorgaan als nooit meer iemand iets aan politiek zou doen. De discussies zouden vast wel weer de hele avond voortduren en de bijeenkomst grondig bederven. Ze zuchtte diep en nam haar glas mee de koele winterse nacht in.

Buiten was het nu helemaaldonker. De twee toortsen naast de ingang waren opgebrand. Er was alleen het licht van de twinkelende sterren. Ze deden haar aan de vlammende kralen denken. Blauwe en groene waren het zeldzaamste. Ze kon nauwelijks wachten om dat aan Delo te vertellen. Op een toontje alsof iedereen dat wist, natuurlijk. Delo was ideaal om zoiets aan door te geven, want ze was een echte kletskous. Ze vertelde altijd alles aan iedereen door. Had zij niet alle meisjes over Malta's groene jurk verteld? Ook over haar gedwongen terugkeer, helaas, en de rol van Davad Herbegin. Ze was zo dom geweest Delo de hele waarheid te vertellen. Deze keer zou ze het anders aanpakken. Ze zou Delo niet verklappen hoe saai de avond was geweest, maar alleen dat ze buiten met niemand minder dan Jani Khuprus zelf over vlammende kralen had staan babbelen.

Ze liep langs de koetsen en nam af en toe een slokje van haar wijn. Sommige koetsiers zaten in de koets, uit de kou, andere op de bok. Een eindje verderop stond een groep bij elkaar om roddels uit tewisselen, en af en toe een slok uit een veldfles te nemen, waarschijnlijk. Ze liep bijna tot het einde van de oprit, nog voorbij Davads koets en naar die van de

Regenmensen toe. Ze had haar oude jas binnen gelaten en begon het koud te krijgen. Ze sloeg haar armen over elkaar, zonder wijn te knoeien, en slenterde verder. Nu kon ze het embleem van dichtbij bekijken.Eenraar ding - een haan met een kroontje op. 'Khuprus,' mompelde ze voor zich uit, en ze streek met een vinger over het familiewapen. Het metaal gloeide op en ze besefte dat het jidzin moest zijn. Het was tegenwoordig minder populair dan vroeger, maar de oudere straatmuzikanten hadden nog altijd bellen en cimbalen van jidzin. Het metaal glansde op wanneer het werd aangetikt. Dat was prachtig om te zien, maar de klank van koper was eerlijk gezegd ietsje mooier. Maar toch, weer iets om Delo te vertellen. Ze begon verder te slenteren. Hoe zou ze het formuleren? 'Grappig, dat een menselijke aanraking zowel jidzin als vlammende kralen doet gloeien,' probeerde ze hardop uit. Nee, dat was niet dramatisch genoeg.

Bijna pal naast haar lichtte een blauw oog op. Ze deed haastig een stap achteruit en keek toen nog eens goed. Er stond daar iemand tegen de koets van de familie Khuprus geleund. De blauwe glanskwam van een juweel dat onder zijn keel hing. Een slanke gestalte, met zo'n zware jas om zich heen, zoals alle Regenmensen. Hij had een sjaal om zijn hals en een sluier voor zijn gezicht, als een vrouw. Het zou de koetsier wel zijn. 'Goedenavond,' zei ze brutaal, om haar schrik te verbergen, en ze wilde verder lopen.

'Eigenlijk,' zei hij met gedempte stem, 'hoeft het geen menselijke aanraking te zijn. Elke beweging doet ze

opgloeien, als ze eenmaal gewekt zijn. Kijk maar.' Hij stak een hand naar haar uit en maakte er een snelle beweging mee. Twee blauwe juweeltjes op zijn manchet gloeiden op. Malta bleef staan en staarde ernaar. De tint was niet lichtblauw, maar een donkere saffierkleur.

'Ik dacht dat de blauwe en groene het zeldzaamste en duurste waren,' zei ze. Toen nam ze een slok wijn. Dat leek haar beleefder dan een koetsier te vragen hoe hij aan zulke kostbare dingen was gekomen.

'Dat is zo,' gaf hij vlot toe. 'Maar dit zijn hele kleintjes. En niet helemaal vlekkeloos, vrees ik.' Hij haalde zijn schouders op. Ze zag het aan de beweging van het juweel onder zijn keel. 'Ze branden waarschijnlijk niet lang. Hoogstens een jaartje of twee. Maar ik kon het niet aanzien dat ze zouden worden weggegooid.'

'Natuurlijk niet!' riep Malta bijna verontwaardigd uit.Wie haalde zoiets in zijn hoofd? Schandalig! 'U zegt dat ze branden? Zijn ze dan heet?'

Hij grinnikte zachtjes. 'Nee, nee, niet in de gewone betekenis. Hier, raak maar eens aan.' Hij stak zijn arm naar haar toe. Malta deed haar armen van elkaar en raakte een steentje aan met een voorzichtig tastend vingertopje. Nee, het brandde niet. Aangemoedigd raakte ze het nog eens aan. Het voelde koel en glad aan, als glas, al voelde ze er een klein groefje in. Ze raakte ook het andere steentje aan en sloeg haar armentoen weer over elkaar. 'Ze zijn erg mooi,' zei ze, en ze rilde. 'Het is koud hier. Ik kan beter weer naar binnen gaan.'

'Nee, ga... ik bedoel... heb je het koud?'

'Een beetje. Ik heb mijn mantel binnen gelaten.' Ze draaide zich om en wilde weglopen.

'Hier,neem de mijne.' Hij stond zijn jas al uit te trekken.

'O, dank u, maar het gaat wel. Ik kan uw jas niet aannemen. Ik moet echt weer naar binnen.'

Alleen al van de gedachte dat ze zijn jas zou moeten aantrekken, nadat deze zijn wrattige lichaam had omhuld,kreeg ze het ijskoud, niet alleen van buiten, maar ook van binnen. Ze haastte zich weg, maar hij volgde haar.

'Hier, alleen mijn sjaal dan. Dat lijkt misschien weinig, maar hij is verbazingwekkend warm. Probeer het maar eens.' Hij had hem afgedaan, met juweel en al, en toen ze zich omdraaide legde hij hem over haar arm. Hij voelde inderdaad opvallend warm aan, maar wat haar weerhield om hem meteen weer terug te geven was het fonkelende blauwe juweel dat naar haar knipoogde.

'O,' zei ze, aarzelend. Zelf een vlammende kraal dragen, al was het maar even... die kans mocht ze niet laten lopen. Ze kon altijd een bad nemen wanneer ze weer thuis waren. 'Wilt u dit even vasthouden?' Ze reikte hem het wijnglas aan. Daarna sloeg ze de sjaal onmiddellijk om haar nek en schouders. Hij had hem gedragen als een halsdoekje, maar de luchtig gebreide sjaal was groot genoeg om als schouderdoek gebruikt te worden. En hij was heerlijk warm. Ze verschoof de sjaal zodanig dat het blauwe juweel tussen haar borsten hing. Ze keek ernaar. 'Het is zo mooi. Als... ik

weet het niet...'

'Sommige dingen lijken alleen maar op zichzelf,' zei hij zacht. 'Sommige schoonheid is onvergelijkelijk.'

'Ja,' beaamde ze terwijl ze naar het hart van de kraal tuurde.

Na een poosje zei hij: 'Je wijn?'

'O.' Ze fronste haar voorhoofd. 'Die hoef ik niet meer. U mag hem opdrinken, als u wilt.'

'Mag ik?' Er klonk geamuseerdheid en verrastheid in zijn stem, alsof er in hun relatie heel subtiel iets in zijn voordeel was verschoven.

Ze werd er even door van haar stuk gebracht. 'Als u daar zin in hebt...' herhaalde ze.

'O, zeker,' zei hij. De sluier die zijn gezicht verborg spleet open, hij stak het glas door het spleetje en sloeg de inhoud ervan met een routineus gebaar naar binnen. Daarna hield hij het lege glas op naar het licht van de sterren en bestudeerde het een paar teilen. Ze voelde dat hij haar aankeek toen hij het vervolgens in de mouw van zijn jas schoof. 'Als souvenir,' legde hij uit.

Voor het eerst besefte Malta dat hij ouder was dan zij en dat dezeconversatie misschien ongepast was, en dat de onschuldige woorden die ze wisselden misschien verkeerd opgevat konden worden. Nette meisjes stonden niet in het pikdonker te babbelen met wildvreemde koetsiers.

ik moet nu echt naar binnen. Moeder zal zich afvragen waar ik blijf,' excuseerde ze zich.

'Ongetwijfeld,' mompelde hij instemmend, en weer hoorde

ze een lichte geamuseerdheid. Ze begon een heel klein beetje bang voor hem te worden. Nee. Bang was het woord niet. Voorzichtig. Toen ze wegliep volgde hijhaar, maar naast haar, als een soort escorte. Ze was al bijna bang dat hij mee naar binnen zou gaan, maar vlak voor de deur bleef hij staan.

ik wil graag iets van je hebben, voordat je gaat,' zei hij opeens.

'Natuurlijk.' Ze bracht haar handen naar de sjaal.

Je naam.'

Ze bleef stil staan. Was hij vergeten dat ze zijn sjaal om had? Zo ja, dan zou ze hem er niet aan herinneren. Nee, ze zou hem natuurlijk niet houden. Heel even maar, lang genoeg om hem aan Delo te laten zien.

'Malta,' zei ze. Genoeg om na te gaan wie zijn sjaal had, maar niet genoeg om dat snel uit te vinden.

'Malta...' zei hij, vissend naar meer. Zij deed alsof ze het niet begreep. 'Juist,' concludeerde hij na een moment. 'Malta. Goedenavond dan, Malta.'

'Goedenavond.' Ze draaide zich om en haastte zich naar binnen. Daar deed ze de sjaal meteen af en vouwde hem op. Hij was van een onbekende stof, die fijner was dan zijde, en het pakketje paste gemakkelijk in de binnenzak van haar jas. Met een tevreden glimlachje keerde ze daarna terug naar dezaal, waar de discussies nog steeds in volle gang waren. Overeenkomsten, slavernij, embargo's, rebellie, compromissen. Ze werd er ziek van. Ze wilde alleen nog maar dat iedereen zijn kop hield en dat haar moeder en oma haar

mee zouden nemen naar huis, waarze de fabelachtige pracht van de vlammende kraal in de beslotenheid van haar eigen kamer zou kunnen bewonderen.

De rest van het kluwen scheen niet aan te voelen dat er iets mis was. Sessurea was misschien een beetje ongerust, maar de anderen waren tevreden. Er was voedsel genoeg en het werd gemakkelijk verkregen. De omgeving van deze Overvloed was aangenaam warm en de nieuwe zouten wekten opwindende kleuren op in de huid die onder de afgeworpen vellen te voorschijn kwam. Ze verwisselden vaak van huid, want het voedsel was rijk en groeien ging gemakkelijk. Misschien, overwoog Shreever mistroostig, was dit alles wat de anderen ooit hadden gezocht. Misschien meenden zij dat dit luie leven van eten en vervellen de wedergeboorte was. Zij dacht dat niet.

Ze wist dat Maler iets groters zocht. De rest van het kluwen was kortzichtig, dat het niet zag hoe gekweld en gespannen Maler zich voelde. Noordwaarts had hij hen geleid, in het spoor van de schaduw van de voeder. Diverse keren had hij geaarzeld bij de warmere instroom van zoet water, waar hij de vreemde omgeving keer op keer zorgvuldig had geproefd. De anderen hadden steeds meteen weer snel achter de voeder aan willen gaan. Eenmaal had Sessurea zelfs dreigend zijn stekelkraag moeten opzetten om de anderen tegen te houden, maar die keer had Maler zelf zijn grote kaken even later dichtgeklapt. Hij was opgehouden met het proeven van het

instromende zoete water en had opnieuw zijn plaats achter de schaduw van de voeder ingenomen.

Shreever was niet al te bezorgdgeweest toen de voeder halt had gehouden en Maler er genoegen mee nam dicht in zijn buurt te blijven. Wie was zij om kritiek te hebben op iemand die de herinneringen van de ouden bezat? Maar toen de voeder rechtsomkeert had gemaakt en weer naar het zuidenwas vertrokken, en Maler het kluwen had gevraagd er weer achteraan te gaan, was ze toch wat angstig geworden. Er klopte iets niet, vreesde ze. En Sessurea scheen haar ongerustheid te delen.

Ze kwamen andere kluwens tegen, die andere voeders volgden. Alle slangen leken tevreden en weldoorvoed. Bij die gelegenheden vroeg Shreever zich af of het misschien aan haarzelf lag. Had ze te veel gedroomd, de heilige mythe te letterlijk opgevat? Maar dan zag ze weer hoe verstrooid Maler zich soms gedroeg, zelfs tijdens het voeden. Terwijl anderen hapten en slikten, hield hij abrupt op met eten en bleef met geopende kaken, roerloos, in het water hangen, met wuivende kieuwen, alsof hij een vervluchtigd smaakje probeerde te vangen. En wanneer de voeder ergens stil lag, ende rest van het kluwen rustte, kon Maler af en toe zomaar naar boven schieten, tot vlak onder het Gemis, om daar met geloken ogen een soort rondedans te beginnen. Op zulke momenten hield Sessurea hem bijna even scherp in het oog als zijzelf. Keer op keertrok hun leider zijn kronkelende lichaam dan samen tot een knoop, waarna hij met de volle lengte van zijn

aldus extra gevoelig gemaakte lichaam alle smaken en smaakjes van de omgeving op zich liet inwerken. Soms trompetterde hij onbegrijpelijke woorden - een mengsel van onzin en fragmenten uit mythische teksten. Soms stak hij zelfs zijn kop boven de Overvloed uit, het Gemis in, waarna hij dan stamelend sprak over de lichten, de lichten...

Shreever kon het niet langer aanzien. Ze liet hem dansen tot de pseudo-ogen op zijn huid dof zagen van uitputting en hij langzaam, verslappend naar de bodem begon te zakken. Voorzichtig, als toevallig zwom ze zijn kant op. 'Maler,' vroeg ze zachtjes, 'heeft je visie gefaald? Zijn we verdwaald?'

Hij opende zijn ogen en keekhaar aan. Lui kronkelde hij zijn achterlijf om haar heen en trok haar mee naar de zachte modder van de bodem. 'Niet alleen een plaats,' zei hij, op haast dromerige toon. 'Het is ook een tijd, een moment. En niet alleen een tijd en een plaats, maar ook eenkluwen. Een kluwen zoals zich dat sinds de oude tijden nooit meer heeft verzameld. Ikruikbijna Een Die Zich Herinnert.'

Shreever ontspande haar lichaam en probeerde zijn herinneringen te proeven. 'Maler, ben je zelf niet Een Die Zich Herinnert?'

'Ik?' Zijn oogleden zakten weer naar beneden. 'Nee. Niet helemaal. Ik kan het mebijnaherinneren. Ik weet dat er een plaats is en een tijd en een kluwen. Wanneer ik ze ervaar zal ik dat met onwankelbare zekerheid weten. We zijn dichtbij, erg dichtbij, Shreever.We moeten volharden en niet twijfelen. Zeer vaak is het moment gegaan en gekomen, en hebben we

het gemist. Als we het nu weer missen, zullen al onze herinneringen aan vroeger verbleken, vrees ik, en zullen we nooit meer zijn wat we waren.'

'En wat waren we?' vroeg ze, enkel om het hem nog eens te horen bevestigen.

We waren de meesters, wij waren degenen die ons vrijelijk door zowel de Overvloed als het Gemis bewogen. Alles wat een van ons wist werd door ons allen geweten, en allen deelden de herinneringenvan alle tijden, vanaf het begin. We waren machtig en wijs, we werden met ontzag en eerbied behandeld door de geestelijk mindere schepsels.'

Shreever stelde de rituele vraag. 'En wat gebeurde er toen?'

'Het moment om herschapen te worden was genaderd. Wemoesten de wezenskenmerken van onze lichamen zélf met elkaar vermengen, om aldus nieuwe wezens te scheppen, een nieuwe vitaliteit op te wekken, nieuwe krachten te genereren. Het was tijd om de oeroude cyclus van samengaan en scheiden te volvoeren, en weerte groeien. Het was tijd om onze lichamen te vernieuwen.'

'En wat gebeurt er daarna?' Ook dit was een rituele vraag, de laatste van haar kant.

'Allen komen samen op het moment en deplaats van de bijeenkomst. Alle herinneringen zullen wederom worden gedeeld, alles wat door de ene veilig is bewaard zal aan allen worden teruggegeven. De reis naar de wedergeboorte zal voltooid zijn en we zullen in triomf herrijzen.'

'Zo zal het zijn,' bevestigde Sessurea, die ook was genaderd.

'Zo zal het zijn.'

HOOFDSTUK 25
Kaarsdorp
~

Kaarsdorp was een levendig havenstadje op het schiereiland Merg. Althea was er al eens met haar vader geweest. Nu ze vanaf het dek van deOogsternaar de drukke kaden stond te kijken was het bijna alsof ze maar van boord hoefde te springen om elders in de haven deVivaciate vinden, met haar vader aan boord. Hij zou in zijn kajuit zitten en kooplieden uit de stad op bezoek hebben. Er zou uitstekendebrandewijn op tafel staan, en gerookte vis en oude kaas, en er zou gemoedelijk onderhandeld worden over de waarde van de lading in zijn ruimen. De grote kajuit zou schoon en gezellig zijn, en het kleine kajuitje van Althea een knus toevluchtsoord, helemaal voor haar alleen.

Het heimwee greep haar naar de keel. Waar zou haar schip nu zijn? Hoe gedroeg ze zich onder Kyle? Was ze goede vriendjes geworden met Wintrow? Ze hoopte het echt. (Maar een jaloers stemmetje zei tegen haar dat niemand zo goede vriendjesmet Vivacia kon worden als zij.) Het zou nu niet lang meer duren, beloofde ze Vivacia en zichzelf. Niet lang meer.

'Jongen!'

De scherpe aanmaning klonk van vlak achter haar rug. Ze schrok op en herkende pas in tweede instantie de plagende ondertoon. Het was Bresker. 'Meneer?' vroeg ze niettemin, nadat ze zich haastig had omgedraaid.

'De kapitein wil je spreken.'

'Ja, meneer.' Ze wilde meteen weglopen.

'Wacht even.'

Ze haatte de manier waarop hij om zich heen keek of er iemand in de buurt was, of misschienzelfs stond toe te kijken. Besefte hij niet dat juist die manier van doen duidelijk op iets clandestiens wees? Zeker als hij ook nog dichterbij kwam, om zachter te kunnen praten?

'Samen eten vanavond?' Hij gaf een tikje tegen zijn beurs en er rinkelden munten. Ernaast had hij een nieuw stukje leer aan zijn riem hangen - het label dat de kapitein van deOogsterhem had gegeven.

Ze haalde haar schouders op. 'Als ik aan wal mag, misschien.' Ze negeerde het uitnodigingselement in zijn vraag met opzet.

Hij bestudeerde kalmpjes haar gezicht. 'De brandwond van dat slangengif is zowat verdwenen. Ik ben even bang geweest dat het een litteken zou blijven.'

Althea haalde weer haar schouders op en weigerde op de tederheid in zijn blik te reageren. Wat betekent een litteken meer of minder voor een zeeman? Ik denk niet dat iemand anders aan boord het heeft opgemerkt. Of ooit zal opmerken.'

'Heb je dan besloten aan boord van dit schip te blijven?'

'Zolang het in de haven ligt. Maar ik denk dat ik van hieruit makkelijker een schip naar Beijerstad vind dan vanuit de andere haventjes die deOogsterhierna aandoet.' Ze wist dat ze het daarbij had moeten laten, maar ze kon haar

nieuwsgierigheid niet bedwingen. 'En jij?'

ik weet het nog niet.' Hij grijnsde naar haar en bekende: 'Ze hebben me de positie van tweede aangeboden. Bijna dubbele betaling, en het staat natuurlijk beter op een label dan derde. Misschien dat ik aan boord blijf, om die reden. Ik heb min of meer toegezegd, maar nog niet getekend.' Hij keek haar onderzoekendaan toen hij vervolgde: 'Maar als we een schip naar Beijerstad konden vinden zou het toch ook wel fijn zijn weer eens thuis te komen.'

Haar hart zakte in haar maag. Nee, dit mocht zo niet doorgaan! Ze dwong zichzelf tot een nonchalant lachje. 'Nou, wat zijn de kansen dat we weer op hetzelfde schip terechtkomen? Verdomd klein, zou ik denken.'

Maar hij keek haar nog steeds aandachtig aan. 'Dat ligt eraan hoe hard we het proberen,' zei hij voorzichtig. Hij haalde diep adem. ik heb hier een goed woordje voor jegedaan. Heb gezegd dat je meer het werk van een matroos dan van een scheepsjongen hebt gedaan. De eerste stuurman was het met me eens. Daarom wil de kapitein je spreken, wed ik. Om je een beter aanbod te doen als je wilt blijven.'

'Dank je,' zei ze ongemakkelijk. Niet omdat ze dankbaar was, maar omdat ze de eerste kriebels van kwaadheid voelde opkomen. Dacht hij dat ze zijn 'goed woordje' nodig hadden om haar als een capabele matroos te zien? Ze was de gage van een volmatroos ten volle waard, zeker omdat ze ook nog kon villen. Ze had het gevoel dat hij haar een stukje waardigheid en eigen verdienste had afgepakt door een goed woordje voor

haar te doen. 'Dat hadden ze zelf ook al gezien, denk ik,' zei ze dus.

Hij kende haar te verdomd goed. 'Zo bedoelde ikhet niet,' zei hij vlug. iedereen ziet dat jij je geld waard bent. Je was altijd al een goede matroos, Althea, en aan boord van deOogster benje alleen maar beter geworden. Als ik hoog het want in moest tijdens een storm, zou ik jou kiezen om bij me te hebben. Een man kan op je rekenen, in het want en op het dek.'

'Dank je,' zei ze nogmaals, nu nog ongemakkelijker, maar deze keer omdat ze het meende. Bresker was niet iemand die zomaar complimentjes uitdeelde.

ik kan maar beter snel naar de kapiteingaan, voordat hij zijn mening over mij verandert,' voegde ze eraan toe, en ze liep snel weg.

ik heb walverlof,' riep hij haar na. ik ga naar de Rooie Dakrand. Goed voedsel, nog beter bier, en goedkoop. Zie je daar!'

Ze haastte zich bij hem weg en probeerdede vreemde blik die Reller haar toewierp te negeren - alsof ze hem daarmee tevens kon neutraliseren. Verdomme. Ze had gehoopt aan boord te kunnen blijven tot dit schip gelost was en geladen voor een volgende reis, maar als Bresker dat te moeilijk maaktemoest ze een kamer in een logement gaan zoeken. Ze klopte aan bij kapitein Sichel en trok haar gezicht in een neutrale plooi.

Ze had een paar keer een glimp opgevangen van de

officiersmess, maar nu ze er binnentrad vond ze hem minder indrukwekkend dan ooit. Zeker, dit was een slachtschip, en vlees, huiden en olie waren geen propere lading, maar haar vader zou de troep die ze hier zag toch niet hebben getolereerd. Er stond een geldkist op de tafel, naast een paar boeken, een paar blanco leren labels en het stempel van het scheepszegel. Althea wist dat veel manschappen eerder die dag al waren uitbetaald. Degenen die als gevangenen aan boord waren gekomen hadden weliswaar geen gage ontvangen, maar waren nu weer vrij. Hun in leer gekerfde getuigschrift bewees dat ze hun straf hadden uitgeboet. Even vroeg ze zich af naar wat voor soort huizen en gezinnen ze nu terugkeerden - als die huizen en gezinnen er nog waren... Toen zag ze de kapitein naar haar kijken.

'Present, meneer!' zei ze gevat.

Hij keek naar het kasboek. 'Athel, scheepsjongen. En ik zie hier dat je een bonus hebt verdiend door ook voor ons te villen. Klopt dat, jongen?' 'Ja, meneer.' Hij wist het, zij wist het.

Hij wierp een blik in een ander boek dat open op tafel lag. ik zie in het logboek staan datje onze derde en jezelf een keer door een snelle actie uit de handen van ronselaars hebt weten te houden. Plus een paar mannen van andere schepen.' Hij bladerde in het boek. 'En de stuurman heeft genoteerd dat jij tijdens de aanval door de slang een man net voor overboord slaan hebt kunnen behoeden. Is dat zo, jongen?'

Ze moest zich inhouden om niet te grijnzen, maar de blos op haar wangen kon ze niet tegenhouden. 'Ja, meneer,' wist ze

uit te brengen, en daarna: ik had niet gedacht dat iemand dat soort dingen bijhield.'

De stoel van de kapitein kraakte toen hij achterover leunde. We merken meer op dan de meeste mannen aan boord vermoeden. Met een zo grote bemanning, waarvan de helft bajesklanten, moeten mijn officieren scherp voor mij in de gaten houden wiehet zout in zijn pap verdient.' Hij hield zijn hoofd schuin. 'Je kwam in Beijerstad aan boord als scheepsjongen, Athel. We willen je graag houden.'

'Dank u, meneer.' Geen verbetering van betaling of status? Hoezo, goed woordje?

'Ga je dan akkoord?'

Ze haalde diep adem. Haar vader had eerlijkheid in zijn mannen altijd gewaardeerd. Ze wilde het eens proberen. 'Dat weet ik nog niet, meneer. DeOogsteriseen fijn schip, niks op aan te merken. Maar ik wil eigenlijk graag naar Beijerstad terug, en eerder dan ikdaar met deOogsterkan komen. Ik zou graag mijn gage en label nu ontvangen, kapitein, maar aan boord blijven en werken zolang u nog in de haven ligt. En als ik niet tijdig een ander schip vind, blijf ik misschien op deOogster!

Tot zover de eerlijkheid.Het gezicht van de kapitein was langzaam betrokken. Kennelijk had hij gemeend een mooi aanbod te doen door bereid te zijn haar te houden. Het beviel hem niet dat ze overwoog iets beters te zoeken. Wel, je hebt natuurlijk recht op je geld en je label. Maarwat je... eh... houding betreft, we hechten veel waarde aan loyaliteit aan het

schip. Jij denkt dat je elders iets beters kunt vinden?'

'Niet iets beters, nee. DeOogsteris een fijn schip, meneer. Ik hoop alleen er een te vinden dat me iets sneller naarhuis brengt.'

'Zijn schip is zijn huis voor een zeeman,' merkte kapitein Sichel gewichtig

op.

ik bedoelde mijn thuishaven,' corrigeerde Althea zwakjes. Kennelijk pakte ze dit niet goed aan.

Wel, je krijgt je label en je geld. Verder zal ik je uitschrijven. Ik heb niets te klagen over het werk dat je voor ons hebt gedaan, maar ik wil je niet hier hebben rondlummelen tijdens het zoeken naar een eventuele betere positie. DeOogsterzal over een kleine maand vertrekken. Als je voordien terugkomt en je oude positie wilt hebben, wel, dan zullen we zien. Meestal zijn er meer gegadigden, weet je.'

'Ja, meneer.' Ze beet op haar lip om te verhinderen dat ze meer zou zeggen. Ze moest toegeven dat de kapitein ook eerlijk was, op zijn botte, genadeloze manier, en hij betaalde haar precies uit wat ze had verdiend, tot op het kleinste koperen muntje. Toen pakte hij een van de leren lapjes en prentte er met behulp van een hamertje en het stempel alvast het teken van deOogster in.Hij wreef inkt over het reliëf om het beterte laten uitkomen en pakte toen een pen waarmee je in leer kon kerven. 'Volledige naam?' vroeg hij nonchalant.

Vreemd, hoe je door het leven soms voor de gekste verrassingen werd gesteld. Dit was weer eens zoiets waar ze

tevoren geen moment aan had gedacht. Ze haalde diep adem. Het label moest op haar naam staan, anders had ze er helemaal niets aan. 'Althea Vestrit,' zei ze zachtjes.

'Dat is een meisjesnaam,' klaagde de kapitein terwijl hij de letters in het leer begon te krassen.

'Ja, meneer,' gaf ze rustig toe.

Waarom, in Sa's naam, hebben je ouders jou een meisjesnaam gegeven?' vroeg hij verstrooid terwijl hij aan het 'Vestrit' begon.

'Ze vonden het een mooie, denk ik, meneer,' antwoordde ze terwijl ze gespannen toekeek hoe hij haar naam met blokletters in het leer kerfde. Dit was wat ze nodig had om haar schip terug te krijgen: een bewijsstuk. Hiermee kon ze Kyle aan zijn eed houden.

De kapitein hield op met kerven en keek Althea aan. Er was een frons op zijn voorhoofd verschenen. 'Vestrit? Is dat niet een vadersnaam?'

Haar mond was opeens droog. 'Ja,' begon ze, maar hij wuifde de rest van haar antwoord weg en wendde zich tot de stuurman. 'De Vestrits hadden dat schip, hoe heette het ook alweer? Een levend schip.'

De stuurman haalde zijn schouders op en kapitein Sichel wendde zich weer tot haar. 'Hoe heette het?'

'DeVivaria',antwoordde Althea. Er klonk trots door in haar stem, of ze het wilde of niet.

'En de kapiteinsdochter werkte gewoonmee met de mannen,' zei kapitein Sichel langzaam. Hij keek haar

indringend aan. 'Jij bent dat meisje, waar of niet?' Het klonk als een beschuldiging.

Althea gaf geen krimp. 'Ja, meneer,' zei ze.

Hij wierp de graveerstift walgend neer. 'Zet haar van mijn schip af,' zei hij tegen de stuurman.

ik ga al, meneer. Maar ik heb dat label nodig,' zei Althea terwijl de stuurman al naar haar toe kwam. Ze bleef dapper staan.

De kapitein maakte een snuivend geluid. 'Niet van mij, niet met het stempel van mijn schip erop! De hele vloot zou me uitlachen. Een hele reis lang een vrouw aan boord, zonder het zelfs maar te weten? Ik ben me daar gek! Voor die leugen zou ik eigenlijk je gage moeten terugpakken. Geen wonder dat we last hadden van slangen. Iedereen weet dat vrouwen slangen aantrekken. We mogen van geluk spreken dat we het hebben overleefd, ondanks jou! Wegwezen!'

Aan het gezicht van de stuurman was te zien dat hij het volledig met zijn kapitein eens was. Althea probeerde het stuk leer te grijpen, maar kapitein Sichel trok het weg. 'Alstublieft!' bedelde Althea, maar de stuurman pakte haar bij haar arm.

'Zet haar van boord,' gromde de kapitein. Wees blij dat ik je de tijd geef om je spullen te pakken. Liegende hoer! Met wie heb je allemaal geslapen om je geheim tebewaren?'

Met niemand, had ze kwaad willen uitroepen. Maar ze had het bed gedeeld met Bresker. Het ging niemand iets aan, maar het zou een leugen maken van haar ontkenning. 'Het is niet eerlijk,' zei ze alleen maar.

'Je hebt me voorgelogen, dat was niet eerlijk!' brulde kapitein Sichel.

De stuurman trok haar mee de kajuit uit. 'Pak je spullen,' siste hij haar toe. 'En geen woord hierover in Kaarsdorp, anders kom ik persoonlijk achter je aan. Dan zul je merken hoe we omgaan met liegende hoeren!' Hij duwde haar van zich af en sloeg toen de deur van de kajuit dicht. Ze keek er woedend naar - dat stuk hout tussen haar en haar label. Al die maanden hard werken, voor niks! Ja, voor een paar munten, die ze graag allemaal zou hebben gegeven, plus alles wat ze verdernog bezat, voor dat lapje leer, dat ze ondertussen natuurlijk al in stukken aan het snijden waren.

Toen ze zich langzaam omdraaide zag ze dat Reller naar haar stond te staren. Hij trok vragend een wenkbrauw op.

'Ze hebben me van het schip gestuurd,' zei ze.

'Waarom?' vroeg hij terwijl hij haar naar het vooronder volgde, waar ze haar schamele bezittingen ging halen.

Ze haalde haar schouders op en schudde haar hoofd. 'Wil ik niet over praten,' zei ze botweg, en ze hoopte maar dat het bokkig jongensachtig klonk, en niet hysterisch vrouwelijk, op het huilerige af. Beheers je, beheers je, hield ze zichzelf voor terwijl ze voor de laatste keer naar haar krappe hoekje in het ruim liep. Ze had haar weinige spulletjes in een mum van tijd in haar plunjezak gepakt. Zehing hem over haar schouder, klom naar het dek en liep over de loopplank de kade op. Daar bleef ze staan en keek om zich heen. Het was alsof ze de haven met geheel nieuwe ogen zag. Kaarsdorp. Wat een

godvergeten nest om er gestrand te zijn, met alleen wat muntgeld en een plunjezak!

Een man draaide zijn hoofd en keek hem op een vreemde manier aan. Bresker zag het, maar wendde toen zijn blik af. Hij besefte dat hij met een rare grijns op zijn gezicht over straat liep. Toen haalde hij zijn schouders op. Hijhad het recht om te grijnzen. Hij was trots op haar. Ze had er echt als een stoere scheepsjongen uitgezien, daar op het dek van deOogster.De nonchalante manier waarop ze zijn uitnodiging had aangenomen, de scheve stand van haar pet, alles was precies goed geweest. Achteraf gezien was deze reis niet haar dood geworden, zoals hij aanvankelijk had gevreesd, maar een echte zegen. Ze had iets teruggevonden waarvan hij had gedacht dat Kyle het uit haar had gewrongen, nadat hij de leiding op deVivaciahad overgenomen. Het gemis daarvan had haar tijdens de laatste twee reizen op deVivacianogal onuitstaanbaar gemaakt. Haar kameraadschap was veranderd in feekserigheid, haar gevoel voor wat fair was in wraakzucht. Op de dag dat haar vader stierf had hij gemeenddat ook de laatste vonken van de oude Althea waren uitgedoofd, en pas toen hij haar op de Kale Eilanden aan het villen had gezien was de vlam weer gaan branden. Die dag moest er iets belangrijks in haar veranderd zijn. De verandering was daar begonnen envervolgens steeds sterker geworden, zoals ook zijzelf sterker en taaier was geworden. Die nacht waarin ze bij hem was geweest, in Schuilhoek, had hij opeens beseft, en

zeer intens, dat ze weer de oude Althea was geworden. En ook had hij beseft hoezeer hijhaar had gemist.

Hij snoof diep de lucht van het land en de vrijheid op. Hij had geld in zijn beurs, hij was vrij als een vogeltje en had die avond kans op uitnemend gezelschap. Wat kon hij nog meer verlangen? Hij keek om zich heen of hij het uithangbord van de Rooie Dakrand al ergens zag. De eerste stuurman had hem de kroeg aanbevolen als een schone herberg, echt een plek voor een zuinige zeeman die een nachtje aan wal wilde blijven. De grijns had aangeduid dat de stuurman verwachtte dat Bresker dat nachtje niet in zijn eentje zou doorbrengen - en dat verwachtte hijzelf ook niet, natuurlijk. Hij zag de rode dakrand veel eerder dan het bescheiden bijbehorende uithangbord.

Van binnen bleek de herberg schoon, maar ook zeer sober te zijn. Er stonden maar twee houten tafels en vier banken, allemaal even schoon geschrobd als het dek van een ordentelijk schip. In de haard brandde wrakhout, waardoor de vlammen veelkleurig waren. Er waren geen andere klanten. Bresker bleef een poosje in de deuropening staan tot er een man in de gelagkamer verscheen om hem te begroeten. Hij veegde zijn handen af aan zijn schort. Hij bekeek Bresker bijna achterdochtig van top tot teen alvorens hem op een voorzichtig 'goedendag' te vergasten.

'Dit huis is me aanbevolen. Wat vraagt u voor een kamer en een bad?'

Weer die onderzoekende blik, deze keer alsof hij wilde

inschatten wat Bresker zich kon permitteren. Het was een man van middelbare leeftijd, aan zijn littekens te zien een oud-zeeman, maar nu gehandicapt door een slecht been. 'Drie,' zei hij resoluut. 'U bent toch niet van het soort dat dronken komt binnenvallen en dingen kapot maakt?' vervolgde hij. 'In dat geval heeft de Rooie Dakrand geen plaats voor u.'

'Dronken wel, vrees ik, maar ik maak niets kapot. Ik slaap.'

'Hm, u bent eerlijk, dat spreekt in uw voordeel.' Hij stak zijn hand uit voor de munten en stopte ze meteen in zijn zak. 'Neem de kamer links aan het einde van de trap. Als u een bad wilt is er een pomphuisje met een haard en een tobbe in de achtertuin. Het vuur smeult,maar is snel op te rakelen. Neem zo lang de tijd als u wilt, maar laat alles even netjes achter als u het aantreft. Ik sta op orde en netheid. Sommigen houden daar niet van. Die willen alleen maar tot diep in de nacht zuipen en schreeuwen en eten. Als u dat ook wilt, dan moet u ergens anders naar toe. Hier betaalt u voor een schoon bed, en dat krijgt u. En voor een lekkere maaltijd, en die krijgt u. Geen rare fratsen, maar vers, smakelijk voedsel, met een eerlijke beker goed bier erbij. Maar dit is geen kroeg en geen bordeel, en aan weddenschappen en spelletjes voor geld doen we hier niet. Nee, meneer, dit is een nette herberg.'

Bresker knikte instemmend. Het vermoeden bekroop hem dat de eerste stuurman zich een geintje had gepermitteerd, maar deze keurige,schone, rustige herberg leek hem eerlijk gezegd een betere plek om met Althea

samen te zijn dan welke rumoerige kroeg ook. 'Dan ga ik nu eerst een bad nemen,' zei hij, toen de oude herbergier even pauzeerde. 'O, het kan zijn dat een scheepsmaat me hier komt zoeken. Hij zal naar Bresker vragen. Dat ben ik. De jongen heet Athel. Wilt u hem vragen op me te wachten?'

'Ja, ik zal hem zeggen waar u bent.' De herbergier zweeg even. 'Toch geen slemper, hoop ik? Niet iemand die hier bezopen naar binnen waggelt en alles onderkotst?'

'Athel? Nee, hij niet. Hij zeker niet!'

En toen haastte hij zich naar het schuurtje achter de herberg, waar hij de pomp, de tobbe en het vuur aantrof, precies zoals de herbergier had beloofd. Ook het badhuisje was bijna overdreven schoonen netjes. De ruwe handdoeken die aan haken hingen waren veelgebruikt, maar door en door schoon, en de houten tobbe was van binnen vlekkeloos glad geschuurd. Geen spoortje te zien van vorige gebruikers. Wel, vond Bresker, een proper badhuis had wel iets.Hij pompte een paar emmers water op en maakte het heet in de ketel boven het vuur. Zijn uitgaanskleren zaten onder in de plunjezak. Ze waren schoon, al roken ze wat muf. Hij hing ze dicht bij het vuur te luchten. Daarna waste hij zich uitvoerig. Hij was graag langer in de tobbe gebleven, maar wilde niet het risico lopen dat Althea te lang moest wachten. Hij droogde zich af, knipte zijn baard bij en trok zijn schone droge kleren aan over zijn schone droge huid. De vuile kleren stopte hij in zijn plunjezak. Morgen zou hij een wasserij zoeken. Hij voelde zich herboren toen hij naar de herberg terugliep om

een maaltijd te bestellen en op Althea te wachten.

Ze was nooit eerder in haar eentje in een vreemde haven geweest. Altijd had ze scheepsmaten bij zich gehaden een schip om 's nachts naar terug te keren. Het was nog niet eens laat in de middag, maar de dag leek al koel en grijs geworden. Ze keek nog eens om zich heen. Wat moest ze hier? Geen schip, geen werk, geen familie. Alleen wat geld in haar zak en een plunjebaal op haar rug. Ze was opeens ten prooi aan een vreemde mengeling van gevoelens: ze voelde zich eenzaam, in de steek gelaten, bedrogen omdat ze haar geen label hadden willen geven, maar tegelijk ook op een bijzondere manier machtig en onafhankelijk.Roekeloos, dat was misschien het beste woord. Het leek alsof ze niets kon doen dat de situatie nog beroerder zou maken. Ze kon doen waar ze zin in had, ze hoefde aan niemand rekenschap af te leggen, er was niemand die het iets kon schelen. Ze kon schaamteloos dronken worden en al haar geld uitgeven aan eten, wijn en exotische genoegens. Natuurlijk moest ze ook rekening houden met de dag van morgen, maar tja, dat moest iedereen. Vandaag kon ze gerust de beest uithangen, als ze daar zin in had, en er was niemand die het kon verbieden of die er de volgende dag over zou zeuren.

En met al haar zorgvuldige planning had ze helemaal niets bereikt, toch?

Ze trok haar plunjezak recht en zettehaar pet nog een graadje schever. Ze liep door de straten en nam alle details

scherp in zich op. Zo dicht bij de haven waren er veel kantoren van verladers en kooplui, en verder de bekende kroegen, logementen, bordelen, drugswinkels en gokhallen. Een ruigdeel van de stad voor een ruig volkje. En daar hoorde zij nu bij.

Ze koos een willekeurige kroeg en ging naar binnen. Wat ze zag verschilde weinig van wat ze van Beijerstad kende. Er lag stro op de vloer, maar het was niet al te vers. De bladen van de schraagtafeltjes zaten onder de vlekkerige ringen van honderden oude bekers en glazen. De banken zagen er versleten uit. De muren en het plafond hadden een grauw, vettig laagje van de kookwalmen en de rook van de lampen en het vuur. Bij de warmte van de groteopen haard, waar een ketel soep boven hing, hadden zich de meeste klanten verzameld. Er was een kastelein - een magere, somber kijkende man - en een stel dienstmeiden, sommige zwijgzaam, andere giechelbekjes. Achterin bevond zich een trap naar boven. Hetgeroezemoes kwam haar als een windvlaag tegemoet.

Ze vond een plek aan een bijna lege tafel, niet zo dicht bij het vuur als ze had gewild, maar nog altijd veel warmer dan het in het vooronder van het schip was geweest. Ze leunde met haar rug tegen de muur. Ze kreeg een beker verrassend lekker bier en een kom soep die fout gekruid was, maar altijd nog stukken beter smaakte dan haar scheepskost. En het bijgeleverde brood, nog pas enkele uurtjes uit de oven, maakte alles goed. Het was donker en rijk aan graanen

heerlijk stevig om op te kauwen. Zo zat ze lui te genieten van haar maaltijd en de warmte. Ze weigerde ergens anders aan te denken. Ze overwoog zelfs boven een kamer te huren, maar het gebonk, de kreetjes en het gegiebel dat af en toe via het trapgatnaar beneden doordrong maakten duidelijk dat het niet om logeerkamers ging. Een van de dienstmeisjes deed een halfslachtige poging tot avances, maar Althea deed alsof ze het niet snapte. Het meisje leek er niet rouwig om.

Ze vroeg zich af hoe lang je eenhoer moest zijn om er genoeg van te krijgen. Of eraan gewend te raken. Haar hand was naar haar buik gegaan en betastte het ringetje in haar navel. Hoer, had de kapitein haar genoemd. Hij had gezegd dat zij de slangen naar het schip had gelokt. Belachelijk.Maar zo hadden ze haar gezien. Ze nam een hap van haar brood en keek om zich heen. Hoe zou het zijn om zich aan een willekeurige man aan te bieden in ruil voor geld? Het was een ranzig stel, moest ze constateren. De zee maakte mannen misschien hard, maargewoonlijk ook lelijk. Ontbrekende tanden, ontbrekende ledematen, door weer en wind aangetaste gezichten en handen, littekens overal - slechts weinigen trokken haar aan. En de paar die jong en knap leken waren slechtgemanierd en smerig. Misschien kwam hetdoor alle troep waarmee ze steeds maar bezig waren. Ze vulden hun dagen met jagen en villen en slachten en zout en vet en olie. De zeelui op de koopvaarders waren lang niet zo vies geweest, dacht ze. Of had dat alleen op deVivaciagegolden? Haar vader had zijn mannen tot properheid gedwongen om

ook het schip zelf schoon te houden.

Het terugdenken aan haar vader en deVivaciadeed minder pijn dan vroeger. Wanhoop had het verdriet inmiddels vervangen. Ze kwam uit bij de gedachte die ze al de hele rijd hadproberen te verdringen: het zou praktisch onmogelijk zijn om een label op haar naam te bemachtigen. En alleen omdat ze een vrouw was, verdomme! Ze werd er bijna misselijk van, zo verslagen voelde ze zich opeens. Het voedsel lag als een blok in haar maag.Ze zat te rillen. Ze moest haar voeten tegen de vloer en haar handen tegen de rand van de tafel drukken om ze stil te houden.Ik wil naar huis,dacht ze, overspoeld door een golf van zelfmedelijden.Ik wil ergens zijn waar het warm en veilig is, en waardemensen me kennen.Maar nee, dan moest ze niet thuis zijn, nu niet meer! Die dingen bestonden alleen nog in het verleden, toen haar vader nog leefde. Het lukte haar niet die gelukzalige herinneringen nu op te roepen, ze leken opeens te ver weg, te vreemd. En door ernaar te smachten zou ze zich alleen maar eenzamer en ellendiger gaan voelen. Bresker, dacht ze opeens. Hij was in dit smerige stadje misschien een klein surrogaat voor thuis, voor vroeger. Niet dat ze van plan was hem op te zoeken, maar ze besefteopeens dat ze het zou kunnen doen. Het zou kunnen als ze het wilde, als ze echt roekeloos durfde te zijn en zich niets wilde aantrekken van de dag van morgen. Ze kon Bresker opzoeken, en een paar uur lang zou ze zich lekker warm en veilig kunnen voelen. De gedachte was als de geur van vers brood voor een bijna uitgehongerde man.

Maar ze zou het niet doen. Nee. Dat zou geen goed idee zijn. Als ze hem opzocht, zou hij denken dat ze voornemens was om weer met hem naar bed te gaan. Ze dacht eens goed na over die optie en voelde een milde belangstelling opkomen. Toen snoof ze van verachting en dwong ze zichzelf om haar verstand te gebruiken. De bronstige geluiden die van boven doordrongen klonken opeens goedkoop en dwaas. Nee, ze was niet echt geïnteresseerd omdat soort dingen uit te halen, laat staan met Bresker, want vroeg of laat zou een van hen beiden in Beijerstad terugkeren. Of beiden. Met hem de kooi delen op het schip was geen best idee geweest, maar ze waren allebei doodmoe en dronken geweest, om overde cindin nog maar te zwijgen. Anders zou het zeker niet gebeurd zijn. Maar als ze het vannacht in dit stadje nog eens herhaalde zou hij gaan denken dat het iets te betekenen had. En wanneer ze elkaar dan in Beijerstad tegenkwamen... Wat op een schip gebeurde was een ding, maar in Beijerstad zou het heel iets anders zijn. Dus. Ze zou niet naar hem toe gaan. En niet met hem in bed duiken. Punt uit.

De vraag was alleen wat ze dan met de rest van de avond en de nacht aan moest. Ze stak haar beker omhoog om deaandacht van een dienstmeisje te trekken. 'Ik ben nogal moe,' zei ze toen het meisje de beker vulde. 'Kun je me een rustig logement aanbevelen? Waar ik ook een bad kan nemen?'

Het meisje krabde hevig in haar nek. 'Je kunt hier een kamer huren, maar rustigis het niet. Verderop in de straat is

een badhuis.'

Bij het zien van dat krabben besloot Althea dat ze hier geen bed wilde, zelfs al zou het opeens wel rustig worden. Ze wilde het ongedierte van het schip afspoelen, niet uitbreiden. 'Een rustige tent,' drong ze aan.

Het meisje haalde haar schouders op. 'Het Vergulde Paard, als je het niet erg vindt om flink te betalen voor wat je krijgt. Ze hebben er ook muzikanten, en een vrouw die zingt. En kleine haarden in de beste kamers, heb ik gehoord. En een paar kamers hebben een eigen venster.'

Aha, het Vergulde Paard. Een etentje met haar vader. Gebraden varkensvlees, erwten. Zij had hem een grappig aapje van was gegeven, dat ze in een winkeltje op de kop had getikt, en hij had haar verteld over twintig vaten van de fijnste olie die hij had gekocht. Een ander leven. Dat van Althea, niet van Athel.

'Nee, dat lijkt me veel te duur. Iets goedkopers, maar wel rustig.'

Ze fronste haar voorhoofd. 'Weet ik niet. In dit deel van de stad zijn maar weinig herbergen rustig.De meeste zeelui willen dat ook niet, weet je.' Ze keek Althea aan alsof ze haar een beetje raar vond. 'Er is de Rooie Dakrand. Weet niet of ze daar baden hebben, maar rustig is het er zeker. Zo rustig als in een graf, zegt men.'

'Die naam heb ik vandaagal eens horen noemen,' zei Althea snel. 'Nog een andere?'

'Nee, meer niet. Zoals ik al zei, de meeste zeelui zoeken

geen rust.' Het meisje keek haar onderzoekend aan. 'Hoeveel namen moet je nog horen?'

'Goeie vraag,' zei Althea, en ze betaalde haar bier, waarna het meisje wegslofte.

Althea dronk langzaam van haar bier. Een man die naar braaksel stonk liet zich naast haar op de bank ploffen. De avond naderde en het werd drukker in de kroeg. De man liet een luide boer. Althea trok een vies gezicht wegens de walm die hij verspreidde. De man zag het grijnzend aan. Toen boog hij zich vertrouwelijk naar haar toe. 'Zie je haar?' vroeg hij terwijl hij Althea een nogal bleke vrouw aanwees die een tafel stond schoon te vegen, ik heb haar drie keer genomen. Drie keer,maar ze heeft er maar één in rekening gebracht.' Hij leunde tevreden achteruit tegen de muur en grijnsde naar de vrouw. Twee van zijn boventanden waren kartelig afgebroken. 'Je moet haar eens uitproberen, jongen. Ik wed dat ze je een paar dingen kan leren.' Hij knipoogde vettig naar Althea.

'Die weddenschap zou je zeker winnen, maat,' zei Althea joviaal, tevens bij wijze van afscheidsgroet. Ze dronk haar bier op, ging staan en hing haar plunjezak over haar schouder.

Buiten was het gaan regenen. Ook was hetflink beginnen te waaien en dat beloofde nog meer regen. Ze besloot de eenvoudigste keuze te maken: een geschikte kamer zoeken en lekker naar bed. Morgen was het vroeg genoeg om over haar aanstaande acties na te denken. Zoals een baantje aan boord van eenschip zoeken, om zo snel mogelijk naar

Beijerstad terug te keren.

Beijerstad. Dat was thuis. Het zou ook het einde zijn van haar droom om deVivaciaterug te verdienen. Ze zette die gedachte met kracht van zich af.

Tegen de tijd dat het helemaal donker washad ze zes verschillende logementen bekeken. Bijna alle kamers lagen recht boven kroegen. Allemaal waren ze lawaaiig en rokerig, en in sommige verbleven een paar hoeren, ten dienste van de klanten. De kroeg die Althea koos verschilde niet van de andere,maar er was juist een vechtpartij geweest en de stadswachters hadden de grootste herrieschoppers meegenomen. De overgebleven gasten waren ofwel laveloos, ofwel doodmoe. Er zaten drie muzikanten in een hoek, maar nu de betalende klanten grotendeels verdwenen waren speelden ze alleen nog een beetje voor zichzelf. Ze praatten en lachten zachtjes, en speelden bepaalde stukjes soms opeens op een andere manier, om iets uit te proberen. Althea zat dichtbij genoeg om in de intimiteit te delen, maar veraf genoeg omniet te storen. Ze was jaloers. Zou zij ooit zulke vrienden hebben? Ze had genoten van haar jaren op het schip bij haar vader, maar ze had daarvoor een prijs betaald. Haar vader was haar enige vriend geweest. De kapitein en zijn dochter konden nooit echtdelen in de diepe vriendschap tussen de jongens en mannen van het vooronder. En thuis was het niet anders geweest. Al vroeg was ze alle contact met de meisjes van haar leeftijd kwijtgeraakt. Van haar speelkameraadjes zouden er nu waarschijnlijk al

verschillende getrouwd zijn, dacht ze. Ongetwijfeld met de jongetjes die ze destijds giechelend hadden bespioneerd. Maar zij zat nu hier in een haveloos jongenstenue in een gore kroeg in een smerig havenstadje. Moederziel alleen. In het besef dat ze met haar staart tussen haar benen naar huis moest kruipen. En dat ze met de minuut huileriger werd. Tijd om naar bed te gaan. Na deze laatste beker zou ze naar haar gehuurde kamer gaan, zeker weten.

En toen kwam Bresker naar binnen. Hij keek rond en zag haar onmiddellijk. Even bleef hij staan waar hij stond. Aan zijn houding zag ze dat hij kwaad was. Hij had gevochten. Die rode vlek onder zijn linkeroog zou morgen een blauwe plek zijn, maar ze vermoedde niet dat hij daar nog kwaad om was. Ze zag een gespannenheid in zijn brede schouders en onder zijn schone gestreepte hemd. En zijn ogen vonkten nog van woede. Ze had geen reden om zich schuldig of beschaamd te voelen. Ze had nietbeloofdhem te komen opzoeken, al had ze het ook niet duidelijk ontkend. Dus het verbaasdehaar dat ze zich opeens toch klein voelde worden. Hij kwam met grote stappen naar haar toe en keek om zich heen of hij een ongebroken stoel kon vinden. Die was er niet, dus hij ging maar op het uiteinde van haar bank zitten. Hij boog zich naar haar toe. Zijn woorden klonken bits.

'Had je niet gewoon nee kunnen zeggen? Nu heb ik me de halve avond zorgen om jou zitten maken.'

Ze trommelde met haar vingers op de tafel. Ze keek er een poosje naar en richtte haar blik toen pas op hem. 'Sorry,

meneer,' zei ze toen op scheepsjongentoon. ik wist niet dat iemand als u zich over iemand als ik zorgen zou maken.'

Ze zag dat hij snel even naar de muzikanten keek, die echter geen aandacht aan hen schonken. 'Juist,' zei hij toen effen. Zijn ogen zeiden veel meer. Ze had hem gekwetst. Ze had niet de bedoeling gehad, had aan dat aspect niet eens gedacht. Hij stond op en liep weg. Ze verwachtte dat hij zou vertrekken, maar hij liep naar de kroegbaas, die scherven bij elkaar stond te vegen, en kwam terug met een beker bier. Hij ging weer op de rand van de bank zitten en gaf haar geen kans om iets te zeggen, ik werd bezorgd. Dus ik ging terug naar het schip en vroeg de stuurman of hij wist waar je naar toe was.'

'O.'

'Ja, o. Wat hij over jou zei was niet...' Hij maakte de zin niet af en voelde even aan de aanstaande blauwe plek onder zijn oog. 'Op die schuit zal ik niet meervaren,' zei hij toen abrupt. Hij keek haar kwaad aan, alsof dat haar schuld was. 'Waarom was je zo stom om hun je ware naam te zeggen?'

'Heeft de stuurman jedat gezegd?' vroeg ze. Het was niet te geloven, maar haar stemming kelderde nog dieper. Als hij erover kletste, werden haar kansen om ergens als jongen aan boord te komen nog kleiner.

'Nee, de kapitein. Nadat de stuurman me naar hem had gebracht en ze vanme wilden weten of ik had geweten dat je een vrouw was.'

'En dat heb je toegegeven?' Het werd erger en erger. Nu zouden ze ervan overtuigd zijn dat zij Breskers hoertje was

geweest om zijn stilzwijgen te kopen.

'Het leek me zinloos om het te ontkennen.'

Ze wilde de rest niet weten, niet wie de eerste klap had gegeven. Het deed er allemaal niets meer toe. Ze schudde moedeloos haar hoofd.

Maar Bresker wilde het hier niet bij laten. Hij nam een paar grote slokken van zijn bier. 'Waarom heb je je echte naam opgegeven?' wilde hij toen weten. 'Je verwachtte toch zeker niet dat je met die naam op je label nog ergens een baantje zou krijgen?' Haar achterlijkheid leek hem oprecht te verbazen.

'Op deVivaria]zei ze zwakjes. 'Ik verwachtte hiermee deVivariaals eigenaar en kapitein terug te krijgen.' 'Hoe dan?' vroeg hij achterdochtig.

Ze legde het uit, het hele verhaal, en terwijl ze hem alles vertelde over Kyles ondoordachte eed en haar hoop om deze tegen hem te gebruiken, en terwijl ze zag dat hij zijn hoofd schudde om haar dwaze plan, vroeg ze zich tevens af waarom ze hem dit allemaal aan zijn neus hing. Wat had hij toch, dat ze haar hart bij hem uitstortte over dingen die hem niets aangingen?

Aan het einde van haar verhaal bleef hij heel even stil. Toen schuddehij nogmaals zijn hoofd. 'Kyle zou zich nooit aan zo'n in drift geschreeuwde eed houden. Je zou de zaak moeten voorleggen aan de Raad van de Oude Vaarders. Ik denk niet dat ze je serieus zouden nemen, zelfs niet als je moeder en je neef je steunden. In drift zeggen mensen nu

eenmaal dingen... Als de Raad zou beginnen alle eden af te dwingen die in ruzies worden uitgeschreeuwd, zou binnenkort half Beijerstad uitgemoord zijn.' Hij haalde zijn schouders op. 'Anderzijds verbaast het me niet dat je iets hebt geprobeerd. Ik heb altijd verwacht dat je vroeg of laat zou proberen deVivariaweer van Kyle af te pakken. Maar niet op deze manier.'

'Hoe dan?' vroeg ze bits. 'Aan boord sluipen en hem zijn keel afsnijden terwijl hij slaapt?'

'Aha, dus die gedachte is ookbij je opgekomen?' informeerde hij droogjes.

Ondanks alles moest ze erom grijnzen. 'Bijna meteen,' bekende ze. Maar toen verdween de glimlach weer. ik moet deVivariaterugveroveren, ook al weet ik nu dat ik er nog niet helemaal klaar voor ben om ook haarkapitein te zijn. Nee, lach me niet uit. Ik mag dan hardleers zijn, ik maak vorderingen. En ze is van mij, op een manier die voor geen ander schip ooit kan gelden. Maar de wet is tegen mij en mijn familie is tegen mij. Tegen het ene zou ik kunnen vechten,of tegen het andere, maar niet tegen allebei tegelijk...' Haar stem stierf weg en ze bleef een hele poos zitten zwijgen, ik moet elke dag vreselijk mijn best doen om niet aan haar te denken, Bresker.'

ik ook,' zei hij vol medeleven.

Hij bedoelde het ongetwijfeld goed, maar het ergerde haar. Hoe kon hij dat nu zeggen? Het was toch zijn familieschip niet? Zijn gevoelens tegenover Vivacia moesten toch heel

anders zijn dan de hare?

De stilte tussen hen duurde eindeloos voort. Er was een groep zeelui binnengekomen die aan het belendende tafeltje hadden plaatsgenomen. Ze keek naar Bresker en wist niets te zeggen. De deur ging open en er kwamen drie dokwerkers de gelagkamer in. Ze brulden al om bier nog voordat ze een plekje hadden gevonden. De muzikanten keken alsof ze gewekt waren en begonnen opeens weer op volle kracht te spelen en te zingen. Het was gedaan met de rust.

Bresker trok rondjes op de tafel met de natte onderkant van zijn beker. 'Wel, wat ga je nu doen?'

Daar was hij: de vraag die haar al de hele avond kwelde. 'Naar huis, denk ik,' zei ze zachtjes. 'Zoals je me al maanden geleden hebt aangeraden.'

'Waarom?'

'Omdat je toen misschien gelijk had. Misschien kan ik maar beter proberen te redden wat er te redden valt, en mijn voorbestemde leven voort te zetten.'

'Je leven hoeft niet daar te worden voortgezet,' zei hij kalm. 'Er zijn massa's andere schepen in de haven, massa's andere plaatsen om naar toe te gaan.' Net ietsje te terloops bood hij aan: 'We zouden naar het noorden kunnen gaan. Zoals ik al eensheb gezegd. In de Zes Hertogdommen maakt het niemand iets uit of je een man dan wel een vrouw bent, zo lang je goed werk kunt leveren. Misschien zijn ze daar wat minder beschaafd, maar veel erger dan aan boord van deOogster kanhet niet zijn, zou ik denken.'

Ze schudde zwijgend haar hoofd. Erover praten maakte alles alleen maar erger, niet beter. Toch zei ze het hardop. 'DeVivacialigt af en toe in Beijerstad. Dan kan ik haar tenminste zien!Ze glimlachte hartverscheurend. 'En Kyle is ouder dan ik. Ik zalhem waarschijnlijk overleven en als ik een goede relatie opbouw met mijn neef zal deze zijn gekke oude tante misschien op een paar reizen meenemen.'

Bresker keek geschokt. 'Dat meen je niet!' riep hij verontwaardigd. 'Je hele leven alleen maar wachten toter iemand anders doodgaat?'

'Natuurlijk niet. Grapje.' Maar dat was het niet écht geweest. 'Dit was een verschrikkelijke dag,' zei ze opeens. 'Tijd om er een eind aan te maken. Ik ga naar bed.'

'Waarom?' vroeg hij zacht.

'Omdat ik moe ben, sufferd.' Het was waar. Ze was vermoeid tot in het merg van haar botten. Moe van alles.

Hij wist zijn geduld nog maar op het nippertje te bewaren. 'Nee, dat bedoel ik niet. Waarom ben je niet gekomen?'

'Omdat ik niet met je naar bed wilde,' zei ze botweg, zelfs te moe omnog beleefd te zijn.

Het lukte hem te doen alsof dat hem kwetste, ik had je alleen uitgenodigd voor een maaltijd.'

'Maar je had het bed in gedachten.'

Hij aarzelde op de rand van een leugen, maar toen won zijn eerlijkheid het. 'Heb ik ook aan gedacht, ja,Je leek het de vorige keer niet zo heel erg te vinden...'

Daar wilde ze niet aan herinnerd worden. Het was al erg

genoeg dat ze het zo fijn had gevonden, en vooral dat hij zei dat ze het fijn had gevonden. Toen.

'Maar de vorige keer heb ik je ookgezegd dat het niet nogmaals kon gebeuren.'

'Ik dacht dat je bedoelde op het schip.'

ik bedoelde waar dan ook. Bresker... we hadden het koud, we waren moe, we hadden gedronken, en cindin in de mond.' Ze dacht even na, maar wist geen zachtaardiger woorden.'Meer was het niet.'

Zijn hand bewoog zich over het tafelblad. Ze snapte opeens hoe graag hij haar wilde aanraken, haar hand wilde vastpakken. Ze stak haar handen snel onder de tafel en kneep ze stevig samen.

Weet je dat zeker?' Er klonk pijn door in zijnwoorden.

'Jij dan niet?' Ze keek hem recht in de ogen en negeerde de tederheid die ze erin las.

Hij wendde zijn blik als eerste af. 'Tja.' Hij haalde diep adem, nam toen een teug uit zijn beker. Hij boog zich naar voren, op een elleboog leunend, en probeerde op een overtuigende manier te grijnzen, ik zou de cindin kunnen kopen, als jij voor het bier zorgt.'

Ze glimlachte terug, ik denk van niet,' zei ze zacht.

Hij haalde een schouder op. 'En als ik ook het bier betaal?' De glimlach verdween al van zijn gezicht.

'Bresker.' Ze schudde haar hoofd. 'Als je er goed over nadenkt,' zei ze op redelijke toon, 'kennen we elkaar maar nauwelijks. We hebben niets met elkaar gemeen, we -'

'Goed,' onderbrak hij haar grof. ik snap het al, je hebt me overtuigd. Het was eenslecht idee. Maar je kunt een man niet kwalijk nemen dat hij het probeert.' Hij dronk het restantje van zijn bier op en ging staan. 'Dan ga ik maar. Mag ik je een laatste adviesje geven?'

'Zeker.' Ze zette zich schrap voor iets aardigs, zoals: pas goed opjezelf, of: wees voorzichtig.

'Neem een bad,' zei hij echter. 'Je stinkt nogal.' Toen vertrok hij, met grote stappen, en zonder nog om te kijken.

Als hij bij de deur was blijven staan om grijnzend naar haar te wuiven zou dat de belediging hebben uitgewist.Nu voelde ze zich gekwetst. Enkel omdat ze hem had afgewezen had hij haar beledigd door te suggereren dat hij haar eigenlijk toch niet had gewild, omdat ze niet lekker rook en mooi opgemaakt was. Nou, daar had hij de vorige keer geen last van gehad! Toenhad hij zelf trouwens ook behoorlijk gestonken. Wat een brutaliteit!

Ze stak haar beker omhoog. 'Bier!' riep ze naar de zure kastelein.

Bresker dook ineen voor de kletterende regen die naar beneden kwam. Tijdens zijn wandeling naar de Rooie Dakrand dachthij zorgvuldig helemaal nergens aan. Hij stopte onderweg om een stukje cindin te kopen van een venter die stond te kleumen in de regen en de kou. De voordeur van de Rooie Dakrand was al vergrendeld. Bresker klopte aan, onredelijk kwaad dat hij was buitengesloten.

Boven zijn hoofd werd een venster geopend. De herbergier stak zijn hoofd naar buiten. Wie daar?' ik. Bresker. ‘Laat me binnen.'

'U hebt in het washok een puinhoop achtergelaten. En de tobbe niet schoongemaakt. En alle handdoeken op een grote hoop gegooid.'

Hij staarde geschrokken naar boven. 'Laat me binnen,' herhaalde hij. 'Het regent!'

'U bent geen net persoon,' riep de herbergier. 'Maar ik heb betaald voor een kamer!'

Bij wijze van antwoord kwam zijn plunjebaai naar beneden. Hij viel in de modderen spetterde Bresker onder. 'Hé,' riep hij verontwaardigd naar boven, maar het raam was alweer dicht. Bresker bleef nog een poosje tegen de gesloten voordeur staan bonken en schoppen, ondertussen luid vloekend. Tenslotte begon hij handenvol modder naar het gesloten venster te gooien. De stads wachters die hem maanden daarmee op te houden grijnsden breed. Ze hadden dit kennelijk al veel vaker meegemaakt.

Bresker hing zijn bemodderde plunjezak over zijn schouder en liep de donkere nacht in, op zoek naar eenandere herberg.

HOOFDSTUK 26
Geschenken
~

'Het winterse maanlicht is fel. Het maakt de schaduwen hard en zwart. De rotsen bij de kust staan in poelen van inkt en je romp rust in absolute duisternis. Maar dan ontstaat er, wegens mijnvuur, een bovenlaag van een ander soort schaduwen. Een laag die beweegt, die verschuift, waarvan de grenzen vervloeien. Dus wanneer ik naar je kijk steken sommige delen donker en scherp af in het maanlicht terwijl andere zacht en warm lijken in de gloed van het vuur.'

Ambers stem was bijna hypnotiserend. Vaag voelde hij de warmte van haar vuurtje van drijfhout, dat ze eerder die avond met veel moeite had aangelegd. Warm en koud waren begrippen die hij van de mensen had geleerd. Het ene was aangenaam, het andere niet. Maar ook dat was aangeleerd. Voor hout was warm en koud hetzelfde, al leek warmte op een avond als deze iets plezierigs. Ze zat - met gekruiste benen, had ze hem gezegd - op een opengevouwen deken op het vochtige zand. Ze leunde met haar rug tegen zijn romp. De textuur van haar loshangende haren was fijner dan die van het zachtste zeewier. Ze streelden de nerven van zijn toverhouten romp en bleven soms heel even, heel licht aan zijn planken haken.

'Door jou herinner ik me weer bijna hoe het wastoen ik nog kon zien. Niet alleen kleuren en vormen, maar patronen - dingen die aangenaam waren om naar te kijken.'

Ze gaf geen antwoord, maar legde een hand plat op zijn planken. Het was een gebaar dat ze vaak maakte, en dat hij opvatte als een soort oogcontact, een veelzeggende blik die ze uitwisselden zonder dat er ogen aan te pas kwamen. Hij glimlachte.

'Ik heb iets meegebracht voor je,' zei ze in de plezierige stilte.

'Voor mij?' vroeg hij zich hardop af. 'Echt?' Hij probeerde de opwinding uit zijn stem te houden. 'Ik geloof niet dat ooit eerder iemand me iets heeft gebracht.'

Ze ging rechtop zitten. Wat, nooit? Heeft niemand je ooit een cadeautje gegeven?'

Hij haalde zijn schouders op. Waar zou ik iets kunnen bewaren?'

'Nou... daar heb ik eens over nagedacht. Dit is iets wat je zou kunnen dragen. Geef me je hand eens. Luister, ik ben hier erg trots op, dus ik wil ze je een voor een geven. Ik ben er lang mee bezig geweest, want ik moest ze vergroten om ze op schaal te krijgen, snap je. Dit is de eerste.Kun je zeggen wat het is?'

Toen ze zijn grote vingers opende voelde haar handje dwergachtig klein aan. Ze legde iets in zijn handpalm. Het was van hout. Er zat een gat in en er liep een stevig gevlochten koord door. Het hout was geschuurd en gesneden en gemodelleerd. Hij betastte het zorgvuldig met zijn vingers. Het was een gebogen vorm, maar aan het einde was er een uitstulpsel, een uitwaaiering.

'Het is een dolfijn,' zei hij. Zijn vingertoppen volgden de curve van de rug en de randen van de vinnen opnieuw. 'Dit is een wonder!' riep hij vrolijk uit.

Hij hoorde de blijdschap in haar stem. 'Er zijn er meer. Volg het snoer naar de volgende kraal.' 'Er zijn er meer?'

'Natuurlijk! Het is een halssnoer. Kun je zeggen wat de volgende kraal voorstelt?'

ik wil het omhangen,' zei hij. Zijn handen trilden. Een geschenk, een snoer voor hem, om om te hangen! Hij wachtte niet op haar antwoord, maar pakte het snoer vast en liet het open vallen, waarna hij het voorzichtig over zijn hoofd trok. Het bleef even haken aan het ruwe hout op de plaats waar zijn ogen hadden gezeten, maar hij trok het los en even later hing het tot op zijn borst. Met zijn vingers telde hij de kralen. Vijf! Ze had hem vijf kralen gegeven! Nu betastte hij ze nogmaals, langzaam. 'Dolfijn. Meeuw. Zeester. Dit is... o, een krab. En een vis, een heilbot. Ik voel het aan de schubben en de oogspleten. Krabben hebben ogen op steeltjes. De zeester heeft een ruwe bovenkant en ribbeltjes van de zuignappen aan de onderkant. O, Amber, dit is geweldig! Is het mooi?Staat het me goed?'

'Hé, Paragon, je bent ijdel! Wie had dat gedacht?' Hij had haar nog nooit zo blij gehoord. 'Ja, het staat je heel goed. Alsof het zo hoort. Daar heb ik me zorgen over gemaakt. Je bent zo evident het werk van een meesterlijke beeldhouwer, dat ik bang was dat mijn werk wat kinderlijk zou afsteken tegen zijn vakmanschap. Wel, het is niet netjes je eigen werk te

prijzen, maar deze keer kan ik het niet laten. De kralen zijn van verschillend hout gemaakt. Kun je dat voelen? De zeester is vaneikenhout en de krab vond ik in een grote knoest vurenhout. De dolfijn komt uit de kromming van een wilgentak. Raak ze maar aan, betast de nerven met je vingers. Het zijn allemaal verschillende nerven en allemaal verschillende kleuren hout. Ik verf hout bijna nooit, weet je. De kleuren zijn zo karakteristiek. Ze zijn mooi genoeg van zichzelf. En ik dacht dat de kralen zo, in hun natuurlijke staat, het beste zouden passen bij je verweerde huid.' Ze vertelde het allemaal met gretig enthousiasme, alsof hij deenige in de hele wereld was die zulke intieme finesses kon begrijpen en waarderen. Geen heerlijker vleierij dan het wrijven van haar hand over de planken van zijn romp.

'Mag ik iets vragen?' smeekte ze bijna.

'Natuurlijk.' Zijn vingers gleden nog steeds van de ene kraal naar de volgende, en vonden telkens weer nieuwe details in de vormen en texturen.

'Naar ik heb horen vertellen is het boegbeeld van een levend schip beschilderd, maar wanneer het schip tot leven komt krijgt het beeld kleur van zichzelf. Zoals bij jou het geval is. Maar... hoe? En waarom? En waarom alleen het boegbeeld, en niet alle onderdelen van het schip die van toverhout zijn gemaakt?'

ik weet het niet,' zei hij, slecht op zijn gemak. Soms stelde ze hem dit soort vragen. Hij hield er niet van. Ze herinnerden hem te pijnlijk aan de verschillen tussen haar en hem. En zij

scheen ze altijd te stellen op momenten dat hij zich het nauwste met haar verbonden voelde. 'Waarom hebjijde kleuren die je hebt? Hoe hebjij jehuid, je ogen laten worden zoals ze nu zijn?'

'Ah, ik snap het.' Ze zweeg even. ik dacht dat het misschien iets was wat je door eigen wilskracht tot stand bracht. Je bent zo wonderbaarlijk in mijn ogen. Je praat, je denkt, je beweegt... Kun je alles bewegen, ik bedoel, niet alleen de gebeeldhouwde delen, zoals je handen en lippen, maar ook je planken en balken?'

Soms. Je moest flexibel zijn om het beuken van de wind en de golven soepel op te vangen. Planken konden een eindje meegeven, of zelfs meer dan eeneindje — tot ze kieren vormden, om overal inktzwart water naar binnen te laten sijpelen. Maar dat zou verraad zijn, koelbloedig verraad. Onvergeeflijk, nooit meer goed te maken. Hij zette die brandende herinnering van zich af en sprak het woord niet hardop uit. 'Waarom vraag je dat?' vroeg hij, opeens achterdochtig. Wat wilde ze van hem? Waarom bracht ze hem een cadeautje mee? Niemand kon hem echt aardig vinden, dat wist hij best. Dat had hij altijd geweten. Misschien was het allemaal een truc, misschien speelde ze onder een hoedje met Herbegin en Mingslij. Ze was hier om zijn geheimen te ontraadselen, alles wat met toverhout te maken had, en ze aan die twee door te brieven.

ik wilde je niet van streek maken,' zei ze zacht. 'O nee? Wat wilde je dan wel?' snauwde hij.

'Je begrijpen.' Ze reageerde niet boos op zijn toon, maar vriendelijk, teder. 'Op mijn manier verschil ik even veel van de mensen in Beijerstad als jij van mij verschilt. Ik ben een vreemdeling hier, en hoe eerlijk ik mijn werk ook doe en hoe lang ik hier ook woon, ik zal in hun ogen altijd een nieuwkomer blijven.

Beijerstad bereidt nieuw volk geen welkom. Ik ben hier eenzaam.' Haar stem klonk sussend. 'En daarom zoek ik jou op. Omdat ik denk dat jij even eenzaam bent als ik.'

Eenzaam. Meelijwekkend. Ze dacht dat hij meelijwekkend was. En stom. Zo stom dat hij geloofde dat zij hem aardig vond terwijl ze in feite uit was op het ontdekken van al zijn geheimen. 'En omdat je graag de geheimen van toverhout zou weten,' probeerde hij.

Zijn speelse toon misleidde haar. Ze lachte zachtjes, ik zou liegen als ik niet toegaf dat ik nieuwsgierig ben. Waarvandaan komt dit hout, dat levend kan worden? Van welke boom, waar groeien die bomen? Zijn ze zeldzaam? Ja, dat moet wel. Families steken zich voor generaties lang in de schulden om een levend schip te bezitten? Waarom?'

Haar woorden leken een echo van wat Mingslij had gezegd. Paragon lachte zo hard dat een paar nachtvogels werden opgeschrikt en krijsend opvlogen in de duisternis. 'Alsof je dat niet weet!'riep hij. 'Waarom heeft Mingslij je gestuurd? Denkt hij dat je me kunt overhalen? Dat ik voor hem zal willen varen? Ik ken zijn plannen. Hij denkt dat hij met mij onvervaard de Wilde Regenrivier op kan, om daar illegaal de

handel te drijven die is voorbehouden aan de vaarders van Beijerstad.' Paragon dempte zijn stem. 'Hij denkt dat ik woedend ben en daarom mijn familie zal verraden. Omdat ze me haten en vervloeken en in de steek hebben gelaten, daarom zal ik me tegen hen keren. Denkt hij.' Hij rukte zijn kralensnoer van zijn hals en gooide het op het zand. 'Maar ik ben trouw! Ik ben altijd trouw en loyaal geweest, wat iedereen ook beweerde of geloofde! Ik was trouw en ik ben het nog steeds!' Hij verhief zijn stem tot een hese galm. 'Hoor me, Ludluks! Ik benjullie trouw! Ik vaar alleen voor mijn familie! Alleen voor jullie!' Hij voelde zijn hele romp resoneren met zijn woorden.

Met zwoegende borst hing hij daar in de winterse kou te hijgen. Hij luisterde, maar hoorde niets van Amber. Alleen het zachte knetteren van het vuurtje van drijfhout, en wat kreetjes van nachtvogels die voorzichtig naar hun nesten in de rotsen terugkeerden, en het eindeloze klotsen van de golven. Geen enkel geluid van haar. Was ze weggerend toen hij zo schreeuwde? Misschien geneerde ze zich en had ze zich ergens laf verstopt. Hij slikte, wreef toen over zijn voorhoofd. Het maakte niet uit. Zij was niet van belang. Niets was van belang. Niets. Hij wreef over zijn nek, over de plek waar het losgerukte snoer had gehangen. Hij luisterde naar het naderen van de golven. Het was vloed. Hij hoorde dat het vuurtje van drijfhout begon in te storten, hij rook opwalmende aswolkjes.

Haar stem schrikte hem op. 'Mingslij heeft me niet

gestuurd.' Hij hoorde dat ze opeens ging staan, naar het vuur liep,het hout verschoof. Haar stem klonk beheerst. 'De eerste keer dat ik hier kwam had hij me meegenomen, ja.

Hij wilde je in stukjes hakken, enkel wegens het toverhout. Daar heb ik me vanaf het eerste moment met hart en ziel tegen verzet. Paragon, kon ik jemaar overtuigen. Je bent voor mij een wonder en een raadsel. Mijn nieuwsgierigheid is altijd groter geweest dan mijn verstand. Maar het belangrijkste is toch mijn eenzaamheid. Ik ben ver van huis en mijn familie, niet alleen in afstand, ook in jaren.'

Haar woorden kwamen snel en trefzeker als stenen. Ze bewoog tijdens het praten. Hij hoorde het ruisen van haar rok. Zijn scherpe oren hoorden ook het zachte klikken van hout op hout. Zijn kralen. Ze zocht ze bij elkaar, besefte hij opeens verdrietig. Ze zou haar cadeau weer meenemen.

'Amber?' zei hij smekend. Zijn stem schoot in de hoogte en brak daar af, zoals soms gebeurde wanneer hij bang was. 'Neem je mijn kralen weer mee?'

Een lange stilte. 'Die wil je toch zeker niet?' zei ze toen hees.

'Jawel. Heel graag.' Toen ze niet reageerde verzamelde hij zijn moed. 'Je haat me nu zeker?' Zijn stem was vast, maar nog wel te hoog.

'Paragon, ik...' Ze maakte de zin niet af. 'Ik haat je niet,' zei ze toen opeens, en het klonk vriendelijk. 'Maar evenmin begrijp ik je,'vervolgde ze mistroostig. 'Soms hoor ik de ervaring van generaties in je woorden, maar op andere

momenten praat je zonder enige waarschuwing vooraf als een verwend tienjarig jochie.'

Twaalf jaar oud. Bijna een man, verdomme, en als je op deze reis niet leert je als een man te gedragen zul je nooit een man worden, waardeloze, grienende snotneus dat je bent!Hij bracht zijn handen naar zijn gezicht en bedekte de plaats waar zijn ogen hadden moeten zitten, en de tranen die hem verraden zouden hebben. En toendrukte hij een hand voor zijn mond om een snik te smoren. Laat haar nu niet naar me kijken, bad hij, niet nu!

Het leek alsof ze het vooral tegen zichzelf had. 'Ik weet soms niet hoe ik je moet behandelen. Ha, hier is de krab. Ik heb ze nu allemaal. Schaamje, om zoiets als een boze kleuter van je af te gooien! En wacht geduldig tot ik klaar ben met het snoer.'

Hij haalde zijn hand van zijn mond. 'Heb ik... zijn ze gebroken?'

'Natuurlijk niet.' Hij hoorde dat ze terugliep naar haar deken bij het vuur. ik hield er rekening mee dat ze blootgesteld zouden zijn aan weer en wind. Ik heb ze ingesmeerd met olie en was. En ze kwamen op het zand terecht. Maar als je ze tegen rotsen gooit kunnen ze kapot gaan, dus dat zou ik niet doen, als ik jou was.'

'Nee,' beloofdehij. 'Ben je kwaad op me?' vroeg hij toen voorzichtig.

Was ik,' gaf ze toe. 'Nu niet meer.'

Je schreeuwde niet. Je was zo stil dat ik dacht dat je weg

was.' Was ook bijna gebeurd! Ik haat schreeuwen, en zelf doe ik het nooit. Dat wil niet zeggen dat ik nooit boos word.' Ze zweeg even. 'Of me gekwetst voel.

"Slechts mijn pijn is nog stiller dan mijn kwaadheid." Een citaat van de dichter Tilli. Een vertaling, liever gezegd.'

'Leer me het hele gedicht,' bedelde Paragon, die dit een veilige verandering van onderwerp vond. Hij wilde niet meer praten over kwaadheid en haat en verwende kinderen. En als ze hem het gedicht leerde, zou ze misschien vergeten dat hij zich niet had verontschuldigd. Hij wilde niet dat ze zou weten dat hij zich niet kon verontschuldigen.

'Nana heeft gezegd dat ze liever blijft, voor de helft van het geld, als we ons dat nog kunnen permitteren.' Ronica sprak de woorden in de stille werkkamer. Keffria zat in de stoel aan de andere zijde van de haard, waar haar vader altijd had gezeten wanneer hij thuis was. Ze had een borduurwerkje op de schoot, maar deed niet meer alsof ze daarmee bezig was. Ronica had evenmin iets omhanden.

'Kunnen we het missen?'

'Misschien nog net. Als we simpel leven en eten. Ik schaam me bijna om te zeggen hoe opgelucht en dankbaar ik ben dat ze het heeft aangeboden. Ik voelde me zo schuldig dat ze weg moest. Op haar leeftijd is het moeilijk om nog een baan als kinderjuffrouw te krijgen.'

Weet ik. En Selden zou ontroostbaar zijn geweest.' Ze schraapte haar keel. 'EnRache?'

idem,' zei haar moeder.

Keffria koos haar woorden zorgvuldig. 'Als onze financiën zo rampzalig zijn, is het betalen van loon aan Rache misschien -' ik zie het anders,' onderbrak Ronica haar botweg.

Keffria zweeg en keek haar moeder alleen maar aan.Het was Ronica die even later haar blik afwendde. 'Neem me niet kwalijk. Ik weet dat ik de laatste tijd tegenover iedereen te bits ben.' Ze dwong zich op normale toon te praten, ik heb het gevoel dat het belangrijk is dat Rache enige betaling krijgt. Belangrijk voor ons allemaal. Niet zo belangrijk dat ik er Malta voor zou riskeren, maar wel veel belangrijker dan kleren en haarlinten.'

'Dat vind ik ook, eerlijk gezegd,' zei Keffria zacht, 'maar ik wilde het met u bespreken. Wel, als we het over die uitgaven eens zijn, hebben we dan nog genoeg om de Festrews te betalen?'

Haar moeder knikte. We hebben het goud, Keffria. Ik heb het opzij gelegd, het volle bedrag plus de boete. We kunnen de Festrews betalen, maar verder helemaal niemand. En er zullen enkele mensen zijn die voordien al betaling komen eisen.'

Wat gaat u dan doen?' vroeg Keffria, maar toen bedacht ze zich. Wat moeten we doen, denkt u?'

Ronica haalde diep adem. ik stel v<x>r dat we eerst maar even afwachten wie er komt, en hoe dringend deverzoeken zijn. DeVivaciazal nu wel niet meer erg lang wegblijven. Sommigen zijn misschien bereid de inning zo lang op te

schorten, al of niet tegen rentevergoeding. Anderen misschien niet. In dat geval zullen we land moeten verkopen.'
'Maar dat beschouwt u als laatste middel?'

'Zeer zeker,' zei haar moeder resoluut. 'Koetsen, paarden, zelfs juwelen zijn dingen die komen en gaan. Ik geloof niet dat we de verkochte spullen echt hebben gemist. Ja, het heeft natuurlijk aan Malta gevreten dat ze deze winter geen nieuwe kleren heeft gekregen, maar ik denk dat haar leed minder groot was dan wat haar temperament ervan gemaakt heeft. En het is goed dat ze eens wat zuinigheid leert, want daar had ze nog weinig ervaring mee.'

Keffria beet op haar tong. Haar dochterwas een pijnlijk onderwerp, waar ze liefst zo weinig mogelijk over praatte. 'Maar land?' vroeg ze. Het was een punt dat ze al vaak met haar moeder had besproken. Ze wist eigenlijk niet waarom ze het nu weer naar voren bracht.

'Met land ligt het allemaal anders. Nu er steeds meer mensen naar Beijerstad komen wordt het beste land steeds duurder. Als we nu bezit verkochten, zouden nieuwkomers het hoogste bieden, dat spreekt vanzelf. Door aan hen te verkopen zouden we echter bij de oude vaarders veel goodwillverspelen. We geven dan nog meer macht in handen van de nieuwelingen. En wat voor mij het doorslaggevende punt is: we zouden iets verkopen wat we nooit meer terug kunnen krijgen. Je kunt altijd een nieuwe koets of nieuwe oorbellen kopen, maar vrij aan te schaffen laagland in Beijerstadiser gewoon niet. Als we het onze eenmaal opgeven,

zijn we het voor eeuwig kwijt.'

ik denk dat u gelijk hebt. Gelooft u dat we het kunnen uithouden tot deVivaciaterug is?'

'Ja. Ik heb gehoord dat deVestrohaar in de Straat van Markham is tegengekomen. Dat betekent dat deVivacianog precies op schema vaart en Jamaillia inmiddels allang bereikt moet hebben. De reis naar het zuiden is altijd het moeilijkste, in deze tijd van het jaar.' Haar moeder zei alleen maar dingen die ze allebei al wisten, maar toch had het iets geruststellends. Als je iets maar vaak genoeg zei, dan zou het lot er zich aan houden - was dat de stille, achterliggende wens? 'Als Kyle zo goed verdient aan de handel in slaven als hij geloofde, moeten webij zijn terugkomst genoeg geld hebben om al onze schuldeisers tevreden te stellen.' Ronica probeerde het woord 'slaven' neutraal uit te spreken. Ze was het er nog steeds niet mee eens. Enfin, Keffria ook niet. Maar wat konden ze eraan doen?

'Ja, dan hebben we genoeg geld,' zei Keffria haar moeder na. 'Maar voor de zoveelste keer alleen weer net genoeg. Hoe lang kunnen we op deze manier nog uit de schulden blijven, moeder? Als de graanprijzen nog verder zakken komen we steeds dieper in de problemen. En dan?'

'Dan zullen we niet de enigen zijn,' antwoordde Ronica grimmig.

Keffria haalde diep adem. Over wat waarschijnlijk was hadden ze al vaak gesproken. Nu durfde ze <x>k een geheime vrees uit te spreken. 'Denkt u echt dat er een

opstand tegen de satraap zaluitbreken? Een oorlog?' Het hele idee van een oorlog was bijna surrealistisch. Keffria was dan wel geboren in Beijerstad, maar Jamaillia was haar land, de bakermat van de kunst en de cultuur, het centrum van de beschaving en de geleerdheid. Jamaillia wasook voor Beijerstad nu eenmaal de schitterende witte hoofdstad in het zuiden.

Haar moeder zweeg een hele tijd voordat ze antwoord gaf. 'Veel zal afhangen van hoe de satraap op onze gezanten reageert. Er doet een nieuw akelig gerucht de ronde. Men zegt dat de satraap huurlingen uit Kwarts wil inschakelen om de koopvaarders uit Jamaillia in de Binnenpassage tegen piraten te beschermen. Dan krijgen we gewapende schepen uit Kwarts in onze wateren en haven! Daar wordt natuurlijk al bij voorbaat tegen geprotesteerd. Ik denk overigens niet dat er een echte oorlog zal komen. We zijn kooplieden, geen krijgers. De satraap moet begrijpen dat we alleen vragen dat hij zich aan zijn woord tegenover ons houdt. Onze gezanten hebben de originele overeenkomst bij zich. Die willen ze de satraap en zijn concubines hardop voorlezen. Niemand kan dan nog ontkennen wat ons is beloofd. Hij zal de nieuwe vaarders moeten terugroepen.'

Weer had Keffria het gevoel dat haar moeder hardop zei wat ze hoopte dat zou gaan gebeuren — een bezwering die misschien niet al te veel met de werkelijkheid te maken had. 'Sommigen dachten dat hij ons misschien een financiële compensatie zal aanbieden.'

'Die zouden we niet aannemen,' zei haar moeder meteen, ik was eerlijk gezegd nogal gechoqueerd toenDavad Herbegin suggereerde dat we een bedrag moesten vaststellen als beginpunt voor de onderhandelingen. Je kunt een gegeven woord toch niet afkopen?' Op bittere toon vervolgde ze: 'Soms denk ik dat Davad is vergeten wie hij is. Hij brengt veel tijd door met de nieuwe vaarders en kiest vaak hun partij. Wij staan tussen de wereld en onze familie in de Wilde Regenlanden. Moeten wij namens die familie geld in ontvangst nemen?'

'Voor mij is het momenteel moeilijk om me hun lot aan te trekken. Ik zie de Regenmensen vooral als een bedreiging voor Malta.'

'Een bedreiging?' Ronica klonk lichtelijk gekwetst. 'Keffria, we mogen nooit vergeten dat zij ons alleen maar houden aan onze oorspronkelijke overeenkomst. Precies wat wij van de satraap verlangen.'

'Heb jij dan niet gevoel dat wij haar prijsgeven aan slavernij als zij haar opeisen, mocht het ons niet lukken genoeg geld voor de aflossingen bij elkaar te krijgen?'

Ronica zweeg even. 'Nee, dat gevoel heb ik niet,' zei ze tenslotte. Toen zuchtte ze. 'Ik zou niet gelukkig zijn als ik haar moest zien vertrekken. Maar je moet weten, Keffria, dat ik nooit heb gehoord van ook maar één man of vrouw uit Beijerstad die tegen zijn of haar wil bij de vaarders van de Wilde Regenrivier is moeten blijven. Ze zoeken echtgenoten,geen slaven. Wie zou getrouwd willen zijn met

een man of vrouw die dat niet accepteert? Sommigen gaan er uit eigen beweging naar toe. Anderen, die er wegens een contract naar toe moesten, keren terug als hun dat beter uitkomt. Weet je nog, Scilla Appelbij? Ze werd meegenomen naar de Wilde Regenlanden omdat haar familie niet aan een contract kon voldoen, maar acht maanden later brachten ze haar terug naar Beijerstad, want ze voelde er zich erg ongelukkig. Maar weer twee maanden later liet ze weten dat ze zich had vergist, en daarna kwamen ze haar weer halen. Dus zo erg kan het niet zijn.'

'Ik heb anders gehoord dat haar familie haar tot die stap heeft gedwongen. Haar opa en moeder vonden dat ze de naam Appelbij te schande had gemaakt door naar Beijerstad terug te keren.'

'Dat zou best kunnen,' moest haar moeder toegeven.

'Ik wil niet dat Malta daar tegen haar wil naar toe zou moeten,' zei Keffria ronduit. 'Niet als plicht, niet uit trots. Zelfs niet ter wille van onze goede naam. Als puntje bij paaltje kwam,zou ik haar zélf helpen om te vluchten, denk ik!'

'Sa moge me helpen, maar dat zou ik ook doen, vrees ik.' Haar moeders schorre woorden kwamen pas na een lange pauze, en het leek wel alsof iemand ze diep uit haar keel trok. Keffria was geschokt — niet door wat haar moeder bekende, maar door de diepe emotie die uit haar stem sprak.

Ronica praatte verder. 'Er zijn momenten geweest waarop ik dat schip haatte. Hoe kon iets zo veel waard zijn? Niet alleen geld en goud, maar je eigen nakomelingen!'

'Als papa wasdoorgegaan met de handel op de Wilde Regenlanden zou deVivaciaondertussen zijn afbetaald,' merkte Keffria op. 'Waarschijnlijk. Maar voor welke prijs?'

'Dat zei papa ook altijd,' beaamde Keffria langzaam. 'Maar ik heb dat nooit begrepen. Papa legde het nooit uit, praatte er nooit over waar wij meisjes bij waren. De ene keer dat ik het hem heb gevraagd zei hij dat het naar zijn overtuiging een ongelukkige koers zou zijn. Maar alle andere families met levende schepen doen wel aan die handel. Wij hebben eenlevend schip, dus we hebben het recht mee te doen. Toch weigerde papa het.' Ze koos haar woorden voorzichtig. 'Misschien is het een beslissing om nog eens over na te denken. Kyle zou het graag willen. Dat was duidelijk toen hij naar kaarten van de Wilde Regenrivier vroeg. Voordien hadden we er nooit over gepraat. Ik dacht dat papa het hem misschien al eens had uitgelegd. Hij had me nooit gevraagd waarom we geen handel dreven via de rivier. Het was gewoon nooit aan de orde geweest.'

'Als je het verstandig aanpakt, zal dat ook nooit meer gebeuren,' zei Ronica bot. 'Kyle op de Wilde Regenrivier zou een regelrechte ramp zijn.'

Dat was eveneens een onaangenaam onderwerp. Kyle. Keffria zuchtte. 'Toen grootvader nog leefde voer hij met deVivaciade rivier op, kanik me herinneren. Ik weet nog dat hij voor ons geschenken meebracht. Een muziekdoosje dat oplichtte terwijl het speelde.' Ze schudde haar hoofd, ik weet niet wat daarvan geworden is.' Met zachtere stem besloot ze: ik

heb nooit begrepen waarom papa geen handel meer wilde drijven met de Wilde Regenlanden.'

Ronica staarde naar het vuur, alsof ze voornemens was een oud sprookje te vertellen. 'Je vader had... een afkeer van het contract met de Festrews. ja, hij was dol op het schip en had het voor geen goud willen missen, maar hoeveel hij ook van deVivaciahield, op jullie, meisjes, was hij nog doller. En net als jij zag hij het contract als een bedreiging voor zijn kinderen. Hij haatte het gebonden te zijn door een overeenkomst waarin hij geen zeggenschap hadgehad.' Ronica dempte haar stem. in zekere zin nam hij het de Festrews kwalijk dat ze hem dreigden te houden aan een zo wrede afspraak. Misschien zagen ze die dingen vroeger heel anders. Misschien...' Ze zweeg een poosje. 'Misschien loog ik daarnet. Laatik liever datgene zeggen waarvan ik weet dat correct is: een contract is een contract. Het mag dan zijn afgesloten in oude, hardere tijden, maar het bindt ons nog steeds.'

'Maar papa had er een afkeer van,' zei Keffria, om haar moeder naar dat onderwerp terug te brengen.

'Hij vervloekte de voorwaarden. Hij zei vaak dat niemand ooit volledig van zijn schulden aan de Regenmensen af kwam. Telkens werden er nieuwe schulden op de oude gestapeld, zodat de ketenen die de contracterende families aan elkaar klonkenin de loop van de jaren en decennia steeds sterker werden. Hij verafschuwde die gedachte. Hij wilde dat er een tijd zou komen waarin het schip zou zijn afbetaald en helemaal alleen van ons zou zijn, zodat we desnoods

Beijerstad konden verlaten en ergens anders naar toe konden gaan als we daar zin in hadden.'

Het idee schokte Keffria tot in het diepste van haar ziel. Weg uit Beijerstad? Had haar vader dat werkelijk ooit overwogen?

Haar moeder vervolgde haar relaas.'Hoewel zijn vader en grootmoeder wel hadden gehandeld in goederen uit de Wilde Regenlanden, had je vader altijd het gevoel gehad dat zij besmet waren geraakt. Zo noemde hij het. Besmet. Door te veel magie. En hij meende dat zulke magie vroeg of laat betaald moest worden, onvermijdelijk. En hij vond het niet... eerbaar, zou ik zeggen, om de magie van een andere plaats en een andere tijd in onze wereld terug te laten keren, een magie die, misschien, destijds de ondergang van een heel volk was geweest, de ondergang van de Gedoemde Kust als geheel. Soms praatte hij erover, laat in de avond. Dan zei hij dat hij bang was dat wij onszelf en onze wereld zouden vernietigen, precies zoals de Ouderen dat hadden gedaan.'

Beide vrouwen zwegen. Dit waren onderwerpen waarslechts zelden over werd gesproken. Zoals de kaarten van de bruikbare passages een belangrijk handelsvoordeel waren, zo gold dat ook voor andere moeizaam verworven kennis die de vaarders van Beijerstad en die van de Wilde Regenrivier met elkaar deelden. Hun rijkdom berustte niet minder op de geheimen die ze deelden dan op de goederen die ze verhandelden.

Ronica schraapte haar keel. 'Dus hij deed iets dat zowel

dapper als moeilijk was. Hij besloot op te houden met die handel. Het betekende dubbel zo hard werken en drie keer zo lang van huis zijn om dezelfde winst te maken. In plaats van de Wilde Regenlanden bezocht hij haventjes en stadjes in het binnenland ten zuiden van Jamaillia. Hij haalde daar bij de inheemse bevolking goederen die wel zeldzaam en exotisch waren, maar nooit magisch. Hij zwoer dat hij ons daarmee rijk zou maken. En als hij niet was gestorven zou hem dat waarschijnlijk gelukt zijn.'

'Meende papa dat de Bloedpest een gevolg was van magie?' vroeg Keffria behoedzaam.

Waar heb je dat gehoord?' wilde Ronica weten.

'Ik was nog heel klein. Het was vlak nadat de jongens gestorven waren. Davad was hier, herinner ik me. En papa huilde en ik hield me buiten de kamer verborgen, achter de deur. Jullie waren allemaal in deze kamer, maar ik durfde niet naar binnen. Omdat papa huilde. Dat deed hij anders nooit. En ik hoorde Davad Herbegin op de Regenmensen schelden. Hij zei dat ze de ziekte hadden opgegraven bij het ontginnen van de stad. Zijn vrouw en kinderen waren ook dood. En Davad zei —'

'Ik weet hetnog,' zei Ronica opeens. 'Ik weet nog wat Davad zei. Maar jij was veel te jong om te begrijpen dat hij toen in een vreselijke roes van verdriet verkeerde. Een verschrikkelijk verdriet.' Ronica schudde haar hoofd. Haar ogen werden dof nu ze eraan terugdacht. 'Op zulke momenten zegt een man dingen die hij niet echt meent. Of

zelfs maar gelooft. Davad had een wanhopige drang om iets of iemand de schuld te kunnen geven van zijn trieste verlies. Een poos heeft hij daar de Regenmensen voor gekozen. Maar dat is al een hele tijd geleden.'

Keffria haalde diep adem. is het waar dat Davads zoon -'

Wat was dat?' vroeg Ronica opeens.

Beide vrouwen spitsten hun oren.

'Het klonk als een gong,' fluisterde Keffria in de gespannen stilte. Het was griezelig juist op dat moment een Regenmensengong te horen. Toen hoorde ze het geschuifel van voetstappen in de gang. Na een wilde blik naar haar moeder sprong ze op en rende ze naar de deur. Toen ze deze openrukte stond haar moeder vlak achter haar. Ze zagen echter alleen Malta, dieaan het einde van de gang uit de keuken kwam.

'Malta!' riep Keffria op scherpe toon.

Ja, moeder?' Het meisje kwam naar haar toe. Ze was in haar nachtjapon en droeg een kop en schoteltje bij zich. 'Wat doe je hier zo laat?' vroeg Keffria.

Malta hield hetkopje omhoog, ik kon niet slapen. Ik heb in de keuken wat kamillethee gezet.'

'Heb je een vreemd geluid gehoord, niet lang geleden?'

Malta haalde haar schouders op. ik geloof van niet. Misschien heeft de kat iets omgestoten?'

'Maar misschien niet,' mompelde Ronica bezorgd. Ze glipte langs Keffria en haastte zich naar de keuken. Keffria volgde haar en Malta liep met het theekopje in haar hand

nieuwsgierig achter hen aan.

In de keuken was het donker, op het gedempte gloeien van het haardvuur na. Er hingen devertrouwde geurtjes van warme as, rijzend deeg voor het brood van morgen, en gerookt vlees. Ronica had een kaars bij zich en liep nu naar de buitendeur van de keuken, die ze resoluut ontgrendelde en toen opentrok. Er waaide winterse kou naar binnen, die mistwolkjes leek te vormen.

is daar iemand?' vroeg Keffria terwijl de kaarsvlam flakkerde in de wind.

'Nu niet meer,' antwoordde haar moeder grimmig. Ze stapte naar buiten, de ijskoude veranda op. Ze keek om zich heen en bukte zich toen om iets op te rapen.Toen kwam ze weer naar binnen en deed de deur stevig achter zich dicht.

Wat is dat?' vroegen Malta en Keffria tegelijk.

Ronica plaatste de kandelaar op tafel en zette er een houten doosje naast. Ze keek er even naar en wierp Malta toen een achterdochtigeblik toe. 'Het is aan Malta geadresseerd.'

is dat zo?' vroeg Malta verrukt. Wat is het? Van wie komt het?' Ze haastte zich naar de tafel. Haar gezicht glunderde van voorpret. Ze was altijd dol geweest op verrassingen.

Haar grootmoeder legde echter haar hand resoluut op het doosje voordat Malta het kon pakken. Het gebaar liet aan duidelijkheid niets te wensen over. ik geloof,' vervolgde Ronica op ijzige toon, 'dat het een droomdoosje is. Dat is een traditioneel vrijersgeschenk onder de Regenmensen.'

Keffriavoelde haar hart enkele slagen overslaan. Haar

adem stokte in haar keel. Malta probeerde het doosje onder haar oma's hand uit te trekken. Wat zit erin?' vroeg ze. 'Geef het mij!'

'Nee.' Ronica's toon duldde geen tegenspraak. 'Kom met ons mee naar de studeerkamer van je grootvader. Je hebt ons iets uit te leggen, jongedame.'

Ronica pakte het doosje en liep met grote passen de keuken uit.

'Moeder, het is niet eerlijk! Er staat mijn naam op! Zeg dat oma het aan mij moet geven. Moeder?'

Keffria besefte opeens dat ze met haar beide handen op het tafelblad steunde. Ze richtte zich op. 'Malta, heb je niet gehoord wat je grootmoeder zojuist zei? Het doosje is een vrijersgift! Hoe kan dat?'

Malta haalde zeer demonstratief haarschouders op. 'Dat weet ik niet! Ik weet niet eens van wie het is en wat erin zit. Hoe kan ik iets zeggen als ik er van oma niet eens naar magkijken?

'Kom mee,' zei Keffria zuchtend, maar Malta rende voor haar uit en stond al met haar grootmoeder te discussiëren toen Keffria in de werkkamer aankwam.

'Mag ik dan tenminste even kijken? Er staat toch mijn naam op?'

'Nee, dat gaat niet. Malta, dit is ernstig, veel ernstiger dan jij schijnt te begrijpen. Dit is een droomdoosje. Er staat het embleem van de familie Khuprus op. Dat is waarschijnlijk de belangrijkste familie van alle Regenmensen. Het was heus niet

toevallig dat Jani Khuprus tijdens onze laatste vergadering het woord voerde namens alle vaarders van de Wilde Regenrivier. Het is geen familie om voorhet hoofd te stoten of te onderschatten. Wil je het doosje nog steeds hebben, nu je dat weet?' Ronica stak Malta het houten doosje toe.

'Ja!' antwoordde het meisje verontwaardigd, en ze stak haar hand al uit, maar Ronica trok het met een ruk terug.

'Malta!' riep Keffria. 'Doe niet zo achterlijk! Het is een vrijersgeschenk. Het moet worden teruggestuurd, maar uiterst beleefd. Het moet hun worden duidelijk gemaakt dat je nog te jong bent om een aanzoek van welke man dan ook in overweging te nemen. Maar op een zeer hoffelijke manier.'

'Nee, dat is niet zo,' protesteerde Malta. 'Ik ben te jong om al aan een man beloofd te worden, maar toch niet om over een aanzoek na te denken? Alstublieft, grootmoeder, laat me tenminste zien wat er in het doosje zit.'

'Het iseen droomdoosje,' zei Ronica kortaf. 'Dus er zit een droom in. Je doet het niet open om te kijken wat erin zit, maar je opent het om die droom te hebben.'

'Hoe kan er een droom in een doosje zitten?' vroeg Keffria. 'Magie,' zei Ronica eenvoudig. 'Regenlandenmagie.' Dat maakte Malta alleen maar gretiger. 'Mag ik het echt niet hebben?' zeurde ze.

'Nee!' viel Ronica uit. 'Malta, je luistert niet. Het gaat niet. Het doosje moet worden geretourneerd zoals het is, dus ongeopend, met een buitengewoon hoffelijk briefje erbij dat er kennelijk een of ander misverstand is opgetreden. Als jij dit

doosje opent en deze droom ontvangt, heb je daardoor ingestemd met de eerste fase van zijn aanzoek. Je geeft hem daarmee toestemming jou het hof te maken.'

'Nou, wat is daar zo vreselijk aan? Dat is toch geen huwelijksbelofte?'

'Als we jou toestaan het doosje te openen, aanvaarden ook wij zijn aanzoek. We geven daarmee te kennen dat we je als een vrouw beschouwen en dat we je rijp achten om door vrijers het hof gemaakt te worden. Maar dat achten we jeniet'besloot Ronica resoluut.

Malta sloeg haar armen over elkaar en liet zich in een stoel ploffen. Ze stak haar kin naar voren. 'Ik zal blij zijn als mijn vader weer thuis is,' mokte ze.

'O ja?' vroeg Ronica sarcastisch.

Bij hetzien van het tweetal voelde Keffria zich onzichtbaar. En nutteloos. De botsing tussen de sterke wil van haar moeder met die van haar dochter was als het gevecht van twee jonge stieren in een wei, die elkaar maar bleven uitdagen en duwen en porren. Het waseen pure strijd om de dominantie: wie had het in dit huis voor het zeggen zolang Kyle afwezig was. Nee, besefte ze opeens, Kyle was al gereduceerd tot een pion. Malta had allang ontdekt dat ze haar vader alle kanten op kon manipuleren. Hij was geen partijvoor haar jeugdige doortraptheid, en dat zou alleen maar erger worden naarmate zij ouder werd. Het was duidelijk dat zij meende dat alleen haar grootmoeder nog in de weg stond. Haar eigen moeder had ze inmiddels als een onbeduidend factortje afgeschreven.

Wel, toch niet ten onrechte, zeker? Jaren had ze zich laten meevoeren door de eb en vloed van het huishouden. Haar vader zeilde, haar moeder regelde de zaken aan wal. Ze woonde nog in haar vaders huis, zoals altijd. Wanneer Kyle thuis was, gaven ze zijn inkomen vooral uit aan dingen die ze leuk vonden. Nu haar vader dood was, vocht haar moeder met Kyle uit wie zakelijk de baas was, en met Malta wie het thuis voor het zeggen had. In beide gevallen bleef Keffria buiten beeld. Malta schonk geen aandacht aan haar zwakke pogingen om autoritair op te treden. Niemand deed dat.

Keffria liep opeens naar haar moeder toe. 'Moeder, geef mij dat kistje,' eiste ze. 'Mijn dochter heeft dit ongelukkige misverstand veroorzaakt, dus het is aan mij om te proberen dat te herstellen.'

Even dacht ze dat haar moeder het zou weigeren, maar toen gaf ze haar het kistje, na een zijdelingse blik naar Malta. Het voelde licht aan in Keffria's handen. Ze merkte dat het zoet geurde, scherper dan sandelhout. Malta keek naar het doosje zoalseen hongerige hond naar een brok rauw vlees zou kijken. 'Ik schrijf hun meteen morgenvroeg een brief. Die kan ik met deKendrijmeegeven.'

Haar moeder knikte. 'Maar pak het doosje goed in. We kunnen beter niemand laten weten wat we terugsturen. Het afslaan van een eerste aanzoek, om welke reden ook, is altijd een delicate zaak, die beide partijen maar het beste geheim kunnen houden.' Terwijl Keffria instemmend knikte, wendde haar moeder zich opeens tot Malta. 'Begrijp je dat, Malta?

Hierover mag je met niemand praten, niet met je vriendinnetjes, niet met de bedienden. Dit misverstand moet snel en radicaal uit de wereld worden geholpen.' Het mokkende meisje keek haar zwijgend aan.

'Malta!' snauwde Keffria, en haar dochter schrok op. 'Heb je het begrepen? Geef antwoord!'

ik snap het,' mompelde ze. Ze keek haar moeder kwaad aan en liet zich toen weer diep in haar stoel zakken.

'Goed, dat is dan geregeld.' Keffria had besloten de strijd te beëindigen nu ze aan de winnende hand was. ik ga naar bed.'

Wacht even.'Ronica's stem klonk ernstig. 'Er is nog iets wat je moet weten over deze droomdoosjes, Keffria. Het zijn geen standaardproducten. Ze zijn stuk voor stuk voor een individuele persoon gemaakt, en voor niemand anders.'

'Hoe dan?' vroeg Keffria met tegenzin.

'Wel, dat weet ik natuurlijk niet. Maar wat ik wel weet is dat de maker om te beginnen over een persoonlijk voorwerp van de beoogde geadresseerde moet beschikken.' Haar moeder zuchtte diep en liet zich achterover zakken tegen de rugleuning van haar stoel.'Het ding is niet zomaar toevallig bij onze keukendeur neergezet. Het doosje is specifiek aan Malta geadresseerd.' Ronica schudde haar hoofd en keek verdrietig. 'Malta moet dus iets van haarzelf aan een man van de Regenmensen hebben gegeven, en wel ietspersoonlijks. Iets dat hij moet hebben opgevat als een geschenk.'

'Malta!' riep Keffria ontzet.

'Niet waar!' Malta schoot verontwaardigd overeind. 'Het is

niet waar!' De tweede keer schreeuwde ze het.

Keffria stond op en liep naar de deur. Toen ze had gecontroleerd dat deze dicht was kwam ze terug en ging pal voor haar dochter staan, ik wil de waarheid weten,' zei ze kalm. Wat is er gebeurd en wanneer? Hoe heb je deze man ontmoet? Wat brengt hem op het idee dat jij een vrijersgift van hem zou accepteren?'

Malta keek van de een naar de ander. 'Tijdens die vaardersvergadering,' bekende ze toen met tegenzin, ik ging naar buiten om een luchtje te scheppen. In het voorbijgaan zei ik goedenavond tegen een koetsier. Ik meen dat hij tegen het rijtuig van de familieKhuprus geleund stond. Dat was alles.'

'Hoe zag hij eruit?' vroeg Ronica.

'Hoe moetikdat weten?' vroeg Malta bits. 'Ze dragen kappen en sluiers, weet u wel?'

'Ja, de Regenmensen,' wierp haargrootmoeder tegen, 'maar hun koetsiers niet! Dom kind, dacht je dat ze per koets de rivier af kwamen? Ze hebben hier koetsen in schuren staan, die ze gebruiken als ze in Beijerstad zijn. Hun koetsiers zijn mensen van hier. Als jij daar met een gesluierd iemand hebt gepraat, moet dat iemand uit een vaardersfamilie zijn geweest. Wat heb je gezegd en wat heb je hem gegeven?'

'Niets!' riep Malta woedend, ik zei goedenavond. In het langskomen. Hij ook. Verder niks.'

'Hoe weet hij dan je naam? Hoe kan hij dan eendroom voor je maken?' drong Ronica aan.

Weet ik niet,' antwoordde Malta. 'Misschien heeft hij de familiekleuren van mijn jurk herkend, of het aan iemand gevraagd.' Tot Keffria's verbijstering barstte het meisje opeens in tranen uit. Waarom behandelen jullie me altijd zo? Nooit hoor ik eens iets aardigs, altijd alleen maar verwijten. Denken jullie dat ik een soort hoer ben, een leugenaar? Iemand stuurt me een cadeautje. Ik mag er niet eens naar kijken, maar jullie zeggen dat het allemaal mijn schuld is. Jullie zeggen dat ik nog maar een meisje ben, maar anderzijds word ik geacht alles maar te weten en voor alles verantwoordelijk te zijn. Het is niet eerlijk!' Ze bedekte haar gezicht met haar handen en snikte.

'O, Malta,' hoorde Keffria zichzelf vermoeid zeggen. Ze legde haar handen op de schokkende schouders van haar dochter. 'We denken niet dat je een hoer of een leugenaar bent. We maken ons alleen veel zorgen om jou. Je probeert erg snel volwassen te worden, maar er zijn veel gevaren waar je nog geen weet van hebt.'

'Het spijt me,' snikte Malta, ik had die avond niet naar buiten moeten gaan. Maar het was zo duf binnen, en die hevige discussies maakten me bang.'

'Ja, ja, het was beangstigend.' Keffria gaf haar dochter klopjes op het hoofd. Ze vond het afschuwelijk dat Malta zo huilde, dat zijzelf en haar moeder het kind tot tranen hadden gedreven, maar anderzijds gaf het haar tevens een soort opluchting. De opstandige, verbitterde Malta was iemand die voor Keffria bijna een onbekende was, maar dit was gewoon

een snikkend kind, dat getroost wilde worden. Misschien hadden ze vannacht een doorbraak bereikt. Misschien was deze Malta iemand waarmee te praten viel. Ze boog zich om haar dochter te omhelzen, en het meisje beantwoordde het gebaar kort en onbeholpen.

'Malta,' zei ze toen. 'Kijk, hier. Dit is het doosje. Je mag het niet houden of openen, want het moet morgen intact worden teruggestuurd. Maar je kunt ernaar kijken.'

Malta snoof haar tranen op en ging rechtop zitten. Ze keek naar het doosje op haar moeders handpalm, maar stak er haar hand niet naar uit. 'O,' zei ze na een poosje. 'Gewoon een gebeeldhouwd doosje. Ik dacht dat er misschien juwelen op zaten, of zoiets.' Ze wendde er haar blik van af. 'Mag ik nu naar bed?' vroeg ze vermoeid.

'Natuurlijk, ga maar slapen. Morgen praten we verder, wanneer we allemaal wat rust hebben gehad.'

Een zeer deemoedige Malta snikte nog even na, en knikte toen. Keffria wachtte tot ze de kamer uit was en richtte zich toen zuchtend tot haar eigen moeder. 'Soms is het erg moeilijk haar te zien opgroeien.'

Ronica knikte meelevend, maar zei toen: 'Sluit het doosje vannacht ergens veilig op! Ik zal morgenvroeg voor een koerier zorgen die het doosje en je brief naar deKendrijzal brengen.'

Het was nog maar enkele uren voordat het dag werd toen Malta het doosje meenam naar haar kamer. Ze had het

precies daar gevonden waar ze het verwacht had, namelijk in haar moeders 'geheime' vak achter de wand van haar kleerkast. Daar verstopte ze ook altijd de cadeautjes voor ieders naamdagen, en haar duurste lotions. Ze was bang geweest dat haar moeder het onder haar kussen zou bewaren, of dat ze het zelf zou openen om de droom in te pikken, maar dat was niet gebeurd.

Malta deed de deur achter zich dicht en ging op de rand van haar bed zitten, met het doosje op haar schoot. Wat een massa ophef om zo'n klein geschenkje! Ze bracht het naar haar neus en rook eraan. Ja, precies wat ze al had gedacht: een lekkere zoete geur. Ze stond op en liep zachtjes naar haar eigen kleerkast. In een doos in eenhoekje, onder een stapeltje oude poppen, had ze de sjaal met de vlammende kraal verborgen, die ze nu te voorschijn haalde. Het lichtje leek in de donkere kamer helderder te fonkelen dan ooit. Even stond ze er betoverd naar te kijken, toen herinnerde ze zich waarom ze de sjaal te voorschijn had gehaald. Ze liep naar haar bed en vergeleek de geurtjes met elkaar. Ze waren verschillend, maar vergelijkbaar. Allebei exotisch, allebei zoet.

Misschien kwam dit doosje dan toch niet van die gesluierde man. Het embleem was hetzelfde als dat op de koets, maar misschien had de familie Khuprus die onlangs verkocht? Misschien kwam het doosje toch van Cerwin. In de loop van de jaren had ze heel wat persoonlijke eigendommen bij Delo thuis achtergelaten. Het leek haar heelwat logischer, welbeschouwd. Waarom zou iemand die ze puur toevallig

een enkel keertje had ontmoet haar een zo duur geschenk sturen? Nee, het was waarschijnlijker dat dit een vrijersgift van Cerwin was. En opeens kwam de onweerlegbare bekroning van haar redenering in haar op: als die man van de koets haar naam had achterhaald, dan zou hij haar toch zeker allang hebben gevraagd zijn sjaal terug te sturen? Zeker weten. Dus dit doosje kwam niet van hem. Het moest van Cerwin komen.

Ze stopte de sjaal onder haar kussen en rolde zich ineen, met het doosje voor haar buik. Met het topje van haar wijsvinger streek ze eerst over haar lippen. Cerwin. Daarna streek ze over haar kin, haar hals, de holte tussen haar borsten. Wat voor droom zou hij voor haar hebben uitgekozen? Haar lippen plooiden zich tot een glimlach. Ze had wel een vermoeden! Haar hart bonkte in haar keel.

Ze sloot haar ogen en opende het doosje. Probeerde het tenminste. Ze deed haar ogen op. Wat ze had aangezien voor een sluiting bleek dat niet te zijn. Het duurde ergerlijk lang voordat ze wist hoe ze het open moest krijgen, en toen het eindelijk was gelukt bleek het leeg te zijn. Ze had een sproeiregen van veelkleurige fonkelingen verwacht, of misschien een muziekje, of een lekker geurtje. Niets van dat alles. Ze betastte de binnenkant. Nee, niets. Helemaal leeg. Wat had dit te betekenen? Een grap? Of was het mooi gesneden, lekker ruikende doosje zelf het geschenk? Misschien had grootmoeder dat verhaal over droomdoosjes alleen maar verzonnen. Malta hader nog nooit eerder van gehoord. Ja, dat moest het zijn: grootmoeder had het

verzonnen om haar moeder te dwingen het doosje niet aan Malta te geven. Of misschien had een van beiden het doosje al geopend en de inhoud voor zichzelf gehouden!

'Ik haat ze allebei!' siste Malta, en ze gooide het doosje op het tapijt naast haar bed, en wierp zichzelf op haar kussens. Ze wist dat ze het doosje eigenlijk weer in haar moeders kast moest opbergen, maar een deel van haarwildedat niet. Laat ze maar merken dat ze het had gepakt, dat ze had gemerkt dat ze haar cadeautje hadden gepikt. Ze sloeg haar armen koppig over elkaar en sloot haar ogen, zonder enig berouw te voelen.

Stilte. Leegte. Alleen een stem. Een fluistering.Wel, Malta Vestrit, je hebt mijn geschenk dusontvangen. Nu vermengen wij ons met elkaar, jij en ik. Zullen we samen een Zoete droom scheppen?Laatons eens zien.Maar toen doofde haar laatste vonkje besef dat dit een droom was uit.

Ze zat in een juten zak, die haar hoofd bedekte en bijna tot haar knieën reikte. Hij rook naar aardappels en opengewoelde grond. Iemand droeg haar op zijn schouder. Hij deed het snel en triomfantelijk, en tegen haar wil. Hij had gezelschap bij zich. Ze joelden en lachten, maar de man die haar droeg was zo intens tevreden dat hij zich niet bezondigde aan zulke kinderachtige geluiden. De nacht voelde koud en nevelachtig aan op haar benen. Ze had een prop in haar mond. Haar handen waren achter haar rug samengebonden. Ze wilde zich verzetten, maar was bang dat hij haar dan

zoulaten vallen en achterlaten, en ze had geen idee waar ze was en wat haar allemaal kon overkomen als ze aan haar overweldiger ontsnapte. Hoe akelig haar situatie ook was, voorlopig was dit misschien het veiligste. Ze wist niets van de man die haar droeg,behalve dat hij zich zou doodvechten om haar te behouden. Ze bereikten een of andere bestemming, want ze bleven allemaal staan ende man die haar droeg zette haar op haar voeten. Hij bleef haar vasthouden. Ze hoorde een gedempte conversatie - snel uitgesproken woorden in een taal die ze niet verstond. De anderen leken degene die haar had gedragen lachend aan te sporen tot het een of ander, maar hij weigerde resoluut. Ze hoorde vertrekkende voetstappen. De anderen gingen weg. Na een poosje voelde ze dat ze alleen was met de man die haar bij haar gebonden polsen vasthield. Ze trilde.

Het gevoel van koud metaal tegen haar polsen en opeens waren haar handen vrij. Meteen trok ze de aardappelzak van haar hoofd en de natte prop uit haar mond. Ze was nog half verblind door het stof en de pluizige jute van de zak. Ze wreef haar ogen uit en haar haren naar achter. Toen draaide ze zich om naar haar ontvoerder.

Ze stonden met hun tweeën in een donkere, mistige nacht. Een stad, wegen die elkaar kruisten. Meer kon ze er niet van zeggen. Hij stond haar verwachtingsvol aan te kijken. Zijn gezicht was niet te zien. Hij had zijn donkere hoofdkap ver naar voren getrokken en zijn ogen bekeken haar vanuit een diepe schaduw. De nacht rook moerasachtig en zwaar, het

enige licht kwamvan door mist gedempte toortsvlammen verderop in de straat. Als ze nu wegrende, zou hij zich dan op haar storten? Was hij uit op een spel van kat en muis? En als ze ontsnapte, zou ze dan in nog ernstiger gevaar belanden? Het leek haar na een poosje alsofhij haar met opzet de tijd gaf om na te denken over de keuze die ze wilde maken.

Tenslotte gebaarde hij met een hoofdknik dat ze hem moest volgen. Hij liep snel een straat in en zij volgde hem. Hij bewoog zich zonder aarzelingen door de doolhof van straten. Na een tijdje pakte hij haar bij een hand. Ze verzette zich niet. Er hing een dichte, bijna verstikkende mist en het was zo donker dat ze bijna niets van de omgeving kon zien. Af en toe zag ze een glimp van hoge gebouwen aan weerszijden van de straat. Verder was alles stil en donker, maar haar metgezel scheen precies te weten waar ze waren. Zijn grote vingers sloten zich warm en droog om haar verkilde hand.

Tenslotte stapte hij van de straat af en leidde hij haar over een paar treden naar beneden. Hij opende een deur. Van binnen klonken rumoerige klanken. Muziek, gelach, gepraat, maar alles in een stijl die ze niet kende, een taal die ze niet kende. Voor haar was het alleen kabaal. Oorverdovend kabaal, dus zelfs als ze haar metgezel had kunnen verstaan zouze niet hebben kunnen horen wat hij zei. Het was een soort kroeg, nam ze aan. Of een herberg. Ze zag veel ronde tafeltjes, allemaal met een kandelaar in het midden. Hij bracht haar naar een vrij tafeltje en gebaarde dat ze moest gaan zitten. Zelf nam hijplaats op een kruk tegenover haar. Hij sloeg zijn

kap naar achter.

In de droom bleven ze zo een lange tijd alleen maar zitten. Misschien luisterde hij naar de muziek, maar voor haar wasal het lawaai zo amorf dat haar oren er alleen maar van tuitten. In het kaarslicht zag ze nu eindelijk het gezicht van haar metgezel. Hij was knap, op een bleke manier. Baardeloos en blond. Zijn ogen hadden een warme bruine kleur. Hij droeg een klein, zacht snorretje. Hij had brede schouders en zijn armen zagen er gespierd uit. In het begin deed hij niets, behalve naar haar kijken. Na een tijdje stak hij haar zijn arm toe. Ze legde haar hand in de zijne. Hij glimlachte. Ze had opeens het gevoel dat ze elkaar zo goed begrepen dat er gelukkig geen woorden nodig waren. Er leek een lange tijd voorbij te gaan. Toen stak hij een hand in een zak en haalde een ring met een enkele simpele edelsteen erin te voorschijn. Ze keek ernaar en schudde haar hoofd. Niet om dering te weigeren, enkel om kenbaar te maken dat ze geen zichtbaar symbool nodig had. De overeenkomst die ze samen hadden bereikt was al te naadloos geworden om er de complicatie van uiterlijkheden aan toe te voegen. Hij stak de ring weer weg en boog zichover het tafeltje heen naar haar toe. Ook zij boog zich voorover. Haar hart bonkte. Hij kuste haar. Alleen hun lippen raakten elkaar. Ze had nooit eerder een man gekust en het bezorgde haar kippenvel over heel haar lichaam - het zachte strelen van zijn snorretje, het snelle duwen van zijn vochtige tongpunt, dat haar zachte lippen vroeg zich te openen voor de zijne. De tijd bleef stilstaan en zweefde als

een honingbij boven het tafeltje, een verlengstuk van dat ene zoete beslissingsmoment - doe ik ze open, of doe ik het niet.

Ergens ver weg bespeurde ze mannelijke geamuseerdheid, maar van een goedkeurende soort.Je hebt een warme natuur, Malta. Zeer warm. Ook al grijpen je ideeën over hofmakerij terug naar de botte, oeroude gewoonte van schaken met geweld.Het begon allemaal te vervagen, bij haar weg te wervelen, tot er alleen nog een tinteling in haar mond was overgebleven.Ik denk dat we goed samen gullen dansen, jij en ik.

HOOFDSTUK 27
Gevangen
~

Wintrow bevond zich in een grote schuur. Deze was aan een kant open. Niets hield de naar binnen waaiende koude winterlucht daar tegen. Het dak was solide, maar de wanden en schotten waren weinig meer dan dunne schrootjes die op een raamwerk van gammele balken waren gespijkerd.

De schuur was verdeeld in boxen. Eigenlijk kon je het beter een stal noemen. Wintrows box lag aan een gang, met aan weerszijden daarvan een hele rij identieke boxen. De lattenwandjes tussen de boxen gaven geen echte privacy, zo min als het schaarse stro op de grond en de smerige emmer in dehoek hem echt comfort gaven. Helaas verhinderden voetboeien hem om weg te lopen - of liever gezegd: de ketting waarmee deze aan een klamp in een massieve paal waren vastgeklonken. De bloedige schaafplekken op en om Wintrows enkels bewezen dat de ketting niet door mensenkracht los te rukken was. Het was zijn vierde dag hier.

En als niemand hem kwam loskopen zou hij de volgende dag als slaaf worden verkocht.

Dit was hem door een joviale bewaker twee keer tot in detail uitgelegd, namelijk op de eerste en detweede dag van zijn opsluiting. De man kwam eens per dag met een mand brood langs. Hij had een halfdebiele zoon bij zich die een karretje met een ton water voorttrok en iedere gevangene een beker vol uitreikte. Na de eerste uitleg had Wintrow de man

gevraagd of deze de priesters van Sa wilde waarschuwen, want die zouden hem zeker komen halen. De bewaker had daaraan echter zijn tijd niet willen verspillen. De priesters bemoeiden zich niet meer met burgerlijke zaken, had hij uitgelegd. De gevangenen van de satraap waren een burgerlijke kwestie en hadden dus niets met de verering van Sa te maken. De gevangenen van de satraap werden de slaven van de satraap, tenzij ze vrijgekocht werden. Zo simpel lag dat. Het diende om de schatkist te vullen. Een droevig eindevan een zo jong leven. Had de jongen geen familie die gewaarschuwd kon worden? Het was duidelijk dat de bewaker elke boodschap wilde doorgeven, mits er een goede kans op een beloning in zicht was. Wintrows moeder moest ondertussen toch wel erg bezorgd zijn? Had hij geen broers die hem konden vrijkopen?

Elke keer had Wintrow op zijn tong moeten bijten. Hij had nog tijd, hield hij zichzelf voor, om dit probleem zelf op te lossen. Als hij zijn vader liet halen zou alles weer van voren af aan beginnen. Dat wasgeen oplossing. Er moest iets anders te bedenken zijn.

En hij had tijd genoeg om iets te verzinnen, want er was weinig anders te doen. Hij kon zitten, staan, liggen of hurken op het stro. Slaap bracht geen rust. Wegens de geluiden in de stallen werden zijndromen bevolkt met draken en slangen die met menselijke stemmen ruzie maakten of smeekbeden afstaken. Wanneer hij wakker was kon hij echter met niemand praten. Een wand van zijn box was een buitenmuur

van de stal, en in de boxen naast en tegenover hem was het een komen en gaan van gevangenen geweest: een haveloze dronkaard, die door zijn huilende vrouw werd gered; een prostituee die een klant had neergestoken en daarvoor werd gebrandmerkt; een paardendief die werd meegenomen naar de galg. Het recht - althans de straf - werkte snel in het rijk van de satraap.

In de boxen aan de overkant van het smalle pad voor Wintrows cel waren slaven opgesloten, vooral onhandelbare en ongewenste mannen, zag Wintrow aan de vele littekens en tatoeages die ze bezaten. Ze werden goedkoop verkocht om zwaar werk te doen. Ze praatten weinig, ook met elkaar. Wintrow nam aan dat ze nog maar weinig hadden om over te converseren. Als je zelf niets meer over je leven te vertellen hebt, kun je alleen nog maar klagen. Dat deden ze ook wel, maar op een moedeloze toon, die duidelijk maakte dat ze geen verbetering meer verwachtten. Ze deden Wintrow denken aan kettinghonden. Deze mannen en vrouwen met hun overdadig, als landkaarten volgetatoeëerde hoofden - ze werden vaak 'kaartenkoppen'genoemd - waren alleen nog maar geschikt voor zwaar werk of primitieve klussen op de akkers en in de boomgaarden. Wintrow had dat afgeleid uit de gesprekken die hij hoorde. De meeste van de mannen en vrouwen in deze boxen waren al jarenlang slaaf en verwachtten niet anders dan dat ze als slaaf zouden sterven. Hoewel Wintrow een afschuw had van slavernij als zodanig, waren er hier slaven bij met wie hij maar moeilijk medelijden

kon hebben. Sommigen waren nog maar nauwelijks meer dan dieren en schenen nietmeer de wil te hebben om zich tegen hun lot te verzetten. Nadat hij die typen een aantal dagen had gadegeslagen kon hij zich voorstellen dat er vereerders van Sa konden zijn die geloofden dat het Sa's wil was dat deze mensen slaven waren. Konden dat ooit vrije mannen en vrouwen met echtgenoten en kinderen zijn? Ze waren natuurlijk niet zonder ziel geboren, dus ook niet als slaaf, maar nooit eerder had hij personen gezien met een nog maar zo zwak vonkje menselijkheid in zich. En de schrik sloeg hem om het hart, want hoe lang zou het duren voordat hijzelf ook zo zou worden?

Hij had nog maar een dag over om iets te bedenken. Morgenvroeg zouden ze hem komen halen om hem te laten tatoeëren. Ze zouden hem aan handen en voeten vastbinden en zijn hoofd in een lerenholster dwingen. Dan zou hij het teken ontvangen dat hem tot een slaaf van de satraap bestempelde. Als de satraap besloot hem te houden, zou dat de enige tatoeage zijn die hij ooit hoefde te dragen. Maar de satraap zou hem niet houden. Hij beschikte nietover bijzondere vaardigheden, dus wat moest de satraap met hem beginnen? Hij zou onmiddellijk worden verkocht en dan meteen een tweede teken, een tweede eigendomsmerk in zijn gezicht getatoeëerd krijgen.

Hij was al uren rusteloos. Als hij de bewaker riep en de man een koerier naar de haven liet sturen, zou zijn vader hem komen halen. Of laten halen. Dan zou hij weer een

gevangene op het schip worden, maar in elk geval zou hij geen tatoeage op zijn gezicht krijgen. Als hij zijn vader niet waarschuwde, zou hij een eerste tatoeage krijgen, en dan als slaaf verkocht worden, met een bijbehorende tweede tatoeage. Daarna moest hij ofwel ontsnappen, ofwel door iemand bevrijd worden, anders zou hij zijn leven lang een bezitting van iemand anders blijven, tenminste inlegale zin. En in elk geval geen priester van Sa zijn. Aangezien hij echter vastbesloten was om zijn roeping als priester te volgen en naar het klooster terug te keren, kwam het hele probleem eigenlijk neer op de vraag vanuit welke situatie hij het gemakkelijkste zou kunnen ontsnappen.

En daar stokte zijn gepieker steeds weer. Hij wist het gewoon niet.

Dus zat hij besluiteloos in een hoekje van zijn box te kijken naar de kopers die zich meldden voor de goedkope, onhandelbare slaven in de boxen tegenoverhem. Hij had honger, voelde zich beroerd en had het koud, maar het ergste vond hij zijn besluiteloosheid.

Hij herkende Torg pas nadat deze daar al een poos aan het rondlopen moest zijn geweest, en tot zijn ontzetting reageerde hij erop met een gevoel dat op blijdschap leek. Het was opluchting, begreep hij. Torg zou hem zien en daardoor Wintrow de beslissing uit handen nemen - en zijn vader zou nooit kunnen spotten dat hij laf was geweest en pappie te hulp had geroepen.

Wintrow begreep dat dit besef weer iets bijdroeg aan zijn

zelfkennis en dat hij er maar eens diep over moest nadenken, maar hij zette het van zich af. Misschien wilde hij zichzelf niet zo goed leren kennen. Hij sprong op en ging tegen een wand van zijn box staan, met zijn armen voor zijn borsten een uitdagende blik in zijn ogen. Zo wachtte hij tot Torg hem zou opmerken.

Het viel niet mee om kalm te blijven staan. Torg nam rustig zijn tijd. Hij bekeek elke slaaf, onderhandelde met de bewaker, en gaf zijn beslissing te kennen door met zijn hoofdte schudden of te knikken. Het verbaasde Wintrow. Torg scheen veel slaven te kopen, maar dit waren niet de handwerkslieden en ontwikkelde slaven waar zijn vader over gesproken had.

Hij zag ook dat Torg genoot van zijn belangrijkheid als koper van menselijk vlees. Tegenover de slaven toonde hij minder dan gebrek aan respect. Verachting, dat straalde hij uit. Hoe langer Wintrow het zag, hoe meer hij ervan walgde. Dit was dus de keerzijde van de futloosheid, de gelatenheid van de slaven: een man die zijn eigendunk voedde door anderen te vernederen en verachten.

Toch voelde Wintrow ook wat angst opkomen. Als Torg hem nu eens niet opmerkte? Moest Wintrow hem dan roepen? Ofwel die diepe zelfvernedering, ofwel een toekomst van omgaan met vele achtereenvolgendeTorgs... Juist toen Wintrow besloot dat hij nog liever zijn tong zou afbijten, kreeg Torg hem in het oog. Hij wendde zijn blik meteen weer af, alsof hij niet kon geloven wat hij zag, maar

toen keek hij opnieuw. Een brede grijns spleet zijn gezicht en hijkwam meteen naar Wintrow toe.

'Kijk nou eens,' riep hij tevreden, 'ik geloof dat ik een mooie bonus voor mezelf heb verdiend.' Hij bekeek Wintrow van top tot teen, vanaf diens witte, kouwelijke gezicht en de strosprieten op zijn versleten pij tot en met devoetboeien om zijn geschaafde enkels. 'Kijk nou eens,' herhaalde hij. 'Zo te zien heeft je vrijheid niet lang geduurd, heilige knaap.'

'Kent u deze gevangene?' vroeg de bewaker, die naast Torg was komen staan.

'Zeker. Zijn vader is mijn... zakenpartner. Hij vroeg zich al af waar zijn zoon was gebleven.'

'Aha. Dan is het een bof dat u hem vandaag hebt gevonden, want morgen loopt zijn termijn om te worden vrijgekocht af. Dan zou hij als slaaf van de satraap worden getatoeëerd, en verkocht.'

'Slaaf van de satraap?' Weer kwam er een grijns op Torgs gezicht en zijn bleke wenkbrauwen dansten even boven zijn grijze ogen. Wat een amusante gedachte!' Wintrow kon de trage stappen in Torgs redenering bijna zien. 'Hoe hoog is het losgeld?' vroeg hij debewaker.

De oude man raadpleegde een lijst die hij aan zijn riem had hangen. 'Twaalf zilverstukken. Hij heeft namelijk een andere slaaf van de satraap gedood.'

Wat?' Torg staarde de bewaker ongelovig aan en barstte toen in lachen uit. 'Nou, dat betwijfelik, maar daar zal wel een

mooi verhaal bij horen. Goed, dus als ik vanavond terugkom met twaalf zilverstukken kan ik hem vrijkopen. En als ik niet kom?' Hij kneep zijn ogen samen en vroeg meer aan Wintrow dan aan de bewaker: Wat zou hij morgen opbrengen?'

De bewaker haalde zijn schouders op. 'Wat men voor hem wil geven. Nieuwe slaven worden gewoonlijk geveild. Soms hebben ze familieleden of vrienden die hen komen vrijkopen. Of vijanden, die hen als slaaf willen aankopen. Het biedverloop kan wel eens heel heftig zijn. Soms ook heelamusant.' De bewaker had begrepen wie het voor het zeggen had, en speelde het spel mee. 'U zou het even kunnen aanzien, en hem dan terugkopen. Dat bespaart u misschien een paar zilverstukken. Maar hij zou dan wel gemarkeerd zijn met het teken van de satraap. Daarna kan zijn vader of u hem natuurlijk zijn vrijheid teruggeven. In dat geval zou hij echter een tatoeage van u moeten hebben, plus een document of een ring ten bewijze van zijn vrijheid.'

'Zouden we niet gewoon de tatoeagekunnen wegbranden?' vroeg Torg harteloos terwijl hij Wintrows gezicht bekeek om te zien of het sporen van angst vertoonde.

Wintrow gunde hem dat genoegen niet. Torg zou het nooit zover durven laten komen. Dit was gewoon het soort spotten en pesten waar Torg zo verzot op was. Als je erop reageerde, deed hem dat alleen nog meer plezier. Hij wendde zijn blik van Torg af, alsof het hem niets meer kon schelen wat hij te vertellen had.

'Het wegbranden van een slaventatoeage is illegaal,' verklaarde de bewaker opgewichtige toon. iemand met een weggebrande tatoeage links van zijn neus wordt altijd geacht een ontsnapte en gevaarlijke slaaf te zijn. Hij zou meteen hierheen terug worden gebracht en opnieuw als slaaf van de satraap worden getatoeëerd.'

Torg schudde spijtig zijn hoofd, maar zijn grijns was gemeen. 'Het zou jammer zijn zo'n jong gezichtje op die manier te ontsieren, nietwaar? Enfin.' Abrupt wees hij met zijn kin naar de slaven die hij nog niet had bekeken. 'Zuilen we verder gaan?'

De bewaker fronste zijnvoorhoofd. 'Moet ik een koerier sturen? Om zijn vader in te lichten?'

'Nee, doe geen moeite. Ik vertel het hem zelf wel. Er zal wat zwaaien voor de knaap! Kom, die vrouw daar. Zij heeft zeker bijzondere vaardigheden?' Hij liet het quasi geïnteresseerd klinken, waardoor het een wrede grap werd tegenover de reumatische oude slavin die tegenover hen op het stro gehurkt zat.

Wintrow stond te trillen in zijn box. Hij dreigde te barsten van woede. Torg zou hem zo lang mogelijk in deze kou en dit vuil willen achterlaten, maar uiteindelijk zou hij zijn vader inlichten en dan zouden ze samen hierheen komen. Torg zou zich die confrontatie beslist niet willen laten ontgaan. En Wintrow besefte opeens dat zijn vader woest zou zijn. Hij zou zich vernederd voelen, en Kyle Haven hield er niet van vernederd te worden. Hij zou wegen vinden om dat aan zijn

zoon duidelijk te maken.

Wintrow leunde tegen de wand en voelde zich miserabel. Hij had gewoon geduldig moeten afwachten! Het was nog minder dan een jaar tot zijn vijftiende verjaardag. Op dat moment kon hij zich onafhankelijk verklaren van zijn vaders wil en waar hij maar wilde van boord stappen. Deze domme poging om te ontsnappen zou de resterende maanden alleen maar moeilijk en langer maken. Waarom had hij niet gewacht?

Langzaam liet hij zich op het stro zakken. Hij zou proberen wat te slapen. Slapen was beter dan piekeren over zijn vaders aanstaande toorn.

'Ga weg!' herhaalde Kennit. Het klonk als een donker gegrom. Etta bleef echter staan. Haar gezicht was bleek, haar mond stond strak. In haar ene hand hield ze een kom water, in de andere een rol verband.

'Het leek me hoog tijd voor een nieuw verband,' durfde ze te zeggen. Wat je nu om hebt is stijf van het geronnen bloed en -'

'Ga weg!' brulde hij.

Ze draaide zich om envluchtte de kajuit uit. Ze sloeg de deur hard achter zich dicht.

Hij was al vanaf vroeg in de ochtend klaarwakker, maar dit waren de eerste woorden die hij tegen iemand had gezegd. De meeste tijd had hij naar de wand liggen staren, niet in staat te begrijpen dat zijn mazzel hem in de steek had gelaten. Hoe had hem dit kunnen overkomen? Hoe kwam het dat kapitein

Kennit dit moest lijden? Wel, het was nu tijd. Tijd om te kijken wat de teef hem had aangedaan, tijd om het heft weer in handen te nemen. Tijd. Hijdrukte zijn vuisten op het beddengoed en werkte zich in een zittende houding. Toen zijn gewonde been over het laken schoof was de pijn zo ondraaglijk dat hij er misselijk van werd. Het zweet brak hem uit, voor de zoveelste keer, en zijn stinkende hemd plakte opnieuw aan zijn rug. Tijd. Hij pakte de deken en trok hem opzij. Hij keek naar het been dat door haar was mishandeld.

Het was weg.

Zijn nachthemd was zorgvuldig omhoog getrokken en vastgespeld. Daar lagen zijn benen, gebruind en behaard als altijd,maar het ene hield vlak onder de knie op. Daar zag hij alleen een in bruinig verband gewikkelde stomp. Dat kon toch niet? Hij stak zijn hand uit, maar voelde niets, ook niet op het lege laken waar de rest van dat been had moeten liggen. Hij knipperde metzijn ogen - alsof hij hoopte dat er sprake was van gezichtsbedrog.

Hij zuchtte, zoog toen zijn longen vol en hield zijn adem in. Hij zou geen geluid meer maken. Geen! Hij probeerde zich te herinneren hoe het zover had kunnen komen. Wanneer had hij deze krankzinnige heks aan boord gebracht? Trouwens, waarom was hij verdomme ooit begonnen aan slavenschepen? Koopvaarders, daar was het geld te halen! En die hadden geen horde slangen in hun kielzog, klaar om een man zijn been af te bijten. Dit was hun schuld, die van Sorcor en Etta. Zonder hun gedram zou hij

nog heel zijn geweest.

Kalm. Wees kalm. Hij moest hier rustig over nadenken. Hij lag hulpeloos in zijn kajuit, niet in staat om te lopen of te vechten. En Etta en Sorcor warenallebei tegen hem. Wat hij nu moest nagaan was of ze met elkaar onder een hoedje speelden. En waarom ze hem dit hadden aangedaan. Waarom? Hoopten ze het schip van hem te kunnen afbakken?

Hij haalde diep adem en probeerde zijn gedachten op een rij te zetten. 'Waarom hebben ze me dit aangedaan?' Toen kwam een tweede gedachte bij hem op. Waarom heeft ze me niet meteen gedood? Was ze bang dat de bemanning zich dan tegen haar zou keren?' In dat geval speelden Sorcor en zij misschien niet onder een hoedje...

'Ze deed het om je leven te redden.' Het zachte stemmetje vanaf zijn pols klonk ongelovig. 'Snap je dat dan niet, stommeling? Weet je dan helemaal niets meer? Een slang had jou bij een been en probeerde je los te rukken om je op te slokken. Etta moest dat been afhakken. Het was de enige manier om te voorkomen dat het monster je met huid en haar te pakken kreeg.'

'Ik vind dat erg moeilijk te geloven,' snauwde hij naar zijn polshangertje.

Waarom?'

'Omdat ik haar ken. Daarom.'

'Net als ik. En daarom slaat je antwoord ook weer helemaal nergens op,' zei het gezichtje opgewekt.

'Kop dicht.' Kennit dwong zichzelf naar de verbonden stomp te kijken. 'Hoe erg is het?' vroeg hij zijn amulet zachtjes.

'Nou, om te beginnen is het weg,' liethet gezichtje hem meedogenloos weten. 'Etta's doorkappen van het bot was het enige nette element van de operatie. Wat de slang zelf losrukte kun je vergelijken met halfgekauwd losgescheurd vlees, of zoiets als gesmolten talgvet, begrijp je wel? Dat gore opgedroogde bruine spul wat je daar ziet bestaat uit geronnen bloed, maar vooral uit pus.'

'Kop dicht,' protesteerde Kennit zwakjes. Hij keek naar het vieze verband en vroeg zich af wat eronder zat. Ze hadden een opgevouwen doek onder de stomp gelegd, maarniettemin was het laken eromheen lelijk gevlekt. Het was walgelijk.

Het duiveltje keek grijnzend naar hem op. 'Nou, je vroeg het toch zelf?' Kennit haalde diep adem en riep toen: 'Sorcor!'

De deur zwaaide bijna onmiddellijk open, maar het was Etta die zichin de opening vertoonde. Ze zag er behuild en ontzet uit, en haastte zich naar binnen. 'O, Kennit, heb je pijn?'

'Ik wil Sorcor!' riep hij, en zelfs in zijn eigen oren klonk het als het gejengel van een verwend kind. Even later vulde de gedrongen eerste stuurman de deuropening. Tot Kennits ontsteltenis keek hij even bezorgd als Etta toen hij vroeg: 'Kan ik iets voor u doen, kapitein?' Sorcors verwarde haren staken omhoog alsof hij er met zijn handen aan getrokken had, en

de huid van zijn verweerde gezichtwas nog witter dan zijn littekens.

Hij probeerde zich te herinneren waarom hij Sorcor had geroepen. Hij keek naar de walgelijke troep op zijn beddengoed. 'Ik wil dit schoongemaakt hebben,' zei hij toen. Het lukte hem met vaste stem te praten, en alsof hijhet over het schrobben van het dek had. 'Laat iemand heet water brengen voor een bad. En leg een schoon hemd klaar.' Hij zag Sorcors ongelovige blik en besefte dat hij hem meer behandelde als een bediende dan als zijn plaatsvervanger, 'je snapt dat mijn uiterlijk van belang is, wanneer ik de gevangenen ondervraag. Ze mogen me natuurlijk niet zien als een kreupel wrak op smerig beddengoed.'

'Gevangenen?' vroeg Sorcor verbluft.

'Gevangenen,' herhaalde Kennit resoluut. 'Ik heb toch bevolen dat er drie gespaard moesten worden?' 'Ja, meneer, maar dat was -' 'Enzijner nu drie die ik kan ondervragen?'

'Ik heb er een,' gaf Sorcor aarzelend toe. 'Of wat ervan over is. Uw vrouw heeft hem onder handen gehad.' Wat?'

'Het was zijn schuld,' gromde Etta, dreigendals een blazende kat. 'Helemaal zijnschuld dat je gewond bent geraakt.' De fonkeling in haar ogen was levensgevaarlijk.

Wel, eentje maar, zeg je?' Kennit probeerde het onaangedaan te laten klinken. Wat was dat voor een vrouw die hij aan boord van zijn schip had gehaald?Denk daar nu niet aan. Neem het bevel.'Laat mijn orders dan uitvoeren. Zodra ik mezelf presentabel heb gemaakt moet ik die gevangene

hier bij me hebben. Verder wil ik voorlopig geen bemanningsleden zien. Hoe is de rest van de kaping verlopen?'

'Zo gesmeerd als een kwak darmen, meneer. En we troffen deze keer een bonus aan.' Ondanks de bezorgdheid op Sorcors gezicht begon hij nu te grijnzen. 'Het bleek een nogal bijzonder schip te zijn. Behalve het gebruikelijke stel slaven had het in hetvooronder een aparte groep zitten, een geschenk van de satraap van Jamaillia aan een of andere hoge pief in Kwarts. Dansers en muzikanten, allemaal met hun instrumenten en gezichtsverfjes en attributen bij zich. En ook sieraden voor die hoge ome, mooi glitterspul... Die dozen heb ik onder uw bed laten zetten, meneer. En verder een verzameling dure stoffen, kant, een paar zilveren beeldjes, dure brandewijn. Echt een mooie buit. Niet al te omvangrijk, maar alles van de eerste kwaliteit.' Hij wierp een schuine blik op Kennits beenstomp. 'Misschien wilt u die brandewijn nu zelf even proeven?'

'Straks. Deze dansers en muzikanten... zijn ze een beetje gewillig? Hoe vinden ze het dat hun reis is afgebroken?' Waarom hadden zijn mensen die lui niet overboord gekieperd, net als de rest van de bemanning?

'Meer dan gewillig, meneer! Ze waren zelf ook als slaven aan boord, moet u weten. Het gezelschap had schulden en toen de eigenaars failliet gingen heeft de satraap de artiesten als het ware in beslag laten nemen. Dat was niet helemaal legaal, maar als satraap heb je daar weinig last van, neem ik

aan. Nu zijn ze dolblij dat ze zijn bevrijd door piraten. Hun baas heeft iedereen al aan het werk gezet om liederen en gedichten te maken. U bent natuurlijk de held van het verhaal.'

'Natuurlijk.' Liederen en gedichten? Kennit voelde opeens een onverklaarbare vermoeidheid. We liggen... voor anker. Waar? Waarom?'

'De inham heeft geen naam, bij mijn weten, maar het is hier ondiep. DeSicernamaakte water, al een hele poos. De slaven in het ruim zaten in de nattigheid. Het leek me verstandig haar hier even te verankeren, waar ze niet te diep kan zinken en wij de gelegenheid hebben extra pompen aan te brengen. Daarna kunnen we naar Flaterkreek varen, zou ik denken. We hebben genoegmankracht om de pompen tot daar aan de gang te houden.'

'Waarom Flaterkreek?' vroeg Kennit.

Sorcor haalde zijn schouders op. 'Daar hebben ze een geschikt werfje.' Hij schudde zijn hoofd. 'Ze heeft een flinke opknapbeurt nodig voor ze weer zeewaardig is. EnFlaterkreek is het afgelopen jaar al twee keer door slavenhalers overvallen, dus ik denk dat we daar met open armen worden ontvangen.'

'Aha. Zie je wel,' zei Kennit zwakjes. Hij glimlachte voor zich uit. Sorcor had gelijk. De man had veel van hem geleerd. Breng er een schip naar toe, spreek overredende woorden, en je hebt weer een stadje aan jouw kant. Wat zou hij deze keer eens zeggen? 'Als de Piraten Eilanden een leider hadden... waar slavenhalers bang voor zijn... dan konden alle

mensen hier...' Hij begon opeens te rillen.

Etta schoot op hem af. 'Ga liggen, ga liggen! Je bent opeens lijkbleek. Sorcor, regel die dingen, dat bad en zo. En breng me de kom water en het verband. Hij staat vlak buiten de deur.'

Kennit hoorde geschokt dat ze zijn stuurman opdrachten stond te geven, zonder zich iets aan te trekken van rangen en standen. 'Sorcor kan me verbinden,' zei hij wantrouwig.

ik ben er beter in,' verklaarde ze kalm.

'Sorcor...' begon hij, maar nu durfde zijn eerste stuurman hem te onderbreken. 'Feitelijk, meneer, is ze er heel goed in. Heeft deze keer ook al onze mannen verzorgd, na de aanval, en dat was prima werk. Ik ga voor water zorgen.' Hij vertrok en liet Kennit hulpeloos alleen met de bloeddorstige heks.

'Blijf stil liggen,' zei ze, alsof hij instaat was op te staan en weg te rennen, ik ga je been optillen en er een doek onder leggen, om te voorkomen dat je hele beddengoed drijfnat wordt. En als we klaar zijn krijg je schone lakens en dekens.' Hij beet zijn tanden op elkaar en kneep zijn ogen totspleetjes, maar gaf geen kik toen ze zijn been een eindje optilde en er handig een gevouwen doek onder schoof. 'Nu maak ik het oude verband nat voordat ik ga proberen het te verwijderen. Dan plakt het minder.'

Je schijnt er aardig wat van te weten,' wisthij uit te brengen..

'Hoeren worden vaak in elkaar geslagen,' legde ze op nuchtere toon uit. 'Als de vrouwen in zo'n huis elkaar niet verzorgen, wie zou het dan doen?'

'En moet ik de verzorging van mijn wond toevertrouwen aan de vrouw die mijn been heeftafgesneden?' vroeg hij op kille toon.

Ze verstarde. Toen liet ze zich als een razendsnel verleppende bloem op de vloer naast zijn bed zakken. Haar gezicht zag erg bleek. Ze leunde naar voren tot ze met haar voorhoofd op de rand van zijn bed rustte. 'Het was de enige manier waarop ik je kon redden. Ik zou allebei mijn handen hebben afgesneden in plaats van jouw onderbeen als ik je zo had kunnen redden.'

Deze optie trof Kennit als zo volmaaktabsurd, dat hij een moment sprakeloos was. Zijn amuletje was dat echter niet. 'Kapitein Kennit mag dan een bot en gevoelloos varken zijn, maar wees ervan verzekerd dat ik begrijp dat je hebt gedaan wat je moest doen om me te redden. Ik dank je voor die ingreep.'

Woede en geschoktheid streden in Kennit om voorrang. Hoe durfde die verdomde amulet zich op deze manier kenbaar te maken aan een ander! Hij sloeg er meteen zijn hand overheen, maar voelde hoe scherpe tandjes zich in het vlees van zijn handpalm beten, waarna hij de hand met een kreetje van pijn weer wegtrok.

Inmiddels zat Etta hem met natte ogen aan te kijken, ik snap het,' zei ze hees. 'Een man heeft vele rollen te spelen. Waarschijnlijk is het nodig dat kapitein Kennit een gevoelloos varken is.' Zehaalde haar schouders op en probeerde te glimlachen, ik neem het de Kennit die demijneis niet kwalijk.'

Haar neus was rood geworden en haar tranende ogen waren een rotgezicht. En het ergste was nog dat ze het waagde hem in staat te achten haar te bedanken voor het afsnijden van zijn been! Die brutale klier van een amulet had hem in een mooi parket gebracht! Anderzijds greep hij zich graag vast aan de strohalm van hoop dat ze echt geloofde dathijdie woorden had gesproken. Misschien had ze die hele amulet niet opgemerkt. 'Laten we er niet meer over praten,' stelde hij snel voor. 'Doe je best met de puinhoop die er van mijn been is overgebleven.'

Het water uit de kom was lauw als bloed. Hij voelde het nauwelijks, tot ze langzaam begon het verband van de stomp af te pellen. Toen draaide hij zijn hoofd opzij en begon naar de wand te turen tot zijn blik wazig werd. Zijn hele lichaam droop van het zweet. Hij had Sorcor niet eens horen terugkeren, maar nu bood de stuurman hem een geopende fles brandewijn aan.

'Geen glas?' vroeg Kennit gepikeerd.

Sorcor slikte. 'Nu ik uw wond heb gezien dacht ik dat u wel haast zou hebben.'

Als Sorcor dat niet had gezegd zou Kennit misschien in staat zijn geweest niet naar de stomp te kijken, maar nu de zeeman in een kast op zoekging naar een glas draaide Kennit langzaam zijn hoofd tot hij de plek kon zien waar zijn gezonde, gespierde, sterke onderbeen zich ooit had bevonden.

Het smerige kluwen verband had de echte schok aardig

gedempt, want wat hij nu zag was een brij van gekauwd, losgescheurd vlees, dat door de inwerking van zuren ook nog half gekookt leek. Kennit voelde een oprisping vanuit het diepste van zijn maag en lag te kokhalzen, maar hij wilde zich niet laten kennen en wist met een uiterste inspanning te voorkomen dat hij moest overgeven. Sorcor reikte hem met trillende hand een halfvol glas aan. Belachelijk. De man had zelf wel ergere wonden uitgedeeld dan waarnaar hij nu stond te kijken. Kennit nam het glas aan en dronk het in één teug leeg. Toen haalde hij een paar keer huiverend adem. Wel, misschien dat zijn mazzel hem in een raar opzicht toch niet had verlaten: de hoer scheen tenminste te weten hoe ze dit moest aanpakken.

Maar ook die schrale troost raakte hij kwijt, want Etta fluisterde naar Sorcor: 'Dit is een knoeiboel. We moeten een heler hebben. En snel.'

Hij telde drie ademhalingen af. Toen gebaarde hij met zijn glas naar Sorcor, maar toen deze het probeerde bij te vullen pakte Kennit de fles. Een flinke teug. Toen weer drie afgetelde ademhalingen. Nog een teug. Drie keer ademhalen. Een slok. Drie keer ademhalen. Nee. Het was tijd. Nu was het tijd.

Hij werkte zich weer op tot in een zittende positie. Hij keek naar het ding dat zijn been was geweest. Toen knoopte hij de halsveter van zijn nachthemd los. Waar blijft dat waswater?' vroeg hij bruusk, ik heb geen zin om hier in mijn eigen stank te zitten. Etta, laat dat been met rust tot ik me heb gewassen.

Leg schone kleren voor me klaar en zoek schoon beddengoed. Ik wil netjes gewassen en gekleed zijn voordat ik mijn gevangene ondervraag.'

Sorcor wierp Etta een zijdelingse blik toe en zei toen zacht: 'Neem me niet kwalijk, meneer, maar een blinde kan niet zien hoe u gekleed bent.'

Kennit keek hem onbewogen aan. Wie is onze gevangene?'

'Kapitein Reft van deSicerna.Etta heeft hem door ons laten opvissen.'

'Hij is niet blind geraakt tijdens het gevecht. Hij was nog intact toen hij in het water viel.'

Ja, meneer.' Sorcor wierp een blik op Etta en slikte toen moeizaam. Aha, dat was de reden van de behoedzame achting die zijn stuurman nu voor zijn hoer aan de dag legde. Het was bijna amusant. Voor Sorcor was wat hijzelf iemand in een gevecht aandeed kennelijk heel iets anders dan wat een martelende hoer met een gevangene uitspookte. Hij had niet geweten dat zijn stuurman zo fijngevoelig was. 'Misschien dat een blinde niet weet wat ik aan heb, maar ikzelf wel,' merkte Kennit op. 'Dus voer je orders uit. Nu.'

Juist op dat moment werd echter aangeklopt. Even later kwam Opal binnen, met twee emmers heet water bij zich. Hijdurfde Kennit niet eens aan te kijken, laat staan iets tegen hem te zeggen. 'Meneer Sorcor, de muzikanten willen op het dek muziek maken voor de kapitein. Ze vragen uw... welwillende pummissie, of zoiets. Ze... eh...' De jongen fronste zijn voorhoofd om zich de buitenissige woorden te

herinneren. 'Ze willen enthousiast expressie geven aan hun extreme erkentelijkheid.'

Kennit voelde een beweginkje tegen zijn pols. Hij keek naar zijn amulet, die half tussen zijn polsen verscholen lag. Het toverhouten kopje trok gezichten die enthousiaste instemming moesten overbrengen. Het brutale kreng scheen waarachtig te denken dat Kennit zich iets van zijn adviezen zou aantrekken! Nu fluisterde het hem een paar woorden toe.

'Meneer?' vroeg Sorcor.

Kennit deed alsof hij aan zijn hoofd moest krabben en bracht de amulet dicht bij zijn oor. 'Een koning moet goedgunstig zijn tegenover zijn dankbare onderdanen. Een versmaad geschenk kan elk hart wrokkig maken.'

Kennit vond onmiddellijk dat het een goed advies was, van wie het ook afkomstig was. 'Zeg hun dat het me groot genoegen zou doen,' zei Kennit rechtstreeks tegel Opal. 'Bar en boos als mijn bestaan geweest moge zijn, ik ben niet iemand die de geneugten der schone kunsten versmaadt.'

'Bij Sar!' vloekte de jongen bewonderend. Hij knikte en zijn gezicht glom van trots op zijn kapitein. Een slang beet zijn been af, maar niettemin had hij nog zin in cultuur! ik zal het doorgeven, meneer! Bar en boos, geneugten, versmaadt,' repeteerde hij alvast terwijl hij zich de kajuit uit haastte.

Meteen toen de jongen buiten was wendde Kennit zich tot Sorcor. 'Ga naar de gevangene. Geef hem genoeg water en voedsel om hem tot leven te brengen. Etta, mijn bad, alsjeblieft.'

Toen de stuurman vertrokken was hielp ze Kennit uit zijn nachthemd en waste ze hem met een spons, zoals ze dat in Kwarts deden. Hij had het altijd een stomme manier van baden gevonden, omdat het immers niets anders leek dan het uitsmeren van zweet en vuil, maar toen ze klaar was voelde hij zich echt schoon. Toen ze zijn intieme delen aan het wassen was, mijmerde hij dat een vrouw dus eigenlijk op meer dan één manier nuttig kon zijn voor een man. Het verbinden van de wond was vervolgens echter zo pijnlijk dat ze zijn rug, borst en voorhoofd daarna opnieuw moest afsponsen.
Ondertussen was er vanaf het dek zachte muziek hoorbaar geworden: een zoete melodie, ten gehore gebracht door strijkers en bellen en vrouwenstemmen. Heel mooi om te horen, eigenlijk.

Etta scheurde nonchalant een naad van een van zijn broekspijpen open en wist hem daarna die broek bijna pijnloos aan te trekken. Ze sloeg het losse eind om en speldde het vast. Ze knoopte zijn hemd voor hem dicht en kamde zijn haren en zijn baard even vaardig als een ervaren lijfknecht. Ze droeg bijna de helft van zijn gewicht toenze hem naar zijn stoel hielp, waarna ze zijn bed afhaalde en met nieuw beddengoed opmaakte. Het was nooit bij hem opgekomen dat Etta misschien over dit soort talenten beschikte. Kennelijk had hij tot nu toe niet goed begrepen hoe nuttig ze voor hem kon zijn.

Toen hij keurig gewassen en aangekleed was verdween ze even, om kort daarna terug te keren met een dienblad vol

voedsel. Hij was er zich niet van bewust geweest dat hij honger had, tot hij de hete soep en het zachte brood rook.

Toen zijn ergste hongerwas gestild legde hij zijn lepel neer en vroeg zacht: *Wat heeft je geïnspireerd om mijn gevangene te grazen te nemen?'

Ze zuchtte een beetje, ik was zo kwaad!' Ze schudde haar hoofd. 'Omdat ze jou verwondden. Omdat ze mij hadden gedwongen jou te verwonden. Ik zwoer dat ik je aan een levend schip zou helpen, al moest dat het laatste zijn wat ik ooit deed. Dat was immers waar je de gevangenen over wilde ondervragen? Dus. Op momenten dat ik dodelijk bezorgd aan je bed zat, maar niet kon slapen, zocht ik ze op.'

'Ze?'

'Aanvankelijk waren het er drie.' Ze haalde haar schouders op. ik geloof dat ik de informatie bezit die je nodig hebt. Van alle kanten bekeken en gecontroleerd. Toch heb ik erop gelet dat er eentje inleven bleef, want ik nam aan dat je het zelf bevestigd zou willen horen.'

Een vrouw met vele talenten. En intelligent. Hij zou haar waarschijnlijk binnenkort moeten doden. 'En wat heb je ontdekt?'

'Ze wisten iets over twee levende schepen, meer niet. Het eerste is een vrachtschuit, deOphelia.Ze vertrok uit Jamaillia voordat zij uitvoeren, maar ze had nog allerlei goederen uit Beijerstad aan boord, dus ze zou op weg naar het noorden nog in menige haven aanleggen.' Etta haalde haar schouders op. 'Dat schipkan dus nog vooruit zijn, of al door ons

ingehaald zijn. Niet te zeggen. Het enige andere levende schip dat ze de laatste tijd hebben gezien lag in de haven van Jamaillia. Het arriveerde daar een dag voordat zij vertrokken. Het was niet van plan daar langte blijven. Het werd al gelost en zou meteen daarna slaven voor Kwarts aan boord nemen.'

'Dat is een onzinnige manier om een levend schip te gebruiken!' riep Kennit walgend uit. 'Ze hebben je iets voorgelogen.'

Etta haalde lichtjes haar schouders op. 'Datis nooit uitgesloten, neem ik aan. Maar dan hebben ze wel bekwaam gelogen, los van elkaar, en herhaaldelijk.' Ze verzamelde zijn bebloede hemd en het oude beddengoed. 'Mij overtuigde het wel.'

'Makkelijk genoeg om een vrouw wat wijs te maken. En dat isalles wat ze je hebben verteld?'

Ze keek hem nogal brutaal aan. 'Dat zullen dan ook wel leugens zijn geweest.'

ik wil het niettemin horen.'

Ze zuchtte. 'Ze wisten niet veel. Vooral geruchten. De twee schepen hebben maar een etmaal samen in de haven gelegen. DeVivaciais het eigendom van een Beijerstadse vaarders familie die Haven heet. Het schip zal via de Binnenpassage naar Kwarts varen, zo snel mogelijk. Ze wilden vooral handwerkslieden en geletterde slaven kopen, maar dat zal wel worden aangevuld metgewoon volk om de ruimen te vullen. Het meeste werd geregeld door een man die Torg heette, maar niet de kapitein scheen te zijn. Het schip is pas onlangs

tot leven gekomen. Het is sindsdien haar allereerste reis.'

Kennit schudde zijn hoofd. 'Maar Haven isgeen vaardersnaam.'

Ze spreidde haar armen. 'Je hebt gelijk. Ze hebben tegen me gelogen.' Ze wendde haar blik af en keek met doffe ogen naar de wand van de kajuit. 'Het spijt me dat ik de ondervraging verpest heb.'

Ze begon onhandelbaar te worden. Als hijtwee goede benen had gehad zou hij zijn opgestaan en had hij haar op zijn bed geworpen om haar te herinneren aan wat ze eigenlijk was. In plaats daarvan moest hij aardig tegen haar doen. Hij moest iets verzinnen om haar weer in een goed humeur te krijgen,maar het zeurende kloppen in zijn beenstomp was inmiddels een snijdende, bonkende pijn geworden. Hij wilde gaan liggen, en slapen, en dit alles van zich af zetten. En hij zou haar moeten vragen hem te helpen.

ik ben hulpeloos. Ik kan niet eens op eigen kracht in mijn bed komen,' zei hij op bittere toon. In een zeldzame vlaag van eerlijkheid vervolgde hij: 'En ik vind het afschuwelijk dat je me in deze toestand ziet.' Buiten veranderde de muziek. Een mannenstem zette een lied in, dat tegelijk krachtig en teder klonk. Kennit hield zijn hoofd schuin en luisterde naar de woorden, die hem bekend voorkwamen. 'Aha,' zei hij toen. 'Van Kytris, Aan Zijn Meesteres.Een heel mooi nummer.' Hij probeerde een complimentje voor haar te bedenken, maar wist er geen te verzinnen. 'Je kunt op het dek naar de muziek gaan luisteren als je wilt,' bood hij haar aan. 'Het is een heel

oud gedicht, weet je.' Zijn blik werd wazig. Zijn ogen traanden van de pijn. 'Heb je het al eens eerder gehoord?' vroeg hij, naar hij hoopte met een vaste stem.

'O, Kennit!' Ze schudde haar hoofd, opeens op een subtiele manier berouwvol. Ze had tranen in haar ogen toen ze bij hem kwam. 'Het klinkt me hier aangenamer in de oren dan waar ook. Het spijt me. Ik kan soms een harteloos kreng zijn. Moet je nou eens zien, je bent doodsbleek! Laat me je in bed helpen.'

En dat deed ze, zo voorzichtig en teder als ze maar kon. Ze sponsde zijn gezicht af met koel water. 'Nee,' protesteerde hij zwakjes, 'ik heb het koud, ik heb het al koud.'

Ze dekte hem toe en gingtoen naast zijn goede zijde liggen. De warmte van haar lichaam was eigenlijk heel plezierig, maar het kantwerk van haar hemd kriebelde in zijn gezicht. 'Trek je kleren uit,' droeg hij haar op. 'Je geeft me de meeste warmte als je naakt bent.'

Ze lachte even, gevleid en verrast tegelijk. 'Wat een vent!' plaagde ze hem, maar ze stond op om te gehoorzamen.

Er werd op de deur geklopt. 'Ja?' zei Kennit.

Sorcors stem klonk verbaasd, ik heb de gevangene bij me, meneer.'

Het was allemaal overbodige moeite. 'Laat maar,' zei hij zwakjes. 'Etta heeft hem al ondervraagd. Ik heb hem niet meer nodig.'

Ze liet haar kleren gewoon op de vloer vallen. Toen klom ze op het bed en drukte haar warme lichaam behoedzaam

tegen hem aan. Hij voelde zich opeens uitgeput. Haar huid waszacht en warm als een balsem.

'Kapitein Kennit?' Sorcors stem klonk indringend en bezorgd.

Ja?' zuchtte hij.

Sorcor rukte de deur open. Achter hem hielden twee matrozen datgene overeind wat er was overgebleven van de kapitein van deSicerna.Ze staardenongelovig naar een punt ergens naast Kennit. Hij volgde hun blik en zag Etta naast zich zitten, met een laken opgetrokken in de richting van haar blote schouders, slechts tot halverwege de curve van haar naakte borsten. De muziek vanaf het dek drong nu luider in de kajuit door. Hij richtte zijn blik weer op de gevangene. Etta had hem niet alleen blind gemaakt, maar zo te zien stukje bij beetje gesloopt. Walgelijk. Hij had nu helemaal geen zin om dat te bekijken. Maar hij moest zijn stand ophouden. Hij schraapte zijn keel. Dan moest het maar even gebeuren.

'Gevangene, heb je mijn vrouw de waarheid verteld?'

Het wrak tussen de twee zeelieden draaide zijn geruïneerde gezicht in de richting van de stem. ik zweer het. Steeds opnieuw. Waarom zou ik liegen?' De man begon hard te huilen. Zijn neusvleugels maakten rare bewegingen. 'Alstublieft, goede heer, houd haar bij me vandaan. Ik heb de waarheid gesproken. Ik heb alles verteld wat ik weet.'

Het leek hem opeens allemaal te veel moeite. De man had kennelijk tegenEtta gelogen en hij loog nu ook tegen hem. De gevangene was nutteloos. De bonkende pijn,in zijn been

resoneerde overal binnen Kennits schedel, ik heb... dingen te doen.' Hij wilde niet toegeven hoe uitgeput hij was geraakt door alleen maar een bad te nemen en zich om te kleden. 'Zorg voor hem, Sorcor. Naar het je uitkomt.' De betekenis van die woorden was overduidelijk, en de gevangene jankte luidkeels van protest. 'O,' vervolgde Kennit, 'vergeet niet de deur achter je dicht te doen.'

'Bij Sar,' hoorde hijeen van de matrozen zuchtend zeggen, vlak voordat hij de deur achter hem en de jankende gevangene sloot, 'hij pakt haar nu al weer! Kapitein Kennit laat zich door niets en niemand stoppen!'

Kennit draaide zich een heel kleinbeetje verder naar de warmte van Etta's lichaam toe. Toen sloot hij zijn ogen en viel onmiddellijk in een diepe slaap.

HOOFDSTUK 28
Wisselvalligheden
~

Het leek niet helemaal echt, totdat ze hem letterlijk in hun handen hadden. De oude bewaker zou hijwaarschijnlijk zonder veel moeite van zich af hebben kunnen slaan, maar dit waren zware mannen van middelbare leeftijd, gespierd en stevig gebouwd, en ervaren in hun werk. 'Laat me los!' riep Wintrow kwaad. 'Mijn vader komt me halen! Laat me los!' Een stomme reactie, overwoog hij later. Alsof je alleen maar iets hoefde te zeggen om het te laten gebeuren. Het was een van de dingen die hij moest leren. Woorden uit de mond van een slaaf hadden simpelweg helemaalnietste betekenen. Zijn protest stelde naar hun opvatting even weinig voor als het balken van een ezel.

Ze deden dingen met zijn armgewrichten waardoor ze hem dwongen een bepaalde kant op te gaan. Hij was nauwelijks bekomen van zijn verbazing over wat hem zo opeens overkwam toen hij al met zijn kin ophet blok van de tatoeëerder lag. 'Rustig aan,' snauwde een van de mannen terwijl hij Wintrows polsen ruw naar zich toe trok. Wintrow verzette zich vergeefs: even later had hij strakke handboeien om, die pijnlijk over zijn huid schaafden. De riem om zijn hoofd werd pijnlijk strak aangetrokken. Zolang hij zich niet verzette kon hij genoeg adem krijgen, maar de wurgende leren kraag om zijn nek maakte elke ademhaling een inspannende bezigheid. Ze hadden hem zo effectief en

handig klem gezet als boerenknechtendie een kalf moesten castreren, bedacht Wintrow half versuft. Met minimale inspanning. Hij durfde te wedden dat ze niet eens transpireerden. 'Het teken van de satraap,' zei een van de twee tegen de tatoeëerder, die instemmend knikte en een brok cindin vanzijn ene wang naar zijn andere verplaatste.

'Mijn vlees is niet door mij geschapen. Ik zal het niet doorboren om sieraden te dragen, noch opsmuk toevoegen aan mijn gezicht. Want ik ben een schepping van Sa, en ik ben zoals ik beoogd was te zijn. Het is niet aan mij om tekenen aan te brengen op mijn vlees.' Hij had nauwelijks genoeg adem om de heilige woorden voor zich uit te fluisteren, maar hij hoopte dat de man ze hoorde.

De tatoeëerder spuwde naar opzij; zijn speeksel was vermengd met bloed.

Een zwaarverslaafde dus, iemand die nog doorging met de cindin terwijl de binnenkant van zijn mond al onder de zweren zat. 'Aan mij ook niet,' verklaarde de man met zwarte humor. 'Maar het gaat hier om vlees dat van de satraap is. Wel, dat teken kan ik met mijn ogen dicht aanbrengen. Hou je hoofd stil, dan gaat het sneller en doet het minder pijn.'

'Mijn vader... komt... me vrijkopen.' Hij snakte naar adem om die essentiële woorden uit te spreken.

'Je vader is te laat. Niet bewegen.'

Wintrow had geen tijd om zich af te vragen of het stilhouden van zijn hoofd kon worden opgevat als een passieve medewerking aan de blasfemie, want de eerste naald

miste zijn doel en schoot pijnlijk tegen zijn neus aan, waar hij een gaatje in zijn neusvleugel prikte. Hij gilde en draaidezijn hoofd met een ruk opzij.

De man gaf hem een klap tegen zijn achterhoofd. 'Niet bewegen!' herhaalde hij op barse toon.

Wintrow kneep zijn ogen dicht en klemde zijn kaken op elkaar.

'Ik heb de pest aan die rimpels,' mopperde de man vol walging, maar hij ging snel aan het werk. Een tiental prikken met zijn naald, dan een snelle veeg met een doek om het bloed weg te werken, dan het branden van een verfstof. Groen. Dan weer een tiental prikken, een veeg, branden. Wintrow had de indruk dat hij bij elke volgende ademhaling minder lucht naar binnen kreeg. Hij voelde zich duizelig en was bang dat hij flauw zou vallen, en tegelijk kwaad op zichzelf omdat hij zich daar zorgen om maakte. Wat kon het hem schelen of hij zou flauwvallen? Zij waren het die hem dit aandeden. En waar was zijn vader, waarom was hij te laat? Wist hij niet wat ze met zijn zoon zouden doen als hij te laat kwam?

'Nu moet je er afblijven. Niet wrijven, niet krabben, anders gaat het alleen maar meer pijn doen.' De stem klonk van ver weg bovenhet gebulder in zijn oren uit. 'Hij is klaar, neem hem maar mee en breng de volgende.'

Er werd aan zijn handboeien en de riem om zijn nek getrokken, en toen werd hij door sterke armen voortgeduwd. Hij strompelde mee, half verdoofd, en haalde diep adem.

Hijbleek naar een andere box in een andere schuur gebracht te worden. Dit kon niet waar zijn, dacht hij. Dit kon hem niet overkomen zijn. Zijn vader zou hem toch niet zomaar laten tatoeëren en verkopen? Hij deelde een box met vijf andere nieuwe slaven, die allemaal een verse, nog natte groene tatoeage bezaten.

Zijn boeien werden bevestigd aan een haak in de vloer en toen lieten de mannen hem daar achter. Zodra ze hem hadden losgelaten bracht Wintrow zijn handen naar zijn gezicht. Hij betastte de gemartelde huid, voelde en zag het rozige wondvocht dat traag over zijn wang naar beneden droop. Hij had niets om het mee op te deppen.

Toen keek hij om zich heen naar de andere slaven. Hij besefte opeens dat hij sedert de tatoeage geen woord meer had gezegd. Wat gebeurt er nu?' vroeg hij een van de anderen op doffe toon.

Het was een lange, magere jongen die antwoord gaf, nadat hij met een vuile vinger in zijn neus had gepeuterd. We worden verkocht,' verklaarde hij quasi opgewekt. 'Dus we zullen de rest van ons leven slaven zijn. Tenzij je iemand doodt en ertussenuit knijpt.'

Het klonk nog een beetje uitdagend, maar Wintrow besefte dat het slechts bluf was. Zijn enige verzet bestond uit woorden, maar de anderen hadden zelfs daarvoor de energie niet meer. Ze wachtten passief en lusteloos af wat er zou gebeuren. Het scheen hun niets meer te kunnen schelen. Wintrow herkende die geestesgesteldheid: bij ernstig

gewonde mensen zag je vaak hetzelfde. Zulke mensen zaten dof voor zich uit te staren, en rilden af en toe, en verderniets.

'Ik kan het niet geloven,' hoorde Wintrow zichzelf fluisteren. 'Ik kan niet geloven dat Torg mijn vader niet heeft ingelicht.' Toen vroeg hij zich opeens af waarom hij ooit had kunnen denken dat Torg dat wel zou doen. Hoe had hij zo stom kunnen zijn? Hij had zijn lot toevertrouwd aan een sadistische idioot. Waarom had hij zijn vader geen bericht laten sturen, de eerste dag al? En waarom was hij trouwens het schip ontvlucht? Had hij daar dan zo erg te lijden gehad? Het einde was bovendien in zicht geweest. Van de twee jaar dat hij aan zijn vader was overgeleverd was de helft al voorbij! Nu zou er nergens meer een einde aan komen en bovendien zou hij de steun van deVivariamoeten missen.

Die gedachte deed opeens een pijnlijke steek van eenzaamheid doorhem heen gaan. Hij had haar verraden en zichzelf in slavernij gebracht. Dat was de realiteit. Hij was een slaaf. Voor nu en altijd. Hij rolde zich op zijn zij in het vuile stro op de grond en trok zijn knieën op tegen zijn borst. Het leek alsof hij in deverte een bulderende storm hoorde.

DeVivariaschommelde troosteloos in het kalme water van de haven. Het was een mooie dag. Fel zonlicht besproeide het fabuleuze witte Jamaillia. De windwaaide vandaag vanuit het zuiden, waardoor de winterse kou en de stank van de nabijgelegen andere slavenschepen voor een deel werden weggeblazen. Niet lang meer, dan zou het lente zijn. Verder

naar het zuiden, waar ze met Ephron vaak was geweest, stonden fruitbomen nu al te pronken met witte of roze bloesems. Daar was het lekker warm en alles stond er prachtig in bloei. Maar deze keer zouden ze naar het noorden varen. Naar Kwarts.

Het getimmer en gezaag in haar ruimen was nu eindelijk opgehouden. Haar metamorfose tot slavenschip was voltooid. Vandaag zouden ze de laatste voorraden aan boord nemen en morgen zou de menselijke lading,worden binnengebracht. En dan zou ze uit Jamaillia wegvaren, alleen. Wintrow was weg. En zodra ze het anker hadden gelicht zou een van de slangen in de haven zich kronkelend losmaken uit de modderige bodem en achter haar aan komen. Vanaf nu zou ze slangen in haar kielzog hebben. De afgelopen nacht, toen alles in de haven stil was, had een van de slangen zich behoedzaam tussen de slavenschepen door bewogen. Bij Vivacia gekomen had hij zijn kop boven het water gestoken en haar onderzoekend aangestaard. E,r was iets in die blik geweest waardoor Vivacia was verstijfd van angst. Ze was niet eens in staat geweest om de wacht te roepen. Was Wintrow aan boord geweest, dan zouhijtenminste haar angst hebben gevoeld en naar haar toe zijn gekomen. Ze probeerde hem uit haar gedachten te zetten. Ze moest nu voor zichzelf zorgen. Ze voelde een gapende wond in haar hart, een pijnlijk verlies. Maar ze ontkende die wond. Ze weigerde die wond waar te nemen. Het was een prachtige dag. Ze luisterde naar het zachte klotsen van de golfjes tegen haar romp. Alles was

vredig. Alles was rustig. 'Schip? Vivacia?'

Ze draaide haar hoofd langzaam opzij en keek naar boven. Het was Gantrij. Hij stond op het voordek over de reling geleund om met haar te praten.

'Vivacia? Wil je daar alsjeblieft mee ophouden? De hele bemanning wordt er zenuwachtig van. We komen vandaag twee matrozen te kort. Ze zijn niet van hun walverlof teruggekeerd. Ik denk dat jij ze bang hebt gemaakt.'

Bang? Wat was er voor reden om bang te zijn voor isolement en eenzaamheid en slangen die niemand anders ooit zag?

'Vivacia? Ik zal Findor vragen of hij wat op zijn viool wil komen spelen. En ik heb zelf vandaag een paar uur verlof en ik beloof je dat ik elk moment daarvan zal gebruiken om Wintrow te zoeken. Ik beloof het!'

Dachten ze dat dat haar gelukkig zou maken? Als ze Wintrow vonden en hem terug sleurden en hem dwongen haar te dienen, dachtenze werkelijk dat zij dan weer tevreden en volgzaam zou zijn? Ja, Kyle zou dat denken. Hij had dat immers ook al gedacht toen hij Wintrow de eerste keer aan boord bracht. Kyle begreep niets van vrijwilligheid en van gevoelens.

'Vivacia,' vroeg Gantrij, numet wanhoop in zijn stem, 'alsjeblieft, alsjeblieft, wil je niet ophouden met dat schommelen? De baai is vandaag spiegelglad, alle andere schepen in de haven liggen stil. Alsjeblieft!'

Het speet haar voor Gantrij. Hij was een goede stuurman,

een eersteklas zeeman. Dit was allemaal niet zijnschuld. Hij had dit niet verdiend.

Maar zijzelf ook niet!

Ze besloot een inspanning te wagen. Hij was een goede zeeman, dus ze was hem misschien een kleine verklaring schuldig, ik ben mezelf aan het verliezen,' begon ze, maar ze besefte meteen hoe raar dat moest klinken. Ze begon opnieuw. 'Het is niet zo moeilijk wanneer ik weet dat iemand zal terugkeren. Maar als ik dat niet weet, wordt het opeens heel moeilijk om vast te houden wie en wat ik ben. Dan begin ik te denken... Nee, niet denken. Het heeft meer weg van een droom, al kunnen levende schepen niet slapen. Maar het lijkt op een droom en in die droom ben ik iemand anders. Iemand anders. En de slangen raken me aan en dat maakt het nog erger.'

De man keek nu alleen maar nog bezorgder. 'Slangen?' herhaalde hij twijfelend.

'Gantrij,' zei ze met zachte stem, 'er bevinden zich slangen in deze haven. Ze verbergen zich in de modderige bodem van de baai.'

Hij haalde diep adem en zuchtte zwaar. 'Dat heb je al eerder gezegd.Maar, Vivacia, niemand anders heeft er een glimp van opgevangen. Dus ik denk dat je je misschien vergist.' Hij zweeg, hopend op een reactie.

Ze wendde haar blik van hem af. 'Als Wintrow hier was, zou hij ze ook voelen. Hij zou weten dat ik geen onzin praat.'

'Tja,' zei Gantrij met tegenzin, 'hij is niet hier, vrees ik. En

dat maakt je ongelukkig, weet ik. En misschien ook een tikkeltje bang.' Hij zweeg even en praatte toen verder alsof hij een nerveus kind probeerde te kalmeren. 'Misschien zijn er slangenin de diepte, maar zelfs als dat zo is, wat kunnen we eraan doen? Ze doen ons geen kwaad. Ik denk dat we ze het beste kunnen negeren, vind je ook niet?'

Ze draaide haar hoofd om hem aan te kijken, maar hij ontweek haar blik. Wat dacht hij van haar? Dat zezich die slangen verbeeldde? Dat haar verdriet om de afwezigheid van Wintrow haar krankzinnig maakte? Ze sprak zachtjes, ik ben niet gek, Gantrij. Het is... moeilijk... voor mij om op deze manier alleen te zijn. Maar niet in die mate dat ik er gek van word. Het is eerder zo dat ik bepaalde dingen nu duidelijker zie dan vroeger. En dat ik ze meer op mijneigenmanier zie, en minder als een... Vestrit.'

Haar poging tot uitleg maakte zijn verwarring alleen maar groter. 'Tja. Hm, natuurlijk.' Hij wendde zijn hoofd van haar af.

'Gantrij, je bent een goede man. Ik mag je graag.' Bijna sprak ze het niet uit, maar toen besloot ze het toch maar te doen. 'Je kunt beter een ander schip zoeken.'

Ze rook zijn plotselinge angstzweet toen hij tegen haar sprak. Welk schip kan zich met jou meten?' vroeg hij vlug. Waarom zou ik, jou kennende, een ander schip willen hebben?' Valse jovialiteit in zijn stem.

'Misschien omdat je in leven wilt blijven,' opperde ze heel zachtjes, ik heb een slecht voorgevoel over deze reis. Een

zeerslecht voorgevoel. Vooral als ik alleen moet blijven.'

'Praat niet zo!' zei hij, alsof hij een brutale matroos op zijn plaats zette. Op kalmere toon vervolgde hij: 'Je zult niet alleen zijn. Ik ben bij je. En nu ga ik Findor vragen of hij wat muziek voorje wil maken. Goed?'

Ze haalde haar schouders op. Ze had het geprobeerd. Ze richtte haar blik op de verre torens van het paleis van de satraap. Na een poosje liep Gantrij weg.

Ze was bang geweest dat kapitein Tenira haar zou herkennen. Ze had drie jaar geleden tijdens de Winterbijeenkomst met zijn zoon gedanst. Maar als de Beijerstadse vaarder enige gelijkenis zag tussen Athel de matroos en Althea de dochter van Ephron Vestrit, dan liet hij daar niets van merken. Hij bekeek haar kritisch van top tot teen en schudde toen zijn hoofd. Je ziet eruit als een bekwame zeeman, jongen. Maar wat ik al zei, ik heb niemand meer nodig.' Hij liet het klinken alsof de zaak daarmee was afgedaan.

Althea hield haar ogen neergeslagen. Twee dagen geleden had ze deOpheliainde haven zien liggen. De aanblik van de zilverige romp en het glimlachende boegbeeld had een golf van ontroering door haar heen laten gaan. In twee havenkroegen had ze de inlichtingen ingewonnen die ze nodig had. Het levende schip zou binnen een paar dagen naar Beijerstad terugkeren. Toen ze dat eenmaal wist had Althea zich voorgenomen hoe dan ook aan boord te komen.

Ze had op de kade rondgehangen en geloerd op een kans om de kapitein alleen te spreken te krijgen. Haar plan was simpel. Eerst zou ze proberen als scheepsjongen te worden aangenomen. Mocht dat niet werken, dan zou ze onthullen wie ze was en smeken om te worden meegenomen. Ze dacht niet dat hij haar zou afwijzen. Toch had ze al haar moed nodig gehad om Tenira naar deze herberg te volgen en hem aan te spreken terwijl hij zat te dineren. Ze had in een hoekje staan wachten tot zijn maaltijd was opgediend. Nu schraapte ze opnieuw al haar moed bij elkaar. 'Meneer, neem me niet kwalijk, meneer, maar ik zal werken zonder gage, alleen voor mijn passagenaar Beijerstad.'

De kapitein draaide zich half om in zijn stoel en sloeg zijn armen over elkaar. 'Waarom?' vroeg hij achterdochtig.

Althea keek naar de herbergvloer tussen haar blote voeten en beet op haar lip. Toen keek ze de kapitein van deOpheliaweeraan. ik heb mijn geld van deOogsternog, althans het grootste deel ervan. Ik wil naar huis, meneer, om het aan mijn moeder te geven.' Althea slikte moeizaam. 'Voor alles op is. Ik heb haar beloofd geld naar huis te brengen, meneer, omdat pa ziek was, maar hoe langer ik hier moet wachten op een schip naar Beijerstad, hoe minder geld ik over houd.' Ze keek weer naar de vloer. 'Zelfs als u me niets betaalt zal ik meer geld thuis kunnen afgeven dan wanneer ik hier nog lang moet blijven wachten.'

'Aha.' De kapitein keek naar het bord dat voor hem stond en duwde het toen nonchalant opzij. Zijn tong pulkte even

aan iets dat tussen zijn kiezen zat. 'Tja, dat klinkt loffelijk. Maar ik zou dan opdraaien voor je voeding, dacht ik. En werken aan boord van een levend schip is niet hetzelfde als werken op andere schuiten. Ze zijn levendig op een manier die niets met het weer of de golven te maken heeft. Ophelia kan zich als een nukkige dame gedragen.'

Althea moest op haar lip bijten om een glimlach te onderdrukken. DeOpheliawas een van de oudste levende schepen - een van de eerste generatie, zo te zeggen. Het was een plompe, luie oude schuit, nu eens rebels en tegendraads, dan weer hooghartig en aristocratisch in haar houding. Haar een 'nukkige dame' te noemen was wel erg vriendelijk uitgedrukt.

'De zeelieden aan boord moeten niet alleen snel en slim zijn,' vervolgde kapitein Tenira zijn lesje, 'maar ook stevig in hun schoenen staan. Je mag niet bang voor haar zijn, of bijgelovig. En je moet je ook niet door haar op je kop laten zitten. Ooit aan boord van een levend schip geweest, jongen?'

'Een paar keer,' gaf Althea toe. 'Voor ik ging varen kwam ik vaak op de Noordkade in Beijerstad om met ze te praten. Ik houd van levende schepen, meneer. En ik ben er helemaal niet bang voor.'

De kapitein schraapte zijn keel en praatte op een heel andere toon verder. 'Een koopvaarder is iets heel anders dan een slachtschip. We varen sneller en aan boord is alles veel schoner. En als de stuurman zegt dat je moet springen, dan spring jemeteen! Kun je dat, denk je?'

ja, meneer. Dat kan ik. En ik ben schoon en zal mijn kooi en alles schoon houden.' Althea knikte erbij alsof ze een marionet was.

'Wel.' De kapitein dacht na. 'Ik heb je nog steeds niet nodig, weet je. Menigeen zou er heel wat voor over hebben om op een levend schip te mogen dienen. Ik zou in jouw plaats gemakkelijk een oudere, ervaren matroos kunnen krijgen.'

'Dat weet ik, meneer. Ik stel het zeer op prijs, meneer.'

'Als je dat maar niet vergeet. Ik ben een strenge meester,Athel. Best mogelijk dat je lang voor Beijerstad spijt hebt als haren op je hoofd.'

'Neem me niet kwalijk, meneer, maar dat heb ik over u gehoord. Streng, maar rechtvaardig.' Even keek ze hem weer recht aan. ik ben niet bang om voor een rechtvaardige kapitein te werken.'

Net genoeg honing. De kapitein moest er bijna om glimlachen. 'Ga je dan maar melden bij de stuurman. Hij heet Grag Tenira. Zeg hem dat ik je heb aangenomen en dat je de roest van de ankerketting komt schuren.'

'Ja, meneer,' antwoordde Althea, en ze trok het lelijke gezicht dat van haar verwacht werd. Het schuren van de ankerketting was een taak waar nooit een einde aan kwam. Maar anderzijds, bedacht ze toen, was zelfs dit klusje aan boord van een levend schip aangenamer dan welke taak aan boord van deOogsterook. 'Dank u, meneer.'

'Ga maar gauw,' zei kapitein Tenira joviaal. Hij pakte zijn lege mok op en wuifde ermee naar een bediende.

Buiten slaakte Althea een diepe zucht van opluchting. Ze voelde de kille wind die langs haar gezicht streeknauwelijks. Tenira had haar niet herkend en dat zou nu ook wel niet meer gebeuren. Als onbeduidende scheepsjongen zou ze de kapitein nog maar zelden onder ogen komen. Hij zag haar nu als Athel en zou haar zo blijven zien. Ze was ervan overtuigd dat ze Grag Tenira ook wel voor de gek kon houden. Athel de scheepsjongen zag er heel anders uit dan Althea de danspartner. Opeens besefte ze dolblij dat het haar was gelukt! Ze had passage naar Beijerstad! En als de verhalen over kapitein Tenira waar waren, zou zebest wat verdienen tijdens dit tochtje. Als hij haar hard had zien werken, zou hij haar belonen. Ze merkte dat ze breed liep te glimlachen. Ophelia zou morgen vertrekken. Ze hoefde alleen maar haar plunjezak op te halen en aan boord te gaan en een plaats te vinden waar ze haar hangmat kwijt kon. En morgen zou ze op weg zijn naar huis!

En weer aan boord van een levend schip zijn. Dat was iets waar ze gemengde gevoelens over had. DeOpheliawas niet deVivacia.Ze zouden geen band met elkaar hebben. Aan de andere kant was deOpheliageen dood stuk hout dat zich willoos door de wind en de golven liet koeioneren. Het zou fijn zijn weer eens aan boord van een schip met een reagerende persoonlijkheid te zijn. En het zou een genot zijn dit smerige stadje te kunnenverlaten.

Ze begaf zich in de richting van het verlopen logement waar ze onderdak had gevonden. Ze zou vanavond aan boord van

Ophelia gaan en morgen zouden ze uitzeilen. Er was geen tijd om Bresker te zoeken en afscheid te nemen. Ze had geen idee waar hijwas. Misschien was hij zelfs al uitgevaren op een nieuw schip! Trouwens, wat voor zin zou het hebben? Zij moest haar weg gaan, hij de zijne. Zo lag het nu eenmaal. Ze had geen echte relatie met die man. Helemaal niet. Ze snapte niet eens waarom ze nu aanhem dacht. Wat had ze hem nog te zeggen? Niets, immers? Een weerzien zou alleen maar tot ongemakkelijke stiltes en geforceerde woorden leiden.

Het kantoortje van de scheepsagent was klein en bedompt. Het vuur in de haard brandde te hoog voor een zo kleinekamer. Na de frisse, winderige dag buiten leek het hier wel een rookhol. Bresker trok zijn kraag verder open en legde zijn handen toen weer stil op zijn schoot.

ik neem mensen in dienst voor delentelucht.Zo veel vertrouwen heeft de kapitein van dat schip in mij. En het is een vertrouwen dat ik zeer ernstig opvat. Als ik hem een sloddervos stuur, of een dronkelap, kan dat het schip tijd, geld en zelfs levens kosten. Dus ik kijk heel goed uit voordat ik iemand in dienst neem.'

De agent, een kalend mannetje, pauzeerde om aan zijn pijp te lurken. Hij scheen ook een antwoord te verwachten, dus Bresker probeerde iets te bedenken. 'Het lijkt me een hele verantwoordelijkheid,' opperde hij.

De agent blies een gelige rookwolk uit, die Breskers ogen deed tranen en zijn keel irriteerde, hoewel hij zijn best deed

om daar niets van te laten merken. Hij wilde nu alleen de positie van stuurman, waar de agent met een plakkaat op de buitendeur voor had geworven. Delenteluchtwas een kleine, ondiepe koopvaarder die in de Binnenpassage tussen Kaarsdorp en Beijerstad min of meer heen en weer pendelde met telkens wisselende ladingen, waarvan de aard steeds bepaalde wat de volgende aanleghaven zou zijn. Zo had de agent het tenminste fijntjes beschreven. Bresker had sterk het vermoeden dat het ging om een schip dat met piraten samenwerkte, en dat gestolen ladingen kocht en verkocht. Bresker wist niet zeker of hij met dat soort werk te maken wilde hebben. Eigenlijk wist hij verdomdzeker dat hij helemaal geen werk wilde hebben, van welke aard ook, maar hij zat zonder geld en al bijna zonder cindin. Dus hij moest wel iets zoeken en deze baan leek hem niet slechter dan de andere. De agent praatte weer en Bresker probeerde te kijken alsof hij de hele tijd had geluisterd.

hem kwijt. Verdomd jammer, want hij was jaren bij ons geweest. Maar ongetwijfeld weet u...' Hij zoog weer een wolk uit zijn pijp, die hij via zijn neus naar buiten blies. 'Tijd en tij wachten op niemand. En bederfelijkewaar al evenmin. Delenteluchtmoet uitvaren en we hebben een nieuwe stuurman nodig. U lijkt vertrouwd met de wateren waar we over hebben gesproken. Maar we zijn misschien niet in staat u te betalen wat u vindt dat u waard bent.'

Wat kunt u me betalen?' vroeg Bresker ronduit, waarna hij glimlachte om de botheid van zijn woorden een beetje te

verzachten. Zijn hoofdpijn was opeens teruggekeerd en als die man nog zo'n vieze wolk in zijn gezicht blies zou hij misschien moeten kotsen.

'Tja.' Het mannetje treuzelde even. 'Dat hangt er natuurlijk van af. U hebt een label van deOogster,maar niet van de andere schepen waarop u zegt gevaren te hebben. Ik moet erover nadenken.'

Hij bedoelde dat hij hoopte dat iemand met meer labels zich zou melden. 'Juist. Wanneer weet u of u me wilt hebben?' Ook weer te bot geformuleerd. Hij hoorde het zelf, maar toen was het al te laat. Hij glimlachte weer om zijn woorden te verzachten en hoopte dat zijn glimlach er niet zo beroerd uitzag als hijzelf zich voelde.

'Misschien morgenvroeg.'

Toen de man een trek van zijn pijp nam, boog Bresker zich naar voren, zogenaamd om iets aan zijn broekspijpen te doen. Hij wachtte tot de man zijn rook had uitgeblazen voordat hij zich oprichtte. Desondanks hing er een wolk gelige damp op hem te wachten. Hij hoestte, en schraapte toen zijn keel. 'Dan kom ik rond die tijd wel weer langs.' Het was alsof iemand een knoop had gelegd in Breskers maag, zo bezorgd voelde hij zich opeens. Weer een dag zonder voedsel, weer een nacht slapen in de openlucht! Hoelanger dit duurde, hoe kleiner zijn kansen op een fatsoenlijke baan werden. Ongeschoren, haveloze types waren niet bepaald wat agenten zich van stuurlui voorstelden.

'Ja, doe dat,' zei de man verstrooid. Hij was bezig met

papieren op zijn bureau en had Bresker al uit zijn gedachten gezet. 'Maar breng uw spullen mee, want als we u willen aannemen, dan meteen. Goedendag.'

Bresker ging langzaam staan. 'Dat is flauwekul. U zegt niet of u me wilt hebben en wat u betaalt, maar ik moet wel op afroep beschikbaarzijn om onmiddellijk te vertrekken. Dat lijkt me niet de manier.'Doe niet zo stom,zei een rationeel stemmetje in zijn geest,hou liever je kop, man!Maar hij had de woorden uitgesproken en als hij ze nu herriep zou hij niet alleen een onbeleefde, maar bovendien een stomme indruk achterlaten. 'Goedendag, meneer,' zei hij, zo beschaafd als hij maar kon. 'Het spijt me dat we niet tot zaken konden komen.'

De scheepsagent keek beledigd, maar ook bezorgd. 'Wacht even,' riep hij, bijna boos. Wacht!'

Bresker bleef staan en draaide zich om, met een wenkbrauw vragend opgetrokken.

'Laten we niet overhaast te werk gaan.' De man draaide besluiteloos met zijn ogen. 'Ik zal u zeggen wat we kunnen doen. Ik zal in de loop van de dag met de kapitein van de Oogster praten. Als hij zich positief over u uitlaat, zuilen we u dezelfde gage betalen die u op zijn schip had. Dat is fair.'

'Nee, dat is het niet.' Nu hij de rol van botterik had aangenomen, moest hij zich daar maar aan houden. En hij wilde beslist niet datde agent met iemand van deOogsterzou praten. 'Daar was ik derde stuurman. Als ik teken voor delenteluchtzal ik eerste zijn. Niet kapitein, maar ook niet zomaar een matroos. Ik ben dan de stuurman, dat is degene

die verantwoordelijk is voor alles wat aan boord fout kan gaan. DeLenteluchtmag dan een kleiner schip zijn, maar mijn taak is omvangrijker. De bemanning van een koopvaarder vereist meer toezicht en leiding dan die op een slachtschip. En ik durf te wedden dat delenteluchtflink wat meer geld bij elkaar scharrelt dan deOogsterooit mag hopen. Als ik als stuurman op deLenteluchtteken, dan wil ik dezelfde gage als mijn voorganger had.'

'Maar die had jaren ervaring op dit schip!' piepte de agent.

ik heb jaren ervaring als eerste stuurman op deVivacia,een veel groter schip. Kom, betaal me wat u de vorige stuurman hebt betaald. Als u met hem geld hebt verdiend, dan gebeurt dat ook met mij, dat kan ik u garanderen.'

De agent liet zich weer in zijn stoel zakken. 'U hebt de arrogantie van een goede stuurman,' gaf hij met enige tegenzin toe. Wel, akkoord. Meld u morgen, klaar om te vertrekken. Tegen stuurmansgage. Maar ik waarschuw u: als u slecht presteert zet de kapitein u in de eerste de beste haven van boord, hoe klein die ook is.'

'Ik doe u een beter voorstel, want ik ben eerlijk en een harde werker,' bood Bresker aan. 'Ik meld me nu meteen op het schip. Als het overmorgen al vertrekt heb ik die tijd hard nodig om te controleren of alles naar mijn zin gestouwd is en om ervoor te zorgen dat de bemanning goed begrijpt dat ik voortaan de stuurman ben. De kapitein heeft een volle dag de kans om te beoordelen of ik mijn vak versta. En als ik hem niet beval, dan kan hij me wegsturen. Is dat fair?'

Het was het juiste moment om een concessie te doen, als balsem op de gekwetste trots van de agent. Deze keek hem met half toegeknepen ogen aan, en knikte toen. 'Dat is fair. Weet u waar deLenteluchtligt?'

Bresker grijnsde. 'Zie ik eruit als iemand die een positie zou vragen aan boord van een schip dat hij nietheeft gezien? Ik weet waar het ligt aangemeerd. Daar kunt u mij en mijn plunjebaai vinden, mocht u nog van mening veranderen. Maar dat verwacht ik niet.'

'Juist. Wel dan, goedendag.'

'Goedendag.'

Bresker verliet het kantoortje en trok de deur stevig achter zich dicht. Buiten zette hij er flink de pas in — een man met een doel voor ogen. Tot zijn opluchting lag zijn plunjebaai nog onder het stro achter een stal waar hij de afgelopen nacht had geslapen. Als de baal gestolen was zou hij echt in de problemen hebben gezeten. Hij doorzocht de inhoud. Alles was er nog, ook het restant van de cindin. Veel was het niet meer, maar genoeg. Aan boord zou hij het toch niet gebruiken, dat had hij nooit gedaan. In al zijn jaren op deVivaciahad hij het zelfs in zijn vrije tijd nooit gebruikt.

Het terugdenken aan deVivaciariep meteen weer pijnlijke herinneringen op. Toen hij zijn positie op dat schip kwijtraakte had hij veel meer verloren dan zomaar een baan. Hij probeerde zich voor te stellen hoe het verder zou zijn gegaan als Ephron Vestrit niet ziek was geworden. Dan zou hij beslist nog aan boord van deVivaciazijn geweest. En Althea

ook. De gedachte aan haar sneed als een mes door hem heen. Hij wist niet eens waar ze was in dit smerige stadje! Stom en koppig, zo hadhij zich weer eens gedragen. Hij had die avond geen enkele reden gehad om als een dief in de nacht bij haar weg te sluipen. Ja, ze had gezegd dat ze elkaar nauwelijks kenden, of zoiets. Maar dat waren alleen maar woorden geweest! Hij wist wel beter, zij wist wel beter.

Ze kende hem zo goed dat ze niets meer met hem te maken had willen hebben.

Hij bleef midden op straat staan, liet zijn plunjebaai van zijn schouder glijden en haalde er de resterende cindin uit. Hij brak een klein stukje af en stopte het inzijn mond. Niet veel, net genoeg om hem een beetje energie te geven tot hij aan boord een behoorlijke maaltijd zou hebben genoten. Vreemd, dat je na een paar dagen hongerlijden zelfs scheepsbeschuit en taai pekelvlees lekker kon vinden. De cindin brandde in zijn wang en hij moest het brokje met zijn tongpunt naar voren duwen. Hij haalde diep adem. Hij kreeg een bittere smaak in zijn mond, maar zijn blik werd helderder. Hij hing zijn baal weer over zijn schouder en vervolgde zijn weg naar de kade.

Het zou goed zijn weer een vaste plek in de wereld te hebben. Delenteluchtbeloofde een interessant schip te zijn. Met deVivaciawas hij vele keren de Binnenpassage op en neer geweest, maar kapitein Vestrit had onderweg maar zelden ergens aangelegd. Hij had vooralhandel gedreven in de streken ten zuiden van Jamaillia. In dat deel van de wereld

kende Bresker wel honderd exotische havenstadjes. Het zou interessant zijn weer eens ervaringen op te doen met de Piraten Eilanden. Zou iemand hem daar nog kennen?

Het middaguur was gekomen en gegaan, volgens Wintrow. In elk geval volgens zijn knorrende maag. Hij voelde weer aan zijn gezicht en keek naar zijn vingertopjes. Het wondvocht van de tatoeage voelde plakkerig aan. Hij vroeg zich af hoe het teken er op zijn gezichtuitzag. Hij zag het groene embleem natuurlijk op de gezichten van degenen die bij hem in de kooi zaten, maar om een of andere reden was dat toch iets anders. Zij waren immers slaven en daarom leek het minder choquerend dat ze een tatoeage hadden. Maar hijwas geen slaaf. Het was een vergissing. Het was de bedoeling geweest dat zijn vader hem was komen redden.

Maar opeens, als een donderslag bij heldere hemel, drong de waanzin van die redenering tot hem door. Gisteren waren hun gezichten even onaangetast geweest als het zijne. Net als hij, hadden ze pas vandaag de status van slaaf verworven. Alleen lukte het hem nog steeds niet zichzelf als een slaaf te zien. Hij dacht nog steeds dat het allemaal een groot misverstand was!

Een poosje had hij in de omgeving van de box stemmen en voetstappen gehoord, maar niemand was naar de inhoud komen kijken, behalve af en toe een eenzame bewaker die ontspannen zijn rondjes liep.

Wintrow schraapte zijn keel. Niemand keek zijn kant op,

maar hij begon toch maar te praten. 'Waarom zijn er geen kopers? Bij de boxen waar ik eerst in zat liepen de hele tijd klanten rond.'

De vuile jongen antwoordde op lusteloze toon. 'Je zult wel bij de kaartenkoppen hebben gezeten - die lui met een massa tatoeages op hun gezicht. Die doen ze praktisch voor niks van de hand. Geschoolde slaven worden gekocht door bedrijven, die ze op hun beurt verhuren. Ze worden geveild en op die veilingen bieden die bedrijven tegen elkaar op. Nieuwe slaven,' vervolgde hij hees, en nu moest hij zelf zijn keel schrapen, 'nieuwe slaven, zoals wij, worden ook geveild. Dat noemen ze de genadewet. Soms kunnen familieleden of vrienden je kopen, en je dan je vrijheid teruggeven. Ik dacht vroeger dat dat leuk was. Ik kwam hier vaak met vriendjes naar toe om mee te bieden, alleen om de prijs op te drijven, zodat de echte broers en vaders het benauwd kregen.' Hij schraapte weer zijn keel en wendde zich af. 'Nooit gedacht dat ik hier ooit zelf terecht zou komen.'

'Misschien kopen je vrienden je vrij,' opperde Wintrow zachtjes.

'Wil je een pak slaag?' snauwde de jongen hem toe, en Wintrow begreep dat familieleden noch vrienden een bod op hem zouden komen uitbrengen. En evenmin op zijn andere kooigenoten. Een van hen was een vrouw die de middelbare leeftijd al voorbij was. Haar gezicht had vroeger vaak geglimlacht, zo te zien, maar was nu in zichzelf gekeerd en leek wel bevroren. Ze zat op het stro lichtjes heen en weer te

wiegen. Ook waren er twee bedeesde jonge mannen, midden in de twintig, met sobere boerenkleren aan. Ze zaten zwijgend, met doffe ogen naast elkaar. Wintrow vroeg zich af of het broers dan wel vrienden van elkaar waren. De andere vrouw in de kooi was van een onbestemde leeftijd, ergens tussen gedesillusioneerd en verbitterd in. Ze zat ineengedoken, met haar armen om haar knieën geslagen. Haar lippen vormden een dunne rechte streep en ze had haar ogen permanent tot spleetjes geknepen. Haar mond vertoonde littekens van oude ziekten.

De korte winterdag was bijna voorbij toen ze de slaven kwamen halen. Het waren mannendie Wintrow niet eerder had gezien. Ze hadden korte knuppels en een lange ketting bij zich. De slaven werden met hun handboeien aan die ketting geketend, totdat de mannen een kettinggang bij elkaar hadden. 'Die kant op,' zei een van de mannen, maar de andere nam niet eens de moeite om zijn mond te openen en zette Wintrow met een por van zijn knuppel in beweging.

Tegenover Wintrows weerzin om geveild te worden als een koe stond het vooruitzicht dat aan de onzekerheid van de afgelopen dagen nu in elk geval een einde zou komen. Er zou iets definitiefs gaan gebeuren, al had hij er zelf geen zeggenschap over. Hij hield zijn eindje ketting vast en schuifelde onbeholpen achter de anderen aan. Hij keek onderweg om zich heen, maar er was weinig te zien. De meeste kooien waar ze langs kwamen waren nu leeg. Het geroezemoes van een menigte werd luider en opeens

kwamen ze uit op een open binnenplaats, die omringd was door getraliede boxen. In het midden stond een vrij hoog schavot, waar je via een trap op kon klimmen. Het deed akelig veel aan een openbare galg denken. Eromheen stond een menigte te lachen, te drinken, grappen te maken en naar de aangeboden waar te kijken. En andere mensen te kopen.

Wintrow rook opeens de heerlijke geurtjes van bier en gebraden vlees. Er liepen hier voedselventers rond. Achter het platform bevond zich een hele rij tatoeëerders, en zo te zien hadden ze het allemaal druk.

Een levendige marktdag, dacht Wintrow. Ongetwijfeld waren er die morgen allerlei mensen vroeg opgestaan om hiervan te genieten. Een dagje uit, met vrienden, en de kans op koopjes. Kom, laten we eens gezellig gaan kijken welke slaven er vandaag in de aanbieding zijn.

Ze moesten aan de voet van het schavot een poosje wachten tot de veilingmeester klaar was met het vorige stel. Enkele serieuze gegadigden drongen zich door de menigte naar voren om de nieuwe aanvoer alvast van dichtbij te bekijken. Sommigen riepen vragen naar hun begeleiders over dingen als hun leeftijd, de staat van hun gebit, hun ervaring. De begeleiders herhaalden die vragen dan voor de slaaf in kwestie, alsof de kettinggangers zelf ze niet hadden kunnen horen of begrijpen.

Een van de potentiële kopers had gevraagd naar Wintrows leeftijd.

Ageerden,' antwoordde hij zacht.

De koper maakte een misprijzend geluid.'Ik had hem voor twaalf gehouden. Trek zijn mouw eens op, laat me zijn arm eens zien.' En toen de begeleider had gehoorzaamd: 'Wel, er zijn wat spieren te zien. Wat voor werk doe je, jongen? Keuken? Pluimvee?'

Wintrow schraapte zijn keel. Wat was hij? Een slaaf met vaardigheden werd beter behandeld, had hij gehoord. Misschien moest hij maar niet al te bescheiden zijn. 'Ik was in opleiding voor priester. Ik heb in boomgaarden gewerkt. Ik kan glas-in-loodramen maken. Ik kan lezen, schrijven en rekenen. Enik ben scheepsjongen geweest.' Het laatste voegde hij er met tegenzin aan toe.

Te hoog in de bol,' spotte de koper. Hij wendde zich af en zei hoofdschuddend tegen een metgezel: 'Moeilijk te trainen. Denkt dat hij alles al weet.'

Terwijl Wintrow een gevatte reactie probeerde te verzinnen, werd hij door een ruk aan de ketting tot de orde geroepen. Achter de anderen aan klom hij moeizaam de steile treden naar het schavot op, gehinderd door de korte ketting die zijn enkelboeien met elkaar verbond. Op het podium, dat door toortsen werd verlicht, ging hij met de andere slaven in de rij staan.

'Nieuwe slaven, verse slaven, nog geen slechte gewoonten, die zult u ze zelf moeten leren!' zo begon de veilingmeester zijn vaste nummer. De menigte reageerde met halfhartig gegrinnik. 'Kijk eens wat ik heb, vandaag. Twee sterke knechten hier, goed voor de boerderij of de akkers of de

stallen. En een vriendelijke oma, heel geschikt om uw kleintjes in het oog te houden. En een vrouw hier, die al hard heeft gewerkt, maar nog best een aantal goede jaren te gaan heeft. En twee jongens, levendige, gezonde knapen, nog jong genoeg om te leren wat u maar wilt. Nou, van wie mag ik het eerste bod horen? Kom, wees maar niet verlegen, laat me weten wie uw belangstelling heeft.'

'Mayvern!De oude vrouw! Drie zilver!'

Wintrow vond de wanhopige jonge vrouw in de menigte. Een dochter misschien, of een jongere vriendin. De oude vrouw sloeg haar handen voor haar gezicht, uit schaamte of uit angst, dat was niet te zeggen. Wintrow dacht dat zijnhart zou breken.

Toen zag hij iets wat zijn maag deed omdraaien: het blonde haar van zijn vader, dat boven de menigte uitstak en hem als een vaandel de weg naar huis leek te wijzen. Hij stond iets met een man achter hem te bespreken.

'Vader!' riep hij, enhij zag dat Kyle Haven ongelovig omkeek naar het platform. En hij zag Torg, naast hem, zijn hand naar zijn mond brengen en kundig doen alsof hij al even verbaasd was.

Een van de begeleiders gaf Wintrow een por met zijn knuppel. 'Kop dicht. Wacht je beurt af,' snauwde hij.

Wintrow voelde de por niet, noch hoorde hij de woorden. Hij had alleen oog voor zijn vaders gezicht, dat vanuit de menigte naar hem opkeek. In de schemering kon hij niet goed beoordelen welke uitdrukking het had. Zelf bad hij tot

Sa. Nochzijn mond, noch zijn geest vormde woorden. Het was een simpele, zwijgende smeekbede om genade. Hij zag dat zijn vader haastig iets met Torg overlegde. Hij vroeg zich af of zijn vader zo laat op de dag nog genoeg geld over had. Dat moest wel, dacht hij, anders zou hij vast al naar het schip zijn teruggekeerd. Wintrow probeerde hoopvol te glimlachen, maar bleek opeens niet meer te weten hoe dat moest. Wat voelde zijn vader nu? Woede, opluchting, schaamte, medelijden? Het maakte niets uit, meende Wintrow. Zijn vader kon hem hier niet laten staan zonder hem te kopen. Toch? Wat zou zijn moeder anders wel zeggen?

Niets. Als haar niets werd verteld zou ze ook niets zeggen, natuurlijk. Ze hoefden haar immers alleen maar mee te delen dat haar zoon in Jamaillia was weggelopen?

De veilingmeester sloeg met zijn zweepje op het tafeltje dat voor hem stond. 'Verkocht!' brulde hij. 'Voor tien zilvers, en veel geluk ermee, schone dame. Welnu, wie brengt het volgende bod uit? Zie eens aan, er staan hier knappe slaven! Kijk eens naar de spieren van deze ervaren boerenknechten. Over een paar maanden is het alweer oogsttijd, heren landbouwers! Daar kunt u niet vroeg genoeg aan beginnen te denken.'

'Vader! Alstublieft!' riep Wintrow, en hij kromp ineen voor de nieuwe por die hij kreeg.

Langzaam stak Kyle Haven zijn hand op. 'Vijf scherven. Voorde jongen.'

De menigte lachte hartelijk om dit beledigende bod. Voor vijf koperscherven kocht je een kom soep, niet een slaaf. De veilingmeester legde zijn hand theatraal op zijn borst. 'Nietmeer dan vijf scherfjes?' vroeg hij met gespeelde ontsteltenis. 'Jongen toch, hoe heb je je papa zo boos gekregen? Goed, vijf scherven geboden, daar beginnen we mee. Wie biedt er meer voor deze goedkope slaaf?'

Er klonk een stem op uit de menigte, is hijde jongen die kan lezen, schrijven en rekenen?'

Wintrow bleef zwijgen, maar een behulpzame bewaker bevestigde het: 'Ja, dat is hij. Was in opleiding om priester te worden. Zegt dat hij glas-in-lood kan maken.'

De laatste bewering was wel erg dubieus voor iemand die nog zo jong was. 'Een vol koperstuk!' bood iemand voor de grap. 'Twee!'

'Ga rechtop staan,' beval een van de begeleiders hem, en hij onderstreepte de ernst van zijn advies met een nieuwe por. 'Drie,' zei zijn vader zonder enthousiasme.

'Vier!' Dit kwam van een lachende jongen aan de rand van de menigte. Hij en zijn makkers stootten elkaar aan en keken beurtelings naar Wintrow en zijn vader. Wintrow schrok ervan. Als zijn vader dit spelletje door kreeg, was niet te zeggen hoe hij zou reageren.

'Twee zilvers,' riep iemand, die kennelijk meende het biedverloop door een aanzienlijk hoger bod te kunnen forceren. Twee zilverstukken, zou hij later leren, was nog steeds een laag bod voor een nieuwe, onbedorven slaaf, maar

het begon tenminste ergens op te lijken.

'Twee zilvers!' riep de veilingmeester geestdriftig. 'Wel, vrienden en buren, nu beginnen we deze jongeman eindelijk serieus te nemen. Hij leest, schrijft en rekent. Zegt dat hij glas-in-loodramen kan maken, maar dat zullen we maar met een korreltjezout nemen, nietwaar? Een nuttige knaap, kan alleen maar groter en sterker worden, want kleiner gaat niet, haha! Plooibaar, talentvol. Hoor ik daar drie?'

Inderdaad, en het bod kwam noch van Wintrows vader, noch van de grapjassen. De biedingen schoten omhoog tot vijf zilverstukken voordat de serieuze gegadigden een voor een hoofdschuddend afhaakten en zich verwijderden om andere koopwaar te gaan bekijken. Alleen de jongens aan de rand van de menigte bleven bieden, tot Torg er met een handvol kleingeld naar toe werd gestuurd en ze omkocht om ermee op te houden. Aha, dus zó werd dat gedaan en dat was de bedoeling.

Een paar tellen later kocht zijn vader hem voor zeven zilverstukken en vijf hele koperstukken. Wintrow werd losgemaakt van de ketting en aan zijnboeien naar voren getrokken — nog steeds net als een koe. Aan de voet van de houten trap werd hij aan Torg overhandigd. Zijn vader was niet eens naar voren gekomen om hem in ontvangst te nemen. Het bezorgde Wintrow akelige voorgevoelens. Hij stak zijn polsen uit, in de verwachting dat Torg zijn handboeien zou verwijderen, maar de zeeman deed alsof hij ze niet zag. Hij bekeek Wintrow alsof hij gewoon een van de

vele slaven was die zijn meester zojuist had gekocht. 'Glas-in-lood?' spotte hij, wat de omstanders erg leuk schenen te vinden. Hij rukte aan de ketting waarmee Wintrows handboeien aan elkaar vast zaten en trok hem naar voren. Wintrow struikelde, want hij had ook zijn voetboeien nog om.

'Doe die boeien af,' zei hij tegen Torg toen ze uit de menigte waren.

'Om jou de kans te geven weer weg te rennen? lijkt me beter van niet,' antwoordde Torg. Hij grijnsde.

'Je hebt mijn vader niet gezegd dat ik hier was! Je hebt gewacht tot ik als slaaf gemarkeerd was en hij me zou moeten kopen!'

'Ik weet niet waar je het over hebt,' antwoordde Torg goedgemutst. Hij was in een uitstekend humeur. 'Als ik jou was zou ik blij zijn dat je vader zo laat nog bij de veiling aanwezig was, en dat hij je heeft gezien en gekocht. We zeilen morgen uit, weet je. De ruimen zitten goed vol. Hij hoopte nog op een paar laatste koopjes. In plaats daarvan vond hij jou.'

Wintrow hield zijn mond. Hij vroeg zich af of het wel verstandig zou zijn zijn vader te vertellen wat Torg had gedaan. Zou het klinken als gejammer? Zou zijn vader hem wel geloven? Hij keek in de vallende schemering om zich heen of hij hem ergens zag. Hoe zou hij nu kijken? Kwaad? Opgelucht? Wintrow zelf werd heen en weer geslingerd tussen angst en dankbaarheid.

Toen zag hij zijn vader. Hij was ver wegen keek niet eens in

de richting van Torg en Wintrow. Het leek alsof hij stond te bieden op de twee boerenknechten die samen met Wintrow in een kooi hadden gewacht. Hij keurde zijn nog steeds geketende zoon geen blik waardig.

'Mijn vader staat daar,' zeiWintrow tegen Torg. Hij bleef koppig staan. 'Ik wil met hem praten voordat we naar het schip terugkeren.'

'Kom mee,' bromde Torg opgewekt, ik denk niet dathijmetjouwil praten.' Hij grijnsde, ik denk trouwens ook dat hij jou geen goede stuurman meer zal vinden, als hij straks het commando overdraagt aan Gantrij. Ik denk dat hij die baan nu voormijvrij houdt.' Het zei het op een toon van innige tevredenheid, alsof hij verwachtte dat het Wintrow uitermate zou verbazen.

Wintrow was blijven staan. 'Toch wil ik met mijn vader praten, nu.'

'Nee,' zei Torg simpelweg. Wegens zijn massa en kracht was Wintrow natuurlijk geen partij voor hem. 'Lopen of meegesleurd worden, mij maakt het niets uit,' dreigde Torg terwijl hij boven de hoofden van de menigte uit zoekend om zich heen keek. 'Aha!' riep hij opeens, en hij kwam abrupt in beweging, Wintrow achter zich aan trekkend.

Ze bleven staan bij het blok van een tatoeëerder. Deze maakte net de halsriem los van een slavin terwijl haar eigenaar al ongeduldig aan haar ketting stond te trekken. De tatoeëerder keek naar Torg en knikte hem toe. 'Weer het teken van Kyle Haven?' vroeg hij terwijl hij joviaal naar

Wintrow wees. Kennelijk hadden ze al vaker zaken gedaan.

'Nee, deze niet,' zei Torg, tot Wintrows onmiddellijke enenorme opluchting. Hij veronderstelde dat hier een of ander vrijkoopteken of zoiets te halen was. Zijn vader zou niet blij zijn om die bijkomende kosten. Wintrow vroeg zich af of er misschien zelfs een manier was om de tatoeage van zijn gezicht weg te branden of althans te doen verbleken. Dat zou wel pijn doen, maar dan hoefde hij hem tenminste niet zijn hele leven met zich mee te dragen. Hoe sneller hij deze ongelukkige episode achter de rug had, hoe beter. Hij had al besloten dat hij zijn vader eerlijk zou beloven - wanneer deze zich verwaardigde met hem te spreken - dat hij aan boord van het schip zou blijven en hem trouw zou dienen tot het einde van zijn vijftiende jaar. Misschien werd het tijd dat hij de rol aanvaardde die Sa klaarblijkelijk voor hemhad voorbestemd. Misschien was dit het beoogde moment voor een verzoening met zijn vader. Priesterschap was immers niet een locatie, maar een levenshouding. Aan boord van deVivaciazou hij ook wel iets aan zijn studie kunnen doen. En op Vivacia zelf konhij zich best verheugen, ontdekte hij. Er verscheen een glimlachje om zijn lippen. Hij moest zijn desertie natuurlijk op een of andere manier proberen goed te maken, hij zou zijn best moeten doen om haar ervan te overtuigen dat —

Torg pakte hem bij zijn haren en duwde zijn hoofd door de lus van de halsriem, die vervolgens door de tatoeëerder werd vastgegespt. In paniek probeerde Wintrow zich te verzetten, met als enige resultaat dat hij zichzelf bijna wurgde.

Ze hadden de riem te strak gesloten! Hij zou flauwvallen, zelfs al bleef hij alleen maar doodstil staan, want hij kreeg niet genoeg lucht - niet eens genoeg om hun dat te zeggen.

Vaag hoorde hij Torg praten. 'Geef hem een teken dat lijkt op deze oorring. Hij wordt scheepseigendom. Ik durf te wedden dathet voor het eerst in de geschiedenis van Jamaillia is dat een levend schip zich een eigen slaaf heeft aangeschaft.'

HOOFDSTUK 29
Dromen en werkelijkheid

~

'Het droomdoosje is weg!'

Malta keek van het ene ernstige gezicht naar het andere. Zowel haarmoeder als haar grootmoeder staarde haar onderzoekend aan. Ze zette grote ogen op. 'Hoe kan dat? Weet u dat zeker?'

Haar moeder praatte zacht. 'Zeer zeker.'

Malta kwam verder de kamer in en nam plaats aan de ontbijttafel. Ze tilde het deksel van de kom die voor haar stond. 'Alweer pap? We kunnen toch onmogelijk zo arm zijn? Hoe kan dat doosje weg zijn?' Ze keek weer hun kant op. Haar grootmoeder had haar ogen tot spleetjes geknepen. We dachten dat jij dat misschien wist.'

'Moeder heeft het als laatste gehad. Ze heeft het mij niet gegeven, ik mocht het amper aanraken,' bracht Malta hun in herinnering, is er dan tenminste wat fruit of jam om in die pap te doen?'

'Nee, is er niet. Als we onze schuld op tijd willen aflossen moeten we een poosje zeer sober leven. Dat is je uitgelegd.'

Malta zuchtte. 'Het spijt me,' zei ze berouwvol. 'Soms vergeet ik het. Ik hoop dat papa gauw thuiskomt. Ik zal blij zijn als alles weer een beetje normaal wordt.' Ze keek haar moeder en grootmoeder weer aan en probeerde een glimlachje. 'Tot dan moeten we maar proberen blij te zijn met wat we hebben.' Ze ging rechtop zitten, keek braaf en schepte

wat pap op.

'Dus je hebt geen idee waar dat doosje gebleven kan zijn?' drong grootmoeder aan.

Malta schudde haar hoofd en nam eenhap. 'Nee. Tenzij... hebt u de bedienden gevraagd of ze iets hebben gezien bij het poetsen? Nana of Rache weet misschien iets.'

ik had het verstopt. Niet ergens waar het per ongeluk zoek zou kunnen raken. Iemand moest ervoor naar mijn kamer komen, en ernaar zoeken, en het wegpakken.'

Wordt er nog meer vermist?' vroeg Malta vlug.

Malta nam nog een hap pap en keek peinzend. 'Kan het misschien gewoon zijn... verdwenen?' vroeg ze toen, half glimlachend. 'Dat klinkt misschien raar, maar je hoort zulke gekke verhalen over spullen uit de Regenlanden. Na een tijdje ga je geloven dat alles mogelijk is.'

'Nee, het zou niet verdwijnen,' zei haar grootmoeder langzaam. 'Zelfs als het was geopend, het doosje zou niet zomaar verdwijnen.'

'Hoe komt het dat u zo veel weet over droomdoosjes?' vroeg Malta haar nieuwsgierig. Ze schonk zichzelf thee in en deed er een royale schep honing bij terwijl ze wachtte op een antwoord.

'Een vriendin van me heeft er ooit een gekregen. Ze deed het doosje open en droomde de droom. En ze aanvaardde het aanzoek van de jongeman. Maar hij stierf een dag voordat ze zouden trouwen. Ik meen dat ze een paar jaar later met zijn broer is getrouwd.'

'Ai,' zei Malta. Ze nam nog een lepel pap en zei toen: ik kan me niet voorstellen dat ik zou trouwen met een Regenman. Zelfs al zijn het verwanten van ons, en zo. Kunt u zich voorstellen iemand te kussen die helemaal wrattig is? Of 's morgens samen met zo iemand te ontbijten?'

'Mannen zijn meer dan alleen hun uiterlijk,' zei haar grootmoeder koeltjes. 'Tegen de tijd dat jij dat snapt ga ik je misschien als een vrouw behandelen.' Daarna richtte ze haar afkeurende blik op haar eigen dochter. Wel, wat gaan we nu doen?'

Malta's moeder schudde haar hoofd. 'Wat kunnen we doen? Zo beleefd mogelijk uitleggen dat de gift verloren is gegaan voordat we hem konden retourneren. En dat we het aanzoek helaas niet in overweging kunnen nemen, omdat Malta nog veel te jong is.'

We kunnen onmogelijk zeggen dat we het geschenk zijn kwijtgeraakt!' riep haar grootmoeder uit.

Wat moeten we dan doen? Liegen? Zeggen dat we het willen houden, ook al wijzen we het aanzoek af? Doen alsof we het nooit ontvangen hebben?' Keffria's stem werd bij elke volgende suggestie sarcastischer. 'Dan staan we helemaal voor gek. Het was mijn fout. Ik zal debrief schrijven, ik zal de schuld op me nemen. Ik zal zeggen dat ik het doosje op een veilig geachte plek had opgeborgen, maar dat het de volgende morgen verdwenen was. Ik zal me uitvoerig excuseren en aanbieden het goed te maken. Maar tevens zal ik het aanzoek afslaan en tactvol laten weten dat een dergelijke gift tijdens een

zo prille fase in de hofmakerij misschien wat erg kostbaar was.'

'Niet volgens de normen in de Regenlanden,' sprak grootmoeder haar tegen. 'En zeker niet voor de familie Khuprus. Hunrijkdom is legendarisch. De jongen zag dat doosje als niet meer dan een snuisterij.'

'Hm, misschien moeten we hem Malta dan toch maar tot vrouw geven,' spotte haar moeder. 'Hen rijke schoonzoon zou ons buitengewoon goed van pas komen.'

'Moeder!' riep Malta geërgerd uit. Ze vond het afschuwelijk als haar moeder zulke dingen zei.

'Dat was een grapje, Malta. Daar hoef je niet de stuipen van te krijgen!' Keffria stond op van tafel. 'Wel, het zal geen gemakkelijke brief worden en ik heb weinig tijd voordat deKendrijvertrekt. Ik moest maar eens snel aan het werk gaan.'

'Schrijf dat we het doosje meteen zullen retourneren als we het terugvinden,' stelde haar grootmoeder voor.

'Natuurlijk. En ik ga nog eens goed zoeken in mijn kamer. Maar ik moet nu eerst ietsschrijven, anders is deKendrijal weg.'

Malta's moeder haastte zich de kamer uit. Malta at een laatste lepel pap en wilde ook vertrekken, maar ze was niet snel genoeg.

'Malta,' zei haar grootmoeder met een zachte, maar vastberaden stem. ik wil je een laatste keer vragen of je dat doosje uit je moeders kamer hebt gestolen. Nee, denk na voor je antwoord geeft. Bedenk wat dit betekent voor de eer

van onze familie, voor jouw eigen reputatie. Geef me een eerlijk antwoord, dan beloof ik dat ik niet boos zal zijnover je aanvankelijke leugen.' Haar grootmoeder wachtte. Ze hield haar adem in en fixeerde Malta als een slang.

Malta legde haar lepel neer. ik heb niets gestolen,' zei ze met trillende stem. ik begrijp niet dat u zoiets van mij kunt geloven. Wat heb ik ugedaan, dat u telkens met zulke beschuldigingen komt? O, was mijn vader maar hier! Wist hij maar hoe ik hier in zijn afwezigheid word behandeld! Ik weet zeker dat dit niet het leven is dat hem voor zijn enige dochter voor ogen staat!'

'Nee, hij zou je inmiddels als een vet kalf hebben geveild,' zei haar grootmoeder kortaf. 'En bespaar me je hysterische uitvallen. Je mag er je moeder mee voor de gek kunnen houden, maar mij niet. Ik draai er geen doekjes om. Als jij dat droomdoosje hebt gepakt en het hebt geopend, dan zitten we al behoorlijk in de nesten. Maar als je blijft liegen, en dat dinghoudt...Malta, je kunt niet gaan pralen met een huwelijksaanzoek door een van de belangrijkste vaardersfamilies van de Regenlanden! Dit onderwerp leent zich niet voorje kinderachtige spelletjes. Zeker nu niet. Financieel gesproken hangen we aan een zijden draadje. Wat ons tot dusverre heeft gered is alleen onze reputatie dat we ons woord houden. We liegen niet, we bedriegen niet, we stelen niet. We betalen onze schulden eerlijk af. Maar als de mensen hun vertrouwen daarin gaan verliezen, als ze beginnen te geloven dat we ons niet aan ons woord houden,

dan zijn we verloren, Malta. Verloren. En zo jong als je bent, jij zult dan moeten helpen om de bijbehorende boete te betalen.'

Malta ging langzaam staan, maar ze wierp haar lepel rinkelend op haar bord. 'Mijn vader zal spoedig thuis zijn, met een volle beurs, na zijn harde werk. Hij zal onze schulden afbetalen en ons beschermen tegen de ondergang die uw koppigheid ons bijna heeft gebracht. We zouden geen problemen hebben als grootvader op de Regenrivier handel had gedreven, net als iedereen die een levend schip bezit. Als u naar Davad had geluisterd en het laagland had verkocht, of hem tenminste had toegestaan het met zijn slaven te laten bewerken, zouden we nu niet zo in de problemen zitten. Het is nietmijnkoppigheid die deze familie bedreigt, maar de uwe!'

Haar grootmoeders gezichtsuitdrukking was van streng veranderd in gechoqueerd. Nu waren haar lippen bleek van woede. 'Sta jij aan deuren te luisteren, kleindochtertje? Zelfs naar de woorden van een stervende man tegen zijn echtgenote? Ik heb je voor van alles aangezien, Malta, ten goede en ten kwade, maar ik had nooit gedacht dat jij een achterbakse luistervink was.'

Malta hield haar hoofd schuin en praatte met een zoete stem. ik heb gehoord dat het de manier was om als vrouw in deze familie geaccepteerd te worden. Door weet te hebben van bezittingen en geldzaken, van gevaren en kansen. Maar het lijkt me dat u alle kansen wilt laten lopen zo lang u mijn vader maar in onwetendheid kunt houden. U ziet hem niet als

een echt lid van de familie. Ja, hij is goed genoeg om kinderen te maken en mijn moeder tevreden te houden, maar verder wilt u niets van hem, want dan zou hijuw eigen plannen kunnen bedreigen. U wilt gewoon zelf de macht en de controle houden, ook al betekent dat de ondergang van de hele familie!' Malta besefte zelf nu pas hoe diep deze wrok in haar had gezeten.

Grootmoeders stem klonk onvast toen ze antwoordde: 'Als je vader onze zeden en manieren onvoldoende kent, komt dat doordat hij nooit de tijd heeft genomen om ze te leren kennen. Had hij dat wel gedaan, dan zou ik niet zo bezorgd zijn over de macht die hij nu al uitoefent, Malta.' De oude vrouw haalde adem. 'Je hebt zojuist blijk gegeven van enig inzicht dat ik niet in jou had verwacht. Had dat maar eerder gedaan, dan hadden je moeder en ik je misschien meer als volwassene dan als kind gezien. Op dit moment wil ik alleen dat je het volgende begrijpt. ToenEphron... toen je grootvader stierf, had ik veel meer controle over het familiefortuin kunnen behouden dan ik heb gedaan. Zijn wens was dat Althea het schip zou krijgen. Niet Keffria, niet jouw vader.Ikwas degene die hem ervan heeftovertuigddat je vader een betere keuze als kapitein zou zijn. Zou ik dat hebben gedaan als ik op eigen macht en controle uit was geweest? Als ik had gevonden dat je vader niet echt tot deze familie behoorde? Ik geloofde in zijn stabiliteit en zijn gezond verstand. Maar hij was niet tevreden met zijn erfenis. Hij begon alles te veranderen, te veel, te snel, zonder echt te

begrijpen wat hij veranderde en waarom dat slecht zou kunnen zijn. Hij raadpleegde niemand van ons, nergens over. Opeens ging het alleen nog maar om wathijwilde, wathijhet beste vond. Ik heb hem niet onwetend gehouden, Malta. Zijn ignorantie is een fort dat hij om zich heen heeft gebouwd en dat hij te vuur en te zwaard verdedigt!'

Malta luisterde, maar met tegenzin. Haar grootmoeder was te slim voor haar.Ze wist dat er leugens in haar woorden zaten, dat ze de waarheid omtrent haar knappe, dappere, briljante vader verdraaide, maar Malta was niet slim genoeg om het bedrog te ontmaskeren. Dus ze dwong zichzelf tot een glimlachje. 'Dan vindt u het zeker nieterg dat ik hem vertel wat ik weet, om zijn ignorantie, die u zo ergert, wat te verkleinen. Dan kan ik hem zeggen dat er geen kaarten van de Wilde Regenlanden bestaan. Dat een tot leven gekomen schip zelf de weg weet.'

Ze keek goed hoe haar grootmoeder opde onthulling van dit geheim reageerde, maar het gezicht van de oude vrouw verried niets. Ze schudde haar hoofd, je dreigt, kind, en je weet niet eens dat je jezelf bedreigt. Er zijn kosten en gevaren verbonden aan de handel met de vaarders van de Wilde Regenrivier. Met ons verwant, dat zijn ze, en ik wil over hen geen kwaad spreken. Aan de afspraken die we met elkaar hebben gemaakt zal ik me houden. Maar Ephron en ik hebben lang geleden besloten dat we geen nieuwe afspraken meer zouden maken, dat we geennieuwe verplichtingen meer zouden aangaan, omdat we wilden dat onze kinderen en onze

kleinkinderen, ja, zelfs jij, hun eigen beslissingen zouden kunnen nemen. Daarom hebben we een lastiger leven geleid dan nodig was geweest en zijn onze schulden minder snel afbetaald dan mogelijk zou zijn geweest. Wij vonden het niet erg die offers te brengen.' Haar grootmoeders stem begon hevig te trillen. 'We hebben offers gebrachtvoor jou,blazend katje,maar achteraf vraag ik me af waarom. Jij hebt zilt water uit Kwarts in je aderen, geen bloed uit Beijerstad!'

De oude vrouw stond op en haastte zich de kamer uit. Er zat geen waardigheid en kracht in die aftocht. Malta wistdaardoor dat ze had gewonnen. Ze had haar verslagen en vanaf nu zou iedereen Malta op een andere manier moeten behandelen. Ze had gewonnen, en ze had bewezen dat haar wil even sterk was als die van haar grootmoeder. En het laatste wat oma had gezegd kon haar helemaal niets schelen, eerlijk gezegd. Dat over die offers. Leugens. Allemaal leugens.

Over leugens gesproken: dat was ook weer zoiets. Ze was helemaal niet van plan geweest om te liegen over dat doosje. Ze zou het niet hebben gedaan als de oude vrouwniet zo zelfverzekerd had gezegd dat ze het had gestolen en dat ze loog. Als Ronica Vestrit haar lief zou hebben aangekeken en had gevraagd of ze écht niets wist, zou Malta haar de waarheid hebben gezegd. Maar waarom zou je de waarheid vertellen als de mensen toch al dachten dat je slecht was? Dan kon je net zo goed blijven liegen, en de dief zijn die je grootmoeder toch al dacht dat je was, en ook hoopte dat je was. Jazeker, oma wilde graag dat ze slecht en leugenachtig was, dan had ze

een excuus om

Malta's vader zo vreselijk te blijven behandelen. Het was allemaal grootmoeders eigen schuld. Als je mensen slecht behandelde, kreeg je het tenslotte allemaal zelf terug.

'Malta?' Een zachte, vriendelijke stem. Een hand die teder op haar schouder werd gelegd.'Alles goed, liefje?'

Malta draaide zich abrupt om en smeet haar lege bord voor Raches voeten op de vloer, ik heb de pest aan pap! Zet het me nooit meer voor! Het kan me niet schelen wat je voor me klaarmaakt, als het maar geen pap is. En raak me niet aan,Je hebt het recht niet! Ruim deze boel op en laat me alleen!'

Ze duwde de gechoqueerde slavin opzij en stormde de kamer uit. Slaven. Die waren zo stom! In alles!

'Paragon, ik moet met je praten.'

Amber had de middag bij hem doorgebracht. Ze had een lantaarn bij zich en had zijn ruimen geïnspecteerd. Ze had de kaartenkamer, de kapiteinskajuit en alle andere ruimten binnen de romp bekeken. Ondertussen had ze veel vragen gesteld, waarvan hij er een aantal had beantwoord. Op andere had hij niets kunnen of willen zeggen. Ze vond de spullen die Bresker had achtergelaten en maakte er zonder aarzeling gebruik van. ik zal hier ook eens een nacht bij je blijven slapen, goed?' had ze voorgesteld. 'Dan blijven we laat op en vertellen elkaar tot diep in de nacht verhalen.' Ze was erg geïnteresseerd geweest in alle rommel die ze aantrof. Een zakje met dobbelstenen erin, nog steeds verborgen in een

spleet waar een zeeman ze had verstopt, zodat hij tijdens zijn wacht toch met een paar maatjes had kunnen gokken. En een ingekerfde tekst in een plank van een tussenschot in het ruim.Drie dagen, moge Sa ons helpen.Ze had willen weten wie het gekerfd had en waarom. Maar vooral was ze nieuwsgierig geweest naar de bloedvlekken. Ze was van de ene naar de andere gegaan en had in totaal zeventien onregelmatige vlekken op zijn dek en in een paar ruimen geteld. Ze had er nog zes gemist, maar dat vertelde hij haar niet, en ook niet op welke dag het bloed was vergoten en wie er gevallen waren. In de kapiteinskajuit had ze het afgeslotenkastje gevonden waarin de logboeken zich hadden moeten bevinden, maar dat leeg was. Het slot was al lang geleden geforceerd en de boeken, die zijn geheugen hadden moeten zijn, waren gestolen. Daar had Amber heel lang over doorgezeurd. Was dat de reden waarom hij haar vragen niet wilde beantwoorden? had ze gezegd. Had hij logboeken nodig om zijn geheugen te helpen? Ja? Hoe kwam het dan dat hij zich haar bezoeken herinnerde? En die van Mingslij? Daar werd toch ook geen logboek van bijgehouden?

Hij had zijn schouders opgehaald. 'Over tien jaar, als jij geen belangstelling meer voor me hebt en niet meer op bezoek komt, zal ik jou waarschijnlijk ook vergeten. Je vergeet dat je mij dingen vraagt die al jaren voor jouw geboorte gebeurd zijn. Vertel me maar eens iets over je kinderjaren. Wat weet je daar nog van?'

'Niet veel.' Ze veranderde abrupt van onderwerp. Weet je

wat ik gisteren heb gedaan? Ik ben naar Davad Herbegin gegaan en heb een bod op jou uitgebracht.'

Die woorden maakten hem eerst even sprakeloos, maar toen antwoordde hij koeltjes: 'Davad Herbegin kan mij niet verkopen. Hij bezit me niet. Een levend schip kan trouwens niet worden verkocht, behalve binnen een familie, en dan nog alleen in uitzonderlijke noodsituaties.'

Nu was het Ambers beurt om met stomheid geslagen te zijn. 'Ik had eigenlijk gedacht dat je het wel wist,' zei ze toen, na een hele poos te hebben gezwegen, in elk geval wordt het dan tijd, want het gaat jou rechtstreeks aan. Paragon, onder de nieuwe vaarders gaat al maanden het gerucht datje te koop zou zijn. Davad treedt op als tussenpersoon. In het begin eiste je familie dat je niet meer als schip ingezet mocht worden omdat ze... niet verantwoordelijk wilden zijn voor nog meer doden...' Haar stem stierf weg. 'Paragon, hoe openhartig kanik met je praten? Soms ben je bedachtzaam en verstandig. Op andere momenten...'

'Dus je hebt aangeboden me te kopen? Waarom? Wat ga je van mijn lichaam maken? Kralen? Meubels?' Hij had zijn stem, die droop van het sarcasme, nauwelijks onder controle. Hoe durfde ze!

'Nee,' zei ze, na een diepe zucht. Het leek alsof ze tegen zichzelf sprak. 'Precies waar ik al bang voor was.' Ze haalde diep adem. ik zou je laten zoals je bent en waar je bent. Zo heb ik mijn aanbod ook geformuleerd.'

'Hier vastgeketend? Voor eeuwig op dit strand? Als

schijthuis voor de meeuwen? Tot alles is weggerot wat geen toverhout is en ik in schreeuwende stukken uiteenval?'

'Paragon!' Ze schreeuwde het woord uit, verdrietig en kwaad tegelijk. 'Stop daarmee! Zwijg! Je weet best dat ik zoiets nooit zou laten gebeuren. Je moet naar me luisteren, wachten tot ik ben uitgepraat! Ik denk namelijk dat ik je hulp nodig heb, maar als jij met wilde beschuldigingen en bezopen verdenkingen begint kan ik je niet helpen. Terwijl ik dat juist heel graag zou willen.' Haar stem klonk nu zachter en vriendelijker. Ze haalde opnieuw een paar keer diep adem. 'Dus wil je nu luisteren? Krijg ik tenminste de kans om het uit te leggen?'

'Ga je gang maar,' zei hij koel. 'Zeg maar, kom maar met smoesjes. Bedrieg maaren pleeg maar verraad. Hij zou wel luisteren en wapens verzamelen om zich tegen iedereen te verdedigen.

'O, Paragon,' zei ze hees, en ze legde haar handpalm vlak op zijn romp. Hij probeerde deze aanraking en het diepe gevoel dat hij in haar bespeurde te negeren. 'De familie Ludluk, jouw familie, maakt moeilijke tijden mee. Erg moeilijke tijden. Dat geldt voor veel oude vaarders. Er zijn verschillende redenen, zoals de slavenarbeid, de oorlogen in het noorden... maar daar hebben we niet direct mee te maken.Waar het om gaat is dat jouw familie dringend geld nodig heeft, en dat de nieuwe vaarders dat weten, en dat ze proberen jou te kopen. Denk geen kwaad van de Ludluks. Ze hebben al veel aanbiedingen afgeslagen, maar toen de

geboden bedragen steeds hoger werden hebben ze bedongen dat ze niet wilden verkopen aan iemand die jou weer als schip wilde gaan gebruiken.' Hij kon bijna voelen dat ze haar hoofd schudde. 'De nieuwe vaarders legden dat simpelweg uit als een poging van jouw familie om meer geld te krijgen, veel meer, voordat ze toestemming zouden geven om jou weer als schip in te zetten.' Ze haalde diep adem en probeerde kalmer verder te praten. 'Rond die tijd hoorde ik voor het eerst geruchten dat alleen een levend schip veilig over de Wilde Regenrivierkan varen. Dat je toverhout bestand is tegen de bijtende witte golven die soms stroomafwaarts komen rollen. Wat ik me wel kan voorstellen, gezien het feit dat je na alle jaren op dit strand nog niet aan het rotten bent, en dat families bereid zijn zich generaties lang in de schulden te steken om een levend schip te bezitten. Het is de enige manier om handel te kunnen drijven met de Wilde Regenlanden. Dus nu dat gerucht erbij is gekomen, zijn de aanbiedingen nog hoger opgelopen. De nieuwe vaarders belovenplechtig dat ze niemand aansprakelijk zullen stellen als je kapseist, en ze bieden tegen elkaar op.' Ze zweeg even. 'Paragon, luister je?' vroeg ze toen zacht.

ik luister,' antwoordde hij terwijl hij blind voor zich uit staarde, in de richting van de oceaan. Hij hield zijn stem zo toonloos mogelijk toen hij vervolgde: 'Ga verder.'

'Zeker. Niet omdat ik het leuk vind, maar omdat jij het moet weten. Tot nu toe hebben de Ludluks elk aanbod afgewezen. Misschien zijn ze bang voor wat de andere o*de

vaarders zouden zeggen als ze hun schip verkochten en nieuwe vaarders de kans gaven deel te nemen aan de handel met de Wilde Regenlanden. Die handel is zo ongeveer het laatste bastion van de oude vaarders. Of misschien hebben ze nog familiegevoelens tegenover jou, hoewel ze je verwaarlozen. Daarom heb ik een bod gedaan. Lang niet zo hoog als de andere, natuurlijk, want daar heb ik het geld niet voor. Maar tegelijk bood ik aan je hier te laten en niet met je te gaan varen. Want ik denk dat de Ludluks nog steeds om je geven. Dat ze je hier houden, hoe vreemd het misschien ook klinkt, om je te beschermen.'

Ja, ja. Gekke familieleden vastketenen en in een kelder opsluiten of naar ergens ver weg sturen, zo pakt men dat in Beijerstad al jaren aan.' Hij lachte bitter. 'Neem bijvoorbeeld de vaarders van de Wilde Regenrivier.'

'Wie?'

'Dat bedoel ik. Wie? Niemand praat over hen, niemand weet iets van hen af, noch van onze oude overeenkomsten met die vaarders. Jij of ik wel het minste van iedereen. Maar ga vooral verder, alsjeblieft. Stel dat je me zou hebben gekocht. Je laat me intact, je vaart niet met me, maar wat had je dan wel in gedachten?'

'Ach, Paragon,' zuchtte ze. Het klonk diep ongelukkig. 'Als het aan mij lag, als ik kon dromen als een kind, en kon geloven dat zo'n droom werkelijkheid werd, dan zou ik goede vakmensen hierheen laten komen om je op te richten en je romp met stellages te ondersteunen. En dan zou ik aan boord

komen wonen. Op de kliffen naast je zou ik een tuin aanleggen met geurige planten en bloemen, en kronkelende ranken die helemaal tot op het strand naar beneden hangen, vol zoet ruikende bloesems. Om je heen zou ik de rotsen beeldhouwen en getijdenpoelen uitgraven, die ik zou vullen met zeesterren en zeeanemonen en van die kleine roze krabben.' Naarmate ze haar merkwaardige visioen verder beschreef werd haar stem gepassioneerder. 'Ik zou in je binnenste leven en werken, en 's avonds zou ik op het dek dineren en zouden we samen de dag met elkaar doornemen. En als ik nog stoutmoediger zou durven dromen, danzou ik me verbeelden dat ik op een goede dag toverhout zou kunnen verwerven, en dat ik de vaardigheid zou hebben om er je ogen en je gezichtsvermogen mee te herstellen. Dan zouden we 's morgens samen naar de opkomende zon kunnen kijken, en 's avonds naaronze rotstuin. Ik zou tegen de wereld kunnen zeggen: bekijk het maar, ik heb je niet meer nodig. Het kan me niets schelen wat er met jullie gebeurt, als jullie mij voortaan maar met rust laten. En we zouden gelukkig zijn, wij tweeën.'

Even was hij sprakeloos. De kinderlijke fantasie overviel hem, kapselde hem in. Opeens was hij niet meer het schip, maar een jongetje dat er verstoppertje in speelde, en alle hoeken en spleten onderzocht, en er zijn schatten in verborg: de schelpen, de glinsterende stenen, deveren van zeldzame vogels...

'Je bent geen familie van me, en je kunt het ook nooit

worden.' Hij liet zijn woorden de droom verbrijzelen zoals een zware laars een vlinder vertrapt.

'Dat weet ik,' zei ze kalm. ik zei toch dat het een droom was? Het is watik zou willen doen, maar in de praktijk weet ik niet eens hoe lang ik in Beijerstad en bij jou kan blijven. Maar het is de enige hoop die ik heb om jou te redden, Paragon. Als ik naar de Ludluks ga, in eigen persoon, en hun zeg dat jij tevreden zou zijn met die oplossing, zouden ze mijn lage bod misschien accepteren...' Haar stem stierf weg.

Hij sloeg zijn armen over elkaar voor het stervormige litteken op zijn blote borst. Te redden van wat?' vroeg hij minachtend. 'Je kunt mooie kinderverhaaltjes verzinnen, Amber. Heel charmant, echt waar. Maar ik ben een schip. Ik ben geschapen om te zeilen. Denk je dat ik zou kiezen om hier te blijven liggen, nutteloos, passief, bijna gek van verveling? Nee. Als mijn familie me als slaaf wil verkopen, laat me dan tenminste een varende slaaf zijn. Ik heb geen zin om jouw speelgoedhuis te worden.' Vooral niet nu ze zojuist had gezegd dat ze hem op een gegeven moment zou verlaten en dat ze alleen met hem bevriend was omdat er iets anders was dat haar in Beijerstad hield. Vroeg of laat zou ze hem in de steek laten, zoals iedereen. Vroeg of laat lieten alle mensen hem in de steek.

'Je kunt het beste naar Davad Herbegin gaan en je aanbod intrekken,' adviseerde hij haar toen de stilte al erg lang duurde.

'Nee.'

'Als je me koopt en hier houdt, zal ik je eeuwig haten, en ik zal je meer ongeluk brengen dan je je kunt voorstellen.'

Haar stem was kalm. ik geloof niet in geluk of ongeluk, Paragon. Ik geloof in het lot, en ik geloof dat mijn lot vreselijker en hartverscheurender elementen in zich heeft dan zelfs jij je kunt voorstellen. Jij, dat weet ik, bent een van die elementen. Dus ter wille van het kind dat zich tierend en dreigend aanstelt vanuit het houten geraamte van een schip zal ik je kopen en op die manier beschermen. Althans, zo goed beschermen als het lot me wil toestaan.' Er klonk geen angst in haar stem. Alleen een vreemde tederheid. En ze legde haar zachte handpalm weer op zijn houten romp.

'Draai er nou maar gewoon verband omheen,' zei hij bruusk. 'Het geneest wel.'

Etta schudde haar hoofd. Ze sprak met zachte stem. 'Kennit, het geneest niet.' Ze legde haar hand voorzichtig op het vlees vlak boven de wond. je huid voelt heet en zacht aan. Ik zie dat je bij elke aanraking ineenkrimpt van de pijn. De vloeistof die uit de wond komt lijkt me niet bij een genezing te horen, maar -'

'Stil,' beval hij haar. ik ben een sterke man, niet een grienende hoer. Het zal genezen, alles komt vanzelf weer goed. Verbind het nou maar, of laat het, dat maakt me niks uit. Ik kan het zelf doen, of Sorcor roepen. Ik heb geen tijd om naar je onheilsberichten te luisteren.'

Maar op dat moment schoot er een snijdende pijn door zijn been. Hij snakte naar adem en moest zich aan de rand

van het bed vastgrijpen om het niet uit te schreeuwen.

'Kennit, je weet wat er moet gebeuren,' zei ze op smekende toon.

Het duurde even voordat hij weer genoeg adem had om te antwoorden. 'Wat er moet gebeuren is dat ik jou aan een slang voer, dan krijg ik misschien weer een beetje rust in mijn leven. Ga weg en laat Sorcor komen. Er moeten plannen worden gemaakt. Ik heb geen tijd voor jouw getob.'

Ze raapte het oude, doorweekte verband op, deed het in een mandje en verliet de kajuit zonder nog een woord te zeggen. Goed. Kennit reikte naar de stevige kruk die naast zijn bed stond. Die had hij door Sorcor voor hem laten maken. Hij haatte het ding en op een onrustige dag had hij er praktisch niets aan, maar bij kalm weer, zoals nu, kon hij er zijn kaartentafel mee halen. De sprongetjes deden hem vreselijk pijnen het zweet stond hem op zijn voorhoofd toen hij bij de tafel was gekomen en op de rand kon leunen.

Er werd op de deur geklopt.

'Sorcor? Kom binnen.'

De stuurman stak zijn hoofd om de hoek. Hij keek bezorgd, maar toen hij zijn kapitein bij de kaartentafelzag staan glunderde hij als een kind dat een snoepje kreeg aangeboden. Hij stapte de kamer binnen. Kennit merkte op dat hij alweer een nieuw vest droeg, deze keer met nog meer borduurwerk.

'Die heler heeft u dus goed gedaan?' zei hij. 'Dat hoopte ik al. Van die andere twee had ik geen hoge pet op. Voor zoiets

kun je beter een wat oudere man zoeken, met ervaring —'

'Kop dicht, Sorcor,' zei Kennit joviaal. 'Hij was geen haar beter dan die twee andere. Als je hier in Flaterkreek een wond niet kunt genezen, schijnt het de gewoonte te zijn dat je er een andere bij maakt om je falen te verdoezelen. Waarom dacht hij een nieuwe snee in mijn been te kunnen genezen, vroeg ik hem, als hem dat met de huidige snee niet lukte? Daar had hij geen antwoord op.' Kennit haalde demonstratief zijn schouders op. ik heb mijn buik vol van deze dorpskwakzalvers. Ik denk dat ik sneller genees zonder hun drankjes en bloedzuigers.'

De glimlach verdween van Sorcors gezicht. 'Dat kan best,' beaamde hij zonder overtuiging.

'Deze laatste heler zei het trouwens zelf,' verzekerde Kennit hem.

'Alleen omdat jij hem zo lang bleef bedreigen tot hij het met je eens was,' liet Etta vanuit de deuropening op hatelijke toon weten. 'Sorcor, spreek hem tegen. Zeg hem dat hij nog een stukje van het beenmoet laten afzetten, vlak boven de huidige wond. Naar jou zal hij luisteren, jou respecteert hij.'

'Etta, verdwijn!'

ik kan nergens naar toe.'

'Ga iets kopen in de stad. Sorcor, geef haar geld.'

ik heb geen geld nodig. Iedereen in Flaterkreek weet dat ik jouw vrouw ben. Ik hoef maar naar iets te kijken en ze duwen het al in mijn handen en smeken me het aan te nemen. Maar er is eigenlijk niets wat ik echt graag wil. Alleen dat jij weer

beter wordt.'

Kennit zuchtte. 'Sorcor, sluit de deur. Met deze vrouw aande andere kant.'

'Nee, alsjeblieft. Ik zal stil zijn, Kennit. Laat me blijven. Sorcor, praat jij met hem. Haal hem over, naar jou luistert hij...'

Zo bleef ze bezig, als een jankende hond, terwijl Sorcor haar met zachte hand naar buiten werkte. Kennit zouhet hardhandiger hebben gedaan, als hij het zelf had kunnen doen. Maar dat was natuurlijk nou net het probleem. Ze zag hem nu als zwak en zou dus proberen in alles haar zin te krijgen. Sinds ze die gevangenen had gemarteld had ze er volgens hem plezier inhulpeloze mannen te mishandelen. Hij vroeg zich af of er een mogelijkheid bestond haar in Flaterkreek achter te laten.

'Hoe gaat het in de stad?' vroeg hij Sorcor opgewekt, alsof de stuurman zojuist de kamer was binnengekomen.

Sorcor keek hem verbluft aan.Toen besloot hij kennelijk zijn kapitein maar ter wille te zijn. 'Dat kon niet beter, tenzij u zelf aan land ging om met de kooplui te onderhandelen. Ze staan in de rij om u als gast te mogen ontvangen. Ik heb het al eens verteld. Toen ze onze vlag met de Raaf zagen, en onze twee schepen, is het hele stadje uitgelopen om ons welkom te heten. Iedereen stond op de kaden. "Kapitein Kennit! Kapitein Kennit!" gilden de jongens. Ik hoorde iemand zeggen dat u als piraat nog beter bent dan Igrot de Verschrikkelijke.'

Kennit keek eerst verbaasd, toen zuur. 'Als kind heb ik Igrot gekend. Zijn reputatie is zwaar overdreven,' zei hij zacht.

Toch is het niet niks, als mensen je vergelijken met iemand die twintig dorpen heeft platgebrand en —'

'Genoeg over mijn roem,' onderbrak Kennit hem. 'Hoe staat het met onze zaken?'

'We hebben van alles nieuwe voorraden aan boord, en deSicernais al op het strand gesleept voor reparatie.' De bonkige piraat schudde zijn hoofd. 'De romp is voor een deel verrot? Het verbaast me dat de satraap een lading geschenken aan een zo gammele schuit heeft toevertrouwd.'

'Hij zal geen tijd hebben gehad om de romp te komen inspecteren,' opperde Kennit droog. 'En waren ze blij met de nieuwe bevolking die we zijn komen brengen?'

'Die hebben ze met open armen ontvangen. Bij de laatste overval hebben slavenhalers de beste smid uit het stadje meegenomen. Wij hebben twee nieuwe gebracht. En de muzikanten en zangers zijn de sensatie van de stad. Ze hebbenDe bevrijding van de Sicernanu al drie keer opgevoerd. Een knappe jonge vent speelt uw rol, en een kolossale worm van papier en oude lappen en geverfde hoepels van tonnen is net echt als slang...' Sorcors stem stierf opeens weg. 'Het is een fantastische show, kapitein. Ik denkdat er niemand in het stadje is die hem nog niet heeft gezien,' besloot hij zachtjes.

'Wel, ik ben blij te horen dat het verlies van mijn been aan zo velen vermaak schenkt.'

'Zo is het niet, meneer,' begon Sorcor meteen, maar Kennit maande hem met een handgebaar tot stilte. 'Mijn levende schip,' begon hij. 'O, Sar!' kreunde Sorcor.

We hadden toch een afspraak?' zei Kennit. ik meen dat we zeer onlangs weer een slavenschip hebben bevrijd. Volgens mij is het dan nu weer tijd om achter een levend schip aan te gaan.'

Sorcor krabde aan zijn baard. 'Zo was de afspraak niet helemaal precies, meneer. Als we een slavenschip zagen, dan zouden we het achtervolgen. Tussen de gewone kapingen door. fin daarna zouden we achter het eerstvolgende levende schip dat we zagen aan gaan. Ook weer tussen de gewone kapingen door. Maar nu praat u over het jagen op een levend schip, of ergens op de loer gaan liggen om er een te kapen.'

'Dat komt toch allemaal op hetzelfde neer?' zei Kennit geprikkeld.

'Nee, meneer, neem me niet kwalijk, maar dat is niet zo. Ik heb er eens over nagedacht, meneer. Misschien moeten we het een tijdje achterwege laten. Alleen maar achter vette koopvaarders aan jagen, zoals vroeger. Flink wat geld verdienen, een goede tijd hebben. Ren poosje bij slangen en slavenschepen uit de buurt blijven.' Terwijl hij dit voorstelde stond Sorcor met zijn dikke vingers aan de vergulde knopen van zijn vest te frunniken. 'U hebt me laten zien dat het leven heel anders kan zijn dan ik had gedacht. Voor ons allebei. U hebt eenaardige vrouw gevonden. Haar aanwezigheid maakt een geweldig verschil, hier aan boord. Ik zie nu in wat u me

hebt proberen duidelijk te maken. Als we met een rijke buit naar Deeldorp terugkeren... nou, weet u nog wat sincor Faldin zei over achtbaarheid enzo?'

'Als we eenmaal een levend schip hebben, Sorcor, mag je maagden pakken zo veel je maar wilt,' beloofde Kennit. 'Elke week een nieuwe, als dat je blij maakt. Maar eerst mijn schip. Wel, als we ervan uitgaan dat wat we leerden van de bemanning van deSicernaenigszins klopt, kunnen we waarschijnlijk ergens ten zuiden van ons tenminste één levend schip verwachten. Kom eens hier en kijk met mij naar deze kaart. Ik heb het gevoel dat we ons puur toevallig in een uitstekende positie bevinden. Ten zuiden vanhier ligt het Trossenkanaal. Dat is altijd een beruchte passage, maar vooral tijdens de wisselingen van eb en vloed. Rik schip dat naar het noorden vaart moet er doorheen. Zie je het?'

Ja,' gaf Sorcor met tegenzin toe.

Kennit negeerde het gebrek aan enthousiasme. 'Kijk, in het Trossenkanaal ligt het eiland Frommel. De goede doorgang is die aan de oostkant. Het is daar op een aantal plaatsen ondiep, maar de zandbanken hebben er vrijwel vaste posities. De westelijke doorgang is een heel ander verhaal. Daar is de stroming sterk, vooral tijdens de wisselingen van getij. Bovendien bevinden zich vlak voor het eiland zandbanken die voortdurend verschuiven, omdat ze steeds weer worden weggeslagen en opgebouwd. Aan de westkant van de passage liggen de Verdomde Klippen. Ze heten niet voor niets zo.' Hij zweeg even. 'Herinner je je die nog?'

Sorcor fronste zijn voorhoofd, ik zal ze nooit vergeten. U bracht ons daar naar binnen toen we werden nagezeten door een galei van de satraap. De stroming kreeg ons te pakken en stuwde ons er als een pijl doorheen. Het duurde wel drie dagen voordat ik geloofde dat ik het had overleefd.'

'Precies,' zei Kennit. 'Het ging aanzienlijk sneller dan wanneer we de passage ten oosten van Frommel zouden hebben genomen.'

'Rn?' vroeg Sorcor achterdochtig.

'Rn? We gaan achter Frommel voor anker liggen. Zo kunnen we de hele toegang tot het Trossenkanaal goed overzien. Rn meteen zodra we een levend schip het kanaal zien binnenvaren nemen wij de westelijke passage. Wanneer het levende schip dan vanuit de andere passage naar buiten komt liggen wij daar voor anker, midden in het kanaal, klaar. Die oostelijke passage heeft zelf ook een flinke stroming. Het levende schip heeft dus een flinke vaart en zal geen andere keus hebben dan zichzelf in een ondiepte vast te varen.' Hij wendde zijn blik van de kaart af en keek Sorcor grijnzend aan. 'Rn dan is dat schip voor ons. Met een minimale schade. Misschien zelfs zonder schade.'

'Tenzij het ons gewoon ramt,' merkte Sorcor somber op.

Welnee,' verzekerde Kennithem. 'Rn ook al gebeurde dat, wat dan nog? We enteren het schip en pikken het in.'

'Rn verliezen deMariëtta?vroeg Sorcor gechoqueerd.

We winnen een levend schip!'

'Het lijkt me geen goed plan. Wel honderd dingen kunnen

fout gaan,' wierp Sorcor tegen. 'Om te beginnen kunnen we tegen de Verdomde Klippen te pletter slaan. Dat is niet bepaald een water waar ik nog eens voor mijn lol wil gaan varen! Rn als dat schip minder diepgang heeft dan wij glipt het misschien net langs ons heen en hebben we al die risico's voor niets genomen. Of anders...'

Hij meende het. Hij zou het idee niet willen steunen. Hoe durfde hij? Zonder Kennit zou hij niets en niemand zijn geweest! Daarnet zou hij nog gezworen hebben dat hij alles aan zijn kapitein te danken had, en nu wildehij hem de kans op een levend schip ontzeggen!

Opeens besloot Kennit het over een heel andere boeg te gooien.

Hij stak een hand op om zijn stuurman tot zwijgen te brengen. 'Sorcor, geef je eigenlijk wel iets om mij?' vroeg hij met een ontwapenende directheid.

Dat stopte de woordenvloed, zoals Kennit ook had verwacht. De man bloosde bijna. Hij opende zijn mond en begon te stamelen. Wel, kapitein... we varen nu al heel lang samen... en ik kan me niemand herinneren die me zo fair en zo...'

Kennit schudde zijnhoofd. 'Niemand anders zal me hiermee helpen, Sorcor. Er is niemand die ik zo vertrouw als jou. Al vanaf mijn kinderjaren droom ik van een levend schip. Ik heb altijd geloofd dat ik ooit op het dek van zo'n schip zou lopen, dat het helemaal van mij zou zijn. En soms...' Hij liet een hoorbare brok in zijn keel komen. 'Soms vreest

een man dat hij sneller aan zijn einde zal komen dan hij tot dan toe had geloofd. Dit been... als het waar is wat ze erover zeggen...' Hij wendde zich weer tot Sorcor en keek met zijn blauwe ogen recht in de donkere ogen van zijn stuurman. 'Dit zou wel eens mijn laatste kans kunnen zijn,' besloot hij eenvoudig.

'Meneer, praat niet zo!' Er verschenen waarachtig tranen in Sorcors ooghoeken. Kennit moest op zijn lip bijten om niet te grijnzen en hij boog zich over de kaartentafel om zijn gezicht te verbergen. Dat was een vergissing, want zijn kruk gleed weg. Hij kon zich aan de tafelrand vastgrijpen, maar niettemin raakte zijn beenstomp de vloer. Hij schreeuwde van de pijn en zou verderzijn gevallen als Sorcor hem niet had vastgegrepen.

'Rustig maar, ik heb u vast. Rustig.'

'Sorcor,' zei hij zwakjes terwijl hij zich steviger vastpakte aan de tafel en zwaar op zijn armen leunde, 'kun je datvoor me doen?' Hij tilde zijn hoofd op. Hij rilde nu, hij voelde het zelf. Het kwam door de inspanning om op één been te moeten staan. Daaraan was hij nog niet gewend, dat was alles. Hij geloofde niet echt dat hij hieraan zou sterven. Hij zou genezen. Hijgenas immers altijd, hoe zwaar hij ook gewond was. Hij kon niets doen aan de grimassen van pijn op zijn gezicht, noch aan het zweet dat weer tappelings over zijn voorhoofd liep. Maak er dan gebruik van! 'Kun je me deze laatste kans geven?'

'Dat kan ik, meneer.' Blinde toewijding wedijverde met

hartsverdriet in Sorcors blik. ik zal u een levend schip bezorgen. U zult op dat dek lopen. Vertrouw op mij,' zei hij met schorre stem.

Ondanks zijn pijn voelde Kennit een lach opwellen uit zijn keel. Vlug maakte hijer een paar kuchen van. Hem vertrouwen? 'Welke keus heb ik anders?' vroeg hij zich verbitterd af. Per ongeluk had hij de woorden hardop gezegd. Hij draaide zijn hoofd en zag dat Sorcor hem bezorgd stond aan te kijken. Kennit dwong zich tot een zielig glimlachje en wat warmte in zijn stem. Ook schudde hij zijn hoofd, in al deze jaren, Sorcor, heb ik nooit iemand anders dan jou vertrouwd. Ik heb ook nu geen andere keus dan een nieuw beroep op onze vriendschap.'

Hij reikte naar zijn kruk, maar toen hij hem vast had realiseerde hij zich dat hij niet genoeg kracht had om ermee te lopen. Het genezen van zijn beenstomp kostte alle energie waarover zijn lichaam beschikte. Hij knipperde met zijn vochtige ogen. ik moet je zelfs vragen me naar mijn bed te helpen. Mijnkrachten laten me in de steek.'

'Kapitein,' zei Sorcor. Er klonk een kruiperige hondentrouw in zijn stem. Kennit sloeg de constatering op in zijn geheugen. Wanneer hij zich beter voelde moest hij hier eens over nadenken. Door Sorcors hulp te vragen had hijde man op een of andere manier nog afhankelijker van hem gemaakt. Kennelijk had hij met zijn stuurman een uitstekende keuze gedaan. Als hij zelf in Sorcors positie had verkeerd, zou hij instinctief hebben begrepen dat dit de kans was om

macht naar zich toe te trekken. Gelukkig bleek Sorcor niet zo snugger te zijn.

Sorcor bukte zich, tilde Kennit onbeholpen op en droeg hem naar zijn bed. De abrupte bewegingen bezorgden Kennit snijdende pijnscheuten. Hij greep zich aan Sorcors schouders vast en kneep zijn tranende ogen stijf dicht. Even werd hij overspoeld door een oude herinnering aan zijn vader: zwarte bakkebaarden, een geur van brandewijn en ongewassen zeemanskleren, luid gelach, een zwierige dans in de rondte met de jongen Kennit in zijn armen. Een tijd vol angsten en blijdschap.

Sorcor liet hem heel voorzichtig op zijn bed zakken. 'Zal ik Etta laten komen?'

Kennit knikte zwakjes. Hij probeerde de herinnering aan zijn vader vast te houden, maar het schemerige droombeeld uit zijn jeugd was alweer vervluchtigd. In plaats daarvan grijnsde een ander gezicht hem aan, spottend, zelfverzekerd.'Nogal een boefje. Misschien kan er iets nuttigs van hem gemaakt worden!Hij schudde zijn hoofd op zijn kussen om die herinnering kwijt te raken. De stuurman trok de deur van de kajuit achter zich dicht.

'Je hebt deze mensen niet verdiend,' zei een zacht stemmetje vanaf zijn pols. ik snap waarachtig niet waarom ze van je houden. Ik zou zeggen dat ik me verheug op je ondergang, namelijk de dag dat ze je door krijgen, ware hetniet dat op die dag ook hun harten zullen breken. Waar heb jij verdomme de mazzel aan te danken dat deze mensen

je trouw zijn?'

Vermoeid tilde hij zijn hand op. Het kopje van zijn amulet keek hem kwaad aan. Kennit lachte spottend toen hij de verontwaardiging op het gezichtje zag. 'Aan mijn eigen mazzel! Je weet toch dat ik een geboren bofkont ben?' Weer lachte hij, nu voor eigen gebruik. 'De trouw van een hoer en een piraat. Wat een rijkdom!'

'Je been rot weg,' zei het gezichtje opeens met scherpe boosaardigheid in zijn stem. Tot op het bot! Het stinkt en ettert en vreet je leven weg. En alleen omdat jij te laf bent om je eigen rottigheid uit je lichaam weg te snijden.' De amulet trakteerde hem op een spottend grijnslachje. 'Snap je de vergelijking, Kennit?'

'Kop dicht,' zei hij moeizaam. Hij lag weer te zweten. Te zweten in zijn schone hemd, in zijn frisse, schone beddengoed. Te zweten als een stinkende oude zuiplap. 'Als ik slecht ben, hoe mogen we jou dan noemen? Jij bent een onderdeeltje van mij.'

'Dit stukje hout had ooit een groot hart,' verklaarde de amulet. 'Je hebt er jouw gezicht op laten zetten en het is jouw stem die uit mijn mond komt. Ik ben nauw aan jou gebonden. Maar hout heeft een geheugen. Ik ben jou niet, Kennit. En ik zweer je dat ik jou ook nooit zal worden!'

'Niemand... heeft je gevraagd... om dat...' Hij kreeg bijna geen adem meer. Hij maakte de zin niet af. Het werd zwart voor zijn ogen.

HOOFDSTUK 30
Verzet en verbond

~

Haar eerste slaaf stierf al vroeg in de middag. Het laden was langzaam en slecht verlopen. Een felle oostenwind had het water sterk in beroering gebracht en stapelwolken aan de horizon beloofden een storm. De geketende slaven werden in sloepen naar de ankerplaats van deVivaciagebracht,waarna ze via een touwladder naar boven moesten klimmen. Sommige slaven waren in een slechte conditie, andere waren bang voor de ladder of gewoon onhandig bij het overstappen vanuit de deinende sloep naar de zwaaiende ladder. De man die stierf deed dat echter omdat hij wildesterven. Hij was halverwege de ladder en kwam slechts moeizaam omhoog, omdat zijn voeten nog geboeid waren. Opeens begon hij hard te lachen, ik kan beter de kortste weg nemen!' riep hij uit, en hij sprong naar beneden. Door het gewicht van de boeien en de ketting aan zijn voeten werd hij diep naar beneden getrokken. Hij had geen kans meer, zelfs al zou hij op het laatste moment van mening zijn veranderd.

In de donkere wateren onder haar romp kwam opeens een kluwen slangen tot leven. Ze voelde dat ze met elkaar streden om deze prooi. Even proefde ze het bloed van het slachtoffer — een bittere bijsmaak in het zoute water dat haar romp omspoelde. Haar ontzetting was des te groter omdat de mannen aan boord er geen vermoeden van hadden. 'Erzijn slangen onder onze kiel!' riep ze, maar ze negeerden haar,

zoals ze ook de smeekbeden van de slaven negeerden.

Daarna liet een woedende Torg de slaven aan elkaar vast ketenen. Het beklimmen van de touwladder werd daardoor nog moeilijker, maar Torg scheen een sadistisch genoegen te ontlenen aan de waarschuwing dat iemand die naar beneden sprong een hele kettinggang met zich mee zou sleuren. Niemand probeerde het daarna nog en Torg kon zichzelf gelukwensen met zijn sluwheid.

In haar ruimen was het nog erger. De slaven straalden ellende uit. Er hing een walm van wanhoop en verdriet om hen heen. Ze zaten als haringen in een ton, en bovendien aan elkaar vastgemaakt, zodat ze voor de geringste beweging de hulp van hun buren nodig hadden. Ook waren haar ruimen broeinesten van angst — angst die de vorm aannam van urine en zweet en tranen, en die Vivacia's hout doordrenkte.

In het kettinghuis, met haar mee vibrerend, maar met toevoeging van zijn eigen specifieke ontsteltenis aan het deplorabele geheel, bevond zich Wintrow. Hij, die haar had verlaten, was weer aan boord. Hij lag in het donker languit op het plankier. Zijn enkels en polsen waren nog geboeid en geketend. Haar beeltenis was op zijn gezicht getatoeëerd. Hij huilde niet en kreunde niet, maar evenminsliep hij. Hij staarde in het donker voor zich uit en voelde mee. Hij deelde haar bewustzijn van de slaven aan boord en van hun troosteloze ellende.

De wanhoop van de slaven bonkte inWintrows binnenste mee als een extra hart — een hart dat zij niet bezat. Hij kende

en doorleefde het gehele scala van hun vertwijfeling en beproevingen - dat van de halve debiel die nauwelijks besefte wat hem overkwam tot en met dat van de oude beeldhouwer wiens vroege werken nog in het paleis van de satraap te pronk stonden. In de onderste, donkerste delen van haar romp, half in het ruimwater, bevond zich een stel van de allergoedkoopste soort. Kaartenkoppen werden ze genoemd. Ze waren amper meer dan menselijke ballast. De overlevenden zouden in Kwarts voor een habbekrats worden verkocht. In een veiliger, droog deel van het ruim, waarin vaak balen zijde of wijnvaten waren vervoerd, zaten de handwerkslieden dicht opeengepakt. Zij hadden het comfort van eenlaagje stro en voldoende kettinglengte om rechtop te staan, als ze dat tenminste om de beurt deden. Kyle had er minder kunnen kopen dan hij had gehoopt. Tussen de ballast en de vakmensen in was Vivacia's hoofdruim volgestouwd met wat de bulk van de ladingwas: gewone arbeiders en boerenknechten en naaisters en dagloners en dienstmeiden, die wegens ziekte of eigen stommiteit of verslaving in de schulden waren geraakt en daarvoor nu met hun lichaam en leven moesten boeten.

Die zich in het vooronder bevondenhadden een ander soort pijn. Sommige leden van de bemanning hadden vanaf het begin bedenkingen gehad tegen de plannen van de kapitein. Andere hadden er niet bij stilgestaan, en de ruimen voorzien van schotten en kettingen en beugels alsof het om specifieke voorzieningen voor zomaar een lading ging, maar

in de afgelopen twee dagen was alles opeens realiteit geworden. Er waren slaven aan boord gebracht — mannen, vrouwen, zelfs een aantal halfwassen kinderen. En ze waren allemaal getatoeëerd. Sommige slaven gingen geroutineerd om met hun ketenen, andere leken nog steeds verbijsterd door wat hun was overkomen. Niemand had ooit eerder in het ruim van een schip gereisd. Slaven uit Jamaillia gingen naar Kwarts, nooit kwam er iemand terug. Alle leden van de bemanning leerden — soms met moeite — niet te letten op de smeekbeden en vloeken en vragende ogen en hatelijke verwensingen van de menselijke lading. Het was gewoon vracht. Vee. Schapen die in kooien werden gedreven, tot er geen enkel schaapje meer bij kon. Iedere man moest er op zijn eigen manier mee leren omgaan, moest zelf smoesjes verzinnen om het acceptabel te vinden dat geketende en getatoeëerde mensen in de ruimen waren opgesloten. Komfrij was geen schim meer van zijn vroegere opgewekte zelf. Milt probeerde de spanning te verlichten door veel grappen te maken, die echter allemaal slecht vielen en alleen maar zout in de wonden wreven. Gantrij hield zijn mond en deed zijn werk, maar wist nu al dat hij na deze reis nooit meer op een slavenschip zou aanmonsteren. Alleen Torg leek gelukkig en tevreden. Zijn smerige karaktertje kon zich heerlijk uitleven. Nu al had hij tijdens zijn inspectie van het onderdrukte slavenvolk diegenen uitgezocht die volgens hem speciale aandacht nodig hadden en door hem persoonlijk'discipline' bijgebracht moesten krijgen. Torg deed

denken, vond Vivacia, aan een rottend stuk vlees dat zojuist was omgekeerd, zodat nu de wriemelende maden zichtbaar waren.

Zij en Wintrow vormden echo's van eikaars ellende. In de laag onder haar wanhoopwas ze er heilig van overtuigd dat dit alles nooit zou zijn gebeurd als haar familie haar trouw was gebleven. Als iemand met het ware bloed kapitein was geweest, zou deze kapitein haar gevoelens hebben gedeeld. Ze wist dat Ephron Vestrit haar dit nooit zou hebben aangedaan. Althea zou er evenmin toe in staat zijn geweest. Maar Kyle Haven kon het niets schelen wat zij ervan vond. Misschien had hij bange voorgevoelens, maar die had hij dan toch met niemand gedeeld. De enige emotie die Wintrow in zijn vader herkende was een koude, bijtende woede, die grensde aan haat voor zijn eigen vlees en bloed. Vivacia vermoedde dat Kyle hen beiden zag als een gekoppeld probleem: een schip dat niet deed wat hij wilde wegens een jongen die niet wilde worden wat hij van zijn vader moest worden. Ze was bang dat Kyle vastbesloten was om een van beiden te breken - en liefst beiden.

Zij had haar stilzwijgen bewaard. Kyle had Wintrow niet mee naar voren genomen toen hij hem gisteravond onder dwang aan boord had laten brengen. Hij had de jongen in zijn oude hok gestopt en was toen zelf komen snoeven dat hij zijn zoon te pakken had gekregen. Luid genoeg om voor iedereen aan dek verstaanbaar te zijn had hij verteld dat hij zijn zoon als slaaf had aangetroffen en hem had gekocht voorhet schip.

Zodra ze op zee waren zou de jongen bij haar worden gebracht. Dan mocht ze hem commanderen naar eigen wens, want zijn vader, bij Sa, had zijn buik van hem vol!

Zij had stil voor zich uitgestaard, en hij was maar blijven praten. Zijn stem was steeds hoger en kwader geworden, tot hij daar bijna stond te spuwen van drift. Hij stonk naar drank. Zo, een nieuwe ondeugd. Kyle Haven kwam tegenwoordig dronken aan boord. Ze wilde hem geen antwoord geven. Hij zag Wintrow en haarzelf slechts als onderdelenvan een apparaat, bijvoorbeeld een katrol en een haak, die samen simpelweg geacht werden iets tedoen,en wel naar het hem uitkwam. Waren ze een strijkstok en snaren geweest, dan zou Kyle hebben geëist dat ze muziek maakten.

'Ik heb dat waardeloze knulletje voor je gekocht,' snierde hij tot besluit. 'Je wilde hem hebben, je hebt hem gekregen. Hij is met jouw teken gemerkt, hij is de jouwe, de hele rest van zijn miserabele leventje lang!' Hij draaide zich om en wilde weglopen, maar bedacht zich. Hij keek omen snauwde haar toe: 'En wees er maar verdomd blij mee, want dit is de laatste keer dat ik probeer je een plezier te doen!'

Pas op dat moment hoorde ze eindelijk de jaloezie in zijn stem. Ooit had hij naar haar gesmacht - een mooi, duur, uiterst zeldzaamschip. Een man met een dergelijk schip werd lid van een elitaire broederschap van kapiteins van levende schepen en mocht deelnemen aan de handel in exotische goederen uit de Wilde Regenlanden. Zulk een man werd hevig benijd door kapiteins van andere schepen. Hij had haar

waarde gekend. Hij had haar begeerd, hij had haar het hof gemaakt. En toen hij Althea had uitgeschakeld had hij gemeend geen rivalen meer te hebben. Maar uiteindelijk waren zijn attenties onvoldoende gebleken. Zij had hem afgewezen en haaraffectie aan een sprietige, waardeloze knul geschonken, die niet eensbeseftehoe waardevol ze was. Hij was als een afgewezen minnaar. Zijn mooiste droom lag in scherven. Alleen haat en verbittering waren over.

Nou, dat was dan wederzijds, concludeerde zekoel.

De gevoelens die ze nu voor Wintrow koesterde waren moeilijker te benoemen. Misschien, dacht ze, verschilden ze niet erg veel van wat Kyle voor haar voelde.

De volgende morgen kwam Milt bij de reling staan. Hij stopte onopvallend een brokje cindinin zijn mond. Ze keek misprijzend. Ze hield er niet van dat iemand die drug gebruikte. Hij vertroebelde ieders waarneming, ook de manier waarop ze haar zagen. Aan de andere kant kon ze wel begrijpen waarom hij er deze dag behoefte aan had. Ze wachtte tot hij de rest van het spul weer in de dubbele manchet van zijn mouw had verstopt. Toen sprak ze hem aan.

'Milt, zeg dat ik Wintrow hierheen gebracht wil zien. Nu meteen.'

'O, Sar!' vloekte de jongen zacht. 'Schip, waarom wil je me dat aandoen? Kan ik niet gewoon zeggen dat je een woordje met hem wilt spreken?'

'Nee. Dat wil ik namelijk niet. Ik praat niet met hem. Ik wil gewoon dat Wintrow bij me wordt gebracht. Nu.'

'Alsjeblieft,' smeekte de jonge zeeman. 'Hij is al in alle staten omdat een paar van de kaartenkoppen ziek schijnen te zijn. Torg zegt dat ze simuleren. Zelf zeggen ze dat ze beter behandeld moeten worden, omdat ze anders allemaal dood gaan.'

'Milt.' De klank van dat ene woord was helder genoeg. 'Ja.'

Ze wachtte, maar het duurde niet lang. Kyle kwam over het dek aangestormd en sprong op het voordek. Wat nu weer?' vroeg hij op hoge toon.

Even overwoog ze hem te negeren, maar bedacht zich. Wintrow. Zoals je hebt vernomen, meen ik.'

'Later, als we op volle zee zijn en het stuk chagrijn niet meer overboord kan springen om weg te komen.'

'Nu.'

Kyle vertrok zonder nog een woord te zeggen.

Ze wist nog steeds niet precies wat ze nu voor Wintrow voelde. Ze was blij dat hij weer aan boord was, maar tevens was ze zich bewust van het egoïsme dat uit die blijdschap sprak. En van de vernedering, want tenslotte had hij haar versmaad en verlaten, en toch heette ze hem weer welkom! Waar was haar trots? Vanaf het moment dat hij weer aan boord was, moe, vuil, ziek van wanhoop, had ze haar band met hem aangehaald en versterkt. Ze had zich aan hem en aan alles wat hem een Vestrit maakte vastgeklampt om haar eigen identiteit weer zeker te stellen. Bijna onmiddellijk had ze zich beter gevoeld, meer zichzelf. Wat ze aan hem ontleende was zekerheid, was zelfbevestiging. Ze was zich daar

nooit eerder van bewust geweest. Ze wist dat ze een sterke band met hem had, maar ze had gemeend dat het een soort 'liefde' was, zoals mensen die kenden. Nu wist ze dat niet meer zo zeker. Ongerust vroeg ze zich af of er misschien iets slechtszat in de manier waarop ze zich aan hem vasthield en haar zelfbeeld aan hem ontleende. Misschien was dat het aspect van hun onderlinge band dat hij steeds al had onderkend en dat hem tot zijn vluchtpoging had aangezet.

Het was vreselijk zo verscheurd te zijn door enerzijds de behoefte aan iemand en anderzijds de kwaadheid wegens het bestaan van die behoefte. Ze wilde voor haar waarde als levend wezen niet afhankelijk zijn van een ander levend wezen. Ze wilde het hem ronduit vragen: zag hij haar als een parasiet en was dat de reden waarom hij van haar gevlucht was? Ze was bang dat hij het zou beamen, dat hij zou zeggen dat ze hem niets gaf, maar alleen dingen van hem pakte. Maar al vreesde ze dat antwoord, toch zou ze de vraag stellen. Ze moest het weten. Hadze werkelijk een eigen leven en geest, of was ze niet meer dan een soort afschaduwing van de Vestrits?

Ze gaf Haven nog een paar minuten. Nog steeds was er niemand naar Wintrows deur gestuurd.

Dit was onduldbaar.

Eerder had ze al gemerkt dat de lading deze keer niet gelijkmatig gestouwd was. De bemanning had geen ervaring met het inkwartieren van mensen. Het verschil hoefde niet per se van invloed te zijn, maar zou dat wel kunnen zijn.

Ze zuchtte en verplaatste toen subtiel haar eigen gewicht. Ze

maakte ietsje slagzij naar stuurboord. Een heel klein beetje maar. Kyle was echter in sommige opzichten een goede kapitein en Gantrij was een nog betere stuurman.

Ze zouden de slagzij opmerken. En ze zouden de lading opnieuw stouwen voordat ze uitvoeren. En tegendie tijd zou ze zorgen voor een slagzij naar bakboord. En misschien wat aan haar anker rukken. Ze staarde onbewogen naar de kust. Er kwam bewolking op, waardoor de witte muren en torens van Jamaillia een doffe, doodse kleur kregen — als van lege schelpen.Ze bewoog zich mee met de deining, veel royaler dan nodig was. En ze wachtte.

Ze zaten samen in de grote schemerige keuken. Ooit, herinnerde Keffria zich, was ze er dol op geweest hier te zijn. Als klein kind was ze hier vaak bij haar moeder gekomen. In die tijd hield Ronica Vestrit soms kleine ontvangsten en vond ze het leuk zelf mee te werken aan het voedsel dat de gasten geserveerd kregen. Haar broertjes speelden dan op de vloer met blokken en Keffria zelf stond op een kruk naast haar moeder te kijken hoe ze plakjes vlees kruidde en er rolletjes van draaide. Keffria mocht helpen met het schillen van de hardgekookte eieren of het pellen van de geroosterde amandelen.

Aan die dagen was door de Bloedpest eeneinde gemaakt. Soms dacht Keffria dat alles wat in hun huishouden luchtig en blij en onopgesmukt was geweest samen met haar broers was gestorven. In elk geval waren er sindsdien nooit meer vrolijke

feestjes geweest. Ze kon zich niet herinneren dat haar moeder nog ooit lekkere hapjes had klaargemaakt of zich in de keuken had vertoond. Nu ze op het personeel hadden moeten bezuinigen kwam Keffria vaak helpen met koken, maar Ronica nooit.

Tot vanavond. Ze waren naar de keuken gekomen toen de middagschaduwen albegonnen te lengen. In een akelige karikatuur van vroeger hadden ze samen een maaltijd bereid, gehakt en gesneden, gekookt en gebraden, onderwijl over de wijn, de thee en de koffie overleggend, en over de vraag welk tafellaken het beste zou zijn. Ze praatten weinig over het waarom van het feit dat de Festrews vanavond al hadden willen komen, hoewel de termijn pas over enkele dagen afliep. Het bedrag lag klaar in de geldkist bij de deur. Onuitgesproken bleef ook de verontrustende wetenschap dat er nog geenantwoord was gekomen op Keffria's brief. Maar de familie Khuprus was niet de familie Festrew. Er was waarschijnlijk helemaal geen verband. Waarschijnlijk.

Vanaf het moment dat ze als vrouw werd erkend had Keffria geweten dat de vaarders van de Wilde Regenrivier twee keer per jaar de afbetaling van het levende schip kwamen innen. Ze had ook geweten dat de termijnbedragen groter zouden worden vanaf het moment dat het schip tot leven kwam. Dat was de gewoonte. De omvang van de betalingen hield verband met deveronderstelling dat de levende schepen voornamelijk werden gebruikt voor de lucratieve handel in exotische goederen uit de Wilde Regenlanden. De meeste

eigenaars van levende schepen werden daardoor snel rijk, als hun schepen eenmaal tot leven waren gekomen. Dat was met de Vestrits natuurlijk niet gebeurd. Soms, zoals vanavond, vroeg Keffria zich wel eens af of haar vaders beslissing over het afzien van alle handel in magische goederen wel verstandig was geweest.

Toen het eten klaar was en de tafel gedekt, gingen de twee vrouwen bij de haard zitten. Keffria had thee gezet en schonk haar moeder en haarzelf nu een kopje in.

ik denk nog steeds dat we er Malta bij moeten halen,' zei ze. 'Ze moet leren —'

'Die heeft al veel meer geleerd dan wij vermoeden,' zeihaar moeder op vermoeide toon. 'Nee, Keffria. Geef me in dit opzicht mijn zin. Laten jij en ik vanavond aanhoren wat de Festrews te zeggen hebben en dan samen besluiten welke koers we moeten volgen. Ik vrees dat we vanavond beslissingen zullen nemen die de familie Vestrit nog lang zullen heugen.' Ze keek haar dochter recht in de ogen. ik zeg dit niet om je te kwetsen, maar ik weet niet hoe ik het anders kan uitdrukken. Wij tweeën zijn de laatste Vestrits, vrees ik. Malta is in merg en been een Haven. Ik zeg niet dat Kyle Haven een slecht mens is. Ik zeg alleen dat vanavond iets aan de orde is dat de vaarders van Beijerstad aangaat, iets watzijmoeten beslissen. En de Havens zijn geen Beijerstadse vaarders.'

'Zoals u wilt,' zei Keffria dof. Op een dag, hield ze zichzelf berustend voor, zult u dood zijn en zit ik niet langer tussen

twee vuren. Misschien geef ik dan alles gewoon over aan Kyle en bemoei ik me nog alleen met mijn min en mijn kassen. Dan heb ik niets anders meer aan mijn hoofd dan de vraag of derozen gesnoeid en de irisbollen gespleten moeten worden. Eindelijk rust. Ze wist zeker dat Kyle haar nergens mee zou lastigvallen. Wanneer ze tegenwoordig aan haar echtgenoot dacht, was het alsof ze een gebarsten klok hoorde. Vroeger had zijn naam een heerlijke vibratie in haar hart veroorzaakt, maar die vibratie kon ze niet meer voelen noch oproepen. liefde, overwoog ze mismoedig, was uiteindelijk gebaseerd opdingen.Familieliefde, de liefde in haar huwelijk, zelfs de liefde van haar dochter voor haar. Allemaal waren ze gebaseerd op dingen en op de macht om de dingen te beheersen. Als je macht aan mensen overdroeg, dan hielden ze van je. Raar. Sinds ze dat had ontdekt kon het haar weinig meer schelen of iemand al dan niet van haar hield.

Ze nam een slokjethee en keek naar de vlammen. Af en toe legde ze hout op het vuur. Er waren nog altijd kleine dingen die genoegen schonken: een warm haardvuur, een geurige kop thee. Ze moest maar genieten van wat ze nog over had.

Buiten, in de verte, klonk een gongslag. Haar moeder kwam haastig in actie om alles nog een laatste keer te controleren. De lichten in de woonkamer waren al gedempt, maar nu plaatste ze kapjes boven een paar kaarsvlammen om het nog donkerder te maken. 'Zet verse thee,' vroeg ze zacht. 'Caolwn is er dol op.' Toen deed haar moeder iets vreemds:

ze rukte de deur van de keuken naar de gang open en stak haar hoofd naar buiten alsof ze iemand verwachtte te betrappen.

Toen ze de deur weer had gesloten vroeg Keffria: Was Selden weer uit bed? Hij is een echte nachtuil.'

'Nee, nee, er was niemand,' antwoordde haar moeder verstrooid. 'Ken je het begroetingsritueel nog?' vroeg ze Keffria toen opeens.

'Natuurlijk. Wees niet bezorgd, ik zal je niet beschamen.'

'Je hebt me nooit beschaamd,' antwoordde haar moederafwezig. Keffria kon niet zeggen waarom die woorden haar hart even deden zwellen.

Toen werd er geklopt en ging Ronica de buitendeur openen. Keffria nam schuin achter haar plaats. Buiten stonden twee gestalten, gekleed in mantels met hoofdkappen. Een van detwee droeg een rij rood fonkelende kralen aan de rand van haar sluier. Het effect was griezelig en prachtig tegelijk. Jani Khuprus. Er sloot zich een ijskoude hand om haar hart. Het droomdoosje! Ze was opeens duizelig van angst. Keffria wachtte wanhopig tot haar moeder iets zou zeggen om de situatie te redden, maar haar moeder stond roerloos en zweeg, gechoqueerd. Ze sprak geen begroeting uit. Keffria haalde diep adem en bad dat ze het goed zou doen. 'Ik heet u welkom in ons huis. Kom binnen, en beschouw het ook als het uwe.'

Ze deden allebei een stap achteruit om de vaarders van de Wilde Regenrivier naar binnen te laten. Keffria vermande

zich terwijl zij hun mantels, hoofdkappen en handschoenen aflegden. De paarsblauwe ogen van de ene vrouw gingen bijna helemaal schuil onder de rubberachtige aangroeisels op haar oogleden. Het was voor Keffria moeilijk dat aan te zien en tevens te blijven glimlachen, maar het lukte haar. Toch had Jani Khuprus, de vrouw met de vlammende kralen, een verrassend ongeschonden gezicht, voor iemand van de Regenmensen. Ze zou misschien wel bij daglicht door Beijerstad kunnen lopen zonder aangestaard te worden. Haar misvormingen waren subtiel van aard: een hard, bobbelig laagje aan de randen van haar lippen en oogleden, en een blauwachtige glans in het wit van haar ogen, maar ook in haar haren, tanden en nagels. Het was niet lelijk, als je er even aan gewend was geraakt. Ronica zweeg nog steeds en Keffria sprak de woorden als in een droom: We hebben verfrissingen voor u klaargezet, nauw lange reis. Wilt u plaatsnemen aan onze tafel?'

'Met alle genoegen,' antwoordden ze, bijna als uit een mond.

Alle vrouwen maakten kleine buigingen voor elkaar. Weer moest Keffria het woord nemen, omdat haar moeder bleef zwijgen, ik, Keffria Vestrit, van de Beijerstadse vaardersfamilie Vestrit, heet u welkom aan onze tafel en in ons huis. We herinneren ons alle oude beloften aan elkaar, van Beijerstad en de Wilde Regenlanden, en ook onze private overeenkomst inzake het levende schipVivacia,het productvan onze beide families.'

ik, Caolwn Festrew, van de vaardersfamilie Festrew van de Wilde Regenlanden, aanvaard uw gastvrijheid van huis en tafel. Ik herinner me al onze oude beloften aan elkaar, van de Wilde Regenlanden en Beijerstad, en ook onze privateovereenkomst inzake het levende schipVivacia,het product van onze beide families.' De vrouw zweeg even en wees toen plotseling naar haar metgezellin, ik breng een gast mee naar uw tafel en huis, die hierna uw gast zal zijn. Wilt u uw welkom uitbreiden tot Jani Khuprus, onze verwante?' Ze keek Keffria aan. Kennelijk werd van haar een antwoord verwacht.

'Ik ken het formele antwoord op een dergelijk verzoek niet,' bekende ze openhartig, ik zeg dus simpelweg dat een gast van onze oude vriendin Caolwn meer dan welkom is in ons huis. Gun me slechts een moment om een extra bord en bestek op tafel te plaatsen.' Ze hoopte vurig dat een zo verheven personage als het hoofd van de familie Khuprus zich niet zou storen aan haar informaliteit.

Jani glimlachte en ze wierp een blik op Caolwn alsof ze toestemming vroeg om iets te zeggen. Caolwn reageerde met een glimlachje. 'Zelf ben ik ook niet overdreven dol op formaliteiten,' zei Jani toen. 'Laat me zeggen dat dit onverwachte bezoek mijn schuld is, niet Caolwns. Ik heb haar gevraagd me mee te nemen en bij u te introduceren. Mocht u dat hinderen, dan wil ik me nu verontschuldigen.'

'Dat is nergens voor nodig,' antwoordde Keffria rustig. 'Kom, laten we ons bij elkaar op ons gemak voelen, zoals dat

onder buren, vrienden en familieleden hoort.' Ze had deze woorden ook tot haar moeder gericht en ze liet haar hand als toevallig over die van Ronica glijden om haar te smeken haar geschokte stilzwijgen te verbreken.

Caolwn keek Ronica verwonderd aan. 'Oude vriendin, wat ben je stilvanavond? Dat komt toch niet door de gast die ik heb meegebracht?'

'Natuurlijk niet,' zei Ronica zwakjes. Op krachtiger toon vervolgde ze: ik heb het vanavond aan mijn dochter willen overlaten. Zij is tenslotte de erfgename. Het is nu passender dat zij je welkom heet dan dat ik het doe, en dat zij namens de Vestrits spreekt.'

'Dat heeft ze uitstekend gedaan,' zei Jani Khuprus, met oprechte warmte in haar stem. Ze glimlachte iedereen toe. 'O, ik ben bang dat ik dit verkeerd heb aangepakt. Ik dacht dat eenpersoonlijk bezoek de beste manier zou zijn om hiermee te beginnen, maar misschien was een brief toch beter geweest.'

'Het is in orde, echt waar,' zei Keffria terwijl ze een extra glas op tafel zette en een stoel bijtrok, 'Laten we gaan zitten en samen etenen drinken. Ik heb thee en wijn, of koffie voor de liefhebber.' Ze voelde opeens een merkwaardige behoefte om Jani Khuprus beter te leren kennen voordat deze de reden van haar bezoek verkondigde. Rustig aan. Ze wilde dat het raadsel langzaam ontsluierd zou worden, want ze moest zeker weten dat ze het goed begreep.

'De tafel is erg mooi gedekt,' merkte Jani Khuprus op,

nadat ze had plaatsgenomen. Het ontging Keffria niet dat zij als eerste was gaan zitten en dat Caolwn eerbiedig haar beurt had afgewacht.Ze was opeens blij dat ze de beste olijven hadden uitgezocht, dat haar moeder had gestaan op verse amandelspijs en dat ze in het algemeen alleen de lekkerste dingen en de mooiste spullen op tafel hadden gezet. Zo veel fraais had Keffria in geen maanden bij elkaar gezien. Het was duidelijk dat Ronica in dit geval niets van hun huidige financiële problemen had willen laten doorschemeren, en daar was Keffria erg blij om.

Even werd er alleen over koetjes en kalfjes gepraat. Langzaam herwon Ronica haar zelfverzekerdheid en haar charme. Ze leidde de conversatie in veilige banen. Tijdens de maaltijd werden er complimentjes gemaakt over het voedsel, de koffie en andere dingen, maar Keffria merkte dat Jani telkens wanneer ze de conversatie aan zich trok, hetgeen vaak gebeurde, met anekdotes en verhaaltjes kwam die op subtiele manier de rijkdom en macht van haar familie illustreerden. Het was geen opschepperij en het was ook beslist niet bedoeld om de Vestrits te kleineren. In alle gevallen vergeleek ze het voedsel of het gezelschap in gunstige zin met iets wat haar tijdens een belangrijker bijeenkomst of bij een gewichtiger personage was overkomen. Ook was ze doelbewust bezig, stelde Keffria vast, informatie over haar gezin te verstrekken. Haar echtgenoot leefde nog. Ze had drie levende zoons en twee levende dochters, en dat was voor de begrippen van de Regenmensen een bijzonder groot gezin.

Hun nieuwe rijkdom, sedert de ontdekking van de vlammende kralen, stelde hun in staat meer tijd te besteden aan reizen en vermaak, en om voorwerpen van schoonheid en producten van de wetenschap in huis te halen. Was dat immers niet het mooiste effect van rijkdom, dat je vrienden en familie op de mooiste dingen des levens kon trakteren? Wanneer ze ooit stroomopwaarts wilden komen, zouden ook de Vestrits van harte welkom zijn in haar huis.

Het was als de paringsdans van een vogel, mijmerde Keffria, en toen was het weer alsof een ijskoude hand zich om haar hart sloot. Jani Khuprus keek haar opeens recht aan, alsof Keffria een of ander opvallend geluidje had gemaakt. Zonder nadere waarschuwing, met een stralende glimlach, zei ze opeens: 'Ik heb onlangs je boodschap ontvangen, mijn beste. Maar ik begreep hem niet, moet ik bekennen. Dat was een van de redenen waarom ik Caolwn heb gevraagd dit bezoek voor mij te regelen, weet je.'

'Dat vermoedde ik al,' zei Keffria zwakjes. Ze wierp een blik op haar moeder en Ronica reageerde met een knikje. Keffria ontleende kracht aan haar moeders herwonnen kalmte. 'Ik bevond me opeens in een zeer pijnlijke situatie. Het leek me het beste maar eerlijk op te schrijven wat er gebeurd was. Als we het droomdoosje terugvinden zullen we het zo snel mogelijk retourneren, natuurlijk.' Het had wel wat eleganter geformuleerd kunnen worden. Keffria beet op haar onderlip.

Jani hield haar hoofd een beetje schuin. 'Dat was wat mij in verwarring bracht. Ik riep mijn zoon bij me. Zoiets impulsiefs

en hartstochtelijks kon alleen het werk zijn geweest van mijnjongste. Reyn stamelde wat, en bloosde veel, want tot dan toe had hij nooit belangstelling getoond voor hofmakerij. En hij gaf het droomdoosje toe. En ook de sjaal en de vlammende kraal.' Ze schudde haar hoofd en keek moederlijk vertederd. 'Ik heb hem natuurlijk verwijten gemaakt, maar ik vrees dat hij weinig berouw toonde. Hij is diep onder de indruk van jullie Malta. Hij heeft natuurlijk niets gezegd over de droom die ze samen gedeeld hebben. Dat zou voor een heer erg... eh... indiscreet zijn. Maar hij heeft me gezegd dat hij er zeker van was dat ze zijn aanzoek welwillend bezag.' Ze keek glimlachend om zich heen. ik mag dus aannemen dat het doosje gevonden en gebruikt is door de jongedame zelf.'

'Dat zouden we allemaal hebben aangenomen, denk ik,' zei Ronica opeens, voordat Keffria iets kon zeggen. De twee Vestrits wisselden een blik uit waarvan de betekenis voor niemand onduidelijk kon zijn.

'Lieve help,' zei Jani verontschuldigend, nadat ze even had gezucht, 'ik heb de indruk dat jullie Malta's enthousiasme over mijn zoons hofmakerij niet delen.'

Keffria had een droge mond gekregen. Ze nam een slok wijn, maar dat scheen niet te helpen. Ze begon te kuchen en verslikte zich. Ze zat op adem te komen toen haar moeder namens haar sprak.

ik ben bang dat onzeMalta een ondeugend typetje is. Vol streken en trucjes, dat kind.' Ronica's toon was luchtig, maar

haar blik toonde medeleven. 'Nee, Jani, het is niet je zoons hofmakerij waar we bedenkingen over hebben, het is Malta's leeftijd. Haar kinderachtige gedrag.Wanneer Malta oud genoeg is om het hof gemaakt te worden, zal hij meer dan welkom zijn. En mocht hij haar gunst winnen, dan zuilen we ons zeer vereerd voelen. Maar Malta mag er dan uitzien als een jonge vrouw, ze heeft nog maar de jaren van een kind, en ook, vrees ik, de bijbehorende kinderlijke voorliefde voor toneelspel en intriges. Ze is pas dertien. We hebben haar nog niet gepresenteerd. Hij moet haar tijdens de bijeenkomst in haar vaardersjurk hebben gezien. Als hij haar in haar gebruikelijke kleren had gezien, een gewoon meisjesjurkje, zou hij zijn... eh... vergissing wel hebben ingezien.'

Er volgde een stilte. Jani keek van de ene vrouw naar de andere. 'Juist,' zei ze tenslotte. Ze scheen zich niet meer op haar gemak te voelen. 'Dat is dus de reden waarom de jongedame er vanavond niet bij is?'

Ronica glimlachte naar haar. 'Ze ligt allang in bed, zoals dat kinderen van haar leeftijd past.' Daarna nam haar moeder een slok van haar wijn.

ik bevind me in een penibele positie,' zei Jani.

ik vrees dat de onze veel pijnlijker is,' zei Keffria gladjes, ik wil graag helemaal eerlijk zijn. Wij waren geschokt, daarnet, toen we een sjaal en een vlammende kraal hoorden noemen. Ik verzeker u dat we geen idee hadden van een dergelijk geschenk. En als de droomdoos geopend is - nee, dat is zeker gebeurd, want uw zoon heeft de droom met haar gedeeld -

dan is Malta medeschuldig.' Ze zuchtte diep. ik moet me nederig verontschuldigen voor haar slechte manieren.' Ze deed haar best om zich te beheersen, maar Keffria voelde eenbrok in haar keel komen, ik ben ontsteld.' Haar stem begon te trillen, ik had haar tot zulk bedrog niet in staat geacht...'

'Mijn zoon zal ongetwijfeld ernstig teleurgesteld zijn,' zei Jani Khuprus zacht. 'Hij is te naïef, ben ik bang. Hij is bijna twintig, maar heeft tot nu toe nooit belangstelling getoond om een bruid te zoeken. En nu is hij dus overhaast geweest. Ach, ach.' Ze schudde haar hoofd. 'Dit zet een paar dingen in een heel ander licht.' Ze wisselde een blik met Caolwn en de andere vrouw glimlachte ongemakkelijk. 'De familie Festrew heeft het contract inzake deVivaciaovergedaan aan de familie Khuprus,' legde ze uit. 'Alle rechten en plichten.'

Keffria voelde dat ze duizelig werd. Ze had de nadere toelichting door Jani niet nodig, maar hoordehaar sprakeloos aan. 'Mijn zoon heeft dit met de Festrews geregeld. Ik kwam vanavond hierheen om namens hem te spreken, maar wat ik te zeggen had is nu natuurlijk niet meer van toepassing.'

Niemand behoefde uitleg. De schuld zou zijn aangeboden als bruidsgift — een extravagant kostbare gift, typisch iets voor Regenmensen, maar deze keer op een schaal die Keffria nooit eerder had meegemaakt. De schuld voor een levend schip kwijtgescholden in ruil voor het jawoord van een vrouw? Belachelijk!

'Dat moet me eendroom zijn geweest,' mompelde haar

moeder droogjes.

Het was een ongepaste, dubbelzinnige opmerking. Keffria zou zich altijd blijven afvragen of haar moeder had voorzien wat het effect zou zijn: de vrouwen barstten opeens in lachen uit over de ontvankelijkheid van mannen. De ongemakkelijke sfeer verdween, van het ene moment op het andere waren het allemaal moeders, die verwikkeld waren geraakt in het onbeholpen liefdesleven van hun kroost.

Jani Khuprus haalde diep adem. 'Het komt me voor,' zei ze toen peinzend, 'dat ons probleem niet onoplosbaar is. Het is een kwestie van tijd. Mijn zoon moet dus wachten. Dat zal hem geen kwaad doen.' Ze glimlachte op een moederlijke manier naar Ronica en Keffria. ik zal ernstig met hem praten. Ik zal hem zeggen dat zijn hofmakerij pas kan beginnen nadat jullie Malta zich als vrouw heeft gepresenteerd.' Ze zweeg even om iets uit te rekenen. 'Als dat de komende lente gebeurt, kan het huwelijk in de zomer plaatsvinden.'

'Huwelijk? Dan is ze pas veertien!' riep Keffria op ongelovige toon.

'Ze zou jong zijn,' gaf Caolwn toe. 'En flexibel. Voor een vrouw uit Beijerstad die in een familie van Regenmensen trouwt is dat een groot voordeel.' Ze glimlachte naar Keffria, die de deinende vlezige uitstulpsels op het gezicht van haar gastopeens akelig vond. 'Zelf was ik vijftien.'

Keffria haalde diep adem. Ze wist nog niet of ze zou gaan gillen of dat ze de twee gewoon buiten de deur zou zetten, maar haar moeders hand lag opeens op haar arm en kneep

erin. Keffria slaagde erin haar mond tesluiten.

'Het is voor ons veel te vroeg om over een huwelijk te praten,' zei Ronica ronduit, ik heb je al gezegd dat Malta dol is op kinderachtige streken. Dit zou wel eens een van die streken kunnen zijn, vrees ik. Dat ze het aanzoek van je zoon niet heeft benaderd met de ernst die zoiets verdient.' Ronica keek eerst naar Caolwn, toen naar Jani. 'Er is toch geen haast?'

'Je praat als een Beijerstadse vaarder,' zei Jani. 'Jullie leven lang en baren veel kinderen. Wij hebben die luxe van de tijd niet. Mijnzoon is bijna twintig. Eindelijk vindt hij de vrouw die hij begeert en nu zeggen jullie dat hij moet wachten? Langer dan een jaar?' Ze leunde achteruit in haar stoel. 'Dat gaat niet,' zei ze kalm.

ik zal mijn kind niet dwingen,' zei Keffria resoluut.

Janiglimlachte veelbetekenend. 'Mijn zoon gelooft niet dat het een kwestie van dwang is. En ik geloof mijn zoon.' Ze keek de anderen aan. 'Hoor eens, we zijn hier vrouwen onder elkaar. Als zij zo kinderlijk was als jullie zeggen, zou het droomdoosje hem dat duidelijk hebben gemaakt.' Toen niemand reageerde vervolgde ze op gevaarlijk zachte toon: 'Het aanbod is goed. Jullie kunnen niet hopen op meer, van wie dan ook.'

'Het aanbod is meer dan goed, het is grandioos,' zei Ronica vlug. 'En we zijn inderdaad met vrouwen onder elkaar. Daarom weten we allemaal ook dat het hart van een vrouw niet gekocht kan worden. Alles wat we vragen is dat je wacht tot Malta iets ouder is en we er zeker van zijn dat ze zelf weet

wat ze wil.'

'Dat weet ze nu al best, zou ik zeggen. Zeheeft immers een droomdoosje geopend en een droom gedeeld. En nog wel, naar het me voorkomt, tegen de zin van zowel haar moeder als haar grootmoeder in.' De stem van Jani Khuprus begon zijn fluwelen beleefdheid te verliezen.

'Een daad van een koppig kindkan niet worden beschouwd als een besluit van een vrouw. Ik herhaal het: je zult moeten wachten,' verklaarde Ronica op ferme toon.

Jani ging staan. 'Bloed of goud, de schuld is verschuldigd,' declameerde ze. 'De volgende vervaldag nadert, Ronica Vestrit.Je bent al een keer een deel van het bedrag schuldig moeten blijven. Volgens het contract mogen wij dan de vorm van betaling bepalen.'

Ronica ging nu ook staan, om op gelijke hoogte te komen. 'In die geldkist naast de deur bevindt zich je goud. Ik geef hetje vrijelijk, als gerechte betaling van een verschuldigd bedrag.' Ze schudde langzaam, nadrukkelijk haar hoofd. 'Maar nimmer zal ik je een kind of kleinkind van mij geven, tenzij dit uit eigen vrije wil gaat. Dat is alles wat ik tegen je zeg, Jani Khuprus. En het beschaamt ons beiden dat zoiets hardop moet worden uitgesproken.'

'Wil je daarmee zeggen dat je van plan bent je contract niet te honoreren?' vroeg Jani.

'Alsjeblieft!' Caolwns stem klonk opeens schril. Iedereen keek haar aan. 'Alsjeblieft,' herhaalde ze, nu kalmer. 'Laten we niet vergeten wie we zijn. En laten we niet vergeten dat we tijd

hebben. Niet zo weinig als sommigen schijnen te geloven, niet zo veel als anderen schijnen te wensen, maar we hebben nog tijd. En we moeten rekening houden met wat de harten van deze twee jonge mensen zelf begeren.' Haar tot spleetjes geknepen violette ogen zochten instemming op de gezichten van de anderen. 'Ik stel een compromis voor,' zei ze toen zacht. 'Een compromis dat ons allen veel verdriet kan besparen. Jani Khuprus moet je goud aannemen. Deze keer. Wat dat betreft is ze gebonden door wat Ronica en ik in deze keuken hebben afgesproken, zoals Ronica uiteindelijk ook gebonden zal zijn door het contract zelf. Zijn we het daar allemaal over eens?'

Keffria hield haar adem in en bewoog zich niet, maar niemand scheen op haar te letten. Jani Khuprus was de eerste die knikte, stijfjes. Het gebogen hoofd dat uiteindelijk van Ronica kwam leek meer op een teken van overgave.

Caolwn zuchtte van opluchting. 'Dit is mijn voorstel. Ik spreek, Ronica, als een vrouw die Jani's zoon Reyn al zijn hele leven kent. Het is een fatsoenlijke, betrouwbare jongen. Je hoeft niet bang te zijn dat hij misbruik zal maken van Malta, ongeacht de vraag of ze nog een meisje of aleen vrouw is. Daarom geloof ik dat je hem zou kunnen toestaan zijn hofmakerij nu al te beginnen. Natuurlijk gechaperonneerd. En op voorwaarde dat er geen geschenken meer volgen die een meisjeshoofd meer met hebberigheid dan met liefde zouden kunnen vullen. Sta Reyn alleen toe zich af en toe aan haar te presenteren. Als ze werkelijk nog een kind is, zal hij

dit beslist merken. Hij zou zich om die vergissing meer generen dan wij ons kunnen voorstellen, vrees ik. Maar als ze werkelijk een vrouw is, geef hem dan de kans, als eerste, om haar hart te winnen. Is dat te veel gevraagd? Dat hij haar als eerste het hof mag maken?'

Het maakte veel goed van wat er in het verleden fout was gegaan, dat Ronica nu naar Keffria keek om haar te laten beslissen. Keffria liktehaar lippen, ik denk dat ik dit kan toestaan. Met goede chaperonnes. En zonder dure cadeaus die haar het hoofd op hol brengen.' Ze zuchtte. 'Feitelijk heeft Malta deze deur zelf geopend. Misschien wordt dit haar eerste les als vrouw: dat je de affectie vaneen man nooit licht mag opvatten.' De andere vrouwen knikten instemmend.

HOOFDSTUK 31
Schepen en slangen

~

Het was een ruwe tatoeage, haastig gedaan en alleen met blauwe inkt, maar het was haar beeld dat in het gezicht van de jongen was gekerfd. Ze staarde hem ontzet aan. 'Dit komt door mij,' zei ze. 'Zonder mij zou dit alles jou niet zijn overkomen.'

'Dat klopt,' gaf hij vermoeid toe, 'maar dat wil niet zeggen dat het jouw schuld is.'

Hij draaide zich om en liet zich zwaar op het dek vallen. Vermoeddehij niet eens hoe zijn woorden haar verwondden? Ze probeerde in zijn gevoelens te delen, maar de jongen die de vorige avond had meegevibreerd met de pijn en ellende aan boord was nu een soort leegte geworden. Hij hield zijn hoofd achterover en zoog de koele, frisse lucht naar binnen die over het dek waaide.

De man aan het wiel probeerde haar naar het midden van de passage terug te sturen, maar met nonchalante koppigheid werkte ze hem tegen, waardoor hij zich in het zweet moest werken om haar stampen te corrigeren. Dat was voor Kyle Haven, die meende dat hij haar klein kon krijgen!

ik weet niet wat ik tegen je moet zeggen,' bekende Wintrow zachtjes. 'Wanneer ik aan jou denk, schaam ik me, alsof ik je op een of andere manier heb verraden door weg te lopen. Maar wanneer ik aan mezelf denk, voel ik me vooral teleurgesteld, want het was me bijna gelukt mijn eigen leven

weer terug te krijgen. Ik wil je niet in de steek laten, maar ik wil hier ook niet in de val zitten.' Hij schudde zijn hoofd en leunde toen met zijn rug tegen de reling. Hij zag er vuil en haveloos uit, en Torg had de boeien om zijn enkels en polsen laten zitten toen hij hem hier achterliet. Wintrow keek omhoog naar haar zeilen en sprak over zijn schouder: 'Soms heb ik het gevoel dat ik uit twee personen besta, die ieder naar een ander leven streven. Of beter gezegd: met jou verbonden ben ik een andere persoon dan wanneer we van elkaar gescheiden zijn. Wanneer we samen zijn verlies ik... iets. Ik weet niet hoe ik het moet noemen. Mijn vermogen om uitsluitend mezelf te zijn?'

Vivacia voelde een rilling van angst. Zijn woorden leken griezelig veel op wat zij van plan was geweest tegen hem te zeggen. Ze hadden Jamaillia gistermorgen al verlaten, maar nu pas had Torg Wintrow bij haar gebracht. Nu pas zag ze wat ze hem hadden aangedaan. Het ergste vond ze het grove, kleurige embleem van haarzelf dat in zijn wang was gegrift. Aan niets was nog te zien dat hij een zeeman was, laat staan de zoon van de kapitein. Hij zag er precies zo uit als alle andere slaven. Desondanks leek hij uiterlijk kalm.

Hij reageerde alsof hij haar gedachten had gelezen, ik heb geen ruimte meer voor gevoelens,' zei hij. 'Via jou ben ik alle slaven tegelijk. Als ik mezelf zou toestaan dat tevoelenword ik krankzinnig, denk ik. Dus ik verdring die gevoelens en probeer me van alles af te schermen.'

'Deze emoties zijn veel te sterk,' beaamde Vivacia met

zachte stem. 'Hun leed is veel te groot. Het spoelt over me heen en maakt het me tenslotte onmogelijk me af te scheiden.' Ze zweeg evenen vervolgde toen haperend: 'Het was nog erger toen zij al aan boord waren, maar jij nog niet. Het feit dat je wegwas maakte me op zich al... stuurloos. Ik denk dat jij het anker bent dat me helpt te blijven wie en wat ik ben. Ik denk dat dat de reden iswaarom een levend schip iemand van zijn eigen familie aan boord moet hebben.'

Wintrow gaf geen antwoord, maar ze hoopte uit zijn stilzwijgen te mogen afleiden dat hij wel had geluisterd, ik neem van jou,' bekende ze. ik neem van jou en geef jou niets.'

Hijbewoog zich. Zijn stem klonk merkwaardig vlak toen hij antwoordde: 'Je hebt me kracht gegeven, en meer dan eens.'

'Maar alleen in de hoop je bij me te houden,' zei ze behoedzaam, ik maak je sterker om je te kunnen houden. En om daardoor zelf zekerheid tehouden over wie ik ben.' Ze raapte al haar moed bij elkaar. 'Wintrow, wat was ik voordat ik een levend schip werd?'

Hij verschoof zijn boeien en wreef verstrooid over zijn geschaafde enkels. Het leek alsof hij de importantie van haar vraag niet besefte. 'Een boom, veronderstel ik. Of eigenlijk een aantal bomen, als toverhout op dezelfde manier groeit als ander hout. Waarom vraag je dat?'

Toen je weg was herinnerde ik me half-en-half... iets anders. Zoals wind in mijn gezicht, maar krachtiger. Alsof ik me heel snel bewoog, op eigen kracht, uit vrije wil. Ik kon me bijna herinneren dat ik iemand was... die helemaal geen

Vestrit was. Een heel ander iemand dan iedereen die ik in dit leven heb gekend. Het was om erg bang van te worden. Maar...' Ze aarzelde. Het ging om een gedachte die ze zichzelf eigenlijk niet wilde bekennen. Na een hele poos kwam het hoge woord eruit, ik geloof dat ik het fijn vond. Toen. Nu... Ik geloof dat ik last heb van wat mensen nachtmerries zouden noemen - als levende schepen konden slapen. Ik slaap niet, maar misschien kan ik ook nooit helemaal wakker worden. Die slangen in de haven, Wintrow.' Ze sprak nu zachtjes, maar dringend en gehaast, alsof dit haar laatste kans was om hem snel alles duidelijk te maken. 'Niemand anders heeft ze daar gezien, maar iedereen geeft nu toe dat we door een witte slang worden gevolgd. Kr waren er meer daar, in de modder van de haven. Een heleboel. Ik heb het Gantrij proberen te zeggen, maar hij zei dat ik ze moest negeren. Maar dat kon ik niet, want het zijn de slangen, ik weet niet hoe, die voor de dromen zorgen die... Wintrow?'

Hij was weggedoezeld in het warme zonlicht. Niemand kon het hem kwalijk nemen na wat hij had moeten doorstaan. Toch deed het haar pijn. Ze moest over deze dingen praten, anders zouze gek worden. Maar niemand was bereid om echt naar haar te luisteren. Zelfs nu Wintrow weer aan boord was voelde ze zich buitengesloten. Ze vermoedde dat hij nog steeds probeerde distantie tot haar te bewaren. Weer kon ze het hem niet kwalijk nemen, weerdeed het haar nochtans pijn. Ook voelde ze een ongerichte kwaadheid. De Vestrits hadden haar gemaakt tot wat ze was, de Vestrits hadden deze

behoeften in haar gecreëerd. Toch was er vanaf de dag dat ze tot leven was gekomen nog niemand van de Vestrits ookmaar één etmaal vrijwillig, zonder te mopperen bij haar aan boord geweest. En Kyle verwachtte van haar dat ze vrolijk en opgewekt over de zeeën zeilde met haar buik vol ellende, en nog zonder een maatje bovendien! Het was niet eerlijk.

Haastige voetstappen op het dek rukten haar uit haar mijmeringen. 'Wintrow!' waarschuwde ze. 'Je vader komt eraan!'

'Je houdt het midden niet! Kun je geen koers houden?' blafte Kyle naar Komfrij.

Komfrij keek hem van opzij behoedzaam aan. 'Nee, meneer,' zei hij effen, alsof hij geen insubordinatie uitsprak. 'Dat schijnt me niet te lukken. Telkens als ik heb gecorrigeerd gaat het schip wijd.'

'Geef het schip niet de schuld! Ik word er doodziek van. Iedereen schuift zijn eigen incompetentie tegenwoordig af op het schip!'

'Ja, meneer,' beaamde Komfrij gehoorzaam. Hij keek recht voor zich uit en draaide voor de zoveelste keer aan zijn stuurwiel in een poging om de koers bij te stellen. DeVivaciareageerde zo traag alsof ze een tros ankers achter zich aan sleepte. Als in reactie op die gedachte verscheen opeens de kop van een slang boven het kielzog. Het monster leek Kyle recht aan te kijken.

Kyle voelde een diep in zijn binnenste broeiende

kwaadheid langzaam maar zeker opgloeien. Het werd hem te veel. Het werd hem nu verdomme toch echt te veel! Hij was geen zwakkeling. Hij was bereid en in staat zich schrap te zetten tegen alles wat het lot hem wenste voor te zetten. Slecht weer, moeilijke ladingen, zelfs pure pech - niets van dat alles kon zijn kalmte verstoren. Maar dit was iets anders. Dit was regelrechte obstructie door degenen wier bestwil hij op het oog had! Hij wist niet hoe lang hij dat nog kon verdragen!

Sa wist dat hij met de jongen werkelijk zijn uiterste best had gedaan. Wat had zijn zoon nog meer kunnen verlangen? Hem was nota bene het hele verdomde schip aangeboden, als hij zich maar als een man zou leren gedragen. Maar nee, hoor, de jongen was weggelopen en had zich in Jamaillia tot slaaf laten tatoeëren!

Dus hij had de jongen afgeschreven. Hij had hem naar het schip teruggebracht en Vivacia compleet ter beschikking gesteld. Dat had het schip toch nodig? Daar had het toch steeds om gezeurd? Hij had de jongen vanmorgen naar het voordek laten brengen, meteen toen ze ver genoeg uit de haven waren. Het schip had tevreden behoren te zijn. Maar nee hoor! Ze dobberde als een dikke zeug door het water, waggelend als een gans, en week voortdurend van de rechte koers af. Ze zette hem met haar ergerlijke gezwabber voor paal, precies zoals zijn eigen zoon hem voor paal had gezet.

Het had allemaal zo simpel kunnen zijn. Een tochtje naar Jamaillia, daar een stel slaven oppikken, een snelle reis naar Kwarts, daar een veiling met riante winstmarges, en dan terug

naar Beijerstad, met geld voor de familie en roem voor zijn naam.Hij had een bekwame bemanning, die hij goed leidde, en het schip was uitstekend onderhouden. Wat kon een mens nog meer verlangen? Wintrow had een sterke zoon moeten zijn, die hem binnenkort zou kunnen opvolgen, een zoon die trots was bij het vooruitzichtdat hij op een dag een levend schip zou mogen commanderen. In plaats daarvan had Wintrow op zijn veertiende nu al twee slaventatoeages in zijn gezicht, waarvan de grootste overigens het gevolg was van Kyles eigen impulsieve kwade reactie op een spottendesuggestie van Torg. Hij wenste bij Sa dat niet Torg, maar Gantrij die dag bij hem was geweest. Gantrij zou het hem uit zijn hoofd hebben gepraat. Daarentegen had Torg er meteen gretig werk van gemaakt, tot Kyles grote spijt, achteraf. Als hij het over hadkunnen doen...

Een beweging aan stuurboord trok zijn aandacht. Het was weer die verdomde slang. Hij kronkelde door het water en scheen hem scherp in het oog te houden. Het was de witte slang - een smoezeliger wit dan de buik van een pad - die in hun kielzog mee glibberde. Hij leek geen al te grote bedreiging. De paar keer dat hij het monster had gezien had het hem oud en vadsig geleken. Maar de bemanning had er een gruwelijke hekel aan, en het schip ook. En nu hij het weer eens zag besefte hij opeens dat ookhij eteen gruwelijke hekel aan had. Het monster staarde hem recht in de ogen en deed alsof het verdomme helemaal geen beest was. Het deed alsof het een mens was, een mens die Kyles gedachten probeerde

te doorgronden.

Hij verliet het stuurwiel en beende met grote, kwade stappen naar voren. Zijn sombere gedachten bleven echter als een onweerswolk om zijn hoofd hangen.

Het verdomde schip stonk, en veel erger dan Torg had voorspeld. Viezer dan een latrine, eerder als een slachthuis. Ze hadden al drie dodenoverboord moeten zetten, waarvan er een door haar eigen hand gestorven leek. Ze hadden haar languit op de vloer gevonden, in haar ketenen. Ze had stroken van de zoom van haar jurk gescheurd en die een voor een in haar mond gestopt, tot ze was gestikt. Hoekon iemand zichzelf zoiets stoms aandoen? Het had verschillende van zijn mannen erg aangegrepen, hoewel niemand er rechtstreeks met hem over gesproken had.

Hij keek weer naar stuurboord. Het verrekte monster zwom nog steeds langszij en tuurde nog steeds zijn kant op. Hij wendde zijn blik af.

Om een of andere reden herinnerde het hem aan de tatoeage op de jongen zijn gezicht. Evenmin aan te ontkomen. Hij had het niet moeten doen. Hij had er spijt van, maar het kon niet meer worden veranderd en hij wist dathij er nooit vergeving voor zou krijgen, dus het had geen zin om zich te verontschuldigen. Noch tegenover de jongen, noch tegenover zijn moeder. Ze zouden hem er tot het einde van hun dagen om haten. En dat terwijl het de jongen niet eens echt kwaad hadgedaan. Het was heel iets anders dan blind maken of een hand afkappen. Het was maar een merkteken. Heel wat zeelui

droegen een tatoeage van hun schip of het boegbeeld daarvan. Niet op hun gezicht, maar toch. Keffria zou een toeval krijgen wanneer ze het zag. Telkens wanneer hij naar Wintrow keek zag hij het van afschuw vertrokken gezicht van zijn vrouw al helemaal voor zich. Hij kon zich niet eens meer verheugen op hun thuiskomst. Hoeveel geld hij ook mee zou brengen, ze zouden alleen die tatoeage op het gezicht van de jongen zien.

Naast het schip stak de slang zijn kop weer boven water en keek hem provocerend aan.

Kyle merkte dat zijn grote, woedende stappen hem al helemaal over het middendek tot bij het voordek hadden gebracht. Daar zat zijn zoon, in elkaar gedoken. Het beschaamde hem zijn oudste zoon in deze toestand te moeten zien. Dit was zijn erfgenaam! Dit was de jongen aan wie hij op zekere dag het roer in handen had willen geven! Verdomd jammer dat Malta een meisje was. Zij zou een heel wat betere erfgenaam zijn geweest dan Wintrow

Er schoot opeens een golf van drift door hem heen, die zijn gedachten verhelderde. Het was allemaal Wintrows schuld. Dat zag hij nu in. Hij had de jongen aan boord gebracht om het schip gelukkig te maken en goed te laten zeilen, maar dat priestertje had haar alleen maar brutaal en weerspanning gemaakt. Wel, als ze niet naar behoren wilde zeilen met de jongen aan boord was er eigenlijk geen reden meer om die jengelende snotneus te handhaven.

Hij klom op het voordek, nam viergrote stappen, greep

Wintrow bij de kraag van zijn hemd en trok hem overeind. 'Ik zou je aan die verdomde slang moeten voeren!' schreeuwde hij naar de verblufte jongen die in zijn greep bungelde.

Wintrow keek zijn vader geschrokken aan en ontmoette zijn blik. Hij zei niets, maar beet zijn tanden op elkaar in een demonstratie van voorgenomen zwijgen.

Kyle haalde uit voor een klap, maar toen Wintrow weigerde angstig in elkaar te duiken duwde zijn vader hem in plaats daarvan uit alle macht van zich af, waarbij zijn vingers over het ruwe oppervlak van de tatoeage streken. De jongen viel achterover, struikelend over zijn verwarde kettingen, en kwam hard op het dek neer. Daar bleef hij roerloos liggen, zonder zich schrap te zetten tegen zijn vader - een passiviteit die de hatelijkste vorm van verzet was.

'Verdomme, verdomme!' vloekte Kyle terwijl hij zich op de jongen stortte. Hij was van plan hem over de reling te smijten en hem te laten zinken. Dat was niet alleen de volmaakte oplossing, maar bovendien het enigeecht mannelijke dat hij nog kon doen. Niemand zou het hem kwalijk nemen. De jongen bracht hem schande, en bovendien ongeluk. Loos dat jammerende priesterknaapje! Weg ermee, voordat het nog meer ellende aanricht!

Naast het schip werd plotseling een lijkbleke kop boven het water uit gestoken, met verwachtingsvol opengesperde kaken. De vuurrode muil was choquerend, evenals de zo hoopvol glinsterende rode ogen. Het monster was groot, veel groter dan Kyle tot nu toe uit de waargenomen glimpen had menen

te kunnen opmaken. Het hield de vaart van deVivaciamoeiteloos bij, zelfs nu het een zo groot deel van zichzelf boven het water uit stak. Het wachtte op zijn maaltijd.

Het kluwen had de voeder gevolgd tot weer zo'n plek, die Shreever inmiddels had leren herkennen als een van diens rustplaatsen, toen Maler zich opeens tot een boog spande en meteen daarna door de Overvloed wegschoot alsof hij achter prooi aan jaagde. Shreever zag echter niets dat haar het nazetten waard leek. 'Volg!' trompetterde ze naar de anderen, en ze ging achter hem aan. Sessurea volgde haar op korte afstand, maar even later werd ze zich ervan bewust dat de rest van het kluwen niet had gehoorzaamd. Ze waren bij de voeder gebleven en dachten slechts aan hun maag en het genoegen van groeien envervellen en weer verder groeien. Ze zette het verraad met kracht uit haar gedachten en verdubbelde haar inspanningen om Maler in te halen.

Dat lukte haar alleen omdat hij plotseling ophield te bewegen. Alles aan zijn houding wees op gefascineerdheid: zijn kaken waren op hun breedst, zijn kieuwen trilden en pompten, zijn ogen puilden uit.

Wat is er?' vroeg ze, maar toen ving ze een subtiel smaakje in het water op. Shreever kon niet precies uitmaken wat ze proefde, maar het had de smaak van een welkom, vaneen vervulde belofte. Ze zag dat Sessurea zich bij hen voegde en merkte op dat ook hij zijn ogen wijd opensperde toen hij de smaak gewaar werd.

Wat is het?' vroeg hij nu.

'Het is Zij Die Zich Herinnert,' antwoordde Maler op een toon van eerbied en ontzag.'Kom, we moeten haar zoeken.' Hij scheen niet op te merken dat van zijn hele kluwen slechts twee slangen hem hadden gevolgd. Hij had alleen aandacht voor het ijle geurspoortje, dat zou kunnen verwateren voordat hij het tot de bron had kunnen volgen. Hijschoot weg met een kracht en snelheid die Shreever en Sessurea niet konden evenaren, al deden ze hun uiterste best om de glans van zijn gouden pseudo-ogen ondanks het modderige water niet uit het oog te verliezen. En naarmate ze hem langer volgden werd degeur sterker en sterker, tot hij hun zinnen bijna bedwelmde.

Toen ze Maler weer hadden ingehaald zweefde deze op eerbiedige afstand van een voedster, die zilverig opglansde in het troebele water van de Overvloed. De geur van deze voedster hing zwaar in het water en verzadigde hen met zijn volheid en zoetheid. Hoop maakte deel uit van die geur, en blijdschap, maar vooral was de geur zwaar van de belofte van herinneringen, herinneringen waarin allen konden delen, herinneringen waarin kennis en wijsheid voor het grijpen lagen. Toch hield Maler afstand. Toch deed Maler er nog geen greep naar.

'Er is iets verkeerd,' toeterde hij gedempt. Zijn ogen lagen nu diep en ze keken peinzend. Er ging een flits van kleuren over de volle lengte van zijn lichaam, die echter even abrupt weer uitdoofde. 'Dit is niet zoals het hoort. Zij Die Zich

Herinnert lijkt qua gestalte op ons. Dat zeggen alle oude verhalen en legenden. Ik zie hier alleen een zilverbuikige voedster. En toch zeggen al mijn zintuigen me dat Zij nabij is. Ikbegrijp het niet.'

Vol ontzag, maar ook verwarring zagen ze de zilveren voedster kalm voor en boven hen uit door het water van de Overvloed glijden. Ze had een enkele begeleider, een plompe witte slang, die haar van nabij volgde en op het plafond van deOvervloed zweefde en zijn kop naar boven stak, tot in het Gemis.

'Hij spreekt tot haar,' zei Maler zacht. 'Hij vraagt haar iets.'

'Herinneringen?' vroeg Sessurea. Zijn stekelkraag begon van verwachting te rijzen.

'Nee!' riep Maler ongelovig, bijnakwaad. 'Voedsel! Hij verzoekt haar alleen of ze hem het voedsel wil geven dat ze zelf ongewenst acht.' Zijn kolossale staart zwiepte zo heftig en wijd dat er modderdeeltjes opdwarrelden vanaf de bodem. 'Dit klopt niet!' toeterde hij. 'Dit is een valstrik, dit is bedrog! Haar geur is die van Zij Die Zich Herinnert en toch is ze niet van onze soort. Hij daar spreekt tot haar, maar ook niet tot haar, want ze antwoordt niet, en het is beloofd, vanaf het begin altijd beloofd, dat zijaltijdantwoord zou geven aan hen die haar iets vragen. Het klopt niet!'

Er klonk diepe smart onder zijn woede. Zijn manen stonden wijd uit, de spitse punten van zijn baleinen spatten een wolk van giftige druppels om zich heen. Shreever trok haar kop voor de zekerheid een eindje terug. 'Maler,' vroeg ze

toen rustig, 'Maler, wat moeten we doen?'

'Ik weet het niet,' zei hij op bittere toon. 'Er staat hierover niets in de heilige teksten, ik heb hierover niets in de andere flarden van herinneringen die ik bezit. Ik weet het niet. Zelf zal ik haar blijven volgen, simpel in een poging om alsnog tot begrip te komen.' Hij dempte zijn getoeter. 'Als jullie verkiezen terug te keren naar de rest van het kluwen, zal ik jullie dat niet kwalijk nemen. Misschien heb ik jullie opeen dwaalspoor geleid. Misschien zijn mijn herinneringen misvormd geraakt door mijn eigen gif.' Zijn stekelkraag verslapte opeens, zo teleurgesteld was hij. Hij keek niet eens om of ze hem volgden, maar kronkelde ongehaast achter de zilveren voedster enhaar witte parasiet aan.

'Kyle! Laat hem los!' Vivacia krijste hem de woorden toe, maar er klonk geen gezag in door, alleen angst. Ze boog zich zo ver mogelijk naar voren om dreigend naar de witte slang te zwaaien. 'Ga weg, goor monster! Blijf uit mijn buurt! Je zult hem niet krijgen, nooit zul je hem krijgen!'

Ze bewoog zich zo woest dat het hele schip ervan aan het schommelen ging, en ze versterkte het effect door het evenwichtspunt van haar romp te verplaatsen, waardoor het hele schip opeens slagzij maakte. Ze maaide met haar massieve houten armen wild naar de gemene kop van het serpent, zonder het te raken. 'Ga weg, ga weg!' gilde ze, en daarna: Wintrow! Kyle!'

Maar toen Kyle Wintrow steeds verder naar de reling

sleepte, en naar de gapende muil van deslang, wierp Vivacia haar hoofd naar achter en gilde: 'Gantrij! In Sa's naam, Gantrij! Kom hier!'

Overal op en in het schip klonken inmiddels verwarde kreten op. Bemanningsleden vroegen elkaar paniekerig wat er aan de hand was en de slaven schreeuwden hetuit van angst, bang voor wat hun allemaal kon overkomen - schipbreuk, brand, noodweer - terwijl zij hulpeloos in de donkere ruimen onder de waterlinie waren vastgeketend. De trieste ellende die het schip met zich mee droeg was opeens bijna tastbaar - alseen stroperige vloeistof die zich aan alles had vastgehecht en die stonk naar zweet en menselijke ontlasting, en die smaakte naar koper, zoals Kyle nu in zijn eigen mond proefde, en die zijn huid met een vies, vettig laagje bedekte.

'Stop daarmee! Stop!' hoorde Kyle zichzelf hees roepen, al wist hij niet precies wie hij het beval. Hij pakte Wintrow bij de voorkant van zijn geruïneerde pij en schudde de jongen door elkaar. Wintrow verzette zich niet, maar het was niet de jongen met wie hij vocht.

Opeens verscheen Gantrij op het dek. Hij was hemdloos en blootsvoets. Aan de verwarde uitdrukking op zijn bleke gezicht was te zien dat hij ruw uit zijn slaap was gerukt. Wat is er?' riep hij, maar toen zag hij de kop van de hoog opgerichte slang naast het voordek.Hij slaakte een geluidloze kreet, meer in paniek dan Kyle hem ooit eerder had gezien, bukte zich en raapte met beide handen een grote slijpsteen op van het dek, die hij de slang vervolgens naar zijn kop wierp. Kyle

verbeeldde zich dat hij de spieren van zijn stuurman hoorde kraken. De slang ontweek de steen met een luie zwaai van zijn lange nek, maar liet zich toen langzaam onder water zakken en was even later alleen nog zichtbaar als een subtiele verstoring in het golvenpatroon van de zee.

Voor Kyle was het alsof hij ontwaakte uit een nachtmerrie. Hij wist opeens niet meer waar hij was en wat hij deed. Hij keek naar de jongen, zonder te weten wat hij met hem van plan was geweest, en liet hem los. Wintrow viel aan zijn voeten slap neer op het dek.

Gantrij stond vlakbij te hijgen en wendde zich tot Kyle. *Wat was dat?' wilde hij weten. 'Hoe begon het?'

Vivacia slaakte nu korte, ademloze kreten, die werden beantwoord door al even onsamenhangend gekrijs van de slaven in het ruim. Wintrow lag nog waar Kyle hem had laten vallen. Gantrij zette twee grote stappen, keek op de jongen neer en staarde Kyle toen ongelovig aan. 'Hebt u dit gedaan?' vroeg hij. 'Waarom? De jongen is bewusteloos geslagen.'

Kyle kon hem alleen maar sprakeloos aankijken.

Gantrij schudde zijn hoofd en richtte zijn blik toen op de hemel, alsof daar misschien hulp te verwachten was. 'Kop dicht!' snauwde hij vervolgens naar het boegbeeld. 'Ik zorg voor hem. Kalmeer, je maakt iedereen overstuur! Milt! Milt, breng het medicijnenkistje. En zeg Torg datik de sleutels van deze stomme boeien moet hebben. Rustig. Rustig maar, dame. Het is nu voorbij, alles komt weer in orde, ik doe mijn uiterste best. Kalm, kalm maar. Ik zorg voor de jongen, dus

rustig nu maar.' Tegen een matroos die het tafereel met openmond stond te bekijken riep hij: 'Evans, zeg tegen de mannen van mijn wacht dat ze het ruim in moeten om de slaven te kalmeren. Vertel rond dat ze nergens bang voor hoeven te zijn.'

'Ik heb hem aangeraakt,' hoorde Kyle Vivacia hijgend tegen Gantrij zeggen. 'Een van mijn klappen was raak, en toen ik hem raakte kende die slang me. Alleen was ik het niet.'

'Alles komt weer in orde,' herhaalde Gantrij koppig.

Het schip maakte weer enorme slagzij toen Vivacia zich ver naar opzij boog om haar handen af te spoelen. Ze maakte nog steeds af en toe onbeheerste geluidjes van angst.

Kyle dwong zichzelf naar zijn zoon te kijken. Wintrow was volslagen bewusteloos. Kyle masseerde de gezwollen knokkels van zijn rechterhand en besefte opeens hoe hard hij de jongen geraaktmoest hebben. Hard genoeg om zijn tanden los te slaan, misschien zelfs hard genoeg om iets in zijn gezicht te breken. Verdomme. Hij was van plan geweest de jongen aan de slang te voeren. Zijn eigen zoon! Hij wist dat hij Wintrow had geslagen, dat herinnerde hij zich. Maar hij wist niet meer waarom. Wat had hem daartoe verleid?

'Hij is heus wel in orde,' blufte hij tegen Gantrij. ik denk dat hij weer ligt te simuleren.'

'ja, dat zie ik,' beaamde Gantrij sarcastisch. Hij leek iets te willen gaan zeggen, maarveranderde toen van mening. Even later zei hij zacht: 'Meneer, we zouden een of ander wapen moeten maken. Pieken. Of speren. Voor dat monster.'

'Daar zouden we het waarschijnlijk alleen maar woest mee maken,' zei Kyle ongemakkelijk. 'Alle slavenschepen hebben nu eenmaal slangen achter zich aan. Ik heb nooit gehoord dat ze het schip zelf ooit hebben aangevallen. Het zal tevreden zijn met de dode slaven.'

Gantrij keek hem aan alsof hij meende dat hij hem niet goed had verstaan. 'Maar als we die niet hebben?'vroeg hij toen, heel duidelijk. 'Als we zo verstandig en fatsoenlijk zijn als u zei dat we zouden zijn, dan hoeft onderweg toch bijna niemand te sterven? En misschien krijgt het monster op de duur honger. Of misschien heeft ons schip er zelf gewoon geenzin in. Moeten we dan niet proberen die slang ter wille van haar weg te jagen of uit te schakelen?' Een beetje laat viel zijn oog op een heel stel matrozen die stonden mee te luisteren. 'Aan je werk, verdomme!' snauwde hij. 'Als iemand niet genoeg te doenheeft, laat het me dan even weten, dan vind ik wel wat!' De matrozen verwijderden zich en Gantrij richtte zijn aandacht weer op Wintrow. ik geloof dat hij alleen verdoofd is,' mompelde hij. 'Milt!' brulde hij weer, maar juist op dat moment verscheen de jonge zeeman met de medicijnenkist onder zijn arm en sleutels in zijn hand.

Wintrow verroerde zich en Gantrij hielp hem rechtop te zitten. De jongen steunde met zijn handen op het dek en zag versuft dat Gantrij zijn voetboeien opende. 'Dit is waanzin!' sistede stuurman kwaad terwijl hij naar de etterende schaafwonden op Wintrows enkels keek. 'Milt, hijs eens een emmer water op,' riep hij over zijn schouder. Toen richtte hij

zich tot de jongen die voor hem zat. 'Wintrow, was die wonden goed met zout water endoe er dan verband om. Niets beter dan zeewater voor schaafwonden. Maakt goede, sterke littekens. Ik kan het weten, want ik heb er zat.' Hij trok zijn neus op. 'En was jezelf. De lui in het ruim hebben een excuus om te stinken, maar jij niet.'

Gantrij keek omhoog naar Kyle, die nog steeds bij hen stond. Hij keek de kapitein aan en waagde het afkeurend zijn hoofd te schudden. Kyle klemde zijn kaken op elkaar en zei niets. Toen ging Gantrij staan en liep naar de reling, vanwaar hij Vivacia kon zien. Zij hadhaar hoofd gedraaid om te bekijken wat er op het dek gebeurde. Ze had haar ogen opengesperd en haar handen voor haar borst samengeknepen. 'Hoor eens,' zei hij vlak, 'ik heb er genoeg van. Wat wil je nu eigenlijk precies hebben om je netjes te gedragen?'

Debotte vraag deed haar bijna achteruit deinzen. Ze zweeg.

'Nou?' vroeg Gantrij, nu met enige verontwaardiging in zijn stem. 'Je hebt het geduld van iedereen aan boord zwaar op de proef gesteld. Wat heb je nodig, in Sa's naam, om je gelukkig te voelen? Muziek? Gezelschap? Wat?'

'Ik wil...' Ze zweeg opeens. 'Ik heb hem aangeraakt, Gantrij!' zei ze toen. 'Aangeraakt! En hij kende me en hij zei dat ik Vivacia niet was en evenmin van de Vestrits was. Hij zei dat ik bij hen hoorde.'

Nu sloeg ze wartaal uit, dacht Kyle vol walging. Als een idioot!

'Vivacia,' antwoordde Gantrij op strenge toon. 'Slangen praten niet. Hij zei niets, hij maakte je alleen erg bang. En ons allemaal, maar het is voorbij. Niemand is ernstig gewond. Maar je hadons kunnen verwonden, met je wilde gedrag en...'

Ze leek niet te luisteren. Vivacia fronste haar houtachtige voorhoofd en scheen zich toen zijn eerste vraag te herinneren. 'Wat ik wil is een terugkeer naar hoe het vroeger was.' Het klonk als een wanhopigpleidooi.

'Hoezo, vroeger?' vroeg Gantrij.

Kyle wist dat de man al verslagen was. Het had geen zin het schip te vragen wat het wilde, want ze verlangde altijd iets wat niemand haar kon geven. Ze was verwend, daar kwam het op neer. Het was een verwend vrouwtje met overspannen ideeën over haar eigen importantie. Je moest niet proberen haar ter wille te zijn, dat was de verkeerde tactiek. Hoe meer Gantrij haar in de watten legde, hoe koppiger ze iedereen zou koeioneren. Zo zaten vrouwen nu eenmaal in elkaar. Waarom hadden ze verdomme geen man als boegbeeld genomen? Mannen luisterden tenminste naar rede.

'Voordat Kyle kwam,' zei Vivacia terwijl ze hem een woedende blik toewierp. 'Ik wil Ephron Vestrit terug aan het roer. En Althea aan boord. En Bresker.' Ze bedekte haar gezicht met haar handen en wendde haar hoofd af. 'Ik wil weer zeker weten wie ik ben.'

'Dat kan ik je niet geven. Geen mens kan je dat geven.' Gantrij schudde zijn hoofd. 'Kom, schip. We doen ons best. Wintrow is niet meer geboeid. Ik kan hem niet dwingen

gelukkig te zijn. Ik kan de slaven niet dwingen gelukkig te zijn. Ik heb echt gedaan wat ik kan.' Het klonk bijna als smeken.

Vivacia schudde langzaam haar hoofd. 'Ik kan zo gewoon niet doorgaan,' zei ze. Er klonken tranen door in haar gesmoordestem. 'Ik voel het allemaal, weet je. Alles!'

'Nonsens!' gromde Kyle. Genoeg gezeurd. Hij verdrong zijn walging over zijn eigen onbeheerste drift. Goed, hij had zijn zelfbeheersing verloren. Sa wist dat hij de laatste tijd ook heel wat te verduren had gehad! Het werd tijd dat iedereen te horen kreeg dat hij geen verdere onzin meer zou tolereren. Hij ging bij de reling naast zijn stuurman staan. 'Gantrij, steun haar gejammer niet. Moedig haar niet aan zich kinderachtig te gedragen.' Hij keek naar Vivacia enhun blikken ontmoetten elkaar. 'Schip, jij zeilt. Verder niks. Je kunt vrijwillig zeilen of als een gammele sloep van koeienhuiden, maar zeilen zul je. Het kan me geen zak schelen of je gelukkig bent of niet. We hebben een taak en die zullen we vervullen.Als je geen slaven in je ruim wilt hebben, zeil dan sneller, verdomme! Hoe eerder we in Kwarts zijn, hoe eerder je ze kwijt bent. Wat Wintrow betreft - hijisniet gelukkig te maken. Hij wilde zich niet gedragen als mijn zoon, hij wilde ook niet de scheepsjongen zijn. Hij heeft zichzelf een slaaf gemaakt, dus dat is hij nu. Het is jouw beeltenis die daar in zijn wang is getatoeëerd. Hij is van jou, doe met hem wat je wilt, en veel plezier ermee. En als hij je niet bevalt kun je hem wat mij betreft gerust over de reling kieperen.'

Kyle zweeg. Hij was buiten adem en ze stonden hem

allemaal aan te staren. De manier waarop Gantrij keek stond hem niet aan. Alsof hij dacht dat Kyle gek was geworden! Hij zag er ernstig verontrust uit. Het beviel Kyle niet. 'Gantrij, neem het over,' snauwde hij. Hij keek naar boven. 'Zet zeilen bij, alles wat we hebben, en laat iedereen zijn handen uit zijn mouwen steken. Geef deze verdomde schuit eindelijk eens wat vaart! En zorg ervoor dat de zeilen zelfs de scheten van de zeemeeuwen opvangen!'

Zelf liep hij met grote stappen naar zijn kajuit. In Jamaillia had hij op advies van een ervaren kapitein van een slavenschip geurige hars gekocht. Als je die brandde kon je er de stank van de slaven een poosje mee verdrijven. Dat werd weereens hoog tijd.

Het schip was weer nagenoeg tot kalmte gekomen. Het was nooit helemaal rustig op een slavenschip. Altijd was er ergens in de ruimen wel iets dringends aan de hand: mensen die wanhopig om water, frisse lucht of zelfs maar een sprankje lichtsmeekten. Soms braken er onder de slaven gevechten uit. Het was verbluffend hoe ernstig twee aan elkaar geketende slaven elkaar konden verwonden. De stank, de krappe ruimte, de karige rantsoenen water en brood - alles droeg ertoe bij dat ze zich voelden en gingen gedragen als ratten die vastzaten in een regenton.

Niet eens zo heel verschillend van Vivacia en mij, bedacht Wintrow vol bitterheid. Ook zij waren in figuurlijke zin wang tegen wang aan elkaar geketend, zoals de slaven in het ruim.

Ook zij hadden geen ruimte om zich van elkaar af te zonderen, zelfs in hun gedachten en dromen niet. Geen vriendschap kon lang bestand zijn tegen een zo benauwende gezamenlijke opsluiting, zeker niet als er nog een derde partij, schuldgevoel, als een onzichtbare medegevangene tussen hen in geklemd zat. Hij was bij haar weggelopen, had haar aan haar lot overgelaten.

Nadat Gantrij hen had verlaten had ze geen kik meer gegeven. Wintrow lag ineengedoken op het puntje van de voorsteven. Hij vroeg zich af wat zijn vader hadbezield en of hij hem nogmaals zo abrupt zou aanvallen. Zelf was hij ook te neerslachtig geweest om iets te zeggen. Hij wist niet waarom Vivacia zweeg, maar haar stilzwijgen was voor hem bijna een opluchting.

Toen ze eindelijk iets zei klonken haar woorden nogal banaal. Wat gaan we doen?'

De zinloosheid van die vraag ergerde hem mateloos. Hij vouwde de natte lap in zijn handen op een andere manier om een koeler plekje te vinden en drukte hem toen weer tegen zijn opgezwollen gezicht. 'Hoezo, waarom vraag jedat?' riep hij vervolgens spontaan uit. 'Ik heb niets meer te vertellen over wat ik wel of niet wil doen. Zeg je slaaf maar wat je hem opdraagt!'

ik heb geen slaaf,' antwoordde Vivacia met ijzige waardigheid, maar in het vervolg van haar reactie klonk haar woede steeds duidelijker door. 'Maar als je je vader een lol wilt doen door jezelf een slaaf te noemen, zeg dan dat je van

hem bent. Niet van mij.'

Zijn langdurige frustratie vond een doelwit. 'Zeg liever dat mijn vader zijn uiterste best doet om jou tebehagen, ongeacht wat dat voor mij betekent. Als jij niet zo vreemd van aard was, zou hij me om te beginnen al nooit hebben gedwongen aan boord te komen.'

'Vreemd van aard? En hoe komt dat? Niet door mijn wil! Ik ben wat jouw familie van mij heeft gemaakt,Je had het daarnet over keuzes, dat je niets meer te vertellen hebt over wat je doet. Nou, ik heb nooit een keuze gehad! Ik ben in wezen veel meer een slaaf dan jij door een teken op je gezicht ooit kunt worden!'

Wintrow snoof ongelovig. Zijn woede begoneven hoog op te laaien als de hare. 'Jij een slaaf? Laat me de tatoeage op je gezicht en de boeien om je polsen eens zien! Jij hebt makkelijk praten, maar voor mij is dat woord bittere ernst, Vivacia. Dit teken markeert me mijn leven lang als een slaaf.' Hij dwong zich tot een herhaling van het bittere woord, ik ben een slaaf.'

'O ja?' Haar stem klonk koud. 'Ooit heb je gezegd dat je een priester was en dat niemand je dat kon afpakken. Toen was je natuurlijk nog niet weggelopen. Sinds ze je hebben teruggesleept heb je me het tegendeel laten zien. Ik had gedacht dat je meer moed bezat, Wintrow Vestrit. Meer vastberadenheid om jezelf te vormen.'

Nu werd hij echt driftig. Hij ging rechtop zitten en keek haar over zijn schouder aan. Wat weet jij van moed, schip?

Wat kun jij weten van iets dat echt menselijk is? Wat kan een ergere vernedering zijn dan dat iemand alle beslissingen voor je neemt en je een "ding" noemt dat zijn "eigendom" is? Dat je niets meer te zeggen hebt over waar je heen gaat en wat je moet doen? Hoe kun je dan nog enige waardigheid overhouden, of vertrouwen of geloof in de toekomst? Je praat tegen mij over moed —'

Wat ik van moed weet? Wat ik over zulke dingen kan weten?' De blik in haar ogen was niet te harden. 'Wanneer heb ik ooit iets andersgekend dan een "ding" te zijn, het "eigendom" van iemand?" Haar ogen schoten vuur. 'Hoe durf je me zulke dingen voor de voeten te gooien?'

Wintrow staarde haar met open mond aan. Even voelde hij zich overbluft, maar toen probeerde hij zich te herstellen.'Het is niet hetzelfde! Voor mij is het moeilijker. Ik ben als mens geboren en -'

'Kop dicht!' Haar woorden waren nu als zweepslagen, ik heb niet mijn teken op jouw gezicht gezet, maar jouw familie is wel drie generaties bezig geweest haar teken in mijn ziel te kerven! Jawel, Dit "ding" durft te beweren er een te hebben!' Ze bekeek hem van top tot teen, en wilde verder gaan met haar tirade, maar plotseling zweeg ze en verscheen er een merkwaardige uitdrukking op haar gezicht. Even leek het zelfs alsof eenvolslagen vreemde hem aankeek.

We maken ruzie,' merkte ze toen verwonderd op. We verschillen van mening.' Ze knikte. Er kwam een tevreden trekje op haar gezicht. 'Als ik het met je oneens kan zijn, dan

ben ik jou dus niet.'

'Natuurlijk niet.' Even bracht haar afdwaling naar het evidente hem in verwarring, maar toen kreeg zijn irritatie weer de overhand, ik ben niet jij en jij bent niet ik. We zijn verschillende wezens, met verschillende wensen en behoeften. Als je dat tot nu toe niet hebt beseft, dan is hetnu hoog tijd! Je moet beginnen jezelf te zijn, Vivacia, en je eigen ambities en wensen en gedachten te ontdekken. Heb je ooit nagedacht over iets wat je echt voor jezelf zou willen hebben, anders dan mij?'

Met een abruptheid die hem choqueerde rukte ze zich van hem los. Ze wendde ook haar blik van hem af, maar het was veel meer dan dat. Hij hapte naar adem alsof hij een emmer ijskoud water over zich heen had gekregen. Hij rilde en voelde toen een golf van duizeligheid. Als hij niet al had gezeten zou hij misschien gevallen zijn. Hij sloeg zijn armen om zich heen, want het leek alsof de wind opeens veel kouder was geworden. Vol verwondering bekende hij: ik realiseerde me niet hoe hard ik worstelde om mezelf van jou afgezonderd te houden.'

'Nee?' vroeg ze. Het klonk bijna vriendelijk. Haar woede van zojuist was als bij toverslag verdwenen. Of niet? Hij kon niet meer voelen wat zij voelde. Hij ging bij de reling staan en probeerde haar gevoelens af te leiden uit de stand van haar schouders. Ze beantwoordde zijn blik niet.

We kunnen beter scheiden,' zei ze. Het klonk zeer definitief.

'Maar...' hakkelde hij, 'ik dacht dat een levend schip een partner moest hebben, iemand uit haar eigen familie?'

'Dat leek je niet te storen toen je wegliep. Laathet nu ook geen zorg zijn.' Haar stem klonk bits.

ik wilde je gevoelens niet kwetsen,' zei hij. Zijn eigen woede was opeens verdwenen. Had hij misschien alleen de hare gevoeld? 'Vivacia, ik ben hier, ongeacht of ik dat wil of niet wil. Zolang ik toch hierben, is er geen reden om —'

'De reden is dat jij altijd afstand van me hebt proberen te houden. Dat heb je zojuist zelf toegegeven. En een andere reden is dat misschien het moment is aangebroken dat ik moet ontdekken wie ik ben zonder jou.'

'Dat begrijp ikniet.'

'Dat komt omdat je niet luisterde toen ik je eerder vandaag iets belangrijks probeerde te zeggen.' Haar stem klonk niet verongelijkt, maar had de bestudeerde kalmte die hij kende van zijn leraar Berandol, wanneer deze hem iets volstrekt helders nog eens uitlegde.

'Dat zal best,' bekende hij nederig. 'Ik zal nu luisteren, als je dat wilt.'

'Nu is het te laat,' antwoordde ze vinnig, maar toen amendeerde ze het. ik wil er nu niet met je over praten. Misschien wil ik het liever zelf uitzoeken. Misschien is dat beter dan dat ik het voor de zoveelste keer door een Vestrit laat doen.'

Het was nu zijn beurt om zich in de steek gelaten en buitengesloten te voelen. Wat... wat moet ik dan doen?'

Nu draaide ze haar hoofd en keek hem aan. De blik in haar groeneogen was niet onvriendelijk. 'Een slaaf vraagt zoiets en wacht tot hij een antwoord hoort. Een priester zou zelf het antwoord weten.' Ze glimlachte bijna. 'Of ben je vergeten wie je zonder mij bent?' Ze vroeg het, maar verwachtte geen antwoord. Ze wendde haar blik af en begon naar de horizon te staren. Ze had zich van hem losgemaakt.

Na een hele poos kwam hij overeind. Hij vond de emmer die Milt bij hem had achtergelaten en liet hem aan het stroeve touw over de reling zakken. Hij was zwaar toen hij hem boordevol naar boven hees. Daarna pakte hij de lap die hij voor zichzelf had gebruikt en nam de emmer mee naar de ruimen waarin de slaven verbleven. Vivacia keek niet naar hem om.

Ik weet niet of ik dit wel kan, dacht ze paniekerig. Ik weet niet hoe ik zonderhulp mezelf moet zijn. Misschien word ik er wel gek van!

Ze staarde over de eilanden en rotspieken in de brede passage naar de horizon in de verte. Ze stelde al haar zintuigen wijd open, en voelde en proefde zowel de wind als het water. Meteen werd ze zich bewust van slangen - niet alleen die vette witte, die haar al lang van dichtbij volgde, als een vadsige hond aan een leiband, maar ook andere, die haar op veel grotere afstand schaduwden. Ze sloot ze resoluut buiten haar gedachten. Ze wilde dat ze dat even gemakkelijk zou kunnen met de ellende van de slaven in haar binnenste

en de verwarring waarin haar bemanning verkeerde, maar de mensen waren te dichtbij, ze raakten haar toverhout op te veel plaatsen aan. Tegen wil en dank was ze zich ook bewust van Wintrow. Deze begaf zich van slaaf naar slaaf, veegde gezichten en handen schoon met zijn koele natte lap, bood hier en daar een flintertje troost. Een priester en een Vestrit tegelijk, dacht ze. Wat de jongen deed vervulde haar met een vreemd soort trots — bijna alsof hij iets van haarzelf was. Maar dat was hij niet. Hoe langer ze uit elkaar waren, hoe sterker ze het begon te beseffen. Mensen en hun emoties vulden haar, maar ze behoorden niet tot haar wezen, tot haar eigen ik. Ze probeerde ze te aanvaarden, en te omvatten, en tegelijk zichzelf te zien als een afzonderlijke entiteit. Ze deed haar best, maar ofwel ze kon het niet, ofwel haar entiteit was te nietig om grijpbaar te zijn.

Na een hele tijd richtte ze haar hoofd op en klemde haar kaken op elkaar.Alsik dan slechts een schip ben, dan zal ik een tróts schip zijn! Zeconcentreerde zich op de stroming in het kanaal, en met kleine, haast onbewuste en onmerkbare bewegingen arrangeerde en stroomlijnde ze haar planken en balken en evenwichtspunten zodanig dat ze steeds sneller door het water begon te glijden. Gantrij stond aan het stuurwiel en ze voelde zijn blijdschap nu ze opeens zo soepel en snel voor de wind zeilde. Hem kon ze vertrouwen. Ze sloot haar ogen, liet de frisse wind over haar wangen spelen, en stelde zich open voor haar dromen. Wat wil ik zélf in mijn leven? vroeg ze aan die dromen.

Je hebt tegen mijn kapitein gelogen.' DeOpheliahad een hese courtisanestem, zoet als donkere honing. 'Jongen,' voegde ze er wel erg laat nog aan toe. Ze keek Althea zijdelings aan.

Zoals veel boegbeelden uit haar tijd was Ophelia niet onder de boegspriet opgehangen, maar lager, staande op de sneb. Ze keek Althea van boven haar brede blote schouder aan op een manier die niet uitnodigde tot liegen. Althea was geïntimideerd en durfde niet te antwoorden. Ze zat met gekruiste benen op een smalle looprichel die, zo had ze gehoord, speciaal ter wille van Ophelia was aangebracht om haar meer aanspraak te geven. Althea schudde met het kistje dat ze in haar handen had en de overmaatse dobbelstenen die erin zaten. Het kistje en de stenen waren eigendom van het schip. Toen Ophelia had gehoord dat er een overtallige scheepsjongen aan boord was, had ze onmiddellijk geëist dat deze een deel van zijn tijd beschikbaar moest zijnom haar te amuseren. Het schip was verzot op kansspelletjes, maar toch vooral, vermoedde Althea, omdat deze haar volop de kans gaven om roddels te horen en te vertellen. Ook vermoedde ze dat het schip bij alle gelegenheden schaamteloos vals speelde, maarze had al besloten dat maar over het hoofd te zien. Ophelia hield zelf kerfstokken bij van wat de bemanningsleden haar verschuldigd waren. Sommige van die stokken waren al jaren in gebruik en Althea's stok had inmiddels ook al een respectabel aantal kerven opgelopen.

Ze deed het deksel omhoog, keek in het kistje en zei onenthousiast: 'Drie meeuwen, twee vissen.' Ze hield het kistje schuin, zodat het boegbeeld het zelf kon zien. 'Je wint weer.'

'Precies,' beaamde Ophelia. Ze schonk Althea een sluwe grijns.'Zullen we de inzetten verhogen?'

'Mijn schuld aan jou is al groter dan alles wat ik bezit,' merkte Althea op.

'Dat bedoel ik. Als we de regels niet veranderen krijg ik nooit wat me toekomt. Ik heb een voorstel: laten we spelen om je geheimpje.'

Waarom die moeite nog genomen? Volgens mij weet je het al.' Althea bad dat het alleen om haar sekse ging. Als dat het enige was wat Ophelia wist en zou kunnen onthullen, dan was ze nog steeds tamelijk veilig. Geweld op een levend schip was niet ondenkbaar, maar kwam toch maar zelden voor. De emoties die bij geweld hoorden brachten een dergelijk schip lelijk van streek. De meeste levende schepen verachtten geweld, al ging het gerucht dat deBosjeeen gemeen trekje bezat en eens had gevraagd om zweepslagen voor een onhandige matroos die een emmer verf had omgestoten. Maar deOpheliamocht zich dan vaak gedragen als een boerentrien, in feite was ze een echte dame, en bovendien eentje met een goed hart. Althea betwijfelde of ze aan boord van een dergelijk schip verkracht zou worden, al zou een galante, maar al te vurige hofmakerij door een enthousiaste zeeman er qua blauwe plekken misschien aardig bij in de buurt komen. Iemand als Bresker, bijvoorbeeld, dacht ze, en

daar had ze meteen spijt van. De laatste tijd moest zeveel te vaak aan hem denken, altijd op onbewaakte momenten. Waarschijnlijk had ze in Kaarsdorp moeten proberen hem te vinden om afscheid te nemen. Dat had eraan ontbroken, een duidelijke punt achter de affaire. En ze had hem natuurlijk nooit het laatste woord mogen laten houden!

Wel, daar heb je gelijk in, ik weet het in elk geval voor een deel.' DeOphelialachte diep uit haar keel. Haar lippen waren vuurrood geverfd, puur uit ijdelheid. Haar tanden leken daardoor dubbel zo wit wanneer ze lachte. Ze sloeghaar wimpers neer en dempte haar stem. 'Maar op dit moment ben ik nog de enige die het weet. En zo wil jij het graag houden, wed ik.'

'Maar jij zult me daarbij helpen, wed ik,' zei Althea liefjes terwijl ze met de dobbeldoos schudde. 'Een echte dame zoalsjij zal toch niet zo kleingeestig zijn om iemands geheimpje te verklikken?'

'Nee?' Ze glimlachte met één mondhoek. 'Denk je niet dat ik de plicht heb om mijn kapitein te onthullen dat een van zijn matrozen niet is wat hij denkt dat hij is?'

'Hm.' Het zoueen heel vervelende thuisreis kunnen worden als Tenira het nodig zou vinden haar op te sluiten. 'Tja, wat stel je dan voor?'

'Drie worpen. Elke keer als ik win zal ik een vraag stellen, waarop jij naar waarheid moet antwoorden.'

'En als ik win?'

'Dan bewaar ik je geheim.'

Althea schudde haar hoofd. 'Jouw inzet is op geen stukken na zo hoog als de mijne.'

'Je kunt mij ook een vraag stellen.'

'Nee, dan nog steeds niet.'

'Nou, wat wil je dan?'

Althea rammelde peinzend met het kistje.

Ondanks de tijdvan het jaar was het die dag bijna warm. Het moest een effect zijn van de moerassen ten westen van hun positie. Deze hele kust bestond uit moerassen en met pollen begroeide eilandjes en telkens verschuivende zandbanken. Omdat heet water van het vastelandzich mengde met zout water van de zee was het hier altijd een ware kweekplaats voor agressieve zeewormen en andere schadelijke organismen. Voor gewone schepen was dit een vreselijk gebied, maar de toverhouten romp van deOpheliahad nergens last van. Wel moesten ze af en toe een stinkende zwavelwalm op de koop toe nemen, maar dat was de enige prijs die ze hoefden te betalen.

De wind speelde met enkele sliertjes haar die zich uit Althea's staart los hadden gemaakt en verwarmde haar door hard werken stroef geworden gewrichten. Ze mocht dan 'boventallig' genoemd worden, Tenira had genoeg klussen gevonden om haar aan het werk te houden. Maar hij was een rechtvaardige man en deOpheliawas een mooi en aardig schip. Althea besefte opeens dat ze het al meer dan een week bijzonder naar haar zin had gehad.

'Ik weet wat ik wil,' zei ze zachtjes, ik weet alleen niet of zelfs

jij het me kunt geven.'

Je denkt erg luid. Heeft iemand je dat ooit verteld? Ik denk dat ik jou bijna even graag mag als jij mij.' Er klonk warmte en sympathie in Ophelia's stem. 'Je wilt dat ik Tenira vraag of hij jou aan boord wil houden, ja?'

'Meer nog. Ik zou willen dat hij weet wat ik ben en toch bereid blijft me voor hem te laten werken.'

'Toe maar,' klaagde Ophelia plagend. 'Dat is een hogeinzet! En ik kan het natuurlijk nooit beloven, hoogstens dat ik het zou proberen.' Maar toen gaf ze Althea een knipoog. 'Rammel eens met die doos, meid.'

Ophelia won de eerste ronde moeiteloos.

'Stel je vraag maar,' zei Althea zacht.

'Nog niet. Ik wil weten hoeveel vragen ik heb voordat ik begin.'

De twee volgende ronden won ze even gemakkelijk als de eerste. Althea kon nog steeds niet zien hoe het bedrog in zijn werk ging, want onder Ophelia's grote handen ging bijna het hele dobbelkistje schuil.

Tja,' zei Ophelia innig tevreden terwijl ze Althea de winnende worp liet zien, 'dat zijn dus drie vragen. Eens kijken.' Ze dacht even na. 'Wat is je volle ware naam?'

Althea zuchtte. Althea Vestrit.' Ze zei het heel zacht, want ze wist dat het schip het heus wel verstond.

'Nee maar!' riep Ophelia verrukt en geschokt uit. 'Een Vestrit! Een meisje uit een oude vaardersfamilie loopt weg en laat haar eigen levende schip achter! Hoe kon je dat doen,

stoute meid, harteloos kind? Heb je enig idee wat deVivaciaheeft moeten doormaken? En dan nog wel zo'n bloedjong schip, nog maar net tot leven gekomen, en nu al helemaal alleen in de wereld! Harteloos, slecht... vertel me alles, voor ik sterf van nieuwsgierigheid!'

'Ik heb het niet vrijwillig gedaan.' Althea haalde diep adem. 'Ze hebben me gedwongen het schip van mijn familie te verlaten,' zei ze, en opeens kwam alles terug - haar verdriet om haar vaders dood, haar woede omdat ze onterfd was, haar haat voor Kyle. Zonder erbij na te denken legde ze haar handpalm vlak op de grote hand die Ophelia haar vol sympathie toestak. Het was alsof er sluizen waren geopend, zo onhoudbaar was de golf gedachten en gevoelens die ze spuide, tussen haar halve snikken door. Ze had niet beseft hoezeer ze alleen al het praten over haar lot had gemist. Nu was er geen houden meer aan.

Ophelia keek eerst geschokt, later steeds meelevender. 'Lieve kind, lieve kind, hoe tragisch! Maar waarom ben je niet naar ons gekomen? Waarom heb je je van je schip laten scheiden?'

'Naar wie?' vroeg Althea versuft.

'Naar de andere levende schepen! Het was het gesprek van de dag in de haven van Beijerstad, dat jij opeens verdwenen was en Kyle Vivacia had overgenomen. Velen van ons waren er ontdaan door. We hadden altijd aangenomen dat jij deVivaciana je vaders doodzou overnemen. En ze was zo overstuur, het arme ding. En toen kwam die jongen aan

boord, Wintrow, en we waren allemaal erg blij voor haar. Maar ook daarna leek ze nog niet echt content. En als Wintrow tegen zijn wil daarheen is gebracht, wel, dan verklaart dat veel! Maar ik snap nog steeds niet waarom je niet bij ons bent gekomen.'

'Daar heb ik geen moment aan gedacht,' moest Althea toegeven. 'Het leek me een familiekwestie. En bovendien... ik begrijp het niet. Wat hadden de andere levende schepen dan kunnen doen?'

'Je slaat ons niet hoog aan, liefje. We hadden veel kunnen doen, maar ons ultieme dreigement was dat we zouden hebben geweigerd uit te varen. Wij allemaal. Tot deVivaciaeen vrijwilliger uit de familie aan boord zou hebben.'

Althea was geschokt.Het duurde even voordat ze weer kon spreken. 'Zouden jullie dat hebben gedaan? Voor ons?'

'Althea, kind, dat zou voor ons allemaal zijn geweest. Misschien ben je te jong om het nog te weten, maar er was ooit een levend schip dat Paragon heette. Hij werd op dezelfde manier misbruikt en is door dat misbruik tot waanzin gedreven.' Ophelia sloot haar ogen en schudde haar hoofd, in die tijd zijn we niet in actie gekomen. Door onze nalatigheid om een van de onzen te hulp te schieten werd hij onherstelbaar beschadigd. Geen levend schip gaat de haven van Beijerstad in of uit zonder hem daar te zien liggen, op het strand getrokken, vastgeketend, eenzaam en overgeleverd aan zijn waanzin... Schepen praten, Althea. Sterker nog: we

kletsen en roddelen. Wat dat betreftzijn we hetzelfde als de zeelui. De overeenkomst is al lang geleden gesloten. Als we het hadden geweten, zouden we het voor jou hebben opgenomen. En als praten niet had geholpen, ja, dan zouden we hebben geweigerd te varen. Er zijn niet zo veel levende schepen dat we het ons kunnen permitteren een van de onzen in de steek te laten.'

ik had geen idee,' zei Althea zacht.

'Tja, enfin, misschien ben ik een beetje loslippig geweest. Als een dergelijk pact te bekend wordt, zou het...misbruikt kunnen worden. We zijn niet rebels van aard en we zouden nooit aan een dergelijke muiterij beginnen als het niet noodzakelijk was. Maar evenmin zullen we werkeloos toezien wanneer weer een van de onzen misbruikt dreigt te worden.' Ze had haar temerige maniertjes van een vamp laten varen en praatte nu met de onverzettelijke helderheid van een echte Beijerstadse matrone.

is het te laat om nog hulp te vragen?'

'Wel, we zijn ver van huis. Het zal tijd kosten. Reken maar op mij om de andere levende schepen in te lichten, waar we ze tegenkomen. Probeer niet voor jezelf te spreken. We kunnen weinig doen voordat deVivaciazelf in de haven van Beijerstad is teruggekeerd. O, wat hoop ik dat ik dan daar ben! Ik zou het voor niets ter wereld willen missen! Bij die gelegenheid zal ik - of iemand anders van de onzen, maar ik hoop dat ik het zal zijn - haar kant van jouw verhaal willen horen. Als zij zich even gegriefd voelt als jij, en daar ben ik

van overtuigd, want ik kan jou bijna even goed doorgronden als iemand van mijn eigen familie, dan zullen we in actie komen. Er liggen altijd wel twee of drie levende schepen in de haven van Beijerstad. We zullen met onze families praten, en naarmate er meer schepen binnenkomen wordt er met meer families gepraat, en ookmet de Vestrits. Het idee is namelijk dat wij allemaal onze eigen families onder druk zetten om druk uit te oefenen op de Vestrits. Ons uiterste drukmiddel is natuurlijk dat we weigeren uit te varen. Dat is, eerlijk gezegd, een stadium dat we nooit hopente bereiken. Maar we zullen het doen als het moet.'

Althea bleef heel lang stil.

*Waar denk je aan?' vroeg Ophelia tenslotte.

'Dat ik een groot deel van een jaar heb verspild, ver bij mijn eigen schip vandaan. Ik heb veel geleerd en ik geloof dat ik een betere zeeman ben geworden. Maar ik zal nooit in staat zijn de eerste maanden van haar leven over te doen. Je hebt gelijk, Ophelia. Harteloos en slecht. Of misschien alleen stom en laf. Ik snap niet dat ik in staat ben geweest haar in haar eentje aan Kyle over te leveren.'

We maken allemaal fouten, liefje,' verzekerde Ophelia haar vriendelijk. Waren ze maar allemaal zo gemakkelijk te corrigeren als deze. Natuurlijk krijgen we jou weer aan boord van je eigen schip. Natuurlijk doen we dat.'

'Ik weet niet hoe ikje moet bedanken.' Het was alsof ze opeens weer adem kon krijgen, of weer gewoon rechtop kon lopen na lange tijd een zware last op haar schouders te

hebben meegezeuld. Ze had nooit vermoed dat levende schepen zulke gevoelens voor elkaar zouden hebben. Zijhad alleen oog gehad voor haar individuele band met Vivacia en geen moment stilgestaan bij de gedachte dat het schip wel eens vriendschappen zou kunnen ontwikkelen met soortgenoten van haar. En dat zij en Vivacia dus bondgenoten konden hebben!

Ophelia lachte, nu weer gewoon op haar keelachtige hoerenmanier. Wel, je moet nog steeds twee vragen van me beantwoorden.'

Althea schudde haar hoofd en glimlachte. 'Je hebt me veel meer dan drie vragen gesteld!'

'Dat dacht ik toch niet, hoor,' verklaarde Ophelia hooghartig. 'Ik herinner me alleen dat ik je naam heb gevraagd. De rest kwam allemaal vrijwillig. Je liep helemaal leeg, meid!'

'Tja, dat is misschien zo. Nee, wacht even, ik herinner me toch echt dat je me vroeg waarom ik geen hulp had gevraagd aan de levendeschepen.'

'Dat was geen vraag. Dat was, taalkundig gesproken, zoiets als een tussenwerpsel om de conversatie gaande te houden. Maar zelfs als ik die meetel heb ik nog een antwoord van je te goed.'

Althea vond dat ze genereus moest zijn. 'Vooruit dan, vraag maar op.'

Ophelia glimlachte en opeens kwam er een ondeugende glinstering in haar ogen. Even beet ze met haar hagelwitte

tanden op het puntje van haar tong en toen vroeg ze snel: Wie is die man met die mooie donkere ogen die jou zulke... stimulerende dromen bezorgt?'

HOOFDSTUK 32
Storm

~

'Laten we dit eens proberen,' stelde Wintrow voor terwijl hij haar voetboei zo hoog mogelijk over haar magere scheenbeen naar boven schoof. Hij nam een lap stof en wikkelde deze losjes om de rauwe enkel van het meisje. Toen liet hij de boei daar overheen zakken, is dat beter?'

Ze sprak niet, maar meteen toen hij zijn hand wegtrok begon ze weer met de pees van haar hiel over de rand van haar boei te wrijven.

'Nee, nee,' zei hij zachtjes. Hij raakte haar enkel aan en zehield ermee op. Maar ze sprak niet en ze keek hem niet aan. Dat deed ze nooit. Nog een paar dagen zo, en ze zou voor altijd kreupel zijn. Hij had geen kruiden, geen zalf, geen echte medicijnen, zelfs geen echt verband. Alleen zeewater en oude lappen. En zij was bezig haar eigen pezen geleidelijk door te snijden. Ze scheen niet in staat te zijn ermee op te houden.

'Geef het maar op,' suggereerde een stem uit het donker hem zuur. 'Ze is gek. Ze weet niet wat ze doet en ze haalt Kwarts toch al niet levend. Dat je haar wast en verbindt betekent alleen maar uitstel. Laat haar maar gaan, als dat de enige uitweg is die ze ziet.'

Wintrow tilde zijn kaars op en keek om zich heen. Hij kon niet vaststellen wie had gesproken. In dit deel van het ruim kon hijzelf niet eens rechtop staan. De slaven die hier

geketend en opgesloten waren hadden nog minder bewegingsruimte. Toch bleven ze door het rollen van deVivaciaop de ruwe zee voortdurend in beweging - vlees tegen vlees en tegen hout. Ze wendden hun hoofd af van het flakkerende kaarslicht en knipperden met hun ogen alsof ze in fel zonlicht hadden gekeken. Wintrow bewoog zich verder naar achter en probeerde de ergste viezigheid op de vloer te ontwijken. De meeste slaven bleven zwijgen en reageerden niet op zijn aanwezigheid. Ze investeerden al hun krachten in een poging om in leven te blijven. Hij zag een man die half rechtop zat en met knipperende ogen Wintrows kant op keek. 'Kan ik je helpen?' vroeg Wintrow zacht.

'Heb je de sleutels van deze dingen bijje?' vroeg een man naast hem sarcastisch, en een andere vroeg: Waarom kun jij je vrijelijk bewegen?'

'Om jullie te helpen in leven te blijven,' antwoordde Wintrow ontwijkend. Hij was een lafaard. Als ze wisten dat hij de zoon van de kapitein was, zouden zezeker proberen hem te doden, vreesde hij. ik heb een emmer met zeewater en wat doeken bij me, voor wie zich wat wil wassen.'

'Geef mij dan eens een natte lap,' commandeerde de eerste man hem grof.

Wintrow dompelde een lap in het water en gaf hem toen door. De man gebruikte hem echter niet om zijn eigen gezicht en handen af te vegen, hoewel veel slaven alleen al aan die symbolische vorm van wassen troost bleken te ontlenen, maar rekte zich zo ver mogelijk uit om de natte lap tegen de

blote schouder van eenroerloze man naast hem te drukken. 'Voor jou, rattenaas,' zei hij, bijna spottend. Hij depte teder een bloedige, gezwollen bult op de schouder van de andere man. Deze reageerde helemaal niet.

'Rattenaas hier is een paar nachten geleden lelijk gebeten dooreen rat. Ik kon die rat vangen en we hebben hem samen gedeeld, maar sindsdien voelt hij zich niet goed.' Zijn blik ontmoette heel even die van Wintrow. 'Denk je dat je hem naar buiten kunt krijgen?' vroeg hij op een veel vriendelijker toon. 'Als hij dan toch in ketenen moet sterven, mag het dan niet in licht en frisse lucht, op het dek?'

'Het is nu nacht,' hoorde Wintrow zichzelf zeggen. Stomme woorden.

'Werkelijk?' vroeg de man verwonderd. 'Maar toch. In ieder geval koele lucht.'

ik zal het vragen,' antwoordde Wintrow, slecht op zijn gemak. Hij wist niet of hij het werkelijk zou vragen. De bemanning liet Wintrow aan zijn lot over. Hij at en sliep apart van de anderen. Soms zag hij mannen die hij kende van het eerdere deel van de reis verholen naar hem kijken, met op hun gezicht een mengsel van medelijden en walging om wat er van hem was geworden. De nieuwe matrozen die in Jamaillia aan boord waren gekomen behandelden hem zoals ze ook de andere slaven behandelden. Wanneer hij in hun buurt kwam, klaagden ze over zijn stank en duwden of schopten hem weg. Nee, hoe minder aandacht hij kreeg van de bemanning, hoe gemakkelijker zijn leven aan boord was.

Hij was over het dek en de tuigage gaan denken als 'buiten'. Zijn nieuwe leven speelde zich hier 'binnen' af. Hetwas een omgeving waar de stank te snijden was, waar de boeien en de kettingen en de mensen allemaal even smerig waren. De keren dat hij aan dek kwam om de emmer opnieuw te vullen leken uitstapjes naar een andere wereld. Daar liepen de mannen vrij rond, daar schreeuwden ze naar elkaar, daar lachten ze soms, daar voelden ze de zon en de regen en de wind op hun gezichten en blote armen. Nooit eerder had Wintrow zo sterk het begeerlijke van dat soort dingen beseft. Hij had bovendeks kunnen blijven, hij zou zich weer in de functie van scheepsjongen hebben kunnen schikken. Maar hij deed het niet. Nu hij benedendeks was geweest kon hij noch vergeten, noch negeren wat daar gebeurde. Dus stond hij elke dag bij zonsondergang op om zijn emmer te vullen en zijn oudelappen te pakken, waarna hij in de ruimen met de slaven afdaalde. Hij bood hun de kleine troost van een wasbeurt met zout water. Zoet water zou veel beter zijn geweest, maar daarvan was er veel te weinig aan boord. Zeewater was beter dan niets. Hij maaktewonden schoon waar ze zelf niet bij konden. Hij ging niet elke nacht naar elke slaaf. Daar waren het er veel te veel voor. Maar hij deed wat hij kon, en wanneer hij zich overdag ergens oprolde om te slapen sliep hij als een blok.

Nu raakte hij het been vande roerloze man aan. Zijn huid voelde heet aan. Dat zou niet lang meer duren.

'Wil je hem nog eens nat maken, alsjeblieft?'

Het accent en de stem van de man hadden iets bekends. Wintrow dacht erover na terwijl hij het schamele doekje nog eens door het overgebleven bodempje zeewater in zijn emmer haalde. De lap en het water waren allang niet schoon meer, natuurlijk. Alleen nog maar nat.

De man nam het doekje en veegde over het voorhoofd en het gezicht van zijn buurman. Daarna vouwde hij het lapje anders enveegde er zijn eigen gezicht en handen mee af. 'Mijn dank aan jou,' zei hij terwijl hij het doekje teruggaf.

Wintrow nam het aan. Er was een rilling over zijn rug gegaan. 'U komt uit Merg, geloof ik? Uit de omgeving van het Kelpitonklooster?'

De man glimlachte op een tweeslachtige manier, alsof Wintrows woorden hem blij en verdrietig tegelijk maakten. 'Ja,' zei hij zacht, 'dat klopt.' Nog zachter verbeterde hij zichzelf: 'Het klopte, tot ik naar Jamaillia werd gestuurd.'

ik was daar ook, in Kelpiton,' zeiWintrow. Hij fluisterde het, maar had het gevoel dat hij de woorden uitschreeuwde, ik leefde in het klooster. Ik zou priester worden. Ik werkte soms in de boomgaarden.' Hij maakte de lap nat en gaf hem weer af.

'Ah, de boomgaarden.' De man begon de handenvan zijn metgezel te wassen. Zijn stem kreeg iets dromerigs, in de lente, als ze hun tooi van bloesems droegen, leken die bomen op kleurige fonteinen van bloemen. Wit en roze, en ze geurden als een zegening vanuit de hemel...'

Je kon de bijen horen, maarhet was net alsof de bomen

zelf zoemden. En een weekje later, als de bloesems gevallen waren en de bodem hadden bedekt met een laagje wit en roze strooisel...'

'... hadden de bomen een lichtgroen waas en kwamen de eerste nieuwe blaadjes uit,' vulde de manfluisterend aan. 'Sa moge me redden!' hijgde hij opeens. 'Ben je een demon, gekomen om me te kwellen, of een boodschappergeest?'

'Geen van beide,' zei Wintrow. Hij voelde zich opeens beschaamd. 'Gewoon een jongen met een emmer water en een doekje.' 'Geenpriester van Sa?' 'Niet meer.'

'De weg naar het priesterschap mag kronkelig zijn, maar wie er eenmaal op loopt kan hem niet meer verlaten.' De slaaf declameerde het op een manier die Wintrow duidelijk maakte dat hij een heilige tekst citeerde.

'Maar ik benvan het priesterschap weggehaald.'

'Niemand kan worden weggehaald, niemand kan zelf weglopen. Alle levens leiden naar Sa. Allen zijn geroepen tot een priesterschap.'

Een paar tellen later realiseerde Wintrow zich dat hij roerloos in het duister zat te hijgen. De kaars was uit gegaan, maar hij had het niet eens gemerkt. Zijn geest had nagedacht over de woorden die hij zojuist had gehoord. Hij had ze gewikt en gewogen. Alle mensen zijn geroepen tot een priesterschap. Zelfs Torg? Zelfs Kyle Haven? Niet elkeroep werd beantwoord, niet elke deur werd geopend.

Hij hoefde de andere man niet te vertellen dat hij terug was. Hij was zich van hem bewust. 'Ga, priester van Sa,' zei de

man rustig vanuit de duisternis. 'Bied de kleine troost die je kunt geven, pleit voor ons, probeer ons lot te verlichten. En als je de kans krijgt om meer te doen, dan zal Sa je de moed geven. Dat weet ik.' Wintrow voelde dat de lap weer in zijn handen werd gedrukt.

'U bent ook een priester,' zei hij zachtjes.

'Ik ben een priester,' beaamde de man. iemand die niet wilde buigen voor een dwaalleer. Niemand is geboren om slaaf te zijn. Dat is iets wat Sa nooit zou toestaan, geloof ik.' Hij schraapte zijn keel en vroeg zacht: 'Geloof jij dat ook?'

'Natuurlijk.'

Op samenzweerdertoon vervolgde de man: 'Ze brengen ons slechts één keer per dag water en voedsel. Verder komt er niemand bij ons in de buurt, alleen jij. Als ik iets van metaal had kon ik aan deze ketting werken. Het hoeft geen stuk gereedschap te zijn dat ze zouden missen. Elk stuk metaal is goed. Iets wat je onopvallend achterover kunt drukken.'

'Maar... zelfs los van die ketting, wat kunt u in uw eentje bereiken?'

'Als ik de lange ketting kan verbreken zijn er velen van ons die zich kunnen bewegen.'

'Maar wat zouden jullie dan doen?'vroeg Wintrow op een toon vol afgrijzen.

ik weet het niet. Ik vertrouw op Sa. Hij heeft jou bij ons gebracht, niet?' Hij scheen aan te voelen dat de jongen aarzelde. 'Pieker er niet over. Plan het niet. Maak je geen

zorgen. Sa zal de kans op je weg brengen, en jij zult het zien en in actie komen.' Hij zweeg even. ik vraag alleen of je wilt smeken Kelo toe te staan op het dek te sterven. Als je durft.'

'Dat durf ik,' hoorde Wintrow zichzelf antwoorden. Ondanks de duisternis en de stank om hem heen, had hijeen gevoel alsof er in zijn binnenste een lampje was ontstoken, een helder vlammetje. Hij durfde het. Hij zou het vragen. Wat konden ze hem aandoen als hij het vroeg? Niets ergers dan ze al hadden gedaan. Zijn moed, mijmerde hij. Had hij zijn moed weergevonden?

Hij pakte zijn emmer en de doek. ik moet gaan. Maar ik kom terug,' zei hij in het donker.

'Dat weet ik,' zei de andere man rustig.

'Hier ben ik. Je wilde me spreken?' 'Er is iets mis. Erg mis.'

'Wat?' vroeg Gantrij voorzichtig. 'Zijn het weer de slangen? Ik heb het geprobeerd, Vivacia. Sa weet dat we hebben geprobeerd ze weg te jagen. Maar 's morgens met stenen gooien heeft weinig zin als we 's middags lijken overboord moeten zetten. Ik kan ze niet afschudden. Je moet proberen ze gewoon te negeren.'

'Ze fluisteren naar me,' bekende ze met tegenzin. 'Praten de slangen tegen jou?'

'Nee, niet allemaal. Maar wel de witte.' Ze wendde haar gezicht naar hem toe en haar ogen keken gekweld. 'Zonder woorden, zonder geluid... Maar hij fluistert me toe en eist... onuitsprekelijke dingen van me.'

Gantrij voelde een vreselijke aandrang om in lachen uit te barsten. Onuitsprekelijke dingen, uitgedrukt zonder woorden! Hij zette de gedachte van zich af. Het was helemaal niet grappig. Soms had hij het gevoel dat hij zijn leven lang nog niets echt grappigs had meegemaakt.

ik kan er niets aan doen, echt niet,' zei hij. ik heb alles geprobeerd.'

Weet ik, weet ik. Ik moet er zelf mee afrekenen. Dat kan ik. Dat zal ik. Maar vanavond ging het me niet om de slangen. Er is iets anders.'

Wat dan?' vroeg hij geduldig. Ze was gek. Hij was er bijna zeker van. Gek, en hij had geholpen haar gek te maken. Soms dacht hij dat hij haar woorden maar het beste kon negeren, zoals die van een slaaf die hem simpel om genade smeekte. Op anderemomenten meende hij dat hij de plicht had om naar haar wartaal en ongegronde angsten te luisteren. Datgene wat haar tot haar gekte had gedreven was immers haar onvermogen om de ellende in haar ruimen te negeren, daarvan was hij overtuigd. En hij had geholpen bij het binnenbrengen van die ellende. Hij had kettingen geïnstalleerd, mensen aan boord gebracht, persoonlijk geholpen bij het vastketenen van mannen en vrouwen in de ruimen onder het dek waar hij nu op stond. Hij kon de stank van hun krappe opsluiting ruiken, hun gesmoorde kreten horen. Misschien washijzelfdegene die echt gek was, want hij had een sleutel aan zijn riem hangen en hij deed er niets mee.

ik weet niet wat het is. Maar het is iets... iets gevaarlijks.' Ze

praatte nu als een kind met hoge koorts, dat in het duister allerlei akelige monsters meent te zien. En er klonk een onuitgesproken smeekbede in haar woorden: jaag ze weg!

'Het is gewoon een naderende storm. We voelen het allemaal, de golven worden hoger. Maar er kan ons niets gebeuren, je bent een uitstekend schip. Een beetje onweer zal jou heus niet hinderen,' sprak hij bemoedigend.

'Nee, laat maar komen, dat spoelt misschien wat van de stank weg. Het is niet de storm waar ik bang voor ben.'

ik zou niet weten wat ik voor je kan doen.'Hij aarzelde even en stelde toen zijn gebruikelijke vraag. 'Wil je dat ik Wintrow ga zoeken en hem bij je breng?'

'Nee. Nee, laat hem maar waar hij is.' Ze klonk altijd afwezig wanneer ze het over hem had, alsof ze het een pijnlijk onderwerp vond waar zeliever niet op inging.

'Tja. Als je iets weet wat ik voor je kan doen, laat het me dan meteen weten.' Hij begon zich te verwijderen.

'Gantrij!' riep ze hem na. 'Gantrij, wacht even!' 'Ja, wat is er?'

ik heb je aangeraden een ander schip te zoeken. Weet jedat nog? Dat ik je zei dat je beter een ander schip kon zoeken?'

'Dat herinner ik me,' gaf hij onwillig toe. 'Ja, dat weet ik nog.'

Weer draaide hij zich om, op het punt om weg te lopen, maar nu verscheen er vlak voor hem opeens een kleine gestalte. Verrast bleef hij staan. Hij moest een kreetje van schrik onderdrukken, maar een halve tel later herkende hij Wintrow. In het donker zag de jongen er met zijn haveloze

vodden en zijn ingevallen, doodsbleke en getatoeëerde wangen uit als een spook. En hij stonk zoals alle slaven stonken, zodat Gantrij onwillekeurig een stap achteruit deed. Hij zag Wintrow nooit graag, laat staan 's nachts en in zijn eentje. De jongen was voor hem een levende beschuldiging geworden, een beschamende herinnering aan alles waar Gantrij zo graag zijn ogen voor gesloten wilde houden. Wat moet je?' vroeg hij grof, maar hij hoorde in zijn eigen stem een soort noodkreet.

De jongen koos eenvoudige woorden. 'Een van de slaven ligt dood te gaan. Ik zou hem aan dek willen brengen.'

Wat heeft dat voor zin, als hij toch crepeert?' Hij zei het op barse toon, om te voorkomen dat het wanhopig zou klinken.

Wat heeft het voor zin om het te laten?' vroeg Wintrow kalm. 'Als hij dood is moet hij toch naar boven, om overboord gezet te worden. Waarom dan niet nu alvast? Dan mag hij tenminste in koele, frisse lucht sterven.'

'Fris? Heb je geen neus meer? Het ruikt nergens op dit schip meer fris!' *Voor u niet, misschien. Maar hij zou hier een stuk gemakkelijker kunnen ademen.'

ik kan niet zomaar een slaaf naar boven halen en hier op het dek leggen. Ik heb niemand om hem te bewaken.'

ik houd hem wel in het oog,' zei Wintrow op effen toon. 'Hij is voor niemand een bedreiging. Hij heeft zo'n hoge koorts dat hij hier gewoon zal blijven liggen tot hij dood is.'

'Koorts?' vroeg Gantrij op scherpe toon. is hij dan een van de kaartenkoppen?'

'Nee, hij ligt in het voorste ruim.'

'En hij heeft koorts? Dat hebben we tot nu toe alleen bij de kaartenkoppen gehad.' Hij zei het kwaad, alsof het Wintrows schuld was.

'Hij is door een rat gebeten. De man die naast hem aan de ketting ligt denkt dat dat de oorzaak is.' Wintrow aarzelde. 'Misschien moeten we hem bij de anderen vandaan halen, voor alle zekerheid.'

Gantrij snoof. 'Nu speculeer je op mijn angst om je zin te krijgen.'

Wintrow keek hem met een vaste blik aan. 'Kunt u mij één goede reden geven waarom de arme drommel niet aan dek zou mogen sterven?'

ik heb momenteel geen mannen om hem naar boven te brengen. Er staat een zware zee, er is storm op komst. Ik wil de volle wacht aan dek, voor de veiligheid. We hebben een nogal linke passage voor de boeg, zeker als het ook nog stormt, dus daar moet ik op voorbereid zijn.'

'Als u me de sleutel geeft, breng ik hem zelf wel naar boven.'

'Jij krijgt een volwassen man niet in je eentje door het luik.'

ik laat me wel door een andere slaaf helpen.'

Wintrow...' begon Gantrij ongeduldig.

'Alsjeblieft,' kwam Vivacia zacht tussenbeide. 'Laat die man naar boven brengen, alsjeblieft.'

Gantrij kon niet precies verklaren waarom hij niet wilde toegeven. Hij kon nu simpelweg wat genade tonen, maar zou

het liever nalaten. Waarom? Omdat... als dit kleine blijk van medelijden met een stervende het juiste was om te doen... dan... Hij zette de redenering niet voort. Hijwas de eerste stuurman van dit schip. Hij had een taak, en dat was doen wat de kapitein nodig vond. Het was niet aan hem om te concluderen dat het allemaal verkeerd was. Zelfs als hij dat in zijn hart zou vinden, zelfs als hij het luid zou uitroepen, dan nog. Wat kon één man eraan doen?

'Je zei dat ik je moest laten weten of je iets voor me kon doen,' bracht het schip hem in herinnering.

Hij keek omhoog naar de nachtelijke hemel en de wolken die zich daar samenpakten. Als Vivacia besloot dwars te liggen zouden ze tijdens de storm allemaal dubbel zo hard moeten zwoegen. Hij voelde er niets voor om het schip nu weerspannig te maken.

'Als de zee nog wat wilder wordt zullen we water over het dek krijgen,' waarschuwde hij beiden.

'Dat zal hem niet veel kunnen schelen, denk ik,' zei Wintrow.

'Sar!' vloekte Gantrij hartgrondig. 'Ik kan je mijn sleutels niet geven, jongen, en natuurlijk ook geen toestemming om een gezonde slaaf naar boven te laten. Kom mee. Als dit moet gebeuren om het schip gelukkig te houden, dandoe ik het zelf wel. Maar laten we zorgen dat het snel achter de rug is.' Hij verhief zijn stem. 'Komfrij! Houd alles in de gaten, ik ga even naar beneden. Gil maar als je me nodig hebt!'

'Ja, meneer!'

'Ga voorop,' snauwde hij tegen Wintrow. 'Als er koorts heerst in het voorste ruim wil ik dat verdomme met eigen ogen bekijken!'

Wintrow ging zwijgend voorop. Nu hij zijn verzoek aan Gantrij had overgebracht wist hij niets meer tegen de man te zeggen. Hij was zich pijnlijk bewust van de grote verschillen tussen hen beiden. Gantrij, de rechterhand en vertrouwde adviseur van zijn vader, was oneindig ver verwijderd van Wintrow, de slaaf en verstoten zoon. Terwijl hij hem voorging, het overvolle voorste ruim in, voelde Wintrow zich alsof hij een vreemde in eenprivé-nachtmerrie binnen leidde.

Gantrij had hem de lantaarn te dragen gegeven. Bij dit licht was veel meer te zien dan bij het kaarslicht dat Wintrow gewend was. Er was een grotere kring van ellende zichtbaar, maar bovendien was de mate van vervuiling enontaarding beter te zien. Wintrow ademde oppervlakkig. Het was een vaardigheid die hij zich geleidelijk had aangeleerd. Achter zich hoorde hij Gantrij diverse keren kuchen en een keer meende hij dat de stuurman kokhalsde. Hij draaide zich niet om. Als eerste stuurman hoefde Gantrij zich niet vaak in de ruimen te begeven. Dat werk kon hij aan anderen opdragen. Wintrow betwijfelde of zijn vader sedert hun vertrek uit Jamaillia ook maar één keer bene-dendeks was geweest.

Toen ze de stervende man naderden moesten ze zich bukken. De slaven lagen zo dicht opeen dat het moeilijk was niet op ze te stappen. Ze bewogen zich ongerust in het licht en

mompelden onder elkaar.

'Dit is hem,' kondigde Wintrow onnodig aan. Tegen de priester naast de zieke zei hij: 'Dit isGantrij, de eerste stuurman. Hij laat me uw vriend aan dek brengen.'

De priesterslaaf ging rechtop zitten en knipperde met zijn ogen tegen het licht van de lantaarn. 'Sa's genade voor u,' groette hij hem zacht, ik ben Sa'Adar.'

Gantrij reageerde noch op Wintrows introductie, noch op de claim van de slaaf dat hij een priester was. Wintrow vermoedde dat de stuurman moeite had met het hele idee dat hij werd voorgesteld aan een slaaf, of omgekeerd. Gantrij boog zich over de stervendeslaaf heen en voelde aan zijn been. 'Koorts,' verklaarde hij, alsof ook maar iemand daaraan had getwijfeld, ‘Laten we hem hier weghalen voordat hij anderen aansteekt.'

Gantrij boog zich over een van de stevige beugels die in de zwaarste balken van deVivaciawaren aangebracht om er de slaven aan vast te ketenen. De zilte lucht en de zweterige vochtigheid in het ruim hadden het slot aangetast, waardoor het even duurde voordat Gantrij de sleutel na enig wrikken had omgedraaid en het slot zelf had opengetrokken. De verbindingsketting viel los op het plankier. 'Haak hem los van de anderen,' droeg Gantrij Wintrow bars op, 'en maak dan deze ketting weer vast. En snel wat, want het rollen van deVivaciabevalt me niks.'

Wintrow begreep meteen dat Gantrij geen zinhad om de met smerigheid aangekoekte ketting aan te raken waarmee de

slaven via ringen aan hun enkelboeien met elkaar verbonden waren. Wintrow zelf had weinig moeite meer met al dan niet uitgedroogde uitwerpselen of geronnen bloed. Hij kroop langs de rijslaven, met de lantaarn in zijn ene hand, en trok met zijn andere hand de ketting door de ringen van hun boeien tot hij bij de stervende man kwam, die hij op dezelfde manier bevrijdde.

'Een moment, voor je hem meeneemt,' smeekte de priester-slaaf. Hij boogzich naar voren en raakte het voorhoofd van zijn vriend aan. 'Moge Sa jou, zijn instrument, zegenen. Vrede zij met je.'

En toen graaide Sa'Adar snel als een slang naar de lantaarn, rukte hem uit Wintrows hand en wierp hem met kracht van zich af. Wintrow zag in een flits de afschuw in Gantrijs ogen, vlak voordat de zware metalen lantaarn hem vol tegen het voorhoofd trof. Het lampenglas brak en Gantrij ging kreunend neer. De lantaarn viel naast hem en schoof een eind door over de vloer van het stampende schip, met een spoor van olie erachteraan. De vlam doofde niet.

'Pak die lamp!' riep de slaaf naar Wintrow terwijl hij hem de ketting uit zijn hand rukte. 'Snel, voor we brand hebben!'

Het voorkomen van brand was nu het dringendste, daaraan twijfelde Wintrowniet, maar terwijl hij naar voren kroop besefte hij tevens dat overal om hem heen slaven in beweging waren gekomen. Hij hoorde het geluid van metaal op metaal, en begreep dat de ketting door menige ring werd getrokken. Hij pakte de lantaarn op en bracht hem snel uit de buurt van

de geknoeide olie. Hij slaakte een kreet van pijn toen zijn voet zich sneed aan een stuk glas, maar die kreet werd er een van afschuw toen hij zag dat een van de slaven op haast nonchalante manier zijn handen om de nek van de bewusteloze Gantrij had geslagen.

'Nee!' riep hij geschokt, maar juist op dat moment sloeg de slaaf Gantrijs schedel krachtig tegen de metalen beugel waaraan de ketting bevestigd was geweest. Wintrow hoorde een krakend geluid dat hem duidelijk maakte dat het telaat was. De stuurman was dood en de slaven bevrijdden zich zo snel mogelijk van de verbindingsketting waaraan ze hadden vastgezeten. 'Goed gedaan, jongen,' zei een van de slaven tegen hem terwijl Wintrow naar het lijk van de stuurman stond te staren. Hijzag dat dezelfde slaaf een sleutel van Gantrijs riem losmaakte. Het gebeurde allemaal snel. Hij maakte deel uit van wat er gebeurde, maar toch wist hij niet hoe hij erin paste. Hij wilde niets te maken hebben met Gantrijs dood.

'Hij was geen slechte man!'riep hij opeens uit. 'Je had hem niet moeten doden!'

'Stil!' siste Sa'Adar hem toe. 'Je alarmeert de anderen voor we klaar zijn.' Hij wierp een blik op Gantrij. 'Je kunt niet beweren dat hij een goede man was, want hij heeft aangezien en toegestaan wat erop dit schip gebeurd is. En er moeten wrede dingen worden gedaan om ergere wreedheden ongedaan te maken,' zei hij rustig. Het was niet een uitspraak van Sa, althans niet een die Wintrow kende. Hij richtte zijn

blik weer op Wintrow. 'Denk erover na,' verzocht hij hem. 'Zou jij de ketting die ons aan elkaar bond weer door de ringen hebben gehaald? Jij, die zelf een tatoeage op je gezicht hebt?'

Hij wachtte het antwoord niet af, hetgeen Wintrow een schuldbewust gevoel van opluchting bezorgde, want hij wist hetantwoord niet. Als hij door het weer ketenen van de slaven Gantrijs leven had kunnen redden, zou hij het dan hebben gedaan? En als hij in zijn eentje door dat weer ketenen alle geketenden aan boord onherroepelijk tot een leven als slaaf had veroordeeld, zou hij het dan willens en wetens hebben gedaan? Er waren geen antwoorden op deze vragen. Hij staarde naar het verstarde gezicht van de dode stuurman. Hij vermoedde dat Gantrij de antwoorden ook niet zou hebben geweten.

De priester bewoog zich snel door hetruim en opende de sloten van andere verbindingskettingen. Het geroezemoes van de bevrijde slaven zwol nu even snel aan als de stormgeluiden die van buiten de romp begonnen door te dringen.

'Kijk eens of de klootzak nog meer sleutels van boeien in zijn zakheeft,' fluisterde iemand Wintrow met hese stem toe, maar hij bewoog zich niet. Hij kon zich niet bewegen. Hij zag met onthechte verbijstering dat twee slaven de stuurman fouilleerden. Ze vonden geen sleutels van boeien, maar Gantrijs zakmes en andere kleine bezittingen werden hem meteen afgepakt. Een van de twee spuwde de stuurman tot besluit in zijn gezicht. Wintrow stond er met de lantaarn in

zijn hand naar te kijken, volstrekt wezenloos.

De priester sprak zacht tot een aantal mannen om hem heen. We zijn nog lang niet vrij, maar het kan ons misschien lukken als we het slim aanpakken.

Geen lawaai, voorlopig. Wees muisstil. We moeten zo veel mogelijk van de onzen zien te bevrijden voordat ze bovendeks iets in de gaten krijgen. Wij zijn talrijker, maar we worden gehinderd door onze boeien en kettingen. Anderzijds werkt de storm misschien in ons voordeel. Daar hebben ze misschien hun handen aan vol tot het te laat is.' De priester keek Wintrow aan. Zijn glimlach was nu hard. 'Kom, jongen, geef me de lantaarn. We hebben Sa's werk te doen.' Tegen de anderen vervolgde hij: We moeten jullie hier in het donker achterlaten terwijl wij de rest gaan bevrijden. Wees geduldig. Wees dapper. Bid. En vergeet niet: als jullie te snel in actie komen, dan veroordelen julliedaarmee ons allemaal, en de inspanning van deze dappere jongen zal helemaal voor niets zijn geweest.' Tegen Wintrow zei hij: 'Ga voorop, wijs de weg. We moeten iedereen in de ruimen proberen te bevrijden en dan de bemanning bij verrassing overvallen. Dat is onze enige kans.'

Versuft ging Wintrow hem voor. Boven zijn hoofd hoorde hij het eerste gekletter van regendruppels op Vivacia's dek. Van binnen en van buiten werd het schip nu een prooi van een storm die allang had gebroeid.

'Het weer kan me niks verdommen. Ik wil dat schip.'

'Ja, meneer.' Sorcor leek aanstalten te maken om nog iets te zeggen, maar bedacht zich toen.

'Laten we erachteraan gaan,' vervolgde Kennit. Hij stond op het middendek en hield zich als een landrot met beide handen krampachtig vastaan de reling. Voor hen uit, als een lokkend baken in de nacht, sneed de glinsterende zilverwitte romp van een levend schip dwars door de hoge golven. Hij sprak zonder zijn blik van het schip af te wenden. 'Ik heb een voorgevoel. Ik denk dat deze nu eensecht voor ons bestemd is.'

De boeg van deMariëttaboorde zich in een hoge aanrollende golf. Het opspattende water maakte iedereen druipnat. Zelf vond hij de ijskoude sproeiregen op zijn verhitte lichaam wel lekker, maar de kracht van de golf was bijna genoeg geweest om hem uit zijn evenwicht te stoten. Hij kon op zijn ene been maar met moeite overeind blijven, vooral toen het schip na de top van de golf als een steen naar beneden stortte. Zijn beenstomp raakte pijnlijk het dek en bij de volgende golf gleedzijn kruk weg. Hij klampte zich paniekerig vast aan de reling.

'Verdomme, Sorcor, houd haar recht!' brulde hij, om zijn schaamte te verbergen.

Hij betwijfelde of de man hem had gehoord. Sorcor was al naar achter gelopen, richting roerganger, en schreeuwdebevelen naar de matrozen.

'Laat me je terugbrengen naar de kajuit,' zei de alomtegenwoordige hoer vanachter zijn linkerschouder. Hij

had haar dat juist willen opdragen. Nu ging dat uiteraard niet meer. Hij zou moeten wachten tot ze zou geloven dat het zijn eigen idee was of tot hij een goede reden wist om naar de kajuit te gaan. Die verdomde trut! Zijn goede been begon moe te worden en zijn slechte been bungelde daar nutteloos, als een zak vol stekende pijn.

'Haal mijn kruk,' droeg hij haar op, en hij zagmet genoegen dat ze schuifelend over het natte dek achter de kruk aan moest. Anderzijds moest hij vaststellen dat ze inmiddels toch echt zeebenen had gekregen. Ze bewoog zich bekwaam. Was ze een vent geweest, dan had hij gezegd dat er een goede zeeman inhaar stak.

Abrupt, zoals dat in deze wateren overigens doodgewoon was, begon het te stortregenen. Het schip werd van alle kanten bestookt door woeste waaiers van water, want de wind veranderde voortdurend van richting. Hij hoorde Sorcors onverstaanbare commando's in de verte. Wat een gewone storm had geleken dreigde zich te ontwikkelen tot iets heel anders. Er stond altijd een sterke stroming in het Trossenkanaal, en bij de wisseling van tij werd het hier altijd wat link, maar nu was de hoofdrichting van destorm zodanig dat deze samenspande met de stroming, en de schepen een rotvaart gaf. Hij zag het levende schip voor hen uit als een speer door het woelige water schieten en verwachtte dat het onmiddellijk zeil zou minderen. Ook Sorcor liet reven, zo snel mogelijk. De stroming en de storm zorgden al voor vaart en problemen genoeg, ook zonder dat overtollige zeilen door

onvoorspelbare windstoten werden aangejaagd.

Niet ver voor hen uit lag Frommel. Ten oosten van dat eiland bevond zich de betere passage. Daarzou het levende schip ongetwijfeld voor kiezen. Zelf zouden ze langs de westkant moeten gaan. Daar konden ze de stroom en de storm gebruiken om meer vaart te maken en een voorsprong te krijgen op het levende schip, dat ze achter Frommel dan de weg kondenversperren. Het was riskant, er mochten geen fouten worden gemaakt. Hij wist niet zeker of het hun zou lukken. Enfin, waarschijnlijk had hij toch al niet lang meer te leven. Was het hem niet vergund te sterven op het dek van een levend schip, dan tenminsteop dat van zijn eigen schip.

Sorcor had inmiddels zelf het stuurwiel overgenomen. Kennit voelde het aan de ontspannen manier waarop deMariëttanu opeens de aanrollende golven doorkliefde. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en tuurde door de spetterende druppels naar hun prooi. Drie of vier golven lang kon hij haar niet zien, maar toen opeens zag hij haar in de verte, en tegelijk hoorde hij haar noodkreet.

Ze was door de storm in de problemen geraakt, want er was niemand die voor haar zeilen zorgde. Ze werd bijna hulpeloos van links naar rechts geslingerd. Kennit zag vol afschuw hoe ze soms helemaal onder een golf leek te verdwijnen. Zijn scherpe ogen zagen drukke bewegingen van talloze figuurtjes op haar zwak verlichte dekken, maar niemand daarvan scheenzich om de tuigage te bekommeren. Niemand deed iets om haar te redden. Hij kreunde van

wanhoop. Nu was hij zo dicht bij het kapen van een levend schip en nu dreigde het pal voor zijn ogen te vergaan wegens incompetentie van zijn eigen bemanning! Het was om gek van te worden!

'Sorcor!' brulde hij boven het geraas van de storm uit. Ze konden niet wachten tot ze haar de pas konden afsnijden. Zoals het er nu naar uitzag zou ze voordien beslist ergens op de klippen tepletter slaan. 'Sorcor! Haal haar in en zorg dat een stel capabele matrozen klaar staat om aan boord te gaan!' De regen en de wind smoorden zijn woorden. Hij probeerde op zijn goede been naar achter te hinken. Na elke bonkende beweging zag het hem zwart voor de ogen van de pijn en moest hij zich met beide handen aan de reling vastgrijpen om niet te vallen. Het leek alsof hij zijn beenstomp telkens in een ketel vol kokende olie dompelde. Opeens stond hij bovendien te rillen van de kou. De golven waren steeds hoger geworden en spatten telkens met volle kracht tegen hem aan. Hij zag het ijskoude zoute water op hem af komen, maar kon er helemaal niets tegen doen, alleen zijn greep op de reling versterken. En de tweede golf die hij zag aankomen stootte verraderlijk zijn uitgeputte goede been onder hem weg, en even hing hij alleen aan zijn handen aan de rand van de reling terwijl het water van de zee en uit de spuigaten over hem heen spoelde. Toen greep Etta hem beet, slordig, natuurlijk, zonder ook maar een beetje rekening te houden met zijn gewonde been, verdomme, en trok hem weer op het dek.

'Laat me je naar binnen brengen!' smeekte ze.

'Nee! Help me naar het stuurwiel! Ik wil het zelf in handen nemen, want Sorcor moet de enterploeg leiden!'

'Je kunt in dit weergeen schip enteren!' 'Breng me nou maar naar achter, verdomme!'

'Kennit, je hoort vanavond helemaal niet aan dek te zijn. Ik voel dat je koorts je verteert. Alsjeblieft!'

Zijn drift kwam onmiddellijk. 'Heb je me dan helemaal afgeschreven als man? Mijn levende schip vaart daar, we kunnen het elk moment te pakken krijgen en jij wilt dat ik als een invalide in mijn kajuit ga liggen? Verdomme, vrouw! Help me naar het stuurwiel of ga anders uit de weg!'

Ze hielp hem. Het was een nachtmerrieachtige tocht over een glibberig, door stortregens en windvlagen geteisterd dek. Ze hees hem de korte trap op alsof hij een zak aardappels was. Er sprak woede uit haar kracht, en toen hij met zijn beenstomp tegen een trede stootte, waardoor het hem bijna zwart voor de ogen werd, sprak ze geen woord van verontschuldiging. Op het achterdek sjorde ze aan zijn arm alsof het een laken was, tot ze hem over haar schouders had gedrapeerd. Toen richtte ze zich wankelend op en sleepte hem mee naar het stuurwiel.

Een ongelovige Sorcor schudde het water uit zijn ogen en keek naar zijn kapitein.

ik neem het roer over. Ons levende schip is in de problemen. Stel een enterploeg samen. We moeten haar snel inpikken, voor ze te ver het Trossenkanaal in wordt gesleurd.'

Ver voor zich uit ving hijopnieuw een glimp op van het

andere schip, toen het door de golven hoog werd opgetild. Ze zeilde nu als een dronkelap, de wind en de golven deden met haar wat ze wilden. Door een truc van de wind drong weer een van haar wanhoopskreten tot zijn oren door, maar daarna verdween ze uit het zicht. Zo te zien dreef ze naar de westkant van Frommel.

Sorcor schudde zijn hoofd. Hij moest schreeuwen om zich boven de storm uit verstaanbaar te maken. 'Zoals ze nu zeilt is ze niet in te halen. En zelfs als we genoeg mannen vrij hadden, ze kan in deze storm niet geënterd worden. Geef haar op, meneer. Er komt wel een andere kans. Laat deze liever aan haar lot over!'

ik ben haar lot!' brulde Kennit hem toe.

Hij werd nu echt woedend. Het leek wel of iedereen in de hele wereldtegen hem samenspande in deze queeste! ik neem het stuurwiel. Ik ken dit kanaal, ik heb er ons eerder doorheen geloodst. Laat een beetje zeil bijzetten, net genoeg om haar in te halen. Help me haar in te halen en de kant van de ondiepten op te sturen. Alsdat allemaal niets oplevert, dan zal ik haar opgeven!'

Ze hoorden haar weer krijsen, een hoge, langgerekte wanhoopskreet. Het geluid bleef lang in de lucht hangen.

'O!' riep Etta opeens. Ze stond te rillen toen het geluid eindelijk afbrak. 'Laat iemand haar redden!' Haar woorden klonken bijna als een gebed. Ze keek van de ene man naar de andere. Wegens de regen zaten haar haren plat op haar schedel geplakt. Het water liep als een stroom van tranen over

haar gezicht, ik ben sterk genoeg om het stuurwiel vast te houden,' verklaarde ze opeens. 'Als Kennit achter me staat en mijn handen stuurt, kunnen we deMariëttaop koers houden.'

'Afgesproken,' antwoordde Sorcor zo prompt, dat Kennit meteen begreep dat dit het ware bezwaar van zijn stuurman was geweest: hij had niet geloofd dat Kennit op één been het stuurwiel had kunnen hanteren. Met tegenzin moest hij toegeven dat Sorcor daar waarschijnlijk gelijk in had. 'Precies,' zei hij, alsof dit de hele tijd zijn bedoeling was geweest.

Sorcor maakte plaats voor hem.Het was een onbeholpen manoeuvre, maar tenslotte had Etta haar handen aan het wiel en stond Kennit achter haar. Hij legde zelf een hand op het stuurwiel om haar te helpen en hield zich met de andere aan haar vast om zijn evenwicht te bewaren. Hij voelde de spanning in haar lichaam, maar hij was zich ook bewust van een daarin verborgen opwinding. Even leek het alsof hij niet Etta, maar het schip zelf omklemde.

'Zeg me wat ik moet doen!' riep ze hem over haar schouder toe.

'Gewoon stevig vasthouden!' riep hij terug, ik waarschuw wel als je iets anders moet doen!'

Met zijn blik volgde hij het zilverige levende schip, dat voor de wind en voor hem uit vluchtte.

Hij trok haar dicht tegen zich aan. Zijn gewicht tegen haar rug was geen last, maar een bescherming tegen wind en regen. Zijn rechterarm lag om haar heen, zijn hand omklemde haar linkerschouder. Toch was ze bang. Waarom had ze

aangeboden dit te doen? Etta kneep zo hard in de spaken van het stuurwiel dat haar vingerknokkels pijn begonnen te doen. Ze strektehaar armen stijf om voorbereid te zijn op onverhoedse bewegingen van het schip. Om haar heen was er niets anders dan duisternis en plenzende regen en gierende wind en kolkende golven. Voor zich uit zag ze soms stroken zilverwitte branding, daar waar de golven op gekartelde klippen uiteenspatten. Als ze die kant op stuurde zou het hele schip met man en muis vergaan! Wat moest ze doen?

Toen hoorde ze Kennits stem zacht in haar linkeroor praten. Ondanks de storm schreeuwde hij niet. Het leek zelfs alsof hijfluisterde. 'Het is eenvoudig, eigenlijk. Richt je hoofd op en kijk recht naar voren. Probeer het schip aan te voelen via het stuurwiel. Zie je wel? Laat je greep verslappen. Je kunt nooit goed reageren als je het hout zo krampachtig vasthoudt. Kijk, nu voel je haar, nu kun je haar verstaan. Voel je het? Wie is dit, vraagt ze zich af, van wie zijn deze nieuwe zachte handen op mijn stuurwiel? Houd haar rustig vast, stel haar gerust, kalmeer haar. Zo, ja, heel goed, zie je wel? Draai een beetje bij naar rechts, niet te veel, zo, ja, heel goed. Rustig aan.'

Hij sprak met zijn minnaarsstem, zachtjes, bijna ademloos, warm en stimulerend. Ze had zich nooit dichter bij hem gevoeld dan nu, als deelgenoot van zijn liefde voor het schip dat hij door de storm loodste. Nooit had ze zich sterker gevoeld dan nu, met het stuurwiel in haar handen dat de boeg van deMariëttarecht en stabiel in de golven hield. Voor zich

uit hoorde ze Sorcor orders brullen. Sommige zeilen werden gereefd, andere bijgezet, bollend en klapperend aan gaffels en gieken, en ze begreep er nog steeds niets van, maar opeens nam ze zich voor het wel te willen begrijpen. Want dat kon ze best leren. En dat behoorde ze ook te leren. Dat was wat Kennits arm om haar heen en zijn gewicht tegen haar rug en zijn zachte stem in haar oor haar duidelijk maakten.

Ze kneep haar ogen tot spleetjes tegen de striemende regen. Opeens waren de kou en de nattigheid alleen nog maar een onderdeel van dit alles. Niet echt plezierig, nee, maar ook niet iets om bang voor te zijn, om te ontwijken. Welnee. Net als de wind waren het nu gewoon onderdelen van haar leven, een leven dat voortsnelde, even snel als dit schip over deze golfstroom, en dat haar elke dag nieuwe ervaringen bracht en elke dag ook in een nieuwe persoon veranderde. Een persoon die ze kon respecteren.

Waarom kan het niet altijd zijn zoals nu?' vroeg ze op een gegeven moment.

Hij deed alsof haar woorden hem verbaasden en riep luider dan nodig was: 'Wat? Heb jij liever dat je door de storm de kant van de Verdomde Klippen op wordt gejaagd dan dat je rustig ergens over vredige wateren zeilt?'

Ze lachte hardop, omarmd door hem en de storm en dit nieuwe leven waarin hij haar had ondergedompeld. 'Kennit,jijbent de storm!' Zachter, meer voor zichzelf, voegde ze eraantoe: 'En ik heb mezelf het liefste zoals ik' ben wanneer ik door jouw storm word voortgejaagd.'

HOOFDSTUK 33
Oordeelsdag
~

Er waren een paar religies, wist Wintrow, die stipuleerden dat er plaatsen bestonden waar demonen de macht hadden om mensen eeuwig te kwellen. Dit stuurloze schip, gemarteld door storm en regen, bevolkt door tweebenige wezens die elkaar krijsend naar het leven stonden, leek nu op zo'n onderwereld. In de geschriften van Sa was geen sprake van zulke oorden. Mensen schiepen hun eigen kwellingen, geloofde Wintrow. Ze konden niet het werk zijn van de goedgunstige Ouder van Allen, die zulke dingen alleen met diep verdriet aanzag. Deze nacht, op dit schip, had hij de waarheid van Sa's lessen in haar hele volheid begrepen. Dit was immers het inzicht dat zich opdrong: dat het mensen waren, allemaal schepsels van Sa, die elkaar te lijf gingen. Niet de gierende wind, niet de zwiepende regen zaaide dood en verderf. Nee, alleen de mensen aan boord deden dat. En ze deden hetalleen elkaar aan. Dit was niet het werk van Sa. Met dit bloedbad had Sa in het geheel niets uitstaande.

Vanaf het moment dat Sa'Adar de lantaarn naar Gantrij had gegooid, was alles uit Wintrows handen genomen. Hij was de opstand niet begonnen, de slachting was zijn schuld niet. Hij herinnerde zich niet eens dat hij bewust een beslissing had genomen, alleen dat hij met Sa'Adar was meegegaan en hem had geholpen slaven te bevrijden. Dat was het juiste geweest om te doen. juister dan een poging om zijn vader en de

bemanning te waarschuwen? Stel die vraag niet, laat die vraag niet eens bestaan. Al dit sterven was niet zijn schuld. Steeds opnieuw hield Wintrow zichzelf dat voor. Niet zijn schuld. Wat had een enkele jongen kunnen doen om dit geweld te stuiten, toen het eenmaal in alle hevigheid was losgebarsten? Hij was niet meer dan een blaadje dat dwarrelde in de storm.

Hij vroeg zich af of Gantrij dat ook zo had gevoeld.

Hij en Sa'Adar waren kaartenkoppen aan het bevrijden in het onderste ruim van deVivaciatoen ze van boven opeens kreten hoorden doordringen. In hun haast om zich bij de knokploegen te voegen hadden de zojuist bevrijde slaven hem letterlijk onder de voet gelopen. Sa'Adar was met zijn lantaarn voorop gegaan en Wintrow was in het pikdonker bangen gedesoriënteerd achtergebleven. Nu zocht hij kruipend door de smerige ruimen zijn weg naar buiten, tussen slaven door die te verzwakt of te bang waren om aan de rebellie deel te nemen. Ook zij waren in verwarring en schreeuwden van angst of vroegen paniekerig wat er aan de hand was. Soms moest hij zich door duwen of stompen een weg banen en nog steeds had hij de ladder naar het luik niet gevonden. Hij kende elke vierkante duim van dit schip, sprak hij zichzelf moed in. Maar deVivaciawas opeens een inktzwart doolhof vol dood en verderf en stank en bange mensen geworden. Boven zijn hoofd hoorde hij rennende voeten op het dek, en kreten van angst en van woede. En ook doodskreten.

Toen kwam er een nieuw soort geschreeuw bij, een geluid

dat tot diep in de ruimen doordrong en een echo leek van de angstkreten van de door elkaar geschudde slaven. 'Vivacia,' hijgde hij. 'Vivacia!' riep hij toen zo hard mogelijk, hopend dat ze hem kon verstaan en dat ze wist dat hij naar haar toe kwam. Opeens voelden zijn graaiende handen de ladder en hij klom zo snel mogelijk naar boven.

Toen hij op het dek was gesprongen struikelde hij in de gutsende regen al meteen over het lijk van een lid van de bemanning. Milt zat half klem in een luik. In het donker was niet te zien hoe hijom het leven was gebracht, maar wel dat hij dood was. Hij knielde naast hem neer. Hij hoorde de geluiden van de gevechten elders op het schip, maar kon alleen deze ene individuele dood ten volle begrijpen. Milts borst voelde nog warm aan. De regen en het opspattende water van de zee hadden zijn handen en gezicht al ijskoud gemaakt, maar de rest van het lichaam koelde langzamer af.

Anderen stierven nu ook, slaven en bemanningsleden. Vivacia beleefde het allemaal mee, herinnerde hij zich opeens. Ze voelde alles, en ze was helemaal alleen.

Voor hij het wist was hij opgesprongen en rende hij naar haar toe. Op het middendek hadden enkele leden van de bemanning de nachten doorgebracht in een primitieve tent. Ze hadden liever weer en wind getrotseerd dan de benedendekse stank. Nu lag de tent in flarden, een prooi van de storm en de regen, en vochten de matrozen op leven en dood met de slaven. Boeien en kettingen waren opeens wapens geworden. Wintrow baande zich een weg door het

strijdgewoel. 'Stop! Stop, het schipverdraagt dit niet! Stop nou toch!' gilde hij, maar niemand schonk aandacht aan hem. Er lagen ook lichamen op het dek, sommige roerloos, andere kronkelend. Hij sprong eroverheen. Hij kon niets voor hen doen. De enige die hij nu kon helpen was het schip, dat nu zijn naam uitriep in de nacht. Wintrow struikelde - misschien over een lichaam - en toen hij weer was opgekrabbeld moest hij grijpende handen ontwijken. Hij rende naar het voordek en even later vonden zijn handen de ladder.

'Vivacia!' riep hij, en zijn stem klonk erg ijl in de storm en de kletterende regen. Toch hoorde ze hem.

'Wintrow! Wintrow!' gilde ze. Het klonk wezenloos, alsof ze een kind was dat in een nachtmerrie om haar moeder riep. Hij klom op het voordek en werd er bijna meteen weer afgeslagen door een hoge golf. Even kon hij niets anders doen dan zich vastklampen aan de bovenkant van de ladder en vechten om lucht te krijgen. In de korte pauze voor de volgende golf schoot hij als een gek naar voren en greep zich aan de boegreling vast. Hij voelde Vivacia niet en zag haar slechts als een schaduw voor zich.

'Vivacia!' riep hij.

Even reageerde ze niet. Hij klampte zich aan haar reling vast en spande zich tot het uiterste in om haar te bereiken, tot haar bewustzijn zich tenslotte dankbaar met hetzijne verenigde - als warme handen die elkaar tijdens een koude nacht omsloten. En even later vloeiden ook haar afschuw en paniek zijn bewustzijn binnen.

'Ze hebben Komfrij gedood! Er staat niemand aan het stuurwiel!'

Boegbeeld en jongen doorkliefden weereen muur van zout water. Het toverhouten dek gleed weg onder zijn voeten, maar zijn verkrampte vingers lieten de reling niet los. In het donker, tijdens zijn gevecht om zelf te overleven, deelde hij bovendien Vivacia's wanhoop, Vivacia's kennis. Net als zij voelde hij de overal rondwarende dood en de fysieke schokken van een stuurloos schip op de torenhoge golven van een ziedende zee. Haar bemanningsleden waren weggerukt van hun plichten. Sommigen hadden zich gebarricadeerd in het achterschip en vochtendaar voor hun leven, anderen lagen te sterven op het dek. En naarmate er levens uitdoofden was het alsof Vivacia stukjes van zichzelf verloor. Nooit eerder had Wintrow ten volle beseft hoe immens de oceaan was en hoe nietig het bootje dat hem beschermde.

Tussen twee golven door wist hij zich overeind te werken. Wat moet ik doen?' vroeg hij.

'Ga naar het stuurwiel!' riep ze hem toe. 'Neem het roer in handen!' En toen verhief ze haar stem. 'En zeg dat ze moeten ophouden elkaar te doden!' brulde ze. 'Anders komen ze allemaal om! Allemaal, ik zweer het!'

Hij keerde terug naar het middendek, haalde diep adem en riep de mannen die daar vochten vanaf de rand toe: 'Jullie hebben haar gehoord! Ze doodt ons allemaal als jullie nu niet stoppen met vechten. Stop! Zorgvoor haar zeilen - degenen van jullie die weten hoe dat moet. Anders overleeft niemand

van ons deze nacht! En laat mij door naar het roer!'

Hij werd van achter geraakt door een volgende muur van water en had even geen enkel houvast meer, geen dek, geen reling, geen tuigage. Misschien was hij al overboord, zonder het te weten. Hij opende zijn mond om te schreeuwen, maar kreeg meteen een golf zout water naar binnen. Het volgende moment sloeg hij tegen de bakboordreling, die hij in een reflex wist vast te grijpen, hoewel het water zijn best deed om hem mee te sleuren. Rechts van hem was een slaaf niet zo gelukkig; hij sloeg met zijn hoofd tegen de reling, gilde kort en verdween toen over de rand.

Het water trok zich terug en spoot de spuigaten uit. Op het middendek lagen mannen te spartelen als vissen op het droge. Vloekend en kokhalzend krabbelden ze overeind. Wintrow was alweer onderweg naar achter. Als een dier, dacht hij, puur instinctief, enkel en alleen gedreven door een aangeboren drang om in leven te blijven. Naar hun bewegingen te oordelen, en de manier waarop ze zich aan van alles en nog wat vastgrepen, waren de meesten die nog op het dek waren geen zeelieden.

De volgende hoge golf zorgde opnieuw voor paniek. Kennelijk waren er verschillende sleutels gevonden, want er liepen ook slaven rond die geen boeien meer droegen. Hier en daar staken slaven tussen de golven door hun hoofd naar buiten door luikopeningen. Het scheen niemand iets te kunnen schelen hoeveel water op deze manier via het middendek van hetrollende schip de ruimen binnen

stroomde. Vochten ze soms alleen voor hun vrijheid om vervolgens tevreden te verdrinken? Hadden ze de hele bemanning dan voor niets gedood?

Opeens hoorde hij Sa'Adars stem boven alles uit. 'Daar is hij, onze jongen. Wintrow, kom eens. Ze hebben zich hier verschanst. Hoe kunnen we de ratten uitroken?' Hij leidde een groep vervaarlijke kaartenkoppen. Ondanks de storm en het stampende schip hadden ze nog steeds alleen moord en doodslag in de zin.

We vergaan met man en muis in deze storm als ik niet snel bij het stuurwiel ben!' riep hij. Daarna probeerde hij een zo gezaghebbend mogelijke stem op te zetten, als een echte man, een commandant. 'Stop met dat moorden, of de zee rekent met ons allemaal af! Laat de rest van de bemanningnaar buiten om het schip zo goed mogelijk te besturen, alsjeblieft! We maken nu al water en met elke golf komt er meer bij!'

Hij hield zich vast aan de zijkant van de trap naar het achterdek toen de volgende golf over het dek sloeg. Vol afschuw zag hij dat het water met bakken tegelijk door de luikopeningen het ruim in spoelde. Hij wees ernaar. 'Sluit die verdomde luiken!' brulde hij. 'En zet mensen aan de pompen, anders verzuipt iedereen die ziek in de ruimen is achtergebleven nog vóór de rest van ons!' Hij keek naar boven. 'En die zeilen moeten worden gereefd, dan heeft de wind minder houvast!'

'Ik ga niet naar boven!' riep een van de slaven, ik heb me

verdomme niet van mijn boeien bevrijd om zelfmoord te plegen!'

'Dan ga je gewoon met ons allemaalsamen naar de kelder!' antwoordde Wintrow, maar halverwege de zin brak zijn stem en werd jongensachtig schril.

Een paar slaven deden voorzichtige pogingen om de luiken te sluiten, maar niemand was bereid om zijn veilige vastklamppunten los te laten om datte doen.

'Rotsen!' gilde Vivacia opeens. 'Rotsen! Wintrow, naar het stuurwiel!'

'Laat de bemanning naar buiten! Beloof ze hun leven als zij het onze redden!' schreeuwde Wintrow naar Sa'Adar. Toen klom hij snel het achterdek op.

Komfrij was aan het stuurwiel gestorven. Hij was van achter neergeslagen. Hij lag half op het dek, hangend aan zijn handen, en zijn verstarde vingers omklemden nog steeds de spaken, waardoor het stuurwiel enige stabiliteit had behouden. 'Het spijt me, het spijt me,' mompelde Wintrowverontschuldigend terwijl hij Komfrijs vingers lostrok en zijn slappe lichaam een eindje bij zijn laatste post vandaan schoof. Toen stapte hij naar het stuurwiel toe, pakte het vast en stopte het heen en weer draaien. Hij haalde diep adem. Wat moet ik doen?' riep hij toen zo hard mogelijk naar voren. Hij bad dat zijn stem luid genoeg was om door de storm heen tot Vivacia door te dringen.

'Volle kracht bakboord!' riep ze terug. Haar stem bereikte hem niet alleen via de wind, realiseerde hij zich opeens, maar

resoneerde ook in de toverhouten spaken van het stuurwiel. Hij verstevigde de greep van zijn handen. Niet wetend of het een zonde was zocht hij niet naar Sa, maar naar eenheid met het schip. Hij zette zijn vrees dat hij in haar verloren zou kunnen gaan van zich af.

'Rustig maar,' fluisterde hij, en hij voelde een gretige, bijna hartstochtelijke aanvaarding. Even later voelde hij ook haar angst, maar tevens haar moed. Hij deelde haar bewustzijn van de storm en de golven en de stroming. Haar toverhouten lichaam werd een verlengstuk van het zijne.

Het stuurwiel was gecreëerd met het oogmerk dat het zou worden bediend door volwassen, gespierde mannen. Wintrow had stuurlui vaak aan het werk gezien. Zelf had hij het wiel ook wel eens mogen vasthouden, maar altijd in kalm weer en met een man achter zijn rug om hem te instrueren en zo nodig te hulp te schieten. Hij had zijn volle gewicht nodig om het wiel aan het draaien te krijgen en voelde elk stukje voortgang als een triomf, maar hij vroeg zich af of dit bijsturen van het roer op tijd kwam. Het leek hem dat ze de volgende golf nog steeds loodrecht doorkliefden, en niet onder een scherpe hoek. Verder zag hij alleen maar duisternis om zich heen. Wat dat betreft hadden ze net zo goed ergens midden op de Wilde Oceaankunnen zitten. Opeens vond hij het een belachelijke gedachte dat hij en het schip alleen waren in hun worsteling om het schip te redden terwijl alle anderen aan boord elkaar naar het leven stonden.

Je moet me helpen,' zei hij zacht. Hij sprak de woordenuit,

maar hij wist dat zij ze zou ook voelen. 'Je zult je eigen uitkijk moeten zijn, zowel voor de golven als voor de kliffen. En geef me dan door wat je opmerkt.'

Hij hoorde mannen op het middendek tegen elkaar schreeuwen, maar ook werd er op normale toonhoogte gepraat, waaruit Wintrow afleidde dat sommige slaven onderhandelden met leden van de bemanning. Uit de woede in de stemmen leidde hij af dat het wel even zou duren voordat ze het met elkaar eens zouden zijn. Wacht daar maar niet op, hield hij zichzelf voor.

'Het komt neer op jou en mij, dame,' zei hij hardop. 'Alleen wij tweeën. Laten we proberen in leven te blijven.' Hij versterkte zijn greep op het stuurwiel.

Hij wist niet of hij haar hulp voelde of dat hij door zijn eigen vastbeslotenheid nieuwe krachten had opgedaan, maar hierna trotseerde hij de elementen en liet hij zich noch door de duisternis, noch door de gutsende regen, noch door de storm verblinden. Hij hoorde Vivacia's kreten niet, maar voelde haar steeds beter aan. De nog gehesen zeilen werkten in zijn nadeel, maar daar kon hij nu niets aan doen.

Na een hele tijd begon er een ander soort regen te vallen, die nog steeds driftig, maar minder striemend neerkletterde. Maar terwijl de storm leek af te nemen en het eerste grauwe daglicht aande horizon verscheen, leek het stuurwiel opeens nog zwaarder en stroever in zijn handen te liggen. 'De stroom heeft ons te pakken!' hoorde hij Vivacia schreeuwen. 'Er zijn klippen vooruit! Ik ken deze passage van vroeger. We hadden

niet deze kant op moeten gaan. Ik kan er niet op eigen kracht uit de buurt blijven!'

Wintrow hoorde het geratel van kettingen en daarna het ploffende geluid van een zwaar lichaam dat op het achterdek viel. Hij besteedde een snelle blik aan een groepje dat naar hem op weg was. Een paar mannen in kettingen en boeien duwden een tegenstribbelende man voor zich uit. Toen ze bij Wintrow waren gekomen gaven ze die man een harde duw, waardoor hij op zijn knieën viel. Sa'Adars galmende stem klonk boven alles uit. 'Deze hier beweert dat hij naar zijn beste vermogen zal sturen als we hem in leven laten,' riep hij. Minder luid vervolgde hij: 'Hij zegt dat we zonder hem op de klippen zullen lopen. Dat alleen hij in deze passage de weg kent.'

Pas toen de man wankel overeind kwam zag Wintrow dathet Torg was. Zijn gezicht was in het donker moeilijk te zien. Zijn hemd was van zijn lijf gescheurd en hing in flarden om zijn middel.

'Jij?' riep Torg ongelovig. Hij lachte hatelijk. 'Heb jij ons dit aangedaan?' Hij schudde zijn hoofd. 'Dat geloof ik niet. Het verraderlijke heb je in je, maar het lef niet! Je houdt dat stuurwiel wel vast alsof het schip van jou is, maar ik geloof niet dat je het hebt gepakt!' Ondanks zijn ketenen en de dreigende kaartenkoppen om hem heen spuwde hij op het dek. 'Je had niet eens de ballen om haar te pakken toen ze je op een zilveren blaadje werd aangeboden.' Zijn woedende woorden waren een niet te stuiten vloed geworden, ik weet precies wat

je vader met je van plan was, ik heb alles gehoord die dag! Hij zou je de stuurmanspositie geven op de dag dat je vijftien werd. Terwijl ik me zeven jaar voor hem uit de naad had gewerkt! Vergeet die ouwe Torg maar! Gantrij wilde hij kapitein maken en een melkmuil stuurman. En je zou over mij de baas kunnen spelen!' Hij lachte. 'Nou, Gantrij is dood, heb ik gehoord. Je vader is er niet veel beter aan toe.' Hij sloeg zijn armen over elkaar. 'Zie je dat eiland aan stuurboord? Het heet Frommel. Je had het schip er aan de andere kant langs moeten sturen. Nu gaan we op klippen en gevaarlijke stromingen af, dus als je een man aan het roer van deze schuit wilt hebben kun je maar beter heel vriendelijk zijn voor deze Torg. En hem misschien iets meer bieden dan alleen zijn leven om jullie vege lijven uit deze knoeiboel te redden.' Hij grijnsde alseen vadsige pad, opeens ervan overtuigd dat ze hem nodig hadden en dat hij de situatie in zijn voordeel zou kunnen uitbuiten. 'En misschien een beetje snel, want de rotsen komen al aardig dichterbij.'

De mannen achter hem, nieuwe matrozen die in Jamailliawaren aangenomen, keken angstig om zich heen.

Wat moeten we doen?' vroeg Sa'Adar aan Wintrow. 'Kunnen we hem vertrouwen?'

De situatie was om te brullen van het lachen, zo afgrijselijk. Ze vroegen het hem! Ze legden het hele lot van het schip in Wintrows handen. Hij keek omhoog naar de opklarende hemel. Er waren twee slaven naar boven geklommen die vergeefs probeerden zeil in te nemen. Sa, heb genade met

ons allen! Hij verstevigde zijn greep op het stuurwiel en keek naar Torgs grijnzende facie. Was Torg instaat het schip uit wraak op de rotsen te laten lopen? Kon iemand zo wraakzuchtig zijn dat hij er zelfs zijn eigen leven voor wilde opgeven? De tatoeage op Wintrows wang jeukte. 'Nee,' zei hij tenslotte, ik vertrouw hem niet. En ik zou hem liever dodendan dat ik hem het stuurwiel van mijn schip in handen gaf.'

Een van de kaartenkoppen haalde onverschillig zijn schouders op. 'De nuttelozen sterven,' zei hij.

Wacht!' riep Wintrow, maar het was te laat. Met een soepele beweging die ervaring als stuwadoor verried tilde de slaaf de gedrongen zeeman als een baal boven zijn hoofd en stootte hem toen met zo veel kracht over de reling dat hij zelf ook wankelde en op zijn knieën viel. Torg was verdwenen. Zo snel en gemakkelijk ging dat. Hij had niet eens de tijd gehad om te gillen. Zijn enkele woord dat Torg niet vertrouwd kon worden was Torgs doodsvonnis geweest. De andere zeelui waren op hun knieën gevallen en smeekten hem om hun leven te sparen.

Er welde een vreselijke walging in hem op, maar die gold niet de smekelingen. 'Maak hun kettingen los en stuur ze het want in,' snauwde hij naar Sa'Adar. 'Reef zo veel mogelijk zeilen en waarschuw me als jullie rotsen zien.'

Het was een stomme opdracht. Zinloos. Ken schip van deze omvang kon je niet met drie mannen zeilen.

Terwijl Sa'Adar hun boeien opende hoorde hij zichzelf

vragen: Waar is mijn vader? Leeft hij nog?'

Ze keken hem allemaal verbaasd aan. Ze wisten van niets, besefte hij. Waarschijnlijk had zijn vader de hele bemanning opdracht gegeven over dit onderwerp te zwijgen. Waar is kapitein Haven?' vroeg hij toen.

'Beneden. Gewond aan zijn hoofd. Gekneusde ribben, denk ik,' meldde een van de twee matrozen.

Wintrow maakte een afweging en besloot het belang van het schip voorrang te geven. Hij keek Sa'Adar aan. ik heb de kapitein van het schip hierbij nodig. En rustig aan. We hebben niks aan hem als hij bewusteloos is.' En de nuttelozen sterven, voegde hij er in stilte aan toe, toen de priester twee man wegstuurde om de kapitein te halen. Ken typische slavenopzichterskreet was opeens een praktisch credo geworden. Om leden van de bemanning het leven te redden moest hij de bevrijde slaven hun nut bewijzen. 'Haal alle nog levende matrozen bij elkaar en stuur ze het want in,' zei hij.

Ren kaartenkop schudde zijn hoofd. 'We hebben alleen nog deze twee.'

Nog maar twee in leven! En zijn vader.Moge Sa me vergeven.Hij wendde zich tot de man die Torg overboord had gegooid. 'Jij. Je hebt een zeeman over de reling gekieperd die we misschien nog hadden kunnengebruiken. Jij neemt nu zijn plaats in. Klim omhoog naar de uitkijkpost, daarboven, en roep naar beneden wat je ziet.' Hij keek kwaad om zich heen. Het maakte hem opeens woedend dat ze hier allemaal passief om hem heen stonden. 'Ga verdomme kijken of alleluiken

nu stevig dicht zijn! En begin te pompen! Ik voel dat ze veel te zwaar in het water ligt.' Zijn stem klonk zachter, maar nog even vastberaden toen hij vervolgde: 'Ruim de lijken op. En ook de restanten van die verdomde tent op het middendek.'

De eerste man die hij had aangesproken had een poosje naar het kleine platform aan de top van de hoofdmast staan kijken. 'Daar helemaal? Dat kan ik niet, hoor!'

De stroming leek inmiddels een levend wezen, dat werd voortgejaagd door de getijdenkracht. Wintrow vocht met het stuurwiel. 'Begin te klimmen, als je wilt blijven leven!' riep hij. We hebben geen tijd voor angst. Alles draait nu om het schip. Om ons zelf te redden moeten we het schip redden!'

'Dit is de eerste keer dat ik je als een zoon van mij hoor praten.'

Aan een kant van Kyles gezicht zat donker geronnen bloed. Hij liep gebogen, in een poging om zijn gekneusde ribben te ontzien. Hij was bleker dan de lichtgrijze hemel. Hij keek naar zijn zoon aan het stuurwiel, en naar de slaven met hun vele tatoeages, die schielijk uitvoerden wat de jongen opdroeg, en naar de lijken op het middendek, de stille getuigen van de rebellie — en hij schudde langzaam zijn hoofd. 'Had je dit nodig om eindelijk je mannelijkheid te vinden?'

'Die was nooit zoek,' antwoordde Wintrow botweg. 'U zag dat nooit, want het was geen kopie van die van u. Het was niet iets groots en sterks en bruuts. Het was iets vanmij!

'Je voldeed nooit aan de eisen. Het kon je nooit iets schelen wat ik jou kon geven.' Kyle schudde zijn hoofd. 'Jou

endit schip. Verwende kinderen, jullie allebei.'

Wintrow greep het wiel steviger vast. We hebben geen tijd voor zulke dingen. DeVivariakan zichzelf niet sturen. Ze helpt mij, maar ik heb tevens uw ogen nodig. En uw kennis.' Hij kon de bitterheid niet uitzijn stem houden. 'Adviseer me, vader.'

is hij echt je vader?' vroeg Sa'Adar ontsteld. 'Hij heeft zijn eigen zoon tot slaaf gemaakt?'

Noch de vader, noch de zoon gaf hem antwoord. Beiden keken zwijgend voor zich uit, naar de storm. De priester deed een aantal stappen bij hen vandaan en liet hen bijna alleen.

Wat ga je met haar doen?' vroeg zijn vader opeens. 'Ook als je veilig door deze passage weet te komen, je hebt niet genoeg mensen om haar te zeilen. Het zijn gevaarlijke wateren, zelfs voor een ervarenbemanning.' Hij snoof. 'Je gaat haar verliezen nog voordat je haar goed en wel in bezit hebt genomen.'

ik kan alleen mijn uiterste best doen,' zei Wintrow zacht, ik heb dit niet gekozen. Maar ik geloof dat Sa voor een oplossing zal zorgen.'

'Sa!' Kyle schudde walgend zijn hoofd. 'Houd het midden van de geul,' zei hij toen. 'Nee, een paar punten naar bakboord. Ja, zo. Rn nu deze koers aanhouden. Waar is Torg? Je moet hem naar boven sturen!'

Wintrow voerde de koerscorrectie uit en voelde dat Vivacia meewerkte. 'Torg is dood,' zei hij toen. 'Hij is overboord gegooid. Omdat een slaaf hem nutteloos achtte.' Hij wees met

zijn kin naar de klimmende slaaf die zich ergens halverwege verkleumd van de kou of verstijfd van de angst aan de mast vastklampte. 'Daarom wordt hij daar nu geacht op weg te zijn naar het kraaiennest.'

'Rn dit allemaal,' vervolgde zijn vader, zo zacht dat alleen Wintrow het kon horen, 'om het schip nu al over te nemen, in plaats van nog een jaartje te wachten?'

De vraag demonstreerde weer eens hoe onoverbrugbaar groot de kloof tussen hen beiden was.

'Daar heeft dit alles helemaal niets mee te maken.' Ren zinloze repliek. Wat hij ook zei, zijn vader zou hem nooit van zijn leven begrijpen. Het enige wat ze ooit met elkaar gemeen konden hebben, en dat nog maar tot op zekere hoogte, was dit schip. 'Laten we ervoor zorgen dat ze niet op de klippen loopt,' stelde hij voor. 'Laten we het alleen daarover hebben. Dat is het enige waarover we het eens kunnen zijn.'

Het duurde heel lang, maar toen kwam zijnvader naast hem staan. Hij legde een hand licht op het stuurwiel, naast die van zijn zoon. Hij keek omhoog en zag een van zijn eigen mannen in het want. 'Calt! Laat dat maar, ga liever naar het kraaiennest! Vlug!' Hij keek om zich heen. 'Daar gaan we dan,'waarschuwde hij zachtjes. Het schip was opeens in een stroomversnelling terechtgekomen.

'Jullie hebben me verkocht,' mokte Malta. Ze hadden haar vroeg gewekt en naar de keuken geroepen. Het ontbijt was nog niet eens klaar. 'Verkocht aan een monster, omeen schip

af te betalen. Zodat ze me kunnen meenemen naar een of ander moerassig bomenkamp waar ik wratten krijg en baby's moet werpen terwijl jullie hier allemaal stinkend rijk worden van de handel op de Wilde Regenlanden, dankzij de contacten met de familie Khuprus. Denk maar niet dat ik niet weet hoe het werkt. Wanneer een Beijerstadse vrouw als bruid naar de Regenmensen vertrekt, maakt haar familie daarna altijd vette winsten.'

'Malta, zo ligt het helemaal niet,' zei haar moeder op haar 'wees nou redelijk'-toon.

Haar grootmoeder was tenminste een stuk eerlijker. Ze had een ketel gevuld met water en zette hem nu op de stoof. Ze boog zich voorover en pookte persoonlijk het vuur op. 'In feite heb je jezelf verkocht,' zei ze. Haar toon klonk verdacht opgewekt. 'Voor een sjaal, een vlammende kraal en een droomdoosje. En beweer maar niet dat je te dom was om te snappen wat je deed. Je weet veel meer over dat soort dingen dan je ooit hebt laten blijken.'

Malta bleef een poosje stil. 'Ik heb die dingen in mijn kamer,' bood ze met tegenzin aan. ik kan ze teruggeven.' Het vlammenjuweel. Ze zou het afschuwelijk vinden dat te moeten afstaan, maar alles was beter dan een verloving met een padachtige Regenman. Ze dacht aan de droom waarin ze hem had gekust, en ze huiverde. In het echt zouden zijn lippen achter die sluier natuurlijk onder de wratten zitten. Achteraf moest ze er bijna van overgeven. Het was niet eerlijk dat iemand zich in een droom een knap uiterlijk aanmat

terwijl hij er in werkelijkheid uitzag als eenpad.

'Daar is het wat laat voor,' zei haar moeder op scherpe toon. 'Als je eerlijk was geweest over het droomdoosje, hadden we de zaak misschien nog kunnen lijmen. Nee, dat neem ik terug. Je had toen al een sjaal en een sieraad van hem aangenomen, om nogmaar te zwijgen over het glas dat je hem zelf had gegeven.' Ze zweeg even, en toen ze verder praatte klonk haar stem milder. 'Malta, niemand zal je dwingen tot een huwelijk. We hebben er alleen in toegestemd dat de jongeman je mag bezoeken. Je zult niet met hem alleen zijn. Grootmoeder of ik of Rache of Nana zullen er ook altijd bij zijn. Je hoeft niet bang voor hem te zijn.' Ze schraapte haar keel en vervolgde op veel koelere toon: 'Anderzijds zal ik geen onbeleefdheid accepteren. Je zult nooit te laat zijn, nooit grof. Je zult hem behandelen als een gerespecteerde bezoeker. En dat betekent: geen wilde praatjes over wratten of moerassen of het werpen van baby's.'

Malta stond op en sneed voor zichzelf een snee van het brood van gisteren. 'Mooi. Ik zal gewoonnikszeggen,' bood ze aan. Wat konden ze daaraan doen? Hoe konden ze haar dwingen met hem te praten of aardig tegen hem te doen? Ze was niet van plan te simuleren dat ze hem leuk vond. Hij zou snel genoeg ontdekken dat ze van hem walgde, en dan zou hijvertrekken. Zou ze de sjaal en de vlammende kraal mogen houden, als hij niet met haar wilde trouwen? Dit was waarschijnlijk geen goed moment om dat te vragen. Maar dat droomdoosje mocht hij meteen meenemen. Nadat ze het

had geopend was het lelijk grauw geworden, als as in een haard. Het rook nog wel lekker, maar dat was nauwelijks voldoende reden om het te houden.

'Malta, dit zijn mensen die we niet voor het hoofd mogen stoten,' legde haar moeder uit.

Ze zag er de laatste tijd erg moe en slonzig uit. Ze hadmeer rimpels in haar gezicht en verzorgde haar haren nog slechter dan vroeger. Nog even, en haar gezicht zou even zuur zijn als dat van grootmoeder, die haar nu met gefronst voorhoofd aankeek.

'Het is niet een kwestie van wie we wel of niet voor het hoofdkunnen stoten,' zei haar oma. 'Er zijn vele manieren om met onwelkome vrijers om te gaan. Onbeschoftheid hoort daar niet bij. Niet in onze familie.'

'Wanneer komt mijn vader thuis?' vroeg Malta opeens. 'Hebben we nog ergens perzikenjam?'

We verwachten hem niet voor het einde van de lente,' zei haar moeder vermoeid. Waarom?'

ik heb het gevoel dat hij me hiertoe niet zou dwingen. Te doen alsof ik iemand aardig vind die ik niet eens wil kennen... Is er dan helemaal niets lekkers meer in huis?'

'Doe er maar wat boter op! En niemand heeft je gevraagd om te veinzen dat je hem aardig vindt!' barstte haar grootmoeder uit. 'Je bent geen prostituee! Hij heeft je niet betaald om naar hem te glimlachen terwijl hij je geil zit aan te kijken. Ik zeg alleen dat we van je verwachten dat je hem beleefd behandelt. Ik weet zeker dat het een echte heer is.

Daar heb ik Caolwns woord op, en haar ken ik al bijna mijn hele leven. Je hoeft hem alleen met respect te behandelen.' Zachter vervolgde ze: ik weet zeker dat hij snel zal inzien dat je ongeschikt bent. Dan zal hij zijn attenties staken.'

De manier waarop ze het zei was beledigend — alsof Malta hem niet waardig was! ik zal het proberen,' beloofde ze mokkend. Ze gooide het droge brood op tafel. In elk geval zou ze iets hebben om Delo te vertellen. Die snoefde altijd over alle jonge mannen die bij haar aan huis kwamen. Allemaal vrienden van Cerwin, dat wist Malta wel, maar Delo kende hun namen en ze maakten plagerige grapjes met haar, en brachten vaak snoepjes en soms snuisterijen voor haar mee. Ze had een keer onder begeleiding van Rache met Delo mee gemogen naar de kruidenmarkt, en toen had een van Cerwins vrienden Delo herkend, en een grote buiging voor haar gemaakt, waarbij zijn mantel hoog was opgewaaid inde wind. Hij had hun thee aangeboden, maar Rache had gezegd dat ze snel naar huis moesten — alsof Malta nog een klein kind was! Het zou wel spannend zijn Delo nu een keer te kunnen vertellen dat er een jongeman bij Malta op bezoek was gekomen, speciaal voor haar. Ze hoefde toch niet te zeggen dat hij waarschijnlijk onder de wratten zat? Misschien kon ze hem als mysterieus en gevaarlijk voorstellen... Ze keek glimlachend, dromerig voor zich uit.

Haar moeder zette met een luide klap een pot honing voor haarneer.

'Dank u,' zei ze verstrooid.

Misschien zou Cerwin wel jaloers zijn!

'Ben je van plan me in leven te laten?' vroeg Kyle Haven zacht toen het dag was geworden. Hij probeerde het op een effen toon uit te spreken, maar er klonk enige angst door in zijnhese woorden. Ook vermoeidheid. De lange nacht was eindelijk voorbij, maar ze hadden zich allebei tot het uiterste moeten inspannen aan het stuurwiel, slechts met de hulp van wat Calt kon zien en Vivacia kon voelen. Ze waren heelhuids door de passage gekomen. Hij moest zijn vader bewonderen voor zijn taaiheid. Hij had het volgehouden. Scheef staand, om zijn gekneusde ribben te ontzien, had hij niettemin geholpen om het zware stuurwiel te hanteren en het schip uit de buurt van de gevaarlijke klippen te houden. En nu vroeg hij zijn zoon of hij in leven zou blijven. Dat moest bitter voor hem zijn.

'Daar zal ik alles voor doen wat ik kan. Dat beloof ik u.' Hij verplaatste zijn blik van zijn vader naar Sa'Adar, die tegen de reling van het achterdek geleund stond. Wintrow vroeg zich af hoeveel hij nog te vertellen zou hebben in de komende beslissingen. 'U gelooft me niet, maar ik zou verdriet hebben van uw dood. Zoals alle doden op dit schip me verdriet hebben gedaan.'

Kyle Haven staarde recht voor zich uit. 'Nogeen puntje naar bakboord,' was alles wat hij zei.

Ze waren opeens in kalm water. Ze hadden Frommel achter zich gelaten en voeren nu het Trossenkanaal in.

Zijn zoon corrigeerde de koers. Boven hun hoofden riepen de mannen in het want elkaar woorden van vertwijfeling toe. Zijn vader had gelijk: dit schip was onmogelijk te zeilen met slechts twee volmatrozen aan boord. Hij greep het stuurwiel steviger vast. Er moest een andere manier zijn.

'Help me, schip,' hijgde hij zacht. 'Zeg me wat ik moet doen.' Hij voelde een vermoeide reactie; het was geen advies, maar een zwijgend blijk van vertrouwen.

'Er zit een schip achter ons!' riep Sa'Adar. 'Het haalt ons snel in.' Hij tuurde ernaar door de grijze regen. 'Het voert de vlag met de Raaf!' De blijdschap in zijn stem was onmiskenbaar. 'Sa is ons werkelijk genadig!' Hij trok zijn gerafelde hemd uit en begon er wild mee te zwaaien.

'Er staat een jongen aan het roer!' riep Sorcor naar beneden. De storm was gaan liggen en het regende minder hard, maar hij moest nog steeds schreeuwen om zich verstaanbaar te maken. 'En het is een bende op de dekken. Ik denk dat ze een muiterij hebben gehad.'

'Des te beter... voor ons,' riep Kennit terug. Het kostte hem enorme inspanning. Hij was zo moe. Hij haalde diep adem. 'Stel een enterploeg samen. We gaan aan boord zodra ze in het eigenlijke kanaal vaart.'

'De knul schijnt haar aardig in de hand te hebben, al staan die zeilen allemaal verkeerd. Wacht!' E,r klonk ongeloof in Sorcors stem. 'Kapitein, ze zwaaien naar ons. Zo te zien wil

die man op het achterdek dat we langszij komen!'

'Laten we hem dan zijn zin geven. Enterploeg klaar? Nee, wacht even.' Hij haalde diep adem en probeerde rechtop te staan, ik zal zelf de leiding nemen. Gankis, kom het stuurwiel overnemen! Etta, waar is mijn kruk?'

Het was waar. Dit schip was moeiteloos in te pikken. Zijn mazzel had voortgeduurd. Hij had erin geloofd, hij had volgehouden, en daar was het nu eindelijk, zijn prachtige levende schip. Hij zag het van opzij en wist meteen dat hij nooit iets mooiers had gezien. Vanaf het achterdek van deMariëttakon hij op haar neerzien. Er lagen lijken op het middendek, en rare flarden zeildoek, en haar fladderende zeilen hingen erbij als de half opgesjorde en verscheurde rokken van een straathoer, maar haar natte, zilverige romp glinsterde lieflijk en haar elegante curven waren een lust voor het oog.

Hij wankelde. Etta moest hem vastgrijpen. Gankis had het stuurwiel overgenomen. De oude zeeman keek hem op een vreemde manier aan - een blik waarin medelijden en angst zich mengden.

'Ik weet niet waar je kruk is,' zei Etta. 'Kom, ik breng je naar de reling.' Ze kreunde van inspanning terwijl ze hem ondersteunde en met zich meetrok. Hij volgde haar hinkend, tot hij met twee handen op de reling kon steunen. 'Mijn geliefde,' zei ze zacht, 'ik denk dat je naar beneden moet gaan om een poosje te rusten. Laat Sorcor je levende schip maar voor je in beslag nemen.'

'Nee,' grauwde hij. Het was al moeilijk genoeg om rechtop te blijven staan.

Dit was geen moment om energie te verspillen aan stomme discussies. 'Nee, ze is van mij en ik wil tot de eersten behoren die aan boord gaan! We hebben haar aanmijn mazzelte danken!'

'Alsjeblieft,' drong Etta aan, nu bijna met een gebroken stem. 'Mijn geliefde, mijn schat, je moest jezelf nu eens kunnen zien...'

'Sar!' vloekte Sorcor, toen hij zich bij hen voegde. 'O, Kennit, meneer...'

'Ik leid de enterploeg,' beval hij Sorcor. Zijn stuurman zou hem niet tegenspreken. En hij zou ook die verdomde vrouw het zwijgen opleggen.

'Ja, meneer,' antwoordde Sorcor zacht.

'Dat kun je niet menen!' schreeuwde Etta naar de stuurman. 'Kijk hem eens staan! Hij is uitgeput. Ik had hem nooit zo lang aan dek gelaten als ik -'

'Laat hem maar gaan.' Sorcor sprakrustig. Hij had Kennits kruk bij zich, maar die legde hij nu voorzichtig op het dek. We maken een draagstoel, meneer, en zorgen ervoor dat u veilig aan boord van uw levende schip komt.'

'Maar...' begon Etta.

Sorcor onderbrak haar. ik heb het hem beloofd,'zei hij hees. 'Zie hem aan, vrouw. Ik wil mijn belofte aan mijn kapitein houden.' Zachter, bijna fluisterend, voegde hij eraan toe: ik denk dat we op dit moment weinig anders meer

kunnen doen.'

'Maar...' begon ze opnieuw. Ze keek Kennit aan, en toen hun blikken elkaar ontmoetten leek er iets in zijn ogen te stollen. Ze zag het ademloos aan. Toen richtte ze haar blik op Sorcor. 'Dan ga ik met hem mee,' zei ze zacht.

Wij beiden,' bevestigde hij.

HOOFDSTUK 34
Herstel
~

De stuurman wekte Althea uit een diepe slaap door een behoedzaam rukje aan haar mouw. 'Hoi,' zei Grag Tenira met gedempte stem. 'De kapitein wil je zien. Hij heeft ankerwacht, dus je vindt hem op het dek. Uit je nest!' Grag draaide zich om en liep weg, zonder te kijken of ze zou gehoorzamen.

Al een paar tellen later stapten Althea's blote voeten op het dek. Het voordek om haar heen was donker en leeg. De rest van de bemanning had vanavond vrijaf. Ze waren zonder uitzondering aan wal gegaan om te passagieren. Althea, die meer behoefte had aaneenzaamheid dan aan bier, was aan boord gebleven, met als excuus dat ze geen geld had en wilde slapen.

DeOphelialag in de haven van een eilandstadje dat Rinstin heette, een van de weinige geheel legale nederzettingen op de eilanden van de Binnenpassage.Aanvankelijk gesticht als opslagplaats van erts, met een overvloed van vers water bij de hand, had het plaatsje van welvarende mijnwerkers zich in toenemende mate ook als handelsstadje ontwikkeld. Sommige inwoners konden zich een paar van de spullen uit de Wilde Regenlanden permitteren die Tenira bij zich had. De kapitein kon ook een aardige winst maken op de tonnen vlees die hij uit Jamaillia had meegebracht en kon hiervandaan metalen voorwerpen als lading voor Beijerstad meenemen. De man was een geborenvaarder. Althea was

hem in korte tijd zeer gaan bewonderen.

Toen ze om zich heen keek drong het merkwaardige van de situatie opeens tot haar door. Kapitein Tenira in eigen persoon op ankerwacht? En hij had zijn stuurman gestuurd om haar te roepen? Ze kreegeen akelig voorgevoel: Ophelia had haar geheim verklapt! Toen Althea haar kapitein met een pijp in zijn mond bij het boegbeeld zag staan werd haar verdenking zekerheid. De jonge zeeman bij de reling, even verderop, moest Grag zijn. Hij was natuurlijk geroepen om van haar ontmaskering getuige te zijn. Haar moed zonk in haar schoenen.

Ze bleef even staan om op een donker plekje haar haren glad te strijken en de slaap uit haar ogen te wrijven. Ook streek ze haar versleten kleren zo netjes mogelijk glad. Het was al erg geweest van deOogsterweggestuurd te worden, maar dit zou nog rotter zijn. Deze mensen kenden haar familie en zouden het hele verhaal mee naar huis nemen. Dus: kop op, kin naar voren, geen tranen, geen angst. Waardigheid en trots, dat moest hetparool zijn. Als haar maag nu ook maar wilde meewerken! Had ze maar iets meer tijd gehad om zich hierop voor te bereiden!

Toen ze naar voren stapte hoorde ze Ophelia's stem zo duidelijk, dat het wel bijna zeker was dat het schip wilde dat Althea haar kon verstaan. 'En jij, Tomie Tenira, begint te veranderen in een zeurende oude zuurpruim, die geen gevoel voor avontuur meer heeft.'

'Ophelia!' waarschuwde de kapitein haar.

'Noch gevoel voor humor,' vertrouwde Ophelia Grag toe.

Het gezicht van de stuurman wasin de schaduw van de deklantaarn en hij gaf geen hoorbare reactie. Althea voelde een ironische glimlach om haar lippen. Wat zou Grag Tenira nu van zijn voormalige danspartner denken?

Toen haalde ze de glimlach van haar gezicht en probeerde ze onbewogen tekijken. Ze stapte naar voren. 'Hier ben ik, meneer.'

'Zo, zo,' zei kapitein Tenira gewichtig. Hij nam zijn korte pijp uit zijn mond. 'Je weet waar het over gaat?'

Althea probeerde haar gezicht effen te houden, ik ben bang van wel, meneer.'

Tenira leunde achteruit tegen de reling en zuchtte diep. *We hebben het besproken, Grag en ik. En Ophelia heeft haar zegje gehad. Meer dan haar zegje, zoals gewoonlijk. Ik heb je bestwil voor ogen, jonge vrouw. Verzamel al je spullen. Grag zal je wat geld geven en naar dewal begeleiden. Er is een logement in de Mosselstraat. Het is netjes. Hij zal je er veilig naar toe brengen.'

'Meneer,' zei Althea. Ze bet het instemmend klinken. Hij schreeuwde in elk geval niet tegen haar. Door zijn waardigheid te bewaren had hij haar in staat gesteld hetzelfde te doen. Daarvoor was ze hem dankbaar. Maar dat Ophelia haar vertrouwen had beschaamd stak haar diep. Ze keek naar beneden, vanwaar Ophelia schaapachtig over een ronde schouder naar haar opkeek, ik had je gevraagd me niet te verklikken,' verweet ze haar zachtjes. Ze bestudeerde het

gezicht van het boegbeeld, ik kan niet geloven dat je me dit hebt aangedaan!'

'Dat is niet fair, liefje. Helemaal niet fair!' protesteerde Ophelia hartstochtelijk, ik heb je toch gewaarschuwd dat ik zoiets voor mijn kapitein niet geheim zou kunnen houden? En ik heb ook gezegd dat ik een manier zou zoeken om je onder je eigen naam aan boord te houden, als je dat wilde, weet je nog? Hoe zou ik dat kunnen als ik hem niet vertelde wat je echte naam was?' Ophelia richtte haar aandacht vervolgens op de kapitein. 'Tomie, je staat te genieten. Schaam je! Vertel haar nu meteen ook de rest. Het arme meisje denkt dat je haar hier aan haar lot wilt overlaten.'

'Het was Ophelia's idee, niet hetmijne,' begon de kapitein, als met tegenzin. 'Ze is nogal dol op je, geloof ik.' Hij nam een trekje van zijn pijp terwijl Althea gespannen afwachtte. 'Grag zal je genoeg geld geven om jezelf behoorlijk op te tutten. Als vrouw, bedoel ik. Met behoorlijkekleren. Een bad, zeep, dat soort dingen. Morgenmiddag kom je weer aan boord. Als Althea Vestrit. En we brengen je naar huis.'

'En, en!' kwam Ophelia enthousiast tussenbeide. 'Het mooiste komt nog! Je kunt je niet voorstellen, befje, hoe hard ik heb moetenwerken om Tomie over te halen. Grag was natuurlijk gemakkelijk. Grag is altijd makkelijk, nietwaar, mijn lammetje?' Ze wachtte niet tot de stuurman instemmend had gemompeld. 'Je zult de rest van de thuisreis optreden als stuurman!' verkondigde ze opgetogen. 'Want de arme, arme Grag zal een paar dagen na ons vertrek uit Rinstin opeens zo'n

verschrikkelijke kiespijn krijgen dat hij helaas het bed moet houden. En Tomie zal jou vragen in te vallen, want hij weet dat je met je vader hebt gezeild.'

Grag boog zich naar voren om te zien hoe Althea hierop reageerde. Toen hij de verbijstering op haar gezicht zag barstte hij in lachen uit. Hij keek met zijn blauwe ogen naar Ophelia en leek al even blij te zijn als zij.

'Meent u dat?' vroeg Althea ongelovig. 'O, hoe kan ik u bedanken!'

Kapitein Tenira nam de pijp uit zijn mond. 'Je kunt me bedanken door verdomd goed werk te laten zien, zodat niemand kan beweren dat ik gek was toen ik je aanstelde. En ook door voor eeuwig voor jezelf te houden dat je als jongen aan boord van deOpheliahebt gevaren zonder dat ik het wist.' Hij wendde zich vervolgens tot het boegbeeld. 'En ook jij houdt je wat dat betreft aan je woord, oude bemoeial! Geen kik hierover, tegenover mens noch levend schip!'

'Tomie toch, hoe kun je aan me twijfelen?' vroeg Opheba. Ze rolde met haar ogen en legde haar hand op haar hart, alsof ze zich zeer gekwetst voelde, waarna ze Althea een demonstratieve knipoog gaf.

Grag stond te grinniken en zijn vader draaide zich naar hem toe. 'Stop met dat ginnegappen, makker, want als dit uitlekt sta jij even erg voor paal als ik!'

ik lach niet, meneer,' loog Grag opgewekt, ik verheug me alleen op het vooruitzicht dat ik van hier tot Beijerstad niets anders hoef te doen dan wat luieren en lekker lezen.' Hij

richtte zijnblik op Althea, om te zien of zij de humor kon waarderen. Ze wist zeker dat hij probeerde het meisje te zien dat zich tot nu toe als sjofel jongetje had weten te vermommen, en ze sloeg haar ogen verlegen neer.

'Dat zal wel,' zei zijn vader. 'Maar bereid jevoor op een bliksemsnel herstel als ik besluit dat ik je alsnog nodig heb aan dek.' Daarna keek hij Althea aan, en op bijna verontschuldigende toon vervolgde hij: 'Niet dat ik dat verwacht, hoor. Ik heb gehoord dat je kunt klimmen als de beste, en de rest. Enfin.

Verwacht je problemen... eh... bij het veranderen van meisje in jongen?'

Althea dacht even na en schudde toen haar hoofd, ik kan als jongen naar dat logement gaan en een bad nemen. Morgenvroeg ga ik dan zogenaamd cadeaus kopen voor mijn zus. Terugin mijn kamer kan ik die kleren dan aantrekken, en mijn haren doen. Daarna moet ik naar buiten glippen, liefst ongemerkt.'

'Nou, laten we hopen dat het zo gemakkelijk gaat.'

ik weet echt niet hoe ik u moet bedanken, meneer. Jullie allemaal!' Althea's warme blik omvatte ook Ophelia.

'Er is misschien nog iets wat ik je wil vragen,' zei kapitein Tenira ernstig.

Iets in zijn toon maakte dat Althea zich schrap zette. 'En dat is?' vroeg ze.

'Ophelia heeft ons de hele situatie rond jouw schip uitgelegd. Als ik zobrutaal mag zijn, jongedame, zou ik je

adviseren het binnen de familie te houden. Zeker, ik zal voor jou stemmen, als je me aantoont dat je dat waard bent. Ik zal je het label geven, als je het verdient, dat je een capabele stuurman bent. Ik zal zelfs naast je staan in de Vaardershal en jouw kant kiezen, als dat moet. Maar liever niet. Vestritproblemen kunnen beter achter Vestritdeuren worden geregeld. Ik kende je vader. Niet erg goed, maar goed genoeg om te weten dat hij het zo gewild zou hebben.'

'Dat zal ik doen, als het kan, meneer,' antwoordde Althea serieus. 'Zelf zou ik dat ook het liefste willen. Maar als het niet anders kan, zal ik toch alles doen wat noodzakelijk is om mijn schip terug te krijgen.'

ik wist dat ze dat zou zeggen!' riep Grag. Hij enOphelia wisselden triomfantelijke blikken uit.

ik ook. Ik heb namelijk je overgrootmoeder gekend,' voegde Ophelia eraan toe. 'Je lijkt uiterlijk heel veel op haar. En ook qua karakter. Zij zou willen dat jij haar schip kreeg. Dat was nog eens een vrouwdie kon zeilen! Ik herinner me de dag waarop ze deVivacianaar de haven van Beijerstad bracht. Het staat zelfs aangetekend in mijn logboek, als je het ooit zou willen nazien. Enfin, er stond die dag een stevige bries -'

'Niet nu,' zei kapitein Tenira afwerend. Hij keek Althea aan. ik heb redenen om je te vragen de problemen binnenskamers te houden. Redenen van eigenbelang. Ik wil nu liever niet worden gezien als partij tegenover een andere vaarder.' Toen Althea bleef kijken alsof ze het niet begreep, schudde Tenira zijn hoofd. 'Je bent al een tijd niet meer in

Beijerstad geweest. De zaken beginnen daar steeds hoger op te lopen. Dit is geen moment voor problemen tussen vaarders onderling.'

'Dat weet ik. We hebben al genoeg problemen met de nieuwe vaarders,'gaf Althea toe.

Was dat maar alles!' riep Tenira vurig, ik vrees dat er ergere dingen te gebeuren staan. Ik heb het in de stad Jamaillia zelf gehoord. Weet je wat die jonge gek van een satraap nu heeft gedaan? Hij heeft in Kwarts huurlingen geronseld om in de Binnenpassage te patrouilleren. Ik heb horen verluiden dat hij ze het recht heeft gegeven in Beijerstad water en voorraden in te slaan. Gratis. Onder het motto dat dat wel het minste is waartoe Beijerstad bereid moet zijn om van de piraten verlost teworden. Toen wij uit Jamaillia vertrokken was zijn schip met die boodschap al twee dagen op weg naar de belastingontvanger van de satraap in Beijerstad. Met de schriftelijke opdracht om die huurlingen uit Kwarts alle steun te geven bij "het vergaren vande bijdragen aan hun bevoorrading", zoals het geformuleerd schijnt te zijn.'

We hebben nooit gewapende schepen uit Kwarts in onze haven toegelaten, alleen koopvaarders,' zei Althea zacht.

'Je bent snel van begrip, meisje. Ik vind dat we dat nog steeds niet moeten doen, maar ik ben benieuwd hoe de nieuwe vaarders zich opstellen. Ik vrees namelijk dat er meer zijn die de satraap en die honden uit Kwarts zullen steunen dan —'

'Tomie,' onderbrak Ophelia hem, 'bewaar de politiek voor

later. Je kunt haar daarmeeelke maaltijd van hier tot Beijerstad aan haar kop zeuren. Eerst moet Athel weer Althea worden.' Ze richtte haar blik op Althea. 'Vooruit, meisje, ga je spullen halen. Grag zal je veilig tot bij de deur van dat logement afleveren.' Opeens begon ze wulps te grijnzen. Ze gaf de stuurman een vettige knipoog. 'Maar gedraag je, Grag, want Althea zal me alles vertellen. Breng haar weg, maar blijf aan de buitenkant van die deur.'

Althea leek pijnlijker getroffen door de humor van het schip dan Grag, die er waarschijnlijk al jaren aan gewend was. 'Dank u, meneer,' zei Althea vlug tegen de kapitein, ik stel dit bijzonder op prijs.' En toen haastte ze zich weg naar de schaduwen, waar niemand haar gezicht kon zien.

Toen ze uit het ruim weer naar boven kwam zat Grag naast het luik op haar te wachten. Tot haar opluchting was hij zo verstandig om niet aan te bieden haar plunjebaai te dragen. Ze volgde hem over de loopplank en het stadje in. Hij hield er flink de pas in. Zij wist niets te zeggen en hij leek even verlegen.Het was een milde avond en de weg was redelijk verlicht door schijnsel dat vanuit diverse herbergen en zeemanskroegen naar buiten viel. Bij de deur van het logement bleef Grag staan. Wel, we zijn er,' zei hij onbeholpen. Het leek alsof hij nog iets meerwilde zeggen.

Althea besloot hem op zijn gemak te stellen. 'Kan ik je een biertje aanbieden?' vroeg ze terwijl ze naar een kroeg aan de overkant wees.

Hij draaide zijn hoofd die kant op en keek haar toen met

zijn blauwe ogen een beetje geschokt aan. ik zou me slecht op mijn gemak voelen,' zei hij eerlijk. 'Bovendien zou mijn vader me levend villen als ik een dame naar een tent als die bracht!' Even later vervolgde hij: 'Maar toch bedankt.' Hij maakte geen aanstalten om te vertrekken.

Althea boog haar hoofd om haar glimlach te verbergen. Wel, dan welterusten.'

'Ja.' Hij schuifelde met zijn voeten, frunnikte aan zijn kleren. 'Eh... ik moet je dus morgen ergens ontmoeten en dan naar het schip brengen. Of eigenlijk: zogenaamd toevallig tegenkomen, zei Opheba.' Hij keek naar zijn voeten. 'Maar ik wil bever niet de hele stad naar je moeten afzoeken. Kunnen we ergens afspreken?' Nu keek hij weer naar haar gezicht.

'Goed idee,' zei ze zacht. 'Heb je een voorstel?'

Hij wendde zijn hoofd weer af. 'Een eindje verderop in deze straat.' Hij wees een kant op. 'Eldo. Ze hebben er soep en vers brood. Erg lekker. Zullen we daar afspreken? Dan trakteer ik op een maaltijd en jij vertelt me je avonturen. Sinds je weg bent uit Beijerstad.' Hij keek haar nuweer aan en wist zelfs een glimlach te produceren. 'Of sinds we de laatste keer met elkaar hebben gedanst.'

Dus dat wist hij nog. Ze beantwoordde zijn glimlach.

Hij had een goed gezicht - open en eerlijk. Ze dacht terug aan wat ze tot nu toe van hem had gezien, vooral toen hij en zijn vader en Opheba bij elkaar waren. Het gemak waarmee ze met elkaar omgingen, hun onderlinge genegenheid. Opeens verlangde ze hevig naar eenvoudige dingen als

grappen en vriendelijke plagerijen. Weer beantwoordde ze zijn glimlach, en de zijne werd breder voordat hij zijn gezicht afwendde. 'Dan ontmoet ik je daar morgenmiddag,' stemde ze vlot in.

'Mooi. Mooi zo, dat is dan afgesproken. Welterusten, dan.' Bijna gehaast draaide hij zich om. Hij frunnikte even aan zijn muts en schoof hem toen een eindje verder naar achter. Ze keek hem glimlachend na. Hij had een zwierige zeemansloop. Ze herinnerde zich opeens dat hij een heel goede danser was geweest.

'Weet je,' vroeg Tarlok dronken, 'ik ken je ergens van. Ik weet het zeker.'

'Datverbaast me niks. Ik ben de stuurman op je schuit,' antwoordde Bresker geprikkeld. Hij draaide half weg in zijn stoel, zodat hij de man niet meer recht hoefde aan te kijken.

De hint was aan Tarlok niet besteed. 'Nee, nee. Ik bedoel, ja, dat klopt. Natuurlijk, je bent stuurman op delentelucht.Maar ik heb je daarvoor gekend. Lang daarvoor.' Uitermate traag en behoedzaam nam hij naast Bresker plaats. Desondanks gutste er drank over de rand van zijn beker toen hij deze neerzette.

Bresker draaide zich niet naar hem toe. Hij bracht zijn eigen beker naar zijn lippen en deed alsof hij Tarlok niet had gezien. Hij had het tafeltje voor zich alleen gehad tot de grijze ouwe zuiplap bij hem was komen zitten. Hij wilde alleen zijn. Dit was het eerste echte haventje dat delenteluchtsedert hun

vertrek uit Kaarsdorp aandeed, en Bresker had behoefte aan een rustig moment om na te denken.

Zijn werk was ongeveer wat hij ervan had verwacht. De dagelijkse routine op het ondiepe schip deed geen zwaar beroep op zijn vaardigheden. De meeste bemanningsleden waren al een hele tijd aan boord en kenden hun taken op hun duimpje. Hij moest zijn orders af en toe wat kracht bijzetten met zijn vuisten, vooral toen hij pas aan boord was, maar hij had niets anders verwacht. Mannen haddenaltijd de neiging een nieuwe stuurman te testen, ongeacht of hij van buiten kwam dan wel uit hun eigen rangen. Zo waren zeelui nu eenmaal. Kennis en vaardigheden waren voor een stuurman niet voldoende. Hij moest in staat zijn ze met zijn vuisten te ondersteunen. Dat was voor Bresker het probleem niet.

Zijn probleem waren zijn taken aan wal. Aanvankelijk had het schip de onregelmatige kustlijn ten noorden van Jamaillia gevolgd, maar de laatste tijd hopte het van eilandje naar eilandje, aan de rand van - somsin- wat bekend stond als piratenterritorium. Dit gat was typerend. Het bestond uit weinig meer dan een kade en wat pakhuizen in een smerig moerasgebied. Plus een stel kroegen en een paar verlopen hoeren. Plus wat verspreide krotten op een helling achterde kroegen. Bresker meende dat het dorpje geen enkele zichtbare reden van bestaan had.

Toch had hij hier de hele middag doorgebracht met een zwaard aan zijn riem en een knuppel in zijn hand. Hij had zijn kapitein rugdekking gegeven terwijl deze aan een tafel in

een van de loodsen zat. De kapitein had een kist met geld tussen zijn voeten staan. Drie van de opzichtigste zeerobben die Bresker ooit had gezien kwamen met stalen koopwaar naar de tafel, een voor een, waarna over de prijs werd onderhandeld. De variatie en de aard van de aangeboden waren verrieden hun herkomst. Bresker voelde walging opkomen toen zijn kapitein zich op een gegeven moment naar hem omdraaide om zijn opinie over een stapeltje met bloed bespatte, maar rijk geïllustreerde manuscripten tevragen. Wat zijn ze waard?' had kapitein Finny willen weten.

Bresker had een akelige herinnering onderdrukt. 'Niet genoeg om ervoor te sterven,' had hij droogjes gezegd. Finny had gelachen en een prijs genoemd. Toen Bresker knikte hadden de piraten die hun buit stonden te verkopen even met elkaar overlegd, en het bod toen aanvaard. Bresker voelde zich bezoedeld door de transactie. Hij had vanaf het begin vermoed dat delenteluchtvoor dit soort activiteit werd gebruikt, maar nooit kunnen denken dat hij koopwaar zou inspecteren waar het bloed van de vorige eigenaar nog aan kleefde.

'Weet je wat,' stelde Tarlok op sluwe toon voor, 'ik zal alleen even een naam noemen. Als je die herkent, geef me dan alleen een knipoog en we praten nergens meer over.'

Bresker sprak zacht over zijn schouder: Wat dacht je van meteen nergens meer over praten en ophouden mij lastig te vallen, in ruil voor geen twee blauwe ogen?'

'Nou zeg, is dat een manier om tegen een vroegere

scheepsmaat te praten?' zeurde Tarlok.

De man was bezopener dan goed voor hem was. Te dronken om effectief te kunnen worden bedreigd, niet dronken genoeg om van de kaart te zijn. Maar misschien kon Bresker bij dat laatste een handje helpen. Hij veranderde van tactiek. Hij draaide zich half om en grijnsde de man toe. 'Daar heb je gelijk in. Ik kan me niet herinneren op welk schip we samen gevaren hebben, maar wat maakt dat uit? Als we oude scheepsmakkers zijn moeten we daar samen een borrel op nemen! Jongen, breng eens wat rum! Sterk, pittig spul, niet dit slappe, piswarme bier dat je ons tot nu toe hebt voorgezet.'

Tarloks gezicht klaarde meteen op. 'Nou, dat lijkt er meer op,' zei hij goedkeurend. Hij bracht zijn beker naar de mond en dronk haastig zijn bier op, om klaar te zijn voor de rum die in aantocht was.Hij veegde zijn mond af met de rug van zijn hand en zijn grijns ontblootte het restant van zijn gebit. 'Dacht meteen toen je aan boord kwam al dat ik je ergens van kende. Maar van heel lang geleden. Eens kijken, tien jaar? Tien jaar geleden, aan boord vandeHoop?

DeWanhoop.Bresker nam een slok van zijn bier en deed even alsof hij nadacht, ik, tien jaar geleden? Man, toen was ik nog maar een knaap. Je vergist je. Een knaap.'

'Precies. Dat was je toen. Daarom twijfelde ik eerst. Je had toen nog geen spoorvan baardgroei.'

'ja, ik was nog een melkmuil,' gaf Bresker joviaal toe.

De bediende bracht een fles en twee glazen. Bresker beet zijn tanden op elkaar en betaalde. Hij grijnsde naar Tarlok en

schoof het glaasje met zijn elleboog opzij. Hij schonk Tarlokslege bierbeker klokkend halfvol. Tarlok glunderde. Bresker vulde zijn eigen glaasje en bracht een dronk uit. 'Op twee scheepsmaten, jong en oud!'

Ze dronken samen. Tarlok nam een flinke teug van de rum, boerde toen, en leunde zuchtend naar achter. Hij krabde aan zijn neus en zijn snor. Toen wees hij met zijn dikke wijsvinger naar Bresker.'Kind van de Wind',zei hij, en hij grijnsde weer zijn half tandeloze grijns. 'Heb ik gelijk of niet?'

'Waarover?' vroeg Bresker sloom. Hij kneep zijn ogen half dicht enbekeek de man, die weer een slok nam.

'Kom nou,' zei Tarlok, 'je was op deKind van de Windtoen we die kaapten. Een kind nog, krabbend en bijtend als een kat, toen we je uit het want haalden. Je had niet eens een mes om je te verdedigen, maar je vocht voor wat je waard was.'

'Kind van de Wind?Kan niet zeggen dat ik me dat herinner, Tarlok.' Deze keer liet Bresker een waarschuwende ondertoon doorklinken in zijn stem. 'Je wilt me toch zeker niet vertellen dat je een piraat was?'

De man was echter te stom of te dronken om het te ontkennen. Hij lachte in zijn beker, nam een slok en veegde zijn mond af met zijn pols. 'Hé, man, wie niet? Kijk om je heen. Denk je dat er hier iemand in de kamer is die nooit op de vrijbuiterstoer is geweest? Ha!' Hij boog zich naar hem toe en vervolgde op vertrouwelijke toon: 'Je tekende de voorwaarden snel genoeg toen je eenmaal een zwaardpunt

tegen je ribben voelde.' Hij leunde weer achterover. 'Maar als ik me goed herinner gebruikte je toen niet de naam van Bresker Treil uit Beijerstad.' Hij wreef over zijn rode neus. 'Kweeniemeer,' brabbelde hij. Hij legde zijn armen zwaar op het tafelblad en steunde er met zijn hoofd op. 'Die naam, bedoel ik. Maar nog wel hoe we je noemden.' Weer wees hij met zijn dikke wijsvinger naar Bresker. 'Wezel. Omdat je zo mager en zo vlug was.' Hij sloot zijn ogen en zuchtte een paar keer diep en schurend. Even later was het geluid overgegaan in snurken.

Bresker stond stilletjes op. De lading zou inmiddels wel aan boord zijn.Het zou weinig moeite kosten om het vertrek te vervroegen. Misschien zou Tarlok na zijn ontwaken ontdekken dat zijn schip al zonder hem vertrokken was. Hij zou niet de eerste dronken zeeman zijn die gewoon werd achtergelaten. Hij keek neer op de snurkende man. De jaren waren na deKind van de Windniet vriendelijk voor hem geweest. Bresker zou hem niet hebben herkend als hij zichzelf niet had gemeld. Hij pakte de fles rum op en stak de kurk in de hals, maar besloot toen vrijgevig te zijn en legde de flesin de holte van Tarloks arm. Als hij te vroeg wakker werd, zou hij de rest van de rum waarschijnlijk meteen als aanvullend slaapmutsje gebruiken, en was hij te laat, dan had hij er wat troost aan. Bresker had niets tegen de man, behalve dat hij hem herinnerde aan een tijd die hij liever wilde vergeten.

Wezel,dacht hij terwijl hij de kroeg verliet en in de kille

mist van de vroege avond naar buiten stapte.Wel, ik ben Wezel niet meer.Als om zichzelf daarvan te overtuigen haalde hij een brok cindin uitzijn zak, brak er een stukje af en stak het in zijn mond. Toen het zijn wang raakte deed de scherpe bitterheid ervan zijn ogen bijna tranen. Het was misschien de beste cindin die hij ooit had geproefd - een relatiegeschenkje van de zeerovers met wie ze diemiddag handel hadden gedreven. Gratis en voor niks.

Nee, Wezel was hij niet meer, mijmerde hij cynisch, onderweg naar de kade waar deLenteluchtlag aangemeerd. Die arme Wezel had van cindin zoals deze alleen maar kunnen dromen.

HOOFDSTUK 35
Piraten en gevangenen

'Het zijn kapers, verdomde gek!' snauwde Kyle naar Sa'Adar. 'Roep je mannen op om zich te verzetten. We hebben nog een kans om weg te komen. Met Wintrow aan het roer zal Vivacia —'

'Ja, het zijn piraten,' beaamde Sa'Adar blij. 'En ze voerende vlag met de Raaf. Het zijn de piraten waar elke slaaf in Jamaillia voor bidt. Zij enteren slavenschepen en bevrijden de slaven. En ze voeren de bemanning aan hun eigen stinkende slangen.' Het genot dat doorklonk in de laatste woorden sloot mooi aan bijde verlekkerde glimlach om zijn lippen. 'Werkelijk, Sa heeft alles geregeld,' besloot hij, waarna hij met grote stappen naar het voordek liep, waar een grote groep opgetogen slaven naar de vlag met de Raaf stond te wijzen.

Het verhaal had als een lopend vuurtje de ronde gedaan. Toen deMariëttalangszij kwam werden er haken uitgeworpen. Wintrow voelde Vivacia's bezorgdheid toen de scherpe punten daarvan over haar dek schraapten alvorens zich om de reling te haken. 'Kalm maar, dame,' zei hij, hoewel hijzelf zich ook ongerust voelde. Ze hadden geen bemanning om zich tegen deze kaping te verzetten, zelfs als er enig animo zou zijn geweest voor nog meer vechten en bloedvergieten. Hij voelde uitputting als een zware, klamme mantel om zijn lichaam hangen. Hij hield het stuurwiel stevig in zijn handen terwijl het andere schip zijn romp tegen die van deVivaciaaan drukte.

Als mieren uit een opgepord nest zwermden er toen opzichtig geklede zeelieden uit over Vivacia's dek. Iemand stond vanaf de voorplecht bevelente schreeuwen, zowel naar de piraten als de slaven. Met een vaart die bijna magisch leek klommen mannen de masten in en verspreidden zich over het want. De zeilen werden snel en vaardig gereefd. Wintrow hoorde de ankerketting ratelen. Iemand blafte zo autoritair orders naar de slaven dat ze de kapers aan boord geen moment in de weg liepen.

Wintrow probeerde zo onopvallend te zijn als alle andere slaven. Hij voelde een zekere opluchting. Deze piraten hadden het schip gekaapt, maar het bleken gelukkig competente zeelieden te zijn.

De opluchting was echter van korte duur, want even later begonnen ze lijken overboord te gooien. De witte slang, waarvan Wintrow had gehoopt dat ze hem in de storm eindelijk hadden afgeschud, vertoonde zich boven water en hapte gretig naar het voer. Verschillende andere, in felle kleuren, bleven voorzichtig op afstand, maar staken nieuwsgierig hun koppen boven het water. Een ervan richtte opeens de baleinenkraag onder zijn hals op, wierp zijn kop naar achter en toeterde luid en uitdagend.

Vivacia schreeuwde het uit bij het zien van die kleurige slangen. 'Nee! Jaag ze weg!' riep ze. 'Niet Gantrij, nee,' vervolgde ze. 'Hij niet! Geef hem niet aan die smerige monsters! Wintrow! Zeg dat ze moeten stoppen, laat ze ophouden!'

De piraten lachten alleen maar.

Wintrow keek naar zijn vader. Diens ogen stonden dof. 'Ik moet naar haar toe,' zei Wintrow verontschuldigend. 'Blijf hier.'

'Bespaar je de moeite,' gromde zijn vader. 'Je bent haar al kwijt. Je hebt naar die priester geluisterd en de kapers aan boord gelaten. Zonder een vinger uit te steken. Zoals je ook niks hebt gedaan om ons te waarschuwen toen de slaven in opstand kwamen.' Hij schudde zijn hoofd. 'Even heb ik vannacht gedacht dat ik je verkeerd had beoordeeld. Maar ik heb vanaf het begin gelijk gehad.'

'Ik heb ook geen vinger uitgestoken toen u mijn schip hebt veranderd in een slavenschip,' merkte Wintrow bitter op. Hij bekeek zijn vader van top tot teen, langzaam en indringend. 'Ik vrees dat ik ook steeds gelijk heb gehad,' zei hij. Hij liet het stuurwiel los en liep weg, zonder nog een keer om te kijken.Het schip,zei hij tegen zichzelf.Ikdoe dit voor het schip.Hij liet deze gewonde man hier niet in zijn eentje achter omdat hij zijn vader haatte, en misschien zelfs half-en-half inde hoop dat iemand hem zou doden. Nee, hij deed het alleen omdat het schip hem nodig had. Hij liep naar het voordek. Daar probeerde hij zich onopvallend tussen de verzamelde slaven door te bewegen.

Bij daglicht boden de bevrijde slaven een nog treurigeraanblik dan in de schemerige ruimen. Ze zaten allemaal onder de schaafwonden van de boeien en de ruwe planken, en verder zag hun huid er schurftig en bleek uit. Ze

gingen in rafelige lompen gekleed en waren stuk voor stuk ondervoed en broodmager. Sommigendroegen betere kleren - gepikt van de doden of uit de plunjebalen van de bemanning. Een paar kaartenkoppen leken de kajuit van zijn vader geplunderd te hebben en schenen zich beter op hun gemak te voelen dan de meeste anderen. Sommigen hadden nog de schichtige, knipperende blik in hun ogen van dieren die na lange opsluiting in donkere kooien opeens weer daglicht zien. Ze hadden de voorraden met proviand gevonden. Kisten met beschuit waren naar het dek gehaald en opengebroken. Sommige slaven propten beschuit in hun zakken, alsof ze alvast maatregelen troffen voor de toekomst. Nu ze opeens weer zonder ketenen waren leken ze niet meer precies te weten hoe een vrij mens loopt en zich beweegt. Ze bleven dicht bij elkaar en bekeken elkaar ongeveer zoals koeien ineen wei. Hun menselijkheid was hun afgepakt. Het zou hun tijd kosten om die te herwinnen.

Hij probeerde zich te bewegen alsof hij een van hen was, onopvallend, van groepje naar groepje. Sa'Adar en zijn kaartenkoppen stonden midden op de voorplecht, zo tezien om de piraten welkom te heten. De priester sprak met drie van de kapers. Aan de paar woorden die Wintrow opving te oordelen sprak hij zijn dank uit. Geen van de drie leek bijzonder onder de indruk. De lange man zag eruit alsof hij er doodziek van was. Wintrow voelde met hem mee.

Maarzij waren zijn probleem niet. Dat was Vivacia. Haar vergeefse smeekbeden waren weggestorven tot een zacht,

onverstaanbaar gemompel. Wintrow zag twee kaartenkoppen die aan de lijzijde van het schip systematisch bezig waren de opgestapelde lijken van de dode bemanningsleden en slaven overboord te gooien. Ze keken er onverschillig bij en hun enige commentaar betrof de vraatzucht van de witte slang die langszij in het water lag en het ene lichaam na het andere opschrokte. Wintrow ving een glimp op van Milt, toen deze overboord ging. Nooit zou hij die aanblik vergeten — hoe de blote voeten van zijn vriend, in hun gerafelde broekspijpen, nog even uit de rode muil van het witte monster naar buiten bungelden. 'Moge Sa ons vergeven,' prevelde hij. Hij wendde zijn blik af en pakte de ladder naar het voordek vast. Hij stond op de eerste trede toen hij Sa'Adar een kaartenkop hoorde opdragen: 'Haal kapitein Haven hierheen.' Niettemin klom Wintrow na een korte aarzeling verder naar boven. Op het voordek rende hij meteen naar de reling. 'Vivacia, hier ben ik!' Hij riep het met gedempte stem.

'Wintrow!' hijgde ze. Ze draaide zich half om en stak haar hand omhoog. Hij boog zich naar voren en raakte hem aan. Het gezicht dat naar hem opkeek was verwrongen van angst en ontzetting. 'Zo veel doden,' fluisterde ze. 'Er zijn vannacht zo veel mensen gestorven. En wat gebeurt er nu met ons?'

'Ik weet het niet,' antwoordde hij naar waarheid. 'Maar ik beloof je dat ik je nooit meer uit vrije wil zal verlaten. En ik zal alles doen om verder bloedvergieten te voorkomen. Maar je moet me helpen. Dat moet je.'

'Hoe? Niemand luistert naar me. In hun ogen ben ik

helemaal niets.'

'Voor mij ben je alles. Wees sterk, wees dapper.'

Er ontstond opschudding op devoorplecht, er klonk luid, bijna dierlijk gebrul. Wintrow hoefde niet eens te kijken. 'Ze hebben mijn vader gehaald. We moeten hem in leven houden.'

'Waarom?' De plotselinge hardheid in haar stem gaf hem kippenvel.

'Omdat ik hem heb beloofd dat te proberen. Hij heeft me door deze nacht geholpen, hij gaf me zijn steun. En jou. Ondanks alles wat er zich tussen ons heeft afgespeeld, heeft hij mij geholpen om jou uit de buurt van de klippen te houden.' Wintrow zweeg even en haalde diep adem. 'En ook om wat hetvoor mij zou betekenen als ik nu werkloos zou toezien hoe ze mijn vader doden. Om wat dat vanmijzou maken.'

'Er is niets wat we kunnen doen,' zei ze verbitterd, ik heb Gantrij niet kunnen redden, en Milt evenmin. Zelfs Findor, de violist, niet. Deze slaven hebben in de loop van de tijd zo veel geleden, dat ze er in zekere zin ongevoelig voor zijn geworden. Nee, onverschillig. Ze gebruiken pijn als een soort muntgeld in hun transacties. Door niets anders zijn ze nog te bereiken, door niets anders nog te bevredigen.' Er kwam een ondertoon van hysterie in haar stem. 'En dat is waar ze mij nu ook mee vullen. Met hun eigen pijn, en hun snakken naar pijn, en —'

'Vivacia,' begon hij zachtjes. 'Schip!' vervolgde hij op

resoluter toon. 'Luister naar mij! Je hebtme naar beneden gestuurd om me te laten herinneren wie ik ben. Ontken het maar niet. En je had gelijk, je had gelijk om me daartoe te dwingen. Goed. Herinner je nu wiejijbent. Wie jou allemaal gezeild hebben. Wat je moed is. We zullen dat alles nodig hebben.'

Als in antwoord op zijn woorden hoorde hij Sa'Adars bevelende stem. 'Wintrow! Kom eens. Je vader beweert dat jij voor hem zult pleiten.'

Diep ademhalen. Nog eens. Nog eens. Opeens het centrum van alles blijken te zijn, maar tegelijk Sa als centrum vanjezelf ervaren. Weer weten dat Sa alles is, en alles Sa.

'Denk maar niet dat je je kunt verstoppen,' brulde Sa'Adar. 'Kom! Kapitein Kennit beveelt het!'

Wintrow veegde zijn haren van zijn voorhoofd en richtte zich zo hoog mogelijk op. Hij liep naar de rand van het voordek en keek op iedereen neer. 'Niemand beveelt mij iets aan boord van mijn eigen schip!' Hij had het snauwend uitgesproken en wachtte nu af wat het effect zou zijn.

'Jouw schip? Jij, door je eigen vader tot slaaf gemaakt, claimt dat dit schip van jou is?' Het was Sa'Adar die het vroeg, niet een van de piraten. Wintrow vatte moed.

Hij keek niet naar Sa'Adar, maar naar de kapers, die hem stonden aan te staren, ik claim dit schip en dit schip claimt mij. Op grond van mijn bloedrecht. En wie meent dat een dergelijke waarachtige claim genegeerd kan worden, moet mijn vader maar eens vragen welk succes hij daarmee heeft

gehad.' Hij haalde diep adem om zijn stem zo luid mogelijk te laten klinken: 'Het levende schip Vivacia is vanmij!'

'Pak hem en breng hem hier,' droeg Sa'Adar zijn kaartenkoppen walgend

op.

'Raak hem aan, en jullie sterven allemaal!' Vivacia's stem klonk niet meer als die van een bang kind, maar van een woedende matrone. Zelfs verankerd en geënterd als ze was, wist ze haar dek opeens in een hevige deining te brengen. 'Twijfel daar maar niet aan!' vervolgde ze op volle bulderkracht. 'Jullie hebben me doordrenkt met jullie smerigheid, en ik heb niet geklaagd. Jullie hebben bloed gespat op mijn dekken, dood en verderf gezaaid, ellende die ik altijd zal moeten meedragen, maar ik heb me niet tegen jullie verzet. Maar doe Wintrow kwaad, en mijn wraak zal geen maat kennen! En geen einde, behalve jullie dood!'

Het deinen werd heviger - deMariëttadeed er niet aan mee - en de ankerketting knarste vervaarlijk. Het akeligste vond Wintrow dat de slangen in de verte zich hoog boven het water hadden verheven en allemaal luid trompetterden. De lelijke koppen zwaaiden heen en weer, met wijd open muilen, vragend, leek het wel, alsof iemand ze voedselhad beloofd. Een van de kleinere schoot opeens naar voren om de witte slang aan te vallen, die zich krijsend, en happend met zijn duizenden scherpe tanden, probeerde te verdedigen. Op het dek klonken kreten van angst en de slaven liepen haastig bij de reling en van het voordek weg. Uit de vragende klank van

de kreten leidde Wintrow af dat de meesten van hen geen idee hadden van wat een levend schip was.

Opeens maakte zich een vrouw los uit het groepje piraten. Ze rende over het dek en klom vliegensvlug detrap naar het voordek op. Wintrow had nooit iemand zoals zij gezien. Ze was groot en slank. Ze droeg haar korte haren los. De dure stof van haar rok en haar wijde hemd plakte aan haar lichaam, alsof ze de hele nacht in de regen wacht had gehouden, maar toch zag ze er niet verfomfaaider uit dan een natte tijgerin. 'Kom mee naar beneden,' zei ze toen ze naast hem stond. Niet door de klank van haar stem, maar door de blik in haar ogen was het een bevel. 'Kom nu mee. Laat hem niet wachten.'

Hij gaf haar geen antwoord. In plaats daarvan wendde hij zich tot Vivacia.Weesniet bang,' zei hij.

'Wij zijn niet degenen die bang hoeven te zijn,' antwoordde het schip.

Wintrow had het genoegen te zien dat de vrouw een verbluft gezicht trok. Het was al ongewoon een levendschip te horen praten, maar nog veel ongewoner om het mikpunt te zijn van de woedende fonkeling in haar ogen. Vivacia keek de vrouw op het voordek vernietigend aan en gaf een ruk met haar hoofd om haar gebeeldhouwde lokken naar achter te zwaaien. Het waseen typisch vrouwelijk gebaar - de manier waarop de ene vrouw een andere uitdaagt. De piratenvrouw wreef een paar sliertjes korte natte haren van haar voorhoofd en beantwoordde de starende blik van het boegbeeld zonder

met haar ogen te knipperen. Even voelde Wintrow zich gechoqueerd door de constatering dat deze twee vrouwen totaal verschillend waren en toch sprekend op elkaar leken.

Toen wachtte hij niet langer. Hij sprong van het voordek naar beneden en liep met opgeheven hoofd naar de piraten. Hij keurde Sa'Adar geen blik waardig. Naarmate hij hem langer kende, had hij een steeds lagere dunk van diens priesterschap gekregen.

De opperpiraat was een grote, gespierde man. Donkere ogen glinsterden boven een brandwondlitteken op zijn wang. Zelf dus ook een voormalige slaaf. Zijn warrige haar was tot een staart samengebonden. De daaromheen geknoopte goudkleurige doek was meer voor de sier. Net als de vrouw naast hem was de man druipnat. Iemand die zich ook bij slecht weer aan dek vertoonde, constateerde Wintrowmet onwillig respect.

Hij keek de man recht in de ogen. 'Ik ben Wintrow Vestrit, van de Beijerstadse vaarders familie Vestrit. U staat op het dek van het levende schip Vivacia, dat van de familie Vestrit is.'

Het was echter de lange, bleke man naast de aangesproken piraat met het litteken die hem antwoord gaf. 'Ik ben kapitein Kennit. Je hebt je gericht tot mijn gewaardeerde eerste stuurman, Sorcor. En het schip dat van jou was is nu het mijne.'

Wintrow bekeek hem van top tot teen, sprakeloos. Hoe gehardhij ook was geworden tegen de stank van mensen, deze man rook haast ondraaglijk penetrant naar ziekte. Hij keek

naar de opgezwollen beenstomp, die bijna uit de broekspijp barstte, en naar de kruk. Hij zag dat Kennits ogen groot en stralend waren van de koorts en dat zijn huid strak over zijn schedel gespannen lag. Toen Wintrow sprak deed hij het vriendelijk - als tegen een stervende man. 'Dit schip kan nooit van u zijn. Het is een levend schip. Het kan alleen behoren aan iemand uit de familie Vestrit.'

Kennit wees met een handgebaartje naar Kyle. 'Toch beweert die man dat hij de eigenaar is.'

Wintrows vader stond nog steeds overeind, en bijna rechtop. Hij liet noch zijn angst, noch zijn pijn blijken. Ook sprak hij geen woord tot zijn zoon. Het was een mandie alleen nog kon afwachten.

Wintrow koos zijn woorden met zorg. 'Hij "bezit" haar in de zin zoals men een voorwerp kan bezitten. Maar ze is de mijne. Ik claim niet dat ik haar op die wijze bezit, maar zoals een vader claimt dat een kind het zijne is.'

Kapitein Kennit keek hem neerbuigend aan. 'Je lijkt me stukken te jong om wat voor soort kind dan ook te kunnen claimen. Aan het teken op je gezicht te zien zou ik zeggen dat het schipjoubezat. Ik neem aan dat je vader in een vaardersfamilie is ingetrouwden dat je moeder een Vestrit was?'

'Ik heb het Vestritbloed, ja.' Wintrow zei het met vaste stem.

'Aha.' Weer een handgebaartje in de richting van Kyle. 'Dan hebben we je vader niet nodig. Alleen jou.'

Kennitwendde zich tot Sa'Adar. 'Die daar mag je hebben, zoals je vroeg. En die andere twee.'

Er klonk gespetter en getoeter van een van de slangen. Wintrow keek naar stuurboord en zag nog net dat twee kaartenkoppen een van de Jamailliaanse zeelui over de relinggooiden. Diens kreet verstomde toen de slang zijn muil dichtklapte. Wacht!' riep Wintrow, maar niemand luisterde naar hem. Vivacia slaakte een geluidloze kreet van afschuw en haalde met haar armen uit naar de slang, zonder erbij te kunnen komen. Kaartenkoppen grepen nu zijn vader vast.

Wintrow sprong naar voren, niet naar die slaven, maar naar Sa'Adar. Hij greep hem bij zijn hemd. 'Je hebt hun beloofd dat ze in leven mochten blijven! In ruil voor het zeilen van het schip tijdens de storm! Je hebt het beloofd!'

Sa'Adar haalde zijn schouders op. 'Het is niet mijn wil, jongen,' zei hij glimlachend, 'maar die van kapitein Kennit. Hij hoeft zich niet aanmijnwoord te houden.'

'Dan stelt jouw waardeloze woord dus helemaal geen reet voor!' riep Wintrow verontwaardigd. Hij richtte zich tot de mannen die zijn vader vasthielden. 'Laat hem los!'

Ze schonken geen aandacht aan hem en begonnen zijn vader naar de reling te trekken. Fysiek kon Wintrow niet tegen hen op. Hij wendde zich tot kapitein Kennit en sprak gehaast:'Laat hem los! U hebt gezien hoe het schip reageert op slangen. Als u een van haar eigen mensen aan de slangen voert zal Vivacia buiten zinnen van kwaadheid zijn!'

'Ongetwijfeld,' antwoordde de kapitein lijzig. 'Maar hij is niet

echt een van de haren. Zekomt er dus heus wel weer overheen.'

'Maar ik niet!' schreeuwde Wintrow woedend. 'En als een van ons beiden gesneden wordt, dan bloeden we allebei, daar komt u nog wel achter!' Zijn vader verzette zich, maar zonder iets te zeggen en zonder al te veel kracht. De witte slang naast het schip trompetterde vol verwachting. Wintrow wist dat hij geen kans had tegen de slaven of tegen Kennits mannen. Maar Kennit zelf was een ander verhaal. Vliegensvlug greep Wintrow hem bij het front van zijn hemd en trok hem naarvoren, zodat zijn kruk op het dek viel en hij op Wintrow moest steunen om zelf niet te vallen. De plotselinge beweging ontlokte de man een gedempte kreet van pijn. De stuurman sprong grommend naar voren.

'Achteruit!' waarschuwde Wintrow hem. 'En houd diemannen uit de buurt, of ik schop hem tegen dat been en laat zijn verrotte vlees over het hele dek spatten!'

'Wacht! Laat hem los!' Het bevel kwam niet van Sorcor, maar van de vrouw. De mannen bleven onzeker staan en keken van haar naar Sa'Adar. Wintrow wilde aan hen geen tijd verspillen. Kennit kon elk moment zijn bewustzijn verliezen. Wintrow schudde hem nog eens door elkaar en snauwde hem vlak bij zijn gezicht toe: 'U brandt van de koorts en u stinkt naar rottend vlees. Zoals u nu op dat ene overgeblevenbeen staat, kunt u mijn vader en mij laten doden. Maar daarna zult u mijn schip hoogstens een handvol dagen onder controle kunnen houden, tot u ons volgt. En wie

er verder nog op de dekken van deVivaciais deelt dat lot. Laat dat maar aan het schip over. Dus we kunnen beter iets ruilen.'

Kapitein Kennit stak langzaam zijn handen omhoog om Wintrows polsen vast te pakken. Het kon de jongen niets schelen. Op dat moment had hij het in zijn macht om de man onbeschrijflijke pijn te bezorgen - misschien wel dodelijke pijn. Aan de diepe groeven in het gezicht van de piraat zag Wintrow dat deze dat ook heel goed wist. Er stonden dikke zweetdruppels op zijn voorhoofd. Even werd Wintrows aandacht getrokken door een merkwaardige amulet die de man om zijn pols droeg.Een gezichtje, lijkend op dat van de piraat zelf, keek hem verheugd aan. Het bracht Wintrow van zijn stuk. Snel keek hij weer naar de kille ogen van de kaper zelf. Deze keek terug met een borende blik, maar Wintrow liet zich niet intimideren.

'Wel, wat zegt u daarop?' vroeg hij, met een klein rukje aan het bovenlijf van de man. 'Ruilen we?'

De mond van de piraat bewoog zich nauwelijks, maar met de zachtst denkbare fluisterstem hoorde Wintrow hem zeggen: 'Nogal een boefje. Misschien kan er iets nuttigs vanhem gemaakt worden.'

Wat?' vroeg Wintrow furieus. De spottende woorden maakten hem woest van drift.

De piraat had echter een buitengewoon rare uitdrukking op zijn gezicht gekregen: hij keek in een soort trance op Wintrow neer. Even leek het alsof hij hemergens van herkende en ook Wintrow had het griezelige gevoel dat hij hier al eerder was

geweest, dat hij dit al eerder had gedaan en gezegd. Er was iets dwingends in Kennits blik gekomen, iets dat eiste erkend te worden. De stilte tussen hen beiden leek hen aan elkaar te smeden.

Toen voelde Wintrow een prik tussen zijn ribben. De vrouw met het mes zei: 'Neem Kennit voorzichtig over, Sorcor. Jongen, je hebt je kans op een snelle dood verspeeld. Je hebt alleen bereikt dat jij en je vader samen zullen stervenen dat jullie allebei zullen bidden om de eerste te mogen zijn.'

'Nee! Nee, Etta, ga weg.' Ondanks zijn pijn wist de piraat nog steeds zijn beschaafde dictie te handhaven. Hij had zelfs nog adem genoeg om verder te praten.'Over welke ruil heb je het, jongen? Wat heb je nog te bieden? Je schip, vrijwillig aan mij afgestaan?' Kennit schudde zijn hoofd, ik heb haar al, hoe dan ook. Dus ik ben eigenlijk nieuwsgierig. Wat denk jij nog te ruilen te hebben?'

'Een leven voor een leven,' bood Wintrow kalm aan. Hijwist dat hij iets zou aanbieden wat waarschijnlijk zijn helerskrachten te boven zou gaan. ik heb training als heler gehad, want ik ben in opleiding geweest om een priester van Sa te worden.' Hij richtte zijn blik op de beenstomp van de piraat. 'U hebt mijn vaardigheid nodig. Dat weet u. Ik zal u in leven houden. In ruil daarvoor laat u mijn vader in leven.'

'Je wilt natuurlijk nog een stuk van dat been verwijderen.' Het klonk minachtend.

Wintrow keek omhoog en zocht in de ogen van de oudere

man naar instemming. 'U weet best dat dat onvermijdelijk is,' zei hij op zakelijke toon. 'U hebt gewoon willen wachten tot de pijn van de zwerende wond zo ondraaglijk zou zijn dat het wegsnijden van de wond als een opluchting gevoeld zou worden.' Hij keek weer naar destomp. 'U hebt misschien te lang gewacht. Maar ik ben bereid me aan de ruil te houden: uw leven voor dat van mijn vader.'

Kennit wankelde in zijn greep en Wintrow hield hem overeind. De mannen om hen heen stonden bevroren in een pose van toekijken en afwachten. Wintrows vader werd tegen de reling gedrukt gehouden - daar kon hij de ongeduldig wachtende slang alvast goed bekijken.

'Dat vind ik een ongelijkwaardige ruil,' merkte Kennit zwakjes op. 'Verhoog je inzet. Ook je eigen leven.' Zijn grijns zag er ziekelijk uit. 'Als ik dan win door te sterven, verliezen we allemaal.'

'U hebt een raar idee van winnen,' zei Wintrow.

'Dan haal je er je hele bemanning bij,' liet Vivacia zich opeens horen, 'want als je me Wintrow afpakt zal ik jullie allemaal een zeemansgraf bezorgen.' Ze zweeg even. 'Dat is de enige ruil die ik voor wie dan ook in petto heb!'

'Een hoge inzet,' merkte Wintrow rustig op. 'Maar ik ga akkoord, als u dat ook doet.'

ik ben amper in een positie om het met een handdruk te bezegelen,' merkte de kaper op. Zijn toon was nog steeds koel en charmant, maar Wintrow zag dat zijn krachten nu snel uit hem wegvloeiden. Hij produceerde een glimlachje. Waarom

probeer je me niet de belofte af te dwingen dat ik je het schip teruggeef als ik in leven blijf?'

Wintrow schudde langzaam zijn hoofd. Zijn glimlachje was even klein als dat van Kennit. 'U kunt haar niet van me afpakken. Evenmin zou ik haar aan u kunnen geven. Het is iets wat u persoonlijk zult moeten ontdekken, denk ik. Maar uw woord bindt me aan onze afspraken. Uw woord, en dat van uw stuurman en de vrouw,' voegde hij eraan toe. En hij keek de vrouw aan toen hij besloot met: 'En als mijn vader iets wordt aangedaan door de slaven op dit schip, zal ik me ontslagen achten van mijn deel van de afspraak.'

'Erzijn geen slaven aan boord van dit schip,' verklaarde Sa'Adar pompeus.

Wintrow negeerde hem. Hij wachtte tot de vrouw hem een knikje had gegeven.

'Het woord van de kapitein is ook mijn woord,' liet Sorcor met hese stem weten.

'Mooi,' zei Wintrow Hij draaide zijn hoofd en keek Sa'Adar recht aan. 'Maak de weg vrij naar mijn vaders kajuit. In het bed daar wil ik de piratenkapitein hebben liggen. En laat mijn vader naar Gantrijs hut gaan en wat rust nemen. Ik zal later naar zijn ribben kijken.'

Even leken Sa'Adars ogen zich te vernauwen. Wintrow wist niet welke gedachten hem door het hoofd gingen. Hij wist dat de priester niet vertrouwd kon worden, zelfs niet als hij zijn woord had gegeven. De man moest in het oog worden gehouden.

De slaven maakten inmiddels ruim baan. Sommigen deden het mopperend, anderen passief. Slechts enkelen leken zich de jongen te herinneren die met een emmer koel zeewater en een natte doek door de ruimen had gekropen. Wintrow zag dat zijn vader naar Gantrijs kajuit werd geleid. Kyle keek niet om naar zijn zoon en sprak geen woord.

Wintrow besloot zijn macht eens uit te proberen, om te kijken hoe ver hij kon gaan. Hij keek de kaartenkoppen die om Sa'Adar heen stonden aan. 'Het is nog steeds een rotzooi op hetdek,' zei hij. ik wil dat zeildoek en die touwen opgeruimd zien, en het dek daarna geschrobd. Vervolgens moet hetzelfde benedendeks ook gebeuren. Vrije mensen hebben geen excuus om in smerigheid te leven.'

De kaartenkoppen keken van hem naar Sa'Adar en toen weer naar hem.

Sorcor verbrak de impasse. 'Jullie kunnen naar de jongen luisteren als hij jullie zegt dat het moet, of naar mij. Het punt is dat het gebeurt, en wel meteen!' Hij richtte zich daarna tot leden van zijn eigen bemanning terwijl de kaartenkoppen zich langzaam van Sa'Adar verwijderden om aan de opgedragen taken te beginnen. De priester bleef staan waar hij stond. Sorcor deelde bevelen uit: '... en Cory aan het stuurwiel, met Brik als bootsman. Anker omhoog en zeilen omlaag, meteen als deMariëttahet voorbeeld geeft. We keren samen terug naar Flaterkreek. Kom op, in de benen, laat eens zien hoe echte zeelui hun werk doen!' Hij keek naar de nog overgebleven kaartenkoppen, waaronder de priester, die met

zijn armen over elkaar geslagen stond, in de benen, zei ik! Er is werk genoeg voor iedereen. Of moet ik Brik vragen iets voor jullie te verzinnen?'

Twee stappen brachten hem aan de zijde van Wintrow. De jongen bedreigde Kennit niet meer, maar ondersteunde hem alleen nog maar. De stoere stuurmansloeg zijn armen zo behoedzaam om zijn kapitein heen alsof deze een slapend kind was. Sorcors grijns toonde Wintrow echter meer tanden dan een grauw van een kettinghond. 'Je hebt één aanval op mijn kapitein overleefd. Dat gebeurt niet nog eens.'

'Nee. Dat zal ook wel niet nodig zijn,' antwoordde Wintrow, maar de ongeziene blik uit de kille zwarte ogen van de vrouw boorde onaangenaam in zijn rug.

ik breng u naar uw kajuit, meneer,' stelde Sorcor voor.

Tas nadat ik me aan het schip heb voorgesteld,' antwoordde Kennit. En waarachtig, de man streek het frontje van zijn overhemd glad!

Wintrow glimlachte, ik zal u met genoegen bij Vivacia introduceren.'

De methodische traagheid waarmee Kennit zich over het dek bewoog deed Wintrow de moed in de schoenen zinken.De kapitein werd alleen nog door pure wilskracht en eigendunk overeind gehouden. Mocht een van beide het begeven, dan zou hij sterven. Zolang Kennit niet dood wilde, had Wintrow aan zijn overlevingsdrang een machtige bondgenoot, maar als hij het opgaf zoude infectie niet meer te stoppen zijn.

De ladder naar het voordek was een lastig te nemen hindernis. Sorcor hielp Kennit op zo waardig mogelijke wijze naar boven terwijl Etta, die voorop was gegaan, woedend neerkeek op de slaven die stonden te gapen. 'Hebben jullie niks beters te doen?' wilde ze weten. Tegen Brik vervolgde ze: in het ruim liggen zieke slaven, wed ik. Laat die maar eens naar boven halen, de frisse lucht in.'

Even later stond Kennit op het voordek. Ze wilde hem bij de arm pakken, maar hij wuifde haar weg. Toen Wintrow op het voordek klom was Kennit met behulp van zijn kruk moeizaam en pijnlijk naar het puntje van de boeg gelopen.

Vivacia draaide haar hoofd om en keek hem over haar schouder aan. Ze bekeek hem van top tot teen, en zei toen op kalme, gereserveerde toon: 'Kapitein Kennit.'

'Mijn vrouwe Vivacia.' Hij boog voor haar - niet zo diep als een gezonde man had kunnen doen, maar het was meer dan een knikje. Toen hij zich weer had opgericht bekeek hij op zijn beurt haar van top tot teen. Wintrow zag het ongemakkelijk aan, want de neusvleugels van de man waren gaan trillen en de glimlach om zijn lippen drukte zowel goedkeuring als begeerte uit. Zijn onverholen enthousiasme bracht Vivacia in verlegenheid. In een meisjesachtige reactie week zeiets achteruit en sloeg haar armen over elkaar voor haar borsten. Kennits glimlach werd alleen maar breder. Vivacia sperde haar ogen open, maar scheen toch niet te kunnen verhinderen dat er ook op haar eigen gezicht een glimlach doorbrak.

Zij verbrak de stilte als eerste, ik weet niet wat je van me wilt. Waarom heb je geprobeerd me op deze manier te claimen?'

Kennit deed een stap dichterbij. 'Ah, mijn vrouwe van hout en wind, mijn snelle, mijn schone. Het is buitengewoon eenvoudig, wat ik wens. Ik wil joude mijne maken. Dus mijn eerste vraag moet zijn: wat wil je van mij? Wat moet ik doen om je te winnen?'

'Ik weet niet... niemand heeft ooit...' Geheel in verwarring richtte ze zich tot Wintrow. 'Wintrow is de mijne en ik ben van hem. We hebben allebei ontdekt dat niets daar verandering in kan brengen. Jij kunt beslist niet tussen ons beiden komen.'

'Kan ik dat niet? Zo spreekt het meisje dat dol is op haar broer, tot haar minnaar haar hart heeft gestolen.'

Wintrow was met stomheid geslagen. De enige die door de woordenwisseling misschien nog verbijsterder was dan hij was de vrouw die met Kennit aan boord was gekomen. Ze had haar ogen samengeknepen als een kat die naar een vijandige hond tuurt. Jaloers, dacht Wintrow. Ze is jaloers, omdat hij het schip met zulke zoete woorden aanspreekt. Zoals ik jaloers ben, bekende hij zichzelf, omdat Vivacia het heerlijk schijnt te vinden.

Er was op haar wangen een roze blos verschenen. Aan de beweging van haar blote, half bedekte borsten was te zien dat haar ademhaling sneller was geworden, ik ben een schip,' merkte ze op, 'niet een vrouw. Je kunt mijn minnaar niet zijn.'

'Kan ik dat niet? Kan ik je niet over oceanen laten scheren waar geen andere man zich waagt? Kunnen we niet samen landen bezoeken die tot nu toe slechtslegenden zijn? Zullen we ons niet samen onder hemelen wagen waarvan de sterren nog naamloos zijn? En samen voor avonturen en verhalen zorgen waar de hele wereld ademloos naar zal luisteren? Ha, Vivacia, ik zeg je openlijk dat ik jou voor mij zal weten te winnen. Zonder vrees durf ik dat hardop te beweren!'

Ze keek van Kennit naar Wintrow. Haar verwarring was leuk om te zien, zoals ook het kennelijke genoegen dat zijn woorden haar deden een lust voor het oog was. 'Je zult nooit Wintrows plaats bij mij innemen,' wist ze uit te brengen, 'wat je ook zegt. Hij is familie.'

'Natuurlijk niet!' beaamde Kennit op warme toon. 'Dat wil ik ook niet. Als hij je een gevoel van veiligheid geeft, dan houden we hem voor eeuwig aan boord.' Weer glimlachte hij haar toe. Deze keer was de glimlach wetend en ondeugend tegelijk. 'Maarikwil je geen veilig gevoel geven, vrouwe!' Hij sloeg zijn armen over elkaar en wist er ondanks zijn kruk, zijn beenstomp en zijn pijn knap en zwierig uit te zien. Wantikheb niet de wens je jongerebroertje te zijn!'

Tijdens deze hofmakerij moest de pijn in zijn been ondraaglijk zijn geworden, want opeens maakte zijn glimlach plaats voor een grimas van pijn. Hij boog zijn hoofd en hijgde hoorbaar. Sorcor kwam meteen toegesneld.

Je bent gewond! Jemoet nu eerst gaan rusten!' riep Vivacia bezorgd, voordat iemand anders iets had kunnen zeggen.

‘Ik vrees dat je gelijk hebt,' zei Kennit op zo nederige toon, dat Wintrow meteen begreep dat de piraat meer dan blij was met Vivacia's reactie. Zou de man er bewust op uit zijn geweest? 'Dus ik moet je nu helaas verlaten. Maar zal ik weer op bezoek komen? Zo gauw als ik daartoe in staat ben?'

'Ja, doe dat. Alsjeblieft.' Ze haalde haar armen van haar borst en stak een hand naar hem toe, als in een uitnodigingom zijn handpalm op de hare te leggen.

De kaper wist opnieuw een buiging voor elkaar te krijgen, maar stak zijn hand niet uit. 'Tot dan,' zei hij, nu al met genegenheid in zijn stem. Hij draaide zijn hoofd en vervolgde op hesere toon: 'Sorcor, voor de zoveelste keer heb ik je hulp nodig.'

Terwijl de potige zeebonk zijn kapitein steunde en naar de rand van het achterdek hielp, ving Wintrow de blik op waarmee de vrouw naar het boegbeeld keek. Die was allerminst vriendelijk.

'Sorcor!' Iedereen keek meteen om,want de stem van deVivaciahad buitengewoon gebiedend geklonken. 'Behandel hem voorzichtig. En als je met hem klaar bent wil ik een paar van jullie boogschutters lenen. Ik wil in elk geval proberen die slangen uit de buurt te houden!'

'Kapitein?' vroeg Sorcor twijfelend.

Kennit leunde zwaar op hem. Zijn hele gezicht was nat van het zweet, maar nog steeds glimlachte hij. 'Geef de dame wat haar toekomt. Een levend schip onder mijn voeten! Maak haar namens mij het hof, man, totdat ik haar zelf kan

verleiden!' En na een diepe zucht zakte hij opeens slap in elkaar in de armen van zijn stuurman. Deze tilde hem moeiteloos op en droeg hem naar wat Wintrows vaders kajuit was geweest. Wintrow verwonderde zich over de vreemde uitdrukking die kapitein Kennit op zijn gezicht had. De vrouw liep achter de twee aan. Zij hield haar blik voortdurend en uitsluitend op Kennits gezicht gericht.

Wintrow draaide zich om en liep langzaam naar de punt van de voorplecht, precies de plek waar kapitein Kennit had gestaan. Niemand maakte aanstalten om hem tegen te houden, stelde hij vast. Hij kon zich aan boord van het schip even vrijelijk bewegen als vroeger.

'Vivacia?' zei hij zachtjes.

Ze stond Kennit nog steeds na te staren, maar werd nu uit haar mijmeringen gerukt. Ze keek omhoognaar Wintrow. Haar wijd open ogen hadden een verwonderde blik, maar ze schitterden.

Ze stak een arm uit en hij legde zijn handpalm op de hare. Woorden waren niet nodig, maar toch sprak hij ze uit. Wees voorzichtig.'

'Het is een gevaarlijke man,' gaf ze toe. 'Kennit.' Haar stem liefkoosde de naam.

Hij opende zijn ogen in een fraai ingerichte kajuit. De nerven van de wanden leken uitgekozen om zo goed mogelijk bij elkaar te passen. De vastgeschroefde lantaarns waren van koper dat prachtig zou glimmen wanneer ze weer naar

behoren gepoetst waren. Opgerolde kaarten lagen in het kaartenrek als luie legkippen in hun hokken. Ze zou hem een schat van nieuwe informatie geven, deze kaartenverzameling van een Beijerstadse vaarders familie. Er waren ook andere vormenvan luxe, zoals de vaste wastafel, met de karaf en kom in bijpassend porselein. En de vastgeschroefde, ingelijste schilderijen aan de wanden. En de exact op maat gemaakte luikjes voor de dikke glazen ramen. Werkelijk een elegante, smaakvol ingerichte kamer. Zeker, het was nu een rommeltje, na de recente plundering, maar Etta was al druk bezig alles op te ruimen. Er hing een geur van een of andere goedkope reukstof die de stank van een slavenschip niet helemaal had kunnen verdrijven. Het maakte hem duidelijkdat deVivacianog niet lang als zodanig in gebruik kon zijn geweest. Het moest mogelijk zijn die stank weg te schrobben, en dan zou het weer een prachtige, door en door schone schuit zijn. En dit was een kajuit voor een echte kapitein.

Hij keek naar beneden. Ze hadden hem uitgekleed en er lag een laken over zijn benen.

Waar is onze junior-kapitein?' vroeg Kennit aan Etta.

Ze draaide zich opgeschrikt om bij het horen van zijn stem en haastte zich naar hem toe. 'Hij is zijn vaders ribben en hoofd gaan verzorgen. Hij zei dat het niet lang zou duren en dat hij het hier opgeruimd wilde hebben voordat hij zou proberen jou te genezen.' Ze keek hem aan en schudde haar hoofd. 'Ik snap niet hoe je hem kunt vertrouwen. Hij moet toch weten dat dit schip nooit het zijne kan worden zolang jij

in leven bent? En ook snap ik niet waarom je een jonge knul toestaat te doen waar je met drie ervaren helers in Flaterkreek niet eens over wilde praten!'

'Omdat hij deel uitmaakt van mijn mazzel,' zei hij zacht. 'Dezelfde mazzel diemij zo gemakkelijk aan dit schip heeft geholpen. Je moet begrijpen dat dit het schip is dat altijd voor mij voorbestemd is geweest. De jongen is een onderdeel van dat pakket, zal ik maar zeggen.'

Bijna wilde hij het haar uitleggen, maar niemand mocht ietsweten van de woorden die de amulet had gesproken toen de jongen hem zo diep in de ogen keek. Niemand mocht iets weten van de band die op dat moment tussen hen beiden was geschapen, een band die Kennit bang maakte, maar ook intrigeerde. Hij praatte verder, om te voorkomen dat zij nog meer vragen stelde: 'Zijn we al onder zeil?'

'Sorcor brengt ons terug naar Flaterkreek. Hij heeft Cory aan het stuurwiel gezet en Brik bootsman gemaakt. We volgen deMariëtta!

'Juist.' Hij glimlachte. 'En wat vind je van mijnlevende schip?'

Ze glimlachte bitterzoet naar hem. 'Ze is heel mooi. Ik ben nu al jaloers op haar.' Etta sloeg haar armen over elkaar en keek hem van opzij aan. 'Ik denk niet dat we gemakkelijk met elkaar zullen kunnen opschieten. Ze is iets al te merkwaardigs - noch vrouw, noch hout, noch schip. Ik houd niet van de mooie praatjes die jij zo royaal over haar uitstort. En van die jongen Wintrow evenmin.'

'En zoals altijd kan het me niks verdommen waar jij wel of niet van houdt,' zei Kennit ongeduldig. Wat kan ik deze dame anders geven om haar te winnen dan woorden? Zij is geen vrouw op de manier waarop jij dat bent.' Toen de hoer desondanks nog leek te kniezen vervolgde hij driftig: 'Als mijn been niet zo'n pijn deed, zou ik je nu op je rug leggen en in herinnering brengen watjij voor me bent!'

Haar ogen veranderden onmiddellijk van ijsklompjes in gloeiende kolen. 'Als dat zou kunnen!' riep ze liefdevol. Hij walgde van de warmte van de glimlach waarmee ze op zijn uitbrander reageerde.

Kyle Haven lag met zijn gezicht naar de wand op de kale bedbank in Gantrijs kajuit. Wat de plunderende slaven hadden achtergelaten van diens bezittingen lag links en rechts op de vloer. Veel was het niet. Wintrow stapte over een houten halsketting en een losse sok heen. De helerest van Gantrijs spullen -boeken, kleren, beitels, vijlen en gutsen voor zijn houtsnijwerk - was ofwel meegenomen, ofwel vernietigd, hetzij door de rovende slaven, hetzij door de piraten, tijdens hun latere, systematischer verzameling van buit.

'Ik ben het vader, Wintrow,' zei hij terwijl hij de deur achter zich sloot. De grendel werkte niet meer - iemand had de deur opengetrapt in plaats van gewoon de deurknop om te draaien - maar de deur bleef dicht. De twee kaartenkoppen die door Sa'Adar als wachters voor de deur waren gezet bleven buiten.

De man op het bed verroerde zich niet.

Wintrow zette een kom water op de vloer en zocht uit Gantrijs voormalige bezittingen een paar lappen bij elkaar. Toen boog hij zich over zijn vader heen en bracht zijn vingers naar het drukpunt onder diens keel. Kyle kwam daardoor meteen tot bewustzijn. Hij uitte een paar gesmoorde geluiden en schoot half overeind.

'Het is in orde,' zei Wintrow sussend, ik ben het maar.'

Zijn vader toonde zijn tanden in eenkarikatuur van een glimlach. 'Jij bent het maar,' beaamde hij, 'maar ik verwed er mijn hoofd onder dat erniksin orde is!'

Hij zag er vreselijk uit, erger dan toen de slaven op het punt stonden hem aan de slang te voeren.Oud,dacht Wintrow,hij ! {iet er opeens oud uit.Zijn vader had een stoppelbaard, die besmeurd was met bloed uit zijn hoofdwond. Hij was hierheen gekomen om zijn vaders wonden te verzorgen en verbinden, maar nu voelde hij opeens een vreemde tegenzin om de man aan te raken. Het kwam niet doordat hij vies was van bloed, noch doordat hij zich te goed voelde voor dit soort dingen. Sedert zijn werk onder de slaven in de ruimen had hij zulke overwegingen ver achter zich gelaten. Het was een tegenzin die te maken had met het feit datdeze man zijn vader was. Aanrakingen zouden die band kunnen bevestigen.

Wintrow zag de waarheid onder ogen: hij wenste uit de grond van zijn hart dat hij geen band had met deze man.

ik heb wat waswater bij me,' zei hij. 'Niet veel. Water is schaars. Hebtu honger? Moet ik wat beschuit halen? Dat is alles wat er nog is.'

'Mij mankeert niks,' zei zijn vader, zonder antwoord te geven op zijn vraag. 'Maak je maar niet druk om mij. Je hebt nu belangrijker vrienden om mee te slijmen.'

Hij negeerde zijn vaders woordkeuze. 'Kennit ligt te slapen. Als hij een kans wil hebben om het te overleven, moet hij alle rust nemen die hij kan krijgen.'

'Zo. Dus je doet het echt. Je geneest de man die je schip van je heeft afgepakt.'

'Om u in leven te houden, ja.'

Zijn vader snoof. 'Nonsens! Je zou het toch hebben gedaan, ook als ze mij aan die slang hadden gevoerd. Zo ben jij nu eenmaal. Je kruipt in je schulp voor iedereen die de macht heeft.'

Wintrow probeerde het onpartijdig te bekijken. 'Daar hebt u waarschijnlijk gelijk in. Maar niet omdat iemand de macht heeft. Het heeft niets te maken met wie of wat iemand is. Het gaat om het leven, vader. Sa is leven. Zolang er leven bestaat, is er altijd een kans op verbetering. Als priester heb ik daarom de plicht het leven te beschermen en te bewaren. Zelfs het zijne.'

Zijn vader lachte schamper. 'Zelfs het mijne, zul je bedoelen.'

Wintrow beperkte zich tot een enkel knikje.

Kyle draaide de gewonde kant van zijn hoofd naar zijn zoon toe. 'Ga dan maar eens aan de gang, priester. Met hetenige waar je voor deugt.'

Hij liet zich niet op stang jagen. 'Laten we eerst de ribben

bekijken.'

Je zegt het maar.' Met stijve bewegingen ontdeed zijn vader zich van de restanten van zijn hemd. De linkerkant van zijn borst was zwart en blauw aangelopen. Wintrow trok een grimas bij het zien van een duidelijke laarsafdruk. De trap was kennelijk uitgedeeld toen zijn vader al op het dek lag. Hij had alleen water en natte lappen tot zijn beschikking. De medicijnenkist van het schip was spoorloos verdwenen. Koppig begon hij aan zijn werk: de ribben in elk geval zo goed verbinden dat ze enige steun kregen. Zijn vader hijgde af en toe van de pijn, maar werkte verder goed mee. Pas toen Wintrow de laatste knoop had gelegd sprak Kyle Haven weer.

Je haat me, jongen, is het niet?'

'Ik weet het niet.' Wintrow maakte een doek nat en begon bloed van zijn vaders gezicht te deppen.

'Ik wel,' zei zijn vader na een poosje. 'Het is aan je gezicht te zien. Je kunt het nauwelijks verdragen bij me in de kajuit te zijn, laat staan me aan te raken.'

'U hebt geprobeerd me te vermoorden,' hoorde Wintrow zichzelf op rustige toon zeggen.

'Ja, dat klopt. Het is nog waar ook, verdomme.' Zijn vader lachte gesmoord, en hapte toen naar adem wegens de pijn die het deed. 'Maar vraag me nietwaarom. Op dat moment leek het me opeens een goed idee.'

Wintrow voelde aan dat hij geen nadere verklaring zou krijgen. Misschien wilde hij dat ook niet. Hij had er genoeg van almaar te proberen zijn vader te begrijpen. Hij wilde hem

ook niet haten. Hij wilde helemaalnietsmeer voor hem voelen. Hij wenste dat zijn vader simpelweg nooit had bestaan. Waarom moest het zo zijn?' mompelde hij verstrooid voor zich uit.

'Jij hebt het zo uitgekozen,' beweerde Kyle Haven. 'Het had niet zo hoeven af te lopen. Als je het gewoon op mijn manier had geprobeerd... gewoon had gedaan wat je werd opgedragen, zonder tegenspraak, zou er met ons allemaal niets aan de hand zijn geweest. Kon je er dan niet op vertrouwen, één keertje maar, dat iemand anders wist wat het beste voor je was?'

Wintrow keek demonstratief om zich heen, alsof de kajuit het hele schip was. ik geloof niet dat iets van dit alles het beste was voor wie dan ook,' zei hij zacht.

'Alleen omdat jij het hebt verpest! Jij en het schip. Als jullie allebei hadden meegewerkt zouden we nu al halverwege onze bestemming in Kwarts zijn geweest. En Gantrij en Milt en... allemaal zouden ze nog hebben geleefd. Het is jouw schuld, niet de mijne. Jij hebt dit gekozen!'

Wintrow probeerde een passend antwoord te verzinnen, maardat lukte hem niet. Zwijgend begon hij zijn vaders hoofdwond zo goed mogelijk te verbinden.

Ze werkten vaardig op haar dekken en in haar masten, deze piraten in hun opzichtige kleren. Niet sedert Ephrons dagen was ze zo bekwaam behandeld. Ze liet zich huncompetente omgang met haar zeilen en rondhouten met een zekere

opluchting welgevallen. Onder Briks leiding begonnen de voormalige slaven op een geordende manier emmers water op te hijsen en de dekken en ruimen te schrobben. Ze konden de bloedvlekken wel verwijderen, maar hoe hard ze ook schuurden, haar bezoedeling niet. Die zou steeds in haar hout aanwezig blijven. Ze wist het, maar sprak er geen woord over. Te zijner tijd zouden de mensen zelf wel ontdekken dat het onbegonnen werk was, en dan zouden ze het opgeven.

De geplunderde voedselvoorraden waren weer verzameld en op ordelijke wijze opgeslagen. Sommigen waren bezig de kettingen en beugels uit de ruimten te slopen. Langzaam maar zeker werd deVivaciaweer in haar oude toestand teruggebracht. Ze was tevreden — tevredener dan ze sinds de dag van haar tot leven komen ooit was geweest.

Tevreden. Er was ook nog iets anders wat ze voelde, iets verontrustends. Iets veel fascinerenders dan tevredenheid.

Ze breidde haar bewustzijn uit. In dehut van de stuurman zat Kyle Haven op de rand van een smalle slaapbank terwijl zijn zoon zwijgend het bloed uit een snee op zijn hoofd waste. Hij had zijn vaders ribben al verbonden. Er hing een stilte in die hut die meer was dan alleen een zwijgen van beiden. Het was alsof die twee niet eens meer een taal met elkaar deelden. Het was een stilte die haar pijn deed. Snel trok ze zich terug.

In de kapiteinshut lag de piraat onrustig te doezelen. Ze was zich van hem minder intens bewust dan van Wintrow, maar zevoelde de hitte van zijn koorts en het hortende ritme van zijn ademhaling. Ze voelde zich tot hem aangetrokken als een

mot door kaarslicht. Kennit. Ze proefde de naam op haar tong. Een verdorven man. En gevaarlijk. Een charmante, verdorven en gevaarlijkeman. Zijn vrouw mocht ze niet zo, vermoedde ze, maar Kennit zelf... Hij had gezegd dat hij haar voor zich wilde winnen. Dat kon natuurlijk niet. Hij was geen familie. Maar ze moest bekennen dat ze zich bij voorbaat verheugde op zijn pogingen. Mijn vrouwe van hout en wind, had hij haar genoemd. Mijn schone. Mijn snelle. Dwaze dingen voor een man om tegen een schip te zeggen. Ze duwde haar haren naar achter en haalde diep adem.

Misschien had Wintrow gelijk gehad. Misschien was het tijd om eens na te gaan watze voor zichzelf wenste.

HOOFDSTUK 36
Zij Die Zich Herinnert

~

'Ik had ongelijk. Dit is niet Zij Die Zich Herinnert. Kom mee, dan gaan we.'

'Maar... ik begrijp het niet,' zei Shreever smekend. Ze had een lange snee in haar schouder waar de witte slang haar met zijn tanden had aangevallen. Met zijn tanden, alsof hij een haai was, en geen slang! Er begon zich al een dikke groene laag van gestold wondvocht over de snee te sluiten, maar ze voelde felle steken van pijn nu ze zich moest inspannen om Maler bij te houden. Een eindje achter hen aan volgde Sessurea, die even verwonderd was als zijzelf.

ik begrijp het ook niet.' Malers gestrekte manen staken bijna recht naar achter, zo snel schoot hij door het water. Achter hen trompetterde de witte slang nog steeds dom en zinloos tussen de eindeloze reeks happen naar voedselbrokken door. Zelfs op deze afstand hing er nog een smaak van bloed, vaag als oude, verbleekte herinneringen, in het water, ik herinner me haar geur heel precies,' vervolgde Maler. 'Die zou ikhoe dan ook herkennen. Maar dat... ding is niet Zij Die Zich Herinnert.'

Sessurea had hen na een paar wilde zwiepen met zijn staart weer ingehaald. 'Die witte slang,' vroeg hij opeens, met angst in zijn stem. Wat was daarmee mis?'

'Niets,' zei Maler akelig zacht, ik vrees dat er met hem weinig mis is, behalve dan dat hij in een verdere fase is van het

proces dat wij allemaal doormaken. Over niet al te lange tijd, ben ik bang, zullen we allemaal zijn zoals hij.'

'Ik begrijp het niet,' zei Shreever opnieuw, maar tegelijk welde er een ijskoude angst in haar op: het besef dat ze het wel degelijk zou begrijpen, als ze dat wilde.

'Hij is het vergeten. Dat is alles.' Malers stem drukte geen enkele emotie uit.

Wat vergeten?' vroeg Sessurea.

'Alles,' antwoordde Maler. Zijn stekelkraag verslapte opeens, zijn kleuren werden doffer. 'Alles, behalve de noodzaak van eten en vervellen en groeien. Al het andere, alles wat waar en betekenisvol is, is hij vergeten. En ik ben bang dat wij allemaal binnenkort alles zullen vergeten, als Zij Die Zich Herinnert zich niet spoedig aan ons wil openbaren.' Hij draaide zich abrupt om en omvatte hen beiden in een kronkelige omhelzing. Ze verzetten zich niet, maar ontleenden troost aan zijn aanraking, die hun herinneringen en hun inzicht verscherpte. Samen lieten ze zich langzaam, verstrengeld, in de zachte modder van de zeebodem zakken.

'Mijn kluwen,' zei hij op vertederde toon, en opeens drong het met een schok tot Shreever door hoe waar die twee woordjes waren. Zij drieën waren nu alleswat er van Malers kluwen was overgebleven.

Ze ontspanden zich in de omarming van hun leider. Na een poos staken alleen hun koppen nog boven de modder uit. Ze ontspanden zich, en hun kieuwen bewogen zich eenparig. Langzaam, sussend, sprak Maler de oude, heilige

tekst.

'Na de eerste geboorte waren wij Meesters. We groeiden, we leerden, we deden ervaringen op. En alles wat we wijzer werden deelden we met elkaar, zodat onze wijsheid steeds aangroeide. Lichamen zijn echter niet gemaakt om eeuwig voort te bestaan. Zo kwam de tijd om te paren. Er werden essenties uitgewisseld en vermengd en opgeslagen. Onze oude lichamen werden afgelegd, maar we wisten dat we nieuwe zouden verwerven, en nieuwe wezens zouden worden. En dat gebeurde ook. Klein en nieuw kwamen we weer op. We voedden ons, we wierpen onze huid af, en we groeiden. Maar niet allen hadden herinneringen. Slechts enkelen. En die enkelen bewaarden voor ons de herinneringen van allen. En wanneer het juiste moment gekomen was riepen degenen die zich herinnerden ons allen met hun geuren. Ze leidden ons terug en gaven ons hun herinneringen. En we kwamen weer op als Meesters, en zwierven weer vrijelijk door Overvloed en Gemis, en vergaarden nog meer wijsheid en ervaringen, om nog meer uit te wisselen tijdens de volgende paring.'

Hij onderbrak de vertrouwde tekst, ik weet niet hoe vaak die cyclus zich heeft herhaald,' bekende hij, 'maar telkens weer, telkens weer hebben we het overleefd. Maar deze laatste episode van vervellen en groeien... heeft deze niet langer geduurd dan alle voorgaande? Zijn niet meer en meer van de onzen gaan vergeten dat we voorbestemd zijn om weer Meesters te worden? Ik vrees dat we achteruitgaan, kluwen.

Heb ik me ooit, lang geleden, niet veel meer herinnerd dan vandaag? En geldt dat ook niet voor jullie?'

Het waren vragen die een angstig plekje in Shreevers hart raakten. Ze zette haar stekels op, instinctief, en wreef ze tegen de zijne aan, alsof ze hoopte dat de giftige punten herinneringen zouden injecteren.

'Ooit wist ik veel meer,' gaf ze toe. 'Soms denk ik dat ik me nu nog maar één ding duidelijk weet te herinneren. Dat jij degene bent die gevolgd moet worden. Degene met de ware herinneringen.'

Zijn gedempte getrompetter klonkdroevig. 'Als Zij Die Zich Herinnert niet spoedig tot ons komt,' antwoordde hij, 'zal zelfsikdat misschien vergeten. Onthoud daarom dit, boven alles: we moeten doorgaan met Zij Die Zich Herinnert te zoeken.'

~ ~ ~